

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200425

UNIVERSAL
LIBRARY

ಉರ್ವಶಿ

ಗೊರೂರು ರಾಮಸ್ವಾಮಯ್ಯಂಗಾರ್

ಸತ್ಯಶೋಧನ ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರ

ಕೋಟೆ, ಜಿಂಗಳೂರು ನಗರ

. . . ಸೊಗಸಾದ ಹಾಸ್ಯದಿಂದ ತುಂಬಿತ್ತುಳುಕುತ್ತಿದೆ. ಕೊನಷ್ಟೆ ಕತೆಗಳು ಇಂತಹ ಪುಸ್ತಕಗಳ ಮಾಲೆಗೆ ಸೇರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಸುಂದರ ಪುಸ್ತಕ... . . ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ಜಾತಿಯ ಸೊಗಸು ಹಾಸ್ಯ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ಇಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಹಾಸ್ಯಕ್ಕೂ ಕೊರತೆ ಇಲ್ಲ ಕೊನಷ್ಟೆ ಮುಟ್ಟುಕತೆಗಾರರು ಎಂಬುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಮರೆಯಲಾಗದ ಹಾಸ್ಯದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಅವರು ಇಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದಾರೆ ಇವರ ಸರಿಚಯವಾದ ಮೇಲೆ ಇವರನ್ನು ಮರೆಯುವುದೆಂದರೆ ಹೇಗೆ? ...

. . . ಪ್ರಾಯಶಃ ಒಂದು ಸಲ ಓದಿ ಮುಗಿಸುತ್ತಲೇ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಓದಬೇಕೆನ್ನಿಸುವ ಕತೆ. ಏನುಗಾಳಿ ಮುಂದೆ ಓದಿದಂತೆ ಓದುತ್ತದೆ ಕತೆ ಕತೆಯನ್ನು ಓದುವುದನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಂತೋಷದ ಅಗವಾದ ಜಗತ್ತೊಂದರ ಕನಸು-ಕಲ್ಪನೆ ಇಲ್ಲಯ ಕೆಲವು ಕೃತಿಗಳ್ಲಿ ಮಿಂಚುವುದು ವಿಷಯವಾಗಿದೆ ಎಲ್ಲ ಕೊಳೆಯನೂ, ತ್ರೇ ಕೆಂಪುನ ನಿರ್ನುಂ ಗೊಗೆಯಂತೆ ಬರುವ ತಿಳಿಹಾಸ್ಯ ಸುರಳ. ಅಂತಹ ಹಾಸ್ಯದ ಬುಗ್ಗೆಗಳು ಕೊನಷ್ಟೆ ಕತೆಗಳು ಬೇಸವಿಕೆ ಬಂಜಾಗಲಿಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನಿರ್ನುಂ ಹಾಸ್ಯದ ಈ ಬುಗ್ಗೆಗೆ ಬಂದು ದೇವವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಯಾರ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ನೋಯಿಸದ, ಸುಖಕತೆ ಅಭಿರುಚಿಯ ಎಲ್ಲೆಯನ್ನು ಮೀರದ ಹಾಸ್ಯ ಇಲ್ಲಿ ಸಂತತವಾಗಿ ಹರಿದಿದೆ " ಕನ್ನಡ ನುಡಿ

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಓದಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿದೆ—ಕರ್ನಾಟಕ.

ಇಲ್ಲಿನ ಕತೆಗಳು ಬಂದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂದು ಸೊಗಸಾಗಿವೆ. ಇವು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಓದುವ ಕುರ್ವುಗಳವನ್ನು ಕೊಳಿಸುತ್ತವೆ. ಕೊನಷ್ಟೆ ಕತೆಗಳ ಹಾಸ್ಯ ಶ್ರೀ ಗೊರೂರರ ಹಾಸ್ಯದಂತೆ ಬಹಳ ವ್ಯಾಪ್ತವಾದುದು. ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಓದಿ ಹಾಸ್ಯವನ್ನನುಭವಿಸ ಬೇಕಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮರ್ನ ಕೇಳಿ ಅನುಭವಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಜವಾಗಿ ಕೊನಷ್ಟೆ ಮುಳಿನ ಶ್ರೀ ಗೊರೂರು ಎನ್ನಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿನ ಕೃತಿಗಳ್ಲಿ ಯೂ ನವಿರಾದ ಯಾರ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ನೋಯಿಸದ ಸೊಗಸಾದ ಹಾಸ್ಯ

ಕತೆಗಾರ

ಶ್ರೀ ಗೊರೂರರು ಹಾಸ್ಯದ ಅಳವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವರು. ಇಂತಹ ಲೇಖಕರು ತಮಿಳಿನ ಲೇಖಕರೊಬ್ಬರ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಆ ಸಂಗ್ರಹದ ಮೂಲ ಲೇಖಕರ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಓದುಗರು ಅರಿಯಬಹುದು ಬಹಳ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿದೆ... . . ಶ್ರೀ ಗೊರೂರರು ಪ್ರಶಂಸಾರ್ಹರು..

ಪ್ರಜಾವಾಣಿ.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ನಗೆಯ ಹೊನಲನ್ನು ಹರಿಸಿದ ಸಾಹಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯರಾದ ಶ್ರೀ ಗೊರೂರು ರಾಮಸ್ವಾಮಯ್ಯಂಗಾರ್ಯರು, ತಮಿಳು ಸಾಹಿತ್ಯದ ತಮ್ಮ ಜತೆಗಾರ ರೊಟ್ಟರನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರ ಬಳಕೆಗೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ.....ನಗೆಯ ಚುಟಕೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕುಟುಕಿ ಅದರ ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನೂ ಮೌಢ್ಯವನ್ನೂ ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸ ಬಲ್ಲ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಶಾಲಿಗಳು.....ಸಾಹಿತ್ಯವೃತ್ತದಲ್ಲಿ ಸಲ್ಲಿಸಿರುವ ಸೇವೆ ಪ್ರಶಂಸನೀಯ ವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಉದ್ದಾಮ ಲೇಖಕರ ಆರಿಸಿದ ಬರೆಹಗಳನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ ಮನೋಜ್ಞವಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಸಿ ನಮಗೊದಗಿಸಿದ ಶ್ರೀ ಗೊರೂರರವರನ್ನು ಎಷ್ಟು ವಂದಿಸಿದರೂ ಸಾಲದಾಗಿದೆ..... ಶ್ರೀ ಗೊರೂರರವರು ಮೂಲಲೇಖನಗಳಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಪುಟವಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಹಾಸ್ಯಪೂರಿತ ವಿಚಾರಪೂರ್ಣ ಗ್ರಂಥಗಳು ಇಂದು ಎಂದಿಗಿಂತ ತುಂಬ ಅಗತ್ಯವಾಗಿವೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಓದಬೇಕಾದ ಪುಸ್ತಕ.

ತಾಯಿನಾಡು.

ಉತ್ತಮ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕುರಿತಾದ ಅಧಿರುಚಿ ಕನ್ನಡ ಓದುಗರಿಗೆ ಉಂಟಾಗುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಕನ್ನಡ ಜನ ತುಂಬ ಅದರದಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೂಲವನ್ನೇ ಓದುತ್ತಿರುವವೇ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯುಂಟಾಗುವಷ್ಟು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಶ್ರೀ ಗೊರೂರರು ಈ ಕತೆಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.....ನಕ್ಕ ನಗಿಸಿಯೇ ತಮ್ಮ ಕತೆಗಾರಿಕೆಯ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವವರು.....ವಿನೋದ ಸ್ವಭಾವ ವಿಡಂಬನದೃಷ್ಟಿ, ವಿಡಂಬನ ದೃಷ್ಟಿಯ ಹಿಂದೆ ಆಳವಾದ ಸ್ವಭಾವ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ.

ರಾಯಭಾರಿ.

ಆರಿಕೆ.

ಫೆಬ್ರವರಿ 207 ರಲ್ಲಿ ಎರಡನೆ ಪ್ರಾರಾ ಮೊದಲನೆ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ “ ಆಧುನಿಕ ಮನುಷ್ಯ ವಾದಳು” ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ “ ಆಧುನಿಕ ಮನುವಾದಳು” ಎಂದು ಓದಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇತರ ಮುದ್ರಣ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನೂ ತಿದ್ದಿ ಓದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆರಿಕೆ.

ಗೊರೂರ ರಾ.

ಊರ್ವಶಿ

೧

ಅಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿವಾಹ. ಊರಿಗೆ ಊರೇ ಸಂಭ್ರಮ ಗೊಂಡಿತ್ತು. ಆ ಸಂಭ್ರಮಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಕಾರಣ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಅನುಪಮ ಸೌಂದರ್ಯವೇ. ರತಿಯಂತಿದ್ದ ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಊರಿನ ಯುವಕರೆಲ್ಲರ ಹೃದಯಾಕುರ್ಪಯಾದ ಕಣ್ಮಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯನ್ನು ಬಾಲ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದು ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮೋಹಕವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ಜಲುವನ್ನೂ ಬೆಡಗನ್ನೂ ನೋಡಿ ವರಿಚಿತರಾಗಿದ್ದವರಿಗೆ ಸಹ, ತುಂಬು ಯವ್ಯನವ ಅರಳಿದ ಗುಲಾಬಿಯಂತಹ ಆಕೆಯ ನಿಲುವು ಹೊಸ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿತ್ತು. ಯುವಕ ವೃಂದ ಆಕೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಅಧಿದೇವತೆಯನ್ನಾಗಿ ಪೂಜಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹಿರಿಯರು ಸದ್ಗುಣಿಯಾದ ಈ ಹುಡುಗಿ ಜಿನ್ನಾಗಿ ಬಾಳಿ ಬದುಕಬೇಕೆಂದು ದುರಸ್ತಿಗೈದರು. ಹೀಗೆ ಆಕೆಯ ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಊರವರಿಗೆಲ್ಲ ಒಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವೂ ಅಭಿಮಾನವೂ ಹೆಮ್ಮೆಯೂ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು.

ಮುಲ್ತುಗಹ ಯ ರ್ಯಾನುಫೋಗ್ ರಾಮಣ್ಣನವರ ಮೂರನೆಯ ಮತ್ತು ಕೊನೆಯ ಮಗಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ. ರಾಮಣ್ಣನವರ ಹೆಂಡತಿ ಆ ಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತು ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಬಾಣಂತಿಯಾಗಿ ಇಹಲೋಕ ವ್ಯಾವಾರ ವನ್ನು ಕ್ಯವಿಸಿದ್ದರು. ಆಕೆ ಸುಂದರಿಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಆಕೆಯ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಒಳ್ಳೆ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಜನಿಸಿದ್ದರು. ಆದರಲ್ಲಿಯೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಚಿನ್ನದಲ್ಲಿ ಕಡೆದು ಮಾಡಿದ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾಟದ ಗೊಂಬೆಯಂತಿದ್ದಳು. ಇಂತಹ ಮನೋ ಹರವಾದ ಆಕೃತಿಗೆ ಜನ್ಮವಿತ್ತುದರಿಂದ ತನ್ನ ಬಾಳು ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತೋ ಎಂಬಂತ ತಾಯಿಯ ಜೀವಜ್ಯೋತಿ ನಂದಿಹೋಯಿತು. ಹೆಂಡತಿ ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥಳಾದಾಗ ರಾಮಣ್ಣನವರಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಗಂಡು, ಮೂರು ಹೆಣ್ಣುಗಳಿದ್ದರು. ಅವರು ಮತ್ತೆ ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹವ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ಹಿರಿಯ ಮಕ್ಕಳಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ

ಮದುವೆಮಾಡಿ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ಸೊಸೆಯರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ನಿರಾತಂಕ ವಾಗಿರಲು ಅವರು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದರು. ಐದು ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆಯಾಗಿದ್ದರೂ, ಆತನಿಗೆ ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆಗೆ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ತಂದು ಒಪ್ಪಿಸುವಷ್ಟು ಆತ ಧನಿಕನಾಗಿರಲಿಲ್ಲವಾಗಿ ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಒತ್ತಾಯವೂ ಯಾವೆಡೆಯಿಂದಲೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಹೆಂಡತಿ ಸಾಯುವಾಗ ಶ್ವಾನುಭೋಗ ರಾಮಣ್ಣನವರಿಗೆ ನಲವತ್ತೈದು ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು. ಹಿರಿಯ ಮಗ ರಾಮನಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡು, ಎರಡನೆಯ ಮಗ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಹತ್ತು, ಮೂರನೆಯ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎಂಟು, ನಾಲ್ಕನೆಯ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ನಾಲ್ಕು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎರಡು ತಿಂಗಳ ಕೂಸು ಆಗಿದ್ದಳು. ರಾಮಣ್ಣನವರ ಸಂಸಾರ ಅವರ ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ದಿಕ್ಕು ಕೆಟ್ಟು ಅನಾಥವಾಯಿತು. ತಂದೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ತಾಯಿ ಹೇಗೋ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ತಾಯಿ ಇದ್ದರೆ ಬಡತನ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಾಯಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೇ ಐಶ್ವರ್ಯವಿದ್ದರೂ ಆ ಸಂಸಾರದ ಮಕ್ಕಳು ನಿಜವಾಗಿ ತಬ್ಬಲಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಹೆಂಡತಿ ಸತ್ತಮೇಲೆ ರಾಮಣ್ಣನವರ ಕಷ್ಟಗಳು ನಿಜವಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದವು. ಎರಡು ವರುಷಗಳವರೆಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೇಗೆ ಬೆಳೆದಳೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಒಂದು ಮಗುವನ್ನು ಸಾಕಿ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ತಾಯಿ ಯಾದವಳ ತ್ಯಾಗವೆಷ್ಟು ಎಂಬುದರ ಅರಿವು ಅವರಿಗೆ ಹಿಂದೆಯೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಅನುಭವವುಂಟಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಅನುಭವದಿಂದ ಅವರು ಒಂದು ಮಗುವನ್ನು ಸಾಕಬೇಕಾದರೆ ಒಬ್ಬನ ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು. ಎಂಟನೆಯ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಶೀತ ತೀರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವಳ ಆಸೆಯನ್ನೇ ಎಲ್ಲರೂ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅನಂತರ ಅದಕ್ಕೆ ಮೂರು ವರುಷವಾಗಿದ್ದಾಗ ಅತಿಯಾದ ಜ್ವರದಿಂದ ಒಂದು ದಿನ ಮೇಲುಸಿರು ಎಳೆಯಿತು. ಆಗ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿ ಸಹ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಯಸ್ಸು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಮಗು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿತು. ತಾಯಿ ಯಿಲ್ಲದ ಮಕ್ಕಳು ಹೇಗೆ ಹೇಗೋ ಬೆಳೆದವು. ಹಿರಿಯ ಮಗ ರಾಮನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದಾಗ ಅವನು ಇನ್ನೂ ಎಸ್. ಎಸ್. ಎಲ್. ಸಿ. ತರಗತಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಅವನ ಮದುವೆ

ಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನೂ ಲೋವರ್ ಸೆಕಂಡರಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತನು. ಹೆಂಡತಿಯ ಮರಣಾನಂತರ ಶ್ಯಾನು ಭೋಗ ರಾಮಣ್ಣನವರು ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷಗಳಿದ್ದರು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೂ, ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ತಂದೆ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಹೆಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟರು. ಅದಾದ ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಶ್ಯಾನುಭೋಗ ರಾಮಣ್ಣನವರೂ ದಿವಂಗತರಾದರು.

ಆಗ ಎರಡನೆಯ ಮಗಳಾದ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಹದಿನಾರು ವಯಸ್ಸು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ವಯಸ್ಸು ಆಗಿದ್ದವು. ಆಗಲೇ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯ ಮದುವೆಯ ವಯಸ್ಸು ಮೀರಿದೆಯೆಂದು ಹೆಳೈಯವರು ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು ಪ್ರತಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಬೆಳೆದ ಎರಡು ಮೂರು ಹುಡುಗಿಯಿರುವಲ್ಲಿ, ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಾಗದ ಹದಿನಾರು ವರುಷದ ಹುಡುಗಿ ಒಂದು ಸುದ್ದಿಯಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಉದ್ಯೋಗವಿರದ ಹೆಳೈಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಟುಂಬದ ಹೆಳೈಯ ಕಾಲದ ವಿಧವೆಯರಿಗೂ ವೈದೀಕರಿಗೂ ಅದೇ ಪುರಾಣವಸ್ತು. “ಪಾಪ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಯಿಲ್ಲದ ಮಗಳು; ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಈವರೆಗೆ ಮದುವೆಯಾದೆ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರೆ? ಆ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಹೆಂಡತಿಯರೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಲೋಲಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ತಂಗಿಯರ ಅವಸ್ಥೆ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತೆ?” ಎಂದು ಊರವರು ಕಂಡಕಂಡೆಡೆ ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು..

ನಿಜವಾಗಿ ರಾಮನಾಗಲೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಾಗಲಿ ಊರವರು ತಿಳಿದಿದ್ದಂತೆ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲ. ಅವರು ಮದುವೆಯಾದೊಂದುದೂ ಸಹ ಕರ್ತವ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ. ಹೆಳೈಯ ಮನೆ, ದನಕರು, ಬೇಸಾಯ, ತಂದೆ ತಂಗಿಯರ ಪೋಷಣೆ, ಮೇಲಾಗಿ ರಾಮಣ್ಣನವರ ಬಲಾತ್ಕಾರ ಈ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ರಾಮನೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನೂ ಮದುವೆಯಾದರು. ಆದರೆ ರಾಮಣ್ಣನವರು ಬದುಕಿರುವವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಸಂಸಾರದ ಹಣ ಕಾಸು ಅನುಕೂಲಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ಯಾನುಭೋಗರಾಗಿದ್ದ ರಾಮಣ್ಣನವರು ಹಣದಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಟರಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಭತ್ತ, ರಾಗಿ, ತರ್ಕಾರಿ, ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಮುಂತಾದ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ತಂದುಹಾಕಿ ಮನೆಯನ್ನು ಸುಖವಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವರ ಮರಣಾನಂತರ ಸಂಸಾರದ ಆಸ್ತಿಯ ಲೆಕ್ಕವನ್ನು

ನೋಡುವಾಗ ಅವರು ಸುಖವಾಗಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ಅವರ ಶಕ್ತಿ ಕಾರಣವೇ ಹೊರತು ಆಸ್ತಿಯಲ್ಲವೆಂಬುದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮನದಟ್ಟಾಯಿತು. ಆಸ್ತಿ ಎರಡು ತಾಕು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವಾಗಿದ್ದು, ಅದರಮೇಲೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುವೆಗಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಎರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ಕೂಡೇ ಇತ್ತು. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನಮಾಡುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಮತ್ತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯರ ವಿವಾಹದ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಯೋಚನೆಯೇ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಂಕುಕವಿಸುವುದಾಗಿದ್ದಿತು.

ಹಣದ ಅಭಾವದ ಜತೆಗೆ ವರಗಳ ಅಭಾವವೂ ಸೇರಿತ್ತು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಕುರೂಪಿಯಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸುಂದರಿಯಲ್ಲ. ಜತೆಗೆ ವರ ಬಂದು ಹೆಣ್ಣನ್ನು ನೋಡಿ ಒಪ್ಪುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ವರನ ತಂದೆ, ರಾಮನಿಗೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೂ ಗಾಬರಿಯಾಗುವಂತೆ ವರೋಪಚಾರದ ಸಾಮಾನುಗಳ ಪಟ್ಟಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಆ ಹುಡುಗರಿಗೆ ದಿಕ್ಕೇ ತೋರದೆ ಮುಂದಿನ ಮಾತುಕಥೆಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಂದಹಾದಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಕನ್ಯಾಪರೀಕ್ಷೆಗಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಒಂದೆರಡು ವರಗಳು ಮನೆಯ ಬಡತನವನ್ನು ಕಂಡು “ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ಲಗ್ನವಾಗಲು ನಾವು ಬಂದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಮುಖ ಗಂಟುಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬ ವರ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದವನು, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹದಿಮೂರು ವಯಸ್ಸಿನ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಪೋಹಕ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಶಾನು ಬಂದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನೇ ಮರೆತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನೇ ವಿವಾಹವಾಗುತ್ತೇನೆಂದನು. ಕೊನೆಗೂ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ವಿವಾಹವಾದುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದ ನರಸಿಂಹ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂತಹವಳು ನಾದಿನಿಯಾಗುವಳಲ್ಲ ಎಂಬ ಆಸೆಯಿಂದಲೇ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಸಮ್ಮತಿಸಿದನು.

ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರದ ಐದು ವರುಷಗಳೂ ರಾಮನೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗಂಡನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಬಳಲಿದರು. ಆದರೆ ಹೆಣ್ಣು ಚೆಲುವೆಯಾಗಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಮದುವೆಯಾಗಿಬಿಡುವುದೇ? ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯ ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟ ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್ ಪಟ್ಟಿಗಿಂತಲೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿವಾಹದ ವೇಳೆಗೆ ವರಗಳ ಕೇಳಿಕೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಎರಡಾಯಿತು. “ಎರಳ

ನೋಟದಂಥ ಹೆಣ್ಣು, ಕುಡಿಹುಬ್ಬು ಕಾಡಿಗೆ ಕಣ್ಣು, ತುಟಿ ಹವಳದ ಕುಡಿ, ಭಂಗಾರ ವಸ್ತು ಸಿಂಗಾರ ಮಾಡಿ ಇಟ್ಟಾರ ಬೆಂಕಿಯ ಕುಡಿ” ಯಾಗಿದ್ದ ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ವರಗಳು “ದಮ್ಮಯ್ಯ, ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ಮದುವೆ ಯಾಗುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ವರದಕ್ಷಿಣೆಯನ್ನೂ ವರೋಪಚಾರವನ್ನೂ ಗಿಟ್ಟಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಹಿರಿಯರನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಯಿಲ್ಲದವರಾಗಿ ‘ದರಿದ್ರಾಣಾಂ ಮನೋರಥಃ’ ಎಂಬಂತೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಗೀತಪ್ರಿಯರಾದವರ ಅವಸ್ಥೆಯಂತೂ ವರ್ಣಿಸಲಸದಳ ವಾಗಿತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯ ಬಾಲಿಕಾವಾಠಶಾಲೆಯ ಪಿಟೀಲು ವಿದ್ವಾಂಸಳಾದ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯವನ್ನೇ ಹೊಂದಿ ದ್ದಳು. ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿಯನ್ನು ಎರಡು ವರುಷಗಳ ಕೆಳಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ವರ್ಗಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಾಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯ ಭಾಗ ಪರಿಣತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ವರುಷವಾದರೂ ಈಕೆ ಇಲ್ಲದೆಹೋಗಿಬಿಡುವಳೆಲ್ಲ ಎಂದು ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊರಗಿದಳು. ಆಗ ಆಕೆಗೆ ವರ್ಗವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿದ್ಯೆ ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ನಿಂತುಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ತಿಳಿದವರು ಮತ್ತಾರೂ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇದ್ದಿದ್ದರೂ, ಹಳ್ಳಿ ಯಲ್ಲಿ ವಯಸ್ಸಾದ ಹುಡುಗಿ ಗಂಡನರ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತರೆ ಜನರ ಬಾಯಿ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದೇ? ಆದರೆ ದೇವರ ದಯದಿಂದ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೆ ವರ್ಗವಾಗಲಿಲ್ಲ. ದೇವರ ದಯ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದಯದಿಂದ ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸಂಗೀತದ ಅಭಿರುಚಿಯಿಂದ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೇ ಬಹಳ ಆನಂದವಾಗಿತ್ತು. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯ ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಪಾಠ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಇತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರಿಗೆ ಬರದಿದ್ದ ಪಾಠ, ಒಂದೇ ಸಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಕೂಡಲೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಹೀಗೆ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಊರವರಾರಿಗೂ ತಿಳಿದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರಾಮ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಸಹ ಇವಳು ಯಾವುದೋ

ಮುರುಕು ಪಿಟೀಲನ್ನು ನುಡಿಸುತ್ತಿರುವಳೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿದ್ದಿತೇ ಹೊರತು ಈಕೆ ನಿಜವಾಗಿ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸೆಯಾಗುತ್ತಿರುವಳೆಂಬುದು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಸಂಗೀತ ಕಲೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದುದೇ

ಅಲ್ಲದೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಡವರ ಮಗಳಾಗಿ, ಸಂಗೀತ ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಮುವತ್ತು ಐವತ್ತು ಕೊಡದೆ, ಮುಂಸೆಯೂ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಅಥವಾ ಲಕ್ಷಾಧಿಪತಿಯ ಹೆಂಡತಿಯಾಗುವ ಸಂಭವವೇ ಇಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣು, ಅದ್ಭುತ ವಾದ ಪಿಟೀಲು ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಹೊಂದಿರುವಳೆಂಬುದು ಹಳ್ಳಿಯವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಕೂಡದ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿತ್ತು. ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿಗಾಗಲಿ ಪ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿಗಾಗಲಿ ಸಂಗೀತದ ಗಂಭೀರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಂಸಾರಿಯಾದ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಡನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೊರತು, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಗೀತ, ಯಾಕೆ? ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಊರಿನವರಿಗೆಲ್ಲ ನಾಮಾನ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದುವರಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ತನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿಯು ಒಬ್ಬಳೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವನ್ನು ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪಿಟೀಲಿನ ಅಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಡೆಕಡೆಗೆ ಅವಳ ಕೈ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕುಮರಿತು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯನಿಯು “ಗಾನಸರಸ್ವತಿ ನಿನ್ನ ಜಿರಳುಗಳೆಲ್ಲ ನರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ನೀನು ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸುವಾಗ ನನಗೆ, ನಾನು ಎಲ್ಲರವೆಂಬುದರ ಅರಿವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಯಾವುದೂ ಮೇಲಿನ ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿರುವೆನೆಂಬ ಭಾವನೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಸುಖದ ದಿನಗಳೆಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಆನಂದವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾವನು ಕೈಹಿಡಿಯುತ್ತಾನೆಯೋ ಅವನೇ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಿ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿ, ವಿಧವೆ ಮಕ್ಕಳಿರಲಿಲ್ಲ. ವಯಸ್ಸು ಇನ್ನೂ ಮೂವತ್ತೈದನ್ನು ಮೀರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಬಂಧುಗಳೂ ಸಹ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡ ಅವಳಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದ ಮೂರು ವರುಷಗಳೊಳಗೆ ತೀರಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಒಂಟಿಯಾದ ದುಃಖದಿಂದಲೂ ಬೇಸರಿಕೆ ಭಯದಿಂದಲೂ ಹೊಳೆಯನ್ನೋ ಭಾವಿಯನ್ನೋ ಬಿದ್ದು ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು

ಆಕೆ ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಆ ದುರಂತದಿಂದ ಆಕೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿದ್ದುದು ಅವಳ ಸಂಗೀತ ಪ್ರೇಮವೇ. ಅವಳಿಗೆ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಪಿಟೀಲಿನ ಹುಚ್ಚು ಬಹಳವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಅವಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗ ಅವಳ ಲಕ್ಷ್ಮ್ಯ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಪಿಟೀಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅದು ಆಕೆಯನ್ನು ಪಿಶಾಚಿಯಂತೆ ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ಆ ಏಕಾಗ್ರತೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ದುಃಖವು ಭಸ್ಮವಾಯಿತು. ತಪಸ್ಸಿನ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿರುವವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆಯುವಂತೆ ಪಿಟೀಲಿನ ಆರಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಆಕೆ ತನ್ನ ಸಮಸ್ತ ದುಃಖವನ್ನೂ ಮರೆತಳು. ಪಿಟೀಲು ಅವಳ ಜೀವನ ಸರಸ್ವತಿಯಾಯಿತು. ಅದೇ ಕನ್ನಡ ಜೀವನ ಉಸಿರನ ಜುಸಿದೂ ಆಯಿತು. ಆ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಹಿಂಮೂ ವಿಧವೆಯನ್ನು ವಿಧಿಯು ಅಣಕಿಸುವ ವಿಕಟ ಅಟ್ಟಹಾಸವನ್ನು ನಡೆ ಮರೆತಳು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ಪಿಟೀಲಿನ ಹೊರತು ಮತ್ತಾವುದೂ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು. “ಈ ಬಾಲವಿಧವೆಗೆ ಈ ವೈಯ್ಯಾರವ್ಯಾಕೆ? ಇವಳು ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಾಳೆ” ಎಂಬ ಹಳೆಯ ಸಂಪ್ರದಾಯದವರ ಕಟುಸುಡಿಯಿಂದ ತಾನು ಮಾಡಿದುದೇ ಸರಿಯೆಂಬ ಅವಳ ನಿಶ್ಚಯ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಧೃಢವಾಯಿತು. ನಾಲ್ಕು ವರುಷಗಳಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಪಿಟೀಲಿನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಪರಿಣತಳಾದಳು. ಅದನ್ನು ನುಡಿಸುವಾಗ ತನ್ನ ಕೌಶಲ್ಯಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಬೆರಗುವಡಿವ ಪರಮಾತ್ಮಕಲಾವಿದನಂತೆ ಆಕೆ ಸಮಸ್ತವನ್ನೂ ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಬ್ಬರ್ ಚಿಂಡು, ತನ್ನ ಒಳಗೆ ಇರುವ ಗಾಳಿಯಿಂದ ಹೇಗೆ ಸಮಸ್ತ ಏಟು ಹೊಡೆತಗಳನ್ನೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ನುಗುಚಿ ಕೊಳ್ಳುವುದೋ ಹಾಗೆ ಆಕೆ, ತನ್ನ ಗಾನದಲ್ಲಿ ಅಶ್ರಯಪಡೆದು ಜಗತ್ತಿನ ಕಾರ್ಪಣ್ಯಗಳ ಮೊರೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದೊಂದು ಮಂತ್ರ ಸ್ವಾಧೀನವಾದರೆ, ಅದು ಸಿಧಿಸಿದವನಿಗೆ ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೊಡೆದ ಏಟು ತಗಲುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ನಮ್ಮ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತ ಪವಾಡಗಳ ವರ್ಣನೆಯಿದೆ. ಆಕೆಯ ಸಂಗೀತ ಅವಳಿಗೆ ಅಂತಹ ಅದ್ಭುತ ತಾರಕ ಮಂತ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಧನವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವವನು ದಾರಿದ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಹೆದರದಿರುವಂತೆ ಆಕೆ ಈ ಗಾನಸ್ಪರ್ಶಶಿಲೆಯಿಂದ ತೃಪ್ತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಗಾನ ಅವಳ ಬಾಳಿನ ಮಸಕನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ಹೊಸದುಮಾಡಿ,

ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಜಗತ್ತನ್ನು ಆಕೆಗೆ ನನನವೀನವಾಗಿ ತೋರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಗಾನದಿಂದ ಆಕೆಯ ಬಾಳು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬದಲಾವಣೆ ಹೊಂದಿತ್ತು. ಹೊವು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಸುಗಂಧವನ್ನು ಪಸರಿಸಿ ವಾತಾವರಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಮಧುರವಾಗಿ ಮಾಡುವಂತೆ, ಆಕೆ ಹೋದ ಹೋದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗಾನ ದಿಂದುಂಟಾದ ಸುಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸುಗಂಧವನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಹೀಗೆ ಸಂಗೀತ ತನ್ನ ಬಾಳನ್ನು ಸಾರ್ಥಕವನ್ನಾಡಿದುದು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದುದರಿಂದ, ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಸುಖಮುಖವ ಆಚೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ ಈ ಆತ್ಮವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬಬ್ಬರಿಗಾದರೂ ತನ್ನ ಜೀವಿತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಆಕೆಯ ಹಿರಿಯಾಸೆಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬರುವವರೆಗೆ ಅಂತಹ ಪಾತ್ರ ಆಕೆಗೆ ದೊರತರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಊರುಗಳಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯ ಆಕರ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಎಂದು, ಹುಡುಗಿಯರು ಅವಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಂಡು. ಅವರು ತರುತ್ತಿದ್ದ ಪಿಟೀಲುಗಳು ಒಳ್ಳೆ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವುವುಗಳಾಗಿದ್ದುವು. ಪಿಟೀಲನ್ನಿಡಲು ಪಿಟೀಲಿನಷ್ಟೇ ಬೆಲೆಯಾದ ಕರಿಮರದ ಸೆಟ್ಟಿಗೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಆಸೆ ಬೆಲೆಯಾದ ರೇಶಿಮೆಯ ಹೊದಪು, ಕೈಬೆರಳು ತಂತಿಯಮೇಲೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಧ್ವನಿಯೇ ಹೊಳೆಯುವ ವಜ್ರದ ಉಂಗುರಗಳು. ಕೈಬಳೆಗಳಿಗೆ ಮೆಟ್ಟಿದ ಕೆಂಪಿನ ನಾಲು, ಇಂತಹ ವೈಭವದ ಧನಿಕರ ಮಕ್ಕಳು, ತಮ್ಮ ಪಿಟೀಲುಗಾನ, ಪುರುಷ ಘನಿಯನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವ ಪುಂಗಿಯಾಗಲೆಂದು ಅದರ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ವಿವಾಹವಾದ ಕೂಡಲೆ ಅವರ ಪಿಟೀಲುಗಳು ಅಟ್ಟದಮೇಲೆ ಪ್ರದರ್ಶನದ ವಸ್ತುಗಳಾಗಿ ಉಳಿದು ಅವುಗಳ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ತೊಟ್ಟಿಲುಗಳು ಬಂದಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಗಾನ, ಅದರಿಂದ ದೊರಕುವ ಆತ್ಮಾನಂದಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲದೆ ಬರಿಯ ಒಂದು ಗುರಿಗಾಗಿಯೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅದು ಉವಾಸಕನಿಗೆ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಜ್ಞಾನವೂ ಅಷ್ಟೆ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ದೇವರಿಗೆ “ಜ್ಞಾನಾನಂದಮಯಂ ದೇವಂ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವವರೆಗೆ, ತನ್ನ ಬಯಕೆಯ ಶಿಷ್ಯೆ ತನಗೆ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿಯು ಭಾವಿಸಿದ್ದಳು. ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಅವಳು ವರ್ಗವಾಗಿ ಬಂದನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಎದುರು ಮನೆಯ

ಲ್ಲಿಯೇ ಅವಳು ವಾಸಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದುದರಿಂದ ಇಬ್ಬರ ಪರಿಚಯವೂ ಜಿನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸಂಗೀತದ ಗಂಧವಾಗಲಿ ಪಿಟೀಲಿನ ಆಸೆಯಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿಯು ಪಿಟೀಲನ್ನು ನುಡಿಸುತ್ತಾ ಅದರಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನಕಾಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಹುದುಗಿದ್ದ ಸಂಗೀತದ ಆಸೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿತು. ಹಾಗೆ ಆಸೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿದಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಅದು ಅಲ್ಲಿ ಬದುಕಿನಗಳೆಂದ ಸುಪ್ತವಾಗಿದ್ದ ಆಸೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಸಂಗೀತದ ಆಸೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿದ್ದಿತೆಂದರೆ, ಇಷ್ಟು ದಿನನ ಈ ಆಸೆಯನ್ನು ನಾನು ಹೇಗೆ ಅಡಗಿಸಿದ್ದೆ ಎಂಬುದು ಆಕೆಗೇ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವಳ ಆಸೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಹಣದ ಅನುಕೂಲ ಸಹ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಸಹ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿಯು ಪಿಟೀಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡುತ್ತಾ ತನ್ನ ಹೆಚ್ಚುಕಾಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಆಕೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಪಿಟೀಲಿನಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವಳೆಂಬುದೂ ಸಹ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿಯ ಹೊರತು ಉಳಿದವರಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಕನ್ನೆ ಸರ್ವವಿದ್ಯಾವಾರಂಗರವನಿಗಿದ್ದರೂ, ಸಾಲಂಕೃತ ಕನ್ಯಾದಾನ ಮಾಡಲು ರಾಮನಿಗೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೂ ರಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ತಾಳೆಯ ಮೋತಿಯಂತೆ ಬೆಳೆದ ಸುಂದರಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷದವರೆಗೆ ಒಂಟಿಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಳು. ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ರೂಪವಿಧ್ಯೆ ಎರಡೂ ವರಗಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ರಂಭಾಪುರಿಯ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮಗ ಸುಂದರರಾಜ ಮಲ್ಲಿಗೆಶ್ಚೆಯ ರಘೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಅವನ ಕಣ್ಣು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ತಾನು ರಘೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ದೇವರ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ವಿಚಾರವೇ ಮರೆತುಹೋಯಿತು. ನರಸಿಂಹ ಸ್ವಾಮಿದೇವರು, ಅವನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಮರೆಯಾಗಿ ಅವನ ಧ್ಯಾನವೆಲ್ಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಹೋಯಿತು. ನರಸಿಂಹಸ್ವಾಮಿಯ ಉತ್ಸವ

ಹೊರಟಾಗ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಊರ ಸುತ್ತಾ ಸುಂದರರಾಜನೂ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಉತ್ಸವವನ್ನು ಸೇವಿಸಲು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಂತಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬರುವವರೆಗೇ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ಉತ್ಸಾಹ. ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ನಂತರ ಅವನಿಗೆ ತಾನು ದೇವರ ಹಿಂದೆ ಹೊರಟುವರ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಿದಂತೆ ಭಾಸನಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ತಾನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಡಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೆ, ಯಾರಾದರೂ ಕಂಡವರು ಏನಾದರೂ ಅಂದು ಕೊಂಡಾರು ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ಮುಂದುವರಿದು ಊರಸುತ್ತಾ ದೇವರಹಿಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ದೇವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಿದ್ದರೂ ಆ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ದೋಗುವುದರಲ್ಲಿ ಅವನು ಅವರಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯ ತಮ್ಮ ನೋದರಮಾವನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದೆ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಆತ ಬಂದಿದ್ದಾಗಲೂ, ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಸಲ ಮಾತ್ರ ಅವನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗತೊಡಗಿದನು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ದರ್ಶನ ತಪ್ಪದೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅರ್ಚಕ ತೀರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯರ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಮುಂದೆ ಬಂದು ತೀರ್ಥವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. “ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅರ್ಚಕ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ತೀರ್ಥ, ಬರಿಯ ಹೇಮಾವತಿಯ ನೀರು. ಇದರಲ್ಲಿ ಏನಿವೆ ಮಹಿಮೆ ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಆ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಹಿಮೆ ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ಅವನು ಒಂದು ದಿನವೂ ತೀರ್ಥವನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಇವನ ಭಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಆಸ್ತಿಕತೆಯನ್ನೂ ಕಂಡು ನಿಜವಾಗಿ ವೈದಿಕರಾದ ಅವನ ಸೋದರಮಾವನವರಿಗೇ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಮಗ ವಾಸುವಿನೊಂದಿಗೆ ಅವರು “ ನೋಡು ಸುಂದರರಾಜ ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ ? ಒಂದು ದಿನ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತಪ್ಪುತ್ತಾನೆಯೆ ? ಏನು ಭಕ್ತಿ ಶ್ರದ್ಧೆ. ಹುಡುಗರು ಹಾಗಲ್ಲವೇ ಇರಬೇಕಾದುದು ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ರಂಭಾಪುರಿ, ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ಮೈಲಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹಳ್ಳಿ. ಸುಂದರರಾಜನ ತಂದೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಅಲ್ಲಿ ಬಡ ಜಮೀನುದಾರರು. ಸುಂದರರಾಜನಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ಮೂರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆ ಆಗಿತ್ತು. ಸುಂದರರಾಜ ಎರಡನೆಯ ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮೊದಲನೆ ಗಂಡು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಗುಂಡಣ್ಣನವರಾಗಲಿ ಅವರ ಮಕ್ಕಳಾಗಲಿ ಯಾರೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರಲ್ಲ. ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ವ್ರಾಧಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮೀರಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾರೂ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲ ದರಿವರು. ಒಂದೆರಡು ತುಂಡು ಹೊಲಕ್ಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ದನಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಡತನದ ಬಾಳನ್ನು ನೂಕುತ್ತಿದ್ದವರು. ಕೆಲವರಿಗೆ ಹತ್ತು ಇಪ್ಪತ್ತು ಗುಂಟೆ ತೋಟಗಳಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಇಂತಹ ಅವಿದ್ಯಾವಂತರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನಾದ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತಾಯಿಯ ಪ್ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದೊರಕಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಂಡತಿಯು, ವಯಸ್ಸಾದ ಮೂರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳವೇಲೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ, ನಾಲ್ಕನೆ ಮಗ ಅಂತಹ ಅವರೂವನಾಗಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜನ ತಾಯಿ ಸಹ ತೀರ ಬಡಸಂಸಾರದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಏನೂ ಗೌರವವಿರಲಿಲ್ಲ. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಹಿರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಈ ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆ ತಂದೆಗೆ ಆಗದಿದ್ದರೂ ನಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇತ್ತು. ಆ ಭಾವನನ್ನು ಅವರು ತಂದೆಯ ಎದುರಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದಿದ್ದರೂ ಚಿಕ್ಕತಾಯಿಯ ಎದುರಿಗೆ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ನಿರ್ಲಜ್ಜೆಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಲತಾಯಿಯ ಮಕ್ಕಳ ಈ ಮೌನದ್ವೇಷದಿಂದ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಮಗನಲ್ಲಿದ್ದ ನಿಜವಾದ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಹುಳಿಹಿಂಡಿದಂತೆ ಆಗಿತ್ತು. ತನಗೆ ಮೂರು ವರುಷವಾಗುವ ವೇಳೆಗೇ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಅಣ್ಣಂದಿರ ತಿರಸ್ಕಾರ, ಮಕ್ಕಳಿಗಿರುವ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಹಿರಿಯ ಹೆಂಡತಿಯ ಮಕ್ಕಳ ಈ ಕೆಟ್ಟಗುಣ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ 'ತಾನು ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡುದು ತಪ್ಪು ಇರಬಹುದೇನೋ, ಎಂಬ ಭಾವ ಅವರಿಗೂ ಈಚೆಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರೂ ಮಾತನಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಯಾವ ಆದರಣೆ ಪೋಷಣೆ ದೊರೆಯಬೇಕಾಗಿ ದ್ದಿತೋ ಅನೋಂದೂ ಆತನಿಗೆ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜನೂ ತನ್ನ ಇತರ ಅಣ್ಣಂದಿರಂತೆ ಕನ್ನಡ ಲೋವರ್ ಸೆಕಂಡರಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆ ಹೊಂದಿದನು. ಅವರೂ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೆರೆಯುತ್ತಾ ದನಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುತ್ತಾ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿದ್ದಂತೆ ತಾನೂ ಉಳಿದನು. ಅವನ ಮೂವರು ಅಣ್ಣಂದಿರಿಗೂ ಮದುವೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಸುಂದರರಾಜ ಹೀಗೆ ಅವಿದ್ಯಾವಂತನಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯ ದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಒಲಿದಿತ್ತು. ಆ ತುಂಬು ಸಂಸಾರದ ವ್ಯಕ್ತಕ್ಕೆ ಅವನೇ ವುಷ್ಣವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಅಣ್ಣಂದಿರನ್ನೂ ತಂದೆಯನ್ನೂ, ರಂಭಾಪುರಿಯ ಇತರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನೂ ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ “ಇವರು ದಡ್ಡರು. ಒಡೆದು ಮೂಡಿದುದಲ್ಲ ಕಡೆದು ಮಾಡಿದುದಲ್ಲ” ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಈತನ ಸಂಸ್ಕಾರ ಬೇರೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸುಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಹೊಳಪೂ ದೂರವ ಸೌಂದರ್ಯಲೋಕ ದರ್ಶನದ ಅನುಭವ ನೋಟವೂ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ತನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರಂತೆ ಅವನೂ ತೋಟವನ್ನು ಆಗೆಯಲು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ದನಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಲು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವು ಬರಿಯ ಜೀವನದ ವ್ರಶ್ನೆಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಸುಂದರ ರಾಜನಿಗೆ ಅವು ಜೀವನದ ಮೂಲಕ ಮತ್ತೊಂದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಜಗತ್ತಿಗೆ ಮಾರ್ಗ ಗಳಾಗಿದ್ದವು. ತೋಟದ ಬಾಳೆಯ, ನೀಳವಾದ ರೇಶಿಮೆಯಂತಹ ಎಲೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಸೃಷ್ಟಿಯ ವೈಚಿತ್ರ್ಯದಲ್ಲಿ ಲೀನವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಬಾಳೆಯ ಗೊನೆಯನ್ನು ಕಡೆದು ಬಂದ ದುಡ್ಡಿನಿಂದ ಮನೆಯ ಬಂಗವನ್ನು ನೀಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಬಾಳೆಯು ಒಂದು ಜೀವನದ ಅದ್ಭುತವಾದ ಸಾರ್ಥಕ ಇತಿಹಾಸವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. “ಬಾಳೆ ಒಂದು ಗೊನೆ ಬಿಟ್ಟು ಸತ್ತುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಹುಟ್ಟುವುದು ಉಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇದರಿಂದಲೂ ಮನುಷ್ಯ ಎಷ್ಟೋ ಕಲಿಯಬಹುದು. ಬಾಳೋನಿಗೆ ಒಂದು ಮಾತು, ಬಾಳೆಗೆ ಒಂದು ಗೊನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ, ಅವನ ಅಣ್ಣಂ ದಿರಿಗೆ ಬರಿಯ ರೂಪಾಯಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಕಾಯಿ ಕೊಪ್ಪರಿ. ಆದರೆ ಸುಂದರ

ರಾಜನಿಗೆ ತೆಂಗಿನ ವೃಕ್ಷದ ಬಾಳು ಅದ್ಭುತ ತ್ಯಾಗಜೀವನ. ಆ ವೃಕ್ಷದ ಗಾಂಭೀರ್ಯದಿಂದ ಅವನು ಮೋಹಿತನಾಗಿದ್ದನು. ಮೇಲಿನವರೆಗೆ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಗೂ ವಿಶಾಲವಾದ ಹಸಿರು ಗರಿಗಳನ್ನು ಬೀಸಿ ಫಲಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತ ದೃಶ್ಯದ ಅದ್ಭುತ ಅನಿರ್ವಚನೀಯ ಸೌಂದರ್ಯ ಅವನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತ್ತು. ತೋಟದ ನೆಲದ ಹಸಿರು ಹುಲ್ಲಿನಮೇಲೆ ಕುಳಿತು, ಗಗನ ಚುಂಬಿಗಳಾದ, ಆನಂದದಿಂದ ನಲಿದಾಡುತ್ತಿರುವುಂಟಾದ ಎಂಬಂತೆ ತೂರಿಯಾಡುತ್ತಿರುವ ಫಲಭರಿತವಾದ ತೆಂಗಿನ ವೃಕ್ಷಗಳನ್ನೂ, ಅವುಗಳ ಮೇಲುಗಡೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಅಂತರಿಕ್ಷ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಬಣ್ಣ ನಾನಾ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ತೇಲುತ್ತಿರುವ ದೋಣಿ ಮೋಡಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಅವನು ಆತ್ಮಾನಂದವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಸಂಗೀತದ ಮೇಲಿನ ಆಸೆಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಅವನ ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿಂದಲೇ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ರುಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂಬ್ಬರ ಸಮೀಪಕ್ಕೂ, ಒಂದು ಮೈಲಿಯವರೆಗೆ ಸಂಗೀತ ನೇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ಶಾಸ್ತ್ರ, ಕಲೆ ಎಂಬುದನ್ನೇ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪುವವರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆ, ಮೆಟ್ಟುಗುಣವಾಗಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಅವನು ಸಂಗೀತವನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ ಹಾಗೆ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿಸುವವರು ಆ ಸುತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸುಂದರ ರಾಜನ ಕಂಠಸ್ವರ ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗೆ ದೇವದತ್ತವಾಗಿ ಬಂದಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ದೇವರ ನಾನುಗಳು, ದಾಸರ ವದಗಳು, ಕೀರ್ತನೆಗಳು ಅವನ ಬಾಯಿಂದ ಬಹಳ ಮಧುರವಾಗಿ ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅವನು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ “ಎಲ್ಲಿರುವೆ ತಂದೆ ಬಾರೋ?” ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತಿರಸ್ಕಾರವಿದ್ದ ಅವನ ಜತಿಯವರೂ ಸಹ, ಒಂದು ಘಳಿಗೆ ಮುಗ್ಧರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಂದರರಾಜ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಹಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಕೆಲಸದ ಶ್ರಮವೂ ಅಷ್ಟಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಗಾನದಾಸ್ಯವೇ ಅವನನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗಂಟು ಹಾಕಿದುದು. ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿ ರಥೋತ್ಸವದ ಮೊದಲ ರಾತ್ರಿ, ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ

ಕಲ್ಯಾಣೋತ್ಸವ, ರಾತ್ರಿ ರಾತ್ರಿಯೂ ನಡೆಯಿತಷ್ಟೆ. ಆಗ ಅರ್ಚಕ ಈ ಕಡೆ ಭಗವಂತನ ಕಲ್ಯಾಣದ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಸ್ತ್ರೀಯರ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಹಾಡುಗಳ ಸುರಿಮಳೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ವರಲ್ಲಿ ವಯಸ್ಸಾದ ಸುಮಂಗಲಿಯರೂ ವಿಧವೆಯರೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ಹಾಡುಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದಮೇಲೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವರ ಮಧ್ಯೆ ಕೋಮಲಕಂಠದಿಂದ ಒಂದು ಧ್ವನಿ ಹೊರಟಿತು. ಇಂಪಾದ ಕೊರಲಿನ ಮಹಿಮೆ ಅಂಧಾದ್ದು. ಅದ್ಭುತ ಜ್ಯೋತಿ, ನೇತ್ರಗಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವಂತೆ ಆ ಗಾನ, ಜನರ ಕಿವಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಎಳೆಯಿತು. ಆ ಗಾನದ ಹೊರತು ಅಲ್ಲಿ ಮತ್ತೇನೂ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ವಾತಾವರಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಆ ಗಾನವೇ ಸಾರ್ವಭೌಮವಾಗಿ ಆವರಿಸಿ ಕೊಂಡಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದು ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿದಳು. ಸುತ್ತಲಿದ್ದವರು ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಎರಡಾಯಿತು, ಮೂರಾಯಿತು, ಆರಾಯಿತು. ಬೆಳದಿಂಗಳಿನ ಸೇಚನವಾದಂತೆ ಗಾನಸುಧೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೋತೃವೃಂದ ಸೊಕ್ಕಿಹೋಯಿತು. ಅರ್ಚಕರೂ ಸಹ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಮರೆತು ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾನಿಂತುಬಿಟ್ಟರು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಭಗವಂತನ ದರ್ಶನಕ್ಕಿಂತ ಗಾನದ ಸೊಂಪು ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಕರ್ಷಿಸಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಪಿಟೀಲು ವಾದನದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೀಣಳಾಗಿದುವಂತೆ ಬಾಯಿ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇಷ್ಟು ಅದ್ಭುತಳಾಗಿರುವಳೆಂಬುದು, ಅವಳ ಸಂಗೀತ ಗುರುವಾದ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಸುಂದರರಾಜನು ಪುಷ್ಪದಿಂದ ಆಕರ್ಷಿತನಾದ ಭ್ರಮರದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನೆಯ ಮುಂದುಗಡೆ ನದಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ರಾಮ, ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಕರೆದನು. ಸುಂದರರಾಜನು ಒಬ್ಬ ವರನೆಂಬುದು ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ರಾಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದಿತು. ರಾಮ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿವಾಹ ಪುಸ್ತಾಪಮಾಡಿ, ವರನಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗಲೆಲ್ಲ, ಅವನ ನೆಂಟರೂ ಮಿತ್ರರೂ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಇರುವ ವರಗಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ರಂಭಾಪುರಿಯವರಿಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟು, ಹೆಣ್ಣು ತಂದುಕೊಂಡ ಅನೇಕ

ಕುಟುಂಬಗಳು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸುಂದರರಾಜನ ವಿಚಾರ ಗೊತ್ತಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು ಆದರೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನದಿಂದ ರಾಮು ಆ ವಿಚಾರವನ್ನು ಸುಂದರರಾಜನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಗುಂಡಣ್ಣನವರನ್ನು [ಸುಂದರರಾಜನ ತಂದೆ] ಕೇಳಿ ಎಂದು ಆತ ರಂಭಾ ಪುರಿಯ ತನ್ನ ನೆಂಟರಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಆ ನೆಂಟರಿಂದ “ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೂ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಸುದ್ದಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಆದರೂ ರಾಮುವು, ವರಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಿಂದ ಇನ್ನೂ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಇಂದು ಸುಂದರರಾಜ ತನ್ನ ಮನೆಮುಂದೆ, ರಥೋತ್ಸವದ ಗದ್ದಲ ವೈಭವವನ್ನೂ ಸಹ ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಸುಳಿದಾಗ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಹಸಿದಿತ್ತಿದೆಂಬುದು ರಾಮುವಿಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು! ಅವನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಕರೆದು, ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕೂರಿಸಿ ಇಡ್ಡಿಯನ್ನೂ ಕಾಫಿಯನ್ನೂ ತರುವಂತೆ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸೂರ್ಯಮಂಡಲೋತ್ಸವದ ಅಡ್ಡಿ ಹೊರಲು ರಾಮುವನ್ನೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನನ್ನೂ ಕೂಗುತ್ತಾ ಸುಂದರರಾಜನ ಮಾವ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ರಾಮುವು “ ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ ಒಂದೇ ಚೂರು ಇಡ್ಡಿ ” ಎಂದನು. ಸುಂದರ ರಾಜನ ಮಾವ “ ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ” ಎಂದರು. ರಾಮುವು “ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ಬಿಡ್ಡೇವೈ ಇವತ್ತು ರಥೋತ್ಸವ, ಇಂತಹ ದಿವ್ಯ ನೀವು ಸಿಕ್ಕಬೇಕೆಲ್ಲ ” ಎಂದನು. ಮಾವನವರು ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ “ ಮನೇಲಿ ಏನನ್ನೂ ತಿನ್ನದೆ ಹೋದ ಅಂತ ನಿಮ್ಮ ಅತ್ತೆ ಕೊರಗತಿದ್ದಳು. ನೀನು ಏಕು ಮನೆ ಚೀಲಿಯಾಗಿದ್ದೀಯೆ ” ಎಂದು ನಕ್ಕರು. ರಾಮುವು “ ಎಲ್ಲಿ ಬರತಾನೆ! ನೋಡಿದರೆ ದೂರದ ನೆಂಟಸ್ತನವಾಗಬೇಕು. ಈಗಿನ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಹಿಂದಲ ಬಾಂಧವ್ಯವೆಲ್ಲ ಮರತೇಹೋಗಿದೆ ” ಎಂದನು. ಸುಂದರರಾಜನು “ ಬರದೇ ಏನು ” ಎಂದನು. ದೇವರ ಉತ್ಸವಕ್ಕಾಗಿ, ನೆಲವನ್ನು ನೀರಿನಿಂದ ಸೇಚನೆ ಮಾಡಿ ರಂಗೋಲೆ ಇಡಲು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸೊಂಟದಮೇಲೆ ನೀರಿನ ಕೊಡವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಾವಿಕಡೆಯಿಂದ ಬಂದಳು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ,

ಸುಂದರರಾಜನು, ಬಾಯಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಇಡ್ಲಿ ತುತ್ತನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಅವಳ ಕಡೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು. ಮಾವನವರು ಮಾತ್ರ ಸದರವಾಗಿ “ಸೀತು! ಭೇಷ್ ಎಲ್ಲಿ ಕಲಿತೆಯೇ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹಾಡು, ಅಬ್ಬ ಜನವೆಲ್ಲ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಕುಣಿದಾಡಿಬಿಟ್ಟಿತು. ನಿನ್ನ ಹಾಡಿನಿಂದ ಕಲ್ಯಾಣೋತ್ಸವಾನೇ ಹೆಚ್ಚು ಚಿಂದವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಬರಿಯ ಪಿಟೀಲು ಕೊಯ್ ಕೊಯ್ ಎನ್ನಿಸುತ್ತಾಳೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ನನಗೆ ಬಾಯಿ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆ ಇಲ್ಲದ ಬರಿಯ ಪಿಟೀಲು ಶಬ್ದ ಹೇಗೆ ಹೇಗೋ ಆಗುತ್ತೆ. ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಹಾಡನ್ನಾದರೂ ಆಡದಿದ್ದರೆ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕಿತ್ತು ಆಸೆಗೆ ಎಸೆದು ಬಿಡೋಣ ಅನ್ನಿಸುತ್ತೆ. ನನಗೆ ಪಿಟೀಲಿಗಿಂತ ಬಾಯಿ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯೇ ಚೆಂದ, ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ ಮದುವೆಯಾಗೋರಿಗೆ ಭರ್ಜರಿ ಹುಡುಗಿ” ಎಂದರು. ರಾಮುವು “ವರ ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಅಂದಹಾಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ಮೊಜ್ಜಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಆಗುತ್ತೆ. ತಾಯಿ ತಂದೆ ಇಲ್ಲವೆ ತಬ್ಬಲ ಹುಡುಗಿ, ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಡಯ್ಯ. ಸೀತು ನಮ್ಮ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಪ್ರೀತಿಯ ಹೆಣ್ಣು, ಶ್ರುತನಿರಾಜಿ ಚನ್ನಾಗಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಸ್ವಲ್ಪ ದುಡ್ಡು ಇವಳಿಗಾಗಿ ಇದೆ” ಎಂದನು.

ಸುಂದರರಾಜನ ಮಾವನವರು “ಔದು. ಅದೇನೋ ಕೇಳಿವೆ” ಎಂದರು. ರಾಮುವು “ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪ್ರಾಣ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದ ಒಂದೇ ತಿಂಗಳಿಗೆ ವೈಧವ್ಯ ಬಂದಿತಂತೆ. ಮದುವೆಯ ವೇಳೆಗೇ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರು ಸತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಆಕೆಯೂ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೇ ಬಂದು ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಇರತೊಡಗಿದಳು. ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಯನ್ನು ನೀವೇ ನೋಡಿದ್ದಿರಿ. ಅವಳಿಗೆ ಮೈ ಯಾವಾಗಲೂ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಬಂದುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಮನೆಯ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲ ಬಹಳ ಹಗುರವಾದುವು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ತನ್ನ ಅಪಾರವಾದ ವೈಧವ್ಯ ದುಃಖವನ್ನು ಸುಂಗಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಯೋಗಿನಿಯಂತೆ ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡತೊಡಗಿದಳು. ವರುಷೇ ವರುಷೇ ಅಮ್ಮನ ಬಾಣಂತನ, ತಂದೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಆಳುಗಳಿಗೆ ಅಡಿಗೆ

ದನಕರು ಎತ್ತುಗಳ ನಿಗಾ ಇವುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಬಲಗೈ ಯಾಗಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಸ್ವಭಾವವೂ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ. ಯಾರಾದರೂ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟರೆ ತಂದೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವರ ಮೇಲೆಯೇ ಅವಲಂಬಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಕಾರ್ಯದ ಹೊರೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಮಕ್ಕಳಾದ ನಮ್ಮನ್ನಂತೂ ಆಕೆ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಮಕ್ಕಳಿ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸಿ ಸಲಹುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಇಬ್ಬರು ತಾಯಂದಿರು ದೊರೆತಂತೆ ಆಗಿತ್ತು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಬಾಣಂತನಗಳ ಹೊಡೆತ ದಲ್ಲಿ ನಾವು ಬದುಕುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಹೇಳು ತ್ತಿದ್ದರು.

“ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ವ್ರಾಣ. ನಮ್ಮನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಯಾವ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಂಡರೂ ಆಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಮುದ್ದಾಡುವಷ್ಟೇ ಮುದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯಿಂದ ನಿತ್ಯ ತಿಂಡಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದ ಊರಿನ ಮಕ್ಕಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಊರಿನ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನೇ ಆಗಿದ್ದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಚಂಡಿ ಹಿಡಿದರೆ ತಾಯಂದಿರು ಆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಂದು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಿಂಡಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ತಾಯಂದರು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗು ಎಂದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅಟ್ಟಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ತಿಂಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ “ ನಾವು ತನ್ನ ಅಕ್ಕನ ಮಕ್ಕಳು ಇವರು ಬೇರೆಯವರ ಮಕ್ಕಳು ” ಎಂಬ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಗ ನಮ್ಮ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಾಗಿದ್ದ ರಾಮಾಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಆ ಚುಡುಗರ ಗುಂಪನ್ನೂ ಗದ್ದಲವನ್ನೂ ನೋಡಿ “ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿನ್ನ ಮನೆ ಒಂದು ನದ್ದರೀ ಸ್ಥೂಲು ” ಎಂದು ವಿನೋದಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೊಸ ಒಡವೆ ಲಂಗಗಳನ್ನೂ ಅಂಗಿಗಳನ್ನೂ ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅವನ್ನು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದ ಹೊರತು ತೃಪ್ತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹೀಗೆ ಸಂಸಾರ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಿಷ್ಣಾತಳಾಗಿದ್ದು ದಲ್ಲದೆ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಸಹ ಒಳ್ಳೆಯ ದಕ್ಷಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಗಂಡ ಇನ್ನೂ

ರೆನ್ಸ್ ಮಾಡಿದ್ದ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಣದ ತೊಂದರೆ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು. ಇವತ್ತಿಗೂ ನಮಗೂ ಇದೆ. ಶ್ಯಾನುಭೋಗರೆಂದಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಹಣ ಉಪಯೋಗಿಸದ ಶ್ಯಾನುಭೋಗರೇ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದ ಹಣ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರದುತೂ ವಿಪರೀತ ದರ್ಬಾರು. ಆ ಕಂದಾಯ ವಸೂಲಿಯ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳು ಅವರ ಹಣದ ಚೀಲ, ಮಳೆಗಾಲದ ನದಿಗಳಂತೆ ಭೋರ್ಗರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕೆಲವು ಶ್ಯಾನುಭೋಗರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಸರ್ಕಾರಿ ಹಣವೇ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಜಮಾ ಖರ್ಚು. ಅದು ಅಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆ ಜಮಾ ಖರ್ಚೇ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಯವರದು ಉದಾರ ಸ್ವಭಾವ. ಇತರರು ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಇದು ಸರ್ಕಾರದ ಹಣವೆಂದು ಅವರು ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಂದಾಯದ ಹಣ ವನ್ನೂ ಸಹ ಕೊಟ್ಟೀಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೊಡುವಾಗಲೇನೋ ಇರನಾಲಿನ ವೇಳೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿಯೇ ಅವರು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವರೂ ಹಾಗೆ ವಾಗ್ದಾನಮಾಡಿಯೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಹಣ ಒಂದು ಸಲ ನಮ್ಮ ಕೈ ಬಿಟ್ಟಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಬಂದು ಸೇರುವುದು ಕಷ್ಟವೆಂಬ ಸಂಸ್ಕೃತ ಗಾದೆಯಂತೆ, ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದವರು, ತಿಂಗಳ ಕೊನೆಗೆ ಹಣವನ್ನು ಖಜಾನೆಗೆ ಭರ್ತಿಮಾಡುವ ವೇಳೆಗೆ ತಂದುಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರು ಧೈರ್ಯಗಿಡದೆ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಕಿತ್ತು ಹಣವನ್ನು ಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಉದಾರಿಯಾದ ಅವರು ಅನೇಕ ಸಲ ಒಗೆ ಜನರ ಸೋಸನೆ ಒಳಗಾದರೂ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹಣ ಕೊಡುವುದು ನಡೆವೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಒಂದೆರದು ಸಲ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹಣ ಕಟ್ಟಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ವ್ರೋಲೀಸಿನವರು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದರು. ನಮ್ಮ ಶಾಯಿಗೆ ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಭಯ. ಆ ಭಯದಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯೇ ಮಂಕಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆಕೆ ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಳು. ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅದನ್ನು ಹೇಗೋ ಸರಿಮಾಡಿ ಹಾಕಿಬಿಡಬಹುದೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಆ ಕೊನೆಯ ಘಳಿಗೆಯ ಅವಾಂತರದಿಂದ ಅವರಿಗೂ ದಿಕ್ಕೇತೋಚವಂತಾಯಿತು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ

ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯಂತಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ನಿಜವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಭಾಗದ ದೇವರೇ ಆದಳು. ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಗಂಟನ್ನು ತಂದು ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಯವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ನಮ್ಮ ಮನೆ ಪೋಲೀಸನವರ ಕಾಟದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಯಿತು.

ಅನಂತರ ಸಮಯವರಿತು ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ವಾಗಿ ತನ್ನ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ತಂದೆಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಅವಳ ಒಳ್ಳೆ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಜಿನ್ನಾಗಿ ಅರಿತಿದ್ದ ನನ್ನಂಥ ವನಿಗೆ ಸಹ ಒಂದೊಂದು ಸಲ, “ಇವಳು ಯಾಕೆ ಹಣವನ್ನು ತಗಾದೆಮಾಡಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ!” ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಎರಡೇ ವರುಷಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ತೀರಿಕೊಂಡರು. ಅದು ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಸ್ವರ್ಗಸ್ವರಾವ ವರುಷದ ಹಿಂದಲ ವರುಷ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮೂರು ವರುಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಪ್ರಾಣವಾಗಿದ್ದಳು. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ತಾಸು ಸಾಯುವುದಕ್ಕೆ ಎರಡು ದಿನ ಮುಂಚೆ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯನ್ನು ಕರೆದು ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬ್ಯಾಂಕ್ ಪಾಸ್ ಬುಕ್‌ನ್ನು ಕೊಟ್ಟು “ಇದರಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಯಜಮಾನರು ತೀರಿಕೊಂಡಾಗ ಬಂದಿದ್ದ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದೆಲ್ಲ ಇದೇ ಹಣ. ನಿಮ್ಮಿಂದಲೂ ಒಂದು ಕಾನನ್ನೂ ಸಹ ಬಿಡದೆ ವಸೂಲಾಡಿದೆ. ಈ ಹಣವನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಇವಳ ಮದುವೆಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಇದನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಚಿನ್ನದ ಒಡವೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಿ. ಮದುವೆಯಾಗುವವನಿಗೆ ಅದೂ ಒಂದು ಆಸೆ ಇರಲಿ” ಹೀಗೆ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಹೇಳಿ ಸ್ವರ್ಗಸ್ವಭಾವಳು. ಮಾರನೆಯ ವರುಷವೇ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯೂ ತೀರಿಕೊಂಡರು. ಈಗ ಹಣ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡಿ ಸಹ ಸೇರಿ ಸುಮಾರು ಸಾವಿರದ ನಾಲ್ಕುನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳು ಇವೆ.”

ರಾಮುವು ಮೇಲಿನ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಸುಂದರ ರಾಜನ ಮಾವಂದಿರು ಅದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯವಿಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಮಾತ್ರ “ಈ ಪುರಾಣವೆಲ್ಲ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು. ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಹೊರತು ಹಣವಲ್ಲವಲ್ಲ” ಎಂದು ಬೇಸರಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಂತೂ ಸುಂದರರಾಜನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದ ರಾಮುವು ಅವನ ಮಾವಂದಿರನ್ನೇ ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ತಂದೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು ಲಗ್ನವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಇಂದು ವಿವಾಹ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

೨

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುಮೆ ಬಡತನದ ಮದುಮೆಯಾದರೂ ಹಳ್ಳಿಯ ಮದುಮೆಯಾದುದರಿಂದ ಊರಿನವರೆಲ್ಲ ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಗಂಡಿನ ಊರು ಆದ ರಂಭಾವುರಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದ ಗ್ರಾಮವಾದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಎರಡು ಕಡೆಯವರ ಬಳಗಗಳೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಳೆ ಹಣ್ಣು ಬಾಳೆ ಎಲೆ ತರಕಾರಿ ಹಾಲು, ಕೆಲವರು ಕರೆಯುವ ಎಮ್ಮೆ ಹಸುಗಳೂ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು. ಮದುಮೆಗೆ ಬರುವಾಗ ವ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಒಂದು ಚೊಂಬು ಹಾಲನ್ನೋ ಮೊಸರನ್ನೋ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಆ ವ್ರಾಂತದವರ ವಾಡಿಕೆ.

ಮದುಮೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೋಲಾಹಲ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಯುವಕ ಯುವತಿಯರ ದೃಷ್ಟಿಯೆಲ್ಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಇತ್ತು. ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಅಲಂಕೃತವಾದ ತುಂಬು ಯವ್ವನದ ಆಕೆ ಗಂಧರ್ವಕನ್ನಿಕೆಯಾಗಿ ಎಂದಿಗಿಂತಲೂ ಇಂದು ಹೆಚ್ಚು ಸುಂದರಿಯಾಗಿ ತೋರಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ಮದುಮೆಯಾಗಲು ಮೊದಲು ಒಪ್ಪದೆ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದ್ದ ವರಗಳು, ಈಗ ಆಕೆ ತಮ್ಮ ಕೈ ಮೀರಿಹೋದನಂತರ ಕೈ ಕೈ ಕಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಸುಂದರ ರಾಜನ ಮೇಲೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ಪೊಟ್ಟಿಗಿಚ್ಛು ಉಂಟಾಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜನಂತಹ ಜಿಜ್ಞೆಯ ನಾಥಾರಣ ಯುವಕನಿಗೆ, ಇಂತಹ ರಾಣಿಯಾಗಲು ಅರ್ಥಳಾದ ಹುಡುಗಿ ದೊರೆತುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜನಮೇಲೆಯೇ ಕೋಪವುಂಟಾಯಿತು.

ಯುವತಿಯರು ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಷ್ಟಗಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯರಂತೂ ನಿಸ್ಸಂದೇಹವಾಗಿ ಭಕ್ತರಂತೆ ಆಕೆಯನ್ನು ತುಂಬು ಬಾಯಿನಿಂದ ಹೊಗಳಿ ಹೊಗಳಿ

ದಣಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸುಂದರಿಯರಿಗೆ ಸುಂದರಿಯರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅಸೂಯೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಅದು ಅವರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

“ಏನು ಶಾರದ ನೀನು ಬರುವುದು ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು?” “ಅಲ್ಲವೇ ಲಿಲಾ. ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಡವೇ? ಶಾರದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂತೆ ಕಾಣಲು ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವೆ? ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಇವತ್ತು ಕೇಳಬೇಕೆ ಬೆಳಗಿನ ರೂಪದಿಂದಲೂ ಎದ್ದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂತೆ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವೇಳೆಗೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಯಿತು.”

“ನೀನು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಹೇಳಿಕೊ. ನೀನು ಹರಟೆಮಲ್ಲಿ ಎಂಬುದು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿದೆ.”

“ಅಬ್ಬ ಶಾರದೆ! ನಿನಗೆ ಎಷ್ಟು ಕೋಪವೆ? ಚಪ್ಪಟಿ ಮೂಗಿದ್ದು ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು ಕೋಪವಲ್ಲ. ಇನ್ನೇನಾದರೂ ನಿನ್ನ ಮೂಗು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೂಗಿನಂತೆ ನೀಳವಾಗಿ ಎಸಳಾಗಿ ಮಾಟವಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಕೋಪ ಬರುತ್ತಿತ್ತೋ ನಿನಗೆ?”

“ನಾಕು ಬಿಡಿ. ನಿನಗೆ ಯಾವಾಗ ನೋಡಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಹೊಗಳುವುದು ಇತರರನ್ನು ಜರೆಯುವುದು ಇದೇ ಕೆಲಸವಾಯಿತು ಅವಳನ್ನು ಹೆಗಲಿನಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಊರ ಸುತ್ತ ದೇವರಂತೆ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡು. ಆಯಿತೆ? ಅವಳ ಹೊಗಳಿಕೆ ಇನ್ನು ಸಾಕು.”

“ಆದರೂ ಶಾಮಲ, ನಿನಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಹೊಟ್ಟೆ ಗಿಚ್ಚು ಇರಬಾರದು. ಅವಳು ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದೂ ಅವಳ ತಪ್ಪೆ? ನೀನೇನೂ ನಿನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ತೊಳೆದ ಕೆಂಡದಂತೆ ಫಳಫಳನೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಿ. ನೀನು ಹೀಗಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಇತರರನ್ನೆಲ್ಲ ಹಳಿಯಬೇಕೆಂಬುದು ಶಾಸ್ತ್ರವೆ? ನೀನು ಹೇಳಿದರೇನು ಬಿಟ್ಟರೇನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಳ್ಳೆ ಸುಂದರಿ.”

“ಹೇಳು ಹೇಮು; ಇನ್ನೂ ಹೇಳು; ಈ ಶಾಮಲಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವಳಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಕೋಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ಗೊತ್ತಿ? ಅವತ್ತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇವಳನ್ನು ಕಂಡು ‘ಶಾಮಲ ನಿನ್ನ ಮೈ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮೊಟ್ಟು ನೀರು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿನಿಂದ ತೇದು ಸಾದಾಗಿ ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳ ಬಹುದು’ ಎಂದಳಂತೆ. ಅಂದಿನಿಂದ ಅವಳಮೇಲೆ ಉರಿದು ಖೀಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ.

“ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ನನಗೇನು? ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಾನೂ ಅವಳನ್ನು ಕೇಳಿದೆ ‘ನಿನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೀರುಬಿಟ್ಟು ತೇದರೆ ಗಂಧದ ಎಣ್ಣೆ ಬರುತ್ತೆ ಅಲ್ಲವೆ? ಬೇರೆ ಯಾಕೆ?’ ಎಂದು. ಅಷ್ಟು ಸಾಲದೆ? ನನಗೆ ಅಂತಹ ರೂಪವಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಬೇಡ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇರುವ ಸೀರೆಗಳೂ, ಒಡವೆಗಳೂ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತಿರ ಇವೆ. ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು. ನನ್ನ ಸೀರೆ ನೋಡಿ ನೀವೆಲ್ಲ ಹೊಟ್ಟೆ ಕಿಚ್ಚುಪಡೋದು ನನಗೂ ತಿಳಿದೇ ಇಲ್ಲ. ಬರಿಯ ಸೌಂದರ್ಯ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು?”

“ಹಾಗೆ ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಹಾರಿಸಿಬಿಡಬೇಡ ಶಾಮಲಾ. ಹಣವಿದ್ದರೂ ಹೆಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಸೌಂದರ್ಯವೇ ಮುಖ್ಯ.”

“ಹೌದು ಲಲಿತಾ. ನಾನೂ ಅದನ್ನೇ ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಹಣ ಎಷ್ಟು ಇದ್ದರೂ ಎಷ್ಟು ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ನಿಜವಾದ ಸೌಂದರ್ಯವಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಅದೆಲ್ಲ ವ್ಯರ್ಥವೇ?”

“ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಒಂದೇ ಉಸಿರಿಗೆ ಕೂಗ್ತೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿದರೆ ಗಾಬರಿಯಾಗುತ್ತೆ. ನಾವೇನೋ ಜಗಳ ಮಾಡ್ತೆ ಇದೀವಿ ಅಂತ ಎಲ್ಲ ಈ ಕಡೆಯೇ ನೋಡ್ತಾರೆ.”

“ಅಬ್ಬ. ಇವಳು ಈಗ ನಮ್ಮ ಧ್ವನಿಮೇಲೆ ಬೀಳ್ತೆ ಇದಾಳೆ. ಎಲೆ ವಿಜಯ. ನಿನ್ನ ಧ್ವನಿ ಏನೂ ಸಂಗೀತವಲ್ಲ! ನಮಗೂ ಗೊತ್ತು. ನೀನೇನೂ ಈಗ ಆರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ತಿರಗತಾ, ಹಾಡುವಾಗ ಅವಳ ಮೊಖ ನೋಡ್ತೆ ಹಲ್ಲಿರೀತಿದೀಯೆ. ಆದರೆ ನಿನಗೆ ಸಂಗೀತ ಬಂದು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾತ್ರ ಎಷ್ಟು ಮಾತನಾಡಿದರೂ ನಿನಗೆ ಬೇಜಾ ರಾಗೊಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದೇ ರೇಗ್ತೀಯೆ. ಆಗಲಿ ಆಗಲಿ. ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡೋಕೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಇರೊಲ್ಲ. ಮದುವೆಯಾದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗ್ತಾಳೆ. ಅಮೇಲೆ ನೀನು ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವೇ ಮಾತನಾಡೋಕೆ ಬರಬೇಕಮ್ಮ. ನಮ್ಮನ್ನ ಬಿಟ್ಟಿ ನಿನಗೆ ಗತಿಯೇ ಇಲ್ಲ.”

ಈ ಯುವತಿಯರ ಸಂವಾದದಲ್ಲಿಯೂ, ಯುವಕರು ಮರ್ಯಾದೆ ಮೀರ ದಂತೆ ಕದ್ದು ಕದ್ದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ವಿವಾಹ

ಸಮಾರಂಭ ಕಳೆದುಹೋದುದು ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದವರಿಗೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಪದಾರ್ಥವಾಗಲಿ, ಗುಣವಾಗಲಿ ಇದ್ದರೆ ಉಳಿದ ಯಾವ ಅವ ಗುಣವೂ ಕುಂದೂ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸೌಂದರ್ಯವೇ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯಾಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜನಿಗಂತೂ ಯಾವ ಮೂತೂ ಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮಧ್ಯವನ್ನು ನೇವಿಸಿದವನಂತೆ, ಕನಸಿನಲ್ಲಿವನಂತೆ ಅರ್ಧ ನಿದ್ರೆ ಅರ್ಧ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಆ ರೂಪಮಧುವನ್ನು ವಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಉಂಜಲು ಉರುಟೆಣೆ ಮುಂತಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ ನಡೆದವು. ಅದಾದನಂತರ ಮನೆಯವರು ಊಟದ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು. ಉಂಜಲು ಉರುಟೆಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರೆಲ್ಲ ಜೇಕಾದಂತೆ ಹಾಡಿದ್ದರು. ಮೈಸೂರಿನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ದೂರದ ಬಂಧುಗಳಾದ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸರೊಬ್ಬರು ಅಸಂಖ್ಯಾತವಾಗಿ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡಿ ಜನತೆಯನ್ನು ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಶೇಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಅವರು ಗಾತ್ರ ದಲ್ಲಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಪುಷ್ಟರಾದ ಆಳು ಆಗಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ ಅವರ ಧ್ವನಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಗಂಭೀರವಾದ ಗಂಭಯ ಶಬ್ದದಂತೆ ಇತ್ತು. ಅವರು ತಾನಾ ನಾನಾ ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ನಿಜವಾಗಿ ಮನೆಯ ಸೂರು ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತ ದೆಯೋ ಎಂಬ ಶಬ್ದವುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅರ್ಧಮರ್ವ ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವರಿಗೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದಂತೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಧ್ವನಿಯೂ ದೇಹವೂ ಹಾಗೆ ದವ್ವನಾಗಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವನ ಗಾನ ಮಾಧುರ್ಯ ಕಡಿಮೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಿಗರ್ವಿಗಳಾದ ಆ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ಸಂಗೀತ ತಿಳಿಯದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು, ಸಂಗೀತ ರಸಿಕ, ವಿದ್ವಾಂಸರ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಡುವಂತೆ ರಾಗ ಲಾಪನೆ ವರ್ಣ ತಂ ತ ತೋಂ ಕೀರ್ತನೆ, ಹೀಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಹಾಡತೊಡಗಿದರು. ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮುಂದೆ ಹಾಗೆ ಹಾಡಿ ಅವರಿಂದಲೂ ಭೇಷ್ ಎನ್ನಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಮಂಕನ್ನು ಎರಚುವುದೇ ಅಪರಿಗೆ ಒಂದು ಆನಂದವಾಯಿತು. “ಇವರದು ನಿಜವಾದ ಆನಂದ, ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ಭಾವವಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ಆನಂದಾನುಭವ ಮಾತ್ರ. ಇವರ ಮುಂದೆ ನಾನು ಹಾಡುವುದು ಇವರಿಗೆ ಸುಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕೇ ಹೊರತು ನನ್ನ

ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕೆಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರು ಹಾಡತೊಡಗಿದರು. ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹಾಡತೊಡಗಿದುದರಿಂದ ಅವರ ಸಂಗೀತ, ಹಿಂದೆಂದೂ ಆಗದಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆದುದು ಅವರಿಗೇ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಮೊದಲು ಮೊದಲು ದೇವರ ನಾಮಗಳು, ಅನಂತರ ತ್ಯಾಗರಾಜ ಕೀರ್ತನೆಗಳು, ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಬೇಸರವಾದಾಗ ನಾಟಕ ಸಿನಿಮಾಗಳ ಮಟ್ಟು, ವಿನೋದದ ಹಾಡುಗಳು; ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಮೊದಲನೆಯ ದರ್ಜೆಯ ಗಾನ ಗಂಧರ್ವರಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನುರಿತ ಗಾಯಕರಾದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪರಿಶ್ರಮವಿತ್ತು. ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗಂತೂ ಇಂತವರು ಅಪರೂಪವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಮೇರೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ವಧುವಾದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಒಂದೆರಡು ಹಾಡು ಹಾಡೆಂದು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದವರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಾಗದೆ ಹೋಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪಾಂಡಿತ್ಯವೂ ಸಹ ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಜತೆಯ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಪಿಟೀಲು ಬರುತ್ತದೆಂದು ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತೋ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಮದುವೆ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ ಕೊಯ್ ಕೊಯ್ ಎನ್ನಿಸುವಷ್ಟು. ಗಂಡನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಇರಬಹುದೆಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ಅವರು ಒಂದೆರಡು ಸಲ “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದು ಹಾಡು ಬಾರಿಸಲಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಆಚೆ ಈಚೆ ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ, ಮೈಸೂರಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದವರು ಅವರನ್ನು ಎಲ್ಲಿ “ನಾ ನಿನ್ನ ಧ್ಯಾನದೊಳಿರಲು” ಹಾಡಿ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೂಡಲೇ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಎಲ್ಲ ಇತರ ಸದ್ಭಾವಿಗಳನ್ನೂ ಅಡಗಿಸಿ ಆ ಹಾಡನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಅವರ ಹಾಡು ಆದನಂತರ ಮತ್ತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನು ಅರ್ಥಗಂಟಿ. ಹೇಳಿದಕೂಡಲೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿಬಿಡಲು, ಅವಳ ಬಾಯಿ ಹಾಡು ಗಾರಿಕೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಿಟೀಲು ಪಿಟೀಲು ಎಂದು ಅವರು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರು. ದೂರದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಪಿಟೀಲನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳು ಅದನ್ನು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ತರಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕರು

“ಆಡು ರಾಟಿ” ಎಂದು ಗಾಯಕರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಕೂಡಲೇ ನಿಗರ್ವಿಯಾಗಿ “ರಾಟಿ ಆಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.” “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಮ್ಮೂರಿನವಳೇ. ಇವಳಿಂದ ಯಾವಾಗ ಬೇಕಾದರೂ ಹಾಡಿಸಬಹುದು. ಮೈಸೂರಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರು ನಾಳೆ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇವತ್ತಿಲ್ಲ ಅವರ ಹಾಡೇ ಆಗಲಿ” ಎಂದು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರು ಗಾಯಕರನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸಿದರು.

ಆ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿದ್ದುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸಂಗೀತದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಳಾದ, ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೂ ಮತ್ತು ಹೊಸ ಅಳಿಯ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ಮಾತ್ರ. ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ, ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯಳ ಪಿಟೀಲು ಪ್ರಾವೀಣ್ಯ ಆ ಮೈಸೂರು ದಪ್ಪಯ್ಯನವರಿಗೆ [ದಪ್ಪ+ಅಯ್ಯ] ತಿಳಿಯಲಿ ಎಂಬ ಆಸೆ ಇತ್ತು. ಇದುವರೆಗೆ ನಿಜವಾದ ಯಾವ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸರೆದುರಿಗೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ನುಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲವಾಗಿ, ಆಕೆಯ ವಿದ್ಯದ ಅರಿಕೊರೆ ಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಲು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ನಿಜವಾದ ವಿದ್ಯವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಆ ವಿದ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಅಕರ್ಷಣೀಯವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಆಧುನಿಕ ಕೈಚಳಕ, ತಂತ್ರ, ಧಾಟಿ, ಝೀಕು ಇವು ಪಟ್ಟಣದ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಪರಿಚಯವಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಪರಿಚಯಮಾಡಿಸಿದರೆ, ನಿಜವಾದ ನಿಪುಣಿಯಾದ ಆಕೆಯ ವಿದ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚು ಪೂರ್ಣವೂ, ಪುಷ್ಟವೂ, ಅಕರ್ಷಣೀಯವೂ ಆಗುವದೆಂಬುದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಮೈಸೂರಿನ ಗಾಯಕರ ದಪ್ಪ ಧ್ವನಿಯ ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನರಾಗಿದ್ದ ಜನರ ಆರ್ಭಟದ ಮುಂದೆ ಕಮಲಮ್ಮನ ಬಾಯಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಡುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಂಗಸರ ನಡುವೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕಮಲಮ್ಮನ ಮನೋ ಭಾವ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವಳು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡುವಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಸುಂದರಿಯಾದ ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಮ್ಮೆ ಯಾವ ಗಂಡನಿಗೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಸದಾಗಿ ಮದುವೆಯಾಗುವವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ತಾವು ಮೆಚ್ಚುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇತರರೂ ಮೆಚ್ಚಬೇಕೆಂಬುದು ಆಸೆ. ಈ ಆಸೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಇತ್ತು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕೇಳುವುದರಿಂದ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಪಲ್ಲವದಂತಹ ನಸುಗೆಂಪಾದ ಬೆರಳು

ಗಳನ್ನು ಅದರ ತಂತಿಗಳಮೇಲೆ ಠೀವಿಯಿಂದ ಕುಣಿಸುತ್ತ ಮಿಡಿನಾಗರದಂತೆ ಆಜಿ ಈಜಿ ಬಾಗುತ್ತ ಬಳಕುತ್ತ ಜಡೆಮುಡಿಯ ತೆಕ್ಕೆಯಿಂದ ಕುಸುಮ ಸಾರಭವನ್ನು ತೀಡುತ್ತ ಜನರ ಕಣ್ಮನಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿಯುವ ನೋಟವನ್ನು ಅವನು ಕಾತರನಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಕೆಯ ಹಾಡಿನ ಚೈತನ್ಯದಾಯಕ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು, ಅಂದು ಕಲ್ಯಾಣೋತ್ಸವದ ದಿನ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿ, ದೇವರ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಮರೆತು ತನ್ನ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನೇ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸ ತೊಡಗಿದ್ದ ಅಂದಿನಿಂದ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ರೂಪಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಗಾನಕೃತಿಗಿಯೂ ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ ಎನ್ನಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಅವನ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಸಂಗೀತ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಮೈಸೂರು ಗಾಯಕರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೂ ಬರಬೇಕೆಂಬುದು ಅವನ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿ, ರಂಭಾವುರಿ ಈ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸಿ ಅನುಭವಿಸುವ ರಕ್ತಿ ಇದ್ದುದು ಅವನಿಗೊಬ್ಬನಿಗೇಯೆ. ಮೈಸೂರಿನ ಗಾಯಕರಿಗೆ ಸಂಗೀತದ ವರಿಶ್ರಮ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದರೂ, ಸಂಗೀತವಿದ್ಯೆಶಾಸ್ತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಪರಿಶ್ರಮವಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯ ಮಾಧುರ್ಯ ಅವರ ಪಾಂಡಿತ್ಯದಷ್ಟು ಉಚ್ಚ ದರ್ಜೆಯದಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವನಿಗೊಬ್ಬನಿಗೇ ಗೊತ್ತಾದುದು. ಇವರು ಗಾಯಕರಾಗಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಗಾಯಕರನ್ನೇ ತಯಾರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ನಿಪುಣರೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಅವರ ಮೊದಲನೆಯ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗಲೇ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದರೂ ಆ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಬಾಯಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪ್ರಶಂಸೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದರೆ, ಸಂಗೀತ ಏನೂ ತಿಳಿಯದ ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಯ ಬಂಧುಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಅವಳ ನಿಜವಾದ ಬೆಲೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದೆಂಬುದು ಅವನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ನಾಧ್ಯವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಉಂಜಲು ಉರುಟಣೆ ಮುಕ್ತಾಯವಾದುವು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಊಟವಾದನಂತರ ಗಂಡಸರೆಲ್ಲ ಕುಳಿತು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಹಾಕಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರು ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ ಕೂಡಲೇ, ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿಯರೆಲ್ಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಮಗ್ಗಲಿನ ಕೊಠಡಿಯೊಳಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಸಿಟೀಲನ್ನು ಇಟ್ಟರು. ಹುಡುಗರ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಮೀರಲಾರದೆ ಸೀತಾ

ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾರಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಒಂದಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದರಂತೆ ಹುಡುಗರೂ ಆ ಹಾಡು ಈ ಹಾಡು ಹೀಗೆ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಹೋದರು. ಮೊದಮೊದಲು ಸಂಕೋಚವಾಗಿದ್ದು, ಬರಬರುತ್ತಾ ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಧೈರ್ಯವೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಸಂಗೀತಾವೇಶವೂ ಉಂಟಾಗಿ ಅವಳು ಗಾನವಾಹಿನಿಗೆ ಈಡಾದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಅಂದಿನ ಮದುಮೆ, ಎದುರಿದ್ದ ಹುಡುಗರು ಮಗ್ಗುಲ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜನ ಎಲ್ಲ ಮರೆತು ಹೋಗಿ, ಪಿಟೀಲು ಒಂದೇ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ವಸ್ತುವಾಯಿತು. ಅವಳು ನಾನಾ ರಾಗಗಳಲ್ಲಿ, ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮೀನು ಈಜುವಂತೆ ಸರಾಗವಾಗಿ ಆಲಾಪನೆಮಾಡತೊಡಗಿದಳು. ಹೀಗೆ ಆಕೆ ಪಿಟೀಲಿನ ಗಾನಮಾಧುರ್ಯದಲ್ಲಿ ಲೀನಳಾಗಿ ತನ್ನ ಗಾನದ ರುಚಿಯನ್ನು ತಾನೇ ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರವಂಚದ ಚ್ಚಾನವನ್ನೇ ಮರೆತಂತೆ ಇರುವಾಗ, ಆಕೆಗೆ ತನ್ನ ಗಂಡ ಸುಂದರರಾಜನೂ, ಮೈಸೂರಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಇತರ ಸೆಂಟರೂ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಾತನಾಡದೆ ಕುಳಿತು ಮೊತ್ತಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಊಟಮಾಡಿ ಎಲೆ ಅಡಕೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ನೆರೆಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅವರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪಿಟೀಲಿನ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತ್ತು. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮೈಸೂರಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ ಅದು ಸುರಿತ ಕೈ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ “ಎನಯ್ಯ ನೀನು ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಗಾನಮೋಹಿನಿ ಎಂದು ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆಲ್ಲ. ಅವಳ ರೂಪವನ್ನು ನೋಡಿ ಬರಿಯ ಗ್ರಾಮಮೋಹಿನಿ ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಅರಿತಿದ್ದೆ. ನಿನ್ನ ಅದೃಷ್ಟವೇ ಅದೃಷ್ಟ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಿದ್ದ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅದರ ಅರಿವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಕಲ್ಯಾಣಿ, ಆನಂದ ಭೈರವಿ, ಹಂಸಧ್ವನಿ, ತೋಡಿ, ಮುಂತಾದ ಹಳೆಯ ರಾಗಗಳನ್ನೂ, ಅನೇಕ ಹೊಸ ಹೊಸ ರಾಗ ಮಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ ಹಾಡಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಲೇ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಜಿವ್ವಾಳೆ ತಟ್ಟಿ ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ ಎಂದರು. ತನ್ನ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಸಂಗೀತ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮೈ ಮರೆತು ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನೂ ಇತರರನ್ನೂ ನೋಡಿ ಬಹಳ ನಾಚಿಕೆಯೂ ಸಂಕೋಚವೂ ಆಗಿ ಅವಳು ಪಿಟೀಲನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ಓಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅನಂತರ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂ

ಸರು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಆಕೆಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಕೊಂಡಾಡುತ್ತಾ “ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಗಂಡನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಅರ್ಥ ಮರ್ಥ ಕಲಿಯುವುದು ಪದ್ಧತಿಯಾಗಿರುವಾಗ ಈ ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗಿ ಹೀಗೆ ಗಾನ ಮೋಹಿನಿಯಾಗಿರುವುದು ಸರಸ್ವತಿಯ ವರಪ್ರಸಾದವೇ ಹೊರತು ಬೇರೆಯಲ್ಲವೆಂದು ” ಹೊಗಳಿದರು. “ ಆಹಾ ಇಂತಹ ಶುದ್ಧ ಅಪರಂಜಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿದ್ದರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಜಗತ್ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಕೀರ್ತಿ ಬರುತ್ತೆ ” ಎಂದು ಬಾಯಿ ತುಂಬ ಹೊಗಳಿದರು. ಮರುದಿನಸ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸಂಗೀತ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಪಾಠ ಶಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿ ಕಮಲಮ್ಮನವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆಕೆಯನ್ನೂ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದರು. ‘ ನಿಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಷ್ಯೆ ನಿಮಗೆ ದೊರಕಿದದ್ದಾಳೆ. ಇಂತಹ ಜೋಡಿ ಸೇರುವುದು ಅಪರೂಪ. ಪೂರ್ವಜನ್ಮ ಸುಕೃತವೂ ಹೌದು. ಒಳ್ಳೆಯ ಗುರುವಿಗೆ ಸತ್ ಶಿಷ್ಯೆ ದೊರಕುವುದು ಅಪರೂಪ. ಯೋಗ್ಯನಾದ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಸುದ್ಗುರು ದೊರೆಯುವುದೂ ಹಾಗೆಯೇ. ಇಲ್ಲಿ ಅರ್ಹಳಾದ ಗುರುವಿಗೆ ಅರ್ಹಳಾದ ಶಿಷ್ಯೆ ದೊರೆತುದರಿಂದ ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಧನ್ಯರಾದಿರಿ. ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಕೃತಕೃತ್ಯತೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಭಗವಂತ ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟ ವಿಧ್ಯೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾದ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ದಾನಮಾಡಿವಿರಿ. ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಭಗವಂತನಿಗೂ ನಿಮ್ಮ ಋಣ ತೀರಿತು ” ಎಂದು ಹೊಗಳಿದರು. ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದ ಆನಂದವುಂಟಾಯಿತು. ವಿದ್ವಾಂಸರು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಒಂದೂ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕೇಳಿದಷ್ಟೇ ಆನಂದ ಆಕೆಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರ ಹರ್ಷಗಳೊಡನೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಂದರರಾಜರ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಮಂಗಳವಾಯಿತು.

೩

ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಅಕ್ಕ. ಆಕೆಯ ಗಂಡ ನರಸಿಂಹ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಸುಮಾರು ಮುನ್ನತ್ತು ಮೈಲಿ ದೂರದ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಜಮೀನುದಾರ. ಜಮೀನುದಾರರನ್ನು ವೃದ್ಧಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನನ್ನೂ ರೈತ

ನೆನ್ನುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು ಉಚಿತವಾಗುವುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ಇದ್ದುದು ಒಂದು ತುಂಡು ಹೊಲ. ಒಂದು ತುಂಡು ಗದ್ದೆ, ಒಂದು ಸಣ್ಣ ತೋಟ. ಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜತೆ ಗಿಡ್ಡ ಹೋರಿಗಳನ್ನೂ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಬರಡು ಬಡಕಲು ರಾಸುಗಳನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ತನ್ನ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಅವನು ತಾನೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನದೂ ಬಹಳ ಕಷ್ಟದ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಪಣ್ಯದ ಬಾಳು ಆಗಿತ್ತು. ಆ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಆನಂದಕ್ಕಿಂತ ಬೇಸರಿಕೆಯ ದುಡಿಮೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು.

ನರಸಿಂಹ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಅಸಂಸ್ಕೃತ. ಅವನು ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆ ಅವನ ಹಳ್ಳಿಯ ಪ್ರಾಧನಿಕ ಶಾಲೆಯ ನಾಲ್ಕನೆಯ ತರಗತಿ. ಅವನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ವಿದ್ಯೆಯ ಕಡೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಅಜ್ಞಾನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತಿಯೂ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ದನ ಕರು ಗಿಡಗಳ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ “ಇದೊಂದು ಕೊರಡು. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಎಷ್ಟು ತಲೆ ಕುಟ್ಟಿಕೊಂಡರೂ ವ್ಯರ್ಥ” ಎಂಬ ಭಾವ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರ ನರಸಿಂಹನು ಎರಡು ವಾರ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಅನಂತರ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ತನ್ನ ಪಕ್ಕಿಗೆ ಬಂದನು. ಆ ಎರಡು ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೂ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ಅಂತಹ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ನರಸಿಂಹ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದನವೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದಾಗಲಿ, ಚರ್ಚಿಸುವುದಾಗಲಿ, ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜನೂ ಅಪನಂತೆಯೇ ಭೂಮಿಯ ಮಗನಾಗಿ ಬೆವರಿನ ಆಳಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೂ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾನತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಜೀವನದ ಆಕರ್ಷಣೆ ಇತ್ತು. “ತಾನು ವಿದ್ಯಾವಂತನಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಸಂಗೀತ ಇನ್ನೂ ಜಿನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ತಾನೂ ಸುಖವಾಗಿದ್ದು ನಾಲ್ಕು ಜನಕ್ಕೆ ಉಪಕಾರಿಯಾಗಬೇಕು. ನನ್ನ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಸಾಲದು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅರ್ಹನಾದ ಗಂಡನಾಗಬೇಕು”

ಎಂಬ ಅತ್ಯಪ್ಪಿ ಅವನಿಗೆ ದಿನ ದಿನಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲಂತೂ ಅವನ ಸ್ವಭಾವವೇ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ತಾನು ಯಾವುದೋ ದೇವತಾ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೂ ಅದರಿಂದ ಶುಚಿಯೂ ಅಕೃತ್ಯಮಿಯೂ ಆಗಿರಬೇಕೆಂದೂ ಅವನು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವನ ನಡೆ ನುಡಿ ಮುಖ ಭಾವ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಉತ್ತಮನಾಗಬೇಕೆಂಬ ನಮ್ಮತಿಯ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಅತ್ಯಪ್ಪಿಗಳು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವು.

ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಆ ಬಗೆಯ ಭಾವನೆ ಅತ್ಯಪ್ಪಿ ಆದರ್ಷ ಯಾವುದೂ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವು ಇವೆ ಎಂಬುದೂ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ದೇಹದ ಹೊರತು ಮತ್ತಾವುದೂ ಅರ್ಥವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ದೇಹವನ್ನು ಸಹ ಅವನು ಶುಭವಾಗಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿತ್ಯ ಅವನು ಸ್ನಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನ ದೇಹ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಹಿಂಜಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಗತಿಯೂ ಅದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅವನ ಹೆಲ್ಲು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೆಂಪಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ದಿನಸಕ್ಕೆ ಅವನು ಇವು ಮತ್ತು ಸಲವಾದರೂ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಬೇಗ್ಗೆ ಎದ್ದುಕೂಡಲೇ ಅವನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮೊದಲನೆಯ ಕೆಲಸ ಅದೇಯೆ. ಈಚೆಗೆ ಅವನು ಮೊಗೆಯ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ಬೇರೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸ್ವಭಾವದವರಾದ ಅವನಿಗೂ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ಸ್ನೇಹವುಂಟಾಗದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವ ಬೇರೆ. ಸುಂದರರಾಜನ ಸ್ವಭಾವ ಬೇರೆ ಎಂಬುದು ಸಹ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುವೆಗೆ ಹೋದಾಗಲೇ ಜಲಜಾಕ್ರಿಗೆ ಎರಡನೆಯ ಗರ್ಭ. ಆಕೆಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಗರ್ಭದ್ದೇ ಯೋಚನೆ. ಯೋಚನೆಗೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಬಾಣಂತನವನ್ನು ಮಾಡುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಆಗಿತ್ತು. ತಾಯಂದಿರನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಗಳಾದ ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಜಲಜಾಕ್ರಿ "ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ಅಧ್ಯಷ್ಟವೇ" ಎಂದು ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅತ್ತ ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿ ಮಾವ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡ ಕೊರಡು. ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರಸವ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಯಿತು. ಆಕೆಯ ಅಣ್ಣಂದಿರಾದ ಶ್ರೀನಿವಾಸ, ರಾಮ ಇಬ್ಬರೂ ಬಡವರೇ ಆದರೂ

“ಪಾವ ತಾಯಿಲ್ಲ. ಇದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಸಂಭ್ರಮಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೋ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಬಾಣಂತನಕ್ಕೆ ಮನೆಗೆ ಕರೆತಂದರು. ಹಿರಿಯ ಅತ್ತಿಗೆ ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಬಾಣಂತನದ ಆಡಳಿತಗಳನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದಲೇ ಮಾಡಿದಳು. ಆದರೂ ಆ ಪ್ರಸವ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಸುಖವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒರಟಿನಾದ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಯಾವ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿಚಾರಗಳೂ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಅವಳನ್ನು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗೇಯಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದು, ಅನಂತರ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುವುದೂ ಸಹ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು ಆ ತುಂಬಿದ ಗರ್ಭಿಣಿಯನ್ನು, ಸಮ ನೆಲವಲ್ಲದ ಕಾದು ಮೇಡು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿಸಿ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಮಲ್ಲಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮನೆಯ ವ್ಯವಸಾಯದ ಕಾರ್ಯಗಳು ದನ, ಕರು, ಅಡಿಗೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ತಾನೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಡಹೆಂಡರ ಮೊರತು ಮತ್ತೊಂದು ಜೀವವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೂ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯೇ ಬಲಾತ್ಕರಿಸಿ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಸಬೇಕಾಯಿತು. ನರಸಿಂಹ ಅಂತಹ ಕುಂಬು ಗರ್ಭಿಣಿಯನ್ನು ಒಬ್ಬಕನ್ನಡಿ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಘನಿಯಲ್ಲಿ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವ ಆಳು ಬಾರದುದರಿಂದ ಅವನೇ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಶ್ರಮಗಳೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ ಆ ಸಲ-ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರಸವವೇ ಸುಖವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನರಸಿಂಹ ಪ್ರಸವವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೊರಟೇ ಹೋದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ನೋವು ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವಳ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೇ ನಂಚಕಾರವೆಂದು ಸಹ ವೈದ್ಯರು ಕೈ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ದೇವರ ವಯದಿಂದ, ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗು ಮೂರು ತಿಂಗಳಿಗೇ ಸತ್ತುಹೋಯಿತು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಶ್ರಮವಾದರೂ ಯಾರಿಗೂ ಸುಖವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಎರಡನೆಯ ಗರ್ಭವನ್ನು ಧರಿಸಿದಂದಿನಿಂದ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ “ಭಗವಂತ ಇದರಿಂದ ಈ ಸಲ ವಾರಾದರೆ ನಾಕಲ್ಲ. ಇದು ಯಾಕೆ ಬಂತೋ” ಎಂದು ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎರಡನೆಯ ಬಾಣಂತನಕ್ಕೆ ಅಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಬರುವುದಂತೂ ಅವಳಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಗಂಡನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯ ಎರಡನೆಯ ಬಾಣಂತನ ತವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೂ ಆಗುವುದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿ ಇಬ್ಬರೂ “ನಾವು ಈ ಸಲ ಎರಡೆರಡು ತಿಂಗಳು ನಮ್ಮ ತವರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಇದರ ಅರ್ಥ ಅವರ ಪತಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ವರುಷ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುವೆ ಖರ್ಚಿನಿಂದ ಅವರಿಗೂ ಸುಸ್ತಾಗಿತ್ತು. “ಈ ಸಲ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾದಿಕೊಳ್ಳಲಿ” ಎಂದು ಅವರೂ ಸುಮ್ಮನಾದರು.

ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಎಂಟು ತಿಂಗಳಾಯಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆಯ ಕಾರ್ಯ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವಳೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ನರಸಿಂಹ ಏನೂ ತಿಳಿಯದವನಂತೆ ದೈವದಂತೆ ಸುಮ್ಮನೆಯೇ ಇದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯು “ನಿನ್ನ ತುಂಬುತ್ತಾ ಇದೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿದ್ದೀರಲ್ಲ ಏನು ಮಾಡುವುದು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ನರಸಿಂಹನು ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ರಸದ ಬಾಯಿನಲ್ಲಿ “ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ?” ಎಂದು ಕತ್ತನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಾಗಿಸಿ ರಸ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಳಿದಂತೆ ಹೇಳಿದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಒಂದು ಘಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಳು. ನರಸಿಂಹನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ರಸ ಮತ್ತೆ ತುಂಬಿ ಕೊಂಡಿತು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತಿರುವುದು ಗೊತ್ತೇ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬಂತೆ ಅವನು ಎದ್ದು ತನ್ನ ರೋಟಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ದುಃಖ ಬಂತು. ಅವಳು ಒಂದು ಸಲ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದು ಕೊಂಡು ಗೊಳೊ ಎಂದು ಆತ್ಮಬಿಟ್ಟಳು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನರಸಿಂಹ ಬಂದು ಊಟಮಾಡಿ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಆಗದು ಗೋಡೆಗೆ ಗೋಣಿಚೇಲಿ ಬಾಗಿಸಿ ತಲೆದಿಂಬು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿ ಬಿಟ್ಟನು. ತನಗೆ ಬಡಿಸುವಾಗ ಹೆಂಡತಿ ಏದುತ್ತಿದ್ದುಯೂ ಅವಳಿಗೆ ಆಯಾಸ ವಾಗಿದ್ದುದೂ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದಂತೆಯೇ ತೋರಲಿಲ್ಲ, ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಸುಮ್ಮನೆಯೇ ಇದ್ದಳು. ಮತ್ತೆ ನರಸಿಂಹ ಆ ಮಾತನ್ನೇ ಪುಸ್ತಾಪಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ದಿನ ಅವಳು “ಏನು ಮಾಡೋಣ” ಎಂದು ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ಬಾಯಲ್ಲಿ, ತಾನು

“ಎನು ಮಾಡೋಣ” ಎಂದನು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ತಾನೇ ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಮಂದಟ್ಟಾಯಿತು. ಬುದ್ಧಿವಂತಳಾದ ಅವಳಿಗೆ ಗಂಡನಮೇಲೆ ಕೋಪ ಬಂತು. ಅವಳು ಬಯಸದಿದ್ದರೂ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಇದೊಂದು “ಶುದ್ಧ ದೈವ” ಎಂದು ತೋರಿತು. ಅವಳು “ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನಾದರೂ ಕರೆತನ್ನಿ. ನೀನೆ ಎನ್ನುವವರು ಸಹ ಈ ಹಾಳು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲವಷ್ಟುದುಃಖ ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು “ತಾನೇ ಹೇಳದೆ ಇವರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಗಂಡನಮೇಲೆ ತಿರಸ್ಕಾರ ಸಹ ಉಂಟಾಯಿತು. ನರಸಿಂಹನು ಒಂದು ಘಳಿಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ನಾನು ಕರೆದರೆ ಅವಳು ಬರುತ್ತಾಳೆಯೇ” ಎಂದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯು “ಇದೊಳ್ಳೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಬರೋದಕ್ಕೆ ಕಾಯ್ದೊಂದು ಕೂತಿರ್ತಾರ್ಕೆ. ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಕಾಲ. ನಾವೇ ಹೋಗಿ ಹೇಳಿ ಅನುಸರಣೆಮಾಡಿ ವಮ್ಮಯ್ಯ ದತ್ತಯ್ಯ ಎಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು” ಎಂದಳು. ನರಸಿಂಹನು “ಸರಿ. ಹೋಗಿ ಕರೀತೀನಿ. ಬರದಿದ್ದೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ. ನುಮ್ಮನೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬರ್ತೀನಿ” ಎಂದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯು “ಹೇಳುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಬಂದೇ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಆದನ್ನೂ ಎಲ್ಲ ಇಲ್ಲದಲೇ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕೆ? ಹೋಗಿ ನಮ್ಮಣ್ಣ ರಾಮನಿಗೆ ಅನುನಯವಾಗಿ ಹೇಳಿ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಒಳ್ಳೆ ಮಾತನಾಡಿ, ಕನಿಕರವುಂಟಾಗುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಕರೆತನ್ನಿ” ಎಂದಳು. ತಾನು ಹೇಳಿದ ಯಾವ ಮಾತೂ ಗಂಡನ ತಲೆಯನ್ನು ಹೊಗಳಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವನ ಮುಂದಿನ ಸ್ವನೋಷದ ಕೂಡಲೇ ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವಳೇ ತನ್ನ ಅಣ್ಣ ರಾಮನಿಗೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಕಾಗದವನ್ನು ಬರೆದು ಅವನ್ನು ನರಸಿಂಹನ ಕೈ ಕೊಟ್ಟು ಗಾಡಿ ಸಮೇತ ಆತನನ್ನು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಕರೆತಂದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ದಿನ ತುಂಬಿದ್ದರೂ, ಜಾಗ್ರತೆ ಹಿಂದಿರುಗಬೇಕೆಂಬ ಕಾತರ ಸರಸಿಂಹನಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಗಾಡಿ ಸಮೇತ ಒಂದು ವಾರ ತಳಗಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ರಾಮನೇ ಅವನನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಹೊರಡಿಸಬೇಕಾಯಿತು.

ಊರಿನಿಂದ ಹೊರಟ ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ನಂತರ ನರಸಿಂಹನು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಡನೆ ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

೪

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಾಡ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಾದರಸದಂತಿದ್ದಳು. ಹದಿನೆಂಟು ವಯಸ್ಸಿನ ಯುವತಿ. ಅವಳ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು ಸಹ ಪ್ರಿಯವಾಗಿತ್ತು. ಆಕೆ ನರಸಿಂಹನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಕೂಡಲೇ ಆ ಮನೆಯ ರೂಪವೇ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಚೂರು ಕಸ ಬಿದ್ದಿರಲೂ ಅವಕಾಶಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನರಸಿಂಹನ ಮನೆಯೂ ಅದರ ಆವರಣವೂ ಹಿಂದೆಂದೂ ಇಲ್ಲದಷ್ಟು ಸ್ವಚ್ಛವಾಯಿತು. ಹಿಂದೆ ನರಸಿಂಹನ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಂಜಲೆಲೆ ಕಸ ಇಲ್ಲದ ದಿನವೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯ್ತಿ ಇದ್ದು ಕಂದಾಯ ವಸೂಲ್ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಊರನ್ನು ಪಂಚಾಯ್ತಿಯವರು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿಸುವುದರಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಂಚಾಯ್ತಿಯವರು ಕಂದಾಯ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಮೇಲೆ ಗುಡಿಸುವುದು ಅವರ ಕೆಲಸ ಎಂದು ಕೊಂಡು ಜನ ಊರಿನಲ್ಲೆಲ್ಲ ಎಂಜಲೆಲೆ ಹಾರಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನರಸಿಂಹನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಕೂಡಲೇ ಎಂಜಲೆಲೆ ಗಳನ್ನು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಿಪ್ಪೆಗೆ ಹಾಕತೊಡಗಿದಳು. ನರಸಿಂಹನ ಹಳೆಯಕಾಲದ ಭತ್ತದಂತಿದ್ದ ಮನೆಯನ್ನು ನಿರ್ದಯದಿಂದ ಒಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಗುಡಿಸಿ ಧೂಳುಹೊಡೆದು 'ಸುಮಾರು ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಗಾಡಿ ಕಸವನ್ನು ತಿಪ್ಪೆಗೆ ಹಾಕಿದಳು. " ಹೆಣ್ಣಿದ್ದ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನಡಿ ಯಾಕೆ ? " ಎಂಬ ಮಾತು ಇಂತವರನ್ನು ಕಂಡು ಹುಟ್ಟಿದ್ದಿರಬಹುದು.

ಆಕೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನರಸಿಂಹನನ್ನೇ ಉಬ್ಬಿಗೆ ಹಾಕಿದಳು. ಹಳ್ಳಿಯ ಕೊಳಕೇ ಮೂರ್ತಿವೆತ್ತಂತಿದ್ದ ಆತನ ವಸ್ತ್ರಗಳು ಹಿಂದೆಂದೂ ಇಲ್ಲದಷ್ಟು ಬೆಳ್ಳಗಾದವು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟುತನವನ್ನು ಕಂಡು ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ಭಯವುಂಟಾಯಿತು. ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆಯೂ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ರಸವನ್ನು ಉಗುಳಿ ಓಕುಳಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವನು ಈಗ ಉಗುಳಬೇಕಾದರೆ ದೂರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಿಂದೆ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಆವನಿಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅದು ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ಜಲಜಾಕ್ರಿ, ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪನ್ನು ಕುರತ

ಊರ್ವಶಿ

ಅನೇಕವೇಳೆ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೂ, ಒಂದೆರಡು ಸಲ ನೇರವಾಗಿಯೂ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ನರಸಿಂಹ ಅದು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಂತೆಯೇ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಚರ್ಮವಾದರೂ ಅಷ್ಟೇ ಒರಟಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯು, ಮನೆಯನ್ನೂ ವಾತಾವರಣವನ್ನೂ, ನೋಡುವವರಿಗೆ ಆದರ್ಶವಾಗುವಂತೆ ಇಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಆಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ಕೊಳೆ ಇದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿ ತಿಪ್ಪೆಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೊದಲ ಎರಡು ದಿನ ಬೀದಿಯ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆಯೂ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಯ ಲಾಕ್ಷಾರಸ ಬಿದ್ದದನ್ನು ಸಗಣೆ ನೀರಿನಿಂದ ಸಾರಿಸಿದಳು. ನರಸಿಂಹನ ಮೇಲೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಯಾರ ಮಾತೂ ಪರಿಣಾಮವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯಾವ ಮಾತನ್ನೂ ಆಡದೆ ತನ್ನ ಗಾಂಭೀರ್ಯದಿಂದಲೇ ಅವನನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದ್ದಳು. ಗಂಡನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಈ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೂ ಪ್ರಿಯವೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ದಿನ ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಒಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯ ಆ ಮನೆಯ ಕೆಲಸ ಒಬ್ಬರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೂ, ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ದಿನವೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದರೂ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದು ಮಾಯದಿಂದಲೋ ಎಂಬಂತೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅರಳಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಿ ವಿರಾಮವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನರಸಿಂಹನ ಹೆಳ್ಳಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿಟೀಲನ್ನೂ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ತಂದಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಗಂಡ ಸುಂದರರಾಜ ಪಿಟೀಲಿನ ಅಂತಹ ಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದುದು ಮದುವೆಯ ದಿನದವರೆಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. “ತನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅನರ್ಘ್ಯವಾದ ರತ್ನವಿದೆ. ಇದೊಂದು ಸಂಜೀವಿನಿ. ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ವರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾಗುರು ಸಂಗೀತದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿ ಕಮಲಮ್ಮನವರಿಗೆ ಸಹ ನನ್ನ ಗಾನಮಾಧುರ್ಯ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದೆ. ಇದು ದುಃಖದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಯುವ ಅನುತಾಪ ಪೂರಿತ ಮಿತ್ರ. ಸುಖದಲ್ಲಿ ಆನಂದವನ್ನು ಇಮ್ಮಡಿಸುವ ಸಹೃದಯ ಬಂಧು” ಎಂದು ಆಕೆ ಅರಿತಿದ್ದಳೇ ಹೊರತು, ತನ್ನ ಬಾಳಿನ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಇದು ಇಂತಹ ದಿವ್ಯ

ಊರ್ವಶಿ

ಸೂಹಕತಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದೆಂದು ಆಕೆ ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ವಿನಾಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜನು ಆಕೆಯ ಗಾನಮಾಧುರ್ಯದಿಂದ ಮುಗ್ಧನಾದುದನ್ನು ಅವಳು ಕಂಡಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಕೃತಕೃತ್ಯತೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಬುದ್ಧದೇವನ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂದರ್ಭ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೂ ಮಾರುವವನ ಬಳಿ ಇರುವ ಹೂವನ್ನು ಬುದ್ಧಗುರುವಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಅನೇಕರು ಬಂದು ಕ್ರಯಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹೂವಾಡಿಗ ಅದನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ರಾಜನೇ ಬಂದು ಹೂವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆಗೆ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. “ ಹೀಗೆ ಇವರೆಲ್ಲ ಕೇಳಬೇಕಾದರೆ, ಇದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವವನ ಮಹಿಮೆ ಏನಿರಬಹುದೆಂದು ” ಯೋಚಿಸಿ ಹೂವಾಡಿಗನೇ ಹೂವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಗುರುವಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿ ಕೃತಕೃತ್ಯನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಗಂಡನು ತನ್ನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದಾಗ ಆ ಕೃತಕೃತ್ಯತೆಯ ಭಾವ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿದ್ದಿತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿನಾಹ ಜೀವನ ಹೀಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಮಧುರವಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿತ್ತು. ರಂಭಾಪುರಿಗೂ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೂ ಬಹಳ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದುದರಿಂದ ಸುಂದರರಾಜ ಈ ಎರಡು ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಾಲವನ್ನು ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದಿದ್ದನು. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ರಾಮು ಇವರ ಜೀವನ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತೋಟದಿಂದವಶೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತೆಂದು ಹಿಂದೆಯೇ ಹೇಳಿದೆವಷ್ಟೆ. ನ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ತೋಟದಲ್ಲಿಯೂ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಹೊಂದಿದ್ದ ಸುಂದರರಾಜ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯ ಭಾವಸ್ಪಂದನರ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಮೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದೆರಡು ದಿನ ರಾಮು, ಶ್ರೀನಿವಾಸರು “ ಬೇಡವ್ವ, ನೀನು ಕೆ ಇಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತೀಯೆ. ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ನಾವು ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ” ಎಂದು ತಪ್ಪೆರರು. ಆದರೆ, ಸುಂದರರಾಜನು “ ಯಾಕೆ? ನಾನು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಡುವುದು ಇದೇತಾನೆ? ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವುದೂ ಗಿಡಗಳ ಜತೆ ಇರುವುದೂ ಇಷ್ಟ ” ಎಂದು ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಶ್ರೀನಿವಾಸ, ರಾಮು ಮನೆಗೆ ಬಂದರೂ, ಸುಂದರರಾಜ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೊದಲು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗಂಡನಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೊಟ್ಟು

ಅನಂತರ ತಾನು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಊಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ಊಟವನ್ನೂ ತೋಟಕ್ಕೆ ತಂದು, ಗಂಡನಿಗೆ ಊಟವಾದನಂತರ ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸುಂದರರಾಜನು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳನಂತರ “ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕುಳಿತು ಊಟಮಾಡಿಬಿಡೋಣ. ನನ್ನ ಊಟ ಆಗುವವರೆಗೆ ನೀನ್ಯಾಕೆ ಕಾಯಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪದ್ಧತಿಗಳ ಪ್ರಚಾರವಿಲ್ಲ. ಸೊದಲ ದಿನ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಎರಡನೆಯ ದಿನ ಸುಂದರರಾಜನೇ ಬಾಳೆಗಡದ ನೆಳಲ ತಂಪಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಎಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬರುವುದನ್ನೇ ಸಿರಿಕ್ಷಿ ಸುತ್ತಿದ್ದನು. ದೂರದಿಂದಲೇ ಎರಡು ಎಲೆಗಳನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮುಗುಳುನಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಊಟದ ಕುಕ್ಕಿಯೊಡನೆ ಬಂದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊಂಡಾಟ ಮಾಡಿದನಂತರ ಇಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತರು ಅಂದಿನಿಂದ ಅದೇ ಪದ್ಧತಿಯಾಯಿತು ಒಂದು ಜಿಳಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸುಂದರರಾಜನು ಗುದ್ದಲಿಯ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪಿಟೀಲನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ನಗುತ್ತ “ಏನು ಅಳಿಯಂದಿರೆ ಪಿಟೀಲಿನಿಂದ ನೆಲವನ್ನು ಅಗೆಯುತ್ತೀರಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಸುಂದರರಾಜನು ಅಷ್ಟೇ ಗೆಲುವಾಗಿ “ಗುದ್ದಲಿಯಿಂದ ಅಗೆದು ಆಯಾವನಾದಾಗ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟವಾದ ನಂತರ ಅರ್ಧ ಘಂಟೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಾದ ಕೂಡಲೇ ಸುಂದರರಾಜನು ಪಿಟೀಲನ್ನು ತಂದು, ಭಕ್ತನು ದೇವಿಯಮುಂದೆ ಪುಷ್ಪ ತಾಂಬೂಲವನ್ನಿಡುವಂತೆ ಇಟ್ಟನು. ಅವನ ಗಂಭೀರ ಮತ್ತು ಒಂದು ಬಗೆಯ ನಾಟಕೀಯ ನಮ್ರತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ನಗುವೂ ಸಂಕೋಚವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವಳು ಹಾಗೆ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಗಂಡನ ಎದುರಿಗೆ ಎಂದೂ ಒಬ್ಬಳೇ ಪಿಟೀಲನ್ನು ನುಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುತ್ತಲೂ ತಂಪನ್ನೂ, ಹೆಚ್ಚುಹಸುರನ್ನೂ ಬೀರುತ್ತಿದ್ದ ಬಾಳೆ, ತೆಂಗು, ಅಡಿಕೆ ವೃಕ್ಷಗಳು, ವಿಳೈದೆಲೆಯ ಹಂಬುಗಳು, ಪುಷ್ಪಗಳ ಮತ್ತು ಅಡಿಕೆ ಹೊಂಬಾಳೆಯ ಸುಗಂಧವನ್ನು ಹೊತ್ತು ತೀಡುವ ನದಿಯ ಜಲಕಣಗಳಿಂದ ಆರ್ಧವಾದ ತಂಗಾಳಿ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಮೌನವಿದ್ದರೂ—ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿನಂತೆ—ಆ ಮೌನವನ್ನು

ಊರ್ವಶಿ

ಕಲಕಿದ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಹಾಡು. ಇಂತಹ ಒಂದು ಅನಂತವಾದ ಮೌನವಾದ ವಿಶಾಲ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತಾವಿಬ್ಬರೇ ಇರುವಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಭಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಹೇಮಾವತೀ ನದಿಯ ತುಂಬುಪ್ರವಾಹದ ಅಗಲವಾದ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಡು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದ ಎರಡು ಕೊಕ್ಕುರಗಳ ಜ್ಞಾಪಕ ಅವಳಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಆಕೆ ಹೀಗೆ ಅಂತರ್ಮುಖಳಾಗಿದ್ದುನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಂದರ ರಾಜನು ಒಂದು ಸಲ ಪಿಟೀಲಿನ ಮೇಲೆ ಠಣ್ ಎಂದು ಕೈಯ್ಯಾಡಿಸಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದಂತೆ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನೂ ಪಿಟೀಲನ್ನೂ ನೋಡಿದಳು.. ಯಾವಾಗಲೂ, ಸುತ್ತ ಅತ್ತಿಗೆ ಹುಡುಗಿಯರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿ ಕಮಲಮ್ಮ ಇವರೆದುರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ “ನುಡಿಸಮ್ಮ ನುಡಿಸಮ್ಮ” ಎಂದು ಬಲಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸಿ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿದ್ದು ಅವಳಿಗೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಹೀಗೆ ಅವಳು ಎಂದೂ ನಿರ್ಜನಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ—ಈಗ ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರತು—ಕುಳಿತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಭಾಸದರಮುಂದೆ ಮೊದಲ ಸಲ ಉಪನ್ಯಾಸಮಾಡುವವನ ನುಡಿ ತೊದಲುತಿದ್ದಂತೆ ಅವಳ ಕೈ ನಡುಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಆ ನಡುಕವನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಂದರರಾಜನು “ಅಷ್ಟುಭಯ ಯಾಕೆ? ನಾನೇನು ನಿನ್ನನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆಯೆ? ಒಂದು ಸಲ ಕಮಾನನ್ನು ಪಿಟೀಲಿನ ಮೇಲೆ ಎಳೆ. ಎಲ್ಲ ಭಯವೂ ಮಾಯವಾಗುವುದು” ಎಂದು ಪಿಟೀಲನ್ನೂ ಕಮಾನನ್ನೂ ಅವಳ ಕೈಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಟ್ಟನು. ಆದರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಸುಂದರರಾಜನು “ನಾ ನಿನ್ನ ಧ್ಯಾನದೊಳಿರಲು” ಎಂಬ ಹಾಡನ್ನು ತಾನೇ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹಾಡತೊಡಗಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನ ಹಾಡಿನ ಗತಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ನುಡಿಸತೊಡಗಿದಳು. ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಾನು ಒಬ್ಬಳೇ ನುಡಿಸುವ ಧೈರ್ಯ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸುಂದರರಾಜನು ಹಾಡನ್ನು ತೊಡಗುವವರೆಗೆ ಆಕೆ ಪಿಟೀಲಿನಮೇಲೆ ಕಮಾನನ್ನು ಆಡಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ಮಧ್ಯೆ ಅವನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರೂ ಅದರಕಡೆ ಲಕ್ಷ್ಯವೇ ಇಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ನಾಲ್ಕಾರು ಹಾಡು, ಒಂದು ರಾಗಾಲಾಪನೆ, ಪಲ್ಲವಿ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅನಂದದ ಭರದಲ್ಲಿ ಭಲಾ ಭಲಾ ಎಂದು ಸುಂದರರಾಜನು ಚಪ್ಪಾಳೆ ಹೊಡೆದಾಗ ಮಾತ್ರ ರಸಾನುಭವದಲ್ಲಿ ಲೀನಳಾಗಿದ್ದ ಅವಳಿಗೆ ಹೊರಜಗತ್ತಿನ ಜ್ಞಾನವುಂಟಾಗಿ.

ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅಂದಿನ ಪಿಟೀಲುವಾದನ ಮುಗಿದುಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು.

ತೋಟದಿಂದ ಮನೆಗೆ ಪಿಟೀಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ತನಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾದರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ನಾನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸುಂದರರಾಜನು “ಯಾಕೆ? ಜೀಡ. ಇದರ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದಲಾದರೂ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಗೀತ ಜ್ಞಾನ ವುಂಟಾಗಲಿ” ಎಂದು ತಾನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಭಾವಂದಿರೂ ಉಳಿದ ಸ್ನೇಹಿತರೂ “ಎನಯ್ಯ ಸವ್ಯಸಾಚಿ, ಶಾಪಾದಪಿ ಶರಾದಪಿ ಎಂಬಂತೆ ಒಂದು ಕೈಲಿ ಗುದ್ದಲಿ ಒಂದು ಕೈಲಿ ಪಿಟೀಲು” ಎಂದು ಹಾಸ್ಯಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಧುಪಾನದಿಂದ ಮತ್ತವಾದ ದುಂಬಿಯಂತೆ, ಸುಂದರರಾಜ ಅದಾವುದನ್ನೂ ಲಕ್ಷಿಸದೆ ಆ ಗಾನದ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿಯೇ ತಲ್ಲೀನ ನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು.

ನರಸಿಂಹನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ, ಮನೆ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ಆದನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದಳು. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಚ್ಚಳದ ಒಳಗಡೆಗೆ ಅಂಟಿಸಿದ್ದ ಮದುವೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದಿದ್ದ ತನ್ನ ಮತ್ತು ಸುಂದರರಾಜನ ಫೋಟೊ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆ ಫೋಟೊ ವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದ ಸಂದರ್ಭ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮೊದಲು ಫೋಟೊ ತೆಗೆಯುವವನನ್ನು ಕರೆಸಬೇಕೆಂದು ಸುಂದರರಾಜ ಹೇಳಿದಾಗ ಅವನ ತಂದೆಯವರು “ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಇದೆಲ್ಲ ಯಾಕೆ?” ಎಂದು ಬಿಟ್ಟರು. ಸುಂದರರಾಜನೂ ಆಗ ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಎರಡು ಗಂಟೆಗಳ ನಂತರ ಫೋಟೊ ತೆಗೆಯುವವನು ಬಂದೇ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಸುಂದರರಾಜನು “ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರೆಸಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ಯಾಕೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡೋಣ? ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದೆವು. ಈಗ ನೀವಾಗಿಯೇ ಬಂದಿರಿ. ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತು” ಎಂದನು. ಫೋಟೊಗ್ರಾಫರು “ಇದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಮುಂದಲ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಬಂದೆ” ಎಂದನು. ಇದು ಸುಂದರರಾಜನ ತಂತ್ರವೆಂಬುದು

ಯಾರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗದೆಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನು ಮದುವೆಯ ಗಂಡು ಆದುದರಿಂದಲೂ, ಸೇರಿರುವ ಎಲ್ಲ ಸಂಸಾರದ ಬಂಧುಬಾಂಧವರ ಫೋಟೊ ವನ್ನೂ ಈಗ ತೆಗೆಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದೂ, ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಹೀಗೆ ಸೇರುವುದು ಅಸರೂಪವಾದುದರಿಂದ ಇಂತಹ ಫೋಟೊ ಇರಬೇಕೆಂದೂ ಅವನು ಹೇಳಿದುದೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದ ಕಾಸು ಬೀಳದೆ ತನಗೆ ಫೋಟೊ ಒಂದೊಂದು ಪ್ರತಿ ದೊರೆಯುವುದು ಹಿರಿಯರಿಗೆಲ್ಲ ಪ್ರಿಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಲೇ ಫೋಟೊಗ್ರಾಫರ್ ಸುತ್ತ ನೆರೆಮನೆ ಅವನು ತೋರಿಸಿದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಬೆಂಚು ಕುರ್ಚಿ ಜಮಖಾನ ಹಾಸಿ ಸಂಸಾರದ ಎಲ್ಲರ ಒಟ್ಟು ಫೋಟೊವನ್ನು ತೆಗೆಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಆದುದರಿಂದ ತೃಪ್ತಿಯುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಫೋಟೊಗ್ರಾಫರನನ್ನು ತೋಟಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸಿಟೀಲಿಸೊಡನೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಆಕೆ ತನ್ನ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡು ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದುದು, ಮೊದಲು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೂಸೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಒಪ್ಪಿದಳು ಹೀಗೆ ತೆಗೆಸಿದ್ದ ಚಿತ್ರ ಅದು. ಆ ಚಿತ್ರ ಬಹಳ ಚಿನ್ನಾಗಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿಟೀಲುಹೆಸ್ಟಳಾಗಿ ನಾಕ್ಸಾತ್ ಸರಸ್ವತಿಯಂತೆಯೇ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎದುರಿಗೆ ಇದ್ದರೂ ಸುಂದರರಾಜ ಆ ಫೋಟೊವನ್ನು ನೋಡಿದನೋಡಿ ದಣಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹಾಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಹಿಸದೆ “ಇವರು ಯಾರ ಪರವನ್ನು ಹೀಗೆ ಕದ್ದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದು ಅಸೂಯೆಯಿಂದ ತಾನು ಹಿಂದಲಿಂದ ಇಣಕಿ ನೋಡಿ “ಇಷ್ಟೇಯೇ?” ಎಂದು ನಕ್ಕಿದ್ದಳು. ಸುಂದರರಾಜ ಫೋಟೊವಿನ ಒಂದು ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಪಿಟೀಲಿನ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಚ್ಚಳಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಸಿ ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ತಾನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಪಿಟೀಲಿನ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದಕೂಡಲೇ ಅದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ಆ ಸರಸ ನವಿನೆನಪುಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಸುಂದರರಾಜನು ಅಂತಹ ಕಲೆಗಾರನೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಫೋಟೊದಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿರುಗಿಸಿರುವುದನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಿಂದಲೂ ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅಂದು ಮನೆಯ ಕಾರ್ಯಗಳು ಬೇಗ ಮುಗಿದುದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿಟೀಲಿನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದಳು. ತತ್ಕ್ಷಣ ಒಳಗಡೆ ಅಂಟಿಸಿದ್ದ ಪೋಟೊ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅದರ ದರ್ಶನದಿಂದಲೂ, ಆ ಸಂದರ್ಭಗಳ ನೆನಪಿನಿಂದಲೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಆದ್ರವೂ ಪ್ರೇಮಪೂರ್ಣವೂ ಆಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜನಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಇದ್ದ ಗೌರವವೂ, ಪ್ರೇಮವೂ ನೂರ್ಮುಡಿಯಾದುವು. ಅಗಲಿದ ಪೇದಸೆಯೂ ಆಕೆಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ತೋರಿತು. ಆಕೆ ಒಂದಾದಮೇಲೆ ಒಂದರಂತೆ ಸೋಹಾನಿ, ವರಾಳಿ, ಅನಾವೇರಿ, ಕಾನಡ ರಾಗಗಳ ಆಲಾಪನೆ ಮಾಡಿದಳು. ಆ ರಾಗಾಲಾಪನೆಗಳಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಆಕೆಗೇ ತಿಳಿಯದಂತೆ ನೀರು ಧಾರೆಧಾರೆಯಾಗಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಸುರಿಯಿತು. ಅದು ಆಸಂದಬಾಷ್ಪವೋ ಮುಖಬಾಷ್ಪವೋ ಬಲ್ಲವರಾದು? ಅನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಕಾಮಾಚಾರಿ ಮತ್ತು ಕಾಂಚೋದಿ ರಾಗಗಳನ್ನು ಹಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಪಿಟೀಲಿನ ಮೇಲೆ ಕಮಾನು ಸರಿಯಾಗಿ ಓಡಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಜಿರುಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿರುಗಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು, ಮತ್ತೊಂದು ಸಲ ಘೋಷಿವನ್ನು ನೂರ್ಮುಡಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಆಕೆಗೆ ತೆಗೆದಿಟ್ಟಳು.

೨೩

ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಪ್ರಸುವಿಸಿ ನಳವತ್ತೈದು ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರಸವದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಹಿಂಸೆಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಆ ಹೆಣ್ಣಿಯು ವೈದ್ಯಕಾಲೆಯಿಂದ ಬಹಳ ದೂರವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಈ ಸಲ ಏನಾಗಬಹುದೋ ಎಂದು ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯೂ, ನರಸಿಂಹನೂ ಬಹಳ ಹೆದರಿದ್ದರು. ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಧೈರ್ಯ ಶಾಲಿನಿಯೂ ಉತ್ಸಾಹಶೀಲಳೂ ಆದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಭಯಪಡಬೇಡಿ ದೇವರು ಎಲ್ಲ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ” ಎಂದು ಪದೇಪದೇ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಧೈರ್ಯವುಂಟಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಸುಖಪ್ರಸವವಾದಮೇಲೆ ನರಸಿಂಹನೂ, ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಹೊಗಳತೊಡಗಿದರು, “ನಿನ್ನ ಹೆಸ್ಟಗುಣ ಅಂತಹುದು. ಎಲ್ಲ ಕಷ್ಟವೂ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಈ ಮಗು ನನ್ನದಲ್ಲ ನಿನ್ನದು” ಎಂದು

ಜಲಜಾಸ್ತಿ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗಂಡುಮೊಗು ಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಗೆಲುವಾಗುತ್ತ. ಏನೂ ಅರಿಯದೆ ಒರಟನಾಗಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ದನದಂತೆ ಇದ್ದ ನರಸಿಂಹನಿಗೂ “ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದು ಬೇರೆ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವಳು ” ಎಂಬ ಭಾವನೆಯುಂಟಾಗಿ ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಗೌರವವುಂಟಾಗುತ್ತ. ಆಕೆಯ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟುತನವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ಬೆರಗಾದನು. ತನ್ನ ಗೌರವವನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಅವನಿಗೆ ಮತ್ತಾವುದೂ ದಾರಿ ತಿಳಿಯದುದರಿಂದ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ವನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ಆಕೆಯನ್ನೇ ಪೆಚ್ಚುಪೆಚ್ಚಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ನರಸಿಂಹ ತನ್ನನ್ನು ಒಂದೇ ವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕುರಿತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎನೋದವಾಗಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಅದರಿಂದ ಆಕೆಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಗಾಬರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ನರಸಿಂಹನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಅಡಿಕೆಯನ್ನು ಕುಯ್ದು ರೇಖೆ ಮಾಡುವ ಕಾಲ ಸಮಾಪಿಸತೊಡಗಿತ್ತು. ಕೊಯ್ಯುವುದಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಮುಂಚಿನಿಂದಲೂ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕಾವಲಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿಯ ವಿಷಯ ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ. ಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬೆಳಕು ಹರಿಯುವ ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕತ್ತಲೆಯಾಗುವವರೆಗೆ “ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಕಾವಲಿದ್ದಾರೆ ” ಎಂಬ ಭಾವ ಜನತೆಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಹಗಲೆಲ್ಲ ನರಸಿಂಹ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕಾವಲಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಜನರಿಗೆ “ ಹೀಗೆ ಹಗಲೆಲ್ಲ ಕಾಯುವವನು ರಾತ್ರಿ ಕಾಯದೆ ಇರುತ್ತಾನೆಯೇ ? ” ಎಂಬ ಭಯ ಸ್ಪಷ್ಟ ವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಡಿಕೆ ಬಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ನರಸಿಂಹ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಊಟಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವನು ಬರಬರುತ್ತಾ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರುವುದನ್ನೇ ಕಡಿಮೆಮಾಡಿದನು. ಕೆಲವು ದಿವಸ ರಾತ್ರಿಯೇ ಬಂದು ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಇದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬೇಸರಿಕೆಯಾದರೂ ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋಚದೆ ಆಕೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೂರು ಗಂಟೆಯಾದರೂ ನರಸಿಂಹ ಇನ್ನೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಗಂಟೆಯಾದನಂತರ ಬರದಿದ್ದರೆ ಅಮೇಲೆ ಅವನು ಬರುತ್ತಿದ್ದುದು ರಾತ್ರಿಗೇ. ಅಂದು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಹಬ್ಬವೂ ಆಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸದ್ಗತಿಯಂತೆ ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ಅಡಿಕೆ

ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಊಟವಾಯಿತು. ಒಂದು ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ಅನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಊಟಮಾಡಿದಳು. ಅವಳ ಊಟದನಂತರ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯು “ಸೀತು ನಿತ್ಯಾ ಅವರು ಹೀಗೆ ಊಟಮಾಡಿದರೆ ಅವರ ಆರೋಗ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೀ?” ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅವರಿಗೆ ಊಟ ಕೊಟ್ಟು ಬಾ. ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದೇ ಹೀಗೆ” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಹೂ” ಎಂದಳು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯೇ “ಏನು ಮಾಡೋದಮ್ಮ, ಅವರು ಮನೆಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ ವರುಷಾಕಾಲ ಬೆಳೆಸಿದ ಅಡಿಕೆ ಫಲಗಳಿಗೆ ಸೂರೆಮಾಡ್ಕೊಂಡು ಹೋಗಿತ್ತಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ರಂಭಾಪುರೀಲೂ ಹೀಗೆಯೇ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳೀಲೂ ಹೀಗೆ. ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೂ ನೀನು ತೋಟಕ್ಕೆ ಊಟ ಹೊರಲೇಬೇಕು. ಈಗಿನಿಂದಲೇ ಅಭ್ಯಾಸ ಆಗ್ಲಿ. ಇವತ್ತು ನೋಡು, ಹಬ್ಬ ಎಂತ ರುಚಿಯಾದ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದೆ. ತೊವ್ವೆ, ಪಲ್ಯ, ಪಾಯಸ, ಪನ್ನೀರಿನಂತ ಸಾರು. ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಅವ್ಯತ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾವೇ ಇಲ್ಲಿ ಊಟಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಹೆಸಿದುಕೊಂಡು ಒಣಗಿಕೊಂಡಿರೋದೆ? ಹೋಗಿ ಅವರ ಊಟ ಕೊಟ್ಟು ಬಾಮ್ಮ” ಎಂದಳು. ಅಂದಿನಿಂದ ತೋಟಕ್ಕೆ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೆಲಸವಾಯಿತು. ಪ್ರಾರಂಭದ ಒಂದೆರಡು ದಿವಸ ನರಸಿಂಹನು “ಈ ಬಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಬಂದೆ. ರಾತ್ರಿಯವರೆಗೆ ಉಪವಾಸವಿರುವುದು ನನಗೇನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಅಭ್ಯಾಸ ವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಗೊಣಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದನು. ಅನಂತರ ಯಾವ ಮಾತನ್ನೂ ಆಡದೆ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಊಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹೀಗೆ ತೋಟಕ್ಕೆ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ನಿತ್ಯ ಊಟವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬಡಿಸುವುದೇ ಅನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಯಿತು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಪ್ರಸವಿಸಿದ ನಲವತ್ತೈದನೆಯ ದಿನ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಬ್ಬದ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಆವತ್ತು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರುವುದಾಗಿಯೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅನ್ನವನ್ನು ತರಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳಿ ನರಸಿಂಹ ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಆದರೆ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯಾದರೂ ನರಸಿಂಹ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ

ಯನ್ನು ತೋಟಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತೋಟಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ನರಸಿಂಹ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವಿಳೆ ದೆಲೆಯ ಬುಡವನ್ನು ಅಗೆಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತೋಟದ ಸೋಗೆಗಳಿಂದ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಗುಡಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು. ಆಗಲೇ ನಾಯಂಕಾಲವಾಗುತ್ತ ಬಂದಿತ್ತು. ತೆಂಗು ಅಡಿಕೆ ವೃಕ್ಷಗಳ ನೆಳಲುಗಳು ಎಂದಿಗಿಂತಲೂ ಸೀಳವಾಗಿ ಗದ್ದೆಯ ಬಯಲನ್ನೆಲ್ಲ ಆಕ್ರಮಿಸಿದಂತೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ತೋಟದೊಳಗೆ ನೆರಳಾಗಿದ್ದರೂ ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಕಾರ ಹೊರಗಡೆ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ವ್ಯಜ್ಜಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ತೋಟದ ಒಳಗಡೆಗೂ ಹೊರಗಡೆಗೂ ಇದ್ದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಎದ್ದುಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ತೋಟದೊಳಗೆ ಕವ್ವಾಗಿ ನೀಳವಾಗಿ ಆಳವಾಗಿ ದಜ್ಜನೆಯ ಹಸುರಿನ ರತ್ನಗಂಟಿಯನ್ನು ಹಾಸಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ತೋಟದ ಹೊರಗೆ ಹೊಂಬಣ್ಣದ ಗದ್ದೆ ಪೈರಿಸಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಬಿಸಿಲು, ಜಿಲ್ಲೆಯ ವರವೆಯಮೇಲೆ ರತ್ನಕಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಗರುಡ ಗಿಡಗ ಮುಂತಾದ ವೃಕ್ಷಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದವು. ತೋಟದೊಳಗೆ ಗಾಳಿ ಮೆತ್ತಗೆ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಜೇನು ಹುಳುಗಳು ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ ಬಾಳೆಯನ್ನು ಮುತ್ತುತ್ತಿದ್ದವು. ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಶಾಂತಿ ಅಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಅಡಿಕೆವಟ್ಟು ಗರಿಯೊಂದಿಗೆ ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಶಾಂತಿ ನಿಶ್ಯಬ್ದತೆಗೆ ಭಂಗ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ.

ನರಸಿಂಹನು ಬಂದು ಎದುರಿಗೇ ಇದ್ದ ಭಾವಿಯಲ್ಲಿ ಕೈ ಕಾಲು ತೊಳೆದು ಕೊಂಡು ಊಟಮಾಡಿದನು. ಅವನು ಹೆಚ್ಚು ಕೆಲಸಮಾಡಿ ದಣಿದಿದ್ದು ದರಿಂದಲೂ ಅವನಿಗೆ ಅಂದು ಬಹಳ ಹಸಿವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಊಟ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ರುಚಿಯಾಗಿತ್ತು. ಯಾವತ್ತು ಬಾಯಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರಡಿಸದಿದ್ದ ಅವನೂ ಸಹ ಸ್ತೂರ್ತಿಬಂದಂತೆ ಅಡಿಗೆಯ ರುಚಿಯನ್ನು ಹೊಗಳಿದನು. ಅಡಿಗೆಯ ರುಚಿಯನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತ ಹೊಗಳುತ್ತ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನೇ ಹೊಗಳ ತೊಡಗಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ನರಸಿಂಹ ಯಾವತ್ತೂ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬೀಗ ಇಂಪು ತಾನೇತಾನಾಗಿ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆ ಹೊಗಳಿಕೆಯಿಂದ ಸೀತಾ

ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಂತೋಷವೇ ಆದರೂ ಸುಂದರರಾಜನ ಧ್ಯಾನ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು.

ಅದು ಸ್ವಾತಿ ಮಳೆಯ ಕಾಲ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮೋಡಗಳು ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಒಟ್ಟಾಗತೊಡಗಿದವು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಯನ್ನು ತಲಪುವುದರೊಳಗಾಗಿಯೇ ಜೋರಾದ ಅಡ್ಡಮಳೆ ಬರುವ ಸೂಚನೆ ತೋರಿತು. ಮೊದಲೇ ಕತ್ತಲೆಯಾಗಿದ್ದ ತೋಟದಮೇಲೆ ಕರಿಯ ಮುನುಕನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದಂತಾಯಿತು. ಸ್ವಾತಿಯ ಮಳೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಜೋರು, ಅದಕ್ಕೆ ಗುದುಗೂ, ಮಿಂಚೂ ಹೆಚ್ಚು. ಮಳೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಒಳಗೆ ಬರುವಾಗ ಬಿಡು ಅಂತರಿಕ್ಷ ತತ್ಕ್ಷಣ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿಬಿಡುವುದು. ಆದರೆ ಮಳೆ ಹೂಲಿಯು ತಿರುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ತೇಲಿಸಿಬಿಡುವಂತೆ ತೋರುವುದು. ನರಸಿಂಹನ ಊಟವಾದ ಒಂದೆರಡು ಸಿಪುಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮಳೆ ನರಸಿಂಹನ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ನರಸಿಂಹನೂ ಗುಡಿಸಲಿನ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ವಂತರ್ಧಾರೆ ಯಾದ ಮಳೆ ಮಿಂಚುಗಳಿಂದ ಒಬ್ಬರ ಕಣ್ಣು ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಕಾಣದಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗುಡಿಸಲಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒರಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಮಳೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ ನರಸಿಂಹ ಗುಡಿಸಲಿನ ಬಾಗಿಲನ್ನೆಲ್ಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದವನು ಮಳೆಯ ವೇಗ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಒರಗುವದಿಗಿವನು. ಆದರೂ ಮಳೆಯ ಇರಜಲು ಮುಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅರನೂ ಪೂರ್ಣ ಗುಡಿಸಲಿನ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮಗ್ಗುಲನ್ನರಿಯೇ ಮಳೆತಗು. ಆಗ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಮೈ ಸ್ಪರ್ಶವಾಯಿತು.

ಮಸ್ತುಧನೂ ಕಲೆಯಂತೆ ಜಿಸರು. ಲಯಾಗರೂ ಕರಾಗುನ್ಯವಸ್ತ್ರೇ ಅವನೂ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದು ತನ್ನ ಕಲನವನ್ನು ನಾಧಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಏನು ಎಲ್ಲಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ನರಸಿಂಹ ಆಕೆಯ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವನ್ನು ಭಂಗಪಾಡಬಿಟ್ಟದ್ದನು.

೬

ಮಳೆ ನಿಂತಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೈ ಗಡಗದನೆ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾವಿನಿಂದ ಅಗಿಯಲ್ಪಟ್ಟವಳಂತೆ ಆಕೆಯ ವೇಹ ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಜಿವಂತಿತು.

ವಿನಾಯಿತು ಎಂಬುದರ ಅರ್ಥವೇ ಆಕೆಗೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಪಾತ್ರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಆಕೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದಳು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಸಹ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ “ಇವಳಿಗೆ ಏನೋ ಆಗಿದೆ ಎನ್ನಿಸಿತು.” ಆದರೆ ಆಕೆಗೆ ಏನೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಬುದ್ಧಿ ಎಂದಿಗೂ ಚುರುಕಾದುದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಸಂಜೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಜ್ವರ ಬಂತು. ಜ್ವರ ಬರುವಾಗಲೇ ಅತಿ ಜೋರಾಗಿ ಬಂದು ಅಸ್ಥಳಿಸಿತು. ಮಾರನೆಯ ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅದು ಸನ್ನಿಯಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಜ್ಞಾನಾಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಹರಟುತ್ತಿದ್ದಳು. “ದೇವರಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದ ನೇವೇದ್ಯ ನಾಯಿಯ ಪಾಲಿಗಾಯಿತು. ಆಯ್ಯೋ! ಆಯ್ಯೋ!..... ಇದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ನನ್ನದಲ್ಲ..... ಸೀತಾದೇವಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದಂತೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ಅಗೋ ರಾವಣ ಇವನು ಕಿರಾತ ದುಶ್ಯಾಸನ..... ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಭಾಗ್ಯ ಯಾರಿಗೂ ಸ್ಥಿರವಲ್ಲ ಇದು ಅಜ್ಞಾನ ಕೊಲ್ಲಬೇಡಿ, ಕೊಲ್ಲಬೇಡಿ, ಅಗ್ನಿ ಪರೀಕ್ಷೆ.....”

ಹೀಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೂರು ದಿನ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಎನ್ನದೆ ಸನ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಹರಟಿದಳು. ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ನೀರನ್ನಾಗಲಿ, ಹಾಲನ್ನಾಗಲಿ ಆಕೆ ಬಾಯಿಗೆ ಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ನರಸಿಂಹ ಹತ್ತು ಮೈಲಿ ದೂರದ ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕರೆತಂದನು. ಅವರು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ “ಏನೂ ಭಯವಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲೋ ಹೆದರಿದ್ದಾಳೆ. ಹಾವನ್ನು ಕಂಡಿರಬೇಕು. ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ಹಾವು ಅಗಿದಿರಬೇಕು. ಅಥವಾ ದೇವ್ಯದ ಕಾಟ ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ದೇಹಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಯಾವ ಕಿರುಕುಳವನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಡಿ. ಜ್ವರ ನಿಂತರೆ ಎಲ್ಲ ಸರಿ ಹೋಗುವುದು” ಎಂದರು. ವೈದ್ಯರ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎಂಟು ದಿನದ ನಂತರ ಜ್ವರ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಂತಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಆದಳು. ಆದರೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ಅವಳ ಸ್ವಾರ್ಥಿನನದಲ್ಲರಲಿಲ್ಲ.

ಜ್ವರ ಗುಣವಾದ ನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೊದಲಿನ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲ ವೆಂಬುದು ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ತತ್ಕ್ಷಣ ಹೊಳೆಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಆನಂದ ಗೆಲುವು ಯವನ ಹಾಸ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆ ಜೀವನದ ಉತ್ಸಾಹ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಜ್ವರವೇ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಂತೆ ತೋರಿತು. ಆಕೆ ಯಾವಾಗಲೂ

ಆಲೋಚನಾಪರಳಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೀರು ಧಾರೆಧಾರೆಯಾಗಿ ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಕೂತಲ್ಲಿ ನಿಂತಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಯೋ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಆಕೆ ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನೂ ಸಹ ಬಿಟ್ಟಳು. ನರಸಿಂಹನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಕುಗ್ಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಕೋಪ ತಿರಸ್ಕಾರ ದ್ವೇಷ ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದಾವುದಕ್ಕೂ ಅರ್ಹವಾದ ಪ್ರಾಣಿಯೇ ಅದಲ್ಲವೆಂದು ಆಕೆ ಭಾವಿಸಿದಳು. ಕೋಮಲವಾದ ಹೂವಿನ ಮೇಲೆ ಉರುಳುವ ಗಾಡಿಯ ಚಕ್ರಕ್ಕೆ ಯಾವ ಭಾವನೆಯಿದ್ದೀತು? ಅ ಹೂವಿನಲ್ಲಿ ಹೇಗೆಯೋ ಹಾಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಕನಿಕರವುಂಟಾಯಿತು. ಆಕೆ ತನ್ನನ್ನೇ ಮತ್ತೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ನೋಡುತ್ತಾ “ಅಯ್ಯೋ ಇಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಾಳು ಹೀಗೆ ಆಗಿಹೋಯಿತೆಲ್ಲ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುವಳು. ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಚಿಟ್ಟನೆ ಚೀರುವಳು. “ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಪಿಶಾಚಿ, ಅಗ್ನಿಪರೀಕ್ಷೆ” ಎಂದು ಕಿರಚುತ್ತ ಎದ್ದು ಕೂರುವಳು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಇವೊಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು “ಏನು? ಏನು?” ಎಂದು ಕೇಳುವಳು. ಒಂದೆರಡು ಘಳಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಅವಳು ಹೆಡೆಯಾಡಿಸುತ್ತಿರುವ ನಾಗರಹಾವನ್ನು ಹುಡುಗ ಭಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ, ನರಸಿಂಹನ ಕಡೆಗೆ ಕೈ ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಅವನನ್ನೇ ದುರದುರನೆ ನೋಡುವಳು. ಅನಂತರ ನಿಧಾನವಾಗಿ ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರ ಅರಿವಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು ಸುಮ್ಮನಾಗುವಳು.

ಹೀಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳು ಕಳೆದು ಹೋದವು. ಜ್ವರ ನಿಂತ ನಂತರವೂ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೂ ನರಸಿಂಹನಿಗೂ ಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಿಂದಲಂತೆಯೇ ಅಡಿಗೆ ರುಚಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆದರ ಕಡೆಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಯಾವುದೋ ದೂರದ ಗಾನವನ್ನು ಆಲಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ, ದೂರದಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವವರಾರನ್ನೋ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅಂತರ್ಮುಖಿಯಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ತಾನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದುದು ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ಅನುಭವ

ವಾಯಿತು. ಅಥವಾ ತಾನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದುದು ನಡೆದೇಬಿಟ್ಟಿತೆಂದು ಆಕೆಗೆ ಭಯವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಆಕೆಯ ಅನುಮಾನ ದೃಢವಾಯಿತು. ಗಂಡನಿಂದ ಪ್ರಥಮಾಲಿಂಗನ ಚುಂಬನವನ್ನೂ ಸಹ ಅನುಭವಿಸದಿದ್ದ ಆಕೆ ಗರ್ಭವತಿಯಾಗಿದ್ದಳು.

ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸೆಸಮಕೊಂಡು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆಕಾಶವೇ ತೆಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕಳಚಿಬಿಡುತ್ತಾಯಿತು. ಹೊಳೆಯಲ್ಲಾದರೂ ಮುಳುಗಿ ವ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದು ಅವಳು ನದಿಗೆ ಹೋದಳು. ಆದರೆ ನದಿಯು ಆಳವಾದ ನೀಲವಾದ ಜಲರಾಶಿಯ ಮಡುವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಆ ಮುಗ್ಧೆಗೆ ನೀರಿಗೆ ಬೀಳುವ ಛ್ಲೈವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬಾಳನ್ನು ಬಾಳದೆ, ಯವ್ವನದ ಪ್ರಾರಂಭವಲ್ಲೆಯೇ ಹಾಗೆ ವ್ಯರ್ಥಮಾಡುವುದು ಅವಳಿಗೆ ತಾನು ಮಾಡಿದ ವಾವಕೈಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪಾಪವಾಗಿ ತೋರಿತು. ನರಸಿಂಹನಂತಹ ಪಿಶಾಚಿಗಳ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಜಗತ್ತು ಮರಣಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆಕರ್ಷಣೀಯವಾಗಿ ತೋರಿತು. ನಾಯಕನ ಯೋಚನ ಬಿಟ್ಟು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು.

2

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯ ಬಾಣಂತನಕ್ಕೆ ಅವಳ ಹೆಸರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಆಗಲೇ ಅರು ತಿಂಗಳಾಗುತ್ತ ಬಂದಿತ್ತು. ವ್ರಾರಂಭವಲ್ಲ ಅವಳ ಅತ್ತಿಗೆ (ರಾಜನು ಹೆಂಡಲ) ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯ ಪ್ರನವವಾದ ನಂತರ ಒಂದೂವರೆ ತಿಂಗಳನ್ನಲ್ಲೆಯೇ ಹಿಂದಿರುಗುವಳೆಂದೂ, ಅನಂತರ ಸುಂದರ ರಾಜನು ಬಂದು ಅವಳನ್ನು ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವನೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪಾಸ್ತವಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನರಸಿಂಹನ ದಳಿಗ ಕಳುಹಿಸುವುದೇ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನದು ನಿಜವಾದ ಪ್ರೇಮವಿವಾಹ ಮದುವೆಯ ಆ ಸಾಲ್ಪೈದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೆಂದೂ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರು ಒಬ್ಬರಲ್ಲೊಬ್ಬರು ವೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೆರೆತು, "ಇನ್ನು ನಾವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬ" ಭಾವನೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದುಹಲವರೇ ಸುಂದರರಾಜನು ಮದುವೆಯಾದ ನಂತರ ತನ್ನ ತಂದೆ, ತಾಯಿ ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಹೊರಟರೂ, ತಾನು ಮಾತ್ರ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಜತೆ

ಯಲ್ಲಿಯೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಆಸೆಯಿಂದ—ಆ ಆಸೆಯನ್ನು ಬಾಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದಿದ್ದರೂ—ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಮಡುವೆಗಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯೂ ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟಳು. ಹೊರಡುವಾಗಲೇ ಆಕೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಬಾಣಂತನಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾಗುವುದೆಂಬ ಸೂಚನೆಯತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಅಣ್ಣ ರಾಮ ಎದುರಿಗೇ ಇದ್ದ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ “ ನೀನು ಒಪ್ಪಿದರೆ ಆಗಬಹುದು ” ಎಂದನು. ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ತಾನು ಒಪ್ಪುವ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ತನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾರೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಮೊದಲು ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಬಂಡಿತ ಆಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ರಂಭಾ ಪುರಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಯ ವಿಶಾಲವಾದ ಕೆರೆಯ ಕೆಳಗಿನ ತನ್ನ ತೋಟವನ್ನೂ ಕಬ್ಬುಗದ್ದೆ ಭತ್ತದ ಬಯಲನ್ನೂ ಆಕೆಗೆ ತೋರಿಸಿ, ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಅಲೆದು ದಣಿವಾಂತ ಆಕೆಗೆ, ತಾನೇ ಮರ ಏರಿ ಕೆಡವಿದ ಕೆಂಪೆಕನೀರನ್ನು ಕೊಟ್ಟನೋ, ಎಂಬ ಆಸೆಯಿಂದಲೇ ಅವನು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವನು ಆದರೆ ಈಗ ರಾಮ ಆ ರೀತಿ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೇಳಿದಾಗ “ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ” ವೆನ್ನುವುದು ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಪತನವಾಗಿ ತೋರಿತು. “ ಇವರ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಲೆಕೆಳಕು ಮಾಡಲು, ಈ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಈಗತಾನೇ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿರುವ ನಾನು ಯಾರು? ಇನ್ನುಮೇಲೆ ಈ ಸಂಸಾರವೂ ನನಗೇ ಸೇರಿದುದು, ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾನು ಇವರಿಗೆ ಸೇರಿದೆ. ಈ ಸಂಸಾರದವರೆಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ ಸ್ನೇಹಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇವರ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಂದಾಗಬೇಕು. ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ನಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ತೋರಿಸಬಾರದು. ಅವಳಮೇಲೆ ಅಂತಹ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಾನು ನಾ ಪಿಸಲು ಆಕೆ ನನ್ನ ಸ್ವತ್ತೇ. ಅವಳಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ ಹೋಗಲಿ ” ಎಂದು ಸುಂದರರಾಜನು “ ನನ್ನನ್ನು ಯಾಕೆ ಕೇಳುತ್ತೀರಿ. ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ತೋರುತ್ತೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ” ಎಂದಿದ್ದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೊರಟುಹೋದ ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನ ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಊರವರೊಂದಿಗಿಲ್ಲ “ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿತಾನೆ ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಇರುತ್ತಾಳೆ? ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಅಥವಾ ಒಂದುವರೆ ತಿಂಗಳು ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚು ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಆಕೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಈಚೆಗೆ ಆರು ತಿಂಗಳಾಗುತ್ತಬಂದಿತ್ತು.

ಅದು ದೀಪಾವಳಿ ಇನ್ನೇನು ಎಂಟು ದಿನಗಳಿವೆ ಎನ್ನುವ ಕಾಲ. ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯ ವನಿತಾಮಣಿಯರು ಹೇಮಾವತಿ ನದಿಯ ಸೋಪಾನದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಯವರೆಗಿನ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸೀರೆಗಳನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ನಿಂತುಕೊಂಡು ಊರಿನ ಸುದ್ದಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ದೀಪಾವಳಿ, ಯಾವಯಾವ ಮನೆಗೆ ಯಾವಯಾವ ಅಳಿಯದೇವರ ಆಗಮನ, ಯಾವ ಮನೆಗೆ ಮೊದಲನೆ ದೀಪಾವಳಿಗಾಗಿ ಅಳಿಯನ ಆಗಮನ, ಅಲ್ಲಿಯ ಸಿದ್ಧತೆ ಗಳೇನು? ಯಾವ ಮನೆಗೆ ಅಳಿಯ ಎರಡನೆಯ ದೀಪಾವಳಿಗಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇವೇ ಅಂದಿನ ಅವರ ಸಂವಾದಕೀಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದ ವಾರ್ತಾ ಸಾರಾಂಶಗಳು. ವಯಸ್ಸಾಗಿದ್ದ ಪದ್ಮಾವತಿ ಎಂಬ ಗೃಹಿಣಿಯು ಹೀಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು.

ಪದ್ಮಾವತಿ—ಅಯ್ಯೋ! ಹೋಗಿಮ್ಮ. ಸಸ್ಯ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಈ ದೀಪಾವಳಿ ಹಬ್ಬ. ಆ ಅಳಿಯಂದಿರೆಲ್ಲ ದಂಡು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಕೂತುಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಮಾಡೋರಾಳರು? ನನಗಂತೂ ಸದ್ಯ ಏನೂ ಬೇಡ, ಯಾರೂ ಬೇಡ ಅನ್ನಿಸಿದೆ.

ಕಾವೇರಮ್ಮ—ಸರಿ ಬಿಡಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಬಾ ಮಾಡ್ಡೇನೆ ಅಂತ ನೀವು ಹೋಗಿ ಕಾಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡರೂ ನಿಮ್ಮ ಅಳಿಯ ಈಗ ಬರೋ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹೇಳೊಡ್ಡ ಕೇಳಿದರೆ ನೀವೇನು ನೂರಾರು ಸಲ ದೀಪಾವಳಿ ಮಾಡಿ ಅಳಿಯನನೆಯೋರಿಗೆಲ್ಲ ಔತಣಮಾಡಿದ ಹಾಗೆ ಹೇಳ್ತೀರಿ. ಎಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೈ ಇರೋಕಾಗುತ್ತೈ?

ಪದ್ಮಾವತಿ—ಎಲೆ ಕಾವೇರಿ ಸಾಕು ಸಿಮ್ಮನಿರು. ನನ್ನಾತು ಅಂದರೆ ನಿನಗೆ ಯಾವತ್ತೂ ಆಗದು. ಒಂದು ಬಗೆಯ ಬೆಕ್ಕಿನಂತೆ ಗುರು ಗುರು ಗುರು ಎಂದು ಬರ್ತೀಯ ಹಾಗಾದರೆ ...

ಕಾವೇರಿ—ನಾಯಿಯನ್ನ ಕಂಡರೆ ಬೆಕ್ಕು ಗುರುಗುಟ್ಟಿಯೇ ಗುರು ಗುಟ್ಟುತ್ತೈ.

ಪದ್ಮಾವತಿ—ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಹೆಣ್ಣು ಹೆರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮದುವೆ ಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ದೀಪಾವಳಿಗೆ ಅಳಿಯನ್ನ ಕರಸಿ ಔತ್ನ ಮಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ನೀನೊಬ್ಬಳೇ ನಿನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಅಳಿಯಂದಿರನ್ನೂ ಕರಸಿ ಔತನಮಾಡಿದ್ದು.

ಕಾವೇರಿ—ನೀನು ಹೆಣ್ಣು ಹೆತ್ತಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿದೋರ್ಯಾರು? ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ ಬೇರೆ ಬೇಕೆ? ನೀನು ದೀಪಾವಳಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೆ. ನಿನ್ನ ಅಳಿಯ ನಿನ್ನಮೇಲೆ ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡು ದೀಪಾವಳಿ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೇ ಹೊರಟುಹೋಗಲಿಲ್ಲವೆ? ಆಗ ನೀನು ' ಕಾವೇರಮ್ಮನ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಅಳಿಯ ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ. ಅವಳು ಅಳಿಯನಿಗೆ ಚಿನ್ನದ ಉಂಗುರ ಕೊಟ್ಟಳು. ನಾನು ಬರಿಯ ಪಂಚಿ ತಂದಿದ್ದೆ. ಈ ಹಣದ ಕೊಬ್ಬಿನವರ ಎದುರಿಗೆ ಬದವರು ಇರಬಾರದು. ಆ ಹಣವೂ ಏನೂ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಸಬ್ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರ್ ಆಫೀಸಿನ ಲಂಚ' ಎಂದೆಲ್ಲ ನೀನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆ? ಅನಂತರ ನಮ್ಮ ಮನೆಯವರು ಆ ಸಂಬಳದಲ್ಲಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಂದಾಗ, ನೀನು " ಲಂಚ ತಿಂದು ದ್ದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದರು. ಇನ್ನು ಅಳಿಯಂದಿರ ಎದುರಿಗೆ ಭಂಗಾರದ ಉಂಗುರದ ಬೆಡಗನ್ನು ಮೆರೆಸುವುದನ್ನು ನೋಡ್ತೀನೆ' ಅಂತ ಅನ್ನಲಿಲ್ಲವೆ? ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ಮರೆತಿಲ್ಲ ಕಣೆ. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ವದುವೆನಾದಿದ್ದಕ್ಕೇ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು ಹೆಮ್ಮೆ ಇರಬೇಕಾದರೆ ನಾಲ್ಕು ಹೆಣ್ಣಿಗೂ "

ಸುಂದರಮ್ಮ—ಬಿಡಿ ಕಾವೇರಮ್ಮನೋರೆ. ಅದೆಲ್ಲ ನಮಗೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಪದ್ಮಾವತಿಯಮ್ಮನವರು ಅಳಿಯನಿಗೆ ಆಮೇಲೆ ನೀವು ಮಾಡಿಸಿದುದಕ್ಕಿಂತ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಜೋರಾದ ನಿಜವಾದ ವಜ್ರವ ಉಂಗುರವನ್ನೇ ಮಾಡಿಸಿದ್ದು ..
... ..

ಪದ್ಮಾವತಿ—ತಡಿ ತಡಿ. ಸುಂದರ, ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀನಿನ್ನೂ ಈಚಿನ ಹುಡುಗ. ಅದಕ್ಕೆ ಇವಳೇನು ಹೇಳಿದಳು ಗೊತ್ತೆ? ಇರೋ ದೊಂದ್ಲೆಣ್ಣು ಹಿಂದಿಲ್ಲ ಮುಂದಿಲ್ಲ. ಹೆತ್ತೋರ್ಗೆ ಹೆಗ್ಗು ಮುದ್ದು ಅಂತ ಏನೂಡಿಸಿದ್ರೂ ಅದಕ್ಕೇಯೇ

ಕಾವೇರಮ್ಮ—ತಡಿ ತಡಿ ಆದಕ್ಕೆ ನೀನೇನು ಹೇಳಿದೆ? ನಾನು ಮರೆ ತಿದೇನೆ ಅಂತ ತಿಳ್ಳೋಬೇಡ ಕಣೆ. ನೀನು ಹೇಳೋದು ಮರೆಯೋ ಮಾತಲ್ಲ. ಕಾವೇರಮ್ಮ ಮನೆತುಂಬ ಹೆಣ್ಣರಿ ಹಂದಿಗಳನ್ನೇ ಹೆತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದೆ.

ರುಕ್ಕಮ್ಮ—ಅದೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿದೆಯೆಲ್ಲ. ಇವತ್ತೂ ಮತ್ತೆ ಆ

ಮಾತು ಯಾಕೆ? ಅದು ಹೋಗಲಿ ಕಾನೇರಮ್ಮನವರೆ. ಅಳಿಯ ದೇವರು ಬರುತ್ತಾರೆಯೆ?

ಕಾನೇರಮ್ಮ—ಹೂ ಬರದೇ. ಉಂಟೆ? ಬರದಿರೋದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗಾಗಿರುವ ತೊಂದರೆ ಏನು? ಲಲಿತನ್ನ ಕಂಡರೆ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಾಣ. ಹಿಂದೆ ವಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾಗದ ಬರಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ವಾರಕ್ಕೆ ಎರಡು ಆಯಿತು. ಈಗ ನಿತ್ಯ ಒಂದು ಕಾಗದ ಬರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿತ್ಯಾ ಅಷ್ಟಷ್ಟು ಕಾಗದ ಬರೆಯೋಕೆ ಅದೇನಿದೆಯೋ? ಬರದೆ ಅನನಿಗೇನು? ಕಾಲೇಜಿಗೆ ರಜ ಸಿಕ್ಕುತ್ತೆ. ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡಿದೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯೋರೆ ಹೋದವಾರ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಳಿಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಚಿನ್ನದ ಉಂಗುರ ಜವಳಿ ಎಲ್ಲನೂ ತಂದು, ಹರಿಪುರಕ್ಕೂ ಹೋಗಿ ಬೀಗರನ್ನೂ ಕರೆದು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಶಾರದನ ಗಂಡನ್ನೂ ಕರೆದು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲ ನರಕ ಚತುರ್ದಶಿಗೆ ಎರಡು ದಿನ ಮುಂಚೆಯೇ ಬರುತ್ತಾರೆ”

ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಮೇಲಿನಿಂದ ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಿದ ಬರಿಯ ಕೊಡವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸೋಪಾನವನ್ನು ಇಳಿಯುತ್ತಿರುವುದು, ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ತಟಕ್ಕನೆ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. “ಏನನ್ನೋ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದವರು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ” ಎಂಬುದು ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಸಂಭಾಷಣೆ ಯಾವ ಬಗೆಯದಿರಬಹುದೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಪದ್ಮಾವತಿಯು ಅವಳನ್ನು “ಮನೆಯ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ಆಯಿತೆ? ಎಂದಳು. ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ” ಹೂ. ನನ್ನ ಕೈಲೂ ಏನೂ ಸಾಗ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಸತ್ಯವತಿ (ತಮ್ಮ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿ) ಬೆಳಗ್ಗಿನಿಂದ ತಲೆನೋವು ಅಂತ ಮಲಗಿದ್ದಾಳೆ. ಮನೆಯವರೂ ಹಾಸನಕ್ಕೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೋದವರು ಬಂದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬಂದಿಗಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿ ಕೊಂಡು ನಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು. ತಾನು ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಸತ್ಯವತಿಯ ತಲೆನೋವಿನ ಸಬೂಬನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಹೊರಟುದು ಅವರಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಈಚೆಗೆ ಊರವರಲ್ಲಿ ಗುಸು ಗುಸು ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ನಂತರ, ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಲಿ

ಸತ್ಯವತಿಯಾಗಲಿ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ಮಾತಿಗೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸೇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಹೊರಟುಹೋದಮೇಲೆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನು.

ಸಂಗತಿಗಳು ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟಂತೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಏನೇನೋ ಹೇಳಿ ಕೊಳ್ಳಾರೆ. ನಿಜವೇ? ದೀಪಾವಳಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜನಂತೂ ಬರುವಂತೆ ಇಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯೇ ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಮೇಲೆ ಇನ್ನು ಅವ ಬಂದು ಮಾಡುವುದೇನು.

ಪದ್ಮಾವತಿ [ಸಣ್ಣದನಿಯಲ್ಲಿ] ಅದೊಂದು ಶುದ್ಧ ಮಂಕು; ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿನ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸೋದೆ? ಅದಕ್ಕೇ ಈಗ ಅನುಭವಿಸುತ್ತೆ.

ಕಾವೇರಮ್ಮ—ಕಳಿಸ್ತೆ ಹೆಂಡತಿನ ವೆಟ್ಟಿಗೇಲಿ ಇಟ್ಟೊಂಡು ಬೀಗ ಹಾಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಆಗತ್ಯೆ, ಬೀಗ ಹಾಕೊಂಡ್ರೆ ತಾನೆ ಕೆಟ್ಟ ಚಾಳಿಯ ಹೆಗ್ಗನ್ನು ತಡೆಯೋಕಾಗುತ್ತೆ. ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಆ ಚಿನ್ನಾಲಿಗಳು ಕಂಡ ಕಂಡ ಗಂಡಸರನ್ನು ಆಟ ಆಡಿಸ್ತಾರೆ.

ಶಾರದಮ್ಮ—ಅವಳದೇ ತಪ್ಪೊ, ಅವನದೇ ತಪ್ಪೊ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು? ಅಲ್ಲೇನಾಗಿದೆಯೋ ನಾವೇನು ಹೋಗಿ ನೋಡೊಂಡು ಬಂದಿದೆಯೆ? ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೇ ಹುಷಾರಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕಾಗದ ಬಂದಿದೆಯಂತೆ.

ಪದ್ಮಾವತಿ—ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಡ ಕಣೆ. ನಾನೆಲ್ಲ ಬಲ್ಲೆ. ಹುಷಾರಿಲ್ಲೆ ಇರೋಕೆ ಅವಳಿಗೆ ಏನಾಗಿದೆಯೆ ಧಾಡಿ, ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷದ ತುಂಬು ಯವ್ವನದ ಹುಡುಗಿಗೆ? ಏನಾಗಿದೆ ಅಂದ್ರೆ? ನನ್ನ ಕೇಳು ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಬಸಿರಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ.

ಸರಸ್ವತಿ—ನಿಮ್ಮ ದಮ್ಮಯ್ಯ ಪದ್ಮಮ್ಮನೋರಿ. ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಬೇಡಿ. ಯಾರಿಗಾದರೂ ಕೇಳಿಸೀತು. ನಮಗೆ ಯಾಕೆ ಆ ಸುದ್ದಿ? ಮಾಡಿದೋರ ಪಾಪ ಆಡಿದೋರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನೋಹಾಗಿ. ಇಷ್ಟರಮೇಲೆ ಮಾಡಿದೋರು ಎಷ್ಟು ಅನುಭವಿಸ್ತಿದಾರೋ ಪಾಪ ನಮಗೇನು ಗೊತ್ತು?

ಕಾವೇರಮ್ಮ—[ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ] ಅನುಭವಿಸ್ತಾಳೆ. ಅನುಭವಿಸ್ತಾಳೆ. ಈ ಕಾಲದೋರೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಮಾತ್ನಾಡೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಕೆಟ್ಟು, ಕುಲಗೆಟ್ಟಿದ್ದು. ನಮಗೆ ನಿಮ್ಮ ವಯಸ್ಸಾಗಿರುವಾಗ ಹೀಗೆಲ್ಲ ಆಗಿದ್ದರೆ, ಆ ರಂಡೇನ

ಹಿಡ್ಡೊಂಡು ಬಂದು ಸೀಳಿ ಚೂರು ಚೂರು ಮಾಡಿ ಸಿಗಿದು ತೋರಣ ಕಟ್ಟಿ ತಿದ್ದೊ. ಈ ಕಲಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ದೇವರೂ ಇಲ್ಲ ಧರ್ಮವೂ ಇಲ್ಲ.

ರುಕ್ಕಮ್ಮ—ನೀವು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇದು ನಿಜವಾಗಿ ಆಗಿದೆ ಅಂತಲೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಅವಳನ್ನೆನೋ ಸಿಗಿದು ತೋರಣಕಟ್ಟಿ ಇದ್ದಿ. ಅವನಿಗೋ? ಅವನಿಗೇನೂ ಶಿಕ್ಷೆ ಇಲ್ಲವೋ?

ಪದ್ಮಾವತಿ—[ಹಾಸ್ಯವಾಗಿ] ಮಗು. ನೀನು ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವಳು. ನಿನಗೆ ಇನ್ನೊಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಗಂಡಸರನ್ನು ಕೇಳೋರು ಯಾರು? ಅವರು ಹೇಗೆ ಕುಣಿದರೂ ನಡೆದು ಹೋಗುತ್ತೆ. ಕಡೇಲಿ ಕಷ್ಟ ಅನುಭವಿ ಸೋರು ಹೆಂಗಸರು. ಗಂಡಸು ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪಿ ನಡೆದರೂ “ಏನೋ ಆಗಿ ಹೋಯ್ತು” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೆಂಗಸು ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪಿ ನಡೆದರೆ “ಬೀದಿಯ ನಾಯಿಯಾದರೂ ಅವಳಿಗಿಂತ ವಾಸಿ” ಎಂಬಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಶಾರದಮ್ಮ—ಇದು ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯವು. ನ್ಯಾಯ ಧರ್ಮ, ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿರಬೇಕು. ಗಂಡು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೂ ಅವನಿಗೆ ಸುರಾದೆ. ಹೆಣ್ಣು ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅವಳಿಗೆ ನರಕ. ಹೀಗೆ ಆಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾವು ಹಾಳಾಗಿರುವುದು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಸಂಭಾಷಣೆಯೆಲ್ಲ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷರ ಹಕ್ಕುದಾರಿಯ ಷೇಲೆಯೇ ನಡೆಯಿತು. ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಲ್ಲ “ಪುರುಷರು ರಾಕ್ಷಸರಾದ ದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಧ್ವಂಸಮಾಡಿ ಕಾಲಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ ತುಳಿಯ” ಬೇಕೆಂದರು. ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ—ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಈಚೆಗೆ ನಿಂತುಹೋಗಿರುವ ವನಿತಾ ಸಮಾಜದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿನಿ—ಲೀಲಾವತಿಯವರು “ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರುಷಗಳಿಂದ ಗಂಡಸರು ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಗುಲಾಮಗಿರಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನ್ಯಾಯವನ್ನು ತಿಳಿದ ಭಗವಂತನೆಂಬುವನೊಬ್ಬನಿದ್ದರೆ ಪುರುಷ ರನ್ನೆಲ್ಲ ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ವರುಷ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಗುಲಾಮರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದರು. ಶ್ರೀಮತಿ ವನಮಾಲೆಯು “ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಮೂಲ, ಪುರುಷ ನಿರ್ಮಿತ ವಾದ ಹಿಂದು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರ. ಅದುದರಿಂದ ನಾವು ಆ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಂಕಿಗೆ ಹಾಕಿ—ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವ ಪುರುಷರನ್ನೂ ಅದರ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹಾಕಿ— ಆಧುನಿಕ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿ, ಸ್ತ್ರೀಯರ ಸರ್ವಾಧಿ.

ಕಾರವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಹೊಸ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬರೆಸಬೇಕು. ಆ ಹಿಂದಲ ಮನು ಸತ್ತ, ಕೆಟ್ಟ” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದಳು. ಹೀಗೆ ಸ್ತ್ರೀಯರೆಲ್ಲ ಚರ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗ ವಹಿಸಿದರೂ “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಜಾರಿದುದು ತಪ್ಪು” ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಅನುಮಾನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೆಲವರು “ನರಸಿಂಹನ ತಪ್ಪು ಹೆಚ್ಚಿದರೂ” ಇನ್ನು ಕೆಲವರು “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಪ್ಪೆ ಹೆಚ್ಚಿದರೂ” ವಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಿರಿಯರಾದವರೆಲ್ಲ ನರಸಿಂಹನ ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು.

* * * *

ಅಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹನ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳ ನಾಯಕಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ದೀಪಾವಳಿ ಹಬ್ಬ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಂತೆ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯನ್ನೇ ಅನುಭವಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಅಬ್ಬ ತನ್ನ ಈ ಮೊದಲ ದೀಪಾವಳಿ ಹಬ್ಬಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟು ದಿನದಿಂದ ಆಕೆ ಆಕೆ ಕಾತರಳಾಗಿದ್ದಳು! ಅವಳ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಂಭ್ರಮವಾಗುವದಾಗಿತ್ತು. ತಂದೆ ತಾಯಿಯಿರಲಿಲ್ಲದ ಆಕೆ, ತನ್ನ ದೀಪಾವಳಿಗಾಗಿ ತಾನೇ ಏರ್ಪಾಡಿನ ಮಂಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ತಾನು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದುದು, ಅವಳಿಗೆ ಅರಿವಾದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳು ಸತ್ತಂತೆ ಆದಳು. ಅವಳ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯೆಲ್ಲ ಉಡುಗಿಹೋಗಿ ಅವಳೊಂದು ಜಡವಸ್ತುವಿನಂತೆಯೇ ಆದಳು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಅವಳು ಒಂದು ಅರೆಜೀವದ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸುವಂತೆ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ದೀಪಾವಳಿ ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ದಿನ, ಎನ್ನುವಾಗ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತೆ ಚೇತನಗೊಂಡಿತು. ತಾನು ಎಷ್ಟು ಆಸೆಯಿಂದ ಬಯಸಿದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ ದೀಪಾವಳಿ ಅದು. ಬಾಳೆಗೊಂದು ಗೊನೆ ಎಂಬಂತೆ ಬಾಳೆಗೊಂದು ದೀಪಾವಳಿ; ಈ ದೀಪಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಹಾಡುಗಳ ಪಿಟೀಲುವಾದನದಿಂದ ಗಂಡನನ್ನು ಹೇಗೆ ಆನಂದಸಾಗರದಲ್ಲಿ ತೇಲಿಸುವ ಕನಸುಕಂಡಿದ್ದಳು; ಬಗೆಬಗೆಯ ತಿನಸುಗಳಿಂದ ಆತನನ್ನು ಹೇಗೆ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುವ ಆಸೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಳು! “ಅಯ್ಯೋ ದೀಪಾವಳಿ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ! ನಾವು ಮಾತ್ರ ಉಳಿಯುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಬಾಳಿನ ದೀಪಾವಳಿಯಿಂದ ನಾವು ವಂಚಿತರಾದೆವು” ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ! ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಕನಿಕರವುಂಟಾಯಿತು. ತನ್ನ ಬಾಳನ್ನೇ ಆಕೆ, ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಬಾಳನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ

ನೋಡಿದಳು. ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಗೆ ತನ್ನ ಜೀವನದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇಷ್ಟೊಂದು ಕನಿಕರವುಂಟಾಗಬಹುದೆಂದು ಆಕೆ ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಂತೆ ಸುಂದರ ರಾಜನ ಮೇಲೆಯೂ ಅವಳಿಗೆ ಬಹಳ ಕನಿಕರವುಂಟಾಯಿತು. ಮಗು, ತನ್ನ ತಪ್ಪಿನಿಂದಲ್ಲದೆ ಆಟದ ಸಾಮಾನನ್ನು ಒಡೆದುಕೊಂಡು ಅಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಅದರಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗುವ ಆದ್ರ್ವಭಾವನೆ ಆಕೆಗೆ, ಸುಂದರರಾಜನ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜನ ಪ್ರೇಮಪೂರ್ಣ, ಭಾವಪೂರ್ಣ ಸ್ವಭಾವ ವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿತ ಆಕೆ, ತಾನೇ ನರಸಿಂಹನೆಂಬ ಬೇಡನ ಕೈಯಿಂದ ಹತ ವಾದ ಕ್ರೌಂಚವಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ, ಸುಂದರರಾಜವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ದುಃಖವನ್ನೂ ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನೂ ಏಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿದಳು. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ರಾಮಾ ಯಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿದ್ದ ಆಕೆ “ಕ್ರೌಂಚ ವಧ ಅಂದು ಮಾತ್ರ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ ಇಂದೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ” ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

* * * *

ಈ ಸುದ್ದಿಗಳೆಲ್ಲ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ರಂಭಾಪುರಿಗೂ ತಲಪುವುದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕಾಲ ಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವೆಲ್ಲ ಹತ್ತಿರಹತ್ತಿರದ ಹಳ್ಳಿಗಳು ; ಮೂರು ಹೊತ್ತು ನೆಂಟರು ಹೋಗಿ ಬರುವ ಜಾಗ. ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ಅವನ ಮನೆಯವರಿಗೂ ವಿಷಯ ಇಂಥದೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋತ್ತಾಗದಿದ್ದರೂ, ನರಸಿಂಹನ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಆರು ತಿಂಗಳಾದರೂ ಊರಿಗೆ ಬರದುದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ, ಒಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಾಗಿಯೇ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜನ ಸ್ಥಿತಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯಂತೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ತಾನು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನೆಂಬುದರ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಅವನು, ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಊಟ, ನಿದ್ರೆ, ಉಡವು, ಮನೆ, ತೋಟ ಯಾವುದರಕಡೆಗೂ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. “ಹಾಳು ರಂಡೆ ಸಾಯಲಿ. ಅಂತಹ ನಾಲ್ಕು ಹುಡುಗಿಯರನ್ನ ತಂದು ಕಟ್ಟತೀನಿ. ನೀನು ಯಾಕೆ ಕೊರಗಬೇಕು” ಎಂದು ಸುಂದರ ರಾಜನ ತಂದೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರ ರಾಜನಿಗೆ ತನ್ನ ಸುಖವನ್ನು ಕಸಿಯಲು ಇದು ವಿಧಿ ಹೊಡಿದ ವಿಕಟ ನರ್ತನ ವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅವನದು ಪ್ರೇಮದ ವಿವಾಹ. ಇದನ್ನು ಬೇರೆ ವಿವಾಹ ದಿಂದ ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತೇನೆಂಬ ಹಿರಿಯರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವನಿಗೆ ಅವರ

ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೇ “ ಅಯ್ಯೋ ವಾಸ ಇವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದು ” ಎಂಬ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ವೃಂದಾಯಿತು. ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹಿರಿಯರಾರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. “ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇವಳೊಬ್ಬಳೇ ಅಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ” ಎಂದು ಅವರು ಗರ್ಜಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ “ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇವಳೊಬ್ಬಳಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಹೆಣ್ಣು ಇಲ್ಲ ” ಎಂದು ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಸಾವಿರ ಸಲ ಹೇಳಬೇಕೆಂಬುದು ಸುಂದರ ರಾಜನ ಇಷ್ಟ. “ ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದಾಗ ಬೇಕಾದ ಕಡೆಯಿಂದ ತಂದು ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಣ್ಣೆಂಬುದು ಒಂದು ಪದಾರ್ಥವೆ? ನಿನ್ನ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ನಿನಗೆ ಒಲಿದು ಬಂದ ಹೆಣ್ಣೇ ನಿನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ” ಒಲಿದು ಬಂದ ಹೆಣ್ಣು ಎಂಬ ಮಾತು ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಬಹಳ ಹಿತವಾದ ಮಾತು ಆಗಿ ತೋರಿತು. ಆ ಮಾತು ತನಗಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದುದೆಂದೂ ಅವನು ಭಾವಿಸಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಜವಾಗಿ ಒಲಿದು ಬಂದ ಹೆಣ್ಣು. ಆದರೆ, ಅಯ್ಯೋ! ಅಯ್ಯೋ! ಎಂದು ಅವನು ತಲೆ ಚಿಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಬಂದ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲ. ತೋಟದಲ್ಲಿಯೂ, ಬಯಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಊರಿನ ಸಮೀಪದ ಗುಡ್ಡಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಅಲೆದಾಡುತ್ತ ದಿನವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಳೆಯುವನು. ದೀಪಾವಳಿಗೆ ಹದಿನೈದು ದಿನ ಮುಂಚೆ ಅವನಿಗೆ ಜ್ವರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಜ್ವರ ಉಲ್ಬಣಾವಸ್ಥೆ ಮುಟ್ಟಿ ದೀಪಾವಳಿಯ ಮೊದಲದಿನ ಸನ್ನಿಯಾಗಿ ಸುಂದರರಾಜ ಜ್ಞಾನಹೀನನಾದನು. ಆದರೆ, ಬಾಯಿನಿಂದ ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೂ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದೆ ಮಾತುಗಳ ಸುರಿಮಳೆಯನ್ನು ಸುರಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರೇಮ ಸಲ್ಲಾಪ, “ ಈ ಗೀತೆ ಆ ಹಾಡು ನುಡಿಸು ” ಎಂಬುದು ; ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಡನೆ ಹಿಂದೆ ನಡೆಸಿದ್ದ ಮಾತುಕತೆಗಳ ಪುನರಾವರ್ತನ ; ದೀಪಾವಳಿಗಾಗಿ ತಾವು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಗೆಬಗೆಯ ಕನಸು, ತಾನು ದೀಪಾವಳಿಯ ಸುಖಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವಂತಹ ಮಾತು ; ಹೀಗೆ ಸುಂದರರಾಜನ ಒಂದೇ ಸಮನಾದ ಈ ಸನ್ನಿಹರಟೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನ ಮನೆಯವರಿಗೆಲ್ಲ ಅವನ ಆಸೆಯೇ ಬಿಟ್ಟುಹೋಯಿತು.

ನಾಲ್ವಾರು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಸುಂದರರಾಜನು ಅಪಾಯದ ಗೆರೆಯನ್ನು ವಾಟಿದನು. ಜ್ಞಾನ ಹತೋಟಿಗೆ ಬಂದರೂ ಬುದ್ಧಿ ಹತೋಟಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

“ ಮೊದಲು ಇವನಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಲಗ್ನ ಮಾಡಿದರೆ ಎಲ್ಲ ಸರಿ ಹೋಗುತ್ತೆ ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಆತನ ತಂದೆ ಆ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನರಾದರು.

• ಲ

ಹೀಗೆಯೇ ಇನ್ನೂ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂಟು ಎಂಟುವರೆ ತಿಂಗಳ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದಳು. ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಂದು ಪಿತೂರಿಯಿಂದಲೋ ಎಂಬಂತೆ ಅವಳ ವಿಷಯ ದಲ್ಲಿ ರಾಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಮಾತೆತ್ತುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ರಾಮನೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನೂ ಒಟ್ಟಿಗಿರುವಾಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸನು “ ಹೀಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡುಹೋದರೆ ಹೇಗೆ ? ಈಗ ಏನು ಮಾಡೋಣ ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೇ ನೆಂಬುದು ರಾಮನಿಗೆ ತತ್ಕ್ಷಣ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಈ ನಾಲ್ಕಾರು ತಿಂಗಳು ಗಳಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಯೋಚನೆ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ರಾಮನು ಏನೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ “ ಯಾವ ವಿಷಯ ನೀನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ” ಎಂದನು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ಇನ್ನಾವ ವಿಷಯ ನಮಗಿರುವುದು ? ಒಂದೇ ವಿಷಯ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ

ರಾಮ—ಈಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ನಿನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿರೋ ಅವಳನ್ನ ಅಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಬಿಟ್ಟುರೋಕೆ ಆಗುತ್ತೆ ? ಅಲ್ಲಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಮೊದಲ ಪ್ರಸವ. ಏನಾದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಆದರೆ ?

ರಾಮ—ಅಯ್ಯೋ ನಿನ್ನ ಪ್ರಸವದ ವೈಭವವೆ ? ಸೀಮಂತ ಪುತ್ರ ! ಅವಳ ಪ್ರಸವ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು ? ಗಂಡನಿಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೇ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಬೇಕೆನೋ ?

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ಪ್ರಸವ ಬೇಡವಾದರೂ ಈಗ ನಮ್ಮ ತಂಗಿಯನ್ನು ನಾವು ಬಿಡುವುದಕ್ಕಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಏನೂ ಆರಿಯದ ಆಕೆಗೆ ಈಗ ಯಾರು ದಿಕ್ಕು, ಬೇಸರಿಕೆ ಯಿಂದ ಹೊಳೆ ಕೆರೆ ಮಗುಚಿಕೊಂಡ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟುಳು, ಅಂತ ನನಗೆಭಯ.

ರಾಮ—ನಿನಗೆ ಹೆಂಗಸರ ಸ್ವಭಾವ ತಿಳಿಯದು. ಪ್ರಾಣ ಬಿಡೋಳಾಗಿದ್ದೆ ಆಗಲೇ ಬಿಟ್ಟರೋಳು. ಮಗು ಹೊಟ್ಟೆಲಿರುವಾಗ ಎಂದಿಗೂ ಹೆಂಗಸು ಸಾಯೋದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಅಪಮಾನನಾದರೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಅಪಮಾನದ ಪತಾಕೆ ಆದ ಮೊಗೂನ ಸಾಕ್ಷಾಳೆ ತಾಯಿ, ಅದೇ ತಾಯಿಯ ಕರುಳು. ಅದು ತಾಯಿಯ ಕರುಳಾಗದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಈ ಲೋಕ ಈ ವೇಳೆಗೆ ಸತ್ತು ಸುಣ್ಣವಾಗಿ ನಿರ್ನಾಮವಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಯುಗಗಳಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವಳು ಸಾಯೋ ಯೋಚ್ಚೆ ಬಿಡು. ಇಷ್ಟರಮೇಲೆ ದೇವರು ಮಾಡಿಸಿದ್ದಾಗಲಿ. ಏನೂ ಅರಿಯದವಳು ಅನ್ವೀಯ. ಯಾಕೆ ಅರಿಯದವಳು? ಅರಿಯದವಳಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ನರಸಿಂಹನನ್ನು ಹಾಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಮರುಳುಮಾಡ್ತ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಈಗ ನಮಗ್ಯಾಕೆ ಆ ಸುದ್ದಿ? ಇಲ್ಲಿಂದ ಅವಳು ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ನರಸಿಂಹನೇ ಬೇಕಾದ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಲಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಾವು ತಲೆ ಇಡುವುದು ಬೇಡ.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ಅಲ್ಲ ಅಣ್ಣ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಅವಳು ಹೋಗೋದಕ್ಕೂ ನಾನೇ ತಾನೇ ಕಾರಣ. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯ ಬಾಣಂತನಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಕಳುಹಿಸಿದವರು ನಾನೇ ಅಲ್ಲವೆ? ನಮಗೆ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಹೇಗೆ ಬೇಕೋ ಇವಳೂ ಹಾಗೇ ತಾನೆ? ಆದರೆ ಅವಳ ಗ್ರಹಚಾರ. ಆದರೆ ಅಕ್ಕನ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೋದ ಅವಳ ಬಾಳು, ಗೋಳ ಕರೆ ಆಯಿತು. ಆದರೆ ನಮಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲವೇ? ಹೀಗೆ ನಮ್ಮ ತಂಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನರಕಯಾತಿಯನ್ನು ನುಭವಿಸುವಾಗ ನಾವು ಏನೂ ಅರಿಯದವರಂತೆ, ಅಥವಾ ಆಕೆಗೂ ನಮಗೂ ಸಂಬಂಧವೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಇದ್ದುಬಿಡುವುದೇ? ಇದು ಬಹಳ ಕಾರಿಣ್ಯ ಅಣ್ಣ. ಇದು ಮನುಷ್ಯತ್ವವೂ ಅಲ್ಲ.

ರಾಮ—ಹಾಗಾದರೆ ಈಗ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುತ್ತೀ?

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ಪ್ರಸವವಾಗುವವರೆಗೆ ಜತೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಉಪಚರಿಸಿ ಕರೆತರೋಣ, ಎಂದು ಯೋಚನೆ.

ರಾಮ—ಬೀದಿಲಿ ಹೋಗೋ ಮಾರಿನ ಮನೆಗೆ ಹೊಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಈ ಪಾರುಪತ್ಯ ನಮಗೆ ಬೇಡ. ಈ ಭೂತ ಎಬ್ಬಿಸಿದ ನರಸಿಂಹ, ಅವನ ಪಾಡಿಗೆ.

ಮಜ ಮಾಡ್ಡ ಕುಳಿತರಲಿ. ನೀನು ಅವನ ಮಗುವಿಗೆ ಸೂಲಗತ್ತಿ ಹುಡುಕೊಂಡು ದೇಶ ತಿರುಗು. ಇದೆಲ್ಲ ಆಗೋ ಮಾತಲ್ಲ. ಈ ಗಂಟು ಹಾಕಿದೋನು ನರಸಿಂಹ. ಅವನೇ ಅದನ್ನ ಬಿಡಿಸಲಿ. ಇಲ್ಲಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮೀನ ಕರ್ಮೊಡ್ಡೋದ, ಮತ್ತೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕರೆತಂದು ಬಿಡೋದು ಅವನ ಕೆಲಸ.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ನರಸಿಂಹನ ವಿಚಾರ ಬಿಡಿ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮೀನಮ್ಮ ತಂಗಿ ಅಲ್ಲವೆ? ಅವಳ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ವಹಿಸಿ ನಾವು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರಾಯಿತೆ?

ರಾಮ—ಆಯಿತು ಅಂತ ಯಾರು ಹೇಳಿದು? ಅವಳನ್ನ ಯಾರು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗು ಅಂತ ಹೇಳಿದರು?

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ಅವಳು ತಾನೇ ಅಲ್ಲಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಲು ಬಯಸಿದಳೆ? ಈಗ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದಾಳೆಲ್ಲ, ಮುಂದೇನು ಮಾಡೋಣ ಹೇಳಿ.

ರಾಮ—ಹೇಳೋದೇನು? ಆ ನರಸಿಂಹನನ್ನೇ ಕೇಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮೀನೇ ಕೇಳು. ಕೇಳೋದೂ ಬೇಡ ಹೇಳೋದೂ ಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಗಮಾನೆ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಒಂದು ದಿನ ನಮ್ಮ ತಂಗಿ ಸತ್ತಳೆಂದು ಸುದ್ದಿ ಬರುತ್ತೆ. ನರಸಿಂಹನ ಸ್ವಭಾವ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ. ಅವನೊಂದು ದನ. ಕತ್ತಿ—ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತಾವ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಲೂ ಅವನು ಅನರ್ಹನಾದುದರಿಂದ ದೇವರು ಅವನನ್ನು ಮನುಷ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆ. ತಾನು ಮಾಡಿರುವ ಕೆಲಸದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅವನಿಗೆ ಏನೇನೂ ತಿಳಿಯದು. ಒಂದು ಬಾಳನ್ನು ತಾನು ಹೀಗೆ ಮಣ್ಣುಗೂಡಿಸಿರುವುದು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಭಾರವಾಗಿದ್ದರೆ, ಒಂದು ಸಲವಾದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತು ಕತೆ ಆಡದೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದನೆ? ಆಗಾಗಲೇ ಬಂದು ಈ ವಿಚಾರ ಚರ್ಚಿಸದೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದನೆ? ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಹೃದಯವನ್ನ ಅರಿಯುವ ಬುದ್ಧಿ ಆ ಕತ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲಿದೆ? ಅವತ್ತಿನಿಂದ ಇವತ್ತಿನವರೆಗೆ ಬಹುಶಃ ಅವನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಸಹ ಆಡಿರಲಾರ. ಅವನಿಗೆ ಕಣ್ಣಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬೇಗುದಿಗೊಂಡ ಮುಖ ಅವನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಇರಿಸುತ್ತಿತ್ತೇ? ಹೃದಯವಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ತಾನು ಸೀಳಿದ ಆ ಹೃದಯದ ದುಃಖದೊಂದಿಗೆ ಪಾಲು

ಗಾರನಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆ? ಅವನೊಂದು ಕಲ್ಲು ಕೊರಡು, ಒಂದು ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುದೇ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಎರಡು ಹುಡುಗಿಯರ ಹಣೆ ಬರಹವನ್ನೂ ತೊಡೆಯುವ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಅವನಾಗಬೇಕೆ? ಯಾಕೆ ಆಗಬೇಕು? ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬಾಳನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಲು ಅವನು ಯಾರು?

ರಾಮ—ಇನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ಮುಳುಗಿಸುವುದೇನಿದೆ? ಆಗಲೇ ಮುಳುಗಿಸಿಯಾಯಿತು. ಅವಳ ಬಾಳು ಸ್ಮಶಾನವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ಉಳಿದಿರುವ ಆಶ್ರಯ ಯಮನೊಬ್ಬನೇ.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ನರಸಿಂಹನಂತಹ ಪಿಶಾಚಿಗಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರು ಸಾಯಬಾರದು; ಕೂಡದು. ಇವರನ್ನು ಜಯಿಸಿ ಬಾಳಬೇಕು.

ರಾಮ—ಅಪ್ಪ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಬಾಳಬೇಕಾದವನು ನೀನಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜ. ಅವನು ಬಾಳಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಅವರ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳೊಡನೆ. ಈಗ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ನೀನು ಸುಮ್ಮನಿರು. ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಂತೆ ಆಗಲಿ ವಿಧಿಯ ಬರಹವನ್ನು ತಿದ್ದಲು ನಮ್ಮಿಂದ ನಾಧ್ಯವೆ?

ರಾಮನ ವಾದಸರಣಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನರಸಿಂಹನ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ತಾವು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡುವುದು ಅವನಿಗೆ ಧರ್ಮವಾಗಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ರಾಮನಿಗೂ ಇದು ಧರ್ಮ ಅಧರ್ಮದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇದು ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಹೇಡಿತನವೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಮಂದಟ್ಟಾಯಿತು. ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ತಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ರಾಮನಿಗೆ ಊರಿನವರ ಭಯ. ರಾಮನಂತೆ ತನಗೂ ಭಯ. ಭಯ, ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಹೊಡೆದುಹಾಕುತ್ತದೆ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಭಯಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಶತ್ರು ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಲ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ, ರಾಮನ ಈ ದೃಢನಿಶ್ಚಯ ವೈರಾಗ್ಯಬುದ್ಧಿ ವಿಧಿಯ ಸರ್ವ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇವು ಧೀರತನದ ಲಕ್ಷಣಗಳಾಗಿ ತೋರಿದವು. ಆದರೆ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಧೀರನಾಗಿದ್ದರೆ ಕಾರಣ್ಯವಿರಬೇಕಿತ್ತೆಂದು ತೋರಿ ಇದು ಒರಿಯ ಭಯವೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಮತ್ತು ರಾಮನ ಮಕ್ಕಳ ಅನ್ನಕ್ಕಾಗಿದ್ದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಊರ ಮುಂದಲ ಚಿನ್ನದಂತಹ ಗದ್ದೆಯ ತಾಕನ್ನು ಮಾರಿ ಮಾಡಿದ ಘನವೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಹೀಗಾಯಿತೆಲ್ಲ

ಹಾಗಾದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತೀಕಾರವೇ ಇಲ್ಲವೆ? ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬಾಳನಮೇಲೆ ಕಲ್ಲೆಳೆಯಲು ನರಸಿಂಹನೇ ಅವಳ ಬಾಳನ ವಿಧಿಯೇ. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಇದನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಬೇಕೆಲ್ಲ.... ಆದರೆ ತಾನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಪ್ರತಿಭಟಿಸಬೇಕಾದವರು ಸುಂದರರಾಜ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಾನೆ? ಅವರಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿದೆಯೆ? ಧೈರ್ಯವಿದೆಯೆ?

ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ವಾದವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ದುಃಖಕ್ಕೆ ತೆತ್ತ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನಾಗಿ ಮೋಟದ ಕಡೆ ಹೊರಟುಹೋದನು.

* * * *

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆ ಅದೇ ದಿನ ನರಸಿಂಹನ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿ ಅದೇ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದಿತ್ತು. ಗಂಡನ ಸ್ವಭಾವ ತಿಳಿಯದ ಹೆಣ್ಣುಗಳು ಅಪೂರ್ವ. ಅವನ ಮಾತು, ನೋಟ, ಚೇಷ್ಟೆ, ನಡಿಗೆಗಳಿಂದಲೇ—ಎಷ್ಟು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡರೂ — ಕ್ಷ ಕಿರಣದಂತೆ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರೇಮವ್ಯಾಪಾರ, ಪ್ರೇಮಚೇಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಆತನ ಉಳಿದ ವ್ಯವಹಾರ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ, ಅದು ಖಂಡಿತ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಮೇಲೆ ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಆಸೆ. ತನ್ನ ಮೇಲಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅಧಿಕ ಆಸೆ ಎಂಬುದು ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದಷ್ಟು ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ನರಸಿಂಹ ನೂಕ್ಷ್ಮಮಧುರ ಭಾವಗಳಿಗೆ ಹೊರತಾದವನಾಗಿದ್ದರೂ, ಮುಂಗಾರು ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಫಳಾರನೆ ಆತನ ಮುಂದೆ ಸುಳಿದುಹೋದಾಗ ಅವನ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಇಲ್ಲದೆ, ಅವನ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮೀರಿ ನಿಸರ್ಗದ ಆ ಆಕರ್ಷಣೆ, ಅಂತಹ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕರಗಿಸಿ ನೀರಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡಿದ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ, ಗಂಡನ ದೌರ್ಬಲ್ಯ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕರಡಿಯಂತಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ, ಪ್ರೌಢಳಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಸುಶಿಕ್ಷಿತಳಾಗಿ ಕಲಾ ಸಂಗೀತ ಪೂರ್ಣಳಾಗಿ ತನಗೆ ಅನುರೂಪನಾದ ವರನನ್ನು ಆಸೆಯಿಂದ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಆ ಗಂಡನನ್ನು ತನ್ನ ಕಣ್ಣು ತುಟಿಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ, ಮುದ್ದಿಸಿ ತೃಪ್ತಹೊಂದದ ನೋಟವನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಬೀರುತ್ತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸೀತೆ ರಾವಣ ನನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದಂತೆ ನರಸಿಂಹನನ್ನು ದೂರವಿಡುವಳೆಂಬುದು ಅವಳ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಭೋರ್ಗರವ ನಿಸರ್ಗದ, ಆಕರ್ಷಣೆಯ ಪ್ರವಾಹ, ಕಟ್ಟು

ತಡೆಗಳನ್ನು ಹರಿದು ನುಗ್ಗುವಾಗ, ಮನುಷ್ಯ ನಿಯಮಿತವಾದ ಕೃತಕ ಭೇದಗಳೊಂದೂ ಅದರ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲದೆಂಬ ಅನುಭವ ಆಕೆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ನರಸಿಂಹ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇಬ್ಬರೇ ಒಟ್ಟಾಗಿರುವ ಯಾವ ಸಂದರ್ಭವನ್ನೂ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಅಡ್ಡಿಪಡಿಸಿಯೇ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ನರಸಿಂಹನ ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡೆದ ದಿನವೇ ಅದಾವ ಸಹಜ ಗುಣದಿಂದಲೋ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ಹೋಯಿತು. ಅವಳೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂತೆ ಒಂದು ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಮುಂದಲ ಘಟನೆಗಳನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಮೌನವಾಗಿದ್ದಳು. ಮುಂದಲ ಘಟನೆ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾದುದೇ ನಡೆದುದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಚಿಂತೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ವಿಧ್ಯಾವತಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಸುಸಂಸ್ಕೃತಳೂ ಅಲ್ಲ. ಅವಳು ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿದಳೋ ಹಾಗೆಯೇ ಜಿಳೆದಿದ್ದ, ಒಂದೆರಡು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹತ್ತಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣು. ಆದರೆ ಅವಳು ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ನರಸಿಂಹನಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ನಾಗರಿಕಳಾದವಳು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯದ ಸರಿಣಾಮ ನರಸಿಂಹನ ಮೇಲೆ ಆಗದಿದ್ದರೂ, ನರಸಿಂಹ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯ ತನ್ನದೇ ಅಲ್ಲವೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ಏನೂ ತಿಳಿಯದವನಂತಿದ್ದರೂ, ದಿನಗಳು ಕಳೆದಂತೆಲ್ಲ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಯೋಚನೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅವಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ತಪ್ಪನ್ನೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾಕಿದಳು. 'ಆಕೆ ಇಂತಹ ಬಿನ್ನಾಣದಿಂದ ಅವರೆದುರಿಗೆ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಯಾಕೆ ತಿರುಗಬೇಕು? ಹೆಣ್ಣು ಆಕರ್ಷಣೆ ತೋರಿಸದೆ ಗಂಡು ಎಂದಿಗೂ ಅದರ ಬಲೆಗೆ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ' ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ವಿಚಿತ್ರವೆಂದರೆ ಪ್ರಾಯಶಃ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯ ತಂಗಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ತಂಗಿಯ ಮೋಹಕ ರೂಪಿನಮೇಲೆ ಅಂತಹ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ನರಸಿಂಹನ ತಪ್ಪು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತೇನೋ? ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನರಸಿಂಹನ ಮೇಲೆಯೇ ಕನಿಕರವುಂಟಾದುದು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಹೀಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನೇ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಅಪರಾಧಿಯಾಗಿ ಎಣಿಸಿದುದರಿಂದ, ಆಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವಳ ನಡತೆ. ಆ ಮನೋಭಾವನೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಇತ್ತು. ಒಂದೆಡೆ ನರಸಿಂಹನಂತಹ ಪಶು ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯಂತಹ, ಮೊದಲೇ ತನ್ನದೇ ತಪ್ಪೆಂದು

ತೀರ್ಮಾನಿಸಿರುವ ಜಡ್ಡು. ಈ ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಲೆ, ಎರಡು ಒನಕೆಗಳ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಒರಳಿನ ತಲೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎಂಟು ತಿಂಗಳಾಗುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದರೂ ನರಸಿಂಹ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಏನೂ ಅರಿಯದವನಂತೆಯೇ ಇದ್ದನು. ಈಚೆಗೆ ಒಂದೇ ದಿನವಾಗಲಿ ಅವನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಪ್ರೇಮದ ಮಾತನ್ನಾಗಲಿ ಚೇಷ್ಟೆಯನ್ನಾಗಲಿ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. 'ನಾನು ಮಾಡಿದುದು ಆಕಾರ್ಯ. ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಗಿದೆ' ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. "ನನ್ನ ದಲ್ಲ ತಪ್ಪು ನಿನ್ನ ರೂಪರಾಶಿ ಅಂಥದ್ದು. ನನ್ನ ಕೈ ಮಿಾರಿ ಹೋಯಿತು. ಈಗ ಏನು ಮಾಡಲಿ?" ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಸಹ ಇಲ್ಲ. ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕ್ರೌಂಚವಧವಾದ ನಂತರ ಅಂದಿನಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೆ ನರಸಿಂಹ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಡನೆ ಒಂದಾದರೂ ಮಾತನಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಸವನ ಹುಳುವಿನ ಮೇಲೆ ಹರಿದು ಕೊಂಡು ಹೋದ ರೋಣಗಲ್ಲಿನಂತೆಯೇ ಇದ್ದನು ಅವನು. ಅವನನ್ನೂ ತನ್ನ ಬೀಳನ್ನೂ ನೆನೆಸಿಕೊಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ದುಃಖ ಉಕ್ಕಿ ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಜಲಜಾಕ್ಷಿ, ತಪ್ಪನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟು ದರಿಂದ ಮುಂದಲ ಹಣೆಪಾಡು ಅವಳದೇ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು. ನರಸಿಂಹನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ಅಸಮಾಧಾನಕ್ಕಿಂತ, ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯ ಕಾರಿಣ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆಚ್ಚು ದುಃಖವುಂಟಾಯಿತು. "ತನ್ನ ರೂಪು ಯಾವನ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿ" ಎಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಆ ದುಃಖದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸಮಾಧಾನವೇ ಆಯಿತು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯು, ರಾಮನಾಗಲಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಾಗಲಿ ಬಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿದಳು. ರಾಮನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಆ ನಂಬಿಕೆ. ಕೋಮಲ ಹೃದಯದ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ತಂಗಿಯ ಅವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಸುಮ್ಮನಿರಲಾರೆನೆಂದೇ ಅವಳು ಭಾವಿಸಿದ್ದಳು. "ಬಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ" ಎಂದು ಸಹ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಕಾಗದ ಬರೆಸಿದಳು. ಆದರೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ತನಗೆ

ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಕಾಗದ ಬಂದುದನ್ನು ರಾಮನಿಗೆ ಹೇಳದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿ ತಟಸ್ಥನಾಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಕೊನೆಗೂ ತಾನೇ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸದೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಮಂದಟ್ಟಾಯಿತು. ಅದು ಸಂಜೆ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಿತ್ತಲಿನ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಳ್ಳಿಯ ಬಳಿ ಬಿಸಿಲು ಕಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕುಳಿತಿದಳು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅದೇ ಅವಳ ದಿನಚರಿಯಾಗಿತ್ತು. ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ ನರಸಿಂಹ ಒಂದು ಹೊರೆ ಸೋಗೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದು ಕೊಟ್ಟೆಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಉಸ್ಸಪ್ಪ ಎಂದು ಕುಳಿತನು. ಹಿತ್ತಲಿನ, ದೂರದ ಮತ್ತೊಂದು ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ. ನರಸಿಂಹನ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು. ಅವರಾಡುವ ಮಾತುಗಳು ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳದಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ವೃದುವಾಗಿ “ ಈಗ ಏನು ಮಾಡೋಣ ? ” ಎಂದಳು. ನರಸಿಂಹನು ಏನೂ ಅರಿಯದವನಂತೆ “ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ? ” ಎಂದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಕೋಪ ಬಂತು. “ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ ? ಇನ್ನೇನು ಇರುವುದು ” ಎಂದುಕೊಂಡು “ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ? ನೀವು ಮಾಡಿ ಕೂರಿಸಿರುವ ರಾಧಾಂತಕ್ಕೆ ” ಎಂದಳು. ಆದರೂ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ದೇವರು ಅವನನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೇ ಮರೆತಿದ್ದ. ಅವನು ಇನ್ನೂ ಮಂಕನಾಗಿಯೇ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಕೋಪದಿಂದ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿ “ ಅಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೂರಿಸಿದ್ದೀರಿಲ್ಲ ಆ ಸಂಭ್ರಮಕ್ಕೆ ” ಎಂದಳು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ವಿಷಯ ಹೊಳೆದು ನರಸಿಂಹನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳಕು ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಆತ ಉಗುಳು ನುಂಗುತ್ತಾ “ ಆಂ, ಆಂ, ಹೂ, ಏನು ಮಾಡೋಣ ” ಎಂದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕೋಪದಿಂದ “ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೆ ? ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ತಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಲೇ ಸರಿಯಾದ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು ” ಎಂದಳು. ನರಸಿಂಹನು “ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬರಲೇ ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ “ ನೀವು ಬಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ಕರೆದುಕೊಳ್ಳುವವರು ಅಲ್ಲಿ ಯಾರು ಇಲ್ಲ ” ಎಂದಳು. ನರಸಿಂಹನು

“ಹಾಗಾದರೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ?” ಎಂದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ “ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳದರೆ ನಾನೇನು ಹೇಳಲಿ? ಯಾವುದಾದರೂ ಆಸ್ಪತ್ರಿಕಾದರೂ ಸೇರಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಬನ್ನಿ” ಎಂದಳು. ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಆ ಮಾತೇ ಈಜುಬರದವನನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕೆಡವಿದಂತಾಯಿತು. ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಆಸ್ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಹೋದವನೇ ಅಲ್ಲ. ಆ ಡಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಕಂಡರೇ ಅವನಿಗೆ ಹೆದರಿಕೆ ಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವರ ರೀತಿ ಜೋರು ಆ ದಾದಿಯರ ಧಳಕು, ಜರಬು, ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಅವರೇ ಒಂದು ಬೇರೆ ಜಗತ್ತಿನವರಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಆಸ್ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಹೋದವರಾರೂ ಜೀವದೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಅವರು ಹಾಗೆ ಸಾಯಲು ಡಾಕ್ಟರುಗಳ ಯಮಚಿಕಿತ್ಸೆಯೇ ಕಾರಣವೆಂದೂ ಹಳ್ಳಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ, ನರಸಿಂಹನಿಗೂ ಮೂಢನಂಬಿಕೆ ಇತ್ತು. ಆ ರಾಕ್ಷಸರ ಕೈಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಲು ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಭಯ ಎಷ್ಟಿದ್ದಿತೆಂದರೆ, ತನ್ನ ನಡತೆಯ ಫಲವಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆಸ್ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಹೋಗದೇಕೆ ಬರಬಹುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಹಿಂದೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ, ಅವನು ತನ್ನ ನಡತೆಯನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನೇನೋ!

ನರಸಿಂಹನು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಯೋಚಿಸಿದನು. ಅವನು ಯೋಚಿಸುವುದೇ ಅಪರೂಪವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಅವನಿಗೆ ಯೋಚನಾಶಕ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಆಕೆಯ ಕೋಪ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿತು. ತನಗೆ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಲಾರದುದಕ್ಕೇ ಆತ ಹೀಗೆ ಯೋಚನೆ ನಟಿಸುವನೆಂದೂ ಅವಳು ಭಾವಿಸಿದಳು. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನರಸಿಂಹನ ಮನಸ್ಸು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬಹಳ ತಿಳಿಯಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಅಷ್ಟು ತಿಳಿಯಾಗಿರುವುದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೇ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹುಡುಗ ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿಣಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬಳಪದಿಂದ ಗೀಚುವಂತೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಅಲೋಚನಾ ತರಂಗಗಳ ಗೀಚಾಟ ನಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಅದೇ ಅವನ ಶಕ್ತಿಯೂ ದೌರ್ಬಲ್ಯವೂ ಆಗಿತ್ತು. ನರಸಿಂಹನು “ಇಲ್ಲಿಯೇ ಯಾಕೆ ಆಗಬಾರದು!” ಎಂದನು. ಅವನ ಮಾತು ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಅರ್ಥವಾದರೂ ಆ ಅರ್ಥವನ್ನು ಒಪ್ಪಲು ಅವಳು ಸಿದ್ಧಳಾಗಿರ

ಲಿಲ್ಲವಾಗಿ “ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಏನಾಗಬಾರದು ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ನರಸಿಂಹನು “ ಮತ್ತೇನು ? ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪ್ರಸವ ” ಎಂದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯು “ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನೀವು ಇದೆಲ್ಲ ರಾಧಾಂತ ಮಾಡಿದುದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನು ಲೋಕಕ್ಕೆಲ್ಲ ಅದನ್ನು ಟಾಮ್ ಟಾಮ್ ಮಾಡಬೇಕು ” ಎಂದಳು. ನರ ಸಿಂಹನು “ ಇದು ಹಳ್ಳಿಯ ಕೊಂಪೆ. ಬರೋರೂ ಇಲ್ಲ. ಹೋಗೋರೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರು ಏನು ಅಂತ ನಮ್ಮನ್ನ ಮಾತನಾಡಿಸೋರೂ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಊರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜನ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾವ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಹೋಗೋದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಡಬಹುದು ” ಎಂದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯು “ ಹೌದು ಬಾಣಂತನ ಮಾಡೋರಾರು ” ಎಂದಳು. ನರ ಸಿಂಹನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ “ ನೀನು ” ಎಂದನು. ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು “ ನೀನು ನಾನು ” ಎಂದನು. ನಾನು ಎಂದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂತು. “ ನೀವು ” ಹೌದು. ನೀವು ಮಾಡುವುದನ್ನು ಆಗಲೇ ಮಾಡಿ ಆಗಿದೆಯಿಲ್ಲ ! ” ಎಂಬ ಮಾತು ಅವಳ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬಂತು. ಆದರೆ, ಅದು ಸ್ತ್ರೀಯ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಡುವುದು ಅನುಚಿತವಾದ್ದೆಂದು ಅವಳು ಕಷ್ಟದಿಂದ ಅದನ್ನು ತುಟಿಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ ಅನುಕಂಪಿಸಿ ಹಿಡಿದಳು. “ ಬಸುರಿ ಯಾಗೋರೈಲ್ಲ ಬಾಣಂತನ ಮಾಡೋಕಲ್ಲ ನಾನಿಲ್ಲಿರೋದು ” ಎಂದಳು. ನರಸಿಂಹನು “ ಅವಳು ನಿನ್ನ ಬಾಣಂತನ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆ ? ನೀನು ಯಾಕೆ ಅವಳಿಗೆ ಮಾಡೋಕಾಗದು ? ” ಎಂದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯು “ ಅವಳು ಮಾಡಿದ್ದು ಸಾಕು. ಅವಳು ಮಾಡೋಕೆ ಬರೋಹೊತ್ತೆ ಹೀಗೆಲ್ಲ ರಂಪವಾದ್ದು ” ಎಂದಳು. ನರಸಿಂಹನು “ ಅವಳೂ ನಿನ್ನ ತಂಗಿ ತಾನೆ ” ಎಂದನು. ಜಲ ಜಾಕ್ಷಿ ಕೋಪದಿಂದ “ ಆ ಮಾಟಗಾತಿ ತಂಗಿಯೇ ? ಬಿನ್ನಾಣಗಿತ್ತಿ. ಅಬ್ಬ ನಿಮ್ಮ ಭಯಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದಿದ್ದರೆ ವಿಷ ಹಾಕಿ ಅವಳನ್ನು ಕೊಂದು ಈ ವೇಳೆಗೆ ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಿತು ” ಎಂದಳು.

ಆಗಿನ ಅವಳ ಮುಖಭಾವವನ್ನೂ ರೌದ್ರಾಕಾರವನ್ನೂ ನೋಡಿ ನರ ಸಿಂಹನಿಗೆ ಸಹ ನಿಜವಾಗಿ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಕೋಪದಿಂದ ಹೆಡೆ ತುಳಿಸಿಕೊಂಡ ನಾಗರಹಾವಿನಂತೆ ಬುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಳು. ನರಸಿಂಹ ನಂತಹ, ಸೂಕ್ಷ್ಮಭಾವಗಳ ಪರಿಶೀಲನೆಯಿಲ್ಲದವನಿಗೂಸಹ, ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ

ವಿಕಾರವಾದ ಕ್ರೌರ್ಯ ಭೀಭತ್ಯಗಳು ಕಾಣಿಸಿದವು. ಮತ್ತೊಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಸಮಾಚಾರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಎಂತಹ ಪಿಶಾಚಿಯಾಗಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದಮುಂದೆ ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ತನಗೇ ಅಪರೂಪವಾಗಿದ್ದ ಕನಿಕರಭಾವದಿಂದ ಒಂದು ಸಲ, ದೂರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿದನು. ದೈವವತದಿಂದ ತನ್ನ ಕೋಪದಲ್ಲಿಯೇ ತಾನು ಏದುತ್ತಿದ್ದ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಆ ನೋಟವನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ನೋಡಿದ್ದರೆ ಅವಳು ಹಿಂದೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದುದನ್ನು ಮಾಡಲು ಅಂದೂ ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ದಿನ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಸಹ ಮತ್ತೊಂದು ಹೊಸ ಭಾವ ಹೊಳೆದಿತ್ತು. ಇವಳು ನನಗೂ ಸಹ ವಿಷಹಾಕಲು ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲ” ವೆಂಬುದು. ಈ ಭಾವನೆಯಿಂದ, ತನ್ನದು ತನ್ನ ಸಂಸಾರ ತನ್ನ ಆಸ್ತಿ ಎಂದು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಮೇಲೆ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಪರಿಣಾಮವುಂಟಾಯಿತು. ಆ ಪರಿಣಾಮದ ಮುಖ್ಯ ಅಂಶ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಪಿಶಾಚಿ ಎಂಬುದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಅಸೂಯೆಯಿಂದ ಹಾಗಾಗಿದ್ದಾಳೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನು ಮರೆತು “ಇಂತಹ ಹೆಂಗಸು ಏನು ತಾನೇ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ? ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥದ ಮುಂದೆ ಇವಳಿಗೆ ಗಂಡ, ಮಕ್ಕಳು, ಮನೆ, ಮನೆತನ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಕೊಂಡನು. ಹೆಂಡತಿಯ ಆ ನಡತೆ, ಮುಂದೆ ಅವನ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿತು. “ನಾನು ನಾನಾಗಿಕೂಡದು. ನಾನು ಇವಳ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಇರಬೇಕು. ಇವಳ ಆಟಕ್ಕೆ ನಾನೊಂದು ತಾಳ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಸತ್ತರೂ ಇವಳಿಗೆ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಇವಳ ಇಷ್ಟದಂತೆ ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಇದ್ದರೂ ಸತ್ತಂತೆ.” ಮುಂದಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಸಂಸಾರವ್ಯಾಮೋಹ ಹೆಚ್ಚಿದಾಗಲೆಲ್ಲ, ಸಂಸಾರಕ್ಕಾಗಿ ತಾನು ಸ್ವಾರ್ಥಪರನಾಗಿ ಇತರರ ಗಂಟನ್ನು ಸಹ ಅಪಹರಿಸುವ ಬುದ್ಧಿ ಪ್ರಬಲವಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ತತ್ಕ್ಷಣ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಆ ಮಾರಮ್ಮನ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದು “ಛೇ! ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಇದೆಲ್ಲ” ಎಂದು ಉದಾಸೀನದಿಂದ ಸುಮ್ಮನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಬಾಳು ಒಂದೇ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಪರಿವರ್ತನೆಹೊಂದಿತು ಎಂಬುದು ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಯಾವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯವೂ ಕೊಡದಿದ್ದ ಸಮಬುದ್ಧಿ,

ಆವನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯ ನಿಜಸ್ವರೂಪದ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯ ದರ್ಶನದಿಂದ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು.

ನರಸಿಂಹನಿಗೆ “ ಅವಳ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿರುವುದೂ ನನ್ನ ಮಗು ತಾನೆ? ನಿನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅದು ದೇವಲೋಕದ ಶಿಶು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ನರಕದ ರಾಕ್ಷಸನಾಗಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಮುಚ್ಚು ಬಾಯಿ ” ಎನ್ನಬೇಕೆನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ “ ಇದು ರಾಧಾಂತವಾಗುತ್ತೆ. ಇವಳು ಹಾ ಹೂ ಎಂದು ವೇಷ ತಾಳುತ್ತಾಳೆ. ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಹೊಟ್ಟೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ನನಗೆ ಕೋಪ ಬಂದರೆ ಮೈಮೇಲೆ ಜ್ಞಾನ ವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಮುಖ ನೋಡದೆ ಬಾರಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮಾಡಿದ ಅನ್ಯಾಯದಿಂದಲೂ ನನಗೆ ಜಗತ್ತು ಬೇಸರಿಕೆ ಯಾಗದಷ್ಟು ಇವಳ ಈ ಗೋಳಿನಿಂದ ಆಗಿದೆ. ಈಗ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಹೊತ್ತು ನಾನು ನನ್ನ ಅಸಮಾಧಾನ ತೋರಿಸುತ್ತ ಇಲ್ಲಿ ನಿಂತರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಇವಳು ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಹೇಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪಾಪ ಬಡಪಾಯಿ, ಅಕ್ಕ ಅಕ್ಕ ಎಂದುಕೊಂಡು ಇವಳ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದೆ. ಇವಳ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಕಾರ್ಕೋಟಕ ವಿಷ ಅದಕ್ಕೇನು ಗೊತ್ತು? ”

ತನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಹೀಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಆದ್ರಭಾವನೆ ಹೊಂದಿದ್ದು ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಸುಖಕ್ಕೆಲ್ಲ ಭಾಗಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಆಸ್ತಿಗೆಲ್ಲ ಭೋಗಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ದುಡಿತ ಸ್ವಾರ್ಥ ದುರಾಸೆಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಕಾರಣಳಾದ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ತನ್ನ ಸುಖದುಃಖದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಬೇಕಾದ ಹೆಂಡತಿ, ಸುಖದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭಾಗಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ದುಃಖದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮೇಲಿನ ಜಡ್ಡಿಯಂತೆ ಹೀಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ನೋಡಿ ಹಿಂದೆ ವಾಲ್ಮೀಕಿ ವ್ಯಾಧನಿಗೆ ಆಗಿದ್ದಂತೆ ಆಯಿತು ನರಸಿಂಹನಿಗೆ. ೩ ಗಳಿಗೆಯಿಂದ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಸುಖದುಃಖದಲ್ಲಿ ಸಮಭಾಗಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನು ಮರೆತು—ಸುಖ ಬಂದರೆ ಇವಳಿಗೆ ಬೇಕು. ಡುಃಖ ಬಂದರೆ ನಾನೊಬ್ಬನೇ—ಎಂದುಕೊಂಡು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕುರಿತ ಮುಂದಲ ಏರ್ಪಾಡಿನ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಅವನು ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೇ

ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಮಾತು ಎತ್ತಿದರೂ ಜವಾಬುಕೊಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ ಗಂಡನ ಈ ಉದಾಸೀನದಿಂದ ಒಂದು ಸಲ ಕೋಪ ಬಂದು “ನನ್ನ ತವರುಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ನರಸಿಂಹನು “ನಿನ್ನ ತವರುಮನೆಯವರು ರಾಜಾಧಿರಾಜರು. ಯಾರು ಬೇಡವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೋಗು. ಹೋದ ಬಾಣಂತನದಲ್ಲಿ ಎರಡು ತಿಂಗಳಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ನಾನಾ ಕಾರಣದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಅಟ್ಟಿದುದು, ನಿನಗೆ ಯಾಕೆ ಜ್ಞಾಪಕವಿರುತ್ತಿ? ಎಂದನು. ಮುಂದೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಾರ ಕಳೆದರೂ ನರಸಿಂಹ ಸುಮ್ಮನೆಯೇ ಇದ್ದನು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಾಣಂತನವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ, ತಾನೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದೋ ಎಂಬ ಭಯ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಕಾಡತೊಡಗಿತು. ಅವಳು “ಈ ನೀತಿಗೆಟ್ಟ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನಿರಲಾರೆ. ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಸಾಯುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ನರಸಿಂಹನ ಎದುರಿಗೆ ಅತ್ತಳು. ನರಸಿಂಹನು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ತೊಲೆಯಮೇಲಿದ್ದ ಒಂದು ಹೆಗ್ಗವನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ “ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಿಲ್ಲ ಈ ಹೆಗ್ಗದಲ್ಲಿ ನೀಣುಹಾಕಿಕೊ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಸ್ನಾನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಒಲೆಯ ಮುಂದೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೆಂಕಿ ಕಾಯಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಕೋಪದಿಂದ ಆ ಹೆಗ್ಗವನ್ನು ತಂದು ಅವಳನ್ನು ದುರದುರನೆ ನೋಡುತ್ತ, ಅವಳನ್ನೇ ಒಲೆಗೆ ತುರುಕುವಂತೆ ಹೆಗ್ಗವನ್ನು ತುರುಕಿ ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ಮಮಾಡಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಒಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗದೆ, ಅವಳು ಮಂಕಾಗಿ ಹಾವನ್ನು ನುಂಗುತ್ತಿರುವ ಕಪ್ಪೆಯನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

೯

ಮತ್ತೆರಡು ವಾರ ಕಳೆಯುವದರೊಳಗೆ, ಒಂದು ದಿನ ನರಸಿಂಹನು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಕಟ್ಟಿ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿದನು. ಗಾಡಿ ಯಾಕೆ ಎಂಬುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರು ಏನೂ ಅರಿಯದವ ರಂತೆ ಆ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಒಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬರು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸದೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಗಾಡಿಗೆ ಹುಲ್ಲು ಕಂಬಳಿ ಹಾಕಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ ನರಸಿಂಹ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ “ನಿನ್ನ ಹಾಸಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಡು”

ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಮುದುರಿಟ್ಟಳು. ನರಸಿಂಹ ಅದನ್ನು ಗಾಡಿಗೆ ಹಾಕಿ “ನಡಿ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೋ” ಎಂದನು. ಗಾಡಿಯನ್ನು ಹೊಡೆಯುವ ಆಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. ನರಸಿಂಹನೇ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯುವ ನನಗಿದ್ದನು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದು ಗಾಡಿಯೇರಿದಳು. ನರಸಿಂಹ ಮೂಕಿ ಎತ್ತಿ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಅದಲಿಸಿ ನೊಗವನ್ನು ಅವುಗಳ ಕತ್ತಿನಮೇಲೆ ಇಟ್ಟನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಕದುವಿನ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮರೆಯಾಗಿ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಗಾಡಿಯ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿ ಅವಳ ಎಂಟು ತಿಂಗಳ ಮಗು ಗೋವಾಲ—ಯಾರ ಪುಸವಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಣಂತನ ಮಾಡಲು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದಿದ್ದಳೋ—ಆ ಮಗು ಇತ್ತು. ಮಗು ನಗುತ್ತಾ, ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕೈ ನೀಡುತ್ತಿತ್ತು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾವನೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮುಖ ಒಂದು ಮರದ ತುಂಡಿನಂತೆ ಇತ್ತು.

ಗಾಡಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೊರಟಿತು. ಹೊರಡುವಾಗ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೀಯೆ ಎಂದು ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಬಗೆಯ ಉಪಚಾರದ ಮಾತು ಆಗ್ಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿಹೋಗಿತ್ತು. ಮೊದಲೇ ತನ್ನ ರೂಪ ಅವಳ ಹೊಟ್ಟೆಲಿರು. ಈಚೆಗೆ ಗಂಡನನ್ನು ತನ್ನಿಂದ ಕಸಗೊಂಡಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಇನ್ನೆಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೇಮ ಎಂದು ಅವಳೂ ಉದಾಸೀನಳಾಗಿದ್ದಳು. ಗಾಡಿಯ ಚಕ್ರ ಮುಂದುಮುಂದಕ್ಕೆ ಉರುಳಿದಂತೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಚಕ್ರ ಹಿಂದುಹಿಂದಕ್ಕೆ ಉರುಳುತ್ತಿತ್ತು. ತಾನು ಬರುವಾಗ ಎಂತಹ ಸುಖಸ್ವಪ್ನದ ಕನಸನ್ನು ಕಾಣುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಆಗ ಬಂದಿದ್ದವಳು ಜೀವಂತಳಾದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಇವಳೋ ಬದುಕಿದ್ದರೂ ಸತ್ತ ಹೆಣ್ಣು. ಆಗ ಅವಳು ಆಗತಾನೆ ಕುಡಿಯೊಡೆದು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ನಲಿಯುತ್ತಿರುವ ಕೋಮಲ ಚಿಗುರಿನಂತೆ ಪ್ರೇಮ ಉತ್ಸಾಹ ಅನಂದದಿಂದಲೇ ಬಳುಕಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಂದು ಅವಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ವಯಸ್ಸು ಪೂರ್ಣವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಆಕೆಯ ಬಾಳು ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ, ಹೆಣ್ಣು ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವಂತಾಗಿದೆ.

ಅಂದು ಅವಳು ಗಿರಿಯ ರುರಿ ತನ್ನ ಪ್ರಾರಂಭ ದೆಸೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಬಂಡೆಯಿಂದ ಬಂಡೆಗೆ ಹಾರುತ್ತ ಅಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಮುಂದೆ ವಿಶಾಲವಾಗಿ ತುಂಬುನೀರಿನಿಂದ ಹರಿಯುವಂತೆ ಆಸೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಇಲ್ಲಿ ಈಗ ನೋಡಿದರೆ ಅವಳ ಬಾಳು ಕೊಳಚೆನೀರು ಆಗಿದೆ. ಆಗತಾನೆ ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದವಳು ಪ್ರೇಮದ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು, ಅಕ್ಕನ ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಸೇವಾಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಮತ್ತಷ್ಟು ಸುಂದರಿಯಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಂದು ಜಗತ್ತೆ ಅವಳ ಮುಂದೆ, “ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ಬಾಳು ನಲಿದಾಡು ಚಿಗುರು ಮಿಡಿಯಿಸು, ಹೊವು ಅರಳಿಸು ಕಾಯಿ ಬಿಡಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂದು ಬಾಳು ಬರಿದು. ಜಗತ್ತೇ ಶೂನ್ಯ, ಎಲ್ಲಿಡೆಯೂ ಅಂಧಕಾರ. ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ “ನಾನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಂಟಿಗಳು, ನನ್ನ ಜತೆಗೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬಂಟಿಗಳಾಗಿಯೇ ನನ್ನ ಮುಂದಲ ಪೂರ್ಣಬಾಳನ್ನೂ ಬಾಳಬೇಕೆಲ್ಲ” “ಅಯ್ಯೋ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೊಂದು ವರುಷ ಹೀಗೆ ಇರಬೇಕು” ಎಂಬ ಕೊರಗು ಬಂದಿತು. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಮುಂದಲ ಬಾಳು ಎಂದೆಂದೂ ಮುಗಿಯದ ನಸುಕನ್ನೇ ಕಾಣದ ಬಹಳ ದೀರ್ಘವಾದ ಅಂದಕಾರಮಯ ರಾತ್ರಿಯಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅವಳು ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಮುಖವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಅತ್ತಳು. ಕಣ್ಣೀರಿಗೆ ಕೊನೆಯೇ ಇರುವಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟು ಅತ್ತರೂ, ಇನ್ನೂ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ನೀರು ಸುರಿಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಅವಳು ಅಳುತ್ತಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾದರೂ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಒಂದು ವಾತನ್ನೂ ಆಡಲು ಭೈದ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸುಮ್ಮನೆ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಗಾಡಿ, ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮುಖ್ಯ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ನರಸಿಂಹ ಒಂದೆಡೆ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದು ನಿಂತಿದ್ದವನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೆರಿಗೆಯ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. “ಹೆರಿಗೆಯ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಎಂಬುದೇ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ. ಜನರಲ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಒಂದು ಭಾಗ ಇದೆ. ಹೆರಿಗೆಗಳು ನಡೆಯುವುದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನರಸಿಂಹ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಅವನಿಗೆ ಕಾಲೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಗಾಡಿಯ ಮೂಕಿಯನ್ನು ಇಳಿಸಿ

ಅವನು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು. ಹೀಗೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕಾರು ನಿಮಿಷ ಇರುವುದರೊಳಗೆ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಆಳು ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು “ ಗಾಡಿ ಈ ದಾರಿಲಿ ಯಾಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದಿರಿ? ಒಳಗಿರುವವರನ್ನು ಇಳಿಸಿ ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟು ಆಚೆಗೆ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಯಿರಿ” ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗಾಡಿಯಿಂದ ಇಳಿದು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದ ಬೆಂಚಿನಮೇಲೆ ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯೊಡನೆ ಕುಳಿತಳು. ಬೆಂಚಿನ ಇನ್ನೊಂದು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ನರಸಿಂಹ ಬಂದು ಕುಳಿತನು.

ಎರಡು ನಿಮಿಷ ಕಳೆಯುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಮಗ್ಗಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ತಮ್ಮ ವಾಸಗೃಹದಿಂದ, ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರು ಬಂದರು. ಅವರು ಮನೆಯ ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಅವರ ಹಿಂದೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯ ಗುಮಾಸ್ತನೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರೂ ಇದ್ದರು. ಅವರು ಒಳ್ಳೆ ಕಟ್ಟುಮನಾದ ಪುಷ್ಪರಾದ ಆಳಾಗಿ, ಸೈನ್ಯದ ದಂಡನಾಯಕನಾಗಲು ಅರ್ಹರಾಗಿದ್ದರು. ಬೆಂಚಿನಮೇಲೆ ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ಕುಳಿತಿರುವುದರೊಳಗೇ, ಹಿಂದುಗಡೆಯ ಸಾಲಿನ ಬೆಂಚಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಇತರ ರೋಗಿಗಳು ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಡಾಕ್ಟರು ದೊಡ್ಡ ಲಂಚಕೋರರೆಂದೂ ಅಷ್ಟೇನೂ ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ ಅಲ್ಲವೆಂದೂ, ಆದರೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಡಿಮೆಯಾದುದನ್ನು ಜರ್ಬಿನಿಂದಲೇ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆಂದೂ, ಇವರು ಒಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಯ ಸಮಾಪದ ಬಂಧುವಾದುದರಿಂದ ಅವರು ಆಡಿದುದೇ ಆಟವಾಗಿವಿತ್ತೆಂದೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಮೊದಲೇ ಗಾಬರಿಗೊಂಡಿದ್ದ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಅವರ ಜರ್ಬನ್ನು ನೋಡಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಭಯವಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಡಾಕ್ಟರು ಕೂಗಾಡುತ್ತಲೇ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬಂದರು. ಅವರು ಆಫೀಸಿನ ಮಾರ್ಗದ ವರಾಂಡದ ಬೆಂಚುಗಳಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, ತಮ್ಮ ಜತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರರಿಗೆ ‘ನೋಡಿ ರೋಗಿಗಳು ಬರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಔಟ್ ವೇಶಂಟ್ಸ್‌ಗೆ, ಪ್ರಸ್ಕ್ರಿಸ್ಟನ್ ಬರೆದುಕೊಡೋರ್ಯಾರು? ಅದಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಕುಳಿತರೆ, ವಾರ್ಡುಗಳ ಸುತ್ತ ಹೋಗೋರು ಯಾರು? ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಈ ಗುಮಾಸ್ತೆ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಜನ ಇದ್ದರೂ ಸಾಲದು. ನನ್ನ ಕಾಲವೆಲ್ಲ ಸ್ಟೇಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಸ್ಪಾಟಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಸ್ ಇವುಗಳಿಗೆ ಗಮನಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಆಗಿಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಐದು ಜನ ಡಾಕ್ಟರು ಇರಬೇಕಾದ ಆಸ್ಪತ್ರೆ

ಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಹೇಗೆ ಮ್ಯಾನೇಜ್ ಮಾಡೋದು?" ಎಂದರು. ಅವರು ಹಾಗೇ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಬರುತ್ತ, ರಸವುಳ್ಳವರೆಂದು ಹಿಂದೆಯೇ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಅವರು ಕೈ ಬೆಚ್ಚುಗೆ ಮಾಡಿದ್ದು ಜ್ಞಾಪಕವಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರೋಡನೆ ಒಂದು ವಿಧದ ದೇಶಾವರದ ನಗೆಯಾಡುತ್ತಾ, ಉಳಿದವರನ್ನು ಉದಾಸೀನದಿಂದ ನೋಡಿ ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿ ಸುತ್ತಾ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಅವರ ಕೈ ಕೆಳಗಿನ ಡಾಕ್ಟರು "ವೆಂಕಟಪತಿ ಒಳ್ಳೆ ಸರ್ಜನ್ ಸಾರ್. ಯಾಕೆ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋದರು" ಎಂದರು. ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರರು "ಒಳ್ಳೆ ಸರ್ಜನ್ ರೇನು ಮಣ್ಣು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಬೇಕಾದವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಫಸ್ಟ್ ಬಂದು ಎಲ್ಲ ಮೆಡಲುಗಳನ್ನೂ ತಾನೇ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟನು. ಈಚೆಗೆ ಅವನ ಯೋಗ್ಯತೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯಿತು. ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟ" ಎಂದರು. ಆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರು "ಬುದ್ಧಿವಂತರೆಲ್ಲ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಡಾಕ್ಟರ್ ನಾಗಭೂಷಣ ಹೋದ. ಡಾಕ್ಟರ್ ಗುರುಮೂರ್ತಿ ಹೋದ. ಡಾಕ್ಟರ್ ವೆಂಕಟಾಚಲ ಹೋದ—" ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರು ಅವನನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಗೊಡದೆ "ಹೋಗೋರೆಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಔಷಧಿ ಕೊಡೋದಕ್ಕೆ ನಮಗಿರುವ ವೈದ್ಯರೇ ಸಾಕು" ಎಂದರು. ಅವರಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಸರಸರನೆ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು. ತಮ್ಮ ಕೈ ಕೆಳಗಿನ ಡಾಕ್ಟರರ ಮಾತಿನಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿದ್ದುದ್ದು ನಿಜ. ಒಂದು ವರುಷಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಡಾಕ್ಟರ್ ವೆಂಕಟಪತಿ ಅದೇ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಜನ್ ರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ತಮಗಿಂತ ದಡ್ಡರಾದ ಇಂದಿನ ಈ ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಇತರ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ತಂದು ಕೂರಿಸಿದುದರಿಂದ ಅವರು ಅಸಮಾಧಾನದಿಂದ ರಾಜೀನಾಮೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಹೋದನಂತರ "ಬುದ್ಧಿವಂತರೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ" ಎಂಬ ಮಾತು ಪದೇ ಪದೇ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದು ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬರತೊಡಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಅವರ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ದುರದೃಷ್ಟವೇ ಇರಬೇಕು. ಆಕೆ ಅಸ್ಪತ್ರಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದಾಗ ಇದ್ದ ದುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವೈದ್ಯಶಾಲೆಗಳು ಮತ್ತು ವಾಗಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಕಾಲದಿಂದ ಉತ್ತಮ ವೈದ್ಯರಿಂದಲೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಲೂ ವೈದ್ಯೋಪಕರಣ ಸಲಕರಣೆಯಿಂದಲೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿ, ದೇಶದೇಶದ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ವೈದ್ಯಶಾಲೆಗಳು ಜೀವವಿಲ್ಲದ ದೇಹದಂತಾಗಿದ್ದುವು. ಒಂದೆಡೆ ಯುದ್ಧಕಾರಣದಿಂದ ಉತ್ತಮರಾದ ವೈದ್ಯರೆಲ್ಲ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದವರು ಹಿಂದಿರುಗಿದ ನಂತರ ತಾವು ತಾನೇ ಸ್ವತಂತ್ರ ವೈದ್ಯವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರು. ಅದೇ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಔಷಧಗಳೂ ಉಪಕರಣಗಳೂ ದೊರೆಯುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಜತೆಗೆ ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿಯೂ, ಪ್ರಜಾವ್ರಭುತ್ವದ ತತ್ವಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿಯೂ ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿದ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಗೂ ಬೆಲೆ ಹೋಯಿತು. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ತತ್ವಗಳು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನು ಬುದ್ಧಿವಂತರ, ಧೀರರ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಿಸುವುದರ ಬದಲು ಆ ಬುದ್ಧಿವಂತರನ್ನೇ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಕೊಂದವು. ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಒಬ್ಬರನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ, ಒಬ್ಬರನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರದ ದುರುಪಯೋಗ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಮೊದಲು ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದವರು ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ ಮೇಧಾವಿಗಳೂ. ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಜಿಲ್ಲ ಮುಖ್ಯಪಟ್ಟಣದ ಆ ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ಕರುಣೆ ಸೇನೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಆದರಗಳ ದೇವೀಗೃಹವಾಗುವುದರ ಬದಲು ಬರಿಯ ಒಂದು ದನಗಳ ದೊಡ್ಡಿಯಾಗಿತ್ತು. ರೋಗಿಗಳೂ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಿದ್ದರೂ ಅವರನ್ನು ಕೇಳುವವರೇ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರ್‌ರೂ, ಚಿಕ್ಕ ಡಾಕ್ಟರ್‌ರೂ, ಅಫೀಸು ರೂಮಿನ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕುರ್ಚಿಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು. ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆಲ್ಲ ಕೇಳುವಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಗುನಾಸ್ತರು ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದ, ಹೆದರಿದ ಪ್ರಾಣಿಗಳಂತೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಗಾಳಿಯ ಪಟದಂತಹ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ವೈದ್ಯರ ಕೊಠಡಿಗೂ, ತಮ್ಮ ಕೊಠಡಿಗೂ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಔಷಧಿಗಾಗಿ ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕೆಲವು ರೋಗಿಗಳು ತಮ್ಮನ್ನು ಯಾರೂ

ವಿಚಾರಿಸುದುವನ್ನು ಕಂಡು ಒಳಗೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ವೈದ್ಯರು ಇದ್ದಾರೆಯೋ ಎಂದು ಹೋಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ವಾರ್ಡ್‌ನಲ್ಲೆಲ್ಲ ತಿರುಗಿಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅವರನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸುವವರು ಯಾರೂ ಇರದುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಾದ ನಂತರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಉಳಿದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಧೈರ್ಯ ಶಾಲಿಗಳು ಬೋನಿನಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯನ್ನೆ ದುರಿಸುವಂತೆ ಮೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರ ಕೊಠಡಿಯ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿದ್ದರೂ, ನೂಕಿಕೊಂಡು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತಾವು ಬಂದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ವೈಕಿ ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೂರೆನ್ನಾಗಿಯೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಒಂದು ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟುಗಾಗಿಯೂ ಬಂದಿದ್ದುದರಿಂದ ಮೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರು ಅವರನ್ನು ಒಳಗೇ ತಮ್ಮ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುರ್ಚಿಗಳಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಚಿಕ್ಕ ಡಾಕ್ಟರು ಹೊರಗೆ ವಾರ್ಡುಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದವರು ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಕೊಡಬೇಕಾದ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಇತರ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ರೋಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವೂ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವೂ ಆದರೆ ಆಗಬಹುದೆಂಬ ಆಸೆಯೂ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥ ತನ್ನ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷದ ಮಗನನ್ನು ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಗಾಗಿ ಕರೆತಂದಿದ್ದನು. ಆ ಹುಡುಗನ ಹಲ್ಲಿಗೆ, ಒಂದು ಗುಂಡುಸೂಜಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೊಂಡು ಮುರಿದುಹೋಗಿತ್ತು. ಹುಡುಗ ಪದೇಪದೇ ಅದನ್ನು ಚೇಷ್ಟೆಮಾಡಿ ದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ ದವಡೆ ಉದಿಕ್ಕೊಂಡಿತ್ತು. ನೋವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಹುಡುಗ ಪಾಪ, ಅಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಅತ್ತಾಗಲೆಲ್ಲ ತಂದೆ ಅವನನ್ನು ಗದ್ದರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಸುಮಾರಾಗ ಬುದ್ಧಿ ತಿಳಿದ ಹುಡುಗನಾದುದರಿಂದ ತಂದೆ ಗದ್ದರಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ದುಃಖ ಬಂದು ನೋವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಮೌನವಾಗಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಬೆಂಚಿಗೆ ಬೆನ್ನನ್ನು ಆನಿಸಿ ಕುಳಿತು ಕುಳಿತು ಅವನಿಗೆ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಬೆನ್ನು ಸಹ ನೋಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತ್ತು. “ಸದ್ಯ ಈ ವೈದ್ಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆಬೇಡ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಸಿನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಾಯಿ ಮುಕ್ಕುಳಿಸಿ ದರೆ ಸಾಕಾಗಿದೆ. ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕು ಎನ್ನಿಸಿತ್ತು” ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ. ಅವನ ಸಂಕಟವನ್ನು ನೋಡಲಾರದೆ ತಂದೆ ತಾನು ಮೊಡ್ಡ

ಡಾಕ್ಟರ ಕೊಠಡಿಗೆ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಸಿದನು. ಇನ್ನೂ ರೆನ್ಸನ್‌ನವರೂ, ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟಿನವರೂ ಮಾತ್ರವೇ ಹಾಗೆ ತಮ್ಮ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬರಲು ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರು ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು “ಸ್ಟೆಶಲ್” ರೋಗಿಗಳಿಗೂ ಆ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಹಣದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲಸವನ್ನು ಚಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು. ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹುಡುಗನನ್ನೂ ಅವನ ತಂದೆಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಡಾಕ್ಟರು “ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರಿ. ಇನ್ನೇನು ಟವಾಲು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೀನೆ” ಎಂದರು. ಆ ಹುಡುಗನ ತಂದೆ ದೀನರಾಗಿ “ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಕುಳಿತೇ ಇದ್ದೇನೆ ಸ್ವಾಮಿ. ನಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಬೇಕಾದರೂ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ, ಈ ಹುಡುಗ ನೋವು ನಹಿಸಲಾರದೆ ಅತ್ತ ಇದಾನೆ. “ದಯವಿಟ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪ ನೋಡಿಬಿಟ್ಟರೆ.....” ಎಂದರು. ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಹೀಗೆ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚಿಸುವವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಮೈ ಉರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಕಾರ್ಯಮಾಡಿ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಪಚರಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಆಳ್ವಿಕೆ ಮಾಡುವುದೇ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಔಷಧಿವಾಡಿದರೆ ಅವರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರ ಪರಿಚಯವಾಗಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಲಾಭವಾದರೂ ಆಗಬೇಕು. ಈ ಎರಡು ವಂಗಡದಲ್ಲೂ ಸೇರದ ಬಡರೋಗಿಗಳ ಉಪಚಾರದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹುಡುಗನ ಬಾಯನ್ನು ಆ ಎನ್ನು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬಿಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಗುಂಡುಸೂಜಿಯ ಚೂರನ್ನು ಉಗುರಿನಿಂದ ಅಲುಗಾಡಿಸಿದರು. ಮೊದಲೇ ಬಾಯಿಬಿಡುವುದಕ್ಕೇ ನಾಥ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ನೋವಿನಿಂದ ನರಳುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗ, ಆ ಗುಂಡುಸೂಜಿಯನ್ನು ಅವರು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದಕೂಡಲೇ ಉಂಟಾದ ಬಾಧೆಯಿಂದ ಹೋ ಎಂದು ಅತ್ತುಬಿಟ್ಟನು. ಡಾಕ್ಟರರಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂತು. ಅವರು ಎತ್ತಿ ಆ ಹುಡುಗನ ದವಡೆಗೆ ಒಂದು ಕೊಟ್ಟರು. “ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾಯಿ ತೋರಿಸೋದಕ್ಕೆ ಕೂಡ ನಿನಗೆ ಚೇಷ್ಟೆ” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದರು.

ಹುಡುಗನನ್ನು ಡಾಕ್ಟರು ಹೊಡೆದಾಗ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯಿಂದ ಉಳಿದವರಿಗೆ ಮೈ ಜುಮ್ಮೆಂದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಆಯಿತು. ಆದರೆ ಭೀಭತ್ಸದಲ್ಲಿ ಅವಳು

ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಮನವನ್ನು ವಿಹರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬಿಡುವ ಮುಂಚೆ ಮತ್ತೊಂದು ನಿಜವಾದ ಭಯಂಕರ ಸಂಗತಿ ಒದಗಿತು. ಒಂದು ಕುದುರೆಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಬಂದರು. ಹುಡುಗಿಯ ರೇಸಿಮೆ ಸೀರೆಗೆ ಜಿಂಕೆ ತಗಲಿ ಮೈಯೆಲ್ಲ ಸುಟ್ಟುಹೋಗಿತ್ತು. ಹುಡುಗಿ ನೋವಿನಿಂದ ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋಗುತ್ತಿದೆಯೋ ಎಂಬಂತೆ ನರಳುತ್ತ ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯನ್ನು ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳು ಗಾಡಿಯಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಸಿದ್ದ ಜಮಖಾನದೊಂದಿಗೇ ಇಳಿಸಿದಾಗ, ಅವಳ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಉಳಿದ ರೋಗಿಗಳು ತಮ್ಮ ನೋವನ್ನು ಮರೆತುದಿರಲಿ, ಯಾವ ರೋಗವನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ವಿಚಲಿತರೇ ಆಗದಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಸಹ ಎದೆ ನಡುಗಿತು. ಡಾಕ್ಟರು ಕೂಡಲೇ "ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕರೆ" ಎಂದು ಸೇವಕನಿಗೆ ಗರ್ಜಿಸಿದರು. ಅವನು ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಕರೆದು ಬರುವುದರೊಳಗೆ ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ವಾರು ಸಲ ಗರ್ಜಿಸಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಗಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಸುಸ್ತರಾಗಿದ್ದ, ಆ ಸ್ಥೂಲಕಾಯದ ಕಾರಣ ದಿಂದಲೇ ನಡಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಧಾನವೇ ಆದ ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಸುಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಡಾಕ್ಟರರೊಂದಿಗೆ "ಇವಳಿಗೆ ಮೈತುಂಬ ಬ್ಯಾಂಡೇಜ್ ಬೇಕು. ಬ್ಯಾಂಡೇಜ್ ಬಟ್ಟೆಯೇ ಇಲ್ಲವೆಲ್ಲ?" ಎಂದರು. ಡಾಕ್ಟರು "ಬ್ಯಾಂಡೇಜ್ ಇಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಹೇಗೆ? ಇದು ಸೀರಿಯಸ್ ಕೇಸ್, ಸಾವಕಾಶಮಾಡಕೂಡದು. ಈಗಲೇ ತಡವಾಯಿತು. ಆವತ್ತು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ 'ಪೀನ್' ಬ್ಯಾಂಡೇಜ್ ಇತ್ತೆಲ್ಲ. ಏನಾಯಿತು" ಎಂದರು. ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು "ಅದನ್ನೇ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಆವತ್ತು ಕಳುಹಿಸಿದೆನೆಲ್ಲ" ಎಂದರು. ಡಾಕ್ಟರರು "ನಮ್ಮ ಮನೆಗೇ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿ ತರಿಸಿ. ಇನ್ನೇನು ಮಾಡುವುದು. ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಸ್ಯಾಕ್ ನಿಂದಲೇ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ" ಎಂದರು.

ಈ ಅತಿ ತುರ್ತಾದ ಮತ್ತು ಅಪಾಯವ ನೋಯಾಳಿ ಬಂದುದರಿಂದ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಉಳಿದ ರೋಗಿಗಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಕದಲಿದರು. ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದ ರೋಗಿಯ ಉಪಚಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಯಾವ ಸಾಮಾನೂ, ಔಷಧಿಯೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರಿಗೂ, ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರಿಗೂ ವಾಗ್ವಾದ ಹತ್ತಿತು. ಅವರು ತಮ್ಮ

ವಾಗ್ವಾದದಲ್ಲಿ, ಬಂದಿದ್ದ ಸುಟ್ಟುಕೊಂಡ ರೋಗಿಯನ್ನೇ ಮರೆತರು. ಅವರು
 ್ವರಮೇಲೆ ಒಬ್ಬರು ಘಾಟಿ ಸವಾಲುಮಾಡಿ ಪತ್ತೆದಾರಿ ನಡೆಸಿದುದರಿಂದ
 ಏನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಯಾವ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಇವೆ
 ಂಬುದು ಅವರಿಗೇ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು
 ಪದಾರ್ಥದ ಲೆಕ್ಕ ದೊರೆತಾಗಲೂ ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರು “ನನ್ನ ಪದಾರ್ಥ
 ಳನ್ನೇ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹಿಂದಿನ
 ಏಚಿನಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಯುವರೋಗಿಯು “ನಿಮ್ಮಷ್ಟನ ಮನೇದೇ?
 ಸ್ತುತೆ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕದ್ದು ಮನೆಗೆ ತಕ್ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಇಟ್ಟು
 ಂಡಿದ್ದೀಯೆ” ಎಂದು ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಕೇಳುವಂತಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿ
 ಾಗಿಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲವರಿಗೂ ಕೇಳಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿ
 ು. ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸಿತು. ಮಾತು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದರೂ
 ುಯೋಚಿತ ಜ್ಞಾನದಿಂದ, ಧ್ವನಿ ಹೇಳಿದುದು ಇದೇ ಇರಬಹುದೆಂದು
 ುರು ಊಹಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಮಾತು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ
 ೂಳಿಸಿತು. ಅವಳು ಸರಕ್ಕನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು
 ೂಳಿತಿದ್ದ ಬೆಂಚಿನ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದವನು ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿದರೂ, ಅದು
 ೂತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ನರಸಿಂಹ ಹೇಳಿದ ಮಾತೆಂದು ಆಕೆ
 ೂವಿಸಿದಳು. ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರಿಗೂ ಹಾಗೆಯೇ ತೋರಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ
 ೂರಣ ಮಾತನಾಡಿದವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬಗ್ಗಿಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.
 ೂಡಿ ಡಾಕ್ಟರು ತಲೆ ಎತ್ತಿದಾಗ ಆಕೆಗೆ, ನರಸಿಂಹ ಬಾಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಡಕೆ ಅಗಿ
 ೂವುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತುಟಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅದರಿಂದ
 ೂರಿಗೆ ನರಸಿಂಹನ ಮೇಲೆಯೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆಯೂ ಕೋಪ
 ೂಟಾಯಿತು.

ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಕೆಲವು ಗಜ ತೆಳ್ಳನೆಯ ಬ್ಯಾಂಡೇಜ್
 ೂಟ್ಟಿ ತರುವಂತೆ ಸುಟ್ಟುಕೊಂಡ ಹುಡುಗಿಯ ತಂದೆಯನ್ನೇ ಅಂಗಡಿಗೆ
 ೂಟ್ಟಿ, ರೋಗಿಯನ್ನು ಸ್ತ್ರೀಯರ ವಾರ್ಡ್‌ಗೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಆಳು
 ೂನ್ನು ಕೂಗತೊಡಗಿದರು. ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಕೂಗಿದಮೇಲೆ ಬಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣಾಳು
 ೂರಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು “ಎಲ್ಲಿ ಸ್ಟೆಚರ್‌ನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು

ಇನ್ನೊಬ್ಬಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದು ಕಿರಚಿದಳು. ಆಕೆ “ ಸೈಚರ್ ನೆನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಹೊರಗೆ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟುದರಿಂದ ನೆನೆದುಹೋಗಿದೆ” ಎಂದಳು. ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು “ ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಡಿಸ್‌ಮಿಸ್ ಮಾಡಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಕೊಂಡು, ಸುಟ್ಟುಕೊಂಡ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಮಲಗಿದ್ದ ಜಮಖಾನದ ಒಂದು ಕಡೆಯನ್ನು ತಾನೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆಳಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಹಾಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಾಲ್ಕಾರು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುವುದರೊಳಗೆ, ಅವರ ಬೂಟ್ಟುಕಾಲು ಜಾರುವಂತೆ ಆದುದರಿಂದ ಬೇಗ ಓಡಿಹೋಗಿ ಹುಡುಗಿಯ ತಾಯಿಯೇ ಜಮಖಾನವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಳು. ಹೀಗೆ, ಬೆಂದವಳನ್ನು ಸ್ತ್ರೀಯರ ವಾರ್ಡ್‌ಗೆ ದಾಖಲಾಡಿಯಾಯಿತು.

ಹೊರಗೆ ಬೆಂಚುಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ರೋಗಿಗಳೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೊರಬೇಹೋದರು. ಅವರ ಪೈಕಿ ಒಬ್ಬರಿಗಾದರೂ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯೇ ಆಗಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗಮನಿಸಿದಳು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯೆಂದರೆ ಮೊದಲೇ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದ ನರಸಿಂಹ ಈ ಅವಾಂತರವನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಮಂಕಾಗಿ ಕುಳಿತನು. ಅವರ ಮುಂದೆ ಇಬ್ಬರು ನರ್ಸ್‌ಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ರೀತಿಯಿಂದ ಓಡಾಡಿದರು.

ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಹೊತ್ತಿನಿಂದಲೂ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಅವಳ ರೂಪ ಆಕೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರುಳು ಮಾಡಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸುಂದರ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡರೆ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯತನವಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವರ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರ ಮನೆಯ ಉದಾಹರಣೆಯೊಂದೇ ಅವರಿಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಮಗ, ಯಾವಾಗಲೂ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳಿಗೆ ವಿಧೇಯನಾಗಿ ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಮೀರದಿದ್ದವನು, ಸುಂದರಿಯಾದ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಮದುವೆಯಾದ ಕೂಡಲೇ, ತಂದೆಯ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಂಡತಿಯ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿರತೊಡಗಿದನು. ಇದರಿಂದ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಬೇಸರಿಕೆಯಾಗಿ ಮಗನನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಹೆಣ್ಣಿನ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರು ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಮಗನ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಮೊಂಡುಹಿಡಿದರು. “ ಎಷ್ಟುಕಾಲ ಹೀಗೆ

ಇರುತ್ತಾರೆ ನೋಡೋಣ?" ವೆಂದುಕೊಂಡು ಡಾಕ್ಟರು ಬಿಗಿಯಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಆ ಹುಡುಗಿ ತಾಯಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಕ್ಕನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಚಕ್ಕಂದವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದೂ, ತನ್ನ ಭಾವನ ಕಾಲೇಜಿನ ಗಂಡುಗಳೆಂತೊಂದಿಗೆ ಸಿನಿಮಾ ನಾಟಕ ವಾಕಿಂಗ್‌ಗಳಿಗೆ ಸರಾಗವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಂದೂ, ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಒಂದು ಹೆಸರಿಲ್ಲದ ಕಾಗದ ಬಂತು. ಅವಳ ರೂಪಿನಿಂದ ಅವಳು ಗಂಡನನ್ನೂ ನಮ್ಮನ್ನೂ ತೃಣವಾಗಿ ಎಣಿಸಿದ್ದಾಳೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರ ನಂಬಿಕೆಗೆ ಇದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಪುಷ್ಟಿಯೊರೆಯಿತು. ಅವರು ಹೆಣ್ಣಿನ ತಂದೆಗೆ ಆ ಮೂಗು ಕಾಗದವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ "ತತ್ಕ್ಷಣ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ತಂದು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಸರಿ ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಮಗನಿಗೆ ಬೇರೆ ಮದುವೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ಎಂದು ಬರೆದರು. ಹೆಣ್ಣಿನ ತಂದೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನೇ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಮಗನೊಂದಿಗೆ ಇವರು ಇಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಮದುವೆಯ ವಿಷಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದರು. ಹುಡುಗಿಯ ಚಿಲ್ಲಾಟದ ಸುದ್ದಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಇವರ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಬಂಧುಗಳಿಂದಲೂ ಇವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. "ಆ ಸುದ್ದಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಜವೆಷ್ಟಿರಬಹುದು? ಚಿಲ್ಲಾಟ ವೆಂಬುದು ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಹುಡುಗಿಯರ ಬರಿಯ ಧಳಿಕಿನ ಓಡಾಟವೇ ಇರಬಹುದು? ಇದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಅನೀತಿಯಿದ್ದಿರಲಾರದು. ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬಳಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ "ಚಾಲಾಕಾ" ಗಿರಬಹುದು. ಸಟ್ಟಣದ ಹುಡುಗಿಯರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ಅವರು ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರಿಗಳಾಗಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ", ಎಂಬುದು ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರು "ಈ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಬೇಡ" ವೆಂದುಕೊಂಡು ಮಗನಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಹುಡುಕುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಒಂದು ದಿನ ಅವರ ಮಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಆತ್ತೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಈಚೆಗೆ ಡಾಕ್ಟರಿಗೂ ಮಗನಿಗೂ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ವರುಷಕ್ಕೆ ಎರಡು ವರುಷಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಲ ಅವನು ತಂದೆಯ ಮನೆಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಬರುವನು. ಹೆಂಡತಿ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯಮೇಲೆ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಸಂಶಯ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯ ಮೋಹಕರೂಪಿಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ಮಗನು ಕರ್ತವ್ಯಚ್ಯುತನಾಗಿ ತಂದೆತಾಯಿಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಹೆಂಡತಿಯ

ಕಾಲಬುಡದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವುದರಿಂದ ಮಗನಿಗೂ ತಮಗೂ ಬಾಂಧವ್ಯ ಕಡಿದೇ ಹೋಯಿತೆಂದು ಅವರು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದರು. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸೊಸೆಯ ರೂಪವೇ ಕಾರಣವೆಂದೂ ರೂಪವತಿಯರಲ್ಲಿ ಗುಣವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಆಣೆ ಬರುವರೆಂದೂ ಡಾಕ್ಟರು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ತಮ್ಮ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಸೊಸೆಯೆಂಬ ಸೌಂದರ್ಯ ಸರ್ವ ತನ್ನ ಹೊರಮೈಯ ಚರ್ಮದ ಹೊಳಪಿನಿಂದ ತಮ್ಮ ಸುಖಜೀವನದಲ್ಲಿ ವಿಷವನ್ನು ಹಿಂಡಿದ್ದುದರಿಂದ, ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕುವ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಅವರು ಬೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಭಾವನೆ ತಪ್ಪಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದೆ? ಎಂಬ ಸಂಶಯ ಅವರಿಗೆ ಉಂಟಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸಂಶಯವಾಗುವ ವಯಸ್ಸು ಅವರಿಗೆ ಮಿಾರಿ ಹೋಗಿ, ಇಂತಿತಹುದು ಹೀಗೆಯೇ ಇರಬೇಕೆಂಬ ದೃಢ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಅವರು ಬಂದಿದ್ದರು.

ಡಾಕ್ಟರು ಈ ಸೌಂದರ್ಯ ವಿರೋಧ ಭಾವನೆಯಿಂದಲೇ ನರಸಿಂಹನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು “ ಏನಾಗಬೇಕು ನಿನಗೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಡಾಕ್ಟರು ತಾವಾಗಿಯೇ ಬಂದು ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾತನಾಡಿದಾಗಲೇ ನರಸಿಂಹ ಯೋಚಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾತನ್ನು ಹೇಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆತನ ಊಹನೆ ಇನ್ನೂ ನಡೆದೇ ಇತ್ತು. ಅವನು ಡಾಕ್ಟರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಕಿತನಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿ “ ಈಕೆಯನ್ನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಸೇರಿಸಬೇಕು” ಎಂದನು. ಡಾಕ್ಟರು “ ಏನಾಗಿದೆ” ಎಂದರು. ನರಸಿಂಹನು “ ಪ್ರಸವಕ್ಕೆ” ಎಂದನು. ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಅನುಮಾನ ತೋರಿತು. ಅವರು “ ಈಕೆ ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೋ?” ಎಂದರು. ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆ ಡಾಕ್ಟರು ಕೇಳ ಬಹುದೆಂದು ನರಸಿಂಹನು ಊಹಿಸಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಊಹಿಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಸರಿಯಾದ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನೇ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಡಾಕ್ಟರು ಹೀಗೆ ಕೇಳಿದುದರಿಂದ ನರಸಿಂಹ ಉತ್ತರಕೊಡಬೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದನು. ಡಾಕ್ಟರು “ಇದು ನಾನು ಊಹಿಸಿದಂತೆಯೇ” ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಡಾಕ್ಟರು “ ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲ ಹಾಗಾದರೂ ನಿನಗೇನಾಗ ಬೇಕು?” ಎಂದರು. ನರಸಿಂಹನು “ ನಾದಿನಿ” ಎಂದನು. ಇವಳ ಗಂಡ ಇರುವುದೆಲ್ಲಿ? ಗಂಡ ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರಸವ ಯಾಕೆ,

ತಾಯಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೋ, ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೋ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ? ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಯಾಕೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಣಂತನ ಮಾಡಬಾರದಾಗಿತ್ತು. ಎಷ್ಟು ದಿನಸದ ನಂತರ ಬಂದು ಮತ್ತೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿ” ಹೀಗೆ ಡಾಕ್ಟರು ಒಂದಾದಮೇಲೆ ಒಂದರಂತೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸುರಮಳೆಯನ್ನೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರು. ತಾವು ಒಳ್ಳೆಯ ಪತ್ತೆದಾರ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅವರಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಒಂದೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದನಂತರವೂ ಅವರ ಸಂಶಯ ದೃಢವಾಗುತ್ತ ಹೋಯಿತು. ಅವರು ಒಳ್ಳೆ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕ ತೊಡಗಿದರು. ತಮ್ಮ ಕೇಳಿಕೆಯಿಂದ ನರಸಿಂಹ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ವೇಚಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೊಂಡಷ್ಟು ಅವರ ಕುತೂಹಲ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ಅಂತೂ ನರ ಸಿಂಹನಿಗೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಇದ್ದ ಸಂಬಂಧ ಅವರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಊಹಿಸಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು. ಅವರಿಗೆ ರೋಗಗಳನ್ನೂ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಇಂತಹ ಸಂಗತಿಗಳ ಪರಿಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಬಂದಿರುವುದು ಒಂದು ರೋಗಿ ಎಂಬುದನ್ನೇ ಅವರು ಮರೆತು, ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದಲೇ ಇವಳು ಯಾವುದೋ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಂದಿರುವಳೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಬಿಟ್ಟರು.

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಮೈ ಸುಟ್ಟು ಕೊಂಡ ಹೆಣ್ಣಿನ ವಿಷಯ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿ, ಸರಿಯಾದ ಔಷಧೋಪಚಾರಗಳಿದ್ದರೆ ಬದುಕಿದರೂ ಬದುಕಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಗಂಡಸು ಸ್ತ್ರೀಯರ ವಾರ್ಡಿನಿಂದ ಬಟ್ಟೆ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೆಗಲಿನಮೇಲೆ ಏನನ್ನೋ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಡಾಕ್ಟರು ಅದನ್ನು ನೋಡಿ “ಮುಗಿದುಹೋ ಯಿತೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು. ‘ಹೌದು. ತಾಯಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಿನಿಂದಲೇ ಎನೀಮಿಕ್. ಆಗಿನಿಂದಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಔಷಧಿ ಉಪಚಾರ ಕೊಡಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಸವವೇ ತುಂಬ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಈಚೆ ಗಾದರೂ ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಕೊಡಿಸಿದ್ದರೆ ತಾಯಿಯಾದರೂ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದಳೇನೋ ಎಂದಳು. ಡಾಕ್ಟರು “ಹಾಗಾದರೆ ತಾಯಿಯ ಆಸೆಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಂತೆಯೇ?” ಎಂದರು. ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು “ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಟ್ಯೂಬ್‌ಗಳನ್ನು ತಂದರೆ ಈಗಲೂ ಒಂದು ಛಾನ್ಸ್ ಇದೆ” ಎಂದರು.

ಡಾಕ್ಟರು.—ಕೆಲವು ಟ್ರ್ಯೂಬಿಗಾಗಿ ಒಬ್ಬರು ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವುದೆ? ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು.—ಏನು ಮಾಡೋಣ ಡಾಕ್ಟರೆ? ಗವರ್ನಮೆಂಟ್ ಸಜ್ಜೆ ಇಲ್ಲ. ಈಕೆಯ ಈ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರನಾದವನಾರೋ ಆಕೆಗೇ ಸರಿಯಾಗಿ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ಆಕೆಗೆ ಕಣ್ಣು ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತುಂಬ ಮಂಜುಮಂಜಾಗಿ ಎದುರಿಗೆ ಮನುಷ್ಯ ಬಂದರೆ ಏನೋ ಒಂದು ಬಂದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ನಿಶ್ಚಕ್ರಿಯಿಂದ ಈಗ ಅದೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು ಪೂರ್ತ ಕುರುಡಾಗಿದೆ.

ಡಾಕ್ಟರು.—ಅಂತವಳನ್ನು ಒಬ್ಬ ಬಂದು ಗರ್ಭಿಣಿಮಾಡಿ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ!

ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು.—ಹೌದು. ಇದೇ ದೊಡ್ಡವರು ಹೇಳುವಂತಹ ಪರ ಮಾತೃನ ಲೀಲೆ. ಇದೇ ವಿಚಿತ್ರ. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈಕೆ ನಡುಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಡಾಕ್ಟರು.—ಆದರೂ ಕೆಲವು ಟ್ರ್ಯೂಬುಗಳಿಗಾಗಿ ಒಬ್ಬಳ ಪ್ರಾಣಹೋಗುವುದೆಂದರೆ ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ. It is terrible.

ಹೀಗೆ ಅವರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಒಬ್ಬ ನರ್ಸ್ ವೇಗವಾಗಿ ಬಂದು ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರೊಂದಿಗೆ ಮೆತ್ತಗೆ ಏನೋ ಹೇಳಿದಳು. ಆಕೆ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ನೋಡುತ್ತ “ಇನ್ನು ಆಕೆಗೆ ನಮ್ಮ ಅನುತಾಪ ಬೇಕಿಲ್ಲ. She is beyond our aid” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ನರ್ಸ್‌ನೊಡನೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಸತ್ತವಳನ್ನು ಬಿಳಿಯ ಬಟ್ಟೆ ಮುಚ್ಚಿ ಇಬ್ಬರು ಆಚೆ ಈಚೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಶವಗೃಹಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದರು. “ಇನ್ನೂ ಸತ್ತು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಸಹ ಆಗಿಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಟುಕುಜೀವನವಾದರೂ ಇರಬಹುದೇ” ಎಂಬುದು ಆಕೆಯ ಸಂಶಯ. ಆದರೆ, ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲೇನೂ ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಅನುಮಾನವಿರಲಿಲ್ಲ.

ದೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರು ಮನೆಗೆ ಹೊರಡುವ ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ನರಸಿಂಹನೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ವರಾಂಡದ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಡಾಕ್ಟರು ನರಸಿಂಹನಿಗೆ “ಸೀಟು ಖಾಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ನೋಡಿರಿಲ್ಲ? ಒಂದು ಖಾಲಿ ಆಯಿತು. ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು (ಮರೆತೆ ಮರೆತೆ ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲ

ನಾದಿನಿಯನ್ನು) ನೀನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬಹುದು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮನೆಗೆ ನಡೆದರು.

ನರಸಿಂಹನೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ ಮುಖ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಗಾಡಿ ಹೂಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಟನು. ಅವನಿಗೆ ಏನೂ ತೋಚದುದರಿಂದ ಅವನು ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಬಿಕೋ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಆ ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಆದಳು.

೧೦

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ತಾನು ಒಂದು ಸ್ಮಶಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯುಂಟಾಯಿತು. “ಆಗಲೇ ನನ್ನ ಎದುರಿಗೇ ಎರಡು ಹೆಣ್ಣುಗಳು ಹೋದುವು. ನಾನು ಈ ಸ್ಥಳ ಬಿಡುವವೇಳೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಹೋಗುತ್ತವೆಯೋ?” ಸತ್ತವಳು ಯಾರಿರಬಹುದು? ಪಾಪ ಮೊಗುವಿಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಆಸೆಯಿದ್ದಿರೋ? ಹೌದು ಮಗುವಿಗೆ ತಂದೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮಗುವಿಗೂ ತಂದೆ ಇಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಇದರ ಗತಿಯೂ ಅದರ ಗತಿಯೇ ಆಗಬಹುದು? ನನ್ನ ಗತಿಯೂ ಅವಳ ಗತಿಯೇ ಆಗಬಹುದು.”

ಡಾಕ್ಟರು ಹೇಳಿದ “ಸತ್ತವಳ ಹಾಸಿಗೆ ತನಗೆ” ಎಂಬ ಮಾತಿ ನಿಂದಲೇ ಆಕೆಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೋ ಏನೋ ಆಕೆಗೆ ಅಂದು ಎಲ್ಲವೂ ಅಪಶಕುನದಂತೆಯೇ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಡೊಡ್ಡ ಡಾಕ್ಟರು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಸೂಚಿಸಿ ಹೋದಂತೆ ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು ಬಂದು, ಆಕೆಯನ್ನು ವಾರ್ಡ್‌ಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಒಂದು ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿದರು. ಹಾಸಿಗೆ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಆದರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮೊದಲು ಸತ್ತಿದ್ದವಳ ಮೈಯಿನ ಶಾಖದಿಂದ ಇನ್ನೂ ಆ ಹಾಸಿಗೆ ಬೆಚ್ಚಗಿರುವಂತೆಯೇ ತೋರಿತು. ಮುಂದಲ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ “ಬೆಚ್ಚಗಿಲ್ಲ ತಣ್ಣಗಿದೆ. ಶವದ ಮೈ ಬೆಚ್ಚಗಿರುವುದೆಲ್ಲಿ ಬಂತು?” ಎಂಬ ಯೋಚನೆಯಿಂದ ಮೈ ನಡುಗಿದಂತಾಯಿತು.

ಮುಂದಲ ಮೂರು ದಿನಗಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮೂರು ಯುಗಗಳಂತೆಯೇ ಕಂಡವು. ನಾಲ್ಕನೆಯ ದಿನ ಪ್ರಸವ ವೇದನೆಯುಂಟಾಗಿ ಆಕೆಗೆ

ಜ್ಞಾನವೇ ಹೋಯಿತು. ತನಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ತಾನು, ಸತ್ತ ಗಂಡು ಶಿಶುವನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸಿದುದಾಗಿ ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಏನೂ ತೋರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅನಂತರ ನಿಧಾನವಾಗಿ, ತಾನು ನಾಲ್ಕು ವರುಷದ ಮಗುವಾಗಿದ್ದಾಗಿನಿಂದ ತನಗೆ ಮಕ್ಕಳಮೇಲಿದ್ದ ಪ್ರೀತಿ, ಆಟದಲ್ಲಿ ತಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ತಾಯಿಯೇ ಆಗುತ್ತಿದ್ದುದು, ಬರಬರುತ್ತ ಈ ತಾಯ್ತನದ ಆಸೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ನಡೆದುದು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಬಂದಮೇಲೆಯೂ ಆ ಆಸೆ ಕುಗ್ಗದೆಲೇ ಇದ್ದುದು. ಮದುವೆಯಾದಾಗಿನಿಂದಲಂತೂ ತಾನು ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಚೊಚ್ಚಲ ಸಂಭ್ರಮದ ಗಾಳಿಗೋಪುರ, ಗಂಡ ತನ್ನನ್ನು ಆಗ ಹೇಗೆ ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಆಸೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಳು? ಹೂ ಮುಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವಶಾಸ್ತ್ರ; ಅನಂತರ ಸೀಮಂತದಶಾಸ್ತ್ರ. ಬಸರಿನ ನಾನಾ ಬಯಕೆಗಳು.

ಬಸಿರ ಬಯಕೆಯು ಚೆಂದ, ಹಸಿರು ರವಿಕೆಯು ಚೆಂದ

ನಸು ಗೆಂಪಿನವಳ ನಗೆ ಚೆಂದ | ತಂಗ್ಯಮ್ಮ

ನೀ ಬಸುರಾಗೆ ಚೆಂದ ಬಳಗಕ್ಕೆ — ಈ ತ್ರಿಪದಿಯ ಜಪ.

ಅನಂತರ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಂತೆಯೇ ಆಗುವ ಗಂಡುಮೊಗು. ಅದನ್ನು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ನೋಡಲು ಗಂಡ ಬಂದಾಗ ತಾನು ಹಸಿವೆಮೈಯ್ಯವಳಾದರೂ ಮಗನನ್ನು ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಆತನಿಗೆ ತೋರಿಸುವ ಸಂಭ್ರಮ. ಇನ್ನು ಆ ಮಗನನ್ನು ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಸಾಕಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಕನಸುಕಂಡಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಬಾಣಂತಿತನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸುತ್ತ ಬಂಧುಗಳೊಡನೆ ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದಿದ್ದಳು. ಆ ಬಾಣಂತಿ ಗೃಹಕ್ಕೆ ಯಾವ ಯಾವ ರಕ್ಷೆ? ಕಾಲು ಧೂಳು, ಕೈ ಧೂಳು ಆಗದಂತೆ ಹಿರಿಯರ ಎಚ್ಚರಿಕೆ..... ಈಗ ಅನಾರ್ಥವಾಗಿ ಹೆಣದ ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಮಲಗಿ ತಾನೂ ಹೆಣವನ್ನೇ ಹೆತ್ತಿದ್ದಳು. ಬಾಳು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಂದಿಹೋಯಿತೆ? ತಾಯಿಯಾಗುವ ಆಸೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಇಂಗಿ ಹೋಯಿತೆ? ಹದಿನೆಂಟು ವರುಷಕ್ಕೆ ಬಾಳು ಪೂರ್ಣವಿರಸವಾಯಿತೆ?"

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ಧಾರಾ ಕಾರವಾಗಿ ನೀರು ಹರಿಯಿತು. ಅದನ್ನು ತಡೆಯುವ ತಂಟೆಗೂ ಆಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನನಗೆ ಏನಾದರೆ ಏನು? ಎಂಬ ಅನಾಸಕ್ತಿ ಅವಳಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಹೆದಿನ್ನೈದು ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದಳು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಪ್ರಸವವಾದ ನಂತರ ಹೆದಿನ್ನೈದು ದಿನಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಣಂತಿಯರನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತುಂಬ ನಿಶ್ಚಕ್ತಳಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ರೋಗಿಗಳ ನಿಗ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಪದೇ ಪದೇ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಆ ಅಪಾಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಲು ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಸುಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮೃತಳಾದಳು. ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹಣದ ಚೇಷ್ಟೆಯೇ ಪ್ರಬಲವಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿಯಂತೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಬಡವರನ್ನು ಕೇಳುವವರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ವೈದ್ಯರು ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ರೋಗಿಗಳ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಸಾಗಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಔಷಧಿಯ ಪಾಡೂ ಅದೇ ಆಗಿತ್ತು. ವಾರ್ಡ್ ನಲ್ಲಿ ಲಂಚ ಕೊಟ್ಟ ಹೊರತು ಹೆಣ್ಣು ನರ್ಸ್ ಆಗಲಿ, ಗಂಡು ನರ್ಸ್ ಆಗಲಿ, ಜವಾನನಾಗಲಿ ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಉಪಚಾರಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಲೋಟ ನೀರು ಕೊಡಬೇಕಾದರೂ ಜವಾನರು ಎರಡಾಣೆ, ನಾಲ್ಕಾಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ದುಡ್ಡು ಕೊಡದವರನ್ನು ದುರದುರನೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವರು. ಒಂದೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಎಷ್ಟು ಬಡಕೊಂಡರೂ ನರ್ಸ್‌ಗಳು ಅವರನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ದುಡ್ಡು ಕೊಡದವರನ್ನು ಅವರು ಏಳಿಸಿ ಕೂರಿಸಿ ಅಲಗಾಡಿಸುವಾಗಲೇ ಮರದ ತುಂಡನ್ನೋ, ಸೌದೆಯನ್ನೋ ಎಳೆದಾಡುವಂತೆ ಎಳೆದಾಡಿ, ರೋಗಿ ಚಿತ್ರಹಿಂಸೆಯಿಂದ ಬಡಕೊಂಡರೂ ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ, ಕೋಪದಿಂದ ಮತ್ತಷ್ಟುವೇಗವಾಗಿ ಎಳೆದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದೊಂದು ವೇಳೆ ರೋಗಿಗಳು ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ, ಅವರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಂದಾಗ ದೂರು ಹೇಳಿದರೆ, ಡಾಕ್ಟರು ಮುಖ ಗಂಟುಹಾಕಿಕೊಂಡು “ನಿಮ್ಮ ರಗಳೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಉಪಚರಿಸಿ ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪರಮಾತ್ಮ ನಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯವರಿಗೇ ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ನಿಮ್ಮನ್ನ ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಳ್ಳಿದಾರೆ. ಹೇಗೋ ಸವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ” ಎಂದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಅಪ್ಪಿತಪ್ಪಿ ರೋಗಿಗಳು ವೈದ್ಯರಿಗೆ ದೂರು ಹೇಳಿದರೆ, ಅದರಿಂದ ನರ್ಸ್‌ಗಳಿಗೂ ಆಳುಗಳಿಗೂ ರೋಗಿಗಳಮೇಲೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಅವರ

ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಲ್ಲಿ ಉದಾಸೀನತೆಯುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತೇ ಹೊರತು ಪ್ರಯೋಜನವೇನೂ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರೋಗಿಗಳು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗಾಗಿ ಜವಾನರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಐದು ರೂಪಾಯಿ, ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ನೋಟುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಜವಾನರು ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಎರಡರಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಹಾಕಿದರೂ ಉಳಿದ ಹಣವನ್ನೂ ಸಹ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ನರಕದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿದರೆ ಅಷ್ಟು ವಾಸಿ, ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಆದರೆ, ಹೋಗುವುದೆಲ್ಲಿಗೆ? ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ತಾಯಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಆದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ತಾಯಿ ಇಲ್ಲ. ತಂದೆ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಇಬ್ಬರು ಅಣ್ಣಂದಿರಿಗೂ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು. ನ್ಯಾಯವಾಗಿ? ಹೌದು. ಆದರೆ, ಇನ್ನು ತನಗೆ ನ್ಯಾಯವೆಲ್ಲಿ ಬಂದು? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ನ್ಯಾಯವೆಂಬುದು ತನಗೆ ಇಲ್ಲ. ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಆಗದ ಅನ್ಯಾಯವೇ ತನಗೆ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿರುವಾಗ ಇನ್ನು ನ್ಯಾಯದ ಹೆಸರು ತನಗೆ ಯಾಕೆ? ಆದರೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಆದೀತೆ? ತನಗೆ ಹೋಗಲು ಬೇರೆ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತೋರಿದಾಗ, ನರಕವಾಗಿದ್ದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯೇ ಸ್ವರ್ಗವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಆಕೆಗೆ ಮನುಷ್ಯ ಸಮಾಜದಮೇಲೆಯೇ ದ್ವೇಷವುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನಿರ್ಜನಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಇಲ್ಲದೆ—ಹಿಂದಲ ಕಾಲದ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಯಾವುದಾದರೂ ನಿರ್ಜನ ದ್ವೀಪವೋ, ದಂಡಕಾರಣ್ಯಪುರೋ, ಕಥಾಸರಿತ್ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಬಂದಂತಹ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬಳೇ ಗಂಧರ್ವಕನ್ನಿಕೆಗೆ ಆವಾಸಸ್ಥಾನವಾದ ಒಂದೊಂದು ಸಮುದ್ರ ಮಧ್ಯದ ನಿರ್ಜನದ್ವೀಪವೋ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಇದ್ದುಬಿಡಬಹುದಾಗಿದ್ದಿತೆಲ್ಲ, ಎಂದು ಬಯಸುವಳು.

ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗುವ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನೇ ಮಾಡಲು ತೋಚದೆ ಆಕೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರೂ, ಆಕೆಯ ಆರೋಗ್ಯ ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಆಕೆಗೆ ತೋರುವುದರೊಳಗೆ, ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರೂ ಸಹ “ಇನ್ನು ೩-೪ ದಿನಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿಂದ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡು

ತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಬಂದು ಹೇಳಿದರು. ಡಾಕ್ಟರು “ಇನ್ನೂ ನಿಮಗೆ ಒಂದುವರೆ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಬೇಕು. ಪೂರ್ಣ ನಿಶ್ಯಕ್ತಿ ; ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ರೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಆರೈಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮ ಆಪ್ತರ ವಿಳಾಸ ಹೇಳಿ. ಬಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು. “ಆಪ್ತರು” ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆದು ತಡೆದು ಹೇಳಿದರು. ಆದಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾವ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ತೋಚಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. “ನಿನ್ನ ಈ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣರಾದದೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೈ ಬಿಟ್ಟ ನೀಚರು” ಎಂಬುದು ಡಾಕ್ಟರರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತೆಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಳು ಮಾತನಾಡದೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ವಿಳಾಸವನ್ನು ಡಾಕ್ಟರರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು. ಆಕೆಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆ. ಅವನ ಹೃದಯ ಬಹು ಮೃದುವಾದುದೆಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ತಂದೆ ಮೃತನಾದಂದಿನಿಂದ ಅನುಭವ.

ಲೇಡಿ ಡಾಕ್ಟರು ಕಾಗದ ಬರೆದ ಮೂರೇ ದಿನಗಳೊಳಗೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಬಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ತನಗೆ ಕಾಗದ ಬಂದುದನ್ನಾಗಲಿ ತಾನು ಹೀಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನಾಗಲಿ, ಆತ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ತತ್ಕ್ಷಣ ತೀರ್ಮಾನವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಆಗಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಭಂಗಬರುವುದೆಂದೂ ಆತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಲಸ ಅದನಂತರ ಯಾರ ಹತ್ತಿರ ಬೇಕಾದದೂ ಚರ್ಚಿಸೋಣ, ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವನು ತನ್ನ ಹೃದಯ ಪ್ರೇರಿಸಿದಂತೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ಬಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಡನೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ, ಹೀಗೆ ಹೀಗೆಯೇ ಆಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರಾಮುವಿಗೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೂ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿಗೂ, ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹೀಗೆ ತೀರ್ಮಾನವಾದುದರಿಂದ, ಮೊದಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹಾವನ್ನು ಕಂಡಂತೆ ಗಾಬರಿಯಾದರೂ, ಅನಂತರ ಸದ್ಯ ಹೀಗೆ ಕೊನೆಯಾಯಿತೆಲ್ಲ ಎಂಬ ಸಮಾಧಾನವುಂಟಾಯಿತು.

ತಾನು ಮುಂದೆ ಬಾಳಬೇಕಾದ ತುಂಬುಜೀವನ ಸಂಭ್ರಮ ಕನಸಿ ನೊಡನೆ ಅಕ್ಕನ ಬಾಣಂತನಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ನಿರ್ಜೀವಳಾಗಿ ಗೋರಿಯನ್ನು ಹೆಣ ಸೇರುವಂತೆ ಹೇಗೋ ಬಂದು ತವರನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡಳು.

೧೧

ಹೀಗೆ ಸುಮಾರು ೮-೧೦ ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಯಾರ ಸುದ್ದಿ ಮಾತನಾಡಿ ಮಾತನಾಡಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸುಸ್ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೋ, ಯಾರ ರೂಪನ್ನು ನೆನೆದು ನೆನೆದು ಯುವಕರಿಗೆ ದಿನೇದಿನೇ ಉತ್ಸಾಹ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಿತೋ, ಆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಊರಿಗೆ ಬಂದಕೂಡಲೇ ಊರಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಚುರುಕು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋರಾಡುವ ಧೀರ ಯುವ ಕರು, ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮನೆಯಮುಂದೆ ಸುಳಿದಾಡತೊಡಗಿದರು. ಸೌಂದರ್ಯೋ ಪಾಸಕರು ತಮಗೆ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ದೇವಸ್ಥಾನದ ಬಾಗಿ ಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ್ದರೂ ಭಕ್ತರು ಹೊರಗೇ ತಿರುಗುವಂತೆ, ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಾಪ, ತನ್ನ ಆಗಮನದಿಂದ ಈಗಲೂ ಗ್ರಾಮಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ತಳಮಳ ವುಂಟಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅರಿಯದಿದ್ದ ಆ ಬಡಪಾಯಿ, ನಿಶ್ಯಕ್ತಳಾಗಿ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಳಗೇ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕುತೂಹಲ, ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿತು. ಆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾವೇ ರಮ್ಮನ ಪ್ರತಾಪವೇ ಪ್ರತಾಪವಾಗಿತ್ತು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಗುಟ್ಟುಗುಟ್ಟಾಗಿ, ಅಥವಾ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಜನ, ತಮ್ಮತಮ್ಮೊಳಗೇ ಪಿಸು ಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿ, ಯಾರು ಊರಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಚರ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ತಂದುಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದು ಕಾವೇರಮ್ಮನ ಅಂದಿನ ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕವಾಗದುದರಿಂದ, ನದಿ ಅಥವಾ ಭಾವಿಯ ನೀರನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮಾಡದೆ ಕೆಲವು ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟರೆ ಹೇಗೆ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ನಷ್ಟವೋ ಹಾಗೆ ನಷ್ಟವೆಂದು ಕಾವೇರಮ್ಮ ಭಾವಿಸಿದಳು. ಈ ಸಂಭಾಷಣೆಗೆ

ಅರ್ಹಳಾದವಳು ಯಾವಳಾದರೂ ಬರಲಿ, ಎಂದು ಕಾವೇರಮ್ಮ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರೆತಿಕ್ಕುತ್ತ ತಲೆಎತ್ತಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಮೇಲೆ ಪದ್ಮಾವತಿಯನ್ನು ಕಂಡಳು. ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಪದ್ಮಾವತಿಗೂ ಕಾವೇರಮ್ಮನಿಗೂ ಯಾವಾಗಲೂ ವಿರೋಧ. ಆದರೂ ಅವರು ಒಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬರು ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಊರಿಗೆ ಸೇರಿದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಂದಾಗ ಲಂತೂ, ಆ ಇಬ್ಬರು ಮಹಿಳೆಯರೂ ಅನಾಸಕ್ತಿಯೋಗಿಗಳಂತೆ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಪರಸ್ಪರ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಮರೆತು, ಬಿಚ್ಚಿದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಊರಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕಾವೇರಮ್ಮ.—ಆ ತ್ರಿಪುರಸುಂದರಿ, ಸೀಮೆನೆಲ್ಲ ಹಾಳುಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದಾಳೆ. ಪದ್ಮಾವತಿಯು.

ಪದ್ಮಾವತಿಗೆ ಯಾರು ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ ಎಂದುದು ಕಾವೇರಿ ಅಮ್ಮನಿಗೂ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆದರೂ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಅವರ ವಾಡಿಕೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪದ್ಮಾವತಿಯು.

ಕಾವೇರಮ್ಮೋರೆ. ಯಾರನ್ನ ನೀವು ಹೇಳೋದು ಎಂದಳು.

ಕಾವೇರಮ್ಮನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರನ್ನು ಸಹ ಉಚ್ಚರಿಸಲು ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ

ಇನ್ನಾರು. ಎದುರು ಮನೆ ರಾಮಣ್ಣನ ಮಗಳು—ಎಂದಳು.

ಪದ್ಮಾವತಿ.—ಅಲ್ಲ ಕಾವೇರಮ್ಮೋರೆ. ಈ ಕಾಲದ ಹೆಣ್ಣುಕೃಳ ಧೈರ್ಯ ನೋಡಿದಿರಾ? ಗಂಡಸರು ಗಾಬೆ ಹೇಳೋ ಹಾಗೆ ಆಚೆ ಬೀದಿಲಿ ಎಕ್ಕಡದಲ್ಲಿ ಹಾರಿದ್ರೆ ಈಚೆ ಬೀದಿಲಿ ಹೊಸಬಳು ಅಂತ. ಯಾವ ಮೊಖ ಇಟ್ಟೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು.

ಕಾವೇರಮ್ಮ.—ಯಾವ ಮೊಖವೇ? ಮೂದೇವಿ ಮೊಖ, ಅವಳು ಬರೋದಿರ್ಲಿ. ಗಂಡಸು ಅಂತ ಹೇಳೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅದನ್ನ ಈ ತ್ರೀನಿವಾಸ ಹೇರೊಂಡುಂತ್ಲೆಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ.

ವೃದ್ಧ ಸುಮಂಗಲಿಯರಿಬ್ಬರೂ ಹೀಗೆ ತಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನೆಟ್ಟ ಮನವುಳ್ಳವರಾಗಿರುವಾಗ ಶಾರದೆಯೂ, ರುಕ್ಮಿಣಿಯೂ ಬಂದುದು ಅವರಿಗೆ

ಗೊತ್ತಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಶಾರದೆಯು ಉತ್ಕಂಠಿತಳಾಗಿ “ಕರ್ಮೊಂಡು ಬರದೆ ಅವನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಎಂದಳು.

ರುಕ್ಮಿಣಿ—ಕೆರೆಗೋ, ಭಾವಿಗೋ, ತಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟು ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು !

ಕಾವೇರಮ್ಮ—ನಿನ್ನ ಹಾಸ್ಯ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು ಕಣೆ. ಹುಂ, ಕೆರೆಗೋ ಭಾವಿಗೋ ತಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟು ಬರದೆ, ಆ ಮೂಳಿನ ಇಲ್ಲಿ ಕರ್ಮೊಂಡು ಮಾಡೋ ದೇನು ?

ಶಾರದ—ಯಾರೇನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅವಳ ಪಾಡಿಗೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಮನೇಲಿ ಇದ್ದಾಳೆ.

ಕಾವೇರಮ್ಮ—ಯಾವ ಮುಖ ಮಡಿಗೊಂಡು ಇರಾಳೈ. ಗಂಡನುಳ್ಳ ಗರತಿ ಅಲ್ಲ. ಗಂಡ ಸತ್ತ ಮಡಿ ಹೆಂಗಸಲ್ಲ.

ರುಕ್ಮಿಣಿ ಅತ್ತ ಶ್ರೀನಿವಾಸ, ರಾಮು ಇವರಿಗೆ ಸಹ ಅದೇ ಚರ್ಚೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನದು ಧೈರ್ಯದ ಸ್ವಭಾವ. ಆದರೆ ರಾಮುವಿಗೆ ಊರಿನವರ ಭಯ. ಆ ಭಯ ಅವನ ಕರುಣೆಯನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿತ್ತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿ ಸತ್ಯವತೀ, ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಅಲಮೇಲು, ಇವರಿಬ್ಬರೂ ರಾಮನ ಮನೋಭಾವದವರು. ಜನ ಎಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಏನು ಕೇಳಿಬಿಡುತ್ತಾರೆಯೋ, ತಮಗೆ ಏನು ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತಾರೆಯೋ ಎಂದು ಬೆಚ್ಚಿಬೆಚ್ಚಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸ್ಥಿತಿ ಗೊತ್ತಾದಂದಿನಿಂದ ರಾಮನ ಮನೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸೇರದೆ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿದ್ದ ಸ್ತ್ರೀಯರು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ನಂತರ ಇವರ ಜತೆ ಸೇರುವುದನ್ನೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರು. ತಮ್ಮ ಈ ಭಾವನೆಯನ್ನು ರಾಮುವಿನ ಮನೆಯವರಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಹ ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರೂ, ಇವರೊಂದಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಅಷ್ಟೆ ಮಾತು. ವೃದ್ಧಸುಮಂಗಲಿಯರು ಅವರ ನೀರು ತಮಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಹಾರುವುದೋ ಎಂದು ಅವರಿಂದ ದೂರದಲ್ಲಿ ಇಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ರಾಮನಿಗಾಗಲೀ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗಾಗಲೀ, ಇದಾವುದೂ ಗೋಚರವಾಗದೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. “ಉಣ್ಣುವ ಅನ್ನದ ಗಡ್ಡೆ ಮಾರಿ ಮದುವೆಮಾಡ್ಕೊಂಡು ದರ ಫಲ ಹೀಗಾಯಿತೆ?” ಎಂದು ಅವರು ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಗೆ

ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ನಿಶ್ಚಯ ಕ್ರಮೇಣ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಅವಳು ಪುಟಕ್ಕಿಟ್ಟು ಚಿನ್ನದಂತೆ ಮೊದಲಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಸುಂದರಿಯಾದಳು. ಅವಳ ದೇದೀಪ್ಯಮಾನವಾದ ರೂಪರಾಶಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ, ಇವಳು ಯಾವಳೋ ಶಾಪಗ್ರಸ್ತ ಗಂಧರ್ವಕನ್ಯಿಕೆ ಎಂದು ಜನರಿಗೆ ಭ್ರಾಂತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಯುವಕರಿಗೆ ಆ ರೂಪರಾಶಿಯನ್ನು ನೇತ್ರಗಳಿಂದ ಪಾನಮಾಡಿ ತೃಪ್ತಿಯುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಪದೇಪದೇ ಅವರ ಬರವು ರಾಮುವಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಗತೊಡಗಿತು. ಇಂತಹ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಾಳುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಇಲ್ಲವೆಲ್ಲ? ಎಂದು ಅವರು ಅವನನ್ನು ಭೈದರು. ಕೆಲವು ಉತ್ಸಾಹಿಗಳಂತೂ “ವಿನಾಹವಿಚ್ಛೇದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಲ್ಲಿರುವಷ್ಟೆ ಸುಲಭವಾಗಬೇಕೆಂದು” ವಾದಿಸತೊಡಗಿದರು. ಊರಿನ ಯುವಕರಿಗೂ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಇದೊಂದೇ ಸಂಭಾಷಣಾವಸ್ತುವಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ “ಸಂಗತಿ” ಸಂಭವಿಸಿದಂದಿನಿಂದ ಊರಿನವರಿಗೆ ಮಾತಿನ ವಿಷಯದ ಕೊರತೆ ತಪ್ಪಿಹೋಯಿತು.

ಇವುಗಳೆಲ್ಲದರ ಒಟ್ಟು ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸ, ರಾಮ ಇವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಯುವಕರು ಯಾವ ನೆಪದಿಂದ ಬರಲಿ ಅವರ ಉದ್ದೇಶ ಇವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀಯರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಯಂತೂ ತಪ್ಪೆಲ್ಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯದೇ ಆಗಿದ್ದಿತು. “ಇವಳು ಇಲ್ಲಿರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ತಾನೇ ಅವರು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವಳ ಸ್ವಭಾವ ಗೊತ್ತಾದುದರಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಉಳಿದವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ?” ಎಂದು ಅವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕೇಳುವಂತೆಯೇ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತು. “ನಾನು ಇವರನ್ನು ಕರೆದನೆ? ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ದುಃಖ ಇವರಿಗೆ ಯಾಕೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ? ನನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನ ಮೀರಿ ನಡೆದುಹೋದುದಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಜವಾಬ್ದಾರರು” ಎಂದು ಅವಳು ಕೊರಗಿದಳು. ಗಂಡನು ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಗಂಡನೇ ಸರ್ವಸ್ವವೆಂದು ನಂಬಿದ್ದ ಅವಳಿಗೆ “ನಾನು ರೆಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ಹರಡಿಕೊಂಡು ಪುರುಷರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಲು ಆತುರಳಾಗಿರುವೆನೆಂದು ಈ ಜನ ಭಾವಿಸುತ್ತಿರುವರೆಲ್ಲ?” ಎಂದು ದುಃಖವಾಯಿತು. ಅವಳಿಗೆ “ನಾನು ಪತಿವ್ರತೆ. ನನ್ನ ಗಂಡ ನನ್ನನ್ನು

ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಇದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದು ನನಗೂ, ನನ್ನ ಗಂಡನಿಗೂ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯ. ನಿರ್ದೋಷಿಯಾದ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅವನು ದೋಷವೆಣಿಸಿದ್ದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಾನು ಬೀದಿಯ ಸೂಳೆಯಾದೆನೆ? ಸೀತಾದೇವಿಯನ್ನು ರಾಮನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿರಲಿಲ್ಲವೆ? ರಾವಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾಯಿತೋ ಬಲ್ಲವರಾರು? ಆದರೆ ರಾಜನಾದ ರಾಮನೇ ಅನಂತರ ಸೀತಾದೇವಿಯೊಡನೆ ಬಾಳ್ವೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆ? ಹೌದು ಸೀತಾದೇವಿ ಅಗ್ನಿಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದಳು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಪ್ರಾಣ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲವೆಲ್ಲ? ಸೀತಾದೇವಿಗೆ ರಾಮ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ನನಗೂ ನನ್ನ ಗಂಡನೇ ನನ್ನ ದೇವರೆಲ್ಲ. ನಾನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪತಿಭಕ್ತಳು ಎಂಬುದು ಯಾಕೆ ಈ ಜನಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ?” ಎನ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಅದುವರೆಗೆ ಒಂದೇ ದೇಹದಂತಿದ್ದ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ, ಶ್ರೀನಿವಾಸರಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ನೆಪದಿಂದ ವೈಮನಸ್ಸು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಮುಖವೂ ಒಂದೊಂದು ಕಡೆಗೇ ಆಯಿತು. “ಯಾವಾಗ ನೋಡಲಿ ಎಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕೊರೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಇದೊಂದೆ. ಇದರ ಹೊರತು ಇವರಿಗೆ ಜೀವಿಯೋಚನೆಯೇ ಇಲ್ಲವೆಲ್ಲ? ನನ್ನ ಪಾಡು ನನಗಿ- ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾನು ಇರುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಅವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಯಾಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದೆನೆ? ಅವರ ವಾಡಿಗೆ ಅವರನ್ನು, ನಾನು ಬಿಟ್ಟಂತೆ, ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಇವರು ಯಾಕೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೋಚಿಸಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮೈಲಿಗೆ, ಮಡಿ, ಶಕುನ, ಅಪಶಕುನ, ಕಾಲುಧೂಳು ಮುಂತಾದುವುಗಳ ಕಾಟ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮುಟ್ಟಿದುದೆಲ್ಲ ಮೈಲಿಗೆಯಾಯಿತು. ಅವಳು ಕುಳಿತ ಮಣೆ, ನಿಂತ ನೆಲ, ಕುಡಿದ ಬಟ್ಟಲು, ಕೊನೆಗೆ ಅವಳಿದ್ದ ಮನೆಯೆಲ್ಲ ಮೈಲಿಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಹಿಂದೆ ರಾಮನ ಮಕ್ಕಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಊಟವನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಊಟಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹಠಹಿಡಿದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಉಣಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಗಲೆಲ್ಲ ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಊಟಮಾಡದಿದ್ದರೆ, ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಯೇ ತುಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಬರಿಯ ಹೆತ್ತತಾಯಿ. ಸಾಕುವ

ತಾಯಿ ಈಕೆಯೇ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಚೆಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಆಗದು. ಅವು ಊಟಮಾಡುವಾಗ ಅವಳು ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಅವಕ್ಕೆ ಕಾಲುಧೂಳು ಹೊಟ್ಟಿನೋವು. ದೊಡ್ಡವರು ಊಟಮಾಡುವಾಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದರೂ ಆ ದೊಡ್ಡವರಿಗೂ ಕಾಲುಧೂಳಿನ ಹೊಟ್ಟಿನೋವು!” ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬೇಸರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಹೆಂಗಸರು ಈ ಮಾತು ಆಡಿ ಆಡಿ ಕೊನೆಗೆ ರಾಮನಿಗೂ ಅದರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಹಿಂದೆ ರಾಮನಿಗೆ ಶಕುನ ಮುಂತಾದವಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. “ಅದೆಲ್ಲ ಹಣವುಳ್ಳ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗೆ. ನಮಗೆ ಶಕುನ ಸಾಲಾವಳಿಗಳಿಂದ ಆಗಬೇಕಾದುದೇನು? ನಮ್ಮ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ದೈಯ್ಯ ಭೂತಗಳು ಸಪ ನಮ್ಮ ಸಮಾಪ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ”ವೆಂದು ಅವನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಈಗಲೂ ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಅದೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವಳು ಅಪಶಕುನ ವೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಧೃಢವಾಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಅದರ ಪರೀಕ್ಷೆಯೂ ಆಗಿಹೋಯಿತು.

ಅವತ್ತು ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಒಂದು ಮೊಖದ್ದಮೆಗಾಗಿ ಮುನಸೀಫ್ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೊರಗಾಗಿದ್ದಳು. ಹೊರ ಟಾಗ ಎಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದುಬಿಡುತ್ತಾಳೋ ಎಂಬ ಭಯ ಅವನನ್ನು ಕಾಡತೊಡಗಿತ್ತು. ಬಸ್ ಹಿಡಿಯಬೇಕಾದರೆ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಫರ್ಲಾಂಗು ಮನೆಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹತ್ತು ಹೆಜ್ಜೆ ಇಟ್ಟಕೂಡಲೇ, ಕಾಲುವೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎದುರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ರಾಮ ಸ್ವಾಮಿ ಕೂಡಲೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮನೆಯ ಮಗ್ಗಲಿನ ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಆ ದಾರಿಯಿಂದ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಬಸ್ ಸ್ಟಾಂಡ್‌ಗೆ ಹೋಗಬಯಸಿ ಹೊರ ಟನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ತಾನು ಎದುರಿಗೆ ಬಂದುದಕ್ಕೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಗೊಂಡು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮನೆಯ ಹಿಂದಲ ಓಣಿಯಿಂದ ಒಳಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದು ಆ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಕಂಡು ರಾಮಸ್ವಾಮಿಗೆ ಮೈ ಉರಿಯಿತು. ಪ್ರಾರ ಬ್ಬವೇ ಎಂದುಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ತನ್ನ ಮನೆಯ ಹಿತ್ತಲಿನ ಮಾರ್ಗ

ವಾಗಿ ಹೊರಟು ಬೇಲಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಂಡಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಆ ಕಾಲುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಸ್ ಸ್ಟಾಂಡು ಸೇರೋಣವೆಂದು ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಮೂರನೆಯ ಸಲ ಹೊರಟನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಸಲ ಸಂಧಿಸಿದುದಕ್ಕೇ ಅಳುತ್ತಾ, ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಆ ಮನೆಯವರು ಹೊರಗಾದಾಗ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಹಿತ್ತಲಿನ ಕಂಡಿಯಿಂದ ಮನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಬಿಡೋಣವೆಂದು ಧಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಎದುರಿಗೆ ಬರಲು, ಅವಳು ಬದುಕಿದವಳೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ ಸತ್ತವಳೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು “ ರಾಮೇ ಶ್ವರಕ್ಕೆ ಹೋದರೂ ಶನೀಶ್ವರನ ಕಾಟ ಬಿಡದು ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತ ಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳು ಮನೆ ತಲಪುವವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಳಗೆ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯು “ ಹಾಳು ಮೂಳೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಅಡ್ಡಹಾಕ್ರಾಳೆ. ಮೂರು ಸಲವೂ ಅಪಶಕುನವಾಯಿತು ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಹೆಂಡತಿಯು “ ಅದ್ಯಾವ ಕೆಟ್ಟ ಚಾಳಿ, ಹೋದ ಹೋದ ಕಡೇಲೆಲ್ಲ ಎದುರಿಗೆ ಬರೋದು. ಇವರು ಹೊರಟುಹೋಗುವವರೆಗೆ ಒಂದು ಮೂಲೇಲಿ ಕುಕ್ಕುರಿಸಿರೋಕಾಗ್ಗೆ? ವಿಷದ ಬೀಜ; ಯಾವಾಗನಿಂದ ಇದು ಹೀಗೆಯೆ? ಇವತ್ತು ನೋಡಿದೇವ್ಯೆ? ” ಎಂದಳು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿ ಸಹ “ ಹಾಳಾದೋಳು ಒಂದು ಮೂಲೇಲಿ ಕುಕ್ಕುರಿಸಿರೋಕೇನು? ದೇವರೇ ಕೂರಿಸಿಸಿದೆಯೆಲ್ಲ ” ಎಂದು ಗೊಣಗುಟ್ಟಿದಳು. ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯು “ ದೇವರಿಗೆ ತುಪ್ಪದ ದೀಪವಾದರು ಹತ್ತಿಸು. ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದು ಹೊರಡ್ತೇನೆ. ನಮಗಾವುದೂ ಒಳ್ಳೇದಾಗೋದಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ ” ಎಂದನು.

ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ತನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮನೆಯವರಿಗಿರುವ ಅಸಮಾಧಾನ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೂ, ಅದು ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ ತನಗೆ ಇಷ್ಟು ಸಂಕಟವಾಗಬಹುದೆಂದು ಆಕೆ ಊಹಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. “ ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಾದರೂ ಈ ಮನೆ ನನ್ನ ಆಶ್ರಯಸ್ಥಾನ ” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದ ಆಕೆಗೆ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ತನಗೆ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲವೆಂದೇ ದೃಢವಾಯಿತು. ಈ ಭಾವನೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಕ್ಕಕೂಡಲೇ ಅವಳಿಗೆ, ಅದುವರೆಗೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಒಂದು ನೆಮ್ಮ.

ಉಂಟಾಯಿತು. ತಾನು ಅನಾಥೆ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದವಳಿಗೆ ಮರಣವು ಒಂದು ಆಶ್ರಯಸ್ಥಾನವಾದುದರಿಂದ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ಈ ನರಕದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಇದೆ ಎಂಬ ಧೈರ್ಯವುಂಟಾಯಿತು ಕಳೆದ ಹತ್ತು ತಿಂಗಳುಗಳಿಂದ ನಾಲ್ಕಾರು ಸಲ ಈ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗವು ತೋರಿದ್ದರೂ ಹೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಫಲದ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಧುಮುಕಲು ಆಕೆಗೆ ಧೈರ್ಯವುಂಟಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಈ ಗಳಿಗೆ ಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಮರಣದ ಮಡಿಲು ತಾಯಿಯ ಮಡಿಲಿನಷ್ಟೇ ಹಿತವಾಗಿ ತಂಪಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಯಾರ ಮೇಲೆಯೂ ಕೋಪವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಶಾಂತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಅತ್ಯಂತ ಆಕರ್ಷಕವಾದ ಆ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಯೋಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಾಯಂಕಾಲವಾದುದೇ ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದ ಬಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಮೊಖದ್ವಮೆಗಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ ರಾಮು ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಬಂದವನೇ ಶ್ರೀನಿವಾಸನೊಂದಿಗೆ “ ಮೊಖದ್ವಮೆ ಕೆಟ್ಟುಹೋಯಿತು. ಹೀಗಾಗುತ್ತದೆಂದು ಇವತ್ತು ಹೊರಟಾಗಲೇ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನನ್ನನ್ನೇ ಅಪಶಕುನ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಕಾಡಿಬಿಟ್ಟಿತು ” ಎಂದನು. ಬೆಳಗಿನ ಸಂಗತಿಗಳು ನಡೆದಾಗ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ ವಾದರೂ ತೋಟದಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ನಂತರ ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಈ ಮೂಢನಂಬಿಗೆ ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರೇ ತನಗೆ ಅಪಶಕುನವಾದರೆ ಇನ್ನು ಗತಿ? ವಯಸ್ಸಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಗೆ ಇಂತಹ ಜಡತೆ ಎಂದು ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಆತ್ತು ಅತ್ತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದರೂ ಆಕೆಯ ಶಾಂತಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳ ಆ ಗಂಭೀರವಾದ ಮೌನವನ್ನೂ ಶಾಂತಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಗಾಬರಿಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿ ಇನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಮಾತುಗಳು ಸಂಭವಿಸದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡನು. ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯು ಕೋರ್ಟಿನಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗುವುದನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನು.

ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಬಂದು ಕೇಸು ಕೆಟ್ಟುಹೋಯಿತೆಂದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನು “ ಸುಳ್ಳು ಕೇಸು ಯಾವತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೆಡುವುದೆ? ನನಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಕುವಾಗಲೇ ಹೇಳಿದೆ. ನೀವು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ ” ಎಂದನು. ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯು “ ಯಾಕೆ ಸುಳ್ಳು ಕೇಸು? ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಊರಿನ ಹೊಲೇರೇಲ್ಲ ತೋಟ ನುಗ್ಗಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಎಳನೀರಿನ ಬಡಕು ಸಹ ಉಳಿಯದಂತೆ ಉದುರಿಸಲಿ. ಬಾಳೆ ಪಿಚ್ಚಲು ಸಹ ಉಳಿಯದ ಹಾಗೆ ಸವರಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಲಿ, ಅಷ್ಟೊಂದು ಅಡಿಕೆ ಮರ ಇದ್ದರೂ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಯಾಗಲಿ ಸೋಗೆಯಾಗಲಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳೋಹಾಗಿಲ್ಲ. ಹೊಲೇರ ದನ, ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಅಂದರೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲೋದೆ ನಮ್ಮ ತೋಟದಲ್ಲಿ. ಒಂದ್ಯಡೆ ದನದ ಕಾಟ, ಒಂದ್ಯಡೆ ಈ ಕಳ್ಳರ ಕಾಟ. ಯಾವ ವೈರೂ ಕೈ ಹತ್ತೋ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಚಿನ್ನದಂತ ನೆಲ ಸಾಳು ಬಿದ್ದಿದೆ.....

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ಅದೆಲ್ಲ ನಿಜ ಅಣ್ಣ. ನಾಲ್ಕು ತೋಟದ ನೂರು ಜನ ಲೂಟಿ ಮಾಡ್ತ ಇದ್ರೆ ಇನ್ನು ಬೇಸಾಯವೆಲ್ಲಿ ಬಂತು? ಈ ದಿನದ ಪೋಲಿ ತಡೆಯೋಕೆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾವು ಕೇಸು ಮಾಡಿರುವ ಕ್ರಮ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಯಾವತ್ತು ಕಳವು ನಡೀತು ಅಂತ ಕೇಸು ಮಾಡಿದ್ದೀರೋ ಆವತ್ತು ಆ ನಾಲ್ಕು ಜನ ತೋಟ ನುಗ್ಗಿದ್ದೆ? ನೀವು ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ “ ಮಾಲಿನೊಂದಿಗೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹಾಜರಾಡಿದ್ದೀರಲ್ಲ? ಆ ಎಳನೀರಿನ ಬುರುಡೆಗಳು ಅವರು ಕದ್ದವುಗಳೇ? ಅವು ನಮ್ಮ ತೋಟದ್ದೇ ಅಲ್ಲವಲ್ಲ? ಇಂತಹ ಸುಳ್ಳು ಕೇಸು ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆಯೇ !

ರಾಮಸ್ವಾಮಿ—ಈ ಕೋರ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳು ಕೇಸು ನಿಲ್ಲೋದಿಲ್ಲ. ನಿಜ. ಸತ್ಯವಾದ ಕೇಸು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆಯೇ ನಿಲ್ಲೋದಿಲ್ಲ. ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋದರೆ ಕೇಸು ವಜಾ ಆಗುತ್ತೆ ಅನ್ನೋ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಈಗ ಕಳ್ಳರಿಗೆಲ್ಲ ಬಂದಿರೋದು. ಲಾಯರುಗಳಿದ್ದಾರೆಲ್ಲ, ಸುಳ್ಳನ್ನು ಸತ್ಯಮಾಡೋಕೆ, ಸತ್ಯ ಸುಳ್ಳುಮಾಡೋಕೆ. ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸತ್ಯವಾದ ಕೇಸುಗಳು ಸುಳ್ಳಾದವು? ಮರಿರಂಗ ಅಯ್ಯನವರ ತೋಟದಲ್ಲಿ ದಪ್ಪ ಬಾಳೆಕಾಯಿ ಗೊನೆಗಳನ್ನು ಹೊಡೆ ದಾಗ ಮಾಲಿನೊಂದಿಗೆ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹಾಜರಾಡಿದರೆಲ್ಲ, ಆದದ್ದೇನು? ಸಾಕ್ಷಿ

ಗಳೆಲ್ಲ “ಇವನು ಬಾಳೆಗೊನೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದೆವೆಂದು ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ನಂಬಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಸು ವಜಾ ಆಗಲಿಲ್ಲವೆ? ಕೂರೇ ಹನಮ ನಮ್ಮ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಎಳನೀರು ಕೆಡವಿದಾಗ ಆದದ್ದು ಜ್ಞಾಪಕವಿದೆಯೆ? ರಂಗನ ಕೇಸಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಕೇಸು ವಜಾ ಆದುದನ್ನು ಕಂಡು ಆ ಕೇಸಿನಲ್ಲಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಹೇಳಿದರು. ಅದೇ ಜಡ್ಜರು “ ಸಾಕ್ಷಿಗಳ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿಲ್ಲ ಅದರಿಂದ ವಜಾ ಮಾಡಿದೇನೆ” ಎನ್ನಲಿಲ್ಲವೆ? ಒಂದು ಸಲ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ವಜಾ. ಮತ್ತೊಂದು ಸಲ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವಜ. ನಮ್ಮ ಕೋರ್ಟುಗಳ ನ್ಯಾಯ ಇದು. ನಿಜ ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ಶಕ್ತಿ ಜಡ್ಜಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಲಾಯರಿಗೂ ಇಲ್ಲ.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ನಿಮಗೆ ಇದೆಲ್ಲ ತಿಳಿದಿರೋವಾಗ ಶಕುನ ಅವಶಕುನ ಅಂತ ಹಾರಾಡೋದರಲ್ಲಿ ಏನು ಅರ್ಥ.

ರಾಮಸ್ವಾಮಿ—ಅರ್ಥವೋ, ಅನರ್ಥವೋ. ಈಚೆಗೆ ಆಗುತ್ತಿರುವುದೆಲ್ಲ ಅನರ್ಥವೇ. ಮಾಡಬಾರದುದನ್ನ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗಬಾರದು ಆಗುತ್ತೆ.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ—ನೀವು ಯಾವುದೋ ಹಳೆಯ ಕಾಲದ ಅಜ್ಜಿ ಮಾತನಾಡುವಂತೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ.

ರಾಮಸ್ವಾಮಿ.—ಹಳೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಇದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಹಳೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಅನಾಚಾರ....

ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದೆ ಹಾಯಗೊಡದೆ “ ಅಣ್ಣ, ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನಾವು ಕಾಡುಪಾಲು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಷ್ಟು ದಿನದಿಂದ ನೀವು ಇದೇ ಬಗೆಯಾಗಿದ್ದೀರಿ. ನಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಹೆಂಗಸರೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋಚಿದುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಆ ಬಡ ಪಾಯಿಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಆಗೋ ಪರಿಣಾಮ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ನೀವು ಇವತ್ತು, ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಗೆಲ್ಲೊಲ್ಲ ಅಂತ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಕೇಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಅವಶಕುನ ಅಂತ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹಾರಾಡಿದಿರಿ. ಹಿಂದೆ ಕೇಸುಗಳೆಲ್ಲ ಕೆಟ್ಟಾಗ ಈ

ಅವಶಕುನ ಇತ್ತೀ. ಸಾಯೋನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸುಳಿದೋನೆ ಜವರಾಯ. ನೀವು ಆರ್ಭಟಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದಮೇಲೆ ಅತ್ತು ಅತ್ತು ಅವಳ ಕಣ್ಣು ಪೋಟಿಯಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ನಾಳೆ ಅವಳು ಹೊಳೆಲೋ ಭಾವಿಲೋ ಮುಳುಗಿಕೊಳ್ಳಾಳೆ.”

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನೊಂದಲಿನಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಇನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ “ಹೂ ಮುಳುಗಿಕೊಳ್ಳಾಳೆ. ಅವಳಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಂತಹ ನೂರು ಜನಾನ ಬೇಕಾದ್ದು ಮುಳುಗಿಸ್ತಾಳೆ,” ಎಂದಳು.

ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಿ ಮಾತು ಬಹಳ ವಿರಸವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತುಗಳು ಆ ಉರಿಗೆ ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ತುಪ್ಪದ ಆಹುತಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ರಾಮ ಮತ್ತು ಶ್ರೀನಿವಾಸರ ಬಾಯಿಗಳಿಂದ ಅವರು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದ್ದ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟವು. ಕೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ತನ್ನ ಕಾರಣದಿಂದ ಎಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಿಗೆ ಹೊದೆದಾಟವಾಗಿ ಬಿಡುವುದೋ ಎಂದು ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ವಾಗ್ವಾದದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಲ ಶ್ರೀನಿವಾಸನು “ಇದು ನಿನ್ನ ಭಾವನೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಇನ್ನು ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೂ ನಿಲ್ಲುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ನಾನು ಬೇರೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ರಾಮನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿದ್ದ ಮರ್ಮಟ ತನ್ನ ವಿಕಟ ನರ್ತನವನ್ನು ನಡೆಸಿಯೇ ನಡೆಸಿತು. “ಧಾರಾಳವಾಗಿ ನಾಳೆಯವರೆಗೆ ಯಾಕೆ! ಈಗಲೇ ದಯಮಾಡಬಹುದು” ಎಂದ ರಾಮ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮೈ ಥರ ಥರನೆ ನಡುಗಿತು. ಮುಖ ಕೆಂಪಾಯಿತು. ಅವನು ರಾಮನನ್ನು ಹೊಡೆದೇ ಬಿಡುವಂತೆ ಕೈ ಎತ್ತಿದನು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡನಿಗೆ ಅಷ್ಟುಕೋಪ ಬಂದುದನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಹಲ್ಲು ಕಡಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಕೋಪವನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವನ ಬಾಯಿ ನಿಂದಲೂ ಮೂಗಿನಿಂದಲೂ ಭುಸ ಭುಸನೆ ಉಸಿರು ಹೊರಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಅಣ್ಣನನ್ನು ಒಂದು ಸಲ ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ನೋಡಿ ಬೀದಿ ಬಾಗಿಲು ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಊಟಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆಯೂ ಕೋಪವುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಊಟಮಾಡಿ ಎಂದು ಸಹ ಯಾರೂ ಬಲಾತ್ಕರಿಸಲಿಲ್ಲ, ಮಾಡಿದ ಅಡಿಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ನರಳುತ್ತಿತ್ತು. ಮಕ್ಕಳು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಅತ್ತು ಸೊರಗಿ ನಿಧ್ರೆ ಬಂದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಒಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬರು ಮಾತು ಸಹ ಆಡದೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹಾಸಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡರು. ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಒಬ್ಬರಿಗೂ ನಿಧ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವಳು ತಡೆದರೂ ತಡೆಯದೆ ಮುಸುಕಿನಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ನಿಧ್ರೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವರು ಮುಸುಕು ಹೊದಿದುಕೊಂಡು ನಿಶ್ಚಲರಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದರು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಸಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬೀದಿ ಜಗಲಿಮೇಲೆ ಬಂದು ಕುಳಿತವನು ಕದಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಅವನಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಕಂಬಳಿ ದಿಂಬು ತಂದು ಅವನು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದಳು. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಅದನ್ನು ನೋಡಿದರೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ದುಗುಡದ ಕಾರ್ಮೋಡ ದಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವು ತನಗಾಗಿ ಬಂದವೆಂಬುದು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಏನನ್ನೂ ಯೋಚಿಸದೆ ಮಂಕಾಗಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವ್ಯಗ್ರತೆಯಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅಂಧಕಾರ ಕವಿದು ಹೊರಗಿನ ಪ್ರಪಂಚವೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಂತೆಯೇ ಕರ್ಕಶವಾಗಿತ್ತು. ಊರ ಮುಂದಲ ಬೂರುಗದ ಮೇಲಿನ ಗೂಬೆ ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಕಠೋರವಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತಿತ್ತು. ಗೂಗೆ ಹಾಗೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಕೂಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಿಧ್ರೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಅದು ಕೇಳಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಗೂಬೆ ಸಹ ನಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕರ್ಕಶಧ್ವನಿಯಿಂದ ಕೂಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಗೂಬೆಯು “ಕಟ್ಟಿಬಿಗಿ ಕುತ್ತಿಸುಡು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೆಂದು ಅದು ಕೂಗಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವರ ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಯದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಆಗ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಇಂದು ಗೂಬೆ ಕೂಗುವುದನ್ನೇ ಆಲಿಸುತ್ತ ಮಲಗಿರುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಗೂಬೆ

“ ಕಟ್ಟಿಬಿಗಿ ಕುತ್ತಿಸುಡು ” ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ಇದೆ ಎಂದು. ತೋರಿತು. ಊರ ಹೊರಗಿನ ಗದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಗುಳ್ಳೆನರಿಗಳು ಒಂದೇ ಉಸುರಿಗೆ ನೂರಾರು ಹುಚ್ಚು ನಾಯಿಗಳಂತೆ ಬೊಬ್ಬೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದವು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಯಗಚಿ ನದಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ಅಣೆಕಟ್ಟಿನಿಂದ ಧುಮುಕುತ್ತಿದ್ದ ನೀರು ಎಡಬಿಡದೆ ಬೋರ್ಗರೆಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಇರುಳಿನ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ನಾಲಾಳಾರು ಕತ್ತಿಗಳು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕಿರಚಿ ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಧಡಧಡನೆ ಓಡಿವು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನಕ್ಷತ್ರಗಳಿದ್ದರೂ ಅಂತರಿಕ್ಷ ನಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಂಧಕಾರವಾಗಿ ತೋರಿತು.

ಚಾಪೆಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಬೇಸತ್ತ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ತನಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ತಲೆದಿಂಬಿನಮೇಲೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ಮಲಗಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದೆ ಹತ್ತಿದಂತೆ ಆಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಹೊರಗೆ ಸಂಭವಿಸುವ ಸಂಗತಿಗಳು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಷ್ಟು ನಿದ್ರೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಅದು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ನೋಡುವಂತೆ ಕೇಳುವಂತೆ ವಿಲೋಕಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ಶಬ್ದಗಳನ್ನೂ ಭೇದಿಸಿಕೊಂಡು ಪಿಟೀಲಿನ ಧ್ವನಿ ಒಂದು ಕೇಳಿತು. ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಅದು ಪಿಟೀಲಿನ ಧ್ವನಿಯಾಗಿ ಕೇಳಿಸದೆ ಆ ಧ್ವನಿಯ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯಾಗಿ ತೋರಿತು. ಹಿಂದೆ ಯಾವಾಗಲೋ ಕೇಳಿದ ಧ್ವನಿ, ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ಆ ಧ್ವನಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಇದೆಯೋ ಎಂಬಂತಿತ್ತು ಆ ಗಾನ. ಉಳಿದ ಧ್ವನಿಗಳಂತೆ ಆ ಧ್ವನಿಯೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಕಿವಿಯಮೇಲೆ ಹಾದುಹೋಯಿತು. ಆದರೆ ಅದು ಹಾದು ಹೊರಟು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಪದೇ ಪದೇ ಪದೇ ಪದೇ ಕಿವಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಸುತ್ತುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಅದು ಅತ್ಯಂತ ದೀನವಾದ ದುಃಖ ಗಾನ. ಆ ಪಿಟೀಲಿನ ಧ್ವನಿ, ಅದನ್ನು ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವನು—ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವರು—ತಮ್ಮ ಎದೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದುಃಖವನ್ನು ಮೊಗೆದು ಮೊಗೆದು ಹೊರಕ್ಕೆ ತೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಅಲೆಯಾಗಿ ಹೊರಟು ತನ್ನ ವಿಶಾಲವಾದ ರಕ್ಕೆಯ ಆವರಣದಲ್ಲಿ ಶ್ರೋತೃಗಳನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಗಾನವನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮನಸ್ಸು ವ್ಯಧವಾಯಿತು. ದುಃಖಪೂರ್ಣವೂ, ಶಾಂತವೂ ಆಯಿತು. ಅದು ದುಃಖದ ಗಾನವಾದರೂ ರಸಾನುಭವವುಂಟಾಗಿ ಗಂಗಾಸ್ನಾನಮಾಡಿದಂತೆ ನೈ, ಮನ ಶುದ್ಧವಾಯಿತು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಆಗಾನ ಯಾವ

ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಬಂತೆಂಬುದನ್ನೂ ಈ ಅವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಯಾರು ನುಡಿಸಿರಬಹುದೆಂಬುದನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ಗಾನದ ಪ್ರಾರಂಭದ ಪರಿಣಾಮ ಸುಮ್ಮನೆ ಅದರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಒಡ್ಡುವುದಾಯಿತು. ಬಿಸಿಲಿನ ಬೇಗೆಯಿಂದ ಬಳಲಿ ಬೆಂಡಾದ ರಸಾಲವೃಕ್ಷ ಸಂಜೆಯ ತಂಪಿನ ತಂಗಾಳಿಗೆ ಮೈಯೊಡ್ಡಿ ಚಿಗರುಗಳಿಂದ ಅವೃತ ಬಿಂದುಗಳನ್ನು ಹೀರಿ ಗೆಲುವಾಗುವಂತೆ, ಶ್ರೀನಿವಾಸ ದುಃಖದಗ್ಧವಾದ ಮೈ ಮನಗಳನ್ನು ಆ ಗಾನದ ತಂಗಾಳಿಗೆ ಒಡ್ಡಿ ನೀರು ವಿನಾನಿನಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿರುವಂತೆ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಂತನು. ಆ ಸುಖ ಎಷ್ಟು ಮದಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದಿತೆಂದರೆ ಅದು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿತೆಂಬುದನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಲೂ ಸಹ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಅದರಿಂದ ಪರಾಂಗ್ಮುಖವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೊವು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅದು ಇದ್ದಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಇಂಪಾದ ಕಂಪು ಹೊರಹೊಮ್ಮುವಂತೆ, ಮಹಾತ್ಮರು ಒಂದೆಡೆಯಿಂದ ಮರೆಯಾದರೂ, ಅವರ ಅಡಿಗಳು ಹಿಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಪಾವಿತ್ರೈ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನುಸುಳುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಗಾನವು ನಿಂತುಹೋದರೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಅದು ನಿಂತುದರ ಅರಿವೇ ಆಗದೆ, ಅವನು ಇನ್ನೂ ಗಾನ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನೊಳಗಾಗಿ ಪಿಟೇಲಿನ ಧ್ವನಿ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಅದರ ಗುಂಗು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಹೃದಯದಿಂದ ಅದನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ, ಕತ್ತಲೆಯ ಮಬ್ಬಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ಓಣಿಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದುದು ಕಂಡರೂ ಅವನ ಕಣ್ಣಿನ ಛಾಯೆಯಂತ್ರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಒತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೋದುದನ್ನು ಅವನು ಕಂಡರೂ, ಭರದಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಿರುವ ನಾಗಾಲೋಟದ ಕುದುರೆ, ಎದುರಿಗೆ ಬಂದ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಕಂಡರೂ ತುಳಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಡುವಂತೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ತನ್ನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷ ಕಳೆದು ಆ ಗಾನದ ಮತ್ತಿನ ಗುಂಗು ಕಡಮೆಯಾಗಿ ಮತ್ತೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಾಯಿ ಬಗುಳಿ, ಕತ್ತೆ ಕಿರಕಿ, ಗೂಬೆ ಕೂಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಂತೆ ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಕನಸಿನಿಂದ ಎದ್ದವನಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಹಿಂದಲದೆಲ್ಲ ಜ್ಞಾಪಕ

ಋತುವಂತೆ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮುಂದಿದ್ದ ಆ ಗಾನ ಜವನಿಕೆ ಮರೆಯಾಗಿ ಅವನು ಅದರ ಹಿಂದೆ ನೋಡತೊಡಗಿದನು. ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಗಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಂದು ನಡೆದಿದ್ದ ಹೋರಾಟ, ತಾನು ಬೇರೆ ಹೋಗುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟಿದ್ದು ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತು, ನಿನ್ನ ಬಾರದೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಕೇಳಿಸಿದ ಗಾನ, ಉಂಟಾದ ಅನಿರ್ವಚನೀಯ ಆನಂದ.

ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಹೋದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜ್ಞಾಪಕವುಂಟಾಗಿ ಅದು ಯಾರಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು ಈ ಅವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದು ಹೊಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಅವಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದೆ? ಎಂಬ ಭಯವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಾದರೆ ಅವಳು ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಹೋದಳು, ಎಲ್ಲಿ ಹೋದಳು?” ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ನದಿಯ ಜ್ಞಾನ ಬಂತು. ಅವನ ಮೈ ಬೆವರಿತು. ಸರ್ರನೆ ಎದ್ದು ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಓಡಿಹೋಗಿ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯ ಹೊರಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆಗೆದು ಒಳಗೆ ನೋಡಿದನು. ಶಾಂತವಾಗಿ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಸುಗಳು ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು ಎದ್ದು ನಿಂತವು. ಒಂದು ಸಲ ಹೊಳೆದ ಮಿಂಚಿನ ಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ, ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಾಪೆ ಬರಿದಾಗಿದ್ದು ಅವನಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಅವನು ಮಾತನಾಡದೆ ಸರ ಸರನೆ ನದಿಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದನು. ಊರ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದ ನಂತರ ಅವನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಕರ್ತವ್ಯ ಅಕರ್ತವ್ಯಗಳ ಗೊಂದಲವುಂಟಾಯಿತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊಳೆಗೆ ಎರಡು ದಾರಿ. ಬಲಗಡೆ ಹೋದರೆ ಹೊಳೆಯ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿರುವ ಸೇತುವೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವುದು. ಎಡಗಡೆ ಹೋದರೆ ಭಾರಿ ಮಡು. ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಏನನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಲು ಮನಶ್ಯಾಂತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಪ್ರಾಯಶಃ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಡುವಿನ ದಾರಿಯನ್ನೇ ಹಿಡಿದಿರಬೇಕೆಂದು ಊಹಿಸಿ ಅವನು ಮಡುವಿನ ಕಡೆ ಹೊರಟನು. ಕತ್ತಲು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ದಾರಿ ಬೇಗ ಸಾಗಲಿಲ್ಲ, “ಈ ದಾರಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಬೇಗ ಸಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂಬುದು ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಅವಳು ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಕೈಮೀರಿ ಹೋಗಿರಲಾರಳು, ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯವುಂಟಾಯಿತು. ಇನ್ನೇನು ಮಡು ಸಿಕ್ಕಿತು ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನೀರಿಗೆ ಏನೋ ಬಿದ್ದುದು

ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅವನ ಹೃದಯವನ್ನೇ ದೇಹದಿಂದ ಕಿತ್ತಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ನಾಲ್ಕು ಹಾರು ಹಾರಿ ಅವನು ನದಿಯ ತೀರದ ಬಂಡೆಗೆ ಬಂದನು. ಆ ತೀರದಲ್ಲಿದ್ದು ಅದೊಂದೇ ಬಂಡೆ. ಆ ಬಂಡೆ ನೀರಿನಿಂದ ಮೇಲೆ ಎದ್ದಿತ್ತು. ಅದರ ಬುಡವೇ ಮಡು. ಹಿಂದೆ ಈಜಲು ಹೋಗಿ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ತವರಿಗೆಲ್ಲ ಅದೇ ಸ್ಥಾನವಾಗಿತ್ತು. “ ಮಟ್ಟಿ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತೇನೆ; ” “ ಮಟ್ಟಿ ಕಲ್ಲು ಮಡುವಿಗೆ ನೂಕಿ ಬರುತ್ತೇನೆ ” ಎಂಬುದು ಊರಿನ ಸಾಧಾರಣ ಮಾತಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಬಂದು ಬಂಡೆಯಮೇಲೆ ನಿಂತನು. ಅವನ ಕೈ ಕಾಲುಗಳು ಥರ ಥರನೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಮಡುವಿನ ಗಾಂಭೀರ್ಯವೂ ಮೌನವೂ ಭಯಂಕರವಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಮಡುವನ್ನು ಕುರಿತು ನೋಡಿದನು. ಊರಿನ ಅನೇಕ ತರುಣಿಯರು ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ತಿದ್ದು ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆದು, ಆ ನದಿ ಅವನ ಪ್ರೀತಿಯ ನದಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೆ ಅದರ ಮೇಲೆಯೇ ಕೋಪವುಂಟಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ತಾನು ಕೇಳಿದ ಶಬ್ದವಾಗಿದಿರಬೇಕೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಅನುಮಾನ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತಾನೂ ಕೂಡಲೇ ನೀರಿಗೆ ಬೀಳಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬೀಳೋಣವೋ ಅಥವಾ ದಡದ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಮಾರು ಮುಂದೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ಬೀಳಬೇಕೋ ಎಂಬ ತರ್ಕದ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೇ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಯುಗವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಒಂದು ಮಿಂಚು. ನಾಲ್ಕು ಮಾರು ದೂರದಲ್ಲಿ ನದಿಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕವ್ವು ತಲೆಯೊಂದು ಮೇಲೆದ್ದು ಮತ್ತೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಮಾರು ನೆಗೆದು ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದು ವಾಯುವೇಗದಿಂದ ತಲೆ ಕಂಡ ಕಡೆಗೆ ನುಗ್ಗಿ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಪ್ರವಾಹದ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮುಂದೆ ಹೋದನು. ಎರಡೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ಕೈಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಿಕ್ಕಿದಳು. ಆಕೆ ತ್ರಾಣವುಳ್ಳವಳಾಗಿ ಕೈ ಕಾಲು ಬಡಿಯುವಂತಿದ್ದರೆ, ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಅವಳ ತಲೆ ಜುಟ್ಟನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದನು. ಸೀತಾ ಬಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಜ್ಞಾನವಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಆಕೆ, ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲಿ ಹೋಗುವವನು ಹುಲ್ಲು ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುವನೆಂಬ ಗಾದೆಯಂತೆ ಅವನನ್ನೇ ಬಲವಾಗಿ ಅಪ್ಪಿ ಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಈಗ ಆಕೆಗೆ ಮೈ ಮೇಲೆ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದು

ದರಿಂದ ಅವಳು ಒಂದು ನಿರ್ಜೀವ ವಸ್ತುವಿನಂತಾಗಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ದಡಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಅನಂತರ ಅವಳನ್ನು ಹೆಗಲಿನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸರ ಸರನೆ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರ ತಂದನು. ಅವಳು ಸತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥ ದಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಂಟಾಯಿತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ತಂದು, ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಸಿದ್ದ ಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದನು. ಒಂದೆರಡು ಗಂಟೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗುಣಹೊಂದಿ ಎದಿನಂತೆ ಮಾತನಾಡ ತೊಡಗಿದಳು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಏಳಿಸಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬೇರೆ ಸೀರೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟನು. ಅದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಬರುವ ದಿನವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಯಾವಾಗಲೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆದಿನ ನೆರೆ ಮನೆಯ ಹುಡುಗಿಯ ಕೈಲಿ ಮಡಿಯನ್ನು ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಪದ್ಧತಿಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಮತ್ತೇನೂ ಗೊತ್ತಾ ಗಲಿಲ್ಲ. ನಿದ್ರೆಯ ಜೊಂಪಿನಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಆಗ ಇನ್ನೂ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ನದಿಗೆ ಹೋಗುವ ಹೊತ್ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸಹ ಅವಳಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ತೂಗಡಿಸುತ್ತ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸೀರೆ ರವಿಕೆ ಟವಲುಗಳನ್ನು ರಾತ್ರಿಯೇ ಹಾಕಿಟ್ಟಿದ್ದ ಕುಕ್ಕೆಯನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು. ಬಳಲಿ ಹೊತ್ತು ಕಳೆದು ಮಲಗಿದುದರಿಂದ ರಾಮನಿಗಾಗಲಿ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಗಾಗಲಿ ಇದಾವುದೂ ಗೊತ್ತಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಸಾಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದು ಶ್ರೀನಿವಾಸನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದು ಅವನಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು.

ಒಳಗಿನವರಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದರೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಆ ರಾತ್ರಿಯ ನಿದ್ರೆ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು. ಅವರು ಉಳಿದ ಕಾಲವನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಲೇ ಕಳೆದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನಗೆ ಜೀವನ ಬೇಸರಿಕೆ ಯಾದುದರಿಂದ ಸಾಯಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಕೊನೆಯ ಬಾರಿ ಎಂದು. ತಾನು ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸಿ ನದಿಗೆ ಹೊರಟುದಾಗಿಯೂ ಹಿಂದೊಂದು ಸಲ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಬದುಕಲೇಬೇಕೆಂಬ ಕೆಚ್ಚಿನಿಂದ ಆ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ವಿಮುಖಳಾದುದಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿದಳು. “ನನ್ನದು ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ನನ್ನದೆಷ್ಟು

ತಪ್ಪೋ ನರಸಿಂಹನದೂ ಅಷ್ಟೇ ತಪ್ಪು. ನರಸಿಂಹ ಏನೂ ನಡೆಯದವನಂತೆ ಘುಖವಾಗಿ ಇರಬಹುದಾದರೆ, ನರಸಿಂಹನನ್ನು ಸಭ್ಯ ಗೃಹಸ್ತನೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಗೌರವಿಸುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ನಾನಾಕೆ ಸಾಯಬೇಕು? ಎಂದು ಆಗ ಸಾವಿನೆಡೆ ಮಿಂದ ಓಡಿ ಬಂದೆ. ಆದರೆ ಈಚೆಗೆ ಕಣ್ಣುತೆರೆಯಿತು. ಗಂಡು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಹೆಣ್ಣು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಇಲ್ಲ. ಇತರರಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹೋಗಲಿ, ನಮ್ಮ ಸಂಸಾರದ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಾದರೂ ನನ್ನ ದೀನಸ್ಥಿತಿಯರಿತು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಕನಿಕರವಿಡಬಹುದೆಂದು ಮೋಚಿಸಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ನೋಡಿದರೆ ನಾನು ಬಂದಂದಿಸಿಂದ, ನಾನು ಅಪಶಕುನದ ಗೂಬೆ. ನಾನು ಬಂದಂದಿಸಿಂದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಯಾವುದೂ ಏಳಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಾದ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೋರಾಟ. ನನ್ನ ಕಾರಣದಿಂದ ಸೀವಿಬ್ಬರೂ ಜಗಳವಾಡುವುದು ಬೇಡ. ವಾಯಲು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಈ ಸಂಸಾರ ಕಲಹ ನೋಡಲಾರದೆ ಹೊಳೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿದ್ದೆ” ಎಂದಳು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿ ತಿದ್ದರು. ಬೆಳಗಾದ ನಂತರ ತ್ರೀನಿವಾಸ ರಾಮನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಬೇರೆಯಾದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಅವನ ಜತೆ ಉಳಿದಳು.

೧೨

ನರಸಿಂಹನ ಎದೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅದು ಎದೆಗಾರಿಕೆಯೋ ಅಥವಾ ಬರಿಯ ಒರಟು ತನವೋ ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವನು ನಿಜವಾಗಿ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಮೊಡನೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಆ ಅವಾಂತರವೆಲ್ಲ ಮುಗಿದ ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಬರಬಹುದೆಂದು ಯಾರೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಅವನು ಬರುತ್ತಾನೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಕೆಲವರು ಅವನು ಬರುತ್ತಾನೆಂದೂ, ಕೆಲವರು ಖಂಡಿತ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಜೂಜು ಕಟ್ಟಿದರು. ಹಿರಿಯರಾದವರು “ಯಾವ ಮುಖ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಾನೇ ಆ ಪಟಿಂಗ ಇಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಮಾನವಿರುವ ಯಾವನೂ ಇಂತಹ ಕೆಲಸ ಸಂಭವಿಸಿದಮೇಲೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ

ಎಲ್ಲರ ಎದುರಿಗೂ ಹೇಗೆ ಮುಖ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ತಿರುಗುತ್ತಾನೆ? ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾಳೆಲ್ಲ” ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಯುವಕರಾದ ಉತ್ತಾಹಿಗಳೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಮೋಹಕ ಸೌಂದರ್ಯದ ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದವರೂ ಆದ ಸುಧಾರಕ ತರುಣರೂ “ ಆ ಕೃತ್ಯಮಿ ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲಿ. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ತಿರುಗದ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅವನನ್ನು ಸಮಾಜದಿಂದ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿಯೇ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದರು. ಮಹಿಳೆಯರು ರಾವಣನನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವಂತೆ ಭಯದಿಂದ ಮೆತ್ತಗಾದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ “ ಅವನು ಬರುತ್ತಾನಂತೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರೂ “ ಪ್ರಾಯಶಃ ಅವನು ಬರಲಾರ. ಎಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಇಷ್ಟು ಮಾನಗೆಟ್ಟಿರಲಾರ. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ತಾನೆ ಹೇಗೆ ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾಳೆ? ಇದು ನಡೆಯದ ಮಾತು” ಎಂದುಕೊಂಡರು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಬೇರೆ ಒಲೆ ಹೂಡಿದ ನಂತರ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಗೂ ಅವನಿಗೂ ಇದ್ದ ಭ್ರಾತೃತ್ವ, ಬಾಂಧವ್ಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಇದ್ದ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವೇ “ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿರ್ದೋಷಿ ನಿರಪರಾಧಿ” ಎಂಬುದು ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮತವಾಗಿತ್ತು. “ ಹೇಗಾದರೂ ತಪ್ಪೆಲ್ಲ ಅವಳದೇ. ಅವಳು ನಾಯಿ ಮುಟ್ಟಿದ ಮಡಕೆ. ಅವಳಿಗೆ ಇನ್ನು ಬಾಳು ಇಲ್ಲ” ಎಂಬುದು ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಮತವಾಗಿತ್ತು. ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಊರಿನ ಇತರ ಹಿರಿಯರ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಅನುಸಾರವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ತೀರ್ಮಾನಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯತ್ವವೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ದೃಢ ನಂಬಿತೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿಲ್ಲದವರೆಲ್ಲ ಅವರ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿಯೇ ಅವರಿಗೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬೇರೆಯಾದಂದಿನಿಂದ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ, ನರಸಿಂಹ ಊರಿಗೆ ಬರುವ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಚೇಳು ಕುಟಕಿದಂತೆ ಅಯಿತು. ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ತಂಗಿಯಾದರೂ ಇಂತಹ ರಾಕ್ಷಸಿಯಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ನರಸಿಂಹ

ಇನ್ನು ಸಂಭಾಷಣೆಗೂ, ಮುಖಾವಲೋಕನಕ್ಕೆ ಸಹ ಅರ್ಹನಲ್ಲವೆಂದು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಿರ್ಣಯಿಸಿದ್ದನು. ನರಸಿಂಹನಲ್ಲಿ ಅವನ ಸಿಟ್ಟು, ಆತ ಸೀತಾ ಬ್ರಹ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿ ನಡೆದನೆಂಬುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಯವ್ವನ ಮತ್ತು ಶೌಂದರ್ಯದ ಜ್ವಾಲೆಗೆ ಆಕರ್ಷಿತವಾಗಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಅದರಲ್ಲಿ ಪತಂಗಗಳಂತೆ ಯುಕ್ತಾಯುಕ್ತ ವಿವೇಕವಿಲ್ಲದೆ ಬೀಳುತ್ತವೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ೨ದರೆ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯ ತಪ್ಪು ಎಂಬ ಪರಿಜ್ಞಾನ ರಾಗಲಿ ತನ್ನ ಅನೌಚಿತ್ಯದಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಉಂಟಾದ ಜೀವಾವಧಿ ಹಂಸೆಯ ಜ್ಞಾನವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದುದು, ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಅವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೋಪವನ್ನೂ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿತ್ತು. ತನ್ನಿಂದ ಅಂತಹ ತಪ್ಪು ಸಡೆದನಂತರ, ಅವನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಡನೆ ನಡೆದುಕೊಂಡುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ರಕ್ತ ಕ್ರೋಧದಿಂದಲೂ ಅವಮಾನದಿಂದಲೂ, ತಂಗಿಗಾಗಿ ಕನಿಕರದಿಂದಲೂ ಕುದಿದು ನೊಂದಿತ್ತು. ನರಸಿಂಹನನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡಾ ಲೆಲ್ಲ ಅವನ ಮೈ ಕ್ರೋಧದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ನರಸಿಂಹ ಎದುರಿಗೆ ಎಂದರೆ “ಅವನನ್ನು ನಾನು ಏನು ಮಾಡಬಿಡುತ್ತೇನೆಯೋ, ಎಲ್ಲಿ ಅವನ ಸ್ತ್ರೀಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮುರಿಯುತ್ತೇನೆಯೋ, ಅವನ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ತೆಗೆಯುತ್ತೇ ನೆಯೋ; ಅವನು ನನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಬರದೆ ಇರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಲ್ಲ” ಎಂದು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದನು. ನರಸಿಂಹನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗಿದ್ದ ಕೋಪ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಬ್ಬಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಅವಳೂ ಸಹ “ಪರ ಮಾತೃ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದೆಡೆ ಸೇರದಂತೆ ಮಾಡು” ಎಂದು ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನರಸಿಂಹನೂ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯೂ ಬರುವ ಉದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಹುಚ್ಚನಂತಾದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸುತ್ತಿ ತಾನು ದಾಟಿ ಬಂದ ಹಿಂದಲ ನರಕವೆಲ್ಲ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಆ ಯಿಯ ಜ್ಞಾಪಕದಿಂದಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಮೈ ನಡುಗಿ ಮನ ಜಿಗುಪ್ಸೆಹೊಂದಿ ಜ್ವರ ಎಂದಂತೆ ಆಯಿತು. ಬಂದ ರೋಗ ವಾಸಿಯಾಗಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲಾನಂತರ ಸುತ್ತಿ ಮರುಕಳಿಸಿ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಪಾಯವಾಗುವಂತೆ ಅವಳ ಮೈ ಸುನಗಳು ಜರ್ಝರಿತವಾದುವು. ಯಾವ ಯಾವ ಭೀಭತ್ಯ ಅನುಭವ ಇವನ್ನು ಆಕೆ ಹಿಂದೆ ಹೊಂದಿ, ಕೆಟ್ಟ ಕನಸಿನೊಳಗಿಂದಲೆಂಬಂತೆ ಅವುಗಳಿಂದ

ಪಾರಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದಳೋ ಆ ಕ್ರೂರ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಎರಡರಷ್ಟು ಕಠೋರವಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಅಪ್ಪಳಿಸುವಂತೆ ತೋರಿತವು. ಈ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಓಡಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿತು. ಕೊನೆಗೆ “ಭೂಮಿಯಾದರೂ ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ನುಂಗಿ ನನ್ನ ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಕೊನೆ ತರಬಾರದೆ?” ಎಂದು ಆಕೆ ಬಯಸಿದಳು. ನರಸಿಂಹನ ಬರುವಿನ ಸುದ್ದಿ, ಅವಳನ್ನು, ಮರೆಯಾಗಿದ್ದ ಮತ್ತೊಂದು ಕ್ರೂರ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಎಳೆ ದೊಯ್ಯಿತು. ಕೋಮಲವಾದ ಗಿಡವನ್ನು ಗಾಳಿ ಬಂದು ಅಪ್ಪಳಿಸುವಂತೆ, ಒಂದೇ ಏಟಿಗೆ ಅರಿಜೀವವಾದವಳಂತೆ ಅವಳು ನಿರ್ವಿಣ್ಣಳಾದಳು. ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಜರ್ಘನಿತಳಾದ ತಂಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಬಿದ್ದಹಾಗೆ ಆಯಿತು.

ಬೇರೆಯಾದಂದಿನಿಂದ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನೂ ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾತು ಬೆಳೆಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ನರಸಿಂಹನ ಮತ್ತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಅವರು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮೌನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಂದಲೇ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿದ್ದರು. ನರಸಿಂಹ, ತಮ್ಮ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ತಂಗಿಯ ಗಂಡನಾದರೂ ಈ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಅವನು ಇನ್ನು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬರಲಾರನೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ಅವರ ಮನಃಪಥದಿಂದ ಆತ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರೆಯಾಗಿದ್ದನು. ಈಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವನು ಬರುವ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದು ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಮೇಲೆಯೂ ಕೋಪವುಂಟಾಯಿತು. “ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಇರುವಂತೆ ಇಲ್ಲ. ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಯಾಕೆ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯಕೊಡಬೇಕು. ಅವನು ಇಲ್ಲಿ ಬರುವುದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸು ಎಂತಹ ವೇದನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತದೆ? ಆಕೆಯ ನಿರುತ್ತಾಹಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಎಂತಹ ಕಳವಳವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ? ಅವನ ಬರುವಿಕೆಯಿಂದ ಈ ವಾತಾವರಣವೇ ಕಲುಷಿತವಾಗುವುದೆಲ್ಲ? ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಸಾಧ್ಯ? ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಅವನಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬರಲು ಯಾಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕು? ಮಾನಗೆಟ್ಟ ಆ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗಾದರೂ ಇದು ತಿಳಿಯಬಾರದೆ? ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ಮನಸ್ಸಿನ ವೇದನೆಯೇ ಇವರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಲ್ಲ? ಪಶುವಿ

ನಂತಿರುವ ಸರಸಿಂಹನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ, ಹೆಣ್ಣು ಆದ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಗೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸಂಕಟ ತಿಳಿಯಬಾರದೆ ? ”

ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸ, ಕೊನೆಗೆ ನರಸಿಂಹ ಬರುವುದನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿಯಾದರೂ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಬಳಿ ಹೋದನು. ಈಚೆಗೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಾತಿಗೂ ಬರದಿದ್ದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಗೆ ಅವನು ಬಂದಿದ್ದ ಉದ್ದೇಶ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು “ ಅವನು ಇಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತಾನಂತೆ ” ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. “ ಹೌದು. ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ, ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯೂ ಬರುತ್ತಾಳಂತೆ ” ಎಂದ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ.

ನರಸಿಂಹನ ಹೆಸರನ್ನು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. “ ಅವನು ” ಎಂಬುದೇ ಅವನ ಹೆಸರಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು “ ಈಗ ಇಲ್ಲಿ ಅವನು ಯಾಕೆ ಬರಬೇಕು ? ” ಎಂದನು.

ರಾಮಸ್ವಾಮಿ—ನಾನೇನು ಅವನಿಗೆ ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಬರದೆ ಉಳಿದು ಹೋಗಿದೆ ಎಂದು ಬರೆದೆನೆ ?

ಶ್ರೀ.—ಇಲ್ಲ, ಆದರೆ ಬರಬೇಡ ಎಂದೂ ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ.

ರಾ.—ಇದೊಳ್ಳೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ರಘೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಬರೆದಳು. ತಾಯಿ ತಂದೆ ಇಲ್ಲದ ಮಗು, ತವರು ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆಂದರೆ ಬೇಡವೆನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ? ತಾಯಿ ತಂದೆ ಇಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣುಮಗು ತವರಿಗೇ ಎರವೆ ?

ಶ್ರೀ.—ಹೌದು ಅವಳು ತವರಿಗೆ ಎರವಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಮಾತ್ರ ಎರವು ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯು ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನು, ಲಕ್ಷ್ಮಿಮಾಡದೆ “ ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಬೇರೆ ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಬರಲಿ, ಮನೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳನ್ನೇ ಮನೆಗೆ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅಪವಾದ ನನಗೆ ಸಾಕಾಗಿದೆ ” ಎಂದಳು. ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ ಎಂದನು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು “ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಯ ಹೆಣ್ಣಲ್ಲವೆ? ಅವಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ಕನಿಕರವೆಲ್ಲ ನಿಮಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು ? ” ಎಂದನು.

ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯು ಮಾತನಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು

“ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ಬಂದರೆ ಬರಲಿ. ಆ ನರಸಿಂಹ ಯಾಕೆ ಬರುತ್ತಾನೆ?” ಎಂದನು.

ರಾ.—ಮೊದಲು ಜಲಜಾಕ್ಷಿ ‘ನಾನು ಬರುತ್ತೇನೆ. ಬರಲೇ. ರಘೋತ್ಸವ ನೋಡುವ ಆಸೆ’ ಎಂದು ಬರೆದಳು. ನಾನು ೮ ದಿನ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೆ. ಮತ್ತೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾಗದ ಬರೆದಳು. ಅನಂತರ ವಿಧಿ ಇಲ್ಲದೆ, ಬಾ ಎಂದು ಜವಾಬು ಕೊಟ್ಟೆ. ಈಗ ನರಸಿಂಹನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾಳೆ. ನಾನು ಏನು ಮಾಡಲಿ?

ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಕೋಪದಿಂದ “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದೆ ಅನಾಥಿಯಾದಾಗ ನಿನಗೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹೊಳೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ ಅಲ್ಲವೆ?” ಎಂದನು. ಅನಂತರ “ನೀನು ಬರುವುದು ಬೇಡ, ನಿನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಬರೆದು ಹಾಕು” ಎಂದನು.

ರಾ.—ಅದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಆದದ್ದು ಆಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅವಳ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದದ್ದು ಅವಳಿಗೆ. ಅವಳಿಗಾಗಿ ನಾವು ಎಲ್ಲ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನೂ ತೊರೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವೆ?

ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಸಹಿಸಲಾರದ ಕೋಪವುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು “ನಿನ್ನ ಯಾವ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನೂ ತೊರೆಯಬೇಡ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಪ್ಪಿಕೊ. ಆದರೆ ಅವನು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸ್ಥಿತಿ ಏನು? ಅವನು ಯಾರೆಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಏನು ಹೇಳುವೆ? “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬಾಳನ್ನು ಮಣ್ಣು ಗೂಡಿಸಿದವನೆಂದು ಹೇಳುವೆಯೆ?”

ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯು “ಇನ್ನು ಆ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು. ಅವಳ ಬಾಳೂ ಮುಗಿದುಹೋಯಿತು. ನಮ್ಮ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವೂ, ಅವಳ ಯೋಚನೆಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವಂತಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನು “ಆಹಾ ಅವಳ ಅಧ್ಯಾಯ ಮುಗಿಯಿತೆ? ಅವಳ ಬಾಳು ಮುಗಿಯಿತೆ? ಹಾಗಾದರೆ ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಅವಳು ಸತ್ತಳೆ? ಹತ್ತೊಂಬತ್ತು ವರುಷಕ್ಕೇ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಜೀವ ಬರಡಾಯಿತೆ? ಅವಳು ಯಾವ ಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದಳು?”

ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಬಾಳಿದಳೆ? ಪತಿಯ ಪ್ರೇಮದ ಸವಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದಳೆ? ಲಲ್ಲೆನಾತಿನ ಮಕ್ಕಳ ಆವೃತಸ್ಪರ್ಶ ಈಕೆಯ ಬಾಳನ್ನು ಚಿಗುರಿಸಿತೆ? ಸಂಸಾರಜೀವನದ ಸಾರವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದಳೆ? ಕೋಮಲವಾದ ತಾವರೆಯನ್ನು ಆನೆಯು ಕಿತ್ತು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಸೆಯುವಂತೆ ಆ ಘಾತುಕನು ಇವಳ ಬಾಳನ್ನು ಮರುಭೂಮಿ ಮಾಡಿದನು. ಆದರೆ ಈ ರೂಪ ಈ ಯವ್ವನವನ್ನು ಇಷ್ಟು ಸರಾಗವಾಗಿ ಸಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬಾಳು ಮುಗಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆ ಬಾಳು ಹೊಸದಾಗಿ ಚಿಗುರಿ ಹೂತು ಕಾತು ಫಲಿತು ನವಯವ್ವನದ ಪುನರ್ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ನೂತನ ಬಾಳ್ವೆಯನ್ನು ಬಾಳುವ ದಿವ್ಯ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಅವನು ಕಂಡನು. ಆದರೆ ಸದ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು, ಆ ಮಂಗಳ ಶುಭವನ್ನು ಮುಟ್ಟುವ ದಾರಿ ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ದೂರದಲ್ಲಿ ಸುಖದ ವಾತಾವರಣ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಸದ್ಯದ ಮುಂದಲ ಹೆಜ್ಜೆ ಅಂಧಕಾರಮಯವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. “ ದೇವರು ಆ ಬಡವಾಯಿಯ ಬಾಳನ್ನು ಸುಖಮಯವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಮನೆಗೆ ಹೋದನು.

೧೨

ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯ ರಥೋತ್ಸವ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತ ಬಂತು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯೂ ನರಸಿಂಹನೂ ಊರಿಗೆ ಬರುವ ದಿನವೂ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತ ಬಂತು. ಜತೆಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ದುಗುಡವೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಹೋಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ನರಸಿಂಹನೂ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯೂ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಇಳಿದರು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸನೂ, ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಯುವಕ ಉತ್ತಾಹಿಗಳೂ, “ ನರಸಿಂಹ ಯಾವ ಮುಖದೊಂದಿಗೆ ಈ ಊರಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ? ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ನರಸಿಂಹನಿಗೇನೂ ಆ ಬಗೆಯ ಸಂಕೋಚವಾಗಲಿ ಮುಖಹೇಡಿ ತನವಾಗಲಿ ಇದ್ದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಇಳಿದು ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಉಳಿದನು. ಅನಂತರ

ಏನೂ ಅರಿಯದವನಂತೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮನೆಗೂ ಹೋದನು. ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾತ್ರ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ.

ನರಸಿಂಹನನ್ನು ಜನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಏನೂ ನಡೆಯದವರಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಮೈ ಉರಿಯಿತು. ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾಗಲಿ, ನರಸಿಂಹನ ಯೋಗ್ಯತೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವನ ಎದುರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಅಸಮಾಧಾನವೆಲ್ಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೇ ಮೀಸಲಾಗಿದ್ದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಈಚೆಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯಾವ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೂ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕಂತೂ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನದಿಗೆ ಸಹ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅಪ್ಪಿ ತಪ್ಪಿ ಅವಳು ಒಂದು ಸಲ ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೂ, ಜನರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದೆ ನಿರ್ಜನವಾದ ಯಾವುದೋ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನದಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಇತರರಾರೂ ಇಳಿದುಕೊಳ್ಳದ ದೂರವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇಳಿದು, ತನ್ನ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾನು ಜನರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಿದ್ದರೂ ಜನ ತನ್ನನ್ನೇ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವರೆಂಬುದೂ ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ನರಸಿಂಹನದು ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ತಪ್ಪಾಗಿಯೇ ತೋರಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನರಸಿಂಹನಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿರಸ್ಕಾರವಾಗಲಿ, ಅವನು ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಬಾಳನ್ನು ಮಣ್ಣು ಗೂಡಿಸಿದನೆಂಬ ಸಾತ್ವಿಕ ಕ್ರೋಧವಾಗಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಉಂಟಾದುದು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬರಾಗಲಿ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ “ ನೀನು ಅಯೋಗ್ಯ ಸಮಾಜದ ಮುಳ್ಳು, ನೀನು ಸಹವಾಸಕ್ಕೂ ಮರ್ಯಾದೆಗೂ ಅರ್ಹನಲ್ಲ ” ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮಾಡಿದ ಅಕಾರ್ಯ ತಮಗೆ ತಿಳಿದೇ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬಂತೆ ಜನ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ನಡೆದುಕೊಂಡರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಅಣ್ಣ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯಂತೂ ಇರಲಿ. ಉಳಿದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಯಾರೂ, ಮುಖದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಲಿ ತಿರಸ್ಕಾರವನ್ನು ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. ನರಸಿಂಹ ಎಲ್ಲರಂತೆ ಎಲ್ಲರ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಉತ್ಸವಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಶಾತ್ರವೊರೆ ಮುಂತಾದ ಭಗವಂತನ ಉಪಚಾರ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲರಂತೆ ದೇವರಿಗೆ ತಾನೂ ಅತ್ಯಂತ ಸಮೀಪನಾಗಿ, ಭಕ್ತಿಚಾಮರಗಳಿಂದ ದೇವರ

ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ದೇವರಿಗೆ ನಿವೇದನ ವಾಗುವ ಅಡಿಗೆ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸಿದ್ಧತೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಂತಹ ವೈದಿಕರಿಗೂ ಮಡಿ ಆಚಾರದವರಿಗೂ ತಾನೇ ಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೆ ತಾನೂ ಕುಳಿತು ಊಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಮೈ ಉರಿಯತೊಡಗಿತು. ಅವನಿಗೆ ನರಸಿಂಹನ ಮೇಲಿನ ಕೋಪಕ್ಕಿಂತ ತನ್ನ ಊರಿನ ಜನರ ಮೇಲೆಯೇ ಕೋಪ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆ ರೀತಿ ಒಂದು ದಿನವೂ ತಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಓಡಾಡಲು ಜನ ಅವಕಾಶ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. “ನರಸಿಂಹನು ಪುರುಷ ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ” ಎಂದು ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಇಂದು ಅವನಿಗೆ ಅನುಭವವಾಯಿತು. ಪುರುಷನಾದರೆ ಅವನೇನು ದೇವತೆಯೇ? ಅವನು ತಪ್ಪುಮಾಡುವುದೇ ಇಲ್ಲವೇ? ಅವನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪನ್ನು ಜನ ಯಾಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಕು? ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿರಪರಾಧಿ, ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಹೊರಗಾದವಳಾದರೆ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಪರಾಧ ಮಾಡಿದ ನರಸಿಂಹ ಯಾಕೆ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಹೊರಗಾದವನಲ್ಲ? ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ಅಸಮಾಧಾನವೂ ಕೋಪವೂ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ, ನರಸಿಂಹನೊಂದಿಗೆ ಘಟನೆ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳ ಹಿಂದೆ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ನಡೆದಂತೆ ಭಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಸಂಭವಿಸಿದುದು ತನಗೇಯೋ, ಅಥವಾ ತನ್ನ ಪರಿಚಿತರಾದ ಯಾರಾದರೂ ಇತರರಿಗೇಯೋ ಎಂದು ಅವಳು ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಶಂಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ನರಸಿಂಹನ ಮೇಲೆ ಕೋಪವಾಗಲಿ ತಿರಸ್ಕಾರವಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಘಟನೆ ತನ್ನ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಅವಳ ಜಗತ್ತು, ಗಂಡನಾದ ಸುಂದರರಾಜನ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸುವಾಸಿತವಾಗಿತ್ತು. ಆ ದುರ್ಘಟನೆ ನಡೆದ ಮೇಲೂ, ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೂ ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸು ಸುಂದರರಾಜನಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಚೆಗೆ ಸುಂದರರಾಜ, ದೇಹದಿಂದ ಅವಳಿಂದ ದೂರವಾಗಿದ್ದಷ್ಟೂ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಅವನಲ್ಲಿಯೇ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೇ ಒಂದೊಂದು ಸಲ “ಈ ಗಂಡ ನನಗೆ ಇಷ್ಟು ಪ್ರಿಯ

ನಾಗಿದ್ದಾನೆಲ್ಲ!” ಎಂಬ ಗಾಬರಿಯುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆಕೆಯದು ಪೂರ್ಣ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯದ, ಗಂಡನಿಗಾಗಿ ಕೊರಗುವ, ತಪಸ್ಸುಮಾಡುವ, ಪ್ರೇಮಸಿಯ ಬಾಳು ಆಗಿತ್ತು. ಗಂಡನನ್ನು ಹೊರತು ಇತರರನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಚನೆ ಮಾಡುವುದು ಸಹ ಅವಳಿಗೆ ವ್ಯಭಿಚಾರವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಆ ಪ್ರೇಮ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೇ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸುಂದರರಾಜನು ತನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿರುವುದೆಂಬುದರಿಂದಲೂ, ಅವಳ ಪ್ರೇಮ ಆನಂದ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜ ತನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಏನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದು ಸಹ ಆಕೆಗೆ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವಳು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಪ್ರೇಮ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಯಾರೂ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಂದರರಾಜನ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಪೂರ್ಣಳಾಗಿ ಮತ್ತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆ ಭಾವನಾಪರವಶತೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ನರಸಿಂಹನೆಂಬ ಒಂದು ಕಣಜ, ಒಂದು ಸಲ ತನ್ನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸಿದುದು ಸಹ ಒಂದು ಪ್ರಕೃತಿ ಚೇಷ್ಟೆಯಂತೆ ತೋರಿತ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ಆಕೆಗೆ ನರಸಿಂಹನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಸಮಾಧಾನವೂ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ನರಸಿಂಹ ಅವಳ ಬಾಳನ್ನು ಹೇಗೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ತನ್ನಿಂದಲೇ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಪ್ರೇಮ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಯನಾದ ಸುಂದರರಾಜನೊಂದಿಗೆ, ಪ್ರೇಮ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳನ್ನೂ ಪ್ರೇಮ ಸಂಭವಗಳನ್ನೂ ನೆನೆಯುತ್ತಾ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಆಕೆಯ ಶಾಂತ ಜೀವನದಲ್ಲಿ, ನರಸಿಂಹನನ್ನು ಮತ್ತೆ ನೋಡಿದುದರಿಂದ, ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಸರಿಕೆ ಜಿಗುಪ್ಸೆ ಮಾತ್ರ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆ ರಥೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ, ಎರಡು ವರುಷದ ಹಿಂದಲ ರಥೋತ್ಸವವೂ, ಅಂದು ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೂಡಿದ ಪ್ರಿಯನ ಜ್ಞಾಪಕವೂ ಬಂದವು “ ಅವರಿಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ಆಗಲಿ ನನಗಂತೂ ಈ ದಿನ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಆನಂದದ ದಿನವೇ. ಮುಂದೆ ಏನೂ ಆಗಲೇಬೇಡ, ಇಂದೇ ನಾನು ಸತ್ತರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟೇಬಿಡಲಿ. ನನಗಂತೂ ಈ ಬಾಳಿಗೆಲ್ಲ ಮದುವೆಯಾದ ಆ ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳ ಸುಖಗಳೇ ಸಾಕು. ಮನುಷ್ಯನ ಸುಖಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪರಿಮಿತಿಯುಂಟೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಸುಖ ಹೆಚ್ಚಾದುದರಿಂದಲೇ ಅದು ಹಾಗೆ ನೋಟಕಾಯಿತು ” ಎಂದು.

ಕೊಂಡಳು. ಅವಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಸುಗಂಧದ ವಾಸನೆಯಂತೆ ಅವಳ ಗಂಡ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವೇ ಇರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳು ಓಡಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಹಿಂದುಗಡೆ ಆತನ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಸಪ್ತಳದಂತೆ ಕೇಳಿ ತಟಕ್ಕನೆ ತಿರುಗಿ ಬೆಪ್ಪಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಮನೋರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸರಸ ವಿನೋದ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಆಗಿನ ಒಂಟಿ ಬಾಳು ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಬಿಸಿಲು ಮಳೆ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮುಖದಮೇಲೆ ತಾಂಡವನಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ " ಇದೇನು ಇವಳ ಭ್ರಮೆ ಯಾವ ಕನಸೋ? " ಎಂದು ವಿಷಾದವುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ನರಸಿಂಹನ ಬರವಿನಿಂದ, ತಾನು ಯೋಚಿಸಿದಷ್ಟು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ವ್ಯಾಕುಳಲಾಗದುದರಿಂದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಶಾಂತಿಗೆ ಕಾರಣ, ಅವಳು ತನ್ನ ಗಂಡನ ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೇ ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬೆಂಗಳೂರು ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾಮನಾಥನ ಬರವಿನಿಂದ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕಾವು ಉಂಟಾಯಿತು. ರಾಮನಾಥ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸುಧಾರಕ. ಈಚಿಗಂತೂ ಅವನು ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಬಹಳವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದನು. ಯಾವ ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಲಿ, ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತ ಅವನ ಲೇಖನಗಳು ತುಂಬಿರುತ್ತಿದ್ದುವು. ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಯಾರೂ ವಿರೋಧಿಸದ ಇಂದಿನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಸಹ, ಅವನ ಪ್ರಚಾರದ ಕಾವು, ಅದು ಹೊಸ ವಿಷಯವೋ ಎಂಬಂತೆ ಜನರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತ್ತು. ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗಂತೂ ಅವನ ಹೆಸರೇ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮಾಟವಾಗಿತ್ತು. ರಾಮನಾಥನ ಪ್ರಚಾರದಿಂದ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೇ ಒಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಯವ್ಯನದ ಕಾವಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅವನು, ಅಕೃತ್ರಿಮವಾಗಿ ಭಾವನಾಪರವಶನಾಗಿ ಜನರನ್ನು ಮುಗ್ಧಗೊಳಿಸುವಂತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಬಹಳ ಖಂಡಿತವಾದಿ ಸಹ ಆಗಿದ್ದು

ರಿಂದ, ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯ ನಡೆದಿದೆ ಅಥವಾ ಸಮಾಜ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಕೀಳಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿದೆ, ಯಾರ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವನ್ನು ಇಡದೆ ಜನರ ನಡತೆಯನ್ನು ಕಠಿಣವಾಗಿಯೇ ಟೀಕಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ರಥೋತ್ಸವಕ್ಕಾಗಿ ರಾಮನಾಥ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದಕೂಡಲೇ ಏನಾದರೂ ಸಂಭವಿಸಬಹುದೆಂದು ಜನ ನಿರೀಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದರು. ಮಹಿಳೆಯರಲ್ಲಿ ಸಹ ಗುಜುಗುಜು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ರಾಮನಾಥನ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ, ವಾಗ್ಗೋರಣೆ, ಖಂಡಿತವಾದ ಮಾತು, ಇವುಗಳಿಂದ ಆಕರ್ಷಿತವಾದ ಯುವಕರ ತಂಡ, ಆಂಜನೇಯ ವಾಚನಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯ ಸೇರತೊಡಗಿತು. ರಾಮನಾಥನು “ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದರೆ ಸಾಲದು. ಅಥವಾ ಕಾನೂನು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂದಲೂ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸುಖವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿಯೂ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ದೊರೆಯಬೇಕು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅವರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪುನರುಜ್ಜೀವಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪುರುಷರಾದ ನಾವೇ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಎದುರಾಗಿ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ಹೊಡಬೇಕು. ಪುರುಷರು ಸ್ತ್ರೀಯರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಇದೇ ತಕ್ಕ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ” ಎಂದನು. ಹೀಗೆ ಲೋಕಾಭಿರಾಮವಾಗಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತುಗಳು, ಅರ್ಧ ಗಂಟೆ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಯುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿತು. ರಾಮನಾಥನ ಸುಧಾರಣಾಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಹೊಸ ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು “ಪುರುಷ ಜಾತಿ ಕ್ರೂರಜಾತಿ. ಪುರುಷನು ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ನಮ್ಮದು ‘ಪುರುಷನು ಮಾಡಿದ್ದೆಲ್ಲ ಸರಿ’ ಎನ್ನುವ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರ. ಪುರುಷ ನಿಷ್ಕರುಣೆ, ಅಕೃತ್ರಿಮವಾದ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನೂ ಅಲ್ಲ. ಅವನು ತಾನೂ ಅಕೃತ್ರಿಮವಾಗಿ ಪ್ರೇಮಿಸಲಾರ. ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವುದೆಲ್ಲ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಗೆ ಪತಿವೇನನ ಸೇವೆಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೇ. ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಸಹಗಮನ ಮಾಡಿದ ಹೆಂಡರು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಗಂಡ ಸಹಗಮನ ಮಾಡಿದ ಉದಾಹರಣೆ ಒಂದಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ಸಾವಿತ್ರಿ ಗಂಡನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಯಮನಲ್ಲಿ ಹೋದಳು. ಹಾಗೆ ಹೆಂಡತಿ

ಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಯಮನಲ್ಲಿ ಹೋದ ಗಂಡನ ಉದಾಹರಣೆ ನಮ್ಮ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ”

ರಾಮನಾಥನಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಆಡುತ್ತ ಕಾವು ಏರ ತೊಡಗಿತು. ಆ ಕಾವಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಔಚಿತ್ಯದ ಜ್ಞಾನ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರೆಯಾಯಿತು. ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೇ ಇದ್ದ ಉದಾಹರಣೆ ಸರ್ರನೆ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂತು. “ಈ ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ಉದಹರಿಸಬಹುದೇ? ಇದು ಅತ್ಯಂತ ನಿಕಟವಾದುದರಿಂದ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಇದರಿಂದ ನೋವು ಆಗಬಹುದೇ? ನಾವು ಯಾರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತೇವೆಯೋ ನಮ್ಮ ಈ ಅತಿರೇಕದ ಪ್ರಚಾರದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಕೆಡಕು ಆಗಬಹುದೇ?” ಇದಾವುದು ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯದೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಈಗ ನೋಡಿ, ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುದೂರ ಹೋಗಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ ನಮ್ಮೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಗಂಡಸು ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಬಾಳನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹಾಳುಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ನೀವು ಆ ಗಂಡಸಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದಿರಿ? ಸಮಾಜ ಅವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ತಿರಸ್ಕಾರ ತೋರಿಸಿಲ್ಲ. ಆದರ ಬದಲು ಅವನು ಮಾಡಿದುದೇ ಸರಿಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಅವನನ್ನೇ ಅವನು ಬಂದೆಡೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಗೌರವಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಆದೇ ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನೋಡಿ. ಅವಳಿಗೆ ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗಂಡನಾದ. ಇಲ್ಲಿ ಇವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲ. ಬಾಳು ಪೂರಾ ಇನ್ನು ಆಕೆ ನಿರಾಶ್ರಿತಳಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರಿನಲ್ಲಿ ಕೈತೊಳೆಯುತ್ತಾ ಕಾಲಹಾಕಬೇಕು. ಹೆಣ್ಣಿನ ಬಾಳನ್ನು ಹಾಳಾಗಿಸಿ ಗಂಡು ಹೀಗೆ ಸುಖವಾಗಿ ತಿರುಗುವುದನ್ನು ಸಹಿಸುವ ನಾವು ಹೇಡಿಗಳು. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಏನಾದರೂ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು ” ಎಂದನು.

ರಾಮನಾಥ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಆ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದನೇ ಹೊರತು ಸಮಸ್ಯೆಯ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಯಾರನ್ನೂ ಆಹ್ವಾನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಪರಿಹಾರ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮತ್ತು ಅವಳ ಗಂಡ ಸುಂದರರಾಜನಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಅವನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಉತ್ಸಾಹಿ ಯುವಕರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು, ಅದು ತಮಗೆ ಆಹ್ವಾನವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರು. ಅವರು ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಆಕರ್ಷಿತ

ರಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೋಹಕರೂಪಿನ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ತೊಳಲುತ್ತಿದ್ದವರು. ಸೌಂದರ್ಯವೇ ದೇವರೆನ್ನುವ ವಯಸ್ಸು ಅವರದು. ಅವರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ದೇವತೆಯಾಗಿಯೂ ನರಸಿಂಹನೇ ರಾಕ್ಷಸನಾಗಿಯೂ ತೋರಿದನು. ಆಕೆ ಅವರಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ದೇವರಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವರ ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಭಾವನೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕೆರಳುತ್ತಿದ್ದಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕುರೂಪಿಯಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೂ ನರಸಿಂಹನ ರಾಕ್ಷಸವೃತ್ತಿ ಅಷ್ಟು ಕ್ರೂರವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಯಿತೆಂಬುದಕ್ಕಿಂತ, ಆ ರಾಕ್ಷಸನಾಗುವ ಅಧ್ಯಷ್ಟ ನರಸಿಂಹನಂತಹ ಅಸಂಸ್ಕಾರಕನಿಗೆ ದೊರಕಿತ್ತೆಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ದೊರೆಯುವುದು ಮಾತ್ರ ಖಂಡಿತವಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವರು ತಾವು ನರಸಿಂಹನನ್ನು ಯಾವ ರಾಕ್ಷಸ ಪಶುಕ್ರೂರಿ ಎಂದು ದೂಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರೋ ಆ ಬಿರುಪನ್ನು ತಾವೇ ದಮ್ಮಯ್ಯ ಎಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಒಂದು ಸ್ವರ್ಗ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಸಾವಿರ ಸಲ ಬೇಕಾದರೂ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ನ್ಯಾಯ ದೊರಕಿಸುವ ಭರದಲ್ಲಿ ಅವರು “ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನರಸಿಂಹ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಡಿರೊಂದಿಗೆ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೂ, ಅವಳ ನ್ಯಾಯವಾದ ಆಶ್ರಯವಾದ ಗಂಡನನ್ನು ಇವನು ತಪ್ಪಿಸಿದುದರಿಂದ, ಇವನು ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ರೂಪವಾಗಿ ಅವಳ ಉಳಿದ ಜೀವಮಾನವೆಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ” ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸುಧಾರಕರಿಂದ ಅನೇಕ ಕಾವಿನ ಭಾಷಣಗಳು ನಡೆದವು. ಆ ಭರದಲ್ಲಿ ಅವರು ಇದು ಎರಡು ಜೀವಿಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂಬುದನ್ನೇ ಮರೆತರು. “ ನರಸಿಂಹ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಒಂದು ಜೀವಿಯನ್ನಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಬರಿಯ ಒಂದು ದನವನ್ನಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡ ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಅವರು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನರಸಿಂಹ ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಜಾನುವಾರುಗಳನ್ನಾಗಿಯೇ ಪರಿಗಣಿಸಿ ಅವರ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಂತಹ ಜಟಿಲವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು, ಈ ತೀರ್ಮಾನದಿಂದ ಇಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಪರಿಹರಿಸಿದುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ತೃಪ್ತಿಯೂ ಹೆಮ್ಮೆಯೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಮರುದಿನ

ಅಂಜನೆಯ ವಾಚನಾಲಯದ ಬಹಿರಂಗ ಸಭೆಗೆ ನರಸಿಂಹನನ್ನು ಕರೆಸಿ ಈ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಅವನು ಅದರಂತೆ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಅವರು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದರು. ಈ ನಿರ್ಣಯದಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸುಖವಾಗುವುದೆಂದೂ, ಕರ್ತವ್ಯಚ್ಯುತರಾದವರೆಲ್ಲ ಕರ್ತವ್ಯದ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಂತೆ ಆಗುವುದೆಂದೂ, ಆ ಉತ್ಸಾಹಿಗಳು ಭಾವಿಸಿದರು.

ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದ ವೇಳೆಗೆ ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತೀರ್ಮಾನ ಊರಿಗೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರು 'ಭೀಷ್ಮ ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ಇವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಿದಂತೆ ಆಯಿತು. ಇದೇ ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅದೇ ದಿಕ್ಕು' ಎಂದರು. ವಯಸ್ಕರಾದವರು "ಈ ಯುವ ಕರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ. ಇದು ನಡೆಯುವ ಮಾತೇ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದರೆ, ಆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಳ್ಳು ಸೇರಿದಂತೆ. ಇರುವ ಆ ಸಂಸಾರದ ಸುಖ ನಾಶವಾಗುತ್ತೆ. ಇವಳಿಗೂ ನೆಮ್ಮದಿ ಇಲ್ಲ ಅವಳಿಗೂ ನೆಮ್ಮದಿ ಇಲ್ಲ. ಅಕ್ಕ ತಂಗಿಯರಿಗಿರುವ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರೇಮವೂ ಇದರಿಂದ ನಾಶವಾಗುವುದು. ಅದದ್ದು ಆಗಿಹೋಯಿತು. ಇನ್ನು ಅದನ್ನು ಕೆಣಕದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು" ಎಂದರು. ಆದರೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನೋಭಾವ ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಮುಖ್ಯವಾದುದೆಂದು ಯಾರೊಬ್ಬರಿಗೂ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ.

ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ನಿರುತ್ಸಾಹದಿಂದ, ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತನ್ನ ಆತ್ಮಾನಂದವಾದ ಸಂಗೀತದ ಕಡೆಗೆ ಮನಸ್ಸು ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯವಾದ ಸಂಗೀತವೂ ಸಹ, ಇನ್ನು ಅವನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ವ್ಯರ್ಥವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಅವಳಿಗೆ ಮೊದಲು ದೃಢವಾಯಿತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೂ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಗೂ ವೈಮನಸ್ಸು ಉಂಟಾದ ರಾತ್ರಿ, ತಾನು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ ರಾತ್ರಿ, ಕೊನೆಯ ಬಾರಿ ತಾಯಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ತನ್ನ ಉಸಿರಿನ ಉಸಿರಾದ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ತನಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ದುಃಖರಾಗಗಳನ್ನು ಮನಃಪೂರ್ತಿ ಬಾರಿಸಿ, ದುಃಖಜನ್ಯವಾದರೂ ಆನಂದರಸಾನುಭವದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲೀನಳಾಗಿ ಪಿಟೀಲಿನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಒಳಗಡೆ ಅಂಟಿಸಿದ್ದ

ತನ್ನ ಗಂಡನ ಛಾಯಾ ಪಟವನ್ನು ನೋಡಿ, ಅದಕ್ಕೇ ಮುತ್ತಿಟ್ಟು, ನಾಚಿ, ಇನ್ನು ಈ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕಾಣುವುದು ಯೋಗವಿದ್ದರೆ ಮುಂದಲ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೇ ಎಂದುಕೊಂಡು ಆದರಿಂದ ವಿಮುಖಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಹೊಳೆಯಿಂದ ಎತ್ತಿ ಬದುಕಿಸಿದ ನಂತರವೂ, ಸಂಗೀತದ ಮೇಲೆಯೂ ಪಿಟೀಲಿನ ಮೇಲೆಯೂ ಅವಳ ನಿರುತ್ಸಾಹ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಅವಳ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮೀರಿ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಅವಳ ಬಾಯಿಂದ ರಾಗಾಲಾಪನೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಹಕ್ಕಿ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವೇಗದ ಆನಂದದಿಂದಲೇ ಸ್ವಚ್ಛಂದವಾಗಿ ವಿಹರಿಸುವಂತೆ, ತನ್ನ ಗಾನದಿಂದಲೇ ಆಕರ್ಷಿತಳಾಗಿ ಆಕೆ ಅನೇಕ ನಿಮಿಷಗಳು ಆಲಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತ ತಾನೇ ವಿಮರ್ಶಕಳೂ ಆಗಿ ಅದರ ರಸವನ್ನೂ ಸವಿಸು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿನೆನಪಾಗಲು ಎಚ್ಚಿತ್ತವಳಂತೆ ಗಾನವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಾಗೆ ಅವಳು ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು “ಇನ್ನು ಇದು ನನಗೆ ಬೇಡ” ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದ. ಹೀಗೆ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಆಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೂ ಅದರ ಆಸೆ ಅವಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂದಿನಿಂದ ಅವಳು ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಹೀಗೆ ಗಾನ ಒಂದೇ ತನಗೆ ಗೆಳತಿಯಾಗಿ, ಆ ಗಾನದಿಂದಲೂ ತಾನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ವಂಚಿತಳಾದುದರಿಂದ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ತನಗೆ ಹಿಂದಲಿಂದ ಆಶ್ರಯವಾದ ಬಾಲಿಕಾ ಪಾಠಶಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿ ಕಮಲಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದನಂತರ ಯಾರ ಮನೆಗೂ ಸುಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಅಭಿಮಾನವಿಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಗಂಡಸರು ಮಾತ್ರ ಅಪರೂಪವಸ್ತುವನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ಆಕೆಯನ್ನು ಕದ್ದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಸಹ ಆಕೆಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು, ಅಸೂಯೆ ಹೊಟ್ಟಿಕ್ಕಿಚ್ಚು ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಯಾವ ದುಃಖದಿಂದಲೂ ಆಕೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಲಿ ಬಾಡದೆ ಕಂದದೆ ಕುಂದರೆ, ಆಗತಾನೇ ಅರಳಿದ ಸುಗಂಧವನ್ನು ಸೂಸುವ ಹೊಸ ಗುಲಾಬಿಯಂತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು, ಆಕೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬಾಲಿಕಾ ಪಾಠಶಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿ ಕಮಲಮ್ಮ ಒಬ್ಬಳಿಗೆ.

ನಾತ್ರ,—ಅವಳು ಸುಸಂಸ್ಕೃತಳಾದ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಇರಬಹುದು,—
 ಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿನ ಹೊಯ್ದಾಟ
 ಯ್ಯಾಟಗಳು ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದವು. ಕಮಲಮ್ಮ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಎದುರು
 ನನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ
 ಷ್ಟೊಂದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ, ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ ಮುಖವೆತ್ತಿ ಸಹ ಅವಳನ್ನು
 ಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ತಾನು ಸಂಕೋಚದಿಂದಲೂ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದಲೂ
 ಾಮಿಗೇ ಹೂತುಹೋಗುವಂತೆ ಹುದುಗುತ್ತಿರುವ' ಹೆದರಿದ ಜಿಂಕೆಯಂತೆ
 ಾಬರಿಯಿಂದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು,
 ಁಖಕ್ಕೆ ಮುಖ ಕೊಟ್ಟು ನೋಡಲು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಸಹ ಸಂಕೋಚ
 ಾಗುತ್ತ. “ ಈಕೆಯನ್ನು ಸಂತ್ರೈಸಬೇಕು ಪಾಪ, ಇವಳಿಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ
 ಾಕು; ಆ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ನಾನು ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬಲ್ಲೆ” ಎಂದು
 ಾಂಡು ಕಮಲಮ್ಮ “ ಅವಳಾಗಿಯೇ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬರಲಿ ” ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸು
 ಾದ್ದಳು

ಆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಏಳು ಗಂಟೆಯ ಸಮಯ. ಕಮಲಮ್ಮ ತನ್ನ
 ಁನೆಯ ತೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಪಿಟೀಲನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ
 ದುರು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಆ ಗಾನ ಅಸ್ವಪ್ನವಾಗಿ ಕೇಳಿ ಆಕೆಯ
 ಁನಸ್ಸು ಕೂಡಲೇ ಅನ್ಯಮುಖವಾಯಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಆಕೆ ಬೀದಿಯ
 ಗಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಆಕೆ ಮತ್ತೆ
 ಳಕ್ಕೇ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ತನಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆ ಕಮಲಮ್ಮನ
 ಁನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಕಮಲಮ್ಮನ ಎದುರಿಗೆ ಹೋಗುವವರೆಗೆ ಆಕೆಗೆ, ತಾನು
 ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನೆಂಬುದರ ಅರಿವೇ ಇದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ
 ಾರಿಯ ಸರಸರ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗಲೇ, ಬಂದವಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂಬು
 ನ್ನು ಅರಿತ ಕಮಲಮ್ಮ, ಆಕೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದಕೂಡಲೇ ಪಿಟೀಲನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸದೆ
 ಣ್ಣಿನ ಧೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆಕೆಗೆ ಸನ್ನೆಮಾಡಿ, ತನ್ನ
 ಁನವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದಳು. ಹೀಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಬಾರಿಸಿ ಅನಂತರ
 ಮಲಮ್ಮ ಮಾತನಾಡದೆ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.
 ಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಾರಿಸದೆ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಕಮಲಮ್ಮ ' ಎಲ್ಲಿ

ಆಗಲಿ' ಎಂಬಂತೆ ಮತ್ತೆ ಸನ್ನೆ ಮಾಡಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ದಿನದಿಂದ ಮಗುವನ್ನು ಕಾಣದಿದ್ದ ತಾಯಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಅಪ್ಪುವಂತೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗಾನಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮೀನಿ ನಂತೆ ವಿಹರಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳ ಕೈಯಿನ ಚುರುಕೂ ರಸಾನುಭವ ಶಕ್ತಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕುಂದದೆ ಮೊದಲಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ತೀಕ್ಷ್ಣವೇ ಆಗಿದ್ದು ದನ್ನು ಕಂಡು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು

ಆ ವೇಳೆಗೆ ನೆರೆಮನೆಯ ಅಂಬುಜಮ್ಮ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳದು ಯಾವಾಗಲೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾನುಭೂತಿ. ಆಕೆ ವಯಸ್ಸಾದವಳಾದುದರಿಂದ, ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವತಂತ್ರಿಸಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಬಂದವಳೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದನ್ನೂ ಗಮನಿಸದೆ "ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನೂ ನರಸಿಂಹನ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು" ಹುಡುಗರು ಮೀಟಿಂಗು ಮಾಡಿದರಂತೆ. ನರಸಿಂಹನಿಗೆ ನಾಳೆ ಹೇಳುತ್ತಾರಂತೆ. ನಮ್ಮ ಕೆಟ್ಟು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ" ಎಂದಳು.

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದಂತೆ ಆಯಿತು. ಅವಳ ಮೈ ಬೆವರು ಕೈಕಾಲುಗಳು ಥರಥರನೆ ನಡುಗತೊಡಗಿದವು. ಕಮಲಮ್ಮ "ಏನಾಯಿತು ಏನಾಯಿತು. ಮೈಗೆ ಏನಾಗಿದೆಯಮ್ಮ ಸ್ವಸ್ಥವಿಲ್ಲವೆ? ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತೀಯೆ?" ಎಂದು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಉಪಚರಿಸಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳು ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ಅನಂತರ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ "ಅಮ್ಮ ಇದಾವ ಹೊಸ ಮೃತ್ಯು? ನೆನೆಸಿಕೊಂಡರೇ ನನ್ನ ಮೈ ಹಾವು ಕಡಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತೆ. ಎಂದಿಗಾದರೂ ಸಾಧ್ಯವೆ? ನನ್ನನ್ನು ಚೂರು ಚೂರಾಗಿ ಕತ್ತರಿಸಿದರೂ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದು ಕೆಟ್ಟ ಕನಸು ಹೇಗೋ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಯಾರಾದರೂ ಆ ಮಾತು ಹೇಳಿದರೆ ನಾನು ಖಂಡಿತ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಸಾಯುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು.

ಅಂಬುಜಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೋದನಂತರ ತನ್ನ ಮಗ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ "ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂದಿಗೂ ನರಸಿಂಹನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದರೇ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಸಾಯುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ನಿಮಗೆ ಯಾಕೆ ಈ ಸುದ್ದಿ.

ನಿಮಗೆ ಇದು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನಿರಿ” ಎಂದಳು. ಮರುದಿನಸ ಕೃಷ್ಣ ಅಂಜನೇಯ ವಾಚನಾಲಯದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹಿಗಳಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಆ ಯುವಕರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು ರಾಮನಾಥನು “ಒಂದು ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ನ್ಯಾಯಮಾಡಲು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆವು. ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಳಾಗಿ ಹೋಗಲಿ” ಎಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಉದ್ದವಾದ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ‘ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಮಗೆ ದೊರಕಲಿಲ್ಲವೆಲ್ಲ? ನರಸಿಂಹ ನಮಗಿಂತ ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ?” ಎಂದು ಆಕೆಯಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಂಡಿದ್ದ ಕೆಲವು ಪಟಂಗರು “ಇವಳು ಮಹಾಪತಿವ್ರತೆ! ಹೊಳೆ ಬೀಳುತ್ತಾಳಂತೆ ಹೊಳೆ, ಸೂಳೆ” ಎಂದು ಬೈದು ಕೊಂಡರು.

* * *

ಆದರೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಹಾಪತಿವ್ರತೆಯೇ ಎಂಬುದೂ ಗಂಡನಿಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕೊಡಲೂ ಸಿದ್ಧಳಾಗಿದ್ದಳೆಂಬುದೂ ಅವರಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

೧೨೬

ಮಳಿಗೆಹಳ್ಳಿಯ ಶಾಂತಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಗೊಂದಲವನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿದ ನರಸಿಂಹ, ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಮತ್ತೆ ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ತನ್ನ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಇರುವವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಹರಿತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಸುಧಾರಕರ ಗುಂಪು, ಮುಖ್ಯ ಶತ್ರು ಕಾಲ್ತೆಗೆ ದುದರಿಂದ ಸುಮ್ಮನಾದರು. ರಾಮನಾಥನೂ ತನ್ನ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದುದರಿಂದ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಸರಿಮಾಡುವ ಹಠ ಉಳಿದವರು ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಶಾಂತವಾಗಿ ಪ್ರವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನದಿಯ ಸ್ನಾನಗಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ, ಸ್ತ್ರೀಯರು ಮಾತ್ರ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಬೆಳಗುತ್ತ ಪಿಸಪಿಸನೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಮಾತ್ರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ, ಆ ನವಮೋಹನಾಕಾರದ ಲಾವಣ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿದ ಯುವ.

ಕರು ಆಸೆಯಿಂದ “ ಭರ್ಜರಿ ಹುಡುಗಿ ಗಂಧರ್ವ ಕನ್ಯಿಕೆ. ಈಗ ಸುರಾಜ ಇವಳನ್ನ ನೋಡಿದರೆ ಸಾಕು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ಮತ್ತೆ ಇವಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರಡುತ್ತಾನೆ ” ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ವಯಸ್ಕ ಮುದುಕಿಯರು ಮಾತ್ರ “ ಅದು ತಂದ ಫಲ ಆದಕ್ಕೆ ” ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೆಬೇಕೆಂಬುದು, ವೃದ್ಧಸ್ತ್ರೀಯರು ಯೋಚಿಸಿದಷ್ಟು ಅಸಂಭವವಾಗಿರಲಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಆ ಭಾವನೆ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಹೊಳೆದಿತ್ತು. ಕಮಲಮ್ಮನಿ ಹೊಳೆದಿತ್ತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಒಂದೊಂದು ಸಲ “ ಯಾಕೆ ಹೆ ನೋಡಬಾರದು? ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ದಿನದಿ ಸುಂದರರಾಜನಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವೂ ಆಸಕ್ತಿಯೂ ಆಸೆಯೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಹೆ ಅವನನ್ನು ಇನ್ನು ನೋಡದಿದ್ದರೆ ತನಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯುವುದು ನಿಶ್ಚಯವೇ ಅವಳಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಾಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜನಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಪ್ರೇಮ ಎ ಆಳವೂ ಗಾಢವೂ ಶಾಶ್ವತವೂ ಅವ್ಯಭಿಚಾರಿಯೂ ಆಗಿದ್ದಿತೆಂದರೆ, ತ ಒಂದು ಸಲ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯಾಗಿದ್ದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಹ ಅವಳು ಪೂರ್ಣ ಮರೆತಳು. ಈ ಪ್ರೇಮಪ್ರವಾಹ ದಡವನ್ನೇ ಕಾಣದಂತೆ ಬಂದು, ಆ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕ್ಷೋಭೆಗೊಳಿಸಿ, ಹಿಂದಲದರ ಕಿಂಚಿತ್ ಶೇಷವೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಅದನ್ನು ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಗಂಡ ತನಗಿದ್ದ ಆ ಅಳತೆಗೆ ಅಳವಡದ ವ್ಯಾಮೋಹವನ್ನು ಕಂಡು, ಇದರ ಪ ಸಾನವೇನೋ ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಗಾಬರಿಯಾಯಿ ಪಥ್ಯವಸಾನ ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಇದನ್ನು ಸ್ತಿಮಿತದಲ್ಲಿಡುವುದಂ ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು ಆಕೆ, ಆ ಪ್ರೇಮ ಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ಹೃದಯವನ್ನು ತೆತ್ತು ಕನಸಿನಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ “ ನಿನ್ನನ್ನು ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಬಿ ಬರುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದಾಗ ಶ್ರೀನಿವಾಸ “ ನಿನಗೆ ಇನ್ನೇನೂ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆ ಗತಿ. ಅಲ್ಲಿ ಇರು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹೊಳೆಬಿದ್ದು ಸಾಯಿ ” ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಹೇಳಿದರೂ, ತನ್ನ ಸ್ಥಿತಿ ಆಷ್ಟು ಉತ್ತಾಹ ಹೀನವಾಗಿ ಆಕೆಗೆ ತೋರಲಿ

ನಾಲೞಾರು ದಿನಗಳ ಕೆಲಗೆ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯು ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ “ ಈ ಪಿಶಾಚಿ ಯನ್ನು ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟು ದಿವಸ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವೆ. ನೋಡಿ ದವರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮೇಲುಪಂಗಿ. ನಾಳೆ ದೊಡ್ಡವರಾಗುವ ನಮ್ಮ ಹುಡು ಗಿಯರು ಇವಳಿಂದ ಏನು ಕಲಿಯಬೇಕು ? ” ಎಂದಿದ್ದನು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸನು — “ ಹಾಗಾದರೆ ಇವಳನ್ನು ಏನು ಮಾಡಲಿ ?

ರಾಮಸ್ವಾಮಿ—ಏನು ಮಾಡಲಿ ? ಏನು ಮಾಡಲಿ ? ನೀನು ಯಾವಾ ಗಲೂ ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಇದೇಯೆ. ಏನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತೋಚದಿದ್ದರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಹೊಲಗೆ ತಳ್ಳು.”

ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮುಖ ಕೋಪದಿಂದ ಕೆಂಪಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ರಾಮ ಸ್ವಾಮಿಯು “ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸುಂದರರಾಜನ ಮನೆಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಾ” ಎಂದನು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು “ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ವೇಳೆಗೆ ಅವನೇ ಬಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಈಗ ನಾನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೂ ಮನೆಗೆ ಸೇರಿಸುವದಿಲ್ಲವೆಂದರೊ ? ”

ಈಗ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. “ ಸೇರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅವನ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಸಿಗಿದು ತೋರಣ ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟು ಬಾ. ಅವನ ವಸ್ತು ಅವನು ಬೇಕಾದದ್ದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ಹೊಲಗೆ ತಳ್ಳಲಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಲಿ. ಏನು ಮಾಡುವದಿದ್ದರೂ ಅವನೇ ಮಾಡಲಿ.”

ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಯೋಚಿಸಿದಷ್ಟೂ ಅವನಿಗೂ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಏಷಯವನ್ನು ಅವನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಾಗ, ಅವಳು ಏನೂ ಮಾತನಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಇಚ್ಛೆಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ, ಬಣ್ಣ ಕಾವು ಸುಳಿಯಿತು. ರಾಮನಾಥನೇ ಮೊದ ಲಾದ ಸುಧಾರಕರು, ನರಸಿಂಹನೊಂದಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ, ಆಕೆಯ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದ ಶ್ರೀನಿವಾಸ, “ ಒಂದು ಸಲ ಹೋಗಿ ಬರಲಿ ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟನು.

ರಂಭಾಪುರಿ, ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹದಿನೈದು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವಿದ್ದರೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಎರಡು ಸಂಸಾರಗಳಿಗೂ ವಿರಸ

ಉಂಟಾದನಂತರ, ಆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದವರು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಊರಿನ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೇ ಎತ್ತುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದವರು “ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಎಲ್ಲ ಆರೋಗ್ಯ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಮಾತನ್ನೇ ಬೆಳೆಯಗೊಡದೆ ಆ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಕಾಲು ತೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆಯ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಗತಿಗಳಾವುವೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ ಎರಡು ವರುಷಗಳಿಂದ ಒಬ್ಬರ ಸುದ್ದಿಯೇ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀನಿವಾಸನೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಬೆಳಗಿನಜಾವ ರಂಭಾಪುರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಸಮಾರು ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯವೇಳಿಗೆ, ಅವರು ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಒಂದು ಮೈಲಿ ದೂರಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿ ಕೆರೆ ಎರಮೇಲಿನ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಗಾಡಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎತ್ತುಗಳಿಗೆ ಹುಲ್ಲು ಹಾಕಿ ಮೈ ತೊಳೆದು ವಿಶ್ರಾಂತಿಗೆ ಬಿಟ್ಟರು. ಅನಂತರ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ತಾನೂ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ತಂದಿದ್ದ ಮಡಿ ಪಂಚೆಯನ್ನುಟ್ಟು ಕೊಂಡು ನಾಮವಿಕ್ರಿಯೆಕೊಂಡನು ಬಿಸಿಲಿನ ಬೇಗೆಯಿಂದಲೂ ಮನಸ್ಸಿನ ಕಾತರದಿಂದಲೂ ಕಾದಿದ್ದ ಮೈಯನ್ನು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೆರೆಯ “ತಣ್ಣೀರಿನ ತಂಪಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಮಲಿನವಾಗಿದ್ದ ದೇಹ ಹಗುರವಾಗಿ ಗೆಲುವಾದರೂ ಮನಸ್ಸಿನ ದುಗುಡ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮನಸ್ಸಿನಮೇಲೆ ನಾನಾ ಅಲೋಚನೆಗಳು ಹಾದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸುಂದರರಾಜನು, ವಾಮನನು ಜಗತ್ತನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬಿಡದೆ ಆಕ್ರಮಿಸಿದಂತೆ ಆಕ್ರಮಿಸಿದ್ದನು. ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟಾಗ, ಅವಳಿಗೆ ಹಿಂದಲ ಗಾಡಿ ಪ್ರಯಾಣಗಳೆಲ್ಲ ಜ್ಞಾಪಕಬಂದಿದ್ದುವು. ನರಸಿಂಹನ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಜಲಜಾಕ್ಷಿಯ ಬಾಣಂತನಕ್ಕಾಗಿ ಹೋದುದು; ಅದೇ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಪೂರ್ಣ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ ಆಸ್ವತ್ಥಿಗೆ ಹೊರಟುದು; ಆಸ್ವತ್ಥಿಯಿಂದ ಮಗುವನ್ನು—ಅವಮಾನ ಆನಂದ ಎರಡನ್ನೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡು—ಹೇಗೋ ಬಂದು ಮತ್ತೆ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಸೇರಿದುದು.—

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸು ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಮರೆತು ತನ್ನ ಅಂದಿನ ಪ್ರಯಾಣದ ಕಡೆ ಹೊರಳಿತು. ತನಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯನಾದ, ತನ್ನ ಪ್ರಾಣದ ಪ್ರಾಣವೂ

ಉಸಿರಿನ ಉಸಿರೂ ಕಣ್ಣಿನ ಬೆಳಕೂ ಆದ, ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಈ ಮೊದಲಿನ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು, ಆಕೆ ಎಷ್ಟು ಆಸೆಯಿಂದ ಮುನ್ನೋಡಿದ್ದಳು. ಈ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಅವಳು ಸುಂದರರಾಜನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗುವುದಾಗಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದಳು. ಅಲಂಕೃತವಾದ ಸೊಗಸಾದ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ, ಕುದುರೆಗಳ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಕತ್ತಿನ ಗಂಟಿಯ ಬಿಳಿಯ ಎತ್ತುಗಳು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಂದಲೂ ಬೀಳ್ಕೊಳ್ಳುವ ಸಮಾರಂಭ, ತುಂಬ ಆಪ್ತರಾದ ಗೆಳತಿಯರು ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ ಹಾಸ್ಯದ ಕೊನೆಯ ಬೀಳ್ಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತುಗಳು, ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳುವ ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತ ಧ್ವನಿಸೂಚಕ ಹಾಸ್ಯ, ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಾನು ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸುವುದು, ಊರ ಮುಂದಲ ಅಂಜನೇಯ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಗಾಡಿಯಿಂದಿಳಿದು ದೇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ತೆಂಗಿನಕಾಯನ್ನು ಒಡೆದಾಗ ಅದು ತೊಟ್ಟಿಲು ಕಾಯಾಗಿ ಒಡೆಯುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಇಬ್ಬರ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೂ ನಾಚಿಕೆ. ಸುಂದರರಾಜನು ದೇವರಿಗೆ ಏನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ತಾನು ನಗುತ್ತಾ ನೀವೇನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡಿರಿ ಎಂದು ಕೇಳಿ ಇಬ್ಬರೂ ಗಾಡಿ ಏರಿದಮೇಲೆ, ಸುಂದರರಾಜನ ಸ್ನೇಹಿತರೊಬ್ಬರು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ “ಇಬ್ಬರೇ ಇದ್ದೀರಪ್ಪ ಕಾಡುದಾರಿ ಜೋಪಾನ” ಎಂದು ನಕ್ಕುದು, ಸುಂದರರಾಜನು ಏನೂ ತಿಳಿಯದವನಂತೆ ಗಾಡಿ ತಿಮ್ಮನೂ ಇದ್ದಾನೆಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು. ಸ್ನೇಹಿತನು “ಅಯ್ಯೋ ಮಂಕೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೂ ಅದೇ ಕಣೋ. ನೀನು ಗಾಡಿ ತಿಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೇ ಕಾಡುದಾರಿ ಜೋಪಾನ” ಎಂದು. ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕು ಇವರನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟುದು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜ ತಾನೇ ನಾಲ್ಕಾರು ಸಲ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ನಾಗಾಲೋಟ ಓಡಿಸಿದನು. ಪ್ರಯಾಣ ಹದಿನೈದು ಮೈಲಿಯಾದರೂ ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಎಂಬಂತೆ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ರಂಭಾಪುರಿ—ಅದು ಕುಗ್ರಾಮವಾದರೂ—ಇಂದ್ರನ ಅನುರಾವತಿಯಂತೆ ತೋರಿತು. ತಾನೂ ಸುಂದರರಾಜನೂ ಗಂಧರ್ವರಾಗಿ ಆ ಕುಗ್ರಾಮ ರಂಭಾಪುರಿ ನಂದನ ವನವಾಗಿ ವಿಹಾರಸ್ಥಳವಾಗಿ ತೋರಿತು. ತಮ್ಮ ಮಾವಂದಿರ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಓಲಗ ಊದಿಸಿ, ಆರತಿ ಎತ್ತಿ ಗೃಹಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂದು ಒಳಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡರು. ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರನ್ನು

ನೋಡಲು ಊರಿನ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷರೆಲ್ಲ ನೆರೆದಿದ್ದರು. ಯುವತಿಯರಿಗೆಲ್ಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ “ ಈಕೆ ಸೌಂದರ್ಯದ ರಾಣಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇವಳಿಗೆ ಸಮಾನರಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ, ಅಸೂಯೆ ಉಂಟಾಗಿ ಮುಖದಲ್ಲಿ ತೋರಿತು. ಅಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ರೂಪು ಬೆಡಗುಗಳ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಉಳಿದವರನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದವರನ್ನು, ಆ ತಿರಸ್ಕೃತ ಮಹಿಳೆಯರು. “ ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಆಲ್ಪಕೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಇದುವರೆಗೆ ನೀವು ರಾಣಿಯರಾಗಿದ್ದಿರಿ. ಇನ್ನುಮೇಲೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿನಿ ಬಂದಳು. ಎರಡು ದಿನಸದ ವೈಭವಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಎಷ್ಟು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದಿರಿ? ಯಾವುದು ಶಾಶ್ವತ ಎಂಬಂತೆ ನೋಡಿದರು. ವಯಸ್ಕರಾದ ಸುಮಂಗಲಿಯರು ದೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಾದಿನ ಬಟ್ಟನ್ನೇ ಇಟ್ಟರು. ಅನಂತರ ಆಕೆಗೆ ಆರತಿಯಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಮಾದಲಿನ ರಾತ್ರಿ.....? ”

ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸು ದುಗುಡ ನಿರುತ್ಸಾಹಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಅನಂತರ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಗೆಲುವಾಯಿತು. ಆಕೆ ನೀರಿನಿಂದ ಮೇಲೆದ್ದು, ಉತ್ಸಾಹದಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಎರಡು ಮೂರು ಒಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತಾನು ಉಡಬೇಕಾದುದನ್ನು ಆರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಈ ಆರಿಸುವಿಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಸಹ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಜತೆಯಲ್ಲಿ “ ಅಯ್ಯೋ ಇವಳು ಯಾರಿಗಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇವಳ ಅಲಂಕಾರವನ್ನು ನೋಡುವವರು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ಮೊದಲು ಇವಳನ್ನು ಮನೆಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ ನನಗೆ ಅನುಮಾನವಾಗಿದೆ ” ಎಂದು ವಿಷಾದವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅದೊಂದರ ಅರಿವೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಮಮವೆಯಾದದ್ದಿನಿಂದ ಮುಟ್ಟದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ನವಿಲಿನ ನೀಲಿಬಣ್ಣದ ಸೀರೆಯನ್ನು ಈಚೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಳು. ಅದು ಅವಳ ಗಂಡನಿಗೆ ಬಹಳ ಇಷ್ಟವಾಗಿದ್ದ ಸೀರೆ. ಮದುವೆಯಾದನಂತರ ಮೊದಲ ಸಲವಾಗಿ ಗಂಡನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಜಗತ್ತಿಗೆಲ್ಲ ನಾವಿಬ್ಬರೇ ಎಂದು ಪ್ರೇಮಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಓಲಾಡಿ, ಪಿಟೀಲಿನ ನಾನಾ ರಾಗ

ಗಲೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮ ಹೃದಯ ತಂತಿಗಳನ್ನೂ ಮೇಳಮಾಡಿಸಿದ ದಿನ, ಆಸೆಯಿಂದ ಗಂಡ ಆ ಸೀರೆ ಉಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೆಂದು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಉಟ್ಟಿದ್ದ ಸೀರೆ ಅದು. ಆ ಸೀರೆಯಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಆದ ಆನಂದಕ್ಕಿಂತ ಅವಳ ಗಂಡನಿಗೇ ಹೆಚ್ಚು ಆನಂದವುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಸುಂದರರಾಜ, ತಾನೇ ಆ ಸೀರೆಯನ್ನು ಉಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಹೇಗೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹಿಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಸಂಭ್ರಮವನ್ನು ನೋಡಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲದ ಸಡಗರವುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಅವಳ ಅಂದವಾದ ಮೈಗೆ ಮೋಹಕವಾಗಿ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ನವಿಲು ನೀಲಿಯ ಸೀರೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಂದರರಾಜ “ಇಂತಹ ಒಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆಯನ್ನು ಉಡುವ ಭಾಗ್ಯ ನನಗೆ ಇಲ್ಲವೆಲ್ಲ? ಹೆಂಗಸಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವುದೇ ಒಂದು ಪುಣ್ಯ. ಭಗವಂತ ಮುಂದಲ ಜನ್ಮದಲ್ಲಾದರೂ ನಾನು ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಇಂತಹ ನಯವಾದ ಹೊಳೆಯುವ ಜರಿ ಉಡುವಂತೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸು” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ್ದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಗುತ್ತ “ನೀವೂ ಉಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ ಯಾರು ಬೇಡವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ? ಎಂದಿದ್ದಳು ಸುಂದರರಾಜನು “ಹೌದು, ಆದರೆ ಹೆಂಗಸಾಗಿ ಉಡಬೇಕು, ಗಂಡಸಾಗಿ ಅಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಮನಬಿಚ್ಚಿ ನಕ್ಕಿದ್ದರು.

ವೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಆ ಸೀರೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಆ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳೂ ಫರದೆಯ ಮೇಲಿನ ದೃಶ್ಯದಂತೆ ಪುನರಾವರ್ತಿತವಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಸೀರೆ ಉಡುವ ಯೋಗ ನನಗೆ ಮತ್ತೆ ಇಲ್ಲ, ಎಂದುಕೊಂಡು ಆಕೆ ಸೀರೆಯನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಇಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈಚೆಗೆ ಅಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಮೇಲಂತೂ ಅವಳ ವಸ್ತ್ರಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಲಿನವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದವು. ಅದರಿಂದ ಅವಳಿಗಾಗಲಿ ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಿಗಾಗಲಿ ಯಾವ ಬೇಸರಕೆಯೂ ಉಂಟಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಕೆರೆಯ ಏರಿಯ ಹೊಂಗೆಯ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಒರಗಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಅಂತರಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಒಂವಾದರೂ ಮೋಡಗಳಲ್ಲದೆ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿಯೋ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಕ್ಕಿ ಅಪನೂಸವಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗತಾನೆ ಹೊಡೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಹೊಲದ ಮೇಲೆ ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದ ಗಾಳಿ ಹಚ್ಚಿ ಹಸುರಿನ ಸುಗಂಧದೊಡನೆ ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಸುತ್ತಲ ಬಯಲಿ

ನಲ್ಲಿ ಗೇಣುದ್ದದ ಹಸಿರು ಹುಲ್ಲು ಬೆಳೆದು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲು ಬಾಗಿದಾಗ, ಪಚ್ಚಿಯ ಜಮಖಾನವನ್ನು ಹಾಸಿದಂತೆ ಬಯಲು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಆ ಹಸುರು ರೇಸಿಮೆಯ ಮೇಲೆ ಅದರ ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಸುವಾಸನೆಯನ್ನು ಆಘ್ರಾಣಿಸುತ್ತಾ ಹುಲ್ಲಿನ ಬೊಡ್ಡೆಯ ಸಿಹಿಯನ್ನು ಚೀಪುತ್ತಾ, ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗತಾನೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ಒಂವೆರಡು ಹಸುಗಳು ದೂರದಲ್ಲಿ ಬಯಲಿನ ಹುಲ್ಲನ್ನು ಆನಂದದಿಂದ ಮೇಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅದರ ಜತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕರುವಿನ ಕತ್ತಿನ ಗಂಟಿಯ ಸದ್ದು ಚಿರ ಪರಿಚಿತರ ಆಹ್ವಾನದಂತೆ ಸುತ್ತಲಿನವರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕೆರೆಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮೀನುಗಳು ಪದೇಪದೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಪಳಕ್ಕನೆ ಹಾರಿದಾಗ ಅವುಗಳ ಕೆಳಹೊಟ್ಟೆಯ ಬೆಳ್ಳಿಗಳು ಮಿಂಚಿನ ಕುಡಿಗಳಂತೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿ ಆನಂದದಿಂದ ಇತ್ತು.

ಪ್ರಕೃತಿ ತನ್ನ ಆನಂದದ ಈ ಛಾಯೆಯನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಮೇಲೆ ಬೀರದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ಮರೆತಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣೀರು, ಮಂಜಿನ ಹನಿ ಸೂರ್ಯರಶ್ಮಿಗೆ ಕರಗುವಂತೆ, ಜಗತ್ತಿನ ಆನಂದದ ಶಾಖದಲ್ಲಿ ಆರಿಹೋಯಿತು. ಅವಳು ಪುಳಕಿತಳಾಗಿ ತನ್ನನ್ನೇ ತಾನು ಮರೆತು ಸಂಗೀತದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿ ಕಮಲಮ್ಮ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಈ ಹಾಡನ್ನು ಹಾಡಿಕೊಂಡಳು—

ಪಣ ಭರಿ ನಮತೀ ತರುಣೀ ಕರುಣೀ ವರುಣೀ ಚರಣ ಸಂಚಾರಿಣೀ *

ಚಾಲಯಿ ಚಮಕತ ಝಮಕತ ನೇವುರ ಕೇಯುರ ಕಟಕ ವಿಶಾಲರಿ

ಹಿಂದೆ ಆಕೆ ಆ ಹಾಡನ್ನು ಸುಂದರರಾಜನ ಎದುರಿಗೆ ಹಾಡಿದಾಗ, ಎಷ್ಟು ಸಲ ಹಾಡಿದರೂ ಆತ ತೃಪ್ತನಾಗದೆ ಅದರ ಒಂದೊಂದು ಮಾತನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ಹಾಸ್ಯವಾಡಿದ್ದನು. ಸುಂದರರಾಜ ಹಾಗೆ ಸರಸವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ಮಧುರವಾದ ದೇಹವನ್ನು ನೋಡಿ ನೋಡಿ ತಾನೇ ಹಿಗ್ಗಿದ್ದಳು. ಈಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು,

* ತರುಣಿಯರು ತಮ್ಮ ಮೊಲೆಗಳ ಭಾರದಿಂದ ಬಾಗಿರುವರಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಗಜಗಳಂತೆ ಸಂಚರಿಸುವರು. ಅವರ ನೇವುರಗಳು ಝಣಝಣಿಸುತ್ತವೆ. ವಿಶಾಲವಾದ ಕೇಯೂರ ಕಟಕ ಅಭರಣಗಳು ಹೊಳೆಹೊಳೆಯುತ್ತವೆ.

ಮದುವೆಯಾದನಂತರದ ನಾಲ್ಕಾರು ದಿವಸಗಳ ಆ ಸ್ವಪ್ನ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ಮೀರಿಸಿದ, ವಾಸ್ತವ ಸುಖದ ಕಾಲದ ಮನೋಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಯಿತು. ಅವಳು ತಂಗಾಳಿಗೆ ಪೈರು ನಲಿಯುವಂತೆ ಬಾಗುತ್ತ ಬಳಕುತ್ತ ಆ ಮನೋಹರವಾದ ಸೀರೆಯನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಉಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಅವಳ ಬಳಿ ಕುಂಕುಮದ ಭರಣಿ ಇದ್ದಿತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ನಾಮದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟು, ಬೇಕಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಕೆಂಪು ಶ್ರೀಚೂರ್ಣ, ಅವಳು ಹಣೆಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿ ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಗಿದ್ದನು.

ಸೀರೆಯುಟ್ಟುಕೊಂಡನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ದೃಷ್ಟಿ ತನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕುಂಕುಮದ ಭರಣಿಯ ಕಡೆ ಹೋಯಿತು. ಅದೂ ಅವಳ ಪ್ರೇಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಸ್ತುವೆ. ಅತ್ಯಂತ ಅಲ್ಪ ವಸ್ತುಗಳೂ ಸಹ ಕೆಲವು ಸಂಪರ್ಕ ಸಂಬಂಧಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟು ಪವಿತ್ರವೂ ಬೆಲೆಯುಳ್ಳವೂ ಪ್ರಿಯವೂ ಆಗುತ್ತವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಆ ಕುಂಕುಮ ಭರಣಿಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅದು ಸಾಧಾರಣವಾದ ಮರದ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಆಣೆಗಳ ಒಂದು ಭರಣಿ. ಅದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಿನಿಂದ ಇದ್ದಿತೋ ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಅವಳ ತಾಯಿ ಅಜ್ಜಿ ಇವರ ಕಾಲದಿಂದ ಅದು ಇದ್ದಿರಬೇಕು. ಹಳೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾಯಿಯಿಂದ ಮಗಳಿಗೆ, ಮಗಳಿಂದ ಅವಳ ಮಗಳಿಗೆ, ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಆಸ್ತಿ ಅದು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೆಲೆಗಿಂತ ಮಹಿಮೆ ಹೆಚ್ಚು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನೆಯವರು ಊಟಕ್ಕಾಗಲಿ ಆರತಿ ಅಕ್ಷತೆಗಳಿಗಾಗಲಿ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕರೆಯಲು ಹೋಗುವಾಗ, ಆ ಕುಂಕುಮದ ಭರಣಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮದುವೆ ಇನ್ನೂ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕಾರು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ, ಒಂದು ದಿನ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಆರತಕ್ಷತೆ ಬಂತು. ಸುಂದರರಾಜ ಅಂದು ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಸೋದರ ಮಾವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕುಂಕುಮದ ಭರಣಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಆ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ದೂರದಿಂದ ನೋಡುವಾಗಲೇ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜನೂ ಅವನ ಮಾವಂದಿರೂ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕಾರು

ಗಂಡಸರೂ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಆಕೆಗೆ ಕಂಡಿತು. ವೃದ್ಧರಾದ ಸುಂದರರಾಜನ ಸೋದರತ್ತೆ ಸಹ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು, ಅವರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಆ ಗುಂಪನ್ನು ದೂರದಿಂದ ನೋಡಿಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಂಕೋಚವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅವಳು ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಆಗಲೇ ಅವರಿಲ್ಲರ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದುದರಿಂದ, ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋಗಲು ಅವಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅವಳು ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಯಾರ ಮುಖವನ್ನೂ ನೋಡದೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲಿನ ಕಡೆಗೆ ನುಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸುಂದರರಾಜನ ಸೋದರತ್ತೆಯು “ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಬಿದ್ದೀಯೆ. ನಿನ್ನನ್ನ ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಅವರ ಯಜಮಾನರು ನಗುತ್ತಾ “ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿರುವ ಸುಂದರರಾಜ ನರ ಭಕ್ತಕನೇ ಅಲ್ಲವೇ?” ಎಂದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದರೂ ಕೇಳಿಸದವಳಂತೆಯೇ ಅವಳು ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಓಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ಆರತಿಗೆ ಅವಳು ಆಹ್ವಾನಿಸಿ, ಹೊರಡುವುದರಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಸುಂದರರಾಜನ ಅತ್ತೆ “ಹಾಗ್ಯಾಕೆ ಬೀಳೋದನ್ನೂ ಕಾಣದೆ ಓಡತೀಯೆ? ಹೊಸಿಲು ಎತ್ತರವಾಗಿದೆ. ನೋಡಿಕೊಂಡು ಕಾಲಿಡು. ಇಷ್ಟು ಗಾಬರಿಯಾಕೆ? ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರೋನು ಸುಂದರರಾಜತಾನೇ, ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಗಂಡನನ್ನು ಕಂಡರೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲದಂತೆ ಭಯವೇ?” ಎಂದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಹೋಗಿ ಅಮ್ಮಾಮಿ. ನಿಮಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಹುಡುಗಾಟವೇ” ಎಂದಳು. ಮುದುಕಿಯು “ಹುಡುಗಾಟ ಯಾಕೆ? ನಿನಗೇನು ಮದುವೆ ವಯಸ್ಸಾಗ್ಲಿಲ್ಲವೆ? ನಮ್ಮ ಸುಂದರರಾಜ ಏನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ರಾಣಿ ಹಾಗೆ ಬಾಳಿಸ್ತಾನೆ. ಅವನ್ನ ಮದುವೆ ಆದರೆ.....”

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕೇಳದೆ ಬಾಗಿಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಸರ್ರನೆ ಹೊರಟಳು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಜಗಲಿಯಿಂದ ಇಳಿದು—ಪ್ರಾಯಶಃ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಳಗೆ ಇರುವಳೆಂಬ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಇರಬಹುದೇನೋ—ಸುಂದರರಾಜನೂ ಮನೆಯ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಗಾಬರಿಯಲ್ಲಿ ಓಡುತ್ತಿರುವ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎದುರಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ನುಗ್ಗುತ್ತಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಗಲೇ

ಇಲ್ಲ. ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊಸಿಲನ್ನು ದಾಟಿದ ಅವಳು ನೆಟ್ಟಗೆ ಸುಂದರರಾಜನ ಮೇಲೆಯೇ ಬಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕುಂಕುಮದ ಭರಣಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸುಂದರರಾಜನ ಬಿಳಿಯ ಅಂಗಿ ಪಂಚೆಯಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಹುಲಿವೇಷವಾಯಿತು. ಅದು ಹೇಗೋ ಸುಂದರರಾಜ ಭರಣಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬೀಳದಂತೆ ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಬನೀನಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತುಂಬ ನಾಚಿಕೆಯೂ ಗಾಬರಿಯೂ ಆಯಿತು. ಆದರೂ ಮೆತ್ತಗೆ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಸುಂದರರಾಜನ ಓಕಳಿ ಬಣ್ಣದ ವೇಷದಿಂದ ಆಕೆಗೆ ನಗುವನ್ನು ತಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ತನ್ನ ಚಿಗುರು ಬೆರಳಿನಿಂದ ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನಕ್ಕೇಬಿಟ್ಟಳು. ತನ್ನ ವೇಷವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ನಗು ಬಂತು. ಅವನು ತನ್ನ ಅಂಗಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಕುಂಕುಮವನ್ನು ಕೊಡವಿಕೊಂಡು ಕುಂಕುಮದ ಭರಣಿಯನ್ನು ಎರಡು ಕೈಯ್ಯಲ್ಲೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಮಹಾರಾಣಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನೊಪ್ಪಿಸುವಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಓಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅದು ನಡೆದ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳುಗಳ ನಂತರ ಸುಂದರರಾಜ ನೊಂದಿಗೆ ಆಕೆಯ ವಿವಾಹವಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಆ ಕುಂಕುಮ ಭರಣಿಗೆ ಅದರ ಹಿಂದಲ ಮಹಿಮೆಗೆ ಈ ಹೊಸ ಮಹಿಮೆಯೂ ಸೇರಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗಂತೂ ಅದು ಗಂಡನು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಮುತ್ತೈದೆತನದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿತ್ತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಅವಳು ಅದನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ತನ್ನ ನೆಟ್ಟಗೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಆದರೆ ಈಚೆಗೆ ದೈವ ದುರ್ವಿಪಾಕದಿಂದ ಅವಳ ಬಾಳು ಮಣ್ಣು ಆದುದರಿಂದ ಅವಳು ಆ ಭರಣಿಯನ್ನೂ ನೋಡಲು ಸಹ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದವಳಾಗಿದ್ದಳು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆ ಭರಣಿಯಿಂದ ಕುಂಕುಮವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹಣೆಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಮಾಸದೆ ಇದ್ದ ಅವಳ ಹೊಸ ಸೀರಿಯ ಮನುರ ಧ್ವನಿಯಿಂದ, ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಅನೇಕ ದಿನಗಳಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆಯನ್ನೇ ಉಡದಿದ್ದ ಅವಳ ನಯನಮನೋಹರವಾದ ಅಲಂಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ, ಆಕೆ ಜಯಿಸಲು ಹೊರಟ ಮನ್ಮಥ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ತೋರಿ

ದಳು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹ ವುಂಟಾದುದರಿಂದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇರುವುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡನು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ತಾವು ಮನೆಯಿಂದ ತಂದಿದ್ದ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಂದರು.

ಆಕರ್ಷಕವಾದ ಹಸಿರು ಹುಲ್ಲನ್ನು ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿ ಮೆಯಿದು ಎತ್ತುಗಳು ಸುಖವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದವು. ಅವುಗಳ ಕತ್ತಿನ ಗಂಟೆಯ ಧ್ವನಿ ಕಾಲವೆಂಬ ಕೊಳಕ್ಕೆ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಎಸೆದಂತೆ ಆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಮೌನವನ್ನು ಆಗಿಂದಾಗ ಕಲಕುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮರದ ನೆರಳೂ ಆ ಮೌನವೂ ಬಳಲಿದ ದೇಹ ಮನಸ್ಸುಗಳಿಗೆ ಆವ್ಯಾಯಮಾನಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಪ್ರಕೃತಿಯೆಲ್ಲ ಶಾಂತವಾಗಿ ಸುಖವಾಗಿ ಪರಸ್ಪರ ಮಿತ್ರತ್ವದಿಂದಲೇ ವಿಶ್ರಾಂತಿಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ತೂಗಡಿಸುತ್ತಾ ಮರದ ಬುಡದ ಹಾಸಿಗೆಗೆ ಒರಗಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೂ ಒಂಡೆರಡು ಗಳಿಗೆ ಜೊಂಪು ಹತ್ತಿತು. ಸುಂದರವಾದ ಮಗುವಿನಂತೆ ಮಲಗಿದ್ದ ಆ ಅಕ್ಕತೃಮ ಹೃದಯದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ “ಅಯ್ಯೋ ಇವಳ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಏನಿದೆಯೋ?” ಎಂಬ ಕೊರತೆಯುಂಟಾಗಿ ಆತನು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟನು. “ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸುಂದರ. ಮನುಷ್ಯ ನೊಬ್ಬನೇ ವಿಕಾರಿ” ಎಂದುಕೊಂಡನು.

ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಹೂಡಿ ರಂಭಾಪುರಿಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು.

೧೬

ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಗುಂಡಣ್ಣ ನವರ ಮನೆ ಇದ್ದುದು ಊರಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ. ಅದು ಅಂತಹ ವಿಶಾಲವಾದ ಮನೆಯೂ ಅಲ್ಲ. ಭದ್ರವಾದ ಸುಂದರವಾದ ಮನೆಯೂ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಳೆಯ ಕಾಲದ ಮಣ್ಣಿನ, ಹೆಂಚಿನ ಮನೆ. ಆ ಮನೆಗೆ ಇನ್ನೂರು ವರುಷಗಳಾದರೂ ಆಯಸ್ಸು ಆಗಿರಬಹುದೆಂದು ಗುಂಡಣ್ಣ ನವರೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಇಲಿ ಬಿಲಗಳಿಗೂ ಹೆಗ್ಗಣದ ದರಿಗಳಿಗೂ ಲೆಕ್ಕವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಗ್ಗಣಗಳು ಗೋಡೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊರೆದು ಒಳಗಡೆ ಸುರಂಗಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಗಲು ಹೊತ್ತು ಸಹ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ಮನೆ

ಯಲ್ಲಿ ಮಲಗದವರಿಗೆ, ಹೆಗ್ಗಣಗಳ ಆ ಸದ್ದು ದೂರದಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತಿರುವ ಗುಂಡುಗಳ ಗಂಭೀರ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಗಳಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಭೂಕಂಪದಂತೆ ಕೇಳಿಸಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಹೊಸಬರು ಹೆದರಿ ಎದ್ದು ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದು, ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಮನೆ ಬೀಳದಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು, ನಿರುತ್ಸಾಹವಿಂದ ಮತ್ತೆ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಹೆದರುತ್ತಲೇ ಮಲಗಿಕೊಂಡುದುಂಟು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಗೆ ನೋಡಲಿ ಕಂಬಗಳಿಗೂ, ತೊಲೆಗಳಿಗೂ, ಹೊಡೆಗಳಿಗೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಊರುಗೋಲು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ನಿತ್ಯ ಊರುಗೋಲು ಕೊಟ್ಟು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಭಾಗವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದೇ ಅವರ ಕೆಲಸವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅವರು ಒಂದೊಂದು ಸಲ “ಈ ಮನೆಗೆ ಊರುಕೋಲು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಪುರುಷಾಯಸ್ಸೆಲ್ಲ ಆಗಿಹೋಯಿತು. ಇದ್ದಬದ್ದ ಗಳುಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿಯಿತು. ಆದರೂ ಇನ್ನೂ ಪೂರ್ತ ಮುಗಿದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಊರೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಕಂಬಗಳೂ ತೊಲೆಗಳೂ ಇವೆ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಸಮರಸಂಕೀರ್ತ ವಿರಸವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಈ ವಿರಸಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯಕಾರಣ ಬಡತನವೇಯೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಅಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಆಸ್ತಿ ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಇದ್ದುದು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ತೋಟ, ಎರಡು ತುಂಡು ಹೊಲ. ಹಿಂದಲಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಗಿತ್ತೋ? ಅಂತೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇನೋ ಅವರು ಸುಖವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಆದರೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುವ ವೇಳೆಗೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳ ಬಿಗಡಾಯಿಸಿತು. ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದರೂ ನಾಲ್ಕು ವರುಷ ಐದು ವರುಷಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ, ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಬೆಳೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಉಳಿದ ವರುಷಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಬೆಳೆ ಕಾಲು ಬೆಳೆ. ಒಂದು ವರುಷ ಬಿರುಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೋಟದ ಅಡಿಕೆ ಮರಗಳೆಲ್ಲ ನೆಲಕ್ಕೆ ಉರುಳಿಹೋದುವು. ನೀರಿಲ್ಲದೆ, ಉಳಿದವುಗಳಿಗೆ “ಎಟ್ಟಿ” (ನೀರು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ನೆಲ ಒಣಗುವುದು) ಬಂದಿತು.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಂಡತಿ ತೀರಿಕೊಂಡರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳು ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಇದ್ದರು. ಮೊದಲನೆಯವನಾದ ಶಾಮನಿಗೆ ಆಗಲೇ ಮದುವೆಯಾಗಿತ್ತು. ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸಂಸಾರ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ

ಅತ್ತಿಗೆ ಸಹಾಯಕಳಾಗಿದ್ದಳು. ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥಳಾದ ನಂತರ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಮತ್ತೆ ವಿವಾಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಜನ ಭಾವಿಸಿದ್ದರು. ಅವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಅದೇ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಸಂಸಾರ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೊಸೆ (ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿ) ಇದ್ದುದರಿಂದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದಾವ ಆಸೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿತ್ತೋ? ಬಡತನ ಹಾಗೆ ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರಿಗೆ ಸಂಸಾರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯಾಗಿದ್ದಂತೆಯೇ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಕಲ್ಯಾಣಿಯನ್ನು ಅವರು ಮದುವೆಯಾದಾಗ ಅವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ನೆಂಟರಿಗೂ ಅಸಮಾಧಾನವೇ ಉಂಟಾಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜನೊಬ್ಬನೇ ಆ ವಿವಾಹದ ಫಲವಾಗಿದ್ದನು.

ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಎರಡನೆಯ ವಿವಾಹವಾದುದೇ ಅವರ ಮನೆಯ ಕಟ್ಟು ಸಡಿಲವಾಗಲು ಅವಕಾಶವಾಯಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಒಮ್ಮುಖತೆ ಇತ್ತು. ಕಲ್ಯಾಣಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಪಕ್ಷಗಳಾದವು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು, ಕಲ್ಯಾಣಿ ಒಂದು ಪಕ್ಷ, ಶಾಮನ, ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಒಂದು ಪಕ್ಷ, ಕೃಷ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಇವರದು ಒಂದು ಪಕ್ಷ. ಸುಂದರರಾಜ ಯಾವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಿದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕವನಾಗಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಮಾಡಿದುದು ಅವಿವೇಕವೆನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರದೂ ಒಮ್ಮತವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರ ಕ್ರೋಧದ ಬಹು ಭಾಗ ಅವರಿಡೆಗೇ ತಿರುಗಿತ್ತು.

ಈ ಪರಸ್ಪರ ಅಸೂಯೆ ಅಸಮಾಧಾನದಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವವರು ಯಾರೂ ಆಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬರಿಗಿಂತ ಒಬ್ಬರು ಹೆಚ್ಚು ವಿವೇಕಿಗಳಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ಅತ್ಯಪ್ಪಿ ಕ್ರೋಧಗಳು ನಿತ್ಯ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಅಕ್ಕ ಒಬ್ಬಳು ವಿಧವೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಒಬ್ಬರಮೇಲೆ ಒಬ್ಬರನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೊದಲು ಅವಳ ಅಸಮಾಧಾನ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಂಡತಿಯಮೇಲೆ, ಅನಂತರ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಂಡತಿ ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥಳಾದ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳು, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದಿಂದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಾದಿಯಾಗಿ

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮನೆ ನರಕವಾಯಿತು. ಗುಂಡಣ್ಣನ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನಿಕೆಗೆ ಘರ್ಷಿತ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳಿಗೆ ಹೊಸ ಕೋರಿಹಲ್ಲು ಮೊಳೆಯಿತು. ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವಳ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಮುರಿಯುವುದಕ್ಕೇ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಎರಡನೆಯ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರು.

ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಮಡಿ ಮೈಲಿಗೆಗಳ ಆರ್ಭಟ ಅವಾಂತರ ಕೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ವಿವೇಕವಾಗಲಿ, ವೈರಾಗ್ಯವಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಭಾಳನ ಸಮಸ್ತ ಸುಖದಿಂದಲೂ ವಂಚಿತಳಾದ ಆಕೆ ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಕೋಚದೆ, ಈ ಮಡಿ ಮೈಲಿಗೆಗಳ ಪವಾಡವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ೨ನು ಅವಳ ತೃಪ್ತಾರ್ಥವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡುದಾದರೂ ಅದರಿಂದ ಅನೇಕ ರೀತಿ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಇತರರಿಗೆ ಬಹಳ ಹಿಂಸೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಬೇರೆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾದಾಗ, ಮಡಿಯ ನೆಪದಿಂದ ಆಕೆ ಗೂಟವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಮಡಿಯ ನೆಪದಿಂದ ಬೇರೆ ಅಡಿಗೆ ಹೂಡಿ ಕೊಂಡು ಧಾಮ್ ಧಾಮ್ ಎಂದು ಘರ್ಜಿಸುತ್ತಾ ಉಳಿದವರನ್ನು ನಾಯಿ ಕಳಿಗಂತ ಹೀನವಾಗಿ ಕಂಡು ತಿರಸ್ಕಾರವನ್ನೂ ಅಸಹನೆಯನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಎಲ್ಲ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನೂ ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಅವಳು ತನ್ನ ಮಡಿಯನ್ನೇ ಅಸ್ತ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮೊಡನೆಯೇ, ಶುಚಿತ್ವವೆಂಬ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣ, ಮಡಿ ಎಂಬ ವಿಕೃತರೂಪವನ್ನು ಕೊಂಡಿ ಹೇಗೆ ಅಸಹನೆಗೆ ಆಗರವಾಗುವೆಂಬುದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ತಮ್ಮ ಅಕ್ಕನವರಲ್ಲಿ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿದ್ದರೂ, ಇದು ಮೈಯೊಳಗಿನ ಹುಣ್ಣು ಎಂದು ಅವರು ಕುಮ್ಮನೆ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಯಾಗಿತ್ತು. ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ನೆಂಟರು, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಹೆಂಡಿರೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಶಾಮನಿಗೆ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಎರಡೆರಡು ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ರಂಗಸ್ವಾಮಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಮಕ್ಕಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ೪೯ತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತೆರೆದ ಹುಲಿಯ ಬಾಯಿನಂತಿದ್ದ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಅತ್ತೆ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಒಳ್ಳೆಯವಳೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ

ಮದುವೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಅನುಭವದಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಅಕ್ಕನ ಅರ್ಭಟವೂ ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದಿತು.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಮಕ್ಕಳೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ದಿನವೂ ಊರಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದ ದಿನ ಮಾತ್ರ ಅವರೆಲ್ಲ ಬೀದಿಯ ಬಾಗಿಲು ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಕುಳಿತು ಏನನ್ನೋ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಏನನ್ನೂ ದರೂ ಚರ್ಚಿಸುವುದೇ ಅವರ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿತ್ತು. ಹೊರಗಿನವರು ಯಾರೂ ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾತು ಕತೆಗಳಿಗೆ ಸೇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿದ್ದಿತೆಂಬುದಲ್ಲ. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮಕ್ಕಳೇ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಕಕ್ಷಿ ಪ್ರತಿ ಕಕ್ಷಿಗಳಾಗಿ ಯಾವ ಮಾತಿನ ಪರವಾಗಿಯೂ ವಿರೋಧವಾಗಿಯೂ ತಾವೇ ತೀವ್ರಾಸಕ್ತಿಯಿಂದ ದಪ್ಪ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸಿ, ಇತರರಿಗೂ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ವನ್ನೇ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನೂ ಬಂದ ದಿನವೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಆದಾವುದೋ ಸ್ವಂತ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಚರ್ಚೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿತ್ತು. ಮಾತಿನ ಕಾವಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ತಾವು ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವೆ ವೆಂಬುದೂ, ಸಂಸಾರದ ಈ ಗುಟ್ಟು ಮನಸ್ತಾಪಗಳು ಹೊರಗಿನವರ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಬಾರದೆಂಬುದೂ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಮರೆತೇಹೋಗಿತ್ತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಅಕ್ಕನೂ ಬಾಗಿಲಿನ ಒಳಗಡೆಗೆ ನಿಂತಿದ್ದರೂ ಮುಖವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೊರಕ್ಕೆ ನೀಡಿಕೊಂಡು ಅವರ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಮಾತಿನ ಕಾವಿ ನಲ್ಲಿ ಗಾಡಿ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿ ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೂ ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಅವರು ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ಮಾರು ಆಚೆ ಇರುವಾಗಲೇ ಇವರ ಗದ್ದಲ ಕೇಳಿಸಿತು. ಸುಂದರರಾಜ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಗಾಡಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವ ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೃಷ್ಣನು ಹಿಂದಲಿಂದ ತಾನು ಅಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿ “ ಸಾಲದ್ದಕ್ಕೆ ಸುಂದರರಾಜನ ಪೀಡೆ

ಒಂದು ಸೇರಿತೆ. ಅವನು ಒಂದು ದಿನ ಊರಲ್ಲಿದ್ದರೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಾನೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಅವನಿಗೆ ಆ ಮೂದೇವಿ ಹೆಂಡತಿಯ ಮೋಹಿನಿ ಹಿಡಿದಿವೆ. ಅವನು ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಈವತ್ತಿಗೆ ಹತ್ತು ದಿನಗಳಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ತಲಾತಟ್ಟಿಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಬದುಕು ನೇರವಾಗುವುದೆಂತು ?”

ಕೃಷ್ಣ ಒಳ್ಳೆಯ ಗಟ್ಟಿ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆಗತಾನೇ ಬಂದು ಗಾಡಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೂ ಒಳಗಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಆ ಮಾತುಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕೇಳಿಸಿದವು. ಗಂಡ ಊರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ವೆಂದು ತಿಳಿದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಚೂರಿಯಿಂದ ಇರಿದಂತೆ ವೇದನೆಯಾಯಿತು. ಕೃಷ್ಣನು ಹೇಳಿದ್ದ ಮೋಹಿನಿ ಮೂದೇವಿ ಎರಡು ಮಾತೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸರ್ರನೆ ಹಿಡಿಯಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಆ ಸೊಗಸಾದ ದೇಹವನ್ನೂ ಮನೋಹರವಾದ ಅದ್ಭುತವಾದ ಅಲಂಕಾರವನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಂಡಳು. ಗಂಡನಿಗಾಗಿಯೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಆ ಅಲಂಕಾರ ಅವನಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ತತ್ಕ್ಷಣ ಹೊಳೆಯಿತು. ಗಂಡನಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ, ತಿರಸ್ಕೃತಳಾದ ತಾನು ಅಂತಹ ಅಲಂಕಾರದಿಂದ ಬಂದುದರ ಪರಿಣಾಮ ತನಗೆ ವಿರೋಧವಾಗುವುದೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತತ್ಕ್ಷಣ ಹೊಳೆಯಿತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಗಾಡಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎತ್ತುಗಳ ಕೊರಳನ್ನು ಇಳಿಸಿದನು. ಆಗ ಗಾಡಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದುದೆಂದು ತಿಳಿದ ಆ ಶಾಮು, ಕೃಷ್ಣ, ಗುಂಡಣ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿಗಳು ಕೂಡಲೇ ಶ್ರೀನಿವಾಸನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದರು. ಮುಂದಲ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಯವರೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ನವಿಲು ನೀಲಿಯ ಸೀರೆಯನ್ನುಟ್ಟು ಗಂಧರ್ವಕನ್ನಿಕೆಯಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೆಳಗಿಳಿದಳು.

ಗಾಡಿಯಿಂದ ದಂತದಂತಿರುವ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಇಳಿದ ಹೂವಿನ ಲತೆಯಂತಿದ್ದ ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳ ಹಿರಿಯ ಎಲ್ಲ ಮೈದುನರಿಗೂ ಮೊದಲು ಉಂಟಾದುದು ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಆ ಆಶ್ಚರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಬಂದುದಾಗಲಿ ಬಂದುದರ ಕಾರಣವಾಗಲಿ ಮರೆತೇಹೋಯಿತು. ಗಾಡಿಯಿಂದ ಮೊದಲು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೊಳೆ

ಯುವ ಮೋಣಕಾಲನ್ನು ನೀಡಿ, ಅದರ ಸನ್ನೋಹನಶಕ್ತಿ ಇನ್ನೂ ಮರೆ ಯಾಗುವುದರೊಳಗೇ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದ ಆ ಅದ್ಭುತ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನ ನೋಡಿ, ಮಿಂಚನ್ನು ಫಳಾರನೆ ನೋಡಿ ಮುಚ್ಚುವ ಕಣ್ಣುಗಳಂತೆ ಅವರು ಅವಾಕ್ಯಾ ದರು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಾನೇ ಮೊದಲನೆಯವನಾಗಿ “ಕ್ಷೇಮವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದುದು ಅವರ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಲೇ ಇಲ್ಲ. “ಕೋಮಲಾಂಗದ ಸೊಬಸು, ಕಾಯರೇಖೆಯ ಬೆಡಗು, ಕಣ್ಣಿನರಳದ ಬೆಳಕು, ಕೆಳೆಯ ಮೊಳಗು, ಮುಖವಿಲಾಸದ ಮೆರಗು, ಮಧುರ ಕಂಠದ ಮೊಳಗು, ಮಂದಹಾಸದ ಮಿನುಗು, ಮಾತಿನೊಳ್ಳು”ಗಳ ಮೋಹನವಾಹಿನಿಯು, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮನಾದ ಸುಂದರರಾಜನ ತಿರಸ್ಕೃತ ಪತ್ನಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂಬುದು ಮೊದಲು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸೊಬಗುಗಳು ಆ ತನ್ನ ಮೈದುನರ ಕರ್ಣಮನ ಗಳನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕುರುಡುವಾಡಿದರೂ, ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಅವರು ಬಂದ ಉದ್ದೇಶ ತತ್ಕ್ಷಣ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆಕೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯ ವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ಸತ್ರನೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಮೆಣಸಿನ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು ಅವರ ಅಕ್ಕ ಅವರ ಬಳಿ ಹೋಗಿ “ಶ್ರೀನಿವಾಸ ತಂಗೀನ ಕರೆಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಬಾ ಅಂತ ನಾವೇನು ಬರೆದಿದ್ದೆ? ಬಂದ ದಾರಿಲಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸು” ಎಂದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಯೋಚಿಸಿದ್ದ ಆ ದಿನ ಇಂದು ಬಂದೇ ಇತ್ತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಅಕ್ಕನಿಗೆ “ನೀನು ಸುಮ್ಮನಿರು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರ ಹಿಂದೆಯೇ ಅವರ ಅಕ್ಕನೂ ಕಲ್ಯಾಣಿಯೂ ಬಂದರು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಡವೆಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಹೆವರಿಂದ ಕರುವಿನಂತೆ ಅದರ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಭಯದಿಂದಲೂ ಗಾಬರಿಯಿಂದಲೂ ಅವಳ ತುಟೆಗಳೂ ಭುಜಗಳೂ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಿಂತಿದ್ದನು ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದಳು. ಅನಂತರ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೂ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದಳು. ಕಲ್ಯಾಣಿಯ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಅಕ್ಕನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಲು ಹೋದಾಗ

ಆಕೆ, ಹಾವು ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬಂದವಳಂತೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹಾರಿ “ ಸದ್ಯ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಮುಟ್ಟಬಿಡ್ತೀಯೆ ? ನಿನ್ನ ನಮಸ್ಕಾರವೂ ಸಾಕು. ಪುನಸ್ಕಾರವೂ ಸಾಕು ” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ದವಡೆಗೆ ಎಟು ಬಿದ್ದಂತಾಗಿ ಅವಳು ನಮಸ್ಕಾರ ವನ್ನೇ ಮಾಡದೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅಳುತ್ತಾ ಹಿಂದೆ ನಿಂತಳು.

ಮುಂದಲ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯೊಳಗೆ ವಿಷಯವೆಲ್ಲ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜ ಊರಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಜೆಗೆ ಅವನು ಊರು ಸೇರುವುದೇ ಆಸರೂಪವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲಿನ ಆಸೆ, ಆದರೆ ವಿಧಿಯ ವಿಕಟ ಚೇಷ್ಟೆಯಿಂದ ಅದು ಕನ್ನಡಿಯೊಳಗಣ ಗಂಟು ಆಗಿದ್ದುದು, ಹೆಂಡತಿಯದು ಪ್ರಾಯಶಃ ತಪ್ಪು ಇದ್ದಿರಲಾರದೆಂಬ ಭಾವನೆ, ಅವಳಲ್ಲಿಯೂ ಕನಿಕರ, ಆದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನಲ್ಲ ಯಾರಿಗೂ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು, ತನ್ನ ಸಂಕಟವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಪ್ತರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು, ಹತ್ತು ಮೈಲಿಯ ದೂರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಮಸ್ತ ಆಸೆಗಳೂ ಮೂರ್ತಿ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಇದ್ದರೂ ತಾನು ಒಬ್ಬಂಟಿಗನೂ, ಅನಾಥನೂ ಆಗಿರುವುದು ; ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಬೇಸರಿಕೆಯಾಗಿ ಅವನ ಬಾಳು ಇನ್ನೂ ಆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಸ್ವಾರವಾಗಿತ್ತು. ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕಿತ್ತೊಗೆಯಲು ಅವನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಸೋತಿಿದ್ದನು. “ ಅವಳು ಆತಿದುಷ್ಟೆ, ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ, ಸ್ಪೈರಿಣಿ, ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಧಳಿರಿನಿಂದಲೇ ನರಸಿಂಹನನ್ನು ಆಕರ್ತಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಈಗಲೂ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಇವಳ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ? ಅವಳಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ನಡೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯ ತಪ್ಪು ಇವಳದೇ ” ಎಂದು ಅವನು ಎಷ್ಟೇ ದೃಢವಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ಹೆಂಡತಿಯಮೇಲೆ ತಪ್ಪನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದರೂ, ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿನ ಮನಸ್ಸು “ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಆಪ್ತ ಸುಲಭವಲ್ಲ ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ಸಲವಂತೂ ಅವನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ರಂಭಾಪುರಿಯಿಂದ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಹೋಗಿ ಆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕೊಂದು ನದಿಗೆ ಎಸೆದು, ನಾನೂ ಪೋಲೀಸರ ವಶನಾಗಿ ಈ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಬಡಬಾನಲವನ್ನು ತಣ್ಣಗೆ ಮಾಡೋಣವೆಂದು ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅರ್ಧ ದಾರಿ ನಡೆಯುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ

ತೀರ್ಮಾನ ಈ ಮಾರ್ಗದಿಂದಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆದು ಹಿಂದಿರುಗಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಿಗೆ “ಯಾವುದು ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಆಗಲಿ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ತೀರ್ಮಾನವಾಗುವುದು ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ಜೀವಿಸುವುದರಿಂದ ಮಾತ್ರ” ಎಂದು ಮಂದಟ್ಟಾಯಿತು. ಅವರೆ ಆ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ತರುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಸಲಹೆ ಕೊಡುವವರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತಂದೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಮುಪ್ಪಿನಿಂದಲೂ, ದಾರಿದ್ರ್ಯದಿಂದಲೂ, ಜರ್ಜರಿತರಾಗಿ, ನಿತ್ಯದ ಆಕ್ರಮಣಿಕೆ ಬೇಳೆ ತಾಪತ್ರಯದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದರು. ಅಣ್ಣಂದಿರಾದ ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸುಂದರರಾಜ ಮಲತಾಯಿಯ ಮಗನಾದುದರಿಂದ ಇವನ ಸುಖ ದುಃಖ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರಿಗೆ “ಇರುವ ಮೂರು ಓರಗಿತ್ತಿಯರೇ ಸಾಕು. ಈ ವ್ಯಾಜ್ಯದಿಂದಲೇ ಮನೆ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ಬಂದರೆ ಈ ಕದನ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಹೊಸ ಸೊಸೆ ಬಂದರೆ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಅವಳ ಪಕ್ಷ ಹಿಡಿಯಬಹುದು” ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇತ್ತು. ಅವರೆಲ್ಲ ಸುಂದರರಾಜನ ಹೆಂಡತಿ, ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಬರಲೇಕೊಡದೆಂದು ತಮ್ಮ ಗಂಡಂದಿರೊಂದಿಗೆ ನಿತ್ಯ ಪ್ರಚಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುಂದರರಾಜನ ತಾಯಿ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಸುಂದರರಾಜ ಮದುವೆಯಾದನಂತರ ವರುಷದಲ್ಲಿ ೮ ತಿಂಗಳು ೧೦ ತಿಂಗಳು ಮನೆಯನ್ನೇ ಸೇರದೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವನ್ನು ಮೈಸೂರು ಬೆಂಗಳೂರುಗಳಲ್ಲಿ ಸಿನಿಮಾ ಸಂಗೀತ ಕಛೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಮನೆಯವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಾಲಮಾಡಿದ್ದನು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಬಂದಾಗ, ಸುಂದರರಾಜ ಹಾಗೆ ಉರು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿ ಆಗಲೇ ಮೂರು ವಾರವಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಒಂಞೆ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಸೇರಿದರು. ಗುಂಡಣ್ಣ, ಕಲ್ಯಾಣಿ, ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ, ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು, ರಂಗಣ್ಣನವರ ಅಕ್ಕ ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದು ನಿಂತರು. ಸುಂದರರಾಜ ಊರಿನಲ್ಲಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶ ಸಫಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ

ನೆಂಬುದು ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಗಂಡನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ಬೇಸತ್ತಿದ್ದವು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ “ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟ ಇನ್ನು” ಎಂದನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಮನಬಂದಂತೆ ಮಾತನಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಶಾಮನು “ಇನ್ನು ಇವಳ ಆಟ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆಯೇನೋ?” ಎಂದನು. ಕೃಷ್ಣನು “ಇದು ನಾಯಿ ಮುಟ್ಟಿದ ಮಡಕೆ. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೊಳೆಗೆ ನೂಕಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರೆದೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಕರೆತಂದೆ?” ಎಂದನು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗುಂಡಣ್ಣನ ಅಕ್ಕ “ಮನೆಹಾಳಿ ಹಾದರಗಿತ್ತಿ ತಾಟಕಿ ಮಾಯಾವಿ” ಎಂದೆಲ್ಲ ಬಯ್ಯು “ಪಾಠ ನರಸಿಂಹನದು ತಾನೇ ಏನು ತಪ್ಪು? ಇಂತಹ ಮಾಯಾ ವಿನಿಯರ ಚಾತುರ್ಯದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವ ಗಂಡಸಿಗತಾನೇ ಸಾಧ್ಯ? ಅವಳ ಕಣ್ಣು ನೋಡೆ, ಹುಬ್ಬಿನ ವೈಯ್ಯಾರ ನೋಡೆ, ಸೀರೆ ಉಟ್ಟಿರುವ ಲೀವಿ ನೋಡೆ, ಹೂವು ಮುದಕೊಂಡಿರೋ ರೋಕೋ? ಆಯ್ಯೊ ಸಂಸಾರಿಕರ ಮನೆ ಹೆಣ್ಣುಗಳು ಹೀಗೆ ಇರತ್ತಾಳೆ ಇವಳು ನಾಟಕ ಸೇರೋಕೇ ಲಾಯಕ್ಕು. ನರಸಿಂಹನ ಮನೆ ಮುರಿದಾಯ್ತು. ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಒಂಟೆ” ಎಂದು ಒಂದೇ ಉಸುರಿಗೆ ಅರ್ಭಟಿಸಿದಳು. ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಡೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿ “ನಿಮ್ಮ ಗಂಡಂದಿರನ್ನ ಜೋಪಾನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಅವಾಂತರದಲ್ಲಿ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಬಾಯಿನಿಂದ ಮಾತೇ ಹೊರ ಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಇಂತಹ ಸಂದಿಗ್ಧ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೊಡಗಿದಾಗ ತಮ್ಮ ಮೂರು ಜನ ಹಿರಿಯ ಮಕ್ಕಳೂ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹೇಗೋ ಸಮರಸವಾಗಿ ಬಗೆಹರಿಸುವ ರೆಂದು ಆಸೆಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಈಗ ನೋಡುವಲ್ಲಿ ಸಂಘಾಷಣೆ ಅವರು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನೋಸೆ ಬಂದಾಗ ಅವಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾತನಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಯೋಚಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜ ಮನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದುದೂ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಕೆಡಕೆನಿಸಿತು. ಅವರು ಒಂದು ಸಲ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಕಮಲದ

ಮೇಲೆ ಮಂಜಿನ ಹನಿಗಳಂತೆ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳ ನೀರು ಕೆನ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ನೆಲಕ್ಕೆ ಸೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆ ಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ತಡೆಯೇ ಇರುವಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಉಸರಿಗೆ ವಿಚ್ಛೇದಿಯಿಲ್ಲದೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಅಶ್ರುಧಾರೆ, ಅವಳ ಹೃದಯದ ದ್ರವವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊರಕ್ಕೆ ತೋಡಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೃದಯವನ್ನೇ ಒಣಗಿಸಿಬಿಡುವುದೋ ಎಂದು ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮದೂ ತಪ್ಪಿದೆ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಅವರು “ಸುಮ್ಮನೆ ಆತ್ತು ಯಾಕೆ ಕಣ್ಣು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿ. ಅಳಬೇಡ ನಿಲ್ಲಿಸು” ಎಂದರು. ಅವರು ಹಾಗೆ ಅಂದುದೇ ಅವರ ಮಕ್ಕಳ ಮುಂದಲ ಆಕ್ರೋಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಶಾಮನು “ಈ ಅಳುವಿನಿಂದ ನೀನು ನಮ್ಮನ್ನು ಮರುಳು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಕೃಷ್ಣನು “ಸಾಕು ಸಾಕು, ನಿಲ್ಲಿಸು ನಿನ್ನ ಗೋಳು. ಅಬ್ಬ ಯಾವ ಪ್ರತಿವತಿಯೂ ಇಷ್ಟು ಅಳುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮಾತನಾಡದ ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಸಹ “ಇಲ್ಲಿ ನಾವ್ಯಾರೂ ನರಸಿಂಹನಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಆಕ್ರೋಶ “ನಿನ್ನ ಆಟಗಾರಿಕೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಾಕಿತು ಕಣೆ. ಈ ಮಾಯಾ ವಿದ್ಯೆ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಬಂದ ದಾರಿ ಹಿಡಕೊಂಡು ಹೊರಡು. ಈ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಕಾಲು ಹಾಕಿ ಈ ಬಾಳೊ ಸಂಸಾರನ ಯಾಕೆ ಹಾಳುಮಾಡ್ತೀಯ, ಮೂದೇವಿ” ಎಂದಳು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡುವ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಬುದ್ಧಿಯೂ ಇತ್ತು. ಅವಳ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಯವ್ವನದ ಕಾವೂ ಕೆಚ್ಚೂ ಇದ್ದವು. ಅವಳು ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ, ಇವರೆಲ್ಲರ ಹೆಂಡ ತಿಯರನ್ನೂ ನೋಡಿದಳು. ಅತಿಯಾದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆತ್ತು ತಮ್ಮ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಬರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಮುಪ್ಪಾಗಿ ಹೆಲ್ಲು ಉದುರಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದ ಕೆನ್ನೆ ಕಣ್ಣುಗಳುಳ್ಳ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ, ತನ್ನ ರೂಪು ಯೌವನವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಚ್ಚು ಉಂಟಾಗಿರುವುದು ಆಕೆಗೆ ಕೂಡಲೇ ತಿಳಿಯಿತು. ತನ್ನ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಬೇಕಾದರೆ ಇವರು ಅಗ್ನಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಲೂ ಸಹ ಹಿಂದೆಗೆಯರೆಂದು ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಹೆಣ್ಣಿನ ಹೃದಯದ ಅಂತರಾಳದ ಆಸೆಯನ್ನು ಹೆಣ್ಣು ತತ್ಕ್ಷಣ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಕಂಡುಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ರಂಗಸ್ವಾಮಿ, ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣರು, “ನಮ್ಮನ್ನು ನೀನು ಮರುಳು

ಮಾಡಲಾರೆ” ಎಂದು ಸದೇ ಪದೆ ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದಾಗಲೂ ಆಕೆಗೆ ಅ ದುಃಖದಲ್ಲಿಯೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಗು ಬಂತು. ತನ್ನೊಳಗೇ ಅವಳು “ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮರುಳು ಮಾಡಲಾರೆ ಅಲ್ಲವೆ? ನೀವೇನು ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರೋ ಅಂತಹ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರರನ್ನೇ ಮೇನಕೆ ತನ್ನ ನಾಯಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಹೋದಳೆಂದು ವದಂತಿ. ನಾನು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ನೀವು ಮೂರು ಜನರೂ ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ನನಗಾಗಿ ಒಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬರು ಕಾದಿ ಸುಡಿಯುವಿರಿ” ಎಂದುಕೊಂಡಳು ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ “ಆದರೆ ಅಯ್ಯೋ ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ನೀವಲ್ಲವೆಲ್ಲ? ನನಗೆ ಬೇಕಾದವರು ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೆಲ್ಲ” ಎಂದು ಗಳಗಳನೆ ಅತ್ತಳು. ಆಕೆಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ “ನರಸಿಂಹನೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಘಟನೆ ಇವರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಲ್ಲ? ಅಂತಹ ಘಟನೆ ನಡೆದರೂ ನಾನು ನನ್ನ ಗಂಡ ಸುಂದರರಾಜನಿಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡಲು ಸಿದ್ಧಳಾಗಿರುವ ಹೆಂಡತಿ ಎಂಬುದು ಇವರಿಗೆ ಹೇಗೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಲ್ಲ” ಎಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಗಂಡ ಸುಂದರರಾಜನಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಅದ್ಭುತ ಪ್ರೇಮ ಅವಳಿಗೇ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಇತರರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ನರಸಿಂಹನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ, ಆನೆ ಲತೆಯನ್ನು ಹೊಸಕುವಂತೆ ಆ ನೀಚನು ತನ್ನನ್ನು ಹೊಸಕಿದ್ದರೂ ತಾನು ಅವನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪ್ರೀತಿಸದೆ, ತನ್ನ ಹೃದಯಾಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜನ ಪ್ರೇಮ ಕೃಪೆಗೆ ಬಾಯಾರಿ ಕಂಗೆಡುತ್ತಿದ್ದುದೇ ಅವಳ ಜೀವನದ ದುಃಖನಾಟಕವಾಗಿತ್ತು.

ಈ ಯೋಚನೆಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಹಾಯ್ದುಹೋಯಿತು. ಅವಳು ಅರ್ಧಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ, ಅಂಗಳದ ಮತ್ತೊಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ, ತನ್ನಂತೆಯೇ ಮಂಕಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ತನ್ನ ಅಣ್ಣ ಶ್ರೀನಿವಾಸನನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಅಕ್ಕ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮಧ್ಯೆ ಒಂದು ಸಲ ಮಾತನಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಆ ಮಾರಿ, ಕಸವನ್ನು ದೂರ ತಳ್ಳುವಂತೆ ಕೈಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ನೂಕಿ, ಅವನನ್ನು ಮೂಲೆಗೆ ಕೂರಿಸಿದ್ದಳು. ಈ ದೊಡ್ಡ ತಿದಿಯ ಮುಂದೆ ತಾನು ಮಾತನಾಡುವುದು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಸುಮ್ಮನಾಗಿದ್ದನು. ಈಗ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಅಕ್ಕ ತನಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವ ವರೆಗೆ ಕೂಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನಂತರ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಸುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದವರಾರನ್ನೂ ಗಮನಿಸದೆ, ಗುಂಡಣ್ಣನವರನ್ನೂ ಕಲ್ಯಾಣಿಯನ್ನೂ ಮಾತ್ರ ನೋಡುತ್ತಾ ಅವರಿಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಹೇಳುವಂತೆ “ ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಸೊಸೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ಬಂದಿದ್ದೇನೆ” ಎಂದನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ “ ಖಂಡಿತ ಆಗದು. ಇದೇ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಡಿ ” ಎಂದರು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಬೇಸರಿಕೆಯಿಂದ “ ನೀವೂ ಸಂಸಾರಿಗಳು. ಹೀಗೆ ದುಡುಕುವುದು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ ಸುಂದರ ರಾಜ ಹಿಂದಿರುಗುವವರೆಗಾದರೂ ಇಲ್ಲಿರಲಿ ” ಎಂದನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಅಕ್ಕನು “ ಆಗೋದಿಲ್ಲ. ಖಂಡಿತ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೂ ಬೇಡ ” ಎಂದಳು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ “ ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟ, ನಿಮ್ಮ ಪದಾರ್ಥ ತಂದು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. (ಉಳಿದವರ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ) ಹೊಳೆಗೆ ತಳ್ಳಿ ಬೇಕಾದರೂ ನೀವೇ ತಳ್ಳಿ. ಕತ್ತರಿಸಿ ಹಾಕಬೇಕಾದರೂ ನೀವೇ ಹಾಕಿ, ಆ ಪಾಪ ಯಾವುದಿದ್ದರೂ ನಿಮ್ಮ ತಲೆಯಮೇಲೆಯೇ ಇರಲಿ. ನನುಗೆ ಬೇಡ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿಕೊಂಡ ನೋಡದೆ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆಕ್ಕೊಂಡು ಹೊರಟೇಹೋದನು.

೧೨

ಅಂದು ಹೇಗೋ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎದ್ದು ಬೀದಿಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ನೀರು ಚೆಮ್ಮುಕಿಸಿ ರಂಗೋಲೆ ಹಾಕಿದ್ದಳು. ರಂಗೋಲೆ ಹಾಕುವುದರಲ್ಲಿ ಅವಳದು ನುರಿತ ಕೈ. ಅವಳು ಅದನ್ನೇ ಒಂದು ಕಲೆಯಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ, ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಹೆಣ್ಣೂ ಅವಳಿಂದ ನಿತ್ಯ ಒಂದೊಂದು ಹೊಸ ಹಸೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಥೋತ್ಸವದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯದ ಉತ್ಸವ ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆ ಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ರಂಗೋಲೆ ಹಾಕಿರುತ್ತಿದ್ದರಷ್ಟೆ. ಆಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಭಕ್ತಿ ಪಾರವಶ್ಯದಿಂದಲೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಕಲಾ

ಜ್ಞಾನದಿಂದಲೂ, ಉಳಿದವರಾರೂ ಹಾಕದಂತಹ ಹೊಸಹೊಸ ಹಸೆಯನ್ನು ನಿತ್ಯ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮೊದಲ ದಿವಸ ಅವಳು ಹಾಕಿದನಂತರ ಮರುದಿನ ಇತರರು ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅನೇಕರಿಗೆ ಅನಂತರ ಬಹುಕಾಲದ ವರೆಗೆ ದೇವರ ಉತ್ಸವ ಮರೆತರೂ ಆ ರಂಗೋಲೆ ಹಸೆಗಳು ಮರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ರಂಭಾಪುರಿಯನ್ನು ಸೇರಿದ ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವಕ್ಕೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಆಗತಾನೆ ಕಾಗೆಗಳು ಕೂಗಿದ್ದವು. ಅಂತರಿಕ್ಷ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನಮೇಲೆ ಆಗಲೇ ಒಂದು ಹಿತವಾದ ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಬೆಳಕು ಹರಡಿತ್ತು. ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎದ್ದು ಬಾಗಿಲಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಿಗೆ ರಂಗವಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ ತರುವಾಯ ಮನೆಯ ಮುಂದಲ ನೆಲದಮೇಲೆ ಒಂದು ಹೊಸ ಹಸೆಯನ್ನು ಬರೆದಳು. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಗೋಪುರ, ಗೋಪುರದ ತಳಹದಿಗೆ ಆನೆಗಳು, ಸುತ್ತಲೂ ಕಮಲಗಳುಳ್ಳ ಸರಸ್ಸು. ಕಮಲ, ಸರಸ್ಸಿನಿಂದ ಗೋಪುರ ಮೇಲೆ ಎದ್ದಿರುವಂತೆ ಬರೆದಿದ್ದಳು. ಅಂದು ಹಸೆಯನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬುದು ಅವಳ ಇಷ್ಟವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ದುಗುಡದಲ್ಲಿದ್ದು. ಆದರೆ ಅವಳು ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎದ್ದಾಗ ಇತರರಾರೂ ಎಚ್ಚಿತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಏಳಲು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮತ್ತೇನೂ ತೋರದೆ ರಂಗವಲ್ಲಿಯನ್ನೇ ಬರೆದಳು. ಆ ಕಾಡ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ, ಅವಳು ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಏಕಾಗ್ರವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನ ನೋವು ಆಗ್ಗೆ ಮರೆತು ಅವಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂದಿನ ಹಸೆಯಂತೂ ಇತರ ದಿನಗಳ ಹಸೆಗಿಂತ ಬಹಳ ಮನೋಹರವಾಗಿತ್ತು. ತನಗೆ ಹಸೆ ಬರೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಿದ ಸ್ಮೂಲಿನ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿ ಕಮಲಮ್ಮ ಸಹ ಈ ಹಸೆಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚುವಳೆಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಾಯಿತು. ತನ್ನಿಂದ ಹಸೆ ಬರೆಯುವುದನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹೆಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗಿಯರು—ಈಚೆಗೆ ಅವರ ಮನೆಯವರು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಅವರು ಬರುವುದನ್ನು ತಡೆಬರೂ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯರು—ತಾವು ಇಂತಹ ಹಸೆಯನ್ನು ಬರೆಯಬಲ್ಲವರಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಆನಂದದಿಂದ ಕುಣಿದಾಡುತ್ತಾರೆ! ಎಂದು ಅವಳು ಭಾವಿಸಿದಳು. ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ

ಅದು ತನ್ನ ಕೃತಿ ಎಂಬುದು ಮರೆತೇಹೋಯಿತು. ಕಲಾಕೃತಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ವಿಮರ್ಶಾ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಅವಳು, ಮತ್ತಾವುದೋ ಕೃತಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ತನ್ನ ಹಸೆಯನ್ನೇ ನೋಡಿ, ಒಂದು ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ನಿತ್ಯ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಏಳುತ್ತಿದ್ದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಅಕ್ಕ, ಆ ವೇಳೆಗೆ ಎದ್ದು ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಬೀದಿಯ ಬಾಗಿಲಿನ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಿಗೆ ನೀರು ಹಾಕಿ ರಂಗೋಲಿ ಹಾಕಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡಿ ತಿರುಗಿ “ಇದಾರೆ ಇಲ್ಲಿ ನೀರು ಹಾಕಿದವಳು?” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ನಾನೇಯ” ಎಂದು ಉತ್ತರವಿತ್ತಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು “ಅಲ್ಲಕಣೆ ನಿನಗೆ ಯಾರೆ ಈ ಪಾರುಪತ್ಯ ಕೊಟ್ಟೀರು? ನೀನು ಹಾಕಿದ ಮೈಲಿಗೆ ನೀರಿನಮೇಲೆ ನಾವೆಲ್ಲ ತಿರುಗೋದೆ? ನೀನು ಕೆಟ್ಟದ್ದಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮನ್ನೂ ಕೆಡಿಸೋಕೆ ಬಂದೆಯೆ? ಛೀ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ಬಿಂದಿಗೆ ನೀರು ತಂದು ಧಡಧಡನೆ ಬಾಗಿಲು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಮೇಲೆ ಸುರಿದು, ಅನಂತರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗುಡಿಸಿ, ಸುಟ್ಟ ಬದನೆಕಾಯಿನಂತಹ ತನ್ನ ಕೈ ಬೆರಳುಗಳಿಂದ ತೊಪ್ಪೆ ತೊಪ್ಪೆಯಾಗಿ ಗುಡ್ಡ ಗುಡ್ಡೆಯಾಗಿ ಚೊಟ್ಟನಾಗಿ ರಂಗೋಲಿ ಹಾಕಿದಳು. ಅವಳು ರಂಗೋಲಿಯನ್ನು ಗೆರೆಯಾಗಿ ಹಾಕಿದ್ದರೂ ಅವು ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳ ಮೇಲೆಲ್ಲ ಚಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿದ್ದವು. ಮತ್ತೊಂದು ಬಿಂದಿಗೆ ನೀರನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಬರಲು ಅವಳಿಗೆ ಮೈ ಬಗ್ಗದುದರಿಂದ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ರಂಗವಲ್ಲಿಯ ಗೋಪುರವನ್ನು ಆಕೆ ಇನ್ನೂ ಹಾಳುಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಗದ್ದಲವನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಎದ್ದು ಬಂದಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು “ಏಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಇವಳ ಮೈಲಿಗೆ ತುಳಿದುಕೊಂಡು ತಿರುಗಬೇಕಂತೆ” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದಳು. ಕಲ್ಯಾಣಿಯ ಕಣ್ಣು ನಡುಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಹೂವಿನ ರಥದಂತೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಿದ್ದ ರಂಗವಲ್ಲಿ ಗೋಪುರದ ಕಡಿ ತಿರುಗಿತು. ಆ ಕಲಾ ವೈಭವವನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳಿಗೆ ರೋಮಾಂಚವಾಯಿತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಆ ಪ್ರದೇಶವೇ ಒಂದು ಹೊಸ ಬೆಡಗಿನಿಂದ ಹೊಳೆಯುವಂತೆ ಆಕೆಗೆ ತೋರಿತು. ಕಲ್ಯಾಣಿಯೂ ತನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ರಂಗೋಲಿ ಇಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಸರಾದವಳೇ. ಯಾರು ರಂಗವಲ್ಲಿ ಇಡುವುದನ್ನು ಕಂಡಾಗಲೂ,

ಅವಳಿಗೆ ನಾನು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇಡಬಲ್ಲೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಈ ಕೃತಿ ನೋಡಿ ಅವಳೂ ಅವಾಕ್ಯಾದಳು. ಅವಳ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮುಗಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಈ ಗದ್ದಲದಿಂದ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡು, ಗುಂಡಣ್ಣ, ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು ನಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. ವಿಷಯವೆಲ್ಲ ತಿಳಿದಮೇಲೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನಿಗೆ “ ಏಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಯಾಕೆ ಬೀದಿ ಬಾಗಲಿನಲ್ಲಿ ಬಯ್ಯುತ್ತ ನಿಂತೆ. ಹೋಗು ಒಳಕ್ಕೆ ” ಎಂದರು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು, ವೈದಿಕರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಲತಿಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು. ಮಡಿ ಮೈಲಿಗೆಗಳ ಆರ್ಭಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನದೇ ಅದರಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಡಿ ಪದಾರ್ಥವನ್ನೂ ಮುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕಡಿಮೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಾಲ್ಕು ಗಂಡಾಳುಗಳ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಗುಡಿಸಿ ಕಸವನ್ನೆಲ್ಲ ತಿನ್ನೆಗೆ ಎತ್ತಿ ಹಾಕುವುದು ; ಸಗಡೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಗುಡ್ಡೆಹಾಕಿ ಬೆರಣಿ ತಟ್ಟುವುದು ; ದನ ಕರು, ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಟ್ಟಿ ಹುಲ್ಲು ಹಾಕಿ ಅವುಗಳ ಹಾಲು ಕರೆಯುವುದು, ಭತ್ತ ಕುಟ್ಟುವುದು, ಅಕ್ಕಿ, ರಾಗಿ ಬೀಸುವುದು. ದನಗಳಿಗೆ ಬಾವಿಯಿಂದ ಸೇದಿ ನೀರು ಕುಡಿಸುವುದು, ಕೇರುವುದು, ಮಾಡುವುದು ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆ ದೊಡ್ಡಮನೆಯ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳಿಗೂ ಒಂದು ಆಳು ಸಿಕ್ಕಿದಂತಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲ ಪೂರ್ಣ ಮೈಗಳ್ಳರಾದರು. ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಮೊದಲಾದ ಆಕೆಯ ಓರಗತ್ತಿಯರೆಲ್ಲ ಮೊದಲು ಮೊದಲು ತಮ್ಮ ಗಂಡಂದಿರ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೂ, ತಮ್ಮ ಸೀರೆ ರವಿಕೆಗಳನ್ನೂ ತಾವೇ ಒಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವರು ಈಗ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೇ ಹೇರಿದರು. ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಗೆಯುವುದಕ್ಕೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ದಿನಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮೂರು ಸಲ ಹೊಳೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಒಗೆದು ತಂದು ಇಟ್ಟ ನಂತರ ಅದಕ್ಕೆ ನೀರು ಹಾಕಿ ಹಿಂಡಿಕೊಂಡು ಒಳಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದಮೇಲೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರ ಬಟ್ಟೆಗಳೂ

ಹಿಂದೆಂದೂ ಇರದಷ್ಟು ಶುಭ್ರವಾದುವು. ಆದರೂ ಅವಳು ಜಿನ್ನಾಗಿ ಒಗೆ ಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ವಾರಗಿತ್ತಿಯರು ಹೇಳುವುದು ತಪ್ಪಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬೆಳಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ದಿನಕ್ಕೆ ಎರಡು ಸಲ ಹೊಳೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಬೆಸ್ತರವಳು ಬೆಳಗಿ ತಂದ ಪಾತ್ರೆಗೆ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಹತ್ತು ಸಲ ಹುಳಿ ಹಾಕಿದರೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೆಳಗಿದ ಪಾತ್ರೆಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ಮುವ್ವತ್ತು ಸಲ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಸಲ ಕಲ್ಯಾಣಿಯು ಬೆಸ್ತರವಳಿಗಿಂತ ಇವಳು ಹೆಚ್ಚು ಮೈಲಿಗೆಯೇ? ಎಂದು ಕೇಳಲು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು ನಿಸ್ಸಂಕೋಚವಾಗಿ “ಬೆಸ್ತರವಳು ಬೆಸ್ತರವಳೇ, ಕೆಟ್ಟ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರವಳು ಬೆಸ್ತರವಳಿಗಿಂತ ಹೀನ. ನೀರು ಮಜ್ಜಿಗೆ, ನೀರಾದರೂ ಮಜ್ಜಿಗೆಯೇ. ಆದರೆ ಒಡೆದ ಹಾಲು, ನೀರು ಮಜ್ಜಿಗೆ ಎಂದೂ ಆಗಲಾರದು” ಎಂದುಬಿಟ್ಟಳು. ಉಳಿದ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಯಾರೂ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ವಾದಿಸಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೋ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಯಾರಿಗೂ ಉತ್ತಾಹವಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿಚಾರ ಹೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋರಾಡಲು ಯಾರೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ವೈದಿಕರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರಂತೆ ಒಂದು ಅಂಗಳದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆ, ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒರಗಿರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ನೆಪದಿಂದ ಆಕೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ, ನಿತ್ಯ ಒಂದು ಸಲ ಹೊಳೆಗೆ ಬೀಳುವವಳಂತೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ತಣ್ಣೀರನ್ನು ಮೈಯಿನ ಒದೆಬಟ್ಟೆಯಿಂದ ಸೋರಿ ಸುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬಡಿಸುವಾಗ ನೀರು ಹಾರಿ ಮೈಲಿಗೆಯಾಯಿತು. ಅವಳು ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ಎಂಜಲು ಲೋಟೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಜಾಗವನ್ನು ತುಳಿದುಬಿಟ್ಟೆ” ಎಂಬ ಕಾರಣಗಳೇ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಸಾಕಾಗಿದ್ದವು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಯಾರವೇಲೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾದರೂ ಎಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲ ಕೋಪವನ್ನೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ; ಮಡಿ ಮೈಲಿಗೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟು ಗಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನವರಾದ ಓರಗಿತ್ತಿಯರೂ ಸಹ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದಲ್ಲ—ಕಾರಣದಿಂದ—ಮೈಲಿಗೆಯಾಯಿತೆಂದು ಹಾರತೊಡಗಿ

ದರು. ಓರಗತ್ತಿಯರು ಭಾವಿಯ ನೀರು ಸೇದಬೇಕಾದರೆ, ಬಿಂದಿಗೆಯನ್ನು ಹಗ್ಗಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಭಾವಿಗೆ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅನಂತರ ಬಿಂದಿಗೆಯನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಿ ನೀರನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಗ್ಗದ ಕೈಯೊಂದಿಗೆ ಮಗ್ಗಲಿಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಗ ಓರಗತ್ತಿಯರು ಬಿಂದಿಗೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದಿರುತ್ತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೈ ಓರಗತ್ತಿಯ ಕೈಗೆ ಸೋಕಿತೆಂದು ಓರಗತ್ತಿ ಹಾರಾಡಿ ಧಡಧಡನೆ ಭಾವಿಯ ನೀರನ್ನೇ ಮೈಮೇಲೆ ಸುರಿದುಕೊಂಡು, ಮಡಿಸೀರೆ ತನ್ನಿರೆಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವರನ್ನು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಗ ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಬಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಿಂದ ಮನೆಯ ಮಡಿಯೆಲ್ಲ ಕಟ್ಟಿತೆಂದು ಆಕೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಿಂದ ಮಡಿ ಕೆಟ್ಟರೂ ಅವಳಿಂದ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಯಾರೂ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಜನರ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಭತ್ತ ಕುಟ್ಟಿ ಕೇರಿ ಆಕೆಯ ಭುಜಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ನೋಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದವು. ಬೀಸಿ ಕೈ ಬೆರಳುಗಳೆಲ್ಲ ಕೊಪ್ಪಳವಾಗಿದ್ದವು. ದಿನಕ್ಕೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ ಅಗಸಗತ್ತಿಯಂತೆ ನದಿಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಪಾತ್ರೆ ಬೆಳಗಿ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಗೆಯುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ನೆಗಡಿ, ಕೆಮ್ಮಲು, ಭಳಿ, ಆಕೆಗೆ ತಪ್ಪಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸ್ವಾಮಿಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ನಾಯಿಯಂತೆ ಆಕೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತೋರಿಸದೆ, ಕನಿಕರದ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸದೆ, ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಕುರಿತು “ಅಯ್ಯೋ” ಎನ್ನುವವರು ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಯವ್ವನದ ಆವಿರ್ಭಾವದಲ್ಲಿ, ಜಗತ್ತು ಒಂದು ಹೊಸ ಬೆಳಕಿನಿಂದ ತೋರುತ್ತಿರುವಾಗ, ಬದುಕಿರುವುದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹಬ್ಬವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಇರುವಾಗ, ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನು ಲೀನನಾಗಿ ಬಾಹ್ಯಪುಸ್ತಕದ ಜ್ಞಾನವನ್ನೇ ಮರೆತು ಗಂಡನಿಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ತಾನು ಮಾತ್ರ ಅವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವಷ್ಟರ ಅನಂದವೇ ತನಗೆ ಸಾಕೆಂದಿರುವಾಗ, ಇತರರ ತಿರಸ್ಕಾರ ಪುರಸ್ಕಾರಗಳೆಂಬ ಸಣ್ಣ ಮುಳ್ಳುಗಳ ಚುಚ್ಚಾಟದಿಂದ ಅವಳ ಅನಂದ ಶಾಂತಿ ಹೆಚ್ಚು ಭಂಗವಾಗುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲ. ಗಂಡನ ಗುರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು

ಓಡುತ್ತಿರುವ ಕೈ ಕಾಲುಗಳಿಗೆ, ತೊಡರಿಕೊಳ್ಳುವ ಹುಲ್ಲುಕಡ್ಡಿಗಳಂತೆ, ಮನೆಯವರ ಅನಾದರ ಕಂಡರೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗಂಡನ ಮೇಲಿನ ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುವಷ್ಟು ಕ್ರೂರವಾಗಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ ಆ ಅನಾದರ. ಆದುದರಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಸುಂದರರಾಜ ಬರುವವರೆಗೆ, ತಾನು ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದಳು.

ಹೀಗೆ ನಾಲ್ವಾರು ದಿನಗಳು ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿರುವುದರೊಳಗಾಗಿ, ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯ ಯುವಕರು ಹೇಗೆಯೋ ಹಾಗೆ ರಂಭಾಪುರಿಯ ಯುವಕರೂ ತನ್ನ ಮೋಹನರೂಪಿನಿಂದ ಸಂಭ್ರಾಂತರಾಗಿರುವುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆ ಆಕರ್ಷಣೀಯವಾಗಿ, ಯುವಕರು ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಆಸೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ, ಅವಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ತಾವು ಬಂದ ಉದ್ದೇಶ ಸಾರ್ಥಕವಾದುದರಿಂದ, ಆಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಮಾತನ್ನು ಮರೆತೇ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಲಿ ಅವಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ನಾಲ್ವಾರು ಜತೆ ಪುರುಷ ಕಣ್ಣುಗಳು ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ತನ್ನ ಮೈ ಮೋಹಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ತನ್ನ ಹಿಂದೆ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಒಂದು ಸಲ ದಾರಿಬಿಟ್ಟ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಯಾಕೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಆ ಮೋಹಾಂಧರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಸುಂದರರಾಜನು ಯಾವಾಗ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಾನೆಂಬುದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು, ಬೇಸರಿಕೆಯಿಂದ ಊರೂ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಹೋಗುವಾಗಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೋದ ಊರಿನಿಂದ ಕಾಗದವನ್ನೂ ಬರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಹೊರತು ಉಳಿದವರಾರೂ ಅವನು ಊರು ಬಿಟ್ಟುದನ್ನೂ ಗಮನಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನು ಸಾಲಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಸಾಲಕೊಟ್ಟವರು ಅವನು ಹೇಳಿದ ದಿನ ಹಿಂದಿರುಗದಿದ್ದರೆ ಬಂದು ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೂಡಲೇ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಂತೆಯೇ ಶಾಮು, ಕೃಷ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಎಲ್ಲರೂ “ ಸಾಲಮಾಡಿ ಅವನು ಮನೆ ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತಾ

ನೆಂದೂ, ಅವನೊಬ್ಬನ ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮನೆಯ ಆಸ್ತಿಯೆಲ್ಲ ಹೋಗುವುದೆಂದೂ ಅವನ ಸಾಲಕ್ಕೆ ತಾವು ಜವಾಬ್ದಾರರಲ್ಲವೆಂದೂ ” ರೇಗಾಡು ತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಬಂದ ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳನಂತರ ಇಂತಹ ದೃಶ್ಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಾಗ, ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ಸಾಲನಾಡಿರುವ ಮಾತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ರಂಭಾವುರಿಯನ್ನು ಸೇರಿ ಒಂದು ವಾರವಾದರೂ, ಅವಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮೊದಲಿನಷ್ಟೇ ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದಿದ್ದರೇ ಹೊರತು, ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಅವಳು ತಮ್ಮ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವಳೆಂಬ ಭಾವನೆ ಹೊಂದಿದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಅತ್ತೆ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲೊ ಒಂದೊಂದು ಕ್ಷಣ ತನ್ನಮೇಲೆ ಕನಿಕರ ಉಂಟಾದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಕಲ್ಯಾಣಿಯೂ ಅದನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ತೋರಗೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಆಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಪ್ಯವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅಮುಕಿಕೊಂಡು, ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಒಮ್ಮುಖ ಆಕ್ರೋಶವನ್ನೇ, ಪೂರ್ವ ಸಂಕೇತದ ತೀರ್ಥಾನದಂತೆ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡು ಇದ್ದರು “ ಸುಂದರರಾಜ ಬೇಗ ಹಿಂದಿರುಗದುದೂ ಈಗ ಒಳ್ಳೆಯದೆ. ಇಂತಹ ರೂಪರಾಶಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಅವನು ಕ್ರೂರನಾಗಿರುವುದು ಕಷ್ಟ. ನಿಧಾನವಾಗಿಯೇ ಬರಲಿ ” ಎಂದು ಕೊಂಡರು ಗುಂಡಣ್ಣನವರು. ಸುಂದರರಾಜ ಹಿಂದಿರುಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ರಂಭಾವುರಿಯಿಂದ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂಬುದೂ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲರ ತೀರ್ಥಾನವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಮಾತುಗಳು ತನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ನಡೆಯದೆ ಇದ್ದರೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು.

ಒಂದು ಸಲ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ, ತನ್ನ ಭಾವ ಕೃಷ್ಣ, ವಿಧೇಯವಾದ ನಾಯಿ ತನ್ನ ಯಜಮಾನನನ್ನು ದೈನ್ಯದಿಂದ ಅನುಸರಿಸುವಂತೆ ತನ್ನನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಕೃಷ್ಣನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಮವೂ ಪಾಶವೇ ಆಸೆಯೂ ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಅವನು ಇತರರ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕ್ಷಣ ಅದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಒಂದೇ ಗಳಿಗೆ ಆಕೆಗೆ “ ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಇವರ ತಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ನಾನು ಇದ್ದರೆ ತಪ್ಪು. ಆದರೆ ಹಿರಿಯರಾದ ಇವರು ಮಾತ್ರ

ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ನರಕಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದರೂ ಬೀಳಬಹುದಂತೆ!” ಎಂದು ವಿನೋದವಾಯಿತು. ಕಾನು ಬಂದಷ್ಟು ದಿನಗಳಿಂದ ಕೃಷ್ಣ ತನ್ನನ್ನು ಉಳಿದ ಮೈದುನರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ರೂರವಾಗಿ ಗದರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಮಡಿ ಮೈಲಿಗೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಆಕೆಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದಿತು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅವಳು “ ಉಳಿದವರು ಒಪ್ಪಿದರೂ ಇವರು ಬೇರೆ ನಾನು ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದಳು.

ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಕೃಷ್ಣನ ಕಾಮುಕ ವೃತ್ತಿ ಪರಮಾವಧಿಗೆ ಏರಿತು. ನರಸಿಂಹನೊಂದಿಗೆ ನಡೆದ ವ್ಯವಹಾರದನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಯಾವ ಗಂಡು ಪ್ರಾಣಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಗೌರವವಾಗಲಿ, ಅದೊಂದು ಅದ್ಭುತ ವಸ್ತುವೆಂಬ ಹಿಂದಲ ಮಂಕು ಆಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜನರ ಚೇಷ್ಟೆಯನ್ನೂ ಆಸೆಯನ್ನೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ನೋಡುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವಳು, ನಿತ್ಯ ಗಂಡಸರು ತನಗಾಗಿ ಹೋರಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಸುಂದರರಾಜನ ಕಡೆಗೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಯಾವ ಗಂಡಿನ ಬಾಲಬಡಕ ತನವನ್ನೂ ಅವಳು ಕಂಡರೂ ಕಾಣದಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾನು ರಂಭಾ ಪುರಿಗೆ ಬಂದ ಮೊದಲ ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣನ ಮಡಿ ಅವಳಿಗೆ ಅಸಾಧ್ಯ ಅಸಹನೆಯಾದ ತೋರಿತು. ಅವನು ವಿಧವೆಯಾದ ಮಡಿ ಹೆಂಗಸಾದ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹಾರಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಮಡಿ ಮೈಲಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಶ್ರದ್ಧೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೂಟಾಟಿಕೆಯಾಗಿಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತೋರಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಚೇಷ್ಟೆಯ ಕೋಪದಲ್ಲಿ, “ ಈ ಮಡಿ ಜನಿವಾರ ನಾಮ ಇವರು, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತುಳಿಯಬೇಕು ” ಎಂಬ ಆಕ್ರೋಶವುಂಟಾಯಿತು.

ಈ ಭಾವನೆಯಿಂದಲೇ ಇರಬಹುದು. ಕೃಷ್ಣ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ, ದೇಶಾ ವರದ ನಗೆಯನ್ನು ನಕ್ಕು ಹಿಂದುಮುಂದೆ ತಿರುಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಾಗ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಚೇಷ್ಟೆಯಿಂದ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಆ ನಗೆಯನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೃಷ್ಣನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿದೇಹೋಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಮಡಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣ, ಕೂಡಲೇ ಅವಳ ಭಕ್ತನಾದನು. ತನ್ನ

ಪ್ರೀತಿಗಾಗಿ ಅವನು ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವನೆಂಬುದೂ, ತನ್ನ ಮಡಿಯನ್ನೂ — ಬೇಕಾದರೆ ದೇವರನ್ನೂ — ಅವನು ತನಗಾಗಿ ನರಕಕ್ಕೆ ಎಸೆಯಲು ಸಹ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವುದೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆಕೆ “ ಈ ನಾಯಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಕತ್ತಿಗೆ ಹುರಿ ಕಟ್ಟಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಡಿಸೋಣ ” ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

ಆ ದಿವಸ ಶಾಮು ಕೃಷ್ಣ ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಇವರೆಲ್ಲರ ತಾಯಿಯ (ಗುಂಡಣ್ಣ ನವರ ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಂಡತಿ) ಶ್ರಾದ್ಧ. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನಿಗಂತೂ ಶ್ರಾದ್ಧಾದಿ ಗಳು ಬಂದ ದಿನ ಸಂಭ್ರಮವೋ ಸಂಭ್ರಮ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಆ ದಿನ ಮಡಿ ಮೈಲಿಗೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವಳದು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ. ಅಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಹ ಅವಳಿಂದ ರಿಯಾಯಿತಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿ ಯುವನರೆಗೆ ಅವಳು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಿಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಮೂರು ವರುಷದ ಹುಡುಗರು ಅಂಗಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗು ವಂತೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ವಿಕಾರವಾಗಿ ಕೂಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. “ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಸಹ ನಿನಗೆ ಯಾಕೆ ಈ ಬೂಟಾಟಿಕೆ ? ” ಎಂದು ಗುಂಡಣ್ಣ ನವರು ಹೇಳಿದುದೊಂದೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಶ್ರಾದ್ಧದ ಮೊದಲ ದಿನ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೊರಗಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಮರುದಿನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಕೂಡದೆಂದು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನೂ ಶಾಮು ಕೃಷ್ಣ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಾವಿರ ಸಲ ಬೋಧಿಸಿದ್ದರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು “ ನಿಮ್ಮ ಕೆಲಸ ನೀವು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಅವಳ್ಯಾಕೆ ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಾಳೆ. ಅದನ್ನೇ ಯಾಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಇಷ್ಟು ಕೂಗಬೇಕು ? ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಆ ಮಾತನ್ನು ಆಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಮರುದಿನ ಎದ್ದವಳೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ತಾನು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಏನಾದರೂ ಒಂದು ರಾ ದ್ಧಾಂತವಾಗಬಹುದೆಂದು ಹೆದರಿ ಮನೆಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿ ನದಿಯ ತೀರದ ತೋಪಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವಳು ಹಾಗೆ ಕಣ್ಣು ಮರೆಯಾಗಿ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟುದರಿಂದ, ಅವಳು ಮಾಡಬಹುದಾದ ಒಂದೆರಡು ಸಣ್ಣ ಕೈ ಕೆಲಸಗಳು ಕಲ್ಯಾಣ ಮತ್ತು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನವರ ತಲೆಗೆ ಕಟ್ಟಿದವು. ಒಳಗೆ ಮಡಿ ಕಾಡ್ಯ ದಲ್ಲಿರುವ ಅವರಿಗೆ, ಹೊರಗೆ ಕುಳಿತು ಸಾಸಿವೆ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೊತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ?

ಸಾಸಿವೆಯನ್ನು ಅರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದುದರಿಂದ, ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನೇ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ತೋಪಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆಸಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸಾಸಿವೆಯನ್ನು ಕೇರಿ ಮಾಡಿ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಅರಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ಮನೆಯ ಹಿಂದು ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಭಾವಿಯ ಕಟಕಟಿಯ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮೈ ಬೆಚ್ಚಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಒಣಗಿಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನೂ ಕೃಷ್ಣನೂ ಭಾವಿಯ ಸಮಾಪಕ್ಕೆ ಬಂದುದರಿಂದ, ಹೋಗಿ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಯನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡಳು.

ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಶ್ರಾದ್ಧದ ವಡಿಗಾಗಿ ನೆನೆಸಿದ್ದ ಉದ್ದಿನ ಬೇಳೆಯ ಮೇಲಿನ ಹೊಟ್ಟೆನ್ನೆಲ್ಲ ಜಾಲಿಸಿ ಜಾಲಿಸಿ ಶುದ್ಧಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕೃಷ್ಣ ನೀರನ್ನು ಸೇದಿ ಬೇಳೆಯ ಪಾತ್ರಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಬೇಳೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಸೋದಿಸಿದನಂತರ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ನೀನು ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊ ಎಂದು ಬೇಳೆಯನ್ನು ಕೃಷ್ಣನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತಾನು ಬಿಂದಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಸೇದಿಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಭಾವಿಯ ಕಟ್ಟಿಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು ಎತ್ತರವಾದ ಎದುರು ಕಟ್ಟಿಯ ಗೋಡೆಯ ಹಿಂದೆ ನೆಲದಮೇಲೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಚೌಕವೆಂದು ಆದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಯಾವ ಗದ್ದಲವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಶಾಂತವಾಗಿ ಶ್ರಾದ್ಧ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಆಕೆಗೆ ಬಿಮ್ ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಚೌಕವನ್ನು ನೋಡಿ, ಹಸಿವಿನಿಂದಲೂ ಕಾಡ್ಯಮಾಡಿಯೂ ಬಳಲಿದ್ದರೂ ಆಕೆಗೆ ತನ್ನ ಮಡಿಪ್ರಕಾಶನದ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗ ದೊರೆಯಿತೆಂದು ಉತ್ಸಾಹವಾಯಿತು. ಅರ್ಧಭಾವಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಬಿಂದಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಅವಳು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ಕಟ್ಟಿಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ “ಆ ಚೌಕ ಯಾರದು ನೋಡು” ಎಂದಳು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅದು ಕೃಷ್ಣನ ಕಣ್ಣಿಗೂ ಬಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೂ ಅದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಹೆಸರಿನ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯೇ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಗಿ “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯದು” ಎಂದನು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನ ಮುಖ ಕೋಪದಿಂದ ಕೆಂಪಾದಂತೆ ಅವನದೂ ಆಸೆಯಿಂದ ಕೆಂಪಾಯಿತು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು “ಆ ಮೂಳಿಯದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನಾರದು? ಭಾವಿ

ಆಚಿ ಅದು, ಭಾವಿ ಈಚಿ ನಾವು. ಅವಳ ಮೈಲಿಗೆಗೂ ನಮಗೂ ಎರಡು ಮೊಳ ಕೂಡ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ದೈವವಶಾತ್ ಈಗ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಶ್ರಾದ್ಧವೆಲ್ಲ ಕುಲಗೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಭಾವಿ ಹತ್ತರವೇ ಬಟ್ಟಿ ಹಾಕಬೇಕೆ? ಈ ದೊಡ್ಡ ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಇನ್ನೆಲ್ಲು ಜಾಗ ಇಲ್ಲವೆ? ” ಎಂದು ಹಾರಾಡಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ “ಕಲ್ಯಾಣಿ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಬಾ. ಈ ಬಿಂದಿಗೆಗೆ ಹುಳಿ ಹಾಕಿ ನನ್ನ ತಲೆಗೆ ಒಂದು ಬಿಂದಿಗೆ ನೀರು ಹಾಕು. ಅಮೇಲೆ ಬೇಳೇ ನೆಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ತೊಳೆಯಬೇಕು. ಅಯ್ಯೋ! ಅಯ್ಯೋ! ಮೊದಲು ಆ ಮೂಳಿನ ಕರೆ; ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೇಲಿ ಇರಬೇಕು. ಅವಳ ಬಟ್ಟಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಾದರೂ ದೂರ ಹಾಳಾಗಲಿ ನೀನೂ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಬಿಡು ” ಎಂದಳು.

ಕೃಷ್ಣ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕರೆಯಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊಟ್ಟಿಗೆ ಒಳಗೆ ನಿಂತಿದ್ದು ಈ ಅವಾಂತರವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಂತೆ ಇದೊಂದು ತಲೆಯಮೇಲೆ ಬಂತೆಂದು ಹೆದರಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಆ ದುರದೃಷ್ಟದ ಚೌಕವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ತಾನೇ ಮುಂದೆ ಬಂದಳು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಬಿಂದಿಗೆಯನ್ನೂ, ಬೇಳೆಯನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ನಾಲ್ಕು ಮಾರು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಓಡಿಬಿಟ್ಟಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ತಲೆ ಕೆದರಿಕೊಂಡು ಹುಲ್ಲೆಯಂತೆ ಬೆದರುಗಣ್ಣನ್ನು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನವರೆಡೆಗೆ ಹೊಳೆಸುತ್ತ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕೃಷ್ಣ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಮರೆತು, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು, ಆಕೆಯ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ಭಾವಿಯ ಕಟ್ಟಿಯ ಬಳಿ ನಿಂತನು. ಅವಳು ನೆಲದಮೇಲೆ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಇಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಭಾವಿಯ ಆಚಿ ಕಡಿ ಬಂದು, ಒಂದುವರೆ ಮೊಳದ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತನಗೆ ಮೈಲಿಗೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಕೃಷ್ಣ ಮಂಕಾಗಿ ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದನು. ತನ್ನನ್ನು ಕೊರೆಯುವಂತೆ ಕೃಷ್ಣನ ಕಣ್ಣು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ನೆಟ್ಟಿದ್ದದ್ದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ವಿನೋದವಾಯಿತೇ ಹೊರತು, ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನಮೇಲೆ ಮತ್ತಾವ ಪರಿಣಾಮವೂ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು “ಇದೇನೊ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಾರೋ.

ಅಷ್ಟು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ನಿಂತೆ” ಎಂದು ಕೂಗಿದಾಗ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ಕೃಷ್ಣ ಬಿಚ್ಚಿ ಸರ್ರನೆ ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿದನು. ಕಳ್ಳನನ್ನು ಹಿಡಿದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಚೀಷ್ಟೆಯ ನಗುವನ್ನು ನಗುತ್ತಾ ತನ್ನ ಚೌಕವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಅವಳು ಹೋಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತು ಆದರೂ, ಕೃಷ್ಣನು ಅವಳ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಗುರುತುಗಳ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಆದನ್ನೇ ಮೆಲುಕುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಬಂದು ಬಿಂದಿಗೆಗೆ ಹುಳಿ ಹಾಕಿ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನ ತಲೆಗೆ ಬಿಂದಿಗೆ ನೀರು ಸುರಿದಳು. ಶಾಮ ಬಂದು ಕೃಷ್ಣನ ತಲೆಗೂ ಮತ್ತೆ ನೀರು ಹಾಕಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿ ತಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಅವತ್ತೆಲ್ಲ ಆ ರಾಧಾಂತ ಬಿಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಅನೇಕ ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅದೇ ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ಯಾಯಿತು.

ಆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನೊದಲನೆಯ ಪಂಗ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತರು. ಯಾರನ್ನು ಕುರಿತು ಶ್ರಾದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಅವರ ಪುತಿ ನಿಧಿಗಳೇ ಇವರೆಂದು ನಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇವರಿಗೆ ಪಿತೃಗಳೆಂದೇ ಹೆಸರು. ಅವರು ಊಟಮಾಡುವಾಗ ಮಡಿ ಮೈಲಿಗೆಗಳ ಅನಂತರ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾದುದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ನದಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದಳು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೂ ಅನಂತರ ಹಿಂದಲ ಪಂಗ್ತಿಯವರಿಗೂ ಊಟವಾದಮೇಲೆ ತಾನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬರುವುದೆಂದು ಆಕೆ ಯೋಚಿಸಿದ್ದಳು. ಶ್ರಾದ್ಧದ ದಿನದ ಅಡಿಗೆ ಊಟಮಾಡಲು ಮುಟ್ಟಾದವರಿಗೆ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ತನಗೆ ಅಂದು ಉಪವಾಸವೇ ಆಗಬಹುದೆಂದೂ ಅವಳು ಅದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಳು. ನದಿಯಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಗೆದು ದಡದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಒಣಗಿಸಿ, ಬಿಸಿಲಿನ ಬೇಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ತಾನೂ ನದಿಯ ಶೀತಳವಾದ ವಾತ್ರವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು, ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮೈಯನ್ನು ಆ ತಂಪಾದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಬಿಸಿಲಿನಿಂದ ಒಂದು ಹಕ್ಕಿಯಾಗಲಿ, ಹುಲ್ಲು ಧೂಳಾಗಲಿ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಉರಿಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಕ್ಕೆ ತಲೆಹಾಕುವ ಮನುಷ್ಯಪ್ರಾಣಿ ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಯ

ವರೆಗೆ ನೋಡಿದರೂ ನದಿಯ ಬೈಲು ನಿರ್ಜನವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ದಡದಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ನದಿಯತೀರ ಒಣಗಿ ನಿಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ತೀರದ ತೋಪಿನ ಮರಗಳು ತಮ್ಮ ಹಸಿರು ಎಲೆಗಳನ್ನು ಹರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ನೀರಿನಮೇಲೆ ಬಾಗಿಸಿ ನೀರಿನ ಕಲಕಲ ರವದ ಸಣ್ಣ ಅಲೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಪಿಸುಮಾತನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ತೀರದ ಎರಡು ಕಡೆಯ ಮರಗಳೂ, ದೂರದಲ್ಲಿ ನದಿಯ ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಗುಡ್ಡಗಳ ಮೇಲಿನಿಂದ ಬಾಗಿದ್ದ ಮರಗಳೂ ಸೇರಿ ನದಿ, ಹಸಿರು ಬಯಲಿನ ಒಂದು ಸರಸ್ವಿನಂತೆಯೇ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಊರಿನ ಮುಂದೆ ಬಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ನದಿ ಶುಭ್ರವಾಗಿ ಬೆಳ್ಳಿಯ ನೊರೆಯಾಗಿ ಕುಡುಗೋಲಿನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ನಿರ್ಜನವದೇಶದಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಾನೊಬ್ಬಳೇ ನದಿಯ ರಾಣಿಯಾಗಿ ಕತ್ತದ್ದದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿನೋದಕ್ಕಾಗಿ ಇತರ ಹುಡುಗಿಯರೊಂದಿಗೆ ಮಲ್ಲೆಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಈಜುವುದನ್ನೂ ಕಲಿತಿದ್ದಳು. ಈಗ ನೀರನ್ನು ಹೊಕ್ಕ ಕೂಡಲೇ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಹಳೆಯ ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಈಜಾಡತೊಡಗಿದಳು.

ಹೀಗೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ನೀರಿನಲ್ಲಿದ್ದು ಅನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೇಲೆ ದ್ದಳು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಮನುಷ್ಯಪ್ರಾಣಿಯ ಸಂಚಾರವೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರಿಂದ, ಆಕೆ, ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿದ್ದ ತನ್ನ ನೆನಪಿನ ಸೀರೆಯನ್ನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಜಾರಿಸಿ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಒಣಗಿಸಿದ್ದ ತನ್ನ ಮಡಿಸೀರೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಉಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಆಕೆಯ ಬೆನ್ನಿನ ಕಡೆಗೆ ಹತ್ತು ಮೊಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ಮರಳಿನಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಂಡೆಗಳ ಸಾಲು ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಂಡೆಗಳು ಸೇರಿದ್ದರೂ ಅದರ ಮಧ್ಯೆ ನಿಂತರೆ, ಇತರರಿಗೆ ತಾವು ಕಾಣದಿದ್ದರೂ, ತಮಗೆ ಇತರರು ಕಾಣುವ ಒಂದು ಕಂಡಿ ಇತ್ತು. ಸೀರೆ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದು ಸಲ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಆ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಆ ಕಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಕೈದ್ದಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಂಡವು. ಅವು ಕೃಷ್ಣನ ಕಣ್ಣುಗಳೇ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ತತ್ಕ್ಷಣ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೃಷ್ಣನೂ ದೇಶಾವಾರದ ವೆಚ್ಚು ನಗೆಯನ್ನು ನಗುತ್ತಾ ಭಂಡಿಯ ಈಜಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ಇದ್ದಿರಬೇಕೆಂಬುದೂ, ತಾನು ಸೀರೆ ಉಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಾಗ ತನ್ನ ಬರಿವೈಯೆಲ್ಲ ಅತನಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗಿದ್ದಿತು

ಬೇಕೆಂದೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಊಟಮಾಡಿದ ಎಲೆಯನ್ನು ಶ್ರಾದ್ಧದ ದಿನ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹೂಳುವುದೋ ಅಥವಾ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಎಸೆಯುವುದೋ ಪದ್ಧತಿ. ಕೃಷ್ಣ ಹೊಳೆಗೆ ಎಸೆಯಲು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಎಂಜಲು ಎಲೆಗಳನ್ನು ಒಂದು ಚೌಕದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ, ಆ ಚೌಕವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದವನು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ, ಅವಳ ಮೂಲರೂಪದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ನೆಟ್ಟು, ತಾನು ಬಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನೇ ಮರೆತು ಕೈಯಿನ ಗಂಟೆನೊಂದಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿದಳೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಸ್ವಲ್ಪ ನಾಚಿಕೆಯಾದರೂ, ಅವನ ವಿವೇಕ ಬುದ್ಧಿ ಜಾಗ್ರತ ವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಂಟನ್ನು ಅವನು ನೋಡುತ್ತಾ “ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಎಂಜಲೆಲೆ. ನೀರಿಗೆ ಹಾಕಲು ತಂದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನ್ನು ನೀರಿಗೆ ಬಿಸಾಡಿದನು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮೊಳ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣ, ಈಗ ತನ್ನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ವಿನೋದವಾಯಿತು. ಬರಿಮೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನನ್ನು ಕದ್ದು ನೋಡಿದುದರಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಕೋಪವೂ, ತಿರಸ್ಕಾರವೂ ಉಂಟಾದರೂ, ಒಂದು ಬಗೆಯ ವಿನೋದದ ಚೇಷ್ಟೆಯೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆಕೆಯು “ನನ್ನ ಮೈಲಿಗೆಯಾಗುತ್ತೆ, ದೂರ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು “ಹಾ! ಮೈಲಿಗೆ ಮಡಿ. ನಿನಗೆ ಮೈಲಿಗೆಯೂ ಇಲ್ಲ, ಮಡಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಾರಿದವಳು. ಅದೆಲ್ಲ ಮನೆಯವರ ಎದುರಿಗೆ ಮಾತ್ರ” ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಕಂಡರೆ ಮತ್ತೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ತಣ್ಣೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುತ್ತಾಳೆ” ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು “ಅದೊಂದು ಮುದಿ. ಅದರ ಸುದ್ದಿ ಯಾಕೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿ ಸಾಯುವವರೆಗೆ ಮಡಿ ಮೈಲಿಗೆಗಳ ಹೋರಾಟವೇ ಆಯಿತು. ನಿನಗೆ ಮೈಲಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಬಂತು?” ಎಂದನು.

ಕೃಷ್ಣನು ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕಾರು ಪೆಚ್ಚು ಪೆಚ್ಚು ಮಾತನ್ನಾಡಿದನು. ಮುಂದಲ ಹೆಚ್ಚು ಸರಸ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳಿಗೆ, ಅವು ಪೀಠಿಕೆಗಳೆಂದು ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅವಳು ರುಭಾಪುರಿಗೆ ಬಂದ ದಿನವೇ ಅವನ ನೀಚಸ್ವಭಾವ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅವನ ಬಲೆಗೆ ಅವಳು ಬೀಳುವ

ವಳಾಗರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಕೋತಿಯ ಕತ್ತಿಗೆ ಹುರಿ ಕಟ್ಟಿ, ಅಡಿಸುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಲಾಗಹಾಕಿಸುವುದು, ಅವಳ ನೀರಸಬಾಳ್ವೆಗೆ ವಿನೋದವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಗಂಡನೊಬ್ಬನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲರಮೇಲೂ ಆಕೆಗೆ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಸೇಡು ಇತ್ತು. ಕೃಷ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ತನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನಿಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ದಿನಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ಸಲವಾದರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು “ಹಾದರಗತ್ತಿ, ರಂಡೆ” ಎನ್ನುವೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯ ಗಂಡನನ್ನು ತನ್ನ ಕಾಲ ಕೆಳಗೆ ತುಳಿಯುವುದರಿಂದ ಅಲಮೇಲುವಿನ ಸೇಡನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಕೃಷ್ಣನ ಪೆಚ್ಚುತನವನ್ನು ಅವಳು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಲೇ ನಡೆದಳು. ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಡ ಕುಡಿದಂತೆಯೇ ಆಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೋಹಕರೂಪಿನಿಂದ ಭ್ರಮೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳನ್ನು ಅವಳ ಮೂಲರೂಪದಲ್ಲಿ, ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ, ನೆರಸೀರಿಯನ್ನುಟ್ಟು ನೀಳವಾದ ಅವಳ ದೇಹ ಇಮ್ಮಡಿ ಮೋಹಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ನೆನೆದಿದ್ದ ರೇಸಿಮೆಯಂತಹ ತನ್ನ ಹೊಳಪಾದ ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ಚಿಗುರಿನಂತಹ ಬೆರಳುಗಳು, ಅವನ ಹೃದಯದ ವಿಣೆಯ ತಂತಿಗಳನ್ನು ಅಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬೆರಳುಗಳಾಗಿ ತೋರಿದುವು. ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಅವಳು “ತನ್ನ ತಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿ, ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದವಳೆಂದು ನಾನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದವಳು. ಯಾವಾಗಲೂ ಮೈಲಿಗೆಯವಳಂತೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಹೊರಗೆ ನಾವು ನಿಲ್ಲಿಸಿರುವವಳು” ಎಂಬುದೆಲ್ಲ ಮರೆತು ಈ ಮಾಧುರ್ಯಕೃತಿಯನ್ನು ತನ್ನದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆಯೊಂದೇ ಪ್ರಬಲವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಕೃಷ್ಣ ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ದುಡಕಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಆಸೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಅವನು ಸಂತೋಷಗೊಂಡನು.

ಆ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಇರಲಿ ಎಂದುಕೊಂಡು ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಕೃಷ್ಣನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು “ನಡಿ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಇನ್ಯಾಕೆ ಈ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದೀಯೆ?” ಎಂದನು. ನಿರ್ಜನವಾದ, ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಪೆಚ್ಚುಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುವುದು ಅವನ ಆಸೆಯೆಂದು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಳು ಆಗತಾನೇ ಸ್ನಾನ

ಮಾಡಿ ನೆಲದಮೇಲೆ ಕೆಡವಿದ್ದ ಒದ್ದೆ ಸೀರೆಯಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ “ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಹೋಗಿ. ನಾನು ಇನ್ನೂ ಸೀರೆ ಒಗೆದಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು “ಅದಕ್ಕೇನು ತತ್ತಾ, ನಾನು ಸೀರೆ ಒಗೆದುಕೊಂಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಸೀರೆ ಒಗೆದರೆ ಅವಮಾನವಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹುಂಚಿಯೇ ಅವಳ ಸೀರೆಯನ್ನು ಮುದುರಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನದಿಗೆ ಇಳಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಆಯ್ಯೋ! ಆಯ್ಯೋ! ಬೇಡಿ. ಅದು ಮೈಲಿಗೆ ಸೀರೆ” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಕೃಷ್ಣನು ಅಗಸ ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುವಂತೆ, ಸೀರೆಯನ್ನು ರಪರಪ ಎಂದು ರೂಡಿಸಿ ಒಗೆಯತೊಡಗಿದನು. ಕಂಬಿ ರೇಸಿಮೆಯ ಪಂಚೆಕಚ್ಚೆ, ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಗುಟ. ಪುಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದ ತೋಳು, ಹೊಟ್ಟೆ, ಕುತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತಿದ್ದಿದಂತೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಿಳಿಯ ಮತ್ತು ಕೆಂಪು ನಾಮ ಈ ಮಡಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸೀರೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಎತ್ತಿ ಒಗೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ನಗು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಕೃಷ್ಣ ಎರಡೇ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಸೀರೆಯನ್ನು ಜೆನ್ನಾಗಿ ಒಗೆದು ಹಿಂಡಿ “ಎಲ್ಲಿ ಆ ಚೌಕವನ್ನೂ ಕೊಡು. ಹಿಂಡು ತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಬೇಡ ಬೇಡ ಅದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮೈಲಿಗೆ ಮಾಡಿದ ಚೌಕ” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೃಷ್ಣನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಳು. ಅವಳು ಎಷ್ಟು ಸಾರಿ ಕೊಡಿ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೂ ಇರಲಿ ಎಂದುಕೊಂಡು ಕೃಷ್ಣ ಸೀರೆಯನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಎದುರಿಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಕೊಡಿ ಸೀರೆ” ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು ದೂರದವರಿಗೆ ನೋಡಿದನು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ನಿರ್ಜನವಾಗಿತ್ತು. ಬಂದರೆ ಬರುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಸೀರೆಯನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಕೊಡುವಾಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೈಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡರೂ ಕೃಷ್ಣ ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಗೆ ತಗಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟನು.

ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕೃಷ್ಣನಲ್ಲಿ ಅಸಹನೆಯಾಗಲಿ, ಜಿಗುಪ್ಸೆಯಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅವಳು ಗಂಡನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಪ್ರೇಮವುಳ್ಳವಳಾಗಿ ಅವನ ಒಲವಿಗಾಗಿ ಹುಚ್ಚಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಕೃಷ್ಣನಂತೆ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಮೈಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಹಿಸುವವರಿಗೆ, ಅದು ಅರ್ಥವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಲ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದವಳು ಎಂದೆಂದೂ ತಪ್ಪುವವಳೇ, ಎಂಬುದು ಅವರ

ಭಾವನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಅವಳು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸ್ವತ್ತು ಆದುದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣನೇ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ “ಅವಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮನ ಸ್ವತ್ತು, ನಮ್ಮ ಆಸೆಗೆ ಅರ್ಹಳಲ್ಲ” ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮರೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ಒಂದು ಸಲ ಜಾರಿದುದು ಮರೆತೇ ಹೋಗಿ, ಅದು ಕನಸಾಗಿ ಈಚೆಗೆ ಪುನರ್ಜನ್ಮವಾಗಿ ಗಂಡನ ಹೊರತು ಇತರ ಯಾವ ಭಾವನೆಗಳೂ ನಿಜವಾಗಿ ಅಸಹ್ಯವಾಗಿದ್ದವು.

ಶ್ರಾದ್ಧವಾದ ನಾಲ್ಕು ಐದು ದಿನಗಳನಂತರ ಒಂದು ದಿನ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ದೇವರಿಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಮಜ್ಜನ (ತಿರುಮಂಜನ) ವಾದುದರಿಂದ ಗುಂಡಣ್ಣನ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಗಟ್ಟಲೆ ನಡೆದರೆ ವೈದಿಕರಾದವರ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಒಬ್ಬರೂ ಬಿಡದೆ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ವದ್ಧತಿ. ಹಾಗೆಯೇ ಹೊಳೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮುಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬರಬಹುದೆಂದು ಹೆಂಗಸರೂ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ತಿರುಮಂಜನದ ದಿನ ಎಲ್ಲರೂ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಕೃಷ್ಣ, ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೃಷ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಅವಳ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಒಂದರಿ ಎಸೆದು, ತವಡಿನ ಚೀಲವನ್ನು ತೋರಿಸಿ “ಎರಡು ಸಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒನದು ಒಂದರಿಯಾಡು. ತವಡಿನಲ್ಲಿ ಉಯಿ ಸೇರಿಸಬೇಡ. ದನ ಉಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ” ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲೇ ಹೇಳಿದಳು. ಮಾವನ ಮನೆಯ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಪೈಕಿ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅತ್ಯಂತ ಅಸಹನೆಯುಳ್ಳವಳೂ, ಕ್ರೂರಿಯೂ ಎಂಬುದು ಆ ಮನೆಗೆ ತಾನು ಬಂದ ದಿನವೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಪುರೋಹಿತರ ಮಗಳಾಗಿದ್ದುದಲ್ಲದೆ, ಮಡಿಮೈಲಿಗೆಗಳ ಅಟ್ಟಹಾಸವನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನಿಗೆ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಯಳಾಗಿದ್ದವಳು ಅವಳೊಬ್ಬಳೇ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನ ಬಾಯಿ ಬಲವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನನ್ನು ತನ್ನ ಪರವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಡಿಯ ವೇಷವನ್ನು ಹಾರಿದ್ದಳೋ, ಅಥವಾ ನಿಜವಾಗಿ ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತೋಚದುದರಿಂದ, ಆ ಅಡಂಬರ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದಳೋ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅರ್ಥ

ವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಬಂದದಿನ, ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳ ಕಠಿಣವಾದ ಮುಖಭಾವವನ್ನು ಕಂಡು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇವಳೂ ನನ್ನ ಶತ್ರುವೇ” ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಆ ಅಂತರಂಗದ ಭೀತಿಗೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಸಿಡುಕುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಗಂಡ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೇ ಸಂಸಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅವನ ಕಾಮತ್ಯಪ್ತಿಗೆ ಅವಳು ಸಾಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದೂ, ಗಂಡನ ಆ ಅತ್ಯಪ್ತಿ ತನಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದುದರಿಂದ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳೆಂಬುದೂ, ಆ ಬಡಪಾಯಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗ ಬೇಕು? ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸಿಡುಕು ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ಕೊಂಡು, ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಳು.

‘ತಿರುಮಂಜನದ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಬ್ಬಳೇ ತವಡನ್ನು ಒಂದರಿಮಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕೆದರಿದ ಮುಂಗುರುಗಳಮೇಲೆ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತವಾಗಿ ತವಡಿನ ಕಣಗಳು ಕುಳಿತು ದುಂಬಿಯ ರೆಕ್ಕೆಗೆ ತಗಲಿಕೊಂಡ ಪುಷ್ಪಸರಾಗದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದರಿ ಯಾಡುತ್ತಾ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾರೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದುದರಿಂದ ಆಕೆ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು “ಕೃಷ್ಣನ ಕೊಳಲಿನ ಕರೆ” ಎಂಬ ಹಾಡನ್ನು ಸಣ್ಣ ಒಳಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಡುತ್ತಾ ಹಾಡಿನ ಸವಿಯನ್ನು ಚಪ್ಪರಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ತಿರುಮಂಜನವಾಗುವುದು ಸಾವಕಾಶವಾಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಇನ್ನು ಎರಡು ಮೂರು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳದೇ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಲು ಸಮಯ ದೊರೆತಕೂಡಲೇ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಸುಂದರರಾಜನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅವಳು ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಬಂದು ಆಗಲೇ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಾಗಿತ್ತು. ಸುಂದರರಾಜ ಇವತ್ತು ಬರುತ್ತಾನೆ, ನಾಳೆ ಬರುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡು ವಾರ ಕಳೆದುಹೋಗಿತ್ತು. ಸುಂದರರಾಜನ ಮಾತು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ, ಅವನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಲಮಾಡಿ ಹೋದ ಸುದ್ದಿಗಳೇ ಆದುದರಿಂದ, ಆ ಮಾತು

ಗಳಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಂತೋಷದ ಬದಲು ದುಃಖವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಆದರೂ “ಎಷ್ಟು ಸಾಲಮಾಡಿದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಲ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕೆಲ್ಲ” ಎಂದು ಅವಳು ಈ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದಿದ್ದಳು. ಸುಂದರ ರಾಜ ಬಂದು ಒಂದು ಸಲ ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಪರಿಹಾರವಾರ್ಗ ತೆರೆಯುವುದೆಂಬುವುದು ಅವಳ ನಚ್ಚಿನ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದಲ ಸುಖದ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಅವಳು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನ ಆಗಿನ ಹೀನದೇಸೆಯನ್ನು ಮರೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹೊರಟುಹೋದ ಅರ್ಧಗಂಟಿಯೊಳಗೆ ಕೃಷ್ಣ ನೊಬ್ಬನೇ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಹೊರಗೆ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಅಲೆದಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ ಮುಖ ಬೆವರಿತ್ತು. ಬಿಸಿಲಿನ ತಾಪಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಾಗಿದ್ದವು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ ಅವನು ಬೇಕೂ ಎಂತಲೇ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬನೇ ಬಂದಿರುವುದರ ಅರ್ಥ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ಭಯವಾಗಲೀ, ಗಾಬರಿಯಾಗಲೀ, ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಜಿಗುಪ್ಸೆ ಮಾತ್ರ ಉಂಟಾಯಿತು. ಕೃಷ್ಣ ಬಂದವನೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಅವಳು ಒಂದರಿ ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ತವಡನ್ನು ಎರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ನೂಕಿ ಗುಡ್ಡೆ ಪೂಡತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ಜತೆ ಮಾತನಾಡಕೂಡದೆಂಬುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದ್ದರೂ, ಹಾಗೆ ಅವನು ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದು ಅವಳಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು “ಬೇಡ ಬಿಡಿ ಧೂಳಾಗುತ್ತೆ” ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು ಇನ್ನೂ ತವಡನ್ನು ಗುಡ್ಡೆ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಯಾಕೆ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲವೆ?” ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು ದೇಶಾವಾರದ ನಗೆಯನ್ನು ನಗುತ್ತ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಅಭಿನಯಿಸುವಂತೆ “ನನ್ನ ದೇವರು ಇರುವುದು ಇಲ್ಲಿ” ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕೈ ಎತ್ತಿ ಮುಗಿದನು. ಯುವಕರ ಬಾಯಿನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಆ ಮಾತಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾವೂ ಕಳೆಯೂ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೃಷ್ಣನಂತಹ ವಯಸ್ಸಾದವನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮಾತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಪ್ರೇಮದ ಮಾತಾಗಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಮುದುಕಿಯರು ಹುಡುಗಿಯರಂತೆ ಕಾಣಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಲಂಕಾರದಂತೆ ಅಪಹಾಸ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ಆ ಮಾತು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅರ್ಥರಹಿತ

ವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕೃಷ್ಣ ಬೇದಿಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದವನೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಅಲಿಂಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದಾದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಬೇಡಿ ಬೇಡಿ ನಿಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ” ಎಂದು ಎದ್ದು ಮೂಲೆಗೆ ನಿಂತಳು. ಕೃಷ್ಣನು ಮತ್ತೆ ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ನುಗ್ಗಿ “ದಮ್ಮಯ್ಯ, ನಿನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಬೀಳ್ತೇನೆ. ನೀನು ಏನು ಹೇಳಿದರೆ ಅದನ್ನ ಕೇಳ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ತಡೆಯೋದಕ್ಕಾಗೋದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಕೈ ನೀಡಿದನು. ಬೇರೆ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನುಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಒಂದರಿಕೊಟ್ಟು ಬಲವಾಗಿ ತಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟಳು. ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದ ಕೃಷ್ಣನ ಹಣೆ, ಕಂಬಕ್ಕೆ ಬಡಿದು ಗಾಯವಾಯಿತು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಹುಡುಗರು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿಯೇಬಿಟ್ಟರು. ಕೃಷ್ಣ ಊದಿದ ಹಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಡವನು ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿರುಗಿದ ನಂತರ, ಅವನು ಔಷಧಿ ಹಚ್ಚಿದ್ದ ಅವನ ಹಣೆಯ ಘಾಯದ ಕಾರಣ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕೃಷ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ಮಾತ್ರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕೇಳುವಂತೆಯೇ ಗಂಡನನ್ನು ಸಂದೇಹದಿಂದ ನಾನಾ ಘಾಟಿ ಸವಾಲಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿದಳು. ಒಂದು ಸಲ “ತೋಟಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿದ್ದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಂದುಗಡೆ ನಿಂತು ಓಡಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಅದು ಎರಡು ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಎತ್ತಿ ಒದೆಯಿತು. ನಾನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ನೆಗೆಯುವಾಗ ಗಿಡದ ಕೊಂಬೆ ತಗುಲಿತು” ಎಂದನು. ಮತ್ತೊಂದು ಸಲ ಯಾವುದೋ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ “ನಮ್ಮ ಕೆಂಪು ಕಡಸು ಒದೆಯಿತು” ಎಂದನು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಇದೇನು? ಆಗ ಕತ್ತಿ ಒದೆಯಿತು ಎಂದಿರಲಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು ಒಂದೇ ಗಳಿಗೆ ಯೋಚಿಸಿ “ಅದು ಕತ್ತಿಯಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೇನು? ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಯಾಕೆ ಒದೆಯುತ್ತಿತ್ತು?” ಎಂದನು. ಎಲ್ಲ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ನಗೆ ಬಂತು. ಶಾಮನ ಮಗ ನಾರಾಯಣನು “ಬಿಡು ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ. ಅದರ ಹತ್ತಿರ ಒದಿಸ್ಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು. ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿಬಿಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು” ಎಂದನು. ಕೃಷ್ಣನು “ಅದು ಬಲು ಜೋರಿನದಪ್ಪ. ಕಟ್ಟಿಹಾಕಲು ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹೊರತು ಉಳಿದವರಾರೂ ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹಚ್ಚಿ

ಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಓರಗತ್ತಿಯರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಮಾನವೂ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೇ ಪೂರ್ತಿ ಅನುಮಾನವೂ ಇರುವುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು.

ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿ ನಡೆದನಂತರ ಕೃಷ್ಣನ ಕ್ರೌಢ್ಯವೂ ನೀಚ ಸ್ವಭಾವವೂ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ನೂರುಮಡಿ ಹೆಚ್ಚಾದುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ರಂಗಣ್ಣ ಇಬ್ಬರ ಹೊರತು ಉಳಿದವ ರೆಲ್ಲರೂ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚರಿಸದಿದ್ದರೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಡಿಸುವ ಗುರಿಯಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮುಖವಾಗಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೈಯಿನ ಆಸೆಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸಹನೆಯಿಂದಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣ, ಆ ಆಸೆ ನೆರವೇರುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಫಲನಾದುದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ಮಣ್ಣುಗೂಡಿಸಲು ದೃಢಸಂಕಲ್ಪನಾದನು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು “ ನೀನು ಹೊರಟೇಬಿಡು, ಬೇಳಾದರೆ ಸುಂದರರಾಜ ಬಂದನಂತರ ಮತ್ತೆ ಬರುವಿಯಂತೆ ” ಎನ್ನ ತೊಡಗಿದಳು. ಹೀಗೆ ಸುತ್ತಲೂ ತನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲು ನಿಂತಿರುವ ಬೇಟೆಗಾರರ ನಡುವಣ ಪ್ರಾಣಿಯಂತೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯಾವಾಗ ಎಟು ಬೀಳುವುದೋ ಎಂದು ಹೆದರಿ ಹೆದರಿ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಾರಗಳನ್ನು ಕಳೆದಳು.

ಗುಂಡಣ್ಣ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಇವರಿಬ್ಬರೇ ಆಕೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಹೊರಗೆ ತೋರಿಸದಿದ್ದರೂ, ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಸಹಾನುಭೂತಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದವರು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನ ಮಾತು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ನಡೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಬಂದ ದಿನವೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನಿಗೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಸಹ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೂ ತನ್ನಂತೆಯೇ ದೀನಳೆಂಬುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ತನ್ನಹಾಗೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಸಹ ಅವಳಿಗೆ ಇಲ್ಲವೆಲ್ಲ ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಕನಿಕರವುಂಟಾಯಿತು. ಒಂದು ಕಡೆ ಮಡಿದ ಸವತಿಯ ಮಕ್ಕಳಾದ ಶಾನು, ಕೃಷ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು, ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ, ಉದಾಸೀನನಾದ ವೃದ್ಧಪತಿ, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ, ತಾನು, ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬಂಟಿಗಳಾದ ಕಲ್ಯಾಣಿ. ಉಳಿದವರಿಲ್ಲದೆ ಬರಿಯ ಅತ್ತೆ ಮಾವ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಸಶ್ಚಾತ್ತಾಪದ ಅರಿವು ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟು, ಅವರ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ತಾನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೊಂದಬಹುದಾಗಿದ್ದಿತೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಇತ್ತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಾರ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನ ಮೌನ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದಲೇ, ಆದರೆ ಆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತನ್ನನ್ನು ಕಾಯಲಾರದೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಲು ಅವಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲ.

೧೮

ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಎದುರಿಸಿದುದರಿಂದ ಎಂತಹ ಮೋಸಗಾರ, ನಾಗರಹಾವು ತನ್ನ ವಿರೋಧಿಯಾಯಿತೆಂಬ ಅನುಭವ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಉಂಟಾಗಲು ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಬಂದು ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಾದರೂ, ಸುಂದರರಾಜ ಇನ್ನೂ ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗದುದರಿಂದ, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದರ ಹೊರತು ತನಗೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜನ ವಿಳಾಸವೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ, ಅವನಿದ್ದಲ್ಲಿಗಾದರೂ ತಾನು ಹೋಗಬಹುದೆಂಬ ಧೈರ್ಯ ಆಕೆಗೆ ಇತ್ತು. ಮನೆಯವರ ಮಾತುಕಥೆಗಳಿಂದ ಸುಂದರರಾಜ ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ತಿರುಗುತ್ತಿರಬಹುದೆಂದೂ, ಒಂದು ವೇಳೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದೆಂದೂ ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೆ, ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಹುಡುಕುವುದೆಲ್ಲಿ? ತನ್ನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವವರಾರು?

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಯೋಚನಾತರಂಗಗಳು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ನಿಂತು ಹೋದವು. ಒಳಗಡೆ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಸ್ನಾನಮಾಡುವಾಗ ಈಗತಾನೆ ಬಚ್ಚಲು ಕಟ್ಟಿಯಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಿ, ಇದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನಾವ ಪಿಶಾಚಿ ಬರುತ್ತೆ? ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದು ಹೇಗೋ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ, ಇದು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಎಸೆಯುವ ಕಲ್ಲು ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಅವಳಿಗೆ, ವಿಷಯ ಏನಿರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ, ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಅಪಶಕುನದಂತೆ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ತನಗೇ ತಗುಲುವುದೆಂದು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಹೋಗಿದ್ದ ಪದಾರ್ಥ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದುದಲ್ಲ, ಬೆಲೆಯಾದುದೆ? ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನ ಕತ್ತಿನ ಅರ್ಧ ಸೇರಿದ ಚಿನ್ನದ ಲವಂಗದ ಸರ. ಒಂದೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬೊಬ್ಬೆ ಎದ್ದು

ಹೋಯಿತು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಆಡದೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ವಾಗಿಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ದೂರು ಹಾಕಿದರು. ಅವರ ಮಾತುಗಳ ಧಾಟಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಎದೆ ಒಡೆಯಿತು. “ ತನ್ನನ್ನು ಹೊರಡಿ ಸುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಸುಳ್ಳು ಆಪವಾದವನ್ನು ನನ್ನಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುವುದು ಬೇಕಾಯಿತೆ? ಎಂದು ಅವಳು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟಳು. ಆಗಲಿ ನನ್ನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಏನೇನನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸುವುದು ಬರೆದಿದೆಯೋ ” ಎಂದು ಅತ್ತಳು.

ಗುಂಡಣ್ಣನವರದು ಕೇವಲ ಬಡಸಂಸಾರ. ಆ ಮನೆಯ ಗಂಡಸರಿಗೆಲ್ಲ ಸಾಲ. ಹೆಂಗಸರ ಮೈಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಾಸಿನ ಚಿನ್ನದ ಬಳೆ, ಒಡವೆಗಳೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಬ್ಬಳ ಕತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಒಂದು ಅರ್ಧ ಸೇರಿನ ಚಿನ್ನದ ಸರ ಇದ್ದದ್ದು. ಅದನ್ನೂ ಆಕೆಯ ತವರುಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು. ಶಾಮನ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿಯರ ಹೆಂಡತಿಯರಿಗೂ ತವರುಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ತೊಲ, ಮೂರು ತೊಲಗಳ ಚಿನ್ನ ಹಾಕಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಸಂಸಾರದ ಖರ್ಚಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿದ್ದುವು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ದೊಡ್ಡ ಜೋಡಿ ಎತ್ತುಗಳ ವೈಕಿ ಒಂದು ಕೊಂಕಿ ಸತ್ತಾಗ, ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿಯ ಚಿನ್ನದ ಬಳೆಯನ್ನು ಮಾರಿ, ಶಾಮನು ಜೋಡಿಗಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ಎತ್ತನ್ನು ತಂದನು. ಗಂಡ ಒಡವೆಯನ್ನು—ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ತವರುಮನೆಯವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಒಡವೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ—ಯಾವ ಹೆಂಡತಿಯಾನೆ ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತಾಳೆ? ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳು ಸಾಧು ಪ್ರಾಣಿಯಾದುದರಿಂದ ಗಂಡನಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜೋರುಮಾಡದೆ ಒಳಗೊಳಗೇ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬಡವರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ದುರದೃಷ್ಟವೇ. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳೊಳಗಾಗಿ ತೋಟದ ಅಗತೆ ಬಂತು. ಜತೆಯಲ್ಲಿ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕಡಗು ತೆಗೆಯುವುದು. ಕೆಲವು ದಿಬ್ಬಗಳನ್ನು ಹೀಜಿಸಿ ನೆಲ ಸಮ ಮಾಡಿಸುವುದು ಮುಂತಾದುವುಗಳಿಗಾಗಿ ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬೇಕಾದವು. ರಂಗಸಾಮಿಯ ಕಣ್ಣು ಹೆಂಡತಿಯ ಕೈಯ್ಯಲಿದ್ದ ಮೂರು ತೊಲ ಬಳೆಯಮೇಲೆ ಹೋಯಿತು. ಆಕೆ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತೆ. ಬಳೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಏನೇನೋ ಸಾಹಸಮಾಡಿದಳು. ಆದರೆ ಬಡತನದ ಮುಂದೆ ಅವಳ ಬುದ್ಧಿ ಏನೂ ಹಾಯಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ರಂಗಸಾಮಿ ಕೋಪಗೊಂಡು

ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೆ ಊಟಮಾಡದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದು ಕೊನೆಗೆ ಬಳೆಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಾರಿಬಂದು, ಎರಡುವಾರ ಕಾಲ ಆಳುಗಳಿಗೆ ನಿತ್ಯಾ ಕೂಲಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು. ಕುಂಬಾರನಿಗೆ ವರುಷ ದೊಣ್ಣೆಗೆ ನಿಮಿಷ. ರಂಗಸಾಮಿಯ ಹೆಂಡತಿ ನಾಲಕ್ಕಾರುದಿನ ಊಟ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಹೊಳೆಗೆ ಬೀಳು ತ್ತೀನೆ ಎಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆದರಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಅವಳನ್ನು ತಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗದುದರಿಂದ, ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದೆಂದು ಸುಮ್ಮನಾದಳು. ಎಲ್ಲವೂ ಜೀಜಾರಾಗಿ ಮಳೆ ಭಳಿ ಎನ್ನದೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡುತ್ತ ಒದ್ದೆ ಬಟ್ಟೆಯೊಂದಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈ ವೈಪರೀತ್ಯಗಳಿಂದ ಆಕೆಗೆ ಜ್ವರ ಬಂತು. ಜ್ವರದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಆಕೆ “ಬಳೆ. ಬಳೆ” ಎಂದು ಕೊರಗಿದಳು. ಅನಂತರ ಹದಿನೈದು ದಿನ ಆಕೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹುಚ್ಚು ಸಹ ಹತ್ತಿದಂತಾಗಿ, ಯಾವಾಗಲೂ ನಾರನ್ನು ಕೈಗೆ ಬಳೆಯಹಾಗೆ ಸುತ್ತಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ನೆಲದಮೇಲೆ ರಂಗೋಲೆಯಲ್ಲಾಗಲಿ ಮಸಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ ಬಳೆಯ ಆಕಾರವನ್ನೇ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎಲೆಗೆ ಅನ್ನವನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ ಅದನ್ನು ಬಳೆಯಂತೆ ಮಾಡಿ ಊಟಮಾಡದೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸವರುತ್ತಾ ಕುಳಿತರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಊರವರು “ಈಕೆಗೆ ಹಿಡಿದಿರುವುದು ಬಳೆಯ ಹುಚ್ಚು. ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ” ಎಂದು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು “ತೋಟದ ಕಾರ್ಯ ಈಗ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು?” ಎಂದು ರೇಗಾಡಿದರು. ಯಾರೂ ತನಗೆ ಯಾವ ಶಾಂತಿಯನ್ನೂ ಮಾಡದುದರಿಂದ, ಹುಚ್ಚು ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನೇ ಶಮನವಾಯಿತು. ಆದರೆ, ರಂಗಸಾಮಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಈಚೆಗೆ ನಕ್ಕು ದ್ದನ್ನೇ ಯಾರೂ ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಕೆಯ ಓರಗತ್ತಿಯರು ಮಾತ್ರ “ಅಬ್ಬ. ಬಳೆಗೆ ಎಷ್ಟು ವೇಷ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟಳು” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಓರಗತ್ತಿಯರು ಇನ್ನು ಮುಂದಲ ಸರದಿ ಯಾರದೋ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಬಡಿತ ಬಂದು “ಕಿರಿಯ ಸೊಸೆ (ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿ) ಭಾಗೀರಥಿಗೆ ಬಡಿಯಿತು. ಅದೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಜೇಷ್ಠೆಯೇ. ಅದು ಸಂಭವಿಸಿದ್ದು ಹೀಗೆ. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ತೋಟದಿಂದ ಮೇಲುಗಡೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ಸೇರಿದ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ಹಾಳು ಹೊಲ ಇತ್ತು. ಅದು ಒಂದು ಮಂಟಿ.

ಅಲ್ಲೊಂದು ಯಾತದ ಭಾವಿ ತೆಗೆದು ಆ ನೀರಿನಿಂದ ಆ ಹಾಳನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಆರಂಭಿಸಿದನು. ಭಾವಿ ಪೂರ್ತಿಯಾದರೆ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಅರ್ಧ ಹಣ ಬರುವ ಆಸೆಯೂ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಭಾವಿ ಎಷ್ಟು ಆಳ ತೆಗೆದರೂ ನೀರಿನ ಕಂಡು ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಹೆಜ್ಜೆಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಕಲ್ಲಿನ ಭಂಡೆಗಳಿಗೆ ಡೈನಾಮಿಟ್ ಹಾಕಬೇಕಾಯಿತು. ಸುನಾರು ಎಪ್ಪತ್ತು ಅಡಿ ಆಳ ಹೋದರೂ ನೀರು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಆ ಸ್ಥಳ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೊಂದು ಕಡೆ ಭಾವಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಇವೆಲ್ಲ ಅವರವರ ತೆವಲುಗಳಾದುದರಿಂದ ಅವರವರೇ ಹಣ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಭಾಗೀರಥಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದೂ ಮೂರು ತೊಲದ ಚಿನ್ನವೇ. ಆ ದಿನ ಭಾಗೀರಥಿಯ ತಂದೆಯೂ ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಭಾಗೀರಥಿಯಿಂದ ಬಳೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸಿದನು. ಭಾಗೀರಥಿ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಭಾಗೀರಥಿ ಯಾವಾಗಲೂ ವಿಧೇಯಳಾದ ಹೆಣ್ಣು. ಅಂದು ಅವಳ ಮೊಂಡತನ ಕಂಡು ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. ಅವನಲ್ಲಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರವೂ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು, ತಂದೆ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಅವರ ಬಲದಿಂದ ಭಾಗೀರಥಿ ಹೀಗೆ ನಕ್ರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಳೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿ ಭಾಗೀರಥಿಗೆ ಬಡಿದನು. ಆಕೆ ಏನಾದರೂ ಒಡವೆ ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಅವಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಬಡಿದು ಒದ್ದನು. ನೋವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಅವಳು ಕೂಗಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆಕೆಯ ತಂದೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರಿಗೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೂ ಮಾತು ಮಸೆಯಿತು. “ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಹೊಡೆಯುವುದೆ? ಹೊಟ್ಟೆಯ ಸಂಕಟ ತಾಳಲಾರೆನೆಲ್ಲ. ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಹೆತ್ತು ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟುದು ಇದಕ್ಕೇಯೆ. ಆಯ್ಯೋ!” ಎಂದು ಅವರು ಬಾಯಿ ಬಡಿದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಉಬ್ಬಿದ ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಗುದ್ದಿಕೊಂಡು ಊರಿಗೆ ಹೊರಟೇಹೋದರು. ಆದರೆ, ಭಾಗೀರಥಿಗೆ ಬಳೆ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಊರವರಿಗೆಲ್ಲ ಈ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವರು “ಹೆಂಡತಿಯ ತವರುಮನೆಯ ಒಡವೆ ಗಂಡ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂದು ಕೆಲವರೂ ಗಂಡನ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಆ ಒಡವೆಯಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ?” ಎಂದು ಕೆಲವರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ

ಆಗದವರು “ ಎಲ್ಲರೂ ಆಯಿತು. ಇನ್ನು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯದು ಉಳಿದಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಗಡು ಯಾವತ್ತು ಬರುತ್ತದೋ? ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆದರೆ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಆ ಬಲೆಗೆ ಬೀಳುವವಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ವರುಷಗಳ ಮುಂಚೆಯೇ ಒಂದು ದಿನ ಆಕೆ ತನ್ನ ಬಂದಿ (ಆಗ ಅದು ಬಂದಿಯಾಗಿತ್ತು) ಕಳವಾಯಿತೆಂದು ಪ್ರಕಟಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು. ಆಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರು ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಅತ್ತೆ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಮೂವರೇ ಹೆಂಗಸರು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣಿಯಾಗಲೀ, ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನಾಗಲೀ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಿರಲಾರಳೆಂದೂ, ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಇರಬೇಕು ಎಂಬಂತೆಯೂ ಸೂಚಿಸುವ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿದಳು. ಯಾವ ಗೊಂದಲ ಸಂಭವಿಸಿದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುವ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನೂ ಅವಳ ಜತೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನಿಗೆ ಸೊಸೆಯರನ್ನು ಬಯ್ಯಲು ಸರಿಯೋ ತನ್ನೋ ಒಂದು ಕಾರಣ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಗೊತ್ತು. “ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬಂದಿ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಗಂಡ ಎಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರದ ತಾಪತ್ರಯಗಳಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತಾನೋ ಎಂಬ ಭಯದಿಂದ ಆಕೆ ವೇಷ ಹೂಡಿ ದ್ದಾಳೆ ” ಎಂದು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಭಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೂ ಇತ್ತು. ಹಿಂದೆ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ದುಡ್ಡಿನ ತಾಪತ್ರಯ ಬಂದಾಗ ಒಂದು ಸಲವೂ, ಬಂಧುಗಳ ಮನೆಯ ಮದುವೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಲವೂ, ಕೃಷ್ಣ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬಂದಿಯಿಂದ ಒಂದೊಂದು ಚೂರು ಕತ್ತರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಬಂದಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ಆಟ ಹೂಡಿರುವಳೆಂಬುದು ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಮೂರು ದಿನ ಒಂದೇ ಉಸುರಿಗೆ ಬಡಿದು ಕೊಂಡಳು. ಹೀಗೆ ಎಂಟು, ಹತ್ತು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದಮೇಲೆ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದುಸಲ ತವರುಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಸರಪಣಿಯನ್ನು (ಕತ್ತಿನಸರ) ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಳು. ಆಕೆ ಆ ಸರ ತವರುಮನೆಯವರು ಮತ್ತೆ ಮಾಡಿಸಿದುದೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ಆ ಮಾತನ್ನು ಮನೆಯವರಾರೂ ನಂಬಲಿಲ್ಲ ಓರಗಿತ್ತಿಯರೆಲ್ಲ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ

ಕೇಳುವಂತಿಯೇ “ ಇವರ ತಂದೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳೆಹೋಗುವ ಐಶ್ವರ್ಯ ಅಷ್ಟರಲ್ಲೆಯೇ ಇದೆ. ಬಂದಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದೆಲ್ಲ ಇತರರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ ಎಂದು ತನಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲರಿದುರಿಗೂ “ ಹಳೆ ಬಂದಿ ಹೋಯಿತು. ಇದು ತವರು ಮನೆಯವರು ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟ ಹೊಸ ಸರ ” ಎಂದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಓರಗತ್ತಿಯರು ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಸನ್ನವಾಗಿದ್ದಾಗ “ ಹಾಗೆಯೇ ? ” ಎನ್ನುತ್ತಲೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಈಚೆಗಂತೂ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸರವನ್ನು ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೂ ಕತ್ತಿನಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ತೆಗೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೂ, ಹಗಲೂ, ರಾತ್ರಿಯೂ ಅದರ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅದು ಹೋಗಿಬಿಡಬಹುದೆಂಬ ಭಯ ಅವಳಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದಿತೆಂದರೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವಳು ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದ ತನ್ನ ಕೊರಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಕನಸು ಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸರದ ಕಳವಿನ ಕನಸುಗಳೇ. ಅವಳ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಅವಳ ಕತ್ತಿಗೆ ದಪ್ಪವಾದ ಮುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಚಾಚಿ ಸರವನ್ನು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದಂತೆ ಆಗಿ ಅವಳು ಕಿಟ್ಟೆಂದು ಚೀರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ಆಗದೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ನರಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎಷ್ಟೋ ದಿವಸ ಕೃಷ್ಣನಾಗಲಿ, ಇತರ ಯಾರಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಆಗ ಆಕೆಯನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಳಿಸದಿದ್ದರೆ ಆಕೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ನರಳುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎಚ್ಚರವಾದ ಮೇಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಭಯ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಖ ಬೆವರಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಕೈ ಪದೇ ಪದೇ ಕತ್ತಿನ ಸರವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡ ಕೃಷ್ಣನು “ ನಿನ್ನ ಸರವನ್ನು ಖಂಡಿತ ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಪದೇ ಪದೇ ಆಶ್ವಾಸನ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ಸರ ಇಂದು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ನಿಮಿಷದೊಳಗೆ ಮಾಯವಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಅಪವಾದ ಯಾರಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿತೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅವಳು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮುಖವಾಗಿ ಅವಳಮೇಲೆಯೇ ಕಳುವನ್ನು ಹೊರಿಸಿದರು. ಇದರಲ್ಲಿಯೂ

ಕೃಷ್ಣನೇ ಇತರರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉತ್ಸಾಹ ತೋರಿಸಿದನು. ಅದು ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೂ ಆಗಿತ್ತು. ಒಡವೆ ಆತನ ಹೆಂಡತಿಯದು. ಆದರೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಬ್ಬಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು ಅದೊಂದೇ ಕಾರಣವಲ್ಲವೆಂದು. ಕೃಷ್ಣನು ಎಲ್ಲರ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನೂ ಹುಡುಕುವ ನೆಪಮಾಡಿ ಕೊನೆಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೂ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನೂ ಹುಡುಕಿದನು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬಳೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕಳವು ನಿಜವಾಗಿ ರುಜುವಾತು ಆದುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಒಂದು ಸಲ, ಎರಡು ಸಲ, ನಾಲ್ಕು ಸಲ, ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆ, ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿದರು. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಎರಡು ಒಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆ, ಎರಡು ರವಿಕೆ ಇವುಗಳ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆ ಸಹ ಬಹಳ ಮಿತವಾಗಿತ್ತು ಒಂದು ಜಮಖಾನ, ಒಂದು ರಗ್ಗು ಎರಡೇ. ತಲೆದಿಂಬಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದು ಎತ್ತರವಾದ ಮಣೆಯನ್ನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದೊಡ್ಡ ಕನ್ನಡಿಯನ್ನೂ, ಕುಂಕುಮದ ಭರಣಿಯನ್ನೂ ಆಕೆ ತೆಗೆದು ತಾನು ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಕನ್ನಡಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ, ಅಗಲವಾಗಿ, ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಇತರ ಓರಗತ್ತಿಯರು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಒಳಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಂದಿದ್ದ ಅಗಲವಾದ ದಂತದ ಬಾಚಣಿಗೆಯೂ ಒಳಕ್ಕೆ ಸೇರಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಚಂದನದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು, ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ದಿನವೇ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಳಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆ ವಿಗ್ರಹದ ಮುಖ ಅತಿ ಮುದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಕೃಷ್ಣ ನಿತ್ಯ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮಾಡಿದನಂತರ ಅದರ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಜಪಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಜಪದ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಮೇಲೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಳಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಾಗಿ, ಒಳಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಅವಳ ಪದಾರ್ಥಗಳಾವುವೂ ಮತ್ತೆ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹಾಸಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗಳು ಬರಿದು ಬರಿದಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವೂ ಮನೆಯವರಿಗೆಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಓರ

ಗತ್ತಿಯರೂ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎದುರಿಗೇ ಇವ್ವರೂ ಬಂದು ಬಂದು ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆ ವೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಿದರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರೂ ಸಹ ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆ ವೆಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿದರು. ಆದರೆ ಹೋದ ಸರದ ಸುಳಿವು ಯಾರಿಗೂ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸರವನ್ನು ಕದ್ದಿರುವಳೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರ ಒಮ್ಮತದ ತೀರ್ಮಾನವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆಕೆ ಅವನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಿರಬಹುದು? ಯಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಿರಬಹುದು ಎಂಬುವ ಸೂಚನೆ ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ನೋಡಿದರೂ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಸರ ಹೋದನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಯ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಂದಟ್ಟುಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಹಾಗಾದಮೇಲೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸರವನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲೆಯೋ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರ ತೀರ್ಮಾನವಾಯಿತು. ಮನೆಯವರ ಮಡಿ ಮೆಲಿಗೆಗಳ ಕಾಟದಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತನ್ನು ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಪ್ರಾಯಃ ಸರವನ್ನು ಆಕೆ ಹಿತ್ತಲಿನ ಯಾವುದಾದರೂ ಗಿಡದ ಸಂದಿನಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿರುವುದೆಂದು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಿತ್ತಲನ್ನೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಿದಳು. ಮಣ್ಣನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಲಕಿವಂತೆ ಅಧವ ಕರೆದಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿದರೆ, ಆಕೆ ಕೂಡಲೇ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಗುದ್ದಲಿಯಿಂದ ಅಗೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹುಚ್ಚಿಯಂತೆ ಧಾರೆ ಧಾರೆಯಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರು ಸುಸುತ್ತಾ ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕನಿಕರವುಂಟಾಯಿತು ಒಂದು ವೇಳೆ ಕೆಟ್ಟ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳೇನಾವರೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವಷ್ಟು ದೈನ್ಯವಾಗಿತ್ತು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಅವಸ್ಥೆ. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೋಗಿ ಅಳುತ್ತಾ ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವಳು ಊಟ ಕಾಫಿ ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಒಳಕ್ಕೆ ಒರಲಿಲ್ಲ. ಬಿಸಿಲಿನಿಂದ ಅವಳ ಮುಖ ಕೆಂಪಾಗಿ ತುಟೆಗಳು ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನೂ ಯಾರೂ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಗಮನಿಸುವವರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಉಳಿದವರು ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯ ನಂತರ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾತ್ರ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಚಲನವಲನಗಳನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹೆತ್ತಬಹುದೆಂಬ ಭಯ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ

ಉಂಟಾಯಿತು. ಇಷ್ಟು ಮನೋದೌರ್ಬಲ್ಯವುಳ್ಳವಳ ಒಡನೆ ನಾಶವಾಗ ಬಾರದಿತ್ತು ಎಂದು ಅವಳು ಕೊರಗಿದಳು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಎರಡು ಗಂಟೆಯ ಬಿಸಿಲು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಊಟ ಮಾಡಿ ಒಳಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಊಟ ಮಾಡಿ ರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಊಟ ಮಾಡುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಸುಮ್ಮನಾಗಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಊಟ ಮಾಡಿ ರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಹೇಳುವ ಯಾವ ಮಾತಿನಿಂದಲೂ ತನ್ನ ಪ್ರಮಾಣಕತನ ದಲ್ಲಿ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಂಬಿಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಲು ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೋಗಿ ನಿಂತಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವವರೆಗೆ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ದೂರದಲ್ಲೆಟ್ಟಿ ಶೂನ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತು ಅವಳ ನೀಳವಾದ ನೆಳಲು ನೆಲದಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಾಗ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣು ಅದರಮೇಲೆ ಹೋಯಿತು. ಬಂದು ನಿಂತವರಾರೆಂದು ಆಕೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವಳ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಅವಳ ಎರಡು ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದೇ ಉಸರಿಗೆ “ ನೀನು ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿದ್ದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ. ಭ್ರಷ್ಟಳಾಗಿದ್ದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ದಮ್ಮಯ್ಯ ನಿನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಬಯ್ಯದ್ದು ತಪ್ಪು. ಸಾವಿರ ಸಲಕೂ ತಪ್ಪು. ನಿನ್ನಗೆ ಹೇಗೆ ಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಇರು. ಮನೆ ಒಳಗೇ ಬೇಕಾದರೂ ಇರು. ನನ್ನಮ್ಮ ನನ್ನ ತಾಯಿ, ನನ್ನತ್ತ ಅವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಒಡನೆ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನದು ಮಾತ್ರ ದಯವಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು. ಬೇರೆ ಯಾರದು ಬೇಕಾದರೂ ತೆಗೆದುಕೋ ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದು ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಹೇಗೋ ಅವಳು ತನ್ನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂವೆ ಸರಿದಳು.

ಒಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ, ಕೃಷ್ಣನೇ ಸರವನ್ನು ಹಾರಿಸಿರಬೇಕೆಂಬುದು, ಅದು ಹೇಗೆಯೋ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಕಾರಣ, ಕೃಷ್ಣನ ನೀಚಸ್ವಭಾವ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದುದೇ ಇರಬಹುದು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದೇ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸು ಅದಾವುದನ್ನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ ದುಃಖ ಮತ್ತು ಆಶೆಯ ಆವೇಗದಿಂದ, ಯಾವುದನ್ನೂ ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಯೋಚಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಅವಳಿಗೆ ಇಲ್ಲವಾಗಿತ್ತು. “ಅವಳ ಒಡವೆ ಅವಳಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಒಂದು ಒಡವೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಇವೆರಡೇ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ದಾರಿ” ಎಂಬುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವಳು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ “ನಾನು ಒಡವೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ನನಗ್ಯಾಕೆ ಬೇಕು. ಯಾವ ಸೌಭಾಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅಲಂಕಾರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಒಡವೆ ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಹೀಗೆ ಹುಚ್ಚರಂತೆ ಆಡಬಾರದು? ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ. ನೀವು ಷಾನಮಾಡಿ ಬಂದವೇಲೆ ಯಾರ್ಯಾರೂ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಿರಬಹುದು? ನಿಮ್ಮ ಒಡವೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಯಾರಿಗೆ ತಾನೆ ಧೈರ್ಯ? ನಾಲ್ಕಾರು ದಿವಸ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ ವಿಷಯ ತಾನಾಗಿಯೇ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೆ?” ಎಂದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೇಗೋ “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಒಡವೆ ಕದ್ದಿದ್ದಾಳೆ” ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಉಂಟಾಗಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ತಾನು ತನ್ನ ಮಾನವನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಅವಳ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಬಹುದೆಂದು ಅವಳು ಭಾವಿಸಿದ್ದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮಾತು ಅವಳಿಗೆ ರುಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ವಿನಯವೂ, ಸಾವ:ವೂ, ವ್ಯರ್ಥವಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳು ಭೇದೋಪಾಯವನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದಳು. “ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಮ್ಮ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೊಟ್ಟಿ ಗೇಲಿ ಬಿಟ್ಟದ್ದು ನನ್ನದೇ ತಪ್ಪು. ಇಷ್ಟು ಧೋರಣೆ ಇರಬಾರದು. ನನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೇ ನೀನು ಮಾಡಿತ್ತು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಿದೆ. ಸಾಯುವವರೆಗೆ ಇನ್ನು ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಲಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು. ಇಷ್ಟು ಹುಡುಗಾಟ ಸಾಕು. ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಪುಸಲಾಯಿಸಿದಳು. ಆ ತಂತ್ರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ

ಪ್ರಮಾಣಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಇವಳಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಲ್ಲ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ದುಃಖ ವುಂಟಾಯಿತು.

ಕೊನೆಗೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಾಧಿಸಲು, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೆಡೆಯನ್ನು ತುಳಸಿಕೊಂಡ ಕಾವಿನಷ್ಟು ಕೋಪ ಬಂತು. ನೀಚಳಾಗಿ ನೀತಿ ಗೆಟ್ಟು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತಾನು ಅಡ್ಡಬಿದ್ದುದು ತನಗೆ ದೊಡ್ಡ ಅವಮಾನ ವಾಯಿತೆಂದು ಆಕೆ ಭಾವಿಸಿದಳು. ಅವಮಾನದ ಜ್ವಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಬೆಂದ ವಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ ಅವಳಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ಸೇಡು ಉಂಟಾಯಿತು. ಒಡವೆಯ ನಷ್ಟದಿಂದಂಟಾಗಿದ್ದ ದುಃಖವೂ, ಮಂಕೂ, ಆ ಸೇಡಿನಿಂದ ಮರೆಯಾಗಿ ಆಕೆಯ ಬುದ್ಧಿ ಜಾಗ್ರತವಾಯಿತು. ಅವಳು “ಭ್ರಷ್ಟರಂಡೆ. ನೀನು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತಿಗೆ ಬಗ್ಗುವವಳಲ್ಲ. ಸಾವಿರ ಮನೆ ಹಾಳುಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯೆ, ನಿನಗೆ ತಕ್ಕದ್ದು ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಜೈಲಿಗೆ ಹಾಕಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆಗಲೇಗ ನಿನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬರುತ್ತೆ” ಎಂದು ಕಿರಚಿದಳು. ಕೋಪದಿಂದ ವಿಕಾರವಾದ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಇದೊಂದು ಹೊಸ ಅಪಾಯ” ಎಂದು ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗಿದಳು. ಈ ಸೇಡಿನ ಭಾವನೆ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೊಸ ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಕಳೆದು ಹೋದ ಒಡವೆಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ದಾರಿ ಕಂಡಂತೆ ಆಯಿತು ಅವಳಿಗೆ. “ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ ವಿಷಯ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೆ” ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಪ್ಪಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಳು. “ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನ ಸ ನಾನು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಇವಳು ಒಡವೆ ಬೇರಿಕಡೆ ಸಾಗಿಸುವ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೇ ಅವಳು ನನಗೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು. ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನ ಇರಲಿ; ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೂ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಕೊಂಡಳು ಅವಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದಳು. ಆ ಭ್ರಷ್ಟಳ ಕಾಲನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ಚೊಂಬು ನೀರನ್ನು ತಲೆಯಮೇಲೆ ಹುಯ್ಯುಕೊಂಡಳು. ತುಳಸಿ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದಳು. ಅನಂತರ ಊಟಮಾಡಿ, ಮೊದಲು ಜೋಯಿಸರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಶಾಸ್ತ್ರ ಕೇಳಲು ಸಿದ್ಧಳಾದಳು.

ಜೋಯಿಸ ಲಿಂಗಾಚಾರಿಯ ಮಹಿಮೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವನ ಕೊಳಕು,

ಮತ್ತು ಮಿಸೆಗಳೇ ಆಗಿದ್ದವು. ಅವನು ಈಚೆಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಜೋಯಿಸನಾದವನು. ಹಿಂವಲ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಜೋಯಿಸರು ಸತ್ತನಂತರ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯ ಹೇಳುವವರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ತಲೆಮಾರುಗಳಿಂದ ಜೋಯಿಸರಾಗಿದ್ದ ಅವರ ಮನೆಯ ಜ್ಯೋತಿಷ ಪುಸ್ತಕಗಳೆಲ್ಲ ಹಾಳೆ ಹರಿದು ಗಾಳಿಪಟಗಳಾಗಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಾಡತೊಡಗಿದವು.

ಅವರ ಮಕ್ಕಳು ಅಧಿಕಾರಾರೂಢರಾಗಿ ಪಟ್ಟಣಗಳನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅವರ ಅನೇಕ ಒಕ್ಕಲುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯ ಕಮ್ಮಾರ ಲಿಂಗಾಚಾರಿಗೆ ತಾನು ಆಳಬೇಕಾದ ರಾಜ್ಯ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇದೆಯೆಂದು ತೋರಿತು. ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬುದ್ಧಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಳತೊಡಗಿದನು. ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದಂತೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದ ಕೆಲವು ದನಗಳು ಹಿಂದಿರುಗಿದುವು. ಉಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ದನಗಳಿಗೆ ಗುಣವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವನ ಮಹಿಮೆ ಏರತೊಡಗಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗಾದರೂ ರೋಗ ಬಂದರೆ, ರೋಗಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ವೈದ್ಯರನ್ನೂ ಮರೆತು ಜನ ಲಿಂಗಾಚಾರಿಯ ಬಳಿಗೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಹಿಮೆ ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿದಂತೆ ಆತನು ಮಿಸೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಿಡತೊಡಗಿದನು. ತುಟಿಯಮೇಲೆ ಮಿಸೆಗಳು ಆಚೆ ಈಚೆ ಪ್ರೋದೆಯಂತೆ ನೇತುಬಿದ್ದು ಅದರ ಭಾರಕ್ಕೆ ತುಟಿಯೇ ಬಗ್ಗಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಮಿಸೆಯ ದೆನೆಯಿಂದ ಲಿಂಗಾಚಾರಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು, ಸಹಿಸಲನಾಧ್ಯವಾದ ಹೊರೆಯನ್ನು ತಲೆಯಮೇಲೆ ಹೊತ್ತಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಿಸೆ ಬಹು ವಿನೋದಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ಸಲ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಅರ್ಚಕರು, ಬೀಗದ ಮೊಳೆಯನ್ನು ಸರಿಮಾಡಲು ಲಿಂಗಾಚಾರಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿರಿ ಎಂದು ಒಂದು ಆಳಿಗೆ ಹೇಳಿಬಾಗ ಶ್ಯಾನುಭೋಗರು. “ ಒಬ್ಬನು ಹೋದರೆ ಅವನನ್ನು ಕರೆತರುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರು ಹೋಗಿ ಒಂದೊಂದು ಕಡೆಯ ಮಿಸೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು ” ಎಂದರು. ಮಿಸೆ ಬಿಳಿದಂತೆ ಆಚಾರಿಯ ಕೊಳಕೂ ಹೆಚ್ಚತೊಡಗಿತು. ತಾನು ಕೊಳಕನಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೆಲ್ಲನ್ನು ಉಜ್ಜಕೂಡದೆಂದು ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ಹೇಳಿರುವುದಾಗಿಯೂ ಆಚಾರಿಯು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅನೇಕರು ಅದನ್ನೂ ನಿಜವೆಂದು ನಂಬಿ,

ಆಚಾರಿಗೆ ಆವಾಹನೆಯಾಗಿರುವುದು ಮೈಲಿಗೆ ದೇವತೆಯೆಂದು ಹೇಳ ತೊಡಗಿದ್ದರು.

ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಲಿಂಗಾಚಾರಿಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದಾದ ಆಚಾರಿ ಊಟ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಹರಕಲು ಗೋಣಿಚೀಲದಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ಅಗಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ರಸ ಬಾಯಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ಕೊಂಡುದರಿಂದ ಅವನು ಕೆಳತುಟೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ “ ಏನು ಬಂದಿರಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ ” ಎಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆಹೋಗಿ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪಿನ ರಸ ಬಾಯಿನಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಆದುದರಿಂದ ಪುನಃ ಇವ್ವಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ತಲೆ ಮೇಲೆತ್ತಿ, ಎಡಗೈಯಿನ ಎರಡು ಬೆರಳುಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ತುಟೆಗೆ ಇಟ್ಟು ಅದರ ನಡುವಿನಿಂದ ಪಿಚೆಕಾರಿ ಹೊಡೆದಂತೆ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ರಸವನ್ನು ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆ ಇದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು. ಬಾಯಿನಿಂದ ಹೊರಟ ಕೆನ್ನೀರಿನ ರಸ ಒಳ್ಳೆ ಬಾಣ ದಂತೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ಕಿಟಕಿಯ ಆಚೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಅದರ ಗುರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಪ್ಪಿ, ಕಿಟಕಿಯ ಕಂಬಗಳ ಮೂಲಕ ಹಾಯ್ದುಹೋಗುವ ಬದಲು ರಸ ಆ ಕಂಬಿಗೆ ಬಡಿದು ಒಂಪೆರಡು ಹನಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಉಳಿದುವು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಲಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೀಗೆ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ರಸದ ಕರೆ ಕಿಟಕಿಯ ಸುತ್ತಲೂ ಹರಡಿತು. ಲಿಂಗಾಚಾರಿಯ ಮುಂದಲ ಎರಡು ಹಲ್ಲುಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂದಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಗಲವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಯ ರಸ ಹಾಗೆ ಹೊರಗೆ ಹೊರಡಲು ಅನುಕೂಲವಾಗಿತ್ತು. ಆಚಾರಿ ರಸವನ್ನು ಉಗುಳಿ ತನ್ನ ಜೋಲು ವಿಸಾಸೆಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರಸದ ಭಾಗವನ್ನು ಎಡಗೈ ಅಂಗೈಯಿಂದ ಸವರಿಕೊಂಡು ವಿಸಾಸೆ ಸರಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದನು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ದಕ್ಷಿಣೆಯ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೆಲದಮೇಲೆ ಇಟ್ಟು ಒಂದು ಗೋಡೆ ಒರಗಿ ನಿಂತಳು. ಲಿಂಗಾಚಾರಿಯು “ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ ” ಎಂದನು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆ ಕೊಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಮನಸ್ಸು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಧೂಳು, ಕೊಳಕು, ಎಂಜಲು, ಸಗಣೆ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೇಗೋ ಒಂದು ಬಗೆಯ ತಿವ್ವೆಯ ಭಾವನೆ ಬಂದಿತು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ಹಿಂದೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಶುದ್ಧ

ಸತ್ತ ಸಾತ್ವಿಕ ಪರಿಶುದ್ಧಮೂರ್ತಿ ಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಜೋಯಿಸರ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂತು. ಜೋಯಿಸರ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಹಳ್ಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಪಟ್ಟಣ ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿ ಹೋಟೆಲುಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಜಲು ಕಾಫಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಾ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅವಳಿಗೆ ತುಂಬ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯಾಯಿತು. ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಬರುವ ಲಿಂಗಾಚಾರಿ, ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪನ್ನು ಉಗಿದು ಬಾಯಿ ಮುಕ್ಕಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕೈ ಕಾಲು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಪರಿಶುದ್ಧನಾಗಿ ಬರುವನೆಂದು ಆಕೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಆಚಾರಿಗೆ ಕೊಳಕು ದೇವತೆಯೇ ಕುಲದೈವವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನು ಮತ್ತೆ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೊಗೆಸೊಪ್ಪು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಉಗಿದು ಮೀಸೆಯನ್ನು ಎಡಗೈ ಹಿಂಭಾಗದಿಂದ ಆಚೆ ಈಚೆ ಸವರಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತನು. ಅವನ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೆತ್ತದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕವಡೆಗಳನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಸುರಿದುಕೊಂಡನು.

ಲಿಂಗಾಚಾರಿಯದು ಕವಡೆ ಶಾಸ್ತ್ರ, ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯವನ್ನು ಕೇಳ ಬಂದವರ ಎರಡು ಕೈ ಸೇರಿದ ಬೊಗಸೆಗೆ ಆಚಾರಿ ಕವಡೆಗಳನ್ನು ತುಂಬಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಡುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಬಿದ್ದ ಕವಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಜಿನ್ನು ಮೇಲಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಹೊಟ್ಟೆ ಮೇಲಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಬೀಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಆಚಾರಿ ಬಾಯಿನಲ್ಲಿಯೇ ಫಲ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ, ಕವಡೆಗಳನ್ನು ಬಂದವರ ಕೈಗೆ ಹಾಕಿದನಂತರ ಆಚಾರಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಆನೇಶ ಬಂದಂತೆ ನಾಟಕೀಯವಾಗಿ ನಟಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಕವಡೆಯನ್ನು, ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವವನು ಬೊಗಸೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಆಚಾರಿ ಹೂ ಎಂದಾಗ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೆ ಆಚಾರಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಭಯಂಕರವಾದ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಆ ಕವಡೆಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಿದ್ದ ಆ ಕವಡೆಗಳನ್ನೂ, ನೆಲವನ್ನೂ ಸಹ ಕಣ್ಣಿನ ನೋಟಗಳಿಂದ ಕೊರೆಯುವನೋ, ಕರಗಿಸುವನೋ ಎನ್ನುವಷ್ಟು ಕ್ರೂರವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಿತು ಆ ನೋಟ. ಅವನ ಕಣ್ಣಿನ ಕೆಳಗೆ ನಿರ್ಜೀವವಾದ ಕವಡೆಗಳೂ ಸಹ ಬೆಂಕಿಯ ಕಾವಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಮುಲುಕಾಡುವ ಹುಳುಗಳಂತೆ ದೀನವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದವು. ಕವಡೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಮೇಲೆ ಅವನು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾವುದೂ ಇದೆಯೆಂಬುದನ್ನೇ ಮರೆತು ಅವನ್ನೇ ದುರದುರನೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು ಕವಡೆ

ಗಳು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿದಾಗ ಆ ತಪ್ಪು ಆ ಕವಡೆ ಬಿಡುವವರದು ಸಹ ಎಂಬಂತೆ ಕ್ರೂರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವರಿಗೆ ಸಿನಿಮಾ ಅಥವಾ ನಾಟಕಗಳಲ್ಲಿಯ ರಾಕ್ಷಸರ ಕಣ್ಣಿನ ಜ್ಞಾಪಕವಾಗಿ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕವಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವಾಗಲೀ ಬಿಡಲಿ, ಬಂದಿದ್ದವರ ಮೇಲೆ ಆ ಪರಿಣಾಮವುಂಟಾದುದರಿಂದ ಆಚಾರಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆಚಾರಿ, ಕವಡೆ ಬಿಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಮೊದಲು ಒಂದು ಸಲ, ಎರಡು ಸಲ ತಾನೇ, ಬಂದವರ ಬೊಗಸೆಗೆ ಕವಡೆಯನ್ನು ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದನು. ಅನಂತರ ಕವಡೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೀಳಲಿಲ್ಲವೋ ಎಂಬಂತೆ ಕೋಪದಿಂದ ಕವಡೆಗಳನ್ನೂ ಅವನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದವರನ್ನೂ ದುರದುರನೆ ನೋಡಿ ಮತ್ತೆ ಕವಡೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೆ ತುಂಬಿಬಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅನಂತರ ಇನ್ನೂ ನಾಲಕ್ಕಾರು ಸಲ ಬಿಟ್ಟಮೇಲೆ, ಇನ್ನೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಯಿತು ಎಂಬಂತೆ ಅವರೇ ಬೊಗಸೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಚಿಕೊಂಡು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿಡುವಂತೆ ಸನ್ನೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. “ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕವಡೆ ಕೇಳಿ ಆಯಿತು. ಇನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸಲ ಬೇಕಾದರೂ ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟವೆಂದಂತೆ ಬಿಡಿ” ಎಂಬುದು ತನ್ನ ಭಾವನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದಾವುವೋ ಒಂದು ಮಂಕಿನಿಂದ, ಬಂದಿದ್ದವರಿಗೆ “ಮೊದಲು ಕವಡೆ ಇವನ ಮಾತನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ಅದನ್ನು ಹೆದರಿಸಿದ. ಆಮೇಲೆ ಇವನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಕವಡೆ ಕೇಳಿತು. ಅವನು ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟರೆ ಕವಡೆ ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತದೆ” ಎಂಬ ಭಾವ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹೀಗೆ ಕವಡೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದಮೇಲೆ ಆಚಾರಿ ಕೈ ಬೆರಳುಗಳಮೇಲೆ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ಹಾಕಿ ಬಂದಿದ್ದವರ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನು ಕವಡೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟ ನಂತರ ಆಚಾರಿಯು ಅವಳ ಮುಖವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ “ಒಂದು ಪವಾರ್ಥ ಹೋಗಿರುವುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಲು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ” ಎಂದನು. ಆಚಾರಿಯ ಜೋತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಅವನ ಆ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತು. ಮತ್ತು ಅವನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವಾಗಲೂ ಸಂದ್ಭಿಗವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿ, ಆ ಬರುವ ಉತ್ತರದಿಂದ ತನ್ನ ಮುಂದಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ

ಊರ್ವಶಿ

ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೇಗೆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಂಟು ಕಳೆದಳೋ? ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಅವಳದೇ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಸಾಹವಾಗಿತ್ತು. ಎಷ್ಟು ವೇಗವಾಗಿ ನಡೆದರೂ ಆ ವೇಗ ಅವಳಿಗೆ ಸಾಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಉಳಿದವರಿಗಿಂತ ಅವಳು ಹತ್ತು ನೂರು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಧಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ವಡವೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಿದ್ದಿದ್ದರೂ ಬಿದ್ದಿರಬಹುದೆಂಬುದು ಇತರರ ಆಸೆಯೂ ಆಗಿತ್ತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು “ಸದ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕೆಲ್ಲ ಇದೊಂದು ಸಲಕ್ಕೆ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಆದರೆ, ಆ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣನೊಬ್ಬನೇ ಉದಾಸೀನನಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ನೋಡುವವರಿಗೆ ಒಡವೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಮೊದಲೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿರುವನೋ ಎಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಮುಂಚೆಯೇ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಹುಡುಕತೊಡಗಿದಳು. ಒಂದೊಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೂ ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ವಿಫಲಳಾದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ಆಕೆಯ ಕೋಪವೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಕ್ಕದಿರಲು ದುಃಖದ ಆವೇಶದ ಭರದಲ್ಲಿ ಅವಳು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಗೂಳೊ ಎಂದು ಅತ್ತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬಯ್ಯು ಹೊಳೆಗೆ ಬೀಳುತ್ತೇನೆಂದು ಒಂದೇ ಉಸುರಿಗೆ ಓಡತೊಡಗಿದಳು ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ “ಹೋಗಿ ನೋಡು, ಇದೊಂದು ಗ್ರಹಚಾರ ಬಂದವಾತು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಕೃಷ್ಣ ಹೊಳೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹುಚ್ಚಿಯಂತೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಕರೆತಂದನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ “ಅಮ್ಮ ನನ್ನ ಆಸ್ತಿ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಜೀವನವಾಗುವುದೇ ಕಷ್ಟ. ಆದರೂ ಇದರಿಂದಲೇ ಒಂದು ಚೂರನ್ನು ಮಾರಿ ನಿನ್ನ ಹೋದ ಒಡವೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಇರು” ಎಂದು ಸಾಂತ್ವ ವಚನಗಳನ್ನಾಡಿದರು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮತ್ತೆ ಹೊಳೆಗೆ ಬೀಳಲು ಓಡಿ ಹೋಗಲಿಲ್ಲವಾದರೂ ಅಳುವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಅದೇ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲ ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿಯು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಕಳೆದುಹೋದ ಒಡವೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನಮೇಲೆ ಆಪವಾದ ಬಂದಿರುವುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವಳು ಆ ವಿಷಯ

ದಿಂದ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಲುಷಿತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ, ಒಡವೆ ಹೋದ ವಿಷಯವನ್ನು ಪತ್ತೆದಾರಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮತ್ತು ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿಯ ವಾದ ಸರಣಿಯಲ್ಲಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ, ಕೃಷ್ಣನೇ ಒಡವೆಯನ್ನು ಕದ್ದಿರಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳವಳಾದುದರಿಂದ ಅವಳು “ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೊರಟದ್ದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಒಡವೆಯನ್ನು ಮನೆಯವರೇ ಕದ್ದಿದ್ದಾರೆಂದು ಅವನು ಹೇಳಿದುದು ನಿಜ. ಒಡವೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡವರು ತಮ್ಮ ಯಜಮಾನರನ್ನೇ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವುದು ಉತ್ತಮ” ಎಂದು ಬಿಟ್ಟಳು. ಮಗ್ಗಲು ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಿವಿಗೆ ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಆಕೆ ಹದಿನಾರು ಹೆಜ್ಜೆಯ ಹುಲಿಯಂತೆ ಹೊರಕ್ಕೆ ಹಾಯ್ದು ಬಂದಳು. “ಏನವೆ ಮೂಳಿ, ಕದ್ದದ್ದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಈಗ ಅವರ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನ ಹಾಕಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಕೆ ನೋಡ್ತೀಯೆ? ಮನೆಹಾಳ ನನ್ನ ವಡವೆ ಅವರಾಕೆ ಕದೀತಾರೆ. ಹೇಳೋರ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹುಳು ಬೀಳುತ್ತೆ ಆಗಲಿ. ಈಗ ಯಾರು ಕದ್ದಿದಾರೋ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿ ಬಿಡಲಿ. ಪೋಲೀಸಿಗೆ ಆರ್ಜಿ ಕೊಡೋಣ. ಅವರೇ ಬಂದು ಮನೆನೆಲ್ಲ ಹುಡಕಲಿ” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದಳು. ಕೃಷ್ಣನೂ ಈ ಗದ್ದಲ ಕೇಳಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ನೀನೇ ಕದ್ದವರೆಂದು ಈ ಮನೆಹಾಳ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಪೋಲೀಸಿಗಾದರೂ ದೂರು ಕೊಡಿ. ಅವರೇ ಬಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಿ ಪತ್ತೆಮಾಡಲಿ” ಎಂದಳು. ತನ್ನನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಂಡುದರಿಂದ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಕೃಷ್ಣನ ಮುಖ ಪೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಅವನು ಕ್ರೂರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ “ಆಗಲಿ, ಈಗ ಹೀಗೆ ಹೋರಬಿಡೋ? ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅವನ ಪೈಶಾಚಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆದರಿಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಅನಾಥಿಯಾದ ತಾನು, ‘ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದುದು ತಪ್ಪು, ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ ನಿಜವಾಗಿ ಪೋಲೀಸಿನವರು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಗತಿ ಏನು?’ ಎಂದು ಆಕೆ ಹೆದರಿದಳು. ಪೋಲೀಸು ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು

ಕೇಳಿಯೇ ಆಕೆಯ ಮೈ ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗಿತು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಈ ಬಗೆಗೆ ತಿರುಗುವುದೆಂದು ಆಕೆ ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಅವಳ ಅತ್ತೆ ವಿಧವೆ ಸಾಯುವಾಗ ಮಾಡಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಒಂದುವರೆ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿನ ಬಂದಿ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನ್ನು ಅವಳು ಬರುವಾಗ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದಳು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಅನುಕೂಲವಾದನಂತರ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಬಾಳೆನ ನೌಕೆಯೇ ಬಿರುಗಾಳಿಯಂತೆ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ ಒಡವೆಯಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ಎಂದು ಅವಳು ಅದನ್ನು ತೌರು ಮನೆಯಿಂದ ತಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ ಈಗ ಅದಾವರೂ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಬಹುದಾಗಿತ್ತೆಲ್ಲ ? ” ಎಂದು ಕೊರಗಿದಳು. ಪೋಲೀಸ್ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ಅವಳಿಗೆ ಅರ್ಧ ಹುಚ್ಚು ಹತ್ತಿತು. ಅವಳು ಅಳುತ್ತಾ ಓಡಿಹೋಗಿ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು “ ಅಮ್ಮ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ತಪ್ಪಾಯ್ತು. ನನಗೆ ನೀವೇ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷೆ ಬೇಕಾದರೂ ಕೊಡಿ. ಬೇಕಾದರೆ ಕೊಂದುಹಾಕಿ. ಬೇಡವೆನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪೋಲಿಸಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬೇಡಿ ದಮ್ಮಯ್ಯ ” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು. ಆ ಬಡ ಪ್ರಾಣಿಯ ಕನಿಕರ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮ ಇತರರ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತೋ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ವಿಪರೀತ ಪರಿಣಾಮವುಂಟಾಯಿತು. ಅವಳು “ ನಮ್ಮ ತಂತ್ರ ಫಲಿಸುತ್ತಿದೆ ” ಎಂದುಕೊಂಡು “ ಹಾಗಾದರೆ ಸರ ತಮಕೊಡು ” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ ನನ್ನಾಣೆ ಮಾಂಗಲ್ಯದಾಣೆ ನಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಒಡವೆ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟು ಆಸೆ ಇದ್ದರೆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬಂದಿ ಇದೆ. ತಂದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ, ನನಗ್ಯಾಕೆ ಅದು. ಈಗ ನನ್ನ ಪೋಲೀಸನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ” ಎಂದು ಬೇಡಿದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಕೋಪದಿಂದ “ ಹಾಗೋ ಪೋಲೀಸರು ಬಂದಲ್ಲದೆ ನೀನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ, ಮಾಂಗಲ್ಯದ ಆಣೆಯೋ? ಅಬ್ಬ! ಎಂತಹ ವತಿವ್ರತೆ! ಸರ ತಮಕೊಟ್ಟರೆ ಸರಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿನಗೇನು ಗತಿ ಮಾಡ್ತೇನೆ ನೋಡು ” ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಹೋದಳು.

ರಂಭಾಪುರಿಯ ಕಾನಸ್ಪೇಬಲ್ ಕಾಳಯ್ಯ ಅಂದು ಊರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ.

ಅವನು ಬರಿಯ ಕಾನಸ್ಪೇಬಲ್‌ನೇ ಆದರೂ ರಂಭಾಪುರಿಯ ಅಜ್ಜರಿಗೆ, ಪೋಲೀಸು ಇಲಾಖೆಯೆಲ್ಲ ಅನೇ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇತ್ತು. ಕಾಳಯ್ಯ ನಾದರೂ ಹಾಗೆಯೇ “ನಮ್ಮ ಇಲಾಖೆ ನಮ್ಮ ಇಲಾಖೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಕಾಳಯ್ಯ ವಿದ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಬೃಹಸ್ಪತಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕಲಿತಿದ್ದು ಕನ್ನಡ ಮೂರನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ. ಆದರೆ ಅಭ್ಯಾಸಬಲದಿಂದ ಅವನು ಪೋಲೀಸ್ ಇಲಾಖೆಗೆ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಸ್ಸೀಮ ನಾಗಿದ್ದನು. ಹೇಗೆ ಬರೆದರೆ ಗುಮಾನಿ ಇರುವವರನ್ನು ಪೋಲೀಸಿನವರು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಲಾಕಫ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು “ಪರೀಕ್ಷೆ” ಸಲು ಅವಕಾಶವಾಗಬೇಕೆಂದು ಹಾಗೆ ಬರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಅವನು ನಿಪುಣ ನಾಗಿದ್ದನು. ಕಾಳಯ್ಯ ಊರಿಗೆ ಬಂದುದು ತಿಳಿದಿದ್ದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣ ಅವನಲ್ಲಿ ಹೋದನು. ಕಾಳಯ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ “ಏನಯ್ಯ ದಫೆದಾರ ಯಾವಾಗ ಸವಾರಿ?” ಎಂದನು. ಕಾಳಯ್ಯನಿಗೆ ತಾನು ದಫೆದಾರನಲ್ಲವೆಂಬುದೂ, ತಾನು ದಫೆದಾರನಲ್ಲವೆಂಬುದು ಕೃಷ್ಣನಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವುದೂ ಗೊತ್ತು. ಆದರೂ ಕೃಷ್ಣ ಹೆಚ್ಚು ಗೌರವವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾನಿಷ್ಠಬಲ್‌ನನ್ನು ಪಠದಾರರೆಂದು ಸಂಭೋದಿಸಿದನು. ಇದೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ದಫೆದಾರನೆಂದು ತನ್ನನ್ನು ಸಂಭೋದಿಸಿದುದರಿಂದ ಕಾಳಯ್ಯನಿಗೆ “ಅತಿಶಯವಾದ ಆನಂದ ವಾಯಿತು. ಅವನು ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಬರನಾಡಿಕೊಂಡನು. ಕೃಷ್ಣನು, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಡವೆ ಕಳವಾದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಎವರಿಸಿ ಪೋಲೀಸಿಗೆ ಒಂದು ಅರ್ಜಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ, ಆ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಬರೆಯುವ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಕಾಳಯ್ಯನಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ತಾನು ಬರಿಯ ಕಾನಿಷ್ಠಬಲ್ ಎಂಬ ಭಾವ ಮರೆಯಾಗಿ ತಾನು ಪೋಲೀಸ್ ಸೂಪ ರಿಟೆಂಡೆಂಟ್ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಬಂದಿತು. ಅವನಿಗೆ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೇ ಹೊರತು ಇದುವರೆಗೆ ಯಾರೂ ಅವನನ್ನು ಸಲಹೆ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಗಂಭೀರವಾದ ಮುಖ ಮುದ್ರೆಯಿಂದ “ಯಾರ ಮೇಲೆಯಾದರೂ ನಿಮಗೆ ಗುಮಾನಿ ಇದೆಯೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಕೃಷ್ಣನು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಯೋಚಿಸಿ “ಹೌದು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ, ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ

ಗುಮಾನಿ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ” ಎಂದನು. ಕಾಳಯ್ಯನು ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಬರೆಸಿದನು.

“ಘನ ಹೊಂದಿದ ಹೋಬಳಿ ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ ಜಮೇದಾರ್ ಇನ್‌ಫಾರ್ಜ್ ಸಬ್ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಸಾಹೇಬರ ಹುಜೂರ್ ಜಮಾಬಂದಿಗೆ, ರಂಭಾಪುರಿಯ ನಿರಸರಾಧಿ ಪಿಧ್ವಿ ಕೃಷ್ಣನ ಅಹವಾಲು ಅರ್ಜಿ. ನೆನ್ನೆ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಅಗ್ನಿಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ವಿವಾಹಿತಳಾದ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ (ಹೆಸರನ್ನು ಬರೆಯಲು ಕೃಷ್ಣ ಹಿಂದೆಗೆದುದರಿಂದ ಕಾಳಯ್ಯ ಹೆಸರನ್ನು ತಾನೇ ಹೇಳಿ ಬರೆಸಿದನು) ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಬಚ್ಚಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದ ಸರವನ್ನು ಇಟ್ಟು ಬಂದಳು. (ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಾಳಯ್ಯನು “ಸ್ನಾನದ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡವರು ಯಾರು ಯಾರು? ನೀವು ಸ್ನಾನದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಿರಾ?” ಎಂದನು. ಕೃಷ್ಣ ಮೊದಲು ಹೂ ಎಂದು ಬಿಟ್ಟನು. ಕೂಡಲೇ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು “ನಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ವೇಳೆಗೇ ಸರ ಕಳವಾಗಿತ್ತು” ಎಂದನು. ಕಾಳಯ್ಯನು “ಆಗಲಿ ಆಗಲಿ ಮುಂದೆ ಬರೆಯಿರಿ” ಎಂದನು. ಕೃಷ್ಣನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರೆದನು.) ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ ಹೋಗಿ ನೋಡುವಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಸರ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಜೋಯಿಸರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ದುವರಲ್ಲಿ ಒಡವೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆಯೆಂದೂ ಮನೆಯವರೇ ಕಳವು ಮಾಡಿರುವರೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. (ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯವರಲ್ಲದೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂಬ ಹುಡುಗಿ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ.) ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೂ ಸಹ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಖಾವಂದಿರು ಖುದ್ದು ಬಂದೂಕದ ಸಿಪಾಯಿಗಳೊಂದಿಗೆ ದಯನಾಡಿಸಿ ಒಡವೆಯನ್ನು ವತ್ತಿ ಹಚ್ಚಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿ ಅರಿಕೆ. ಸರದ ತೂಕ 15 ತೊಲ ಇತ್ತು. (ಇಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣನು “15 ಇಲ್ಲ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ 12 ತೊಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ” ಎಂದನು. ಆದರೆ, ಕಾಳಯ್ಯನು “ಮೂರು ತೊಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೇಳಿ, ತೊಂದರೆ ಇಲ್ಲ. ಕಮ್ಮಿ ಹೇಳಿದರೆ ತೊಂದರೆ” ಎಂದನು.

. ಕೃಷ್ಣನು ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಆಳಿನ ಸಂಗಡ ಹೋಬಳಿ ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನ ದಫೆದಾರ್ ಇನ್‌ಫಾರ್ಜ್ ಸಬ್ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರ್‌ಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಮನೆಗೆ ಬಂದು “ಪೋಲೀಸಿಗೆ ಅರ್ಜಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ, ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ

ಬಂದು ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ” ಎಂದನು. ಕಳ್ಳನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಎಂದು ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನೇ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ತನ್ನನ್ನು ನಂಬುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಹಿಂದಲ ದುಃಖಗಳೆಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಯಾಗ ಮನಸ್ಸು ಪೂರ್ಣ ದುರ್ಬಲವಾಗಿ ಬುದ್ಧಿಯೇ ವಿಕಲ್ಪವಾಗುವ ಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಯೋಚಿಸಿದರೂ ಅವಳ ಬಾಳು ದುಃಖ ಸೋಪಾನವಾಗಿಯೇ ಕಂಡಿತು. ದುಃಖಕ್ಕೆ ಅಂತ್ಯವಾಗಲಿ ಪರಿಹಾರವಾಗಲಿ ಅವಳಿಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜನು ಬೇಗ ಹಿಂದಿರುಗುವ ಸೂಚನೆಯಂತೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೇನು ಊರಿಗೇ ಹೊರಟು ಹೋಗಿಬಿಡೋಣ ಎಂದು ಅವಳು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಈ ಕಳವಿನ ಬಡಿಗಲ್ಲು ಅವಳ ಕತ್ತಿಗೆ ನೇತುಬಿದ್ದಿತು. ಜತೆಗೆ ಪೋಲೀಸರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮತ್ತೇನೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಅಂಧಕಾರವೇ. ಅವಳು ಆತ್ಮಹತ್ಯದಿಂದ ಈ ಗೋಳಿನ ಕತೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡಳು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಗಳವರೆಗೆ ಅವಳಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕಳವಳದಂತೆ ಆಗಿ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಎರಡು ನಿಮಿಷ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಮತ್ತೆ ಪೋಲೀಸಿನವರನ್ನು ಕಂಡ ದುಃಸ್ವಪ್ನವಾಗಿ ಅವಳು ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು ಮೈ ಬೆನತು ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಬಾಳು ಅವಳಿಗೆ ಮರಣಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಯಾತನೀಯವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ಸಾಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಆ ರಾತ್ರಿ ಸಾಯುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎದ್ದಳು. ಕೊಟ್ಟೆಗೆಯಲ್ಲಿ ದನಗಳು ಜೋಳವ ಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ಮೇಯುತ್ತಿರುವ ಮತ್ತು ಅವು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಸದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಅವಳು ಎದ್ದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಕಾಲುಮಣೆಯನ್ನು ತೊಲೆಯ ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. ಮೊದಲ ರಾತ್ರಿಯೇ ಸುತ್ತಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಒಂದು ತುದಿಯನ್ನು ತೊಲೆಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಮತ್ತೊಂದು ತುದಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ನೇಣುಹಾಕಿಕೊಂಡು ತಾನು ನಿಂತಿದ್ದ ಕಾಲು

ಮಣಿಯನ್ನು ಒದ್ದುಬಿಟ್ಟಳು. ಕುಣಿಕೆ ಕತ್ತಿಗೆ ಬೀರಿಕೊಂಡ ಅನುಭವ ಅವಳಿಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಸಲ ಸುಂದರರಾಜನ ನೆನಪಾಗಿ ಅನಂತರ ಎಲ್ಲವೂ ಅಂಧಕಾರವಾಯಿತು.

ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಸುಗಳು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹಾರಾಡಿದ ಶಬ್ದವಾದುದರಿಂದ, ಯಾವಾಗಲೂ ನಾಯಿನಿವ್ರಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಎದ್ದು, ಸಣ್ಣಗಿದ್ದ ಲಾಂದ್ರವನ್ನು ದಪ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟರು. ಅಂಗಳದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ದಾಟಿ ಹೋದರೆ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯ ಒಪ್ಪಾರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಕಣ್ಣು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಧ್ಯಸ್ಥವಾದುದರಿಂದ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಕಾಲುಮಣಿಯ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಬರುವವರೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ಅದು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. “ ಈ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ. ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಎಡವಿದರೋ ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಅವರು ಕಾಲುಮಣಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಇಡಲು ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದುವರಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಅವರಿಗೆ ಹಗ್ಗದಲ್ಲಿ ನೇತುಬಿದ್ದು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು. ಮೊದಲನೆಯ ನಿಮಿಷವೇ ಅವರಿಗೆ ಕೈಕಾಲು ನಡುಗಿದರೂ ಅವರು ತತ್ಕ್ಷಣ ಅದೇ ಕಾಲುಮಣಿಯನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಸಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಅದರ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹೆಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಅವಳನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿದರು. “ ಹೀಗೆಲ್ಲ ಮಾಡಬಾರದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಶುದ್ಧ ಪಾಪ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದರು. ಕೊಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಹೋದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಬಾರದುದರಿಂದ ಕಲ್ಯಾಣಿಯೂ ಅವರನ್ನು ನೋಡಲು ಹಿಂದೆ ಬಂದಳು. ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗಳು ಆಕೆಗೂ ಗೊತ್ತಾದವು.

ಮರುದಿವಸ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕೃಷ್ಣನೂ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಪೋಲೀಸಿನವರು ಬರುವ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಕರೆದು “ ಇಲ್ಲಿ ನೋಡು. ನಾನು ಬದುಕಿರುವವರೆಗೆ ಈ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನಿಕೆ ನನ್ನದು. ನನ್ನ ಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಈ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಬರಕೂಡದು. ಯಾವ ಪೋಲೀಸಿನವನು ಇಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಾನೋ ನೋಡೋಣ. ಹೋದ ಒಡವೆಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಿನಗೆ ಒಂದು ಬೇರೆ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೇ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೂ ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಪೋಲೀಸಿನವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ

ಹೊಡೆಸಿದ ಹೊರತು ನಿನಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು ದುರಾಸೆ ಇರಬಾರದು. ನಿನ್ನ ತಾರತಮ್ಯಜ್ಞಾನ ಪೂರೈಕೆ ಮಾಯ ವಾದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿ ಅವಳು ಎಷ್ಟಾದರೂ ನಿನ್ನ ತಮ್ಮನ ಹೆಂಡತಿ ಅನಾಥ ಹುಡುಗಿ. ವೋಲೀಸಿಗೆ ದೂರು ಕೊಡುವಷ್ಟು ನೀಚ ನೀನೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡಸಾಗಿ ಒಂದು ಒಡವೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಧೈರ್ಯ ನಿನಗೆ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತೆಲ್ಲ ? ” ಎಂದರು. ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾದರೂ ಅವನು ಅದನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ “ ಅವಳು ನಾನೇ ಕಡೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಳಂತೆ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಳೆಂದು ಹೇಳಿದಳಂತೆ. ಯಾರಲ್ಲಿವರೂ ವೋಲೀಸಿನವರೇ ಬಂದು ಹಿಡಿದುಕೊಡಲಿ ಎಂದು ಮಾಡಿದೆ ” ಎಂದನು. ಗುಂಡಣ್ಯನವರು “ ಬಡವನಾದರೂ ಮಾನವಾಗಿ ಬಾಳುವ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೀರ್ತಿ ತಂದೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಕಳವಿಗಾಗಿ ವೋಲೀಸಿನವರ ವಶಪಡಿಸುವುದೆ ? ನೀನು ಇಷ್ಟು ಅವಿವೇಕಿ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಹೀಗೆ ಕುಡಿಯಬಾರದು ಸ್ವಲ್ಪ ಉದಾಸೀನ ಭಾವನೆ ಯಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಇರಬೇಕು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಗುಂಡಣ್ಯನವರದು ಯಾವಾಗಲೂ ಶಾಂತ ಸ್ವಭಾವ. ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಬುಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕಠಿಣವಾಗಿಯೂ ಮಾತನಾಡುವವರಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿಯಂತೂ ಅವರಿಗೆ ಆಗಲಿ ಎಂದು ಯಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವರಿಗೆ ಔದಾಸೀನ್ಯವೇ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಮೇಲೆ ಅವರಿಗೂ ಸಂಶಯವಿದ್ದಿದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ಆದರೂ ವೋಲೀಸಿನವರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆಸುವುದು ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ನೀಚತನವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಕೃಷ್ಣನಿಗಾಗಿ ಅವರಿಗೇ ನಾಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ಇದು “ ಸಂಸಾರವಂತರ ನಡತೆಯಲ್ಲ ” ಎಂದು ಅವರು ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳಿದರು.

ಕೃಷ್ಣನು ಹೋಬಳಿ ಪೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಶನ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಏನು ಹೇಳಿದನೋ ? ಅಂತೂ ಪೋಲೀಸ್ ಜಮೇದಾರ್ ಇನ್-ಫಾರ್ಮ್ ಸಬ್ ಇನ್‌ಸ್ಪೆಕ್ಟರು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಾನಿಸ್ಟೇಬಲ್ ಕಾಳಯ್ಯ ಮಾತ್ರ “ ನಾವು ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಒದ್ದು ಸರ ಕಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಕೃಷ್ಣನೇ

ಬೇಡವೆಂದ. ಜಮೆದಾರ್ ಇನ್‌ಛಾರ್ಜು ಸಬ್ ಇನಿಸ್ಪೆಕ್ಟರು ಸುಳ್ಳು ಕಂಪ್ಲೆಂಟ್ ಯಾಕೆ ಕೊಟ್ಟೆ ಎಂದು ಅವನಿಂದಲೇ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಹಿಂದರು ” ಎಂದನು.

❖

❖

❖

ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಖಂಡಿತವಾದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಭಯ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಪೋಲೀಸಿನವರ ಪ್ರವೇಶವೇನೋ ಮನೆಗೆ ತಪ್ಪಿತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಶಾಮನಿಗೆ “ ನಾಳೆ ನಾಡಿದ್ದು ಗಾಡಿ ಹೂಡಿಸಿ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಾ. ಅವಳ ಅಣ್ಣನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿ. ಇಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅವಳು ಏನಾದರೂ ಅನಾಹುತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಈ ರಾಧ್ಯಾಂತ ಯಾಕೆ ಬೇಕು ? ಇದುವರೆಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ಬರಲಿ ಅಂತ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದೆ. ಅವನಂತೂ ಬರಲಿಲ್ಲ ” ಎಂದರು. ಶಾಮನು “ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ, ಆದರೆ ನನಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಒಂದು ಆಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನನ್ನು ಕರೆಸುತ್ತೇನೆ. ಅವನೇ ಗಾಡಿ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾನೆ ” ಎಂದನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಒಪ್ಪಿ ಸುಮ್ಮನಾದರು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೊರಡುವಳೆಂಬುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಸಮಾಧಾನವಾಗದುದು ಕೃಷ್ಣನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಸೇಡಿನ ಭಾವನೆಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಸೇಡೋ ಕೋಪವೋ ಆಸೆಯೋ ಅದನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸುವುದು ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು. ಅವನು ಮತ್ತೂ ಒಂದು ಸಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕೆಣಕಿ ನೋಡಿದನು. ಸರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವಳಮೇಲೆ ಅಪವಾದವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ನಿಜವಾದ ಕಳ್ಳಯಾರೆಂಬುದು ತನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದೆಂದೂ ಅವನು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಯಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಆಸಕ್ತಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೃಷ್ಣನು ಒಂದು ಸಲ “ ನರಸಿಂಹನಲ್ಲಿ ನೀನು ಏನು ಕಂಡೆ ” ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುವ ಮಾತನ್ನಾಡಿದನು. ಏನನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು, ಏನನ್ನು ಹೇಳಬಾರದು ಎಂಬುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. “ ಕಾಮಾತು ರಾಣಾಂ ” ನ ಭಯಂ ನ ಲಜ್ಜ ಎನ್ನುವುದು ಇಂತಹವರನ್ನು ಕುರಿತೇ ಹೇಳಿದ್ದು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೊರಡುವುದು ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಬರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿಕಳುಹಿಸಿದ್ದನು. ಸುಂದರ ರಾಜ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದವನು ಇನ್ನೂ ಹಿಂದಿರುಗದುದರಿಂದಲೂ ರಂಭಾ ಪುರಿಯಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ಅನುಭವಗಳಿಂದಲೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೊಂದು ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋರದೆ ಕೆನ್ನೆಯಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಇದು ಎರಡನೆಯ ಸಲ, ತನ್ನ ಜೀವಮಾನದ ಕೊನೆಯಾಗಿ ತೋರಿತು. ಎಷ್ಟೇ ನಿರುತ್ತಾಹದಿಂದ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹೊರಟಿದ್ದರೂ ಈ ಪ್ರಯಾಣದ ಕೊನೆ ಹೀಗೆ ಆಗುವುದೆಂದು ಅವಳು ಆಗ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜ ತನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಿದರೆ ಅವನ ಕೃಪೆಯನ್ನು ತಾನು ಹೊಂದಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದೆಂದು ಅವಳು ಭಾವಿಸಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಸುಂದರ ರಾಜ ಉರನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದನು. “ ಹೇಗಾದರೂ ಅಗಲಿ ಅವನು ಬರುವವರೆಗೆ ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಇರೋಣವೆಂದರೆ ” ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ನಾನು ಮತ್ತೆ ಕಂಡು ಅವನನ್ನು ಸೇರುವುದು ನಿಜವೇ? ಈ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು ಅವಳ ಒಳ ಧ್ವನಿ. ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದವನು ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನೂ ಪಾವಿತ್ರತೆಯನ್ನೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಕ್ಷೇತ್ರ ಪ್ರಯಾಣದ ಬಳಲಿಕೆ, ಕೊಳಕು ನಿರುತ್ತಾಹ ಧೂಳು ಜನಜಂಗುಳಿಯಿಂದ ಕಲುಷಿತವಾಗುವಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ದೇವರನ್ನು ಕಾಣದೆ ಬರಿಯ ಜಾತ್ರೆಯ ಮೈಲಿಗೆಯಿಂದ ಮಲಿನಳಾದವಳಂತೆ ಭಾವಿಸಿದಳು. ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಅನುಭವ ಬಹಳ ಕಹಿಯಾಗಿತ್ತು. ತಾನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಎರಡು ವಾರಗಳನ್ನು ಅವಳು ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯಳಾಗಿ ಕಳೆದಿದ್ದಳು. ಯಾವ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಒಡತಿಯಾಗಿ ರಾಣಿಯಾಗಿರಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನದು ನಾಯಿಯ ಬಾಳಾಗಿತ್ತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮರುದಿನದ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೂ, ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ಬೇಸರಿಕೆ ದುಗುಡವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ನದಿಗೆ ಹೋದಳು. ನದಿಯಿಂದ ಅವಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು. ರಾತ್ರಿ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಯಾದರೂ

ಗುಂಡಣ್ಣನವರಾಗಲಿ ಶಾಮನಾಗಲಿ ಇನ್ನೂ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿತ್ಯ ಅವರಿಬ್ಬರೂ, ಮಲಗುವ ಹೊತ್ತು ಆಗುವವರೆಗೆ ಕಬ್ಬಿನ ಗದ್ದೆಯನ್ನು ಕಾಯುತ್ತ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ್ದಳು. ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಸೀಮೆಎಣ್ಣೆಯ ಬುಡ್ಡಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆಲ್ಲ ಒಂದು ಸಲ ಬಡಿಸಿ ಗುಂಡಣ್ಣ ಶಾಮ ಬರುವುದನ್ನು ಕಾಯುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಹುಡುಗರು ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹಾಸಿಗೆಗಳನ್ನು ಎಳೆದು ಕೊಂಡೂ, ಕೆಲವು ಬರಿಯ ಚಾಸೆ, ಜಮಖಾನದ ಮೇಲೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಅಂಗಳದ ಒಂದು ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಯಾಣಿಯೂ ಕೃಷ್ಣನೂ, ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ದನಗಳಿಗೆ ನೀರು ಕುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವರು ಆಡುವ ಮಾತುಗಳು ಅವಳಿಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ “ನಾಳೆ ಹಕ್ಕಿ ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತೆ. ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಒಡವೆಯೂ ಹಾರಿಹೋಗುತ್ತೆ. ಜೋಯಿಸ ಇಲ್ಲೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆ ಎಂದಿದ್ದ. ಹೊರಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಒಂದು ಸಲ ಹಾಸಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ನೋಡಿ” ಎಂದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ನಿಮಗೆ ಹುಚ್ಚು. ಹಾಸಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಾಳೆಯೇ? ಯಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆಯೋ” ಎಂದಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು “ಹೇಗಾದರೂ ಆಗಲಿ ಅನುಮಾನ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ ಹುಡುಕಿ ಬಿಡಿ” ಎಂದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಈಗ ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಮೈಲಿಗೆಯಾಗುತ್ತೆಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು ಶಾಮನ ಮಗ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕರೆದು “ನಿನಗೆ ಮಡಿಯೇನು ಮೈಲಿಗೆಯೇನು? ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆನೂ ಪೆಟ್ಟಿಗೆನೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದಳು. ಮೂರ್ತಿಯು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಅದರ ಮೇಲಿದ್ದ ಹಾಸಿಗೆಯೊಂದಿಗೆ ಒಂದೇ ಸಲಕ್ಕೆ ತಂದನು. ಎರಡೂ ಸೇರಿಯೂ ಒಂದು ಆಳು ಹೊರಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಭಾರವಾಗಿತ್ತು.

ಮೂರ್ತಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದನು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದಲೇ ನಾಲ್ಕು ಹೆಣ್ಣೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕುಳಿತಳು. ಕಲ್ಯಾಣಿ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಮೂರ್ತಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟನು. ಎರಡು ಸೀರೆ

ರವಿಕೆಗಳು, ಒಂದು ಮರದ ಕುಂಕುಮದ ಭರಣಿ, ಒಂದು ಮರದ ಬಾಚಣಿಗೆ, ಸಿಕ್ಕಟೆಕೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಸೀಸೆಯಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿ ಕೊಬ್ಬರಿಎಣ್ಣೆ, ನಡುವೆ ಸೀಳಿದ್ದ ಒಂದು ಕನ್ನಡಿ, ಕೆಲವು ಸೇಫ್ಟಿ ಪಿನ್‌ಗಳು. ಎಲ್ಲ ಸಾಮಾನುಗಳೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಚಿರಪರಿಚಿತವಾದುವೆ? ಒಡನೆ ಕಳೆದುಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೂ ಮನೆಯವರು ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಅನೇಕ ಸಲ ತೆರೆದು ನೋಡಿದ್ದರು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅದರಿಂದ ಇನ್ನಾವ ಒಳ್ಳೆಯ ವಸ್ತುವನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಅವಳದು ಅಂತಹ ದುರಾಸೆ ಎಂದಲ್ಲ. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಹಿಷ್ಕೃತಳಾಗಿ ತಿರಸ್ಕೃತಳಾಗಿ ಅಪ್ಪುಶ್ಯಳಾಗಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಯಾಕೆ? ಎಂದಿದ್ದರೂ ಆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅವಳು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಿರುಪಯೋಗದಿಂದ ಅವು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸುಮ್ಮನೆ ಅದನ್ನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಡವಿರುವುದರ ಬದಲು ನಾವಾದರೂ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ ಎಂಬುದು ಅವಳ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವಳ ಮಾತೇ ನಿಜವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಾಗಿದ್ದರೆ ಅವಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಆ ನವಿಲು ಮತ್ತು ವಾಚಿ ಬಣ್ಣದ ಸೀರೆಗಳನ್ನೂ ಗುಲಾಬಿ ರಂಗಿನ ರವಿಕೆಯನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ ಈ ಆಸೆ ಅವಳನ್ನು ಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಮುರ್ದಿ ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಚ್ಚಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಅಪರಿಚಿತವಾದ ಯಾವ ವಸ್ತುವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಜಮಖಾನ ಒಂದು ಕಂಬಳಿ. ಹರಿದ ಸೀರೆ ಚೌಕ ಮುಂತಾದ ಹಳೆ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಒಂದು ಗಂಟು ತಲೆದಿಂಬಿಗೆ. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಆ ಗಂಟಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಬರಿಯ ಹಳೆಯ ಬಟ್ಟೆ. ನೋಡಿಯಾಗಿದೆ. ಸುತ್ತಿ ಇಡು, ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಇಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಳೇನು ಹೆಡ್ಡಳಿ?” ಎಂದಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ “ಇರಲಿ ಬಿಚ್ಚು ನೋಡಿಯೇಬಿಡೋಣ” ಎಂದಳು. ಮುರ್ದಿ ತಲೆದಿಂಬಿನ ಗಂಟನ್ನೂ ಬಿಚ್ಚಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ನಿಕೃದ ಹಳೆಯ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಜತೆಗೆ ಮೊದಲು ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಸಣ್ಣ ಗಂಟು ಇತ್ತು. ಆ ಗಂಟನ್ನು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ಕುತೂಹಲವೂ

ಉಂಟಾಯಿತು. ಗಂಟಿನೊಳಗೆ ಗಂಟು ಇದ್ದುದನ್ನು ಅವರು ನೋಡಿದುದು ಆದೇ ನೊದಲು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪ್ರಾರಂಭದ ಭಾವನೆ ತನ್ನ ಕಳೆದು ಹೋದ ಒಡವೆ ಸಿಕ್ಕಿತೆಂಬುದೇ ಆಯಿತು ಅವಳಿಗೆ ಗಂಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಅತಿಶಯವಾದ ಆನಂದವೇ ಆಯಿತು. ಮೂರ್ತಿ ಗಂಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಳುವಾದ ಸರ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಾಲ್ಕು ಮೈಗೆ ಹಾಕುವ ಜೇರಿ ಜೇರಿ ಜಾತಿಯ ಉತ್ತಮ ದರ್ಜೆಯ ಪರದೇಶಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಪರಿಕ ಸಾಬೂನುಗಳು, ಒಂದು ಸುಗಂಧದ ಕೇಶ ತೈಲ, ಈವನಿಂಗ್ ಇನ್ ಫ್ಯಾರಿಸ್ ಎಂಬ ಸೆಂಟ್‌ಬಾಟಲ್, ಎರಡು ಮಹಿಳೆಯರು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಬೆಲೆಯಾದ ಕರವಸ್ತ್ರಗಳು. ಆರು ದಂತದ ಬಾಚಣಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಟೆಗೆ, ಸುಮಾರು ಅಗಲವಾದ ಗೋಳಾಕಾರವಾದ ಕನ್ನಡಿ [ಆ ಕನ್ನಡಿಯ ಹಿಂದೆ ಯುವಕ ಯುವತಿಯರು ತುಟಿಗೆ ತುಟಿ ಮುಟ್ಟಿಸುವ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಷ್ಟಿಲ ವಾದ ಒಂದು ಪಟವನ್ನು ಅಂಟಿಸಿತ್ತು] ಪದಾರ್ಥಗಳೆಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ಆಗ ತಾನೇ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ತಂದಷ್ಟು ಹೊಸಹೊಸವಾಗಿದ್ದವು. ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವು ಅತ್ಯಂತ ಆಧುನಿಕವಾದ ನಾಗರಿಕ ಚಲನಚಿತ್ರ ತಾರೆಯ ಅಲಂಕಾರ ವಸ್ತುಗಳಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ಯುವ ಸಾಮಾನುಗಳೂ ರಂಭಾವುರಿಯ ಆಧವ ಅದರ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ಹಳ್ಳಿಯ ಅಂಗಡಿಗಳಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಪದಾರ್ಥವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಟ್ಟಣಗಳ ದೊಡ್ಡ ಅಲಂಕಾರೋಪ ಕರಣಗಳ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಬಂದವು ಅವು.

ಕಣ್ಣು ಕೋರೈಸುವಂತಿದ್ದ ಆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ತೆಗೆದು ಮೂರ್ತಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟನು. ಅವುಗಳ ಮನೋಹರವಾದ ಇಂಪು, ಸುಗಂಧ ಆ ಮನೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಮೊದಲನೆಯ ಗಳಿಗೆ ಮಾಯವಾದ ಕೂಡಲೇ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು “ಇದೇನೆ ಕೇಡು, ಯಾರೇ ಈ ಮೂಳಿಗೆ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ತಂದುಕೊಟ್ಟವರು?” ಎಂದಳು. ಮೂರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿ ತಿದ್ದ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಆ ಮಾತಿನ ಹಿಂದಲ ಮನೋಭಾವ ಮುಂದಲ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡು “ಇನ್ನೇನು ರಾಧಾಂತವೋ” ಎಂದುಕೊಂಡಳು ಅವಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತನ್ನ ಒಡವೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕದುದರಿಂದ ಅದು ಮತ್ತೆ ಎರಡನೆಯ ಸಲ ಕಳವಾದ

ಭಾವನೆ ಬಂತು. ಅವಳಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ದ್ವೇಷ ಉಲ್ಲಾಸವಾಯಿತು. ಅವಳು “ನೆನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಇವು ಇಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಇವತ್ತು ಬಂದಿದೆ” ಎಂದಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು “ಇವಳ ಬಾಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಾಕಿತು. ಈ ಮನೆ ಹಾಳುಮಾಡುವುದಕ್ಕೇ ಇವಳು ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವುದು. ಯಾವ ಮನೆಹಾಳನನ್ನು ಜತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆಯೋ? ಬೆಂಗಳೂರಿಂದಲೋ, ಮೈಸೂರಿಂದಲೋ ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನು ಇದನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಲೇ ಇದರ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿ ಹೋಗಲಿ. ಆಜಿ ಬೀದಿ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಭೀಮಾರಿ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟಳು.

ತನಗಾಗಿ ಒಡ್ಡಿರುವ ಬಡಿಗಲ್ಲು ಇಂತಹುದೆಂಬುದರ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಓಡುತ್ತಿರುವ ಮೊಲದಂತೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ದನದ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯ ಕಾಡ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಆಜಿ ಬೀದಿಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದವಳು ಅವಳನ್ನು ಕಂಡು “ಎನೇ ಚಿನ್ನಾಲಿ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನು ಜತೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೀಯೆ. ಈ ಸೂಳೆ ಮೋಜನ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿನಗೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟವರು ಯಾರೆ? ಯಾರಿಗಾಗಿ ತಾಳ ಕಟ್ಟುತ್ತೀ. ತಡಿ ನಿನಗೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಗುಡಗುಡನೆ ಮುಂದುವರಿದಳು. ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಆ ಆಲಂಕಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅಟದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಮೊಗುವಿಗೆ ಆನಂದವಾಗುವಂತೆ ಆಸೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಮುಂದಲ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನ ಮಾತಿನ ಪೂರ್ಣ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಅವಳು ದಿಗ್ಭ್ರಾಂತಳಾದಳು. ಕಲ್ಯಾಣಿಯ “ಆ ಸಾಬೂನು ಸೆಂಟು ಬಾಚಣಿಗೆ ಕನ್ನಡಿ ನೆನ್ನೆ ಇಲ್ಲದ್ದು ಇವತ್ತು ನಿನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಲಿ ಹೇಗೆ ಬಂತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ದೇವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ನಾನೂ ಅದನ್ನು ಈಗಲೇ ನೋಡಿದ್ದು” ಎಂದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಹಾಸ್ಯದಿಂದ “ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು. ಪಾಪ. ಸಾಧುವ್ರಾಣಿ ನಿನಗೆ ಏನಾದರೂ ತಿಳಿದಿದೆಯೇ?” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೆದರಿದ ಹುಲ್ಲೆಯಂತೆ ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಕಲ್ಯಾಣಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಾಗಲಿ ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿಯ ನೋಟದಲ್ಲಿ

ಯಾಗಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಸಂಗದ ಪರಿಣಾಮ ವೇನಾಗುವುದೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಮಬ್ಬು ಮಬ್ಬಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಅವಳು ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗಿದಳು. “ಸಾಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಚಿತ್ರ ಹಿಂಸೆ ಯಾಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ಸುಮ್ಮನೆ ಕೊಲ್ಲಬಾರದೆ?” ಎಂದು ಕೊಂಡಳು.

ಆಚೆ ಬೀದಿಯ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದರೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಡುಕ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಪೂರ್ವ ಕಥೆ ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ನಯಸ್ವಾದವರಿಗೆಲ್ಲ ಅದು ಗೊತ್ತು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದ ನಾಲ್ಕು ಐದು ವರುಷಗಳೊಳಗಾಗಿ ಆಕೆಯ ಪತಿ ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥನಾದನು. ಗಂಡನ ಆಸ್ತಿ ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಗಂಡು ಮಗು ಮಾತ್ರ ಇತ್ತು. ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರ ಹಿನ್ನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ಒಂದು ಮುರುಕಲು ಮನೆ. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಪುಷ್ಟಳಾಗಿ ದೃಢಕಾಯಳಾಗಿದ್ದಳು. ವೈದಿಕ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಮನೆಯಾದುದರಿಂದ ಅವಳು ಬೇಡವೆಂದರೂ ಕೇಳದೆ ಗಂಡನ ಬಂಧುಗಳು ಅವಳ ತಲೆಯನ್ನು ಬೋಳಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೂ ಯವ್ವನದ ಕೊಬ್ಬು ಇನ್ನೂ ಅವಳಿಗೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳ ಮುಖ ತುಂಬ ಕುರುಪವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಸುಂದರಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣು ಮೂಗು ಕೈ ಕಾಲುಗಳು ನೆಟ್ಟಗಿದ್ದವು. ಗಂಡ ಸತ್ತ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ವರುಷಗಳು ಅವಳು ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಇತರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪಾತ್ರೆ ಬೆಳಗುವುದು, ಆಕೈ ಬೀಸುವುದು ಮೆಣಸಿನಕಾಯಿ ಪುಡಿ ಮಾಡುವುದು ಅವಲಕ್ಕಿ ಇಡಿಯುವುದು, ಮುಂತಾದ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ತನ್ನನ್ನೂ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನೂ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕನಿಕರವುಂಟಾಗಿತ್ತು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ರಂಭಾಪುರಿಯ ಮುತ್ತಣ್ಣನವರ ಮನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹೋಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಮುತ್ತಣ್ಣನವರಿಗೆ ವಯಸ್ಸು ಅರವತ್ತು ಆಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಅವರ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾದ ಐವತ್ತೈದು ವಯಸ್ಸಿನ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಇದ್ದರು. ಮುತ್ತಣ್ಣನವರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳಾಗುವ ಆಸೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರು ಬಂಧುಗಳ ಮಗನೊಬ್ಬನನ್ನು

ದತ್ತು ಸಹ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ತುಂಬ ಆಸ್ತಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಣ
 ಕಾಸು, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಡನೆ ವಸ್ತು ಸಹ ಇದ್ದವು. ಅವರು ಯವನಕಾಲದಲ್ಲಿ
 ಬಹಳ ರಸಿಕರಾಗಿದ್ದರೆಂದೂ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಆಸೆಯಂತೆ ನಡೆಯಲು ಬಹಳ
 ಸಾಹಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆಂದೂ ರಂಭಾವುರಿಯ ಹಿರಿಯರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.
 ಮುತ್ತಣ್ಣನವರು ಹಿಂದಲ ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಕೆಲವು ವಿಷಯ
 ಗಳಲ್ಲಿ ಅಗಿನವರ ಭಾವನೆಗಳು ಇಂದಿನವರ ಭಾವನೆಗಳಿಗಿಂತ ಬೇರೆ
 ಯಾಗಿದ್ದವು. ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆಯೂ ಮುತ್ತಣ್ಣನವರು ರಂಭಾವುರಿಗೆ
 ಹದಿನಾರು ಮೈಲಿ ಆಚೆಯ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ “ ಬೆಳಗಿ ” ಎಂಬ ಸ್ತ್ರೀಯ
 ಸಂಪರ್ಕವಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆಕೆ ಬೆಳಗಿಗೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯ
 ದವರೆಲ್ಲ ಅವಳನ್ನು ಬೆಳಗಿ ಎಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಬರಬರುತ್ತಾ ಪುಟ್ಟ
 ಎಂಬ ಹುಟ್ಟು ಹೆಸರೇ ಅವಳಿಗೆ ಮರೆಯಾಗಿ ಬೆಳಗಿ ಎಂಬುದೇ ನಾಡಿಕೆಯ
 ಹೆಸರಾಯಿತು. ಬೆಳಗಿ ತಾಫೆ ಕಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿ ಹೆಸರಾಂತವಳಾದಳು. ಎದ್ದೆ
 ಕಲಿಯದ ಹೆಳಿಯ ಹೆಣ್ಣಾದರೂ, ಅಷ್ಟಪದಿ ಕೃಷ್ಣಕರ್ಣಾವೃತ ಇವುಗಳ
 ಶ್ಲೋಕಗಳಿಗೆ ಅಭಿನಯವನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಸ್ಸೀಮಳಾಗಿದ್ದಳು.
 ಸಂಸ್ಕೃತ ಪಂಡಿತರಾದ ಅನೇಕ ವೈದಿಕ ವಿದ್ವಾಂಸರೂ ಸಹ ಅವಳ ಅಷ್ಟ
 ಪದಿಯ ಅಭಿನಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ಅವಳನ್ನೇ ರಾಧೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾ
 ತಮಗೆ ಕೃಷ್ಣತ್ವವನ್ನು ಆರೋಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವಳು ಕಾಸಿಕೊಟ್ಟ ಹಾಲನ್ನು
 ಕುಡಿದು, ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಜಗಿಯುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದು
 ಕೇವಲ ಕಲಾಭಿಮಾನಿಗಳ ಸರಸ ಸಲ್ಲಾಪವಾಗಿತ್ತೇ ಹೊರತು ಅದರಲ್ಲಿ
 ದೇಹಗಳ ಆಕರ್ಷಣೆ, ಕಾಮದ ವಾಸನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂದಿನ ಸಂಸ್ಕೃತ
 ಪಂಡಿತರ ಯೋಗ್ಯತೆಯೂ ಅಂತಹ ಉಚ್ಚಮಟ್ಟದ್ದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಒಂದು ಸಲ
 ತಾಫೆ ಬೆಳಗಿಯ ಅಭಿನಯವನ್ನು ನೋಡಲು ಹೊನ್ನವಳ್ಳಿಯ ಶಿಖಾಮಣಿ
 ಪಂಡಿತರು ಬಂದರು. ಶಿಖಾಮಣಿ ಪಂಡಿತರು ಹೆಳಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದು
 ವ್ಯಯಸಾಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಹೆಳಿಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದವರಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತ
 ವಿದ್ವಾಂಸರು. ಅಲಂಕಾರ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವರು. ಅಭಿನಯವನ್ನೂ
 ಆರಿತವರು. ಅಗಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಸ್ವಭಾವವೇ ಹಾಗೆ. ಬೆಳಗಿ ಅವಿದ್ಯಾವಂತ
 ಕಾದರೂ ಅಷ್ಟಪದಿಯನ್ನು ತಾಫೆ ಹಿಡಿಯುವುದನ್ನು ನೋಡಲು ಅವರು
 ಬಂದಿದ್ದರು. ಬೆಳಗಿ

ತ್ವಾಂ ಚಿತ್ತೇನ ಚಿರಂ ವಹನ್ನಯ ಮತಿ ಶಾಂತೋ ಭೃಶಂ ತಾಪಿತಃ
ಕಂದರ್ವೇಣತು ಪಾತು ಮಿಚ್ಛತಿ ಸುಧಾ ಸಂಜೋಧ ಬಿಂಬಾಧರಂ
ಅಸಂಯಂಕಂ ಸಮಲಂಕುರು ಕ್ಷಣಮಿಹ ಭ್ರೂಕ್ಷೇಪ ಲಕ್ಷ್ಮೀಲವ
ಕ್ರೀತೇ ದಾಸಜನೋಪ ಸೇವಿತ ಪದಾಂಭೋಜೇ ಕೃತಃ ಸಂಭ್ರಮಃ

[ಹೇ ರಾಧೆ, ಕೃಷ್ಣನು ಬಹುಕಾಲದಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಕಂದರ್ಪ ಬಾಧೆಯಿಂದ ಬಳಲಿ, ನಿನ್ನ ಅಧರಾಮೃತ ಪಾನವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಿರುವನು. ಆ ಕೃಷ್ಣನ ಅಂಕವನ್ನು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಅಲಂಕರಿಸು. ನಿನ್ನ ಭ್ರೂವಿಲಾಸದಿಂದ ಅವನು ಕ್ರೀತನಾಗಿ ನಿನ್ನ ಚರಣಾರವಿದದ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ಕೃಷ್ಣನಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಭಯ ಸಂಭ್ರಮ?]]

ತಾಫೆ ಬೆಳಗಿ ಮೇಲಿನ ಶ್ಲೋಕಕ್ಕೆ ಶಿಖಾಮಣಿ ಪಂಡಿತರ ಎದುರಿಗೆ ಅಭಿನಯ ಹಿಡಿದಳು. ಆಕೆಯ ಅಭಿನಯ ಅತ್ಯಂತ ನಯನ ಮೋಹಕ ವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಅವಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಕರಿಂದ ಪಾಠನಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಕಡೆ ಅವಳು ತಪ್ಪು ಮುದ್ರೆ ಅಭಿನಯಿಸಿದಳು. ಶಿಖಾಮಣಿ ಪಂಡಿತರೆಂದರೆ ಸಾವಾನ್ಯರಲ್ಲ. ಇತರರು ಬೆಳಗಿಯ ವಿಲಾಸವನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊನೆಯ ಪಾವವನ್ನು ಚಪ್ಪರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಶಿಖಾಮಣಿ ಪಂಡಿತರು ಎದ್ದುನಿಂತು ನೋಟಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಜರೀ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಕಾಲಿಗೆ ಗೆಜ್ಜೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಆ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಅಭಿನಯಿಸಿದರು. ಗಂಭೀರವಾದ ಆಜಾನುಭಾವನಾದ ಅವರು ಆ ಭಂಗಿಯಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನ ಶಾಂಡನ ಮೂರ್ತಿಯಂತೆಯೇ ಕಂಡರು. ಅವರು ಯಾಕೆ ಅಭಿನಯಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಉಳಿದವರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಬೆಳಗಿಗೆ ತಾನು ತಪ್ಪಿದ್ದ ಸ್ಥಳ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇತರ ಗುರುಗಳಂತೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳದೆ ನಿಜವಾಗಿ ಅಭಿನಯದಿಂದಲೇ ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ತಿದ್ದಿದ ಶಿಖಾಮಣಿ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಬೆಳಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಸತ್ಕರಿಸಿ ಅವರನ್ನೇ ತನ್ನ ಗುರುವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿದಳು.

ಆದು ಬೆಳಗಿಯ ಯವ್ವನದ ಕಾಲ. ರಂಭಾಪುರಿಯ ಮುತ್ತಣ್ಣನವರಿಗೆ ಆಗ ಅವಳ ಪರಿಚಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುತ್ತಣ್ಣನವರಿಗೆ ಅವಳ ಪರಿಚಯವಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಅವಳ ವೈಭವವೆಲ್ಲ ಹಳೆಯ ಕತೆಯಾಗಿತ್ತು. ಶಿಖಾಮಣಿ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಕುಣಿಸಿದ ವಿಲಾಸ, ರುಚಿ, ಅಪಾಂಗ ನೋಟ

ಗಳು ಅವಳಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶಿಖಾಮಣಿ ಪಂಡಿತರು ಕಾಲವಾಗಿಯೇ ಇಷ್ಟತ್ತು ವರುಷಗಳಿಗೆ ಮೇಲೆ ಆಗಿತ್ತು. ಅಭಿನಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟೇ ಅವಳು ಹತ್ತಾರುವರುಷಗಳಾಗಿದ್ದುವು. ಈಚೆಗೆ ಅವಳು ಸ್ಥೂಲಕಾಯಳಾಗಿ ಬಿಳಿಯ ಬಣ್ಣದ ಹೊರತು ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕುರೂಪಿಯೇ ಆಗಿದ್ದಳು. ರಾಧೆಯಂತೆ ಅಭಿನಯಿಸಿದ್ದ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದವರು ಯಾರೂ ಅವಳೇ ಇವಳೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯವ್ವನದ ಮಿಂಚಿನ ಹೊಳವು ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಅವಳ ಅಸಭ್ಯತನಗಳೆಲ್ಲ, ಯವ್ವನ ಮರೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಮರ್ಯಾದೆ ಹೀನನಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗಿದವು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಅವಳು ಅನೇಕರನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ರಂಭಾಪುರಿಯ ಮುತ್ತಣ್ಣನವರಿಗೆ ಗಂಟು ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು. ಮುತ್ತಣ್ಣನವರಿಗೆ ಬೆಳಗಿಯ ಸಹವಾಸ ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ, ಅವರಿಗೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠದಿಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅವರೇ ಪೂರ್ಣ ಒಡೆಯ ರಾಗಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಮುತ್ತಣ್ಣನವರದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸಾಹಸ. ರಂಭಾಪುರಿಯಿಂದ ಬಿಳಗಿ ಇದ್ದ ನಗರ ಹದಿನಾರು ಮೈಲಿ ದೂರವಿತ್ತು. ಮುತ್ತಣ್ಣನವರು ರಾತ್ರಿ ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಯಾದ ನಂತರ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಟು ಬೆಳಗಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿ, ಮತ್ತೆ ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಅವರು ಒಂದು ಸಲ ಹೊರಟಾಗ ಸಂಧ್ಯಾ ಕಾಲದ ಅತಿಯಾದ ಮಳೆಯಿಂದ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಹ ಬಂದಿತ್ತು. ಆದರೂ ಅವರು ಹೆದರದೆ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಅದನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಈಜುಬಿಟ್ಟು ಬೆಳಗಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿ ಬೆಳಗಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಬೆಳಗಿಯ ಪರಿಚಯ ತಮಗೆ ಆಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಅವರ ಹೆಂಡತಿ ಅವರೊಡನೆ ಆಗಲೇ ಸುಮಾರು ಇಷ್ಟತ್ತು ವರುಷ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಅನಂತರ ಬಿಳಗಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲವಾದಳು. ಮುತ್ತಣ್ಣ ತಾವು ಬದುಕಿರುವವರೆಗೆ ಬಿಳಗಿ ಸತ್ತ ದಿನವನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಒಂದೆ ರಡು ಗಳಿಗೆ ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಬೆಳಗಿಯ ಅನಂತರ, ಮುತ್ತಣ್ಣನಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಮೆಣಸಿನ ಪುಡಿ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಬಿತ್ತು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಕೂಲಿಗೆ ಇತರರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಮುತ್ತಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೂ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ತನ್ನ ಕಾಲದ ಹೆಚ್ಚು ಭಾಗವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯ ತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಮುತ್ತಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಅವಳು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಅದು ಪ್ರಕಟವಾದಾಗ, ಮುತ್ತಣ್ಣನೇ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ಇರತೊಡಗಿದನು. ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಮುತ್ತಣ್ಣ ತನ್ನ ಮನೆಗೇ ಕನ್ನ ಹಾಕಿ ಹೆಂಡತಿಯ ವಡವೆ ಸೀರೆಗಳು ಬೆಳ್ಳಿಯ ವಾತ್ರೆಗಳು, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕದ್ದುಬಿಟ್ಟನು. ಅವನು ಹಾಗೆ ಕೂಡಿದುದು ಹೆಂಡತಿಯ ಭಯಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಕಾಣುವಂತೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ರಾಧಾಂತವಾಗಿ ಹೆಂಡತಿ ಬಾಯಿ ಬಡಿದುಕೊಂಡು ಊರವರೆಲ್ಲ ಬಂದು ಸೇರಿಬಿಡುತ್ತಾರೆಲ್ಲ ಎಂಬುದಕ್ಕಾಗಿ. ಮುತ್ತಣ್ಣ ಕನ್ನ ಹಾಕಿ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕದಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಕಳ್ಳರು ಬಿದ್ದಿರುವುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವಳು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಿರಚಿಕೊಂಡಳು. ಮುತ್ತಣ್ಣನು ಕದ್ದಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಕಣಜಕ್ಕೆ ಎಸೆದು ಬೀಗ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟನು. ಬೆಳಗಾದಮೇಲೆ ಮುತ್ತಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ರಾತ್ರಿ ಕಳ್ಳರು ಬಿದ್ದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡಳು. ಮುತ್ತಣ್ಣ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರದ್ಧೆ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಪೋಲೀಸರಿಗೂ ದೂರು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಆತನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಮಾನ ಬಂದು “ಕಣಜಕ್ಕೆ ಯಾರು ಬೀಗ ಹಾಕಿದರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಮುತ್ತಣ್ಣನು “ಅದೆಲ್ಲ ನಿನಗ್ಯಾಕೆ?” ಎಂದು ಬಿಟ್ಟನು. ಅನಂತರ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮುತ್ತಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಳವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳೆಲ್ಲ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣತೊಡಗಿದವು. ಅವು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವಾಗ ರಂಪವಾಗಕೂಡದೆಂದು ಬಯಸಿದ್ದ ಮುತ್ತಣ್ಣನ ಆಸೆ ನೆರವೇರಿತು. ಮುತ್ತಣ್ಣನೂ ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರತೊಡಗಿದನು.

ಅದು ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಹಳಬರು ಊರಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಲ. ಗಂಡಸು, ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವಿಧವೆಯೊಡನೆ ಇರುವುದು ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮುತ್ತಣ್ಣನನ್ನೂ ಸಿಂಗಾರ

ಮೃತನನ್ನೂ ಕುಲದಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದರು ಮುತ್ತುಣ್ಣ ಸುಮಾರು ಸ್ವತ್ತು ವರುಷ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಮುತ್ತುಣ್ಣನಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಾಗಿದ್ದಳೋ ಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದು. ಆದರೆ ಮುತ್ತುಣ್ಣ ಮಾತ್ರ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಲಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯಾದನು. ಆ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರುಷಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಳೆಯ ಮನೆ ಹೊಸಮನೆಯಾಯಿತು. ಅವಳ ಹೆಸರಿಗೆ, ಅನೇಕ ಮೀನುಗಳು ಕ್ರಯವಾದುವು ಅವಳ ಮಗನು ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವ ಂದನು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ ಸಂಗ್ರಹವಾಯಿತು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಂದೆ ಕೂಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣು ಎಂಬುದೇ ಜನರಿಗೆ ಮರೆತುಹೋಯಿತು. ನಂತರ ಮುತ್ತುಣ್ಣ ಕಾಲವಾದನು. ಆತನಿಗಿಂತ ಮುಂಚೆಯೇ ಅವನ ಂಡತಿಯು ಕಾಲವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಮೊದಲೇ ವಿಧವೆ ರಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಮುತ್ತುಣ್ಣನ ಮರಣದಿಂದ ಯಾವ ವಿಧವೆಯೂ ಹಿಂದೆ ಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಮುತ್ತುಣ್ಣನ ಮರಣಾನಂತರ ನಾಲವಾರು ವರುಷಗಳಲ್ಲಿ ಜನ ಮುತ್ತುಣ್ಣನನ್ನೂ ಮರೆತರು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನನ್ನು ಅವಳ ಗಂಡ (ಶ್ರೀನಿ ಳಸ)ನ ವಿಧವೆ ಎಂದೇ ಕರೆದರು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಧನವಂತಳಾಗಿದ್ದುದೇ ದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಾರಣ. ಧನವಂತರ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮರೆತು ಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಜನ ಯಾವಾಗಲೂ ಧನದದಾಸರು. ಸಿಂಗಾರ ಮ್ಮನ ಮೇಲಿದ್ದ ಬಹಿಷ್ಕಾರ ನ್ಯಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಮರೆಯಾಯಿತು. ಊರಿ ವರು ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಹೋಗತೊಡಗಿದರು. ಮುತ್ತುಣ್ಣ ಇದ್ದಾಗ ಹಿಷ್ಕಾರ ಹಾಕಲು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖಂಡರಾದ ವೈದೀಕರೊಬ್ಬರೇ ಸಿಂಗಾರ ಮ್ಮನ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಹಿಂದೆ ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಮನ್ನಿಸಿ, ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಂಸೆಯಾಗಿ ತಂದುತೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿದರು. ಬೆಳ್ಳಿಯ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಂಗಾರಮ್ಮನ ಮಗನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ತೊಳೆದರು.

ಅನಂತರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು, ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ನಿಜವಾದ ರಾಜ್ಯಭಾರ. ವಳಿಗೆ ವಯಸ್ಸು ಐವತ್ತಕ್ಕೆ ಮೀರಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಯಾವ ಗಂಡಸನ್ನು ಂಡರೂ ಗೌರವವಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಹೆಂಗಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಭಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆ

ಯಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದಳು. ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು, ಗಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗಿ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳು ಯಾರಿಗೂ ಒಂದು ಹುಲ್ಲುಕಡ್ಡಿ ಸಹ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ ಅವರವರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಿತವಾಗಿಯೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗೃಹಕಲಹಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಆಕೆ ನಿಸ್ಸೀಮಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೆಂಗಸರು ಗಂಡಸರ ಸಂತೆ ನೆರೆದಿರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವಳು ಇಬ್ಬರೊಂದಿಗೂ ಸಮಾನವಾಗಿ ನಿಸ್ಸಂಕೋಚದಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ದೂರನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡಹೊರತು ಯಾರಿಗೂ ಸಮಾಧಾನವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಿತವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಒಟ್ಟಿಗಿರುವ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣನಾಗಲೀ ತಮ್ಮನಾಗಲೀ ಒಂದು ದಿನ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನೆಂದರೆ ತೀರಿತು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತು. ಮರುದಿವಸ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಭಾಗವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ಮನೆಯ ಸೊಸೆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಮರುದಿವಸ ಅವಳ ಗಂಡ, ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ “ ನಾವು ಬೇರೆ ಇರುತ್ತೇವೆ ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಈಚೆಗೆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಅಧುನಿಕ ಮನುಷ್ಯವಾದಳು. ಯಾವ ನ್ಯಾಯವೂ ಅವಳ ಮುಂದೆಯೇ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ತಾನೇ ನೀತಿಬೋಧಕಳಾದಳು. “ ವೃದ್ಧನಾರೀ ಪತಿವ್ರತಾ ” ಎಂಬಂತೆ ಸ್ತ್ರೀ ಪುರುಷನ ನೀತಿಯನ್ನು ಅವಳು ಬಹಳ ಕಟುವಾಗಿ ಟೀಕಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರು ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೂ ಅದನ್ನು ಅವಳು ಒಪ್ಪುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. “ ಸದ್ಯ ಯಾರೂ ಹೆಂಡತೀನೆ ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಇದ್ಯಾಕೆ ಈ ಒಯ್ಯಾರ ? ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಆಚೆ ಈಚೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದರೆ “ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಯಾಕೆ ಹೋಗಬಾರದು ಅಂತಹ ಕೆಟ್ಟ ಚಾಳಿ ? ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅತ್ಯಲ್ಪವಾದ ತಪ್ಪಿಗೂ ಅವಳದು ಕ್ರೂರವಾದ ದಂಡನೆಯೇ. ಅವಳಿಗೆ ದಯ ಎಂಬುದು ಲೇಶವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಭಾವದ ಅವಳು

ವಳಿಗೆ ಇದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದಾಗ ಜನ ತನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದುವಕ್ಕೆ ಈಗ ಅವಳು ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಈ ನೀತಿಬೋಧೆಯ ಚಟದಿಂದ ಅನೇಕ ಸಂಸಾರಗಳು ಸಾಕಾಗಿದ್ದವು. ಅತ್ಯಂತ ವೃದ್ಧವಾದ ಸಾಧುವ್ರಾಣಿ ಕಮಲೆಯ ವಿನಯವನ್ನು ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಮಣ್ಣುಗೂಡಿಸಿದುದನ್ನು ರಂಭಾಪುರಿಯವರು ಮಾತ್ರ ಮರೆತಿಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ಕರುಣಾಜನಕವಾದ ಕತೆ.

ರಂಭಾಪುರಿಯ ಗರುಡಾಚಾರಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಕಮಲೆ. ಗರುಡಾಚಾರಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಇದ್ದುದು ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಮನೆಯ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿಯೇ. ಗರುಡಾಚಾರಿಗೆ ಹೆಂಡತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾಯಿ ಒಬ್ಬಳೇ. ತಾಯಿಗೆ ಮಗನಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಪ್ರೀತಿ. ಮಗನೂ ತಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನು ಮೀರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಗರುಡಾಚಾರಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಕಮಲೆ, ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಇನ್ನೂ ಮೂರು ತಿಂಗಳಾಗಿತ್ತು. ಆಕೆ ಲಕ್ಷಣವಾದ ಹುಡುಗಿ, ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಅಲಂಕಾರಪ್ರಿಯೆ. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕವಾದ ನಡವಳಿಗಳು, ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲ ತುಂಬ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು, ಸೊಗಸಾದ ಅಡಿಗೆಯ ಕೈ. ರಂಭಾಪುರಿಗೇ ಅವಳೊಂದು ಬೆಳಕಾದಳು. ಆದರೆ, ಆಕೆಯ ಅತ್ತಿಗೆ ಅವಳೊಂದು ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಕೋರುತ್ತಿದ್ದುದು ಈ ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಥಳಕು ನೈಯ್ಯಾರ ಯಾಕೆಂದು ಮಾತ್ರ. ಕಮ್ಮಲೆಯ ಅತ್ತೆ ತನ್ನ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನೂ, ಕಮಲೆಯ ಅತ್ತೆಯೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸೊಸೆಯರನ್ನು ಹಿತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿಯೇ ಬಯ್ಯುತ್ತಾ ಸಂಭಾಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ, ಕಮಲಮ್ಮನನ್ನೂ, ಕಮಲಮ್ಮನ ಅತ್ತೆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಸೊಸೆಯನ್ನೂ ಸಹ ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಮಾತು ಸೊಸೆಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಇತರ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ನಾಲವಾರು ಜನಕ್ಕೆ ಕೇಳಿಸಿದರೂ ಅವರಿಗೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗಲಿ, ಭಯವಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ವಯಸ್ಸಾದಮೇಲೆ ನಾಚಿಕೆಯೂ ಮರೆಯಾಗಿಬಿಡುವುದೇನೋ ?

ಗರುಡಾಚಾರಿಗೆ ತಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣಭಕ್ತಿಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ ನೋವಾಗುವುದೋ ಎಂದು ಕಮಲೆ, ಅತ್ತೆಯ ಅಬ್ಬರ

ವನ್ನೆಲ್ಲ ತುಟಿ ಎರಡು ಮಾಡದೆ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ದಿನದಿನಕ್ಕೆ “ಇವಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ತಪ್ಪನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಿ?” ಎಂದು ಅವಳ ಅತ್ತಿಗೆ ಯೋಚನೆ ಬರುವಷ್ಟು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿತ್ತು ಕಮಲೆಯ ಕೆಲಸ. ಆದರೆ ಅವಳ ಗಂಡ, ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಇದೊಂದೂ ಅರ್ಥವಾದಂತೆಯೇ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯನ್ನು ತೃಪ್ತಿಪಡಿಸಲು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದೀಯೆ? ಎಂಬ ಮೆಚ್ಚುಕೆ ಅವನ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಲವೂ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲ ವೇನೋ ಎಂದೂ ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಕಮಲೆ ಯೋಚಿಸುವಳು. ಗಂಡನಿಗಾಗಿ ತಾನು—ಅತ್ತಿ ಕೋಪಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಸಹ—ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಅಲಂಕಾರ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟುತನವನ್ನು ಗಂಡ ಮೆಚ್ಚಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಬಯಸುವಳು. ಆದರೆ ಅವಳ ಗಂಡ, ಜಡಪ್ರಾಣಿಗೆ ಕಣ್ಣೇ ಇದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ಕಮಲೆ ಅಷ್ಟು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿದ್ದರೂ ಒಂದು ದಿನ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಅಚಾತುರ್ಯ ನಡೆಯಿತು. ಅತ್ಯಲ್ಪನಾದುವೆಂದು ತೋರುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಂದ ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಎಂತಹ ಪರಿಣಾಮವಾಗುವುದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಅವಳೇ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯಾಯಿತು. ಕಮಲೆಯ ಅತ್ತಿ, ತಾನು ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ದಡಲ್ ಬಡಲ್ ಎಂದು ಎತ್ತಿಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಕಮಲೆ ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಇಟ್ಟರೂ “ಹೋಲಿ” ಎಂದು ರಾದ್ಧಾಂತ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೋಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಮಲೆ ಬೆಳಗಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಪಾತ್ರೆಗಳು, ಕಲ್ಲುಗಳಿಗೆ ತಗುಲಿ ಅಥವಾ ಬಿದ್ದು ಒಡೆದು ಕಂಠ ಬಗ್ಗಿ ಏನಾದರೂ ಆಗಿವೆಯೆ? ಪಾತ್ರೆಗಳ ತಳಗಳನ್ನು ಸಣ್ಣ ಮರಳಿನಲ್ಲಿ ಉಜ್ಜುವ ಬದಲು ಬೇಗ ಕೊಳೆ ಹೋಗಿ ಬೆಳ್ಳಗಾಗಲೆಂದು ಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಉಜ್ಜಿದ್ದಾಳೆಯೆ? ಎಂದೆಲ್ಲ ಆಕೆ ಕಮಲೆ ಹೊಳೆಯಿಂದ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಮಲೆ ಎಷ್ಟೇ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿದ್ದರೂ, ಅವಳು ಆ ಮನೆಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ತಗ್ಗಿದ್ದ ಪಾತ್ರೆಗಳಿಗಾಗಿಯೂ ಅವಳ ಅತ್ತಿ ಅವಳನ್ನೇ ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಉಪಯೋಗದಿಂದ ತೂತು ಬಿದ್ದ ಪಾತ್ರೆಗಳೂ ಸಹ, ಕಮಲೆ ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದ ಉಜ್ಜಿ ತೂತು ಕೆಡಹಿದ ಪಾತ್ರೆಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದವು.

ರಂಭಾವುರಿಯ ನಾಲೆಯಲ್ಲಿ ವರುಷದಲ್ಲಿ ಆರು ತಿಂಗಳು ನೀರು ಇರಾ ತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಸ್ತ್ರೀಯರೆಲ್ಲ ಪಾತ್ರೆ ಬೆಳಗಲು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು

ನಾಲೆಗೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು ಒಂದು ದಿನ ಕಮಲೆ ನಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ, ಹೋಸೆಯನ್ನು ಮಗುಚುವ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕೈಯನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮರೆತು ಬಂದಳು. ಅದು ಬಹಳ ತೆಳುವಾದ ಕೈ ಆಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಮೆತ್ತಗೆ ನೀರಿನ ಒಳಗೆ ನೀರಿನ ಸೆಳತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ನಾಲೆಯ ದಡದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಒಳಗಡೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿರಬೇಕು ನಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅದು ಹೋದುದು ಕಮಲೆಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಅನು ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅಥವಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದೇನೇನೋ? ಹೋಗಿ ಖಾತರಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಣ ಎಂದು ಅವಳು ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನೋಡಿ ದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪಾತ್ರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಕುಕ್ಕೆಯನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಅದ್ದಿದಾಗ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮಗುಚಿಕೊಂಡು ಕೈ ಹೋಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವಳು ನಾಲೆಯಿಂದ ಬರುವ ವೇಳೆಗೆ ಅವಳ ಅತ್ತೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟನಾಡಿ ಮಲಗಿದ್ದರು. ಇನ್ನೊಂದು ಗಳಿಗೆಗೆಲ್ಲ ಅವರೇ ಎದ್ದು ದೋಸೆ ಉಯ್ಯಲು ಮಗುಚುವ ಕೈ ಹುಡುಕುವವರಾಗಿದ್ದರು. ಮಗು ಚುವ ಕೈನಲ್ಲಿ ಎರಡು ತರಹ. ತುದಿಗೆ ಒಂದು ಕಬ್ಬಿಣದ ತಗಡನ್ನು ಹಾಕಿ ಹಿಡಿ ಬೇರೆ ಹಾಕಿ ಬೆಸೆದಿರುವುದು; ಎಲ್ಲವೂ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಒಂದೇ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬಿಯಾಗಿದ್ದು ತುದಿಯನ್ನು ತಟ್ಟಿರುವುದು. ಈಚೆಗೆ ಎಲ್ಲ ಒಂದೇ ಆಗಿ ರುವುದು, ಬರುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆಗ್ಗವಾಗಿ ಎರಡು ಚೂರುಗಳನ್ನೂ ಬೆಸೆದವೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಕಮಲಮ್ಮನ ಅತ್ತೆಗೆ ತನ್ನ ಆ ಹಳೆಯ ಮಗುಚುವ ಕೈಯಿನ ಹೆಮ್ಮೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು. “ಮಗುಚುವ ಕೈ ಒಂದೇ ಕಂಬಿಯ ದಾಗಿರಬೇಕು. ಈಗಿನದು ದೋಸೆ ಎತ್ತಿದರೆ ಸಹ ಬಾಗುತ್ತೆ. ನನಗೆ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸೋಕೇ ಬೇಜಾರು. ಗತಿ ಇಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. “ಛೂ ಅದ್ಯಾವ ದರಿದ್ರ” ಎಂದು ಅವಳು ನಿತ್ಯ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳು ತ್ತಿದ್ದಳು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈಚಿನ ಬೆಸೆದ ಮಗುಚುವ ಕೈ ಇತ್ತು. ಮುಸುರಿಯ ಪಾತ್ರಿಗೆ ಮಗುಚುವ ಕೈಯನ್ನು ಹಾಕಿದ ದಿನಗಳೆಲ್ಲ ಕಮಲೆಯ ಅತ್ತೆ ಕಮಲೆಗೆ “ಮಗುಚುವ ಕೈ ಹಾಕಿದ್ದೇನೆ. ಜೋಪಾನ, ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನೀಗಿ ಬಂದೀಯೆ. ನಾನು ಈ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ದಿನದಿಂದ ಅದನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದುದರಿಂದ ಮಗುಚುವ ಕೈ ಕುಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣದಿರಲು ಕಮಲೆಗೆ ಕೈ ಕಾಲು ನಡುಗಲು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ಸಲ

ವಾದರೂ ಹೋಗಿ ನಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಿಬರೋಣ ಎಂದರೆ, ಆಕೆಯ ಅತ್ತೆ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಶಾಲುವನ್ನು ಮುಸುಕಿಹಾಕಿ ಮಲಗಿದ್ದರೂ ಎಚ್ಚರವಾಗಿರುವಳೆಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ನಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಆಳವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಮತ್ತೆ ತಾನು ಹೋದರೂ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

ಗಡಿಯಾರ ಮೂರು ಗಂಟೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಮಲೆಯ ಅತ್ತೆ ಎದ್ದು ದೋಸೆ ಹುಯ್ಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವವಳಾಗಿದ್ದಳು. ಕಮಲೆ ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋಚದೆ ಹಿತ್ತಲಿಗೂ ಮನೆಗೂ, ಬೆಂಕಿಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ಬೆಕ್ಕಿನಂತೆ ಓಡಾಡಿದಳು. ಅವಳ ಹಿತ್ತಲಿನ ಗೋಡೆಯಾಚೆ ಒಂದು ಹನ್ನೆರಡು ಹದಿನೂರು ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗ ಆಡುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುತ್ತಾ ನಿಂತಿತ್ತು. ಅದು ಕೋಟೀ ಲಕ್ಕೇಗೌಡನ ಮಗನೆಂಬುದು ಕಮಲೆಗೆ ಗೊತ್ತು. ತಾಯಿಯ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಹುಡುಗ ಅನೇಕ ದಿನಗಳು ಕಮಲೆಯ ಮನೆಗೆ ಬೆರಣಿ ತಂದು ಮಾರಿದ್ದನು. ಹುಡುಗ ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಕಮಲೆಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. “ಮಗುಚುವ ಕೈಯನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಬಾ. ನಿನಗೆ ಒಂದು ಆಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು” ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶ ದಿಂದ ಕಮಲೆ ಹಿತ್ತಲ ಗೋಡೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಳು. ಆದರೆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಭಯವಾಯಿತು. ಅವಳು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ “ನಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಗಸರು ಇಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಕಡೆ ನಾನು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದಿರುವ ಮಗುಚುವ ಕೈ ತತ್ತಾ. ಸ್ವಲ್ಪ ಆಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಹುಡುಕು. ನಿನಗೆ ಒಂದು ಆಣೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ದಪ್ಪ ದಪ್ಪ ಅಕ್ಷರದಲ್ಲಿ ಕಾಗದ ಬರೆದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮಡಿಸಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹಿತ್ತಲ ಗೋಡೆಯ ಬಳಿ ಬಂದಳು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಹಿತ್ತಲಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಮಲೆ ಹುಡುಗನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಎಳೆದು ಕಾಗದವನ್ನು ಗೋಡೆಯ ಆಚೆಗೆ ಎಸೆದಳು. ಅಷ್ಟೇ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಹದ್ದಿನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳೋ. ರಾಕ್ಷಸಿಯಂತೆ ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಳು. “ಏನೇ ಇದು? ಕಾಗದ ಹೋಗಿ ಬರೋದಕ್ಕೆ ಶುರುವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತೋ, ಸಾಕು ನಾಕು. ಮಾನವಾಗಿ ಬಾಲ್ತರೋ ಮನೆಗೆ ಈ ಅಪಖ್ಯಾತಿ ಬೇಡ” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಿರಿಚಿಕೊಂಡೇ ತನ್ನ ಕಡೆ

ಹಿತ್ತಿಲಿನಲ್ಲಿ ಗೋಡೆ ನೇರಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಬಿದ್ದು ದರಿಂದ ತಾನು ಮಾಡಿದುದು ಏನಾಗಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿ ಕಮಲೆಗೆ ಸಿಡಿಲ. ಬಂದಂತೆ ಆಯಿತು. ಅವಳು “ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನವರೇ... ..ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದರೊಳಗೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ಎರಡನೆಯ ರಾಕ್ಷಸಿಯಾಗಿ ಕಮಲೆಯ ಅತ್ತೆಯೂ ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಳು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ “ ನಿಮ್ಮ ಸೊಸೆಯ ಸುಗುಣ ನೋಡಿ. ಯಾರಿಗೋ ಚೀಟಿ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಇದು ಎಷ್ಟು ದಿನದಿಂದ ನಡೀತಿದೆಯೋ ? ಒಳ್ಳೆ ನೆರೆ ಆಯಿತು ” ಎಂದುಬಿಟ್ಟಳು. ತನ್ನನ್ನು ಹಿಂದೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬಯ್ಯವರನ್ನು ಹೀನೈಸಲು ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿತೆಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಆನಂದ. ಕಮಲೆಯ ಅತ್ತೆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಮೇಲಿನ ಕೋಪವನ್ನೆಲ್ಲ ಕಮಲೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ತೆಗೆದು ಬಿಟ್ಟಳು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಮಾತನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾ “ ಸಾಕು, ಸಾಕು. ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ದುರಾಚಾರ ಬೇಡ. ನಿಮ್ಮ ತವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಮೆರೆದಾಡು. ಅಲ್ಲಿ ಹಾಗಿದ್ದೆ ಅಂತ ಇಲ್ಲಿ ಮಾನಬಿಟ್ಟು ಇರಬೇಕಾದ್ದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಕುಣಿಯೋಕೆ ನಿನ್ನ ಮನೆಗೇ ಹೋಗಿಬಿಡು.”

ಕಮಲೆ ನಡುಗುತ್ತಾ ನೀರು ತುಂಬಿದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಗದ್ದದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ “ ಇಲ್ಲ ಅಮ್ಮಾ ಇಲ್ಲ ಅಮ್ಮಾ ಮಗುಚುವ ಕೈ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಯಿತು..... ಎಂದಳು.

“ ಎಲ್ಲಾ ಆಯ್ತು ಬಿನ್ನಾಣಗಿತ್ತಿ. ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಮುಖ ನೋಡಿದರೆ ಪಾಪ, ಅವನು ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಬರಲಿ. ಮೊದಲು ನಿನ್ನನ್ನು ಗಾಡಿ ಹತ್ತಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಬಿಟ್ಟುಬರುವಂತೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಬಿನ್ನಾಣವೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಂಡರೆ, ನೀವಿಬ್ಬರೇ ಬೇರೆ ಇರಿ.”

ಕಮಲೆಯು “ ಇಲ್ಲ ಅಮ್ಮಾ ಇಲ್ಲ ಅಮ್ಮಾ ಇಲ್ಲ ಅಮ್ಮಾ ” ಎಂದು ಕೊರಗಿದಳು. ಅತ್ತೆ ಅವನ್ನು ಕಿವಿಯಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಆ ದಿನ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಬಂದನಂತರ ಕಮಲೆಯ ಗಂಡ, ಕಮಲೆಯನ್ನು ಗಾಡಿಮೇಲೆ ಏರಿಸಿ ತವರು ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ತಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನು ಅವನು ಎಂದೂ ಮಾರಿದವನೇ ಅಲ್ಲ. ಕಮಲೆ ತವರುಮನೆಗೆ ಬಂದು “ ಅಮ್ಮಾ ” ಎಂದು ಅಳುತ್ತಾ ತಾಯಿಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕುಸಿದುಬಿದ್ದಳು.

ಕಮಲೆಯ ಗಂಡನಿಗೂ ಅತ್ತೆಗೂ ನಿಜವಾದ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಎರಡು ವರುಷ ಹಿಡಿಯಿತು. ಎಲ್ಲಿ ಇತರರಿಗೆ ತಿಳಿದುಬಿಡುತ್ತೋ ಎಂದು ಅವರು ವಿಷಯವೇನೆಂಬುದನ್ನೇ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ ಮಗ ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡೇಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಕಮಲೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಮಾತ್ರ ಅಪಪ್ರಚಾರದ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿ ಕಮಲೆಯ ದುಃಖದ ಬೇಗೆ ಮಾಯದಂತೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಎರಡು ವರುಷಗಳ ನಂತರ ಕಮಲೆಯ ಊರಿನಿಂದ ಬಂದವರು ಯಾರೋ “ ಕಮಲೆಯ ಗಂಡನಂತಹ ಮಡ್ಡಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಲ್ಲ, ಅವಳ ಅತ್ತೆ ಒಂದು ಕತ್ತೆ. ಸೊಸೆಯನ್ನು ಬಾಳಿಸಬೇಕಾದರೂ ಘನತೆ, ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಇರಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಒಂಟಿ ಮರಗಳಾಗಿ ನಿಂತಿರುವುದೇ ಇವರ ಹಣೆಯ ಬರಹ ” ಎಂದು ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಕಮಲೆಯ ಅತ್ತೆಗೆ ತಾನು ಮಾಡಿದುದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಮಗನಿಗೆ “ ಹೋಗು ಕಮಲೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಕೆಟ್ಟಗಳಿಗೆ ಬಂದು ನಡೆದು ಹೋಯಿತೆಂದು ಹೇಳು ನಿನ್ನದೇ ತಪ್ಪು, ನನ್ನದೇ ತಪ್ಪು ” ಎಂದು ಹೇಳು ಎಂದು ಕಳುಹಿಸಿದಳು. ಕಮಲೆ ಬಂದು ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಹೀಗೆ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಕಮಲೆಯ ಬಾಳನ್ನು ಮಣ್ಣುಗೂಡಿಸಿದ್ದು ರಂಭಾ ಪುರಿಗೆಲ್ಲ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ನ್ಯಾಯಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಕರೆತರಲು ಹೋದವಳು ಇಂತಹವಳು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಊಟಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದವಳು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಸರ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಇನ್ನೂ ಗುಂಡಣ್ಣ, ಶಾಮ, ಯಾರೂ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಚಾಪೆಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೂ ಬಂದು ಕುಳಿತರು. “ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕುಕ್ಕರಬಡಿಯೆ ಮೂಳಿ ” ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಕರೆದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕುಳಿತಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು “ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾರು ಕೊಟ್ಟರು ? ಒಳ್ಳೆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಿಡು.

ಹೊ" ಎಂದಳು ಅವಳ ಧ್ವನಿ ಭಯಂಕರವಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ "ಆಯ್ಯೋ ನಾನು ಅದು ಹೇಗೆ ಬಂತೋ ಕಾಣೆ?" ಎಂದಳು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನು "ಹೆಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತಾ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು ದುಶ್ಚಾಳಿ ಹೊಳೆಯಲ್ಲೋ ತೋಟದಲ್ಲೋ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಯಾರ್ಯಾರು ಇವಳಿಗೆ ಗಂಟುಬೀಳ್ತಾರೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು" ಎಂದಳು.

ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸಾಬೂನು, ಎಣ್ಣೆ ವೊಟ್ಟದಿಂದಲೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಲೆಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗುದ್ದಿದಳು. ಅವಳ ತಲೆಯಿಂದ ಒಂದು ಹಿಡಿ ಕೂದಲನ್ನೇ ಕೀಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ ವಿಫಲಳಾಗಿ ನಾಲಕ್ಕಾರು ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಹಾಕಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವಂತಹ ನೋವುಂಟಾಯಿತು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಧಾರೆಧಾರೆಯಾಗಿ ಸುರಿಯಿತು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ಒಂದೇ ಉಸರಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಬಯ್ಯಳು ಗುದ್ದಿದಳು ಕಲ್ಯಾಣಿಯು "ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿ ಯಾಕೆ ಆ ಪ್ರಾಣಿನ ಹಿಂಸಿಸ್ತೀರಿ. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ" ಎಂದಳು. "ಹೋಗದೆ ಏನ್ಮಾಡ್ತಾಳೆ. ಹೋಗಿ ಆಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಾಟ ಪ್ರಾರಂಭಿಸ್ತಾಳೆ. ಯಾಕೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಕತ್ತರಿಸಿ ನುಚ್ಚುನುರಿ ಮಾಡಿ ಭಾವಿಗೋ, ಹೊಳೆಗೋ ಹಾಕಿ ಮುಗಿಸಿಬಿಡಿ" ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಹ ಕನಿಕರವುಂಟಾಯಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಹೀಗಾಗಬೇಕೆಂದು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂದೂ ಬಯಸಲಿಲ್ಲ.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಗುಂಡಣ್ಣ ಶಾಮ ಬಂದರು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಮೈ ಉರಿಯಿತು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಮ ವೆಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದ್ದವರ ಪೈಕಿ ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಒಬ್ಬರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ತಮ್ಮ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳದೆ "ಇವಳ್ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಳು. ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೆ ಇವಳು ಬಂದರೆ ಹಸಿಯ ಹುಲ್ಲು ಉರಿಯುತ್ತೆ" ಎಂದರು. ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ "ಗುಲಗಂಜಿಗೆ ತನ್ನ ಕವು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ತಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದವರು ಅಂದು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. "ಆ ಪಿಶಾಚಿಯನ್ನು ಯಾಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆ. ನಿನಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನೀನೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಲೆ

ಒಡೆಯಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಊರಿಗೆಲ್ಲ ರಂಪನಾಡಿಬಿಟ್ಟಿ. ನಿನಗೆ ಇಂತಹ ರಂಪವೇ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು?" ಎಂದುಬಿಟ್ಟರು.

ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಶಾಮನ ಮಗ ವಾಸುವಿಗೆ ಆ ದೃಶ್ಯ, ನಾಟಕದ ಭಯಂಕರ ದೃಶ್ಯವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ಹದಿನೈದು ವರುಷದ ಉತ್ಸಾಹಿ ತರುಣ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ, ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಸರಳನಾದ ಸೌಂದರ್ಯಪ್ರೇಮಿ, ವಯಸ್ಸಿಗನು ಗುಣವಾದ ಮೃದುಹೃದಯ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆತನಿಗೆ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ರಮ್ಯ ಆಕೃತಿಯ ಸಿನಿಮಾ ತಾರೆಯಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ, ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ನಡೆಸಿದುದು ಅವನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಅತ್ಯಾಚಾರವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಮಾರಿಯಮುಂದೆ ಭಯಂಕರನಾದ ತಮಟೆಯನ್ನು ಬಡಿಮಕೊಂಡು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ, ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ, ಪೂಜಾರಿಗಳು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂಬ ಕುರಿಯನ್ನು ಬಲಿಗೊಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಹೋಗಿ, ಆ ರಾಕ್ಷಸಿ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನನ್ನು ಕರೆತಂದುದು, ಅವನಿಗೆ ಘಾತುಕತನವಾಗಿ ತೋರಿತು., ಅನಂತರ ಬಹುಕಾಲದವರೆಗೆ ಅವನಿಗೆ ಆ ರಾತ್ರಿ ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಮೃದು ವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

❖

❖

❖

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಗಾಡಿಯೊಂದಿಗೆ ಬಂದನು. ಎರಡು ನಾರ ಹೋರಾಟ ಆರ್ಭಟದಲ್ಲಿ ಕಳೆದಿದ್ದ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಂದರರಾಜನೆಂಬ ಮಿಂಚಿನ ದರ್ಶನವಿಲ್ಲದೆ ಬಿಟ್ಟುಹೋದಳು. ರಂಭಾ ಪುರಿಗೆ ಬರುವಾಗ ಇದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗುವಾಗ ಹೆಚ್ಚು ಭಾರವಾಗಿತ್ತು.

೧೯

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ರಂಭಾಪುರಿಯಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದ ಎಂಟು ದಿವಸ ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮಾತೇ ಆಗಿತ್ತು. ಆ ಮಾತುಗಳೆಲ್ಲ, ಒಡನೆ ಹೋದುದು. ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಾಬೂನು ಸೆಂಟು ಫೇಸ್ ಪೌಡರ್

ಸಿಕ್ಕಿದುದು ಈ ರಾಧಾಂತವೇ. ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳನಂತರ ಸುಂದರಕಾಜನು ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ರಂಭಾ ಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಸರಿಕೆಯಿಂದ ಅವನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಮೇಲೆಯೂ ಅವನ ಮುಖವಾಗಲೀ ಮನಸ್ಸಾಗಲೀ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಬಂದ ದಿನವೇ ಅವನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ರಂಭಾ ಪುರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮೊದಲ ಸಲ ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಹೊಳಪು ಉಂಟಾಯಿತು. ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದವಳು ಅವನ ತಾಯಿ ಕಲ್ಯಾಣಿಯೇ. ಕಲ್ಯಾಣಿ ಬುದ್ಧಿವಂತಳಾದ ಹೆಂಗಸು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಸುಂದರಕಾಜನ ಮದುವೆಯಕಾಲದಿಂದಲೇ ಸುಂದರಕಾಜ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗಾಗಿ ಹುಚ್ಚನಾಗಿರುವನೆಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಬಂದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಸುಂದರಕಾಜ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿತೆಂದು ಆಕೆ ಭಾವಿಸಿದಳು ಹೇಗಾದರೂ ಸುಂದರಕಾಜ ಹಿಂದಿರುಗುವವರೆಗೆ ಆದರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅವನು ಬಂದು ತನಗೆ ಇಷ್ಟಬಂದಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಅವಳು ಯೋಚಿಸಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಒಡವೆಯ ಕಳವಿನ ಸಂಗತಿಯಿಂದ ಅದೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರಕಾಜ ಹಿಂದಿರುಗಿದನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದಿದ್ದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಮೊದಲು ಹೇಳಿದವಳೇ ಕಲ್ಯಾಣಿ. ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಸುಂದರಕಾಜನ ಮುಖವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ಅವನ ಮೈ ರೋಮಾಂಚವಾದುದು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ತಾಯಿ ಮಗ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಬ್ಬರ ಮನಸ್ಸು ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಕಲ್ಯಾಣಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದು ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳು ಸುಂದರಕಾಜನಿಗಾಗಿ ಕಾದಿದ್ದುದನ್ನು ಹೇಳಿದಳೇ ಹೊರತು ಒಡವೆಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಲೀ ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದ ವಸ್ತುಗಳ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಲೀ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಆ ಸಂಗತಿಗಳು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಜವೆಂದು ಆಕೆ ನಂಬದಿದ್ದುದಾಗಿರಬಹುದು. ಅಥವಾ ನಾನಾಗಿ ಮಗನಿಗೆ ಅವನ್ನು ಯಾಕೆ ಹೇಳಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬೇಸರಿಕೆ ಉಂಟುಮಾಡಲಿ ? ಎಂದು

ಇದ್ದಿರಬಹುದು. ಅಂತೂ ಆ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಸುಂದರರಾಜ ಚೂರುಚೂರಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದವರಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಎಷ್ಟಾದರೂ ಅವನಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ವಿವರಗಳು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಆ ಮನೆಯೇ ಅಸಹ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಒಂದು ಕಡೆ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ. ಅವಳ ಮಾತೆಗೆ ತಾಳ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಬಿನ್ನೋದರರಾದ (ಮಲ ಅಣ್ಣ) ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ರಂಗಸ್ವಾಮಿ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರದೇ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಕಲ್ಯಾಣಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗಿದ್ದುದೇ ಅವರಿಗೆ ಮೊದಲನೆಯ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿತ್ತು. ಸುಂದರ ರಾಜನ ಜನನದಿಂದ ಆ ಅಸಮಾಧಾನ ಹೆಚ್ಚಿತೇ ಹೊರತು ಕಡಿಮೆಯಾಗ ಲಿಲ್ಲ ಈಚೆಗೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಹಣಕಾಸಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೆಟ್ಟುದ ರಿಂದ ಸುಂದರರಾಜನ ಹೊರತು ಮನೆಯವರಿಗೆಲ್ಲ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾನ ವಾಗಿತ್ತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಸಂಸಾರ ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸಿದರು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಕಲ್ಯಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಮಾಧಾನವಿದ್ದುದರಿಂದ ಬಲ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಆ ಅಸಮಾಧಾನದ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಗಾಳಿ ಬೀಸಿ ಅವಳು ಉರಿ ಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವಾವುವೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೂ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೂ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ತಿಳಿಯದಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಲ್ಯಾಣಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾದಾಗ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಭಾವನೆ ಹೇಗೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೂ, ಈಚೆಗಂತೂ ಮದುವೆಯಾದುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದಾಯಿತೆಂದೂ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಮ್ಮ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗು ತ್ತಿದ್ದಿತೆಂದೂ ಅವರು ಭಾವಿಸಿದ್ದರು.

ಇದಕ್ಕಿಂತೆ ಕೃಷ್ಣ, ಶಾಮ, ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಉಸುರಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ಬೇರೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಒಂದು ವರುಷದಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇತ್ತು. ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದರು. ಆದರೆ ಅದು ಈಗಿನಷ್ಟು ಖಂಡಿತವಾದ ರೂಪವನ್ನು ಹಿಂದೆ ಹೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಾಮನು “ ಹೆಂಡತಿ ಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೀಗೆ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಮಾನ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ನಮಗೂ ಒಬ್ಬರು ಹೆಣ್ಣು ಕೊಡಬೇಕು.

ಗಾವೂ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಡಬೇಕು. ಇದು ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಮರೆತರೆ ಅಷ್ಟು ವಾಸಿ. |ದುದರಿಂದ ಈ ಲಗ್ನಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಸುಂದರನಿಗೆ ಬೇರೆ ಹೆಣ್ಣು ತಂದು ಸೂಡಿಬಿಡೋಣ” ಎಂದನು. ಕೃಷ್ಣನ ವಾದ ಬೇರೆ ತೆರನಾಗಿತ್ತು. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸಿನ ಸ್ಥಿತಿ ಹೀನವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಸುಂದರರಾಜನು ಖನೇಕ ಕಡೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ಸಾಲ ಸಹ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಅವರ ಪೈಕಿ ಇಬ್ಬರು ಸಾಲಗಾರರು ದಾವಾ ಹಾಕಿ ಒಟ್ಟು ಸಂಸಾರದ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೇ ಕರಾಜು ಮಾಡಿಸುತ್ತೀವೆಂದು ಹೆದರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣುಗಳು ಹಿಚ್ಚಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಇರುವ ಆ ಆಸ್ತಿಯ ಚೂರೂ ಹೋದರೆ ಆ ಹೆಣ್ಣು ಕಿಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆಂಬ ಯೋಚನೆ ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. |ದುದರಿಂದ ಸುಂದರರಾಜನ ಸಾಲ ಹೇಗಾದರೂ—ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಅವನು ಸಾಗದಸತ್ಯ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಾಲ—ತೀರ್ಮಾನವಾದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಅವನು ಹಂಬಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯದೂ ಕೂಡೆ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಸುಂದರರಾಜ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಮಾವನಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಹೊಡೆಯು ತಂದು ಅದಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಆಗಿತ್ತು. ಗಂಡುಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣನ್ನು, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ದೂರದ ಸಂಬಂಧದ ಹೆಣ್ಣನ್ನು—ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಗಂಟು ಕಾಕಲು ಕೃಷ್ಣ ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೆಣ್ಣಿನ ತಂದೆಗೆ ಸುಮಾರು ಸಾವಿರ ಸೂಪಾಯಿನ ಆಸ್ತಿಯಿತ್ತು. ಮದುವೆಯಾದ ಕೂಡಲೇ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಮಾರಿ ಸುಂದರರಾಜನ ಸಾಲ ತೀರಿಸಿ ಒಟ್ಟು ಸಂಸಾರದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುವುದು ಕೃಷ್ಣನ ಮತ್ತು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪಿತೂರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಬಹಳ ಸಾಹಸದಿಂದ ಹೆಣ್ಣಿನ ತಂದೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದರು. ಯಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಸುಂದರರಾಜ ಗುಂಡಣ್ಣ ಕಲ್ಯಾಣಿಯರ ಮದುವೆವನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನೂ, ಕೃಷ್ಣನ ಮಾತನ್ನೇ ಒಪ್ಪಿದಳು. ಗುಂಡಣ್ಣ ಕಲ್ಯಾಣಿಯರಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ಅಶಾಂತನಾಗಿ ಒಂದು ಸಂಜೆಯ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವುದೂ, ಸಾಲಮಾಡುತ್ತಿರುವುದೂ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಓಡುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನ ನೈವಾಹಿಕಜೀವನ ಈ ಬಾಲ್ಯವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮರುಭೂಮಿಯಾದುದೂ, ತುಂಬ

ದುಃಖದಾಯಕವಾಗಿತ್ತು. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಆಶಾಭಂಗದಿಂದಲೇ ಆಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಮದುವೆಯಾದರೂ ಆಗಿ, ಅವನೂ ಎಲ್ಲರಂತೆ ಬಾಳತೊಡಗಿದರೆ ಅವನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹ ಮೂಡಬಹುದೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ, ಅವರೂ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಎರಡನೆಯ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದರು. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಾದುದೇ ಏನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸಹ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದಂತೆ ತೋರಿತು.

ವಿಷಯ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿದಾಗ ಅವನು “ಛ! ಛ! ಇದು ಎಂದಿಗೂ ನಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದುಕೊಂಡನು. ಹೊರಗಡೆ ಮಾತ್ರ “ಹೆಣ್ಣು ಅನ್ನುವುದೇನು ದನವೇ, ಕತ್ತೆಯೇ? ಹೆಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಹೆಣ್ಣುಕೊಡೋರು ಯಾರು? ಇದು ನಡೆಯುವ ಮಾತೆ? ಹೇಳೋರು ಹೆಡ್ಡರಾದರೆ ಕೇಳೋರು ಕಿವುಡರೇ” ಎಂದುಬಿಟ್ಟನು. ಕೃಷ್ಣನು ಹೆಣ್ಣಿನ ಮಾತು ನನಗಿರಲಿ, ಎಂದು ಹೇಳಿ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದವನು, ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಅರ್ಜುನ ಹಳ್ಳಿಯ ಗೋವಾಲನೊಡನೆ ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಗೋವಾಲನಿಗೆ ಇದ್ದವಳು ಒಬ್ಬಳೇ ಹೆಣ್ಣು. ಅವಳು ಬಹಳ ಕುರೂಪಿಯಾಗಿದ್ದಳು ವಯಸ್ಸು ಇಪ್ಪತ್ತಕ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಆಗಿತ್ತು. ಗೋವಾಲನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತೀರಿ ಹೋಗಿ ಹತ್ತು ವರುಷಗಳಿಗೆ ಮೇಲೆ ಆಗಿತ್ತು. ಮಗಳಿಗೆ ಹದಿನೈದು ವರುಷಗಳಾದಂದಿನಿಂದ ಗೋವಾಲ ಅವಳ ಮದುವೆಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಆದರೆ, ಅವನ ಬಳಿ ವರಗಳಿಗೆ ಅಂತಹ ಆಕರ್ಷಣೆ ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದ್ದ ಆಸ್ತಿ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಎಕರೆ ಗದ್ದೆ ತೋಟ ಹೋಗಲಿ, ಹುಡುಗಿಯ ರೂಪಕ್ಕಾಗಿಯಾದರೂ ಬರುವ ವರಗಳಿವೆ ಎಂದರೆ, ತಿರುಮಲೆ ಹೆಸರಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕರ್ರಗೆ ಗಂಡುಬೀರಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಗಿ ಬೇಸರಗೊಂಡು ಗೋವಾಲ ಸುಮ್ಮನಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. “ತನಗೂ ಹೆಂಡತಿ ಇಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ ಹಾಕುವವರೂ ಇಲ್ಲ. ಮಗಳನ್ನೂ ಮದುವೆಯಾಗುವ ವರ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ನಾವೇ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾ ನಮ್ಮ ಆಯಸ್ಸನ್ನು ಕಳೆದುಬಿಡೋಣ” ಎಂದು ಅವನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ಶಾಂತನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದನು.

ಪ್ರಾಯಶಃ ಗೋವಾಲ ತನ್ನ ಆಯಸ್ಸನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕಳೆದಿರುತ್ತಿದ್ದ

ನೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆಗ ಬಹಳ ದಿನಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಉದಾಸೀನಮಾಡಿದ್ದ ಅವನ ದೂರದ ನೆಂಟೆ ಕೃಷ್ಣನ ಸವಾರಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ದಯಮಾಡಿಸಿತು. ಬಂದವನೇ ಕೃಷ್ಣ, ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ತಿರುಮಲೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದನು. ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಗೋಪಾಲ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜನ ಹೆಂಡತಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಸುಂದರಿ ನಾಗರಿಕಳು, ಪಿಟೀಲು ಪ್ರವೀಣೆ ಎಂಬುದೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಈಚೆಗೆ ಅವಳಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸಮಾಧಾನ ಅಪವಾದ ಉಂಟಾಗಿ, ಅವಳು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ಕೆಳಗೆ ಅವಳು ಮತ್ತೆ ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಬಂದು ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ತಿಳಿದಾಗ ಗೋಪಾಲನು “ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆ?” ಬೆಳ್ಳಗೆ ಧಕಕಾಗಿರುವ ಹುಡುಗಿ ವೈಯ್ಯಾರದಿಂದ ಬಂದು ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತಾಗ, ಗಂಡನ ಕೋಪ ಸೂರ್ಯಕಿರುಣದ ಎದುರಿನ ಮಂಜಿನಂತೆ ಮರೆಯಾಗುವುದೆಂದು? ಇದಕ್ಕೆ ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಒಂದು ವರುಷ ಯಾಕೆ ನರಳಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು” ಎಂದಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಕೃಷ್ಣ ಈಗ ಬಂದು “ಮತ್ತೆ ಅವಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜ ಅವಳು ಅಲ್ಲಿರುವಾಗ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳ ಮುಖ ನೋಡಲು ಸಹ ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ತಿರುಮಲೆಯನ್ನು ಮದುವೆಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು. ನಿನಗೆ ತಾನೇ ಇನ್ನಾರು? ಇರುವ ಒಂದು ಎಕ್ರೆ ಜಮೀನನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಬರೆದುಬಿಡು. ನೀನೂ ಬಂದು ನಮ್ಮ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಬಿಡು. ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಒಬ್ಬನೇ ಒದ್ದಾಡುತ್ತೀಯೆ?” ಎಂದನು. ಹೆಣ್ಣಿನಮೇಲೆ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ಗೋಪಾಲ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಕೃಷ್ಣ ಒಪ್ಪದೆ “ಇದು ಹೆಣ್ಣಿನಮೇಲೆ ಹೆಣ್ಣಿಲ್ಲ. ಹೆಣ್ಣು ಸತ್ತಮೇಲೆ ಹೆಣ್ಣು. ಈಗ ಸುಂದರರಾಜ ವಿಧುರ” ಎಂದುಬಿಟ್ಟನು. ಕೃಷ್ಣನ ಜೋರು, ಗಟ್ಟಿಮಾತು ವಾದ ಸರಣಿ ಕೋಪ ಬೆದರಿಕೆ ಇವುಗಳ ಮುಂದೆ ಗೋಪಾಲ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೂ ನಿಲ್ಲಲಾರದವನಾದನು. ತತ್ಕ್ಷಣ ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೃಷ್ಣನೇ ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಿದನು. ಗೋಪಾಲ ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋರದೆ ಕೇವಲ ಉದಾಸೀನದಿಂದಲೇ ಒಪ್ಪಿದನು. ಕೃಷ್ಣ ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಬಂದನು.

ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜ ಒಂದೆರಡು ಸಲ “ಇದು ಬೇಡ, ಇದು ಬೇಡ” ಎಂದು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಹ ಶಕ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. “ಇದು ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂಬಂತೆಯೇ ಅಥವಾ “ಇಲ್ಲಿ ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ನಡೆಯಬಹುದು” ಎಂಬಂತೆಯೇ ಅವನು ಸಂಭ್ರಾಂತನಾಗಿ ಸುಮ್ಮನೆಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಮಾತುಗಳು ಅವನ ಎದುರಿಗೇ ನಡೆದರೂ ಅವನಿಗೆ ಅವೊಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದಂತೆ ಸಂಭವಿಸಿದವು. ಒಂವೇ ವಾರದೊಳಗೆ ಇದ್ದದ್ದರಲ್ಲಿಯೇ ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ಲಗ್ನವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರು ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಎಳು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಗರುಡನಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ವಿನಾಹವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಗೋಪಾಲನು ಮದುವೆಗೆ ಮೊದಲದಿನ ಗರುಡನಗಿರಿಗೆ ಬರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಮದುವೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದ ದಿನ ಸಮಾಪಿಸಿತು. ಗಂಡಿನ ಕಡೆಯ ಸಿದ್ಧತೆ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು ಏನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. “ಸದ್ಯ ಮದುವೆಯ ದಿನ ಒಂದು, ಕಳೆದುಹೋದರೆ ಸಾಕೆಂದು” ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಕಲ್ಯಾಣಿಯೂ ಕಾತರರಾಗಿದ್ದರು. ಸುಂದರರಾಜ ಮದುವೆ ಬೇಡ ಎಂದು ಸಹ ಹೇಳದೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮಂಕಿನಲ್ಲಿದ್ದುದೂ ಸಹ ಅವರಿಗೆ, ಮುಂದೆ ಯಾವ ಅಪಾಯವಿದೆಯೋ ಎಂಬ ಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತು. ಅವನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿದ್ದರೆ ಅದು ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಆಸೆ ಮಾಯವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು.

ಮದುವೆಯ ಮೊದಲು ಸಾಯಂಕಾಲ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಗರುಡನಗಿರಿಯನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅದೇ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲ ಗೋಪಾಲನೂ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಎರಡು ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ನೆಂಟೆರು ಯಾರೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಪುರೋಹಿತರು ಒಬ್ಬರು ಮಾತ್ರ ಬಂದಿದ್ದರು “ಮೊದಲ ರಾತ್ರಿಯೇ ವರಪೂಜೆಯ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡೋಣವೆ?” ಎಂದು ಗೋಪಾಲ ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಸುಂದರರಾಜ “ಎಲ್ಲ ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೇ ಆಗಲಿ” ಎಂದು ಬಿಟ್ಟನು. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಎರಡು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ಅಂದಿನ ವರಪೂಜೆಯ ನೆನಪನ್ನು ತಂದಿತು. ಅವನಿಗೆ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ

ರೋಮಾಂಚವೂ ಕಣ್ಣೀರೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ಜನರ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಮರೆಯಾಗಿ ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅತ್ತೇಬಿಟ್ಟನು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾದಕೂಡಲೇ, ಯಾವುದೋ ಭಯಂಕರ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳೆದು ಆಗತಾನೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಜೊಂಪು ಹತ್ತಿದ್ದ ಅವನನ್ನು ಪುರೋಹಿತರು ಎಬ್ಬಿಸಿ “ ಎಳಿ ಎಳಿ, ಬೇಗ ಲಗ್ನ ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಹತ್ತುವರೆ ಗಂಟೆಗೆ ಮುಹೂರ್ತ ” ಎಂದರು. ಸುಂದರರಾಜ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಆಗಲೇ ಹಸೆಮಣೆ ಹಾಕಿ ಎಲ್ಲ ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಅರ್ಧ ರಾತ್ರಿ ಯಿಂದಲೇ ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಎಚ್ಚರವಾಗಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು. ಸುಂದರರಾಜ ಎದ್ದು ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ತಿಲಕವಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹಸೆಯಮಣೆಯ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಪುರೋಹಿತರು “ ಓಂನಮಃ ಸದಸೇ ” ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಇದು ಎರಡನೆಯ ಮದುವೆಯಾದುದರಿಂದ ಪುರೋಹಿತರಿಗೂ ಸಹ ಔದಾಸೀನ್ಯವಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು. “ ಧಾರಾ ಮುಹೂರ್ತ ಆಯಿತು ಎನ್ನಿಸಿದರೆ ಸಾಕೆಂಬುದು ” ಎಲ್ಲರ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಸುಂದರರಾಜ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಪುರೋಹಿತರು ಹೇಳಿದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಯಂತ್ರದಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಮದುವೆಯ ಮಂಟಪದ ಬೇರೆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹಸೆಮಣೆಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ವಧುವಿನ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಹಸೆಮಣೆಗೆ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿ ಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣ ಮತ್ತು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯರೇ ವಧುವಿನ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಾಗಿ ಧಾರೆ ಎರೆಯಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಪುರೋಹಿತರು ಎರಡು ಕಡೆಯವರ ಗೋತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ವಧೂವರರ ಕೈಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಓಲಗ ದವನಿಗೆ ಗಂಟೆಸದ್ದು ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ಓಲಗ ನಿಲ್ಲಿಸಕೂಡದೆಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಧಾರೆನೀರು ಬಿಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಗೋಪಾಲನ ಕೈಲಿ ಒಂದು ಮಗುಟವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅದರಿಂದ ವಧೂವರ ರನ್ನು ಸುತ್ತವರಿದಂತೆನಾಡಿ ಧಾರೆಯ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿದ್ದರು. ಗೋಪಾಲನ ಕೈ ಮಗುಟವನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದರೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಕಾಲವಾದ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ದುಃಖ ಗೊಂಡಿತ್ತು. “ ಹೇಗಾದರೂ ಆಗಲಿ. ಸದ್ಯ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸೆರೆ ಬಿಡಿಸಿದೆನಲ್ಲ ”

ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಮನೋನಿಮ್ಮದಿಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಒಂದಾಗಿ ಸೇರಿದ್ದ ವಧೂ ವರರ ಕೈಮೇಲೆ ಇನ್ನೇನು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಧಾರೆಯ ನೀರನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಆಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಯಾವ ಪಿಶಾಚಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿತೋ ! ಅವನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಧುವಿನ ಕೈಯನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಎದ್ದು ನಿಂತನು. ಗೋಪಾಲ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಮಗುಟ ಅವನ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಕವಿದುಕೊಂಡಿತು. ಶತ್ರುವನ್ನು ತಳ್ಳುವಂತೆ ಸುಂದರರಾಜ ಆ ಮಗುಟವನ್ನು ಆಚೆಗೆ ಒಗೆದು ಹಸೆಮಣಿಯಿಂದ ಎದ್ದು ದೇವಸ್ಥಾನದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದನು. ಈ ಅಪಾಂತರದಲ್ಲಿ ಪುರೋಹಿತರ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗಂಟ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿತ್ತು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಸ್ತು ಬೆಳ್ಳಿ ಚೊಂಬನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾರಿಬಿಟ್ಟಳು. ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು — ಹಸೆಮಣಿಯಲ್ಲಿರ ಬೇಕಾದವನನ್ನು—ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಓಲಗದವರು ಓಲಗ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಏನು ಏಕೆ ಎಂದು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಸುಂದರರಾಜ ಬೀಳುವುದನ್ನೂ ಕಾಣದೆ ಗರುಡನಗಿರಿಯನ್ನು ದಡದತನೆ ಇಳಿದನು. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳವರೆಗೆ ಅವನ ಹಿಂದೆ ಬಂದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಕಡಿದಾಗಿರುವ ಈ ಬೆಟ್ಟದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಇಳಿಯುವಾಗ ಎಲ್ಲಿ ಈ ಅಪಸರದಲ್ಲಿ ಮುಗ್ಗಿ ಸುತ್ತಾನೋ” ಎಂದು ಹೆದರಿದರು. ಸುಂದರರಾಜ “ ಬಾ ಬಾ ” ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಲ್ಯಾಣಿಯ ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದರೂ ಗಮನಿಸದೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಅನಂತರ ಒಂದು ಗಂಟೆಯೊಳಗೆ ಗುಂಡಣ್ಣ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಗೋಪಾಲ ಎಲ್ಲರೂ ಗರುಡನಗಿರಿಯ ದೇವಸ್ಥಾನದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದರು. ಮಾಡಿದ್ದ ಅಡಿಗಿ, ಕಾಗೆ ನಾಯಿಗಳ ಪಾಲು ಆಯಿತು. ತಿರುಮಲೆ ಕನ್ಯೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಳು.

ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಮತ್ತು ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಬೆಟ್ಟದಿಂದ ಇಳಿದು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ರಂಭಾವುರಿ ಸೇರುವ ವೇಳೆಗೆ ರಾತ್ರಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಗೋಪಾಲ ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಮಗಳೊಡನೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಮಾತ್ರ ಒಂದು ಸಲ “ ಇದು ಹೀಗೆ ಏನೋ ಆಗುತ್ತೆ ಅಂತ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು. ಕಲ್ಯಾಣಿ “ ಹೇಗಾದರೂ ಆಗಲಿ. ಸದ್ಯ ಅವನು ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿ ಮನೆ ತಲುಪಿದ್ದರೆ ಸಾಕಲ್ಲ ”

ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು “ಮನೆ ತಲಪದೆ ಅವನಿಗೇನು ಧಾಡಿ? ಆದರೆ ಈಗ ಮನೇಲಿ ಇರಾನೆ ಅಂತ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬೇಡಿ. ಸಿಕ್ಕಿದ ದುಡ್ಡು ಹೊಡ್ಕೊಂಡು ವತ್ತೆ ಮೈಸೂರಿಗೋ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೋ ಕಂಬಿ ನೀಡ್ತಾನೆ” ಎಂದನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು “ ಎಲ್ಲಿದೆ ದುಡ್ಡು? ನನ್ನನ್ನು ಚೆಚ್ಚಿ ಬಡಿದರೂ ಮೂರು ಕಾಸು ಇಲ್ಲ. ಇನ್ಯಾರು ಕೊಡೋರು?” ಎಂದರು. ಕೃಷ್ಣನು ಕೋಪದಿಂದ “ಇಲ್ವೆ ಸಾಹುಕಾರ್ಯ, ಇರೋ ಒಂದು ಚೂರು ತೋಟ ಹೊಡ್ಕೊಳ್ಳೋಕೆ ಕಾಯ್ಕುಂಡಿದಾರೆಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಎಷ್ಟೋ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಅವನ ಕೋಪ ಸಹ ಈಗ ಸುಂದರನ ಮೇಲೆಯೇ ಹೋಯಿತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಕೃಷ್ಣ ಹೇಳಿದುದು ನಿಜವಾಗಿ ತೋರಿದುದರಿಂದ ಅವರು ಮಾತನಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಾದರು.

ಕೃಷ್ಣನ ಊಹನೆ ನಿಜವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ರಾತ್ರಿ ರಂಭಾವುರಿಯನ್ನು ಸೇರಿದಾಗ ಸುಂದರರಾಜ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಗರುಡನಗಿರಿಯಿಂದ ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಬಂದು, ಸಾಹುಕಾರರಿಂದ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋದನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

೨೦

ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ವಿರಸ ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ನಡೆಯಿತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಂದೊಂದು ಕಡೆ ಆಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಸಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿತ್ತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಿಗಿಯಾಗಿದ್ದು, ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರದಿಂದಲಾದರೂ ಸರಿಯೆ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಸಂಸಾರದ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಉತ್ತಮವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತೆಂದು ಶಾಮ ಕೃಷ್ಣ ಭಾವಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವುಂಟಾದುದರ ಲಾಭವನ್ನು ಹೊರಗಿನವರು ಹೊಂದತೊಡಗಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯರಾದವರು ಸಾಹುಕಾರ್ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರು.

ಸಾಹುಕಾರ್ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರಿಗೆ ಹಿಂದಿನಿಂದಲೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ

ತೋಟದ ಮೇಲೆ ಆಸೆ ಇತ್ತು. ಹಣದ ಅಭಾವದಿಂದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ತೋಟವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸೊಗಸಾಗಿ ಮಾಡಿಸಬಹುದೆಂದು ಸಾಹುಕಾರರು ಬಾಯಿನೀರು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. “ಹೇಗಾದರೂ ಆಗಲಿ ನೋಡೋಣ, ಬೆರಳು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡರೆ ಕೈ ತಾನೇ ಬರುತ್ತೆ” ಎಂದುಕೊಂಡು ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡತೊಡಗಿದರು. ಸಾಹುಕಾರರದು ಯಾವಾಗಲೂ ಬಹಳ ದೂರಾಲೋಚನೆ ಮತ್ತು ದುರಾಲೋಚನೆ. “ಸುಂದರರಾಜನ ಸಾಲದ ಮೂಲಕ ಆ ಜಮೀನಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಹಿಡಿತ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಬೇಕಾದರೆ ಜಮಾನನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಉಳಿದವರ ಭಾಗದ ಹಣವನ್ನು ಸಹ ಕೊಡೋಣ. ಹೇಗಾದರೂ ಇದರಮೇಲೆ ಒಂದು ಹಕ್ಕು ಸ್ವಾಧೀನವಾಗಲಿ” ಎಂದು ಅವರು ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಬರಿಯ ಪ್ರಾಮಿಸರಿ ನೋಟಿನಮೇಲೆಯೇ ಹಣ ಕೊಟ್ಟರು. ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಸಲ ಹೀಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು, ಅನಂತರ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಹಣ ಬೇಕಾದಾಗ “ತೋಟವನ್ನು ಆಧಾರಮಾಡಿಕೊಡು” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಸಾಹುಕಾರರ ಬಳಿ ವ್ಯವಹರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಅಂತಹ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ, ಅವನು ಆಧಾರಪತ್ರ ಬರೆಯಲು ಹಿಂದೆಗಡೆ. ಮದುವೆಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ ಸುಂದರರಾಜ ಗರುಡನಗಿರಿಯಿಂದ ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಬಂದು ಸಾಹುಕಾರರಲ್ಲಿ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲಮಾಡಿದಾಗ ಸಾಹುಕಾರರು ಅವನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ತೋಟವನ್ನು ಆಧಾರಮಾಡಿಕೊಡು ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಸುಂದರರಾಜ “ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಬಂದು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಅವನ ಸಾಲ ಆರು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಸಾಹುಕಾರರು ಮತ್ತಾರೂ ಆ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಆಧಾರ, ಭೋಗ್ಯ ಬರಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿರಲೆಂದು “ಸುಂದರನ ಪಾಲಿನ ತೋಟ ನನಗೆ ಆಗಿದೆ” ಎಂದೇ ಊರಿನಲ್ಲೆಲ್ಲ ಪ್ರಕಟಿಸಿದರು. ಕೆಲವರ ಹತ್ತಿರ “ಸುಂದರ ತೋಟ ಘರ್ಷಣೆ ನನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಒಟ್ಟು ಸಂಸಾರದ ಉಪಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ. ಉಳಿದವರು ತಮ್ಮ ಪಾಲನ್ನು ಹೇಗೆ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ನೋಡೋಣ ದಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಸುಂದರನ ಪಾಲು ನನಗೆ ಸೇರಲಿಲ್ಲ ಅಡಿ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಸುಂದರರಾಜನು ಅಪ್ಪಾಜಯ್ಯ

ನವರಲ್ಲಿ ಸಾಲನಾಡಿದ್ದಂತೆಯೇ ಗುಂಡಣ್ಣ, ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣ ಇವರು ಊರಿನ ಇತರರಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಲನಾಡಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ತೋಟದ ನೇಲೆಯೇ. ಈಗ ಅಪ್ಪಾಜಿಯೊಬ್ಬರೇ ತೋಟ ಹೊಡೆದುಬಿಡುವುದನ್ನು ಅರಿತ ಉಳಿದ ಚಿಲ್ಲರೆ ಸಾಹುಕಾರರು ಅಪ್ಪಾಜಿಗಿಂತ ಮುಂಚೆಯೇ ತಾವು ದಾವಾ ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಅವರಾರೂ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಕೈಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರೆಲ್ಲ ದಾವಾ ಹಾಕುವ ದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಅಪ್ಪಾಜಿ, ಸುಂದರರಾಜನ ಮೇಲೆ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗೆ ದಾವಾ ಹಾಕಿದ್ದರು ಸುಂದರರಾಜ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಆರು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಆದರೂ, ಅದು ಹೇಗೆ ಹೇಗೋ ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೊತ್ತಿರುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ, ಕೋರ್ಟನ್ನು ತಲಪುವ ವೇಳೆಗೆ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಆಗಿತ್ತು.

ಕೋರ್ಟು ಎಂಬುದು ಉಸಬು ಇದ್ದಂತೆ. ಅದು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದವನನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಎಳೆಯುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡವನು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸಾಯುತ್ತಾನೆ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಸೋತವನು ಸತ್ತಂತೆ, ಗೆದ್ದವನು ಸೋತಂತೆ ಎಂಬ ಗಾದೆ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹಣಗಾರರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ 'ನ್ಯಾಯ' ದೊರೆಯುವುದರಿಂದ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋದ ದರಿದ್ರರು ನಿರ್ನಾಮವಾಗುವುದು ನಿಜ. ಸಾಹುಕಾರರು ದಾವ ಹಾಕಿದ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿ ಉಳಿದ ಸಾಲಗಾರರು "ನೋಡೋಣ ಹೇಗಾಗುತ್ತದೋ. ನಮ್ಮ ಹಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾಹುಕಾರರೇ ಕೊಟ್ಟು ಆಸ್ತಿ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು" ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಸಾಹುಕಾರರು ಪೂರ್ತಿ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೇ ಹರಾಜುಹಾಕಿಸಬೇಕೆಂದು ಪಿತೂರಿ ಹೂಡಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಸುಂದರರಾಜನೊಬ್ಬನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟ ಪ್ರಾಮಿಸರಿ ನೋಟುಗಳು ಇದ್ದರೂ, ಅವರು ಗುಂಡಣ್ಣ ಶಾಮ ಕೃಷ್ಣ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಪ್ರತಿವಾದಿ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ದಾವಾ ಹಾಕಿದರು. ಅದರಿಂದ ಮುಂದೆ ತೊಂದರೆ ತಪ್ಪುವುದೆಂದು ಕೋರ್ಟುಗಳ ಅನುಭವವುಳ್ಳ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಪ್ರತಿವಾದಿ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿದ್ದರೂ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳಿಗೆ ಸಮನ್ ಕೊಡಿಸುವಾಗ ಉಪಾಯವಾಗಿ ಏಕ ಪಕ್ಷೀಯ ದಿಶ್ರಿ ಹೊಡೆ ಯಬೇಕೆಂಬುದು ಸಾಹುಕಾರರ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇತರ ಸಾಲ

ಗಾರರೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಹಾಗೆ ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಲು ಅಪ್ಪಾಜಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ದಾವಾ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಶಾಮ ಕೃಷ್ಣ ಇವರು ' ಸಾಲ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಅದು ಸುಂದರರಾಜನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಮಾತ್ರವೆಂದೂ ತಾವೆಲ್ಲ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳಾಗಿ ಸೇರಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ' ವಾದಿಸಿದರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋರದೆ ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣರ ಬಲಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ತಾವೂ ಆ ಹೇಳಿಕೆಗೆ ಸಹಿ ಹಾಕಿದರು. ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆ ಹೇಳಿಕೆಗಳು ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರು ಉಳಿದವರನ್ನು ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳಾಗಿ ಸೇರಿಸಿದುದು ತಪ್ಪೆಂದೂ ಅವರ ಪರವಾದ ಖರ್ಚನ್ನು ಸಾಹುಕಾರರೇ ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ತೀರ್ಮಾನವಾಯಿತು. ನ್ಯಾಯಾಧಿಪತಿ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರ ಪರವಾಗಿ ಸುಂದರರಾಜನ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಡಿಕ್ರಿ ಕೊಟ್ಟರು.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಕೋರ್ಟಿನ ಖದೀಮರಿಗೆ, ತಾವು ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳ ಕೋರ್ಟುಖರ್ಚು ಕೊಡಬೇಕೆಂದರೆ ಬಹಳ ಅವಮಾನ. ಸಾಹುಕಾರ್ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರಿಗೆ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳ ಮೇಲೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಆಕ್ರೋಶ ಬಂತು. ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಕೋರ್ಟಿನವರು ಸುಂದರರಾಜನ ಸ್ವಂತ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಡಿಕ್ರಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಆಸ್ತಿ ಇನ್ನೂ ವಿಭಾಗವಾಗಿರಲಿಲ್ಲವಾಗಿ ಸುಂದರರಾಜ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಾಲವನ್ನು ಕೋರ್ಟಿನವರು ಆಸ್ತಿಯಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದು ನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸಾಹುಕಾರರಾಗಿರುವವರು ಕೋರ್ಟುಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದು ಬರಿಯ ನ್ಯಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಎದುರಾಳಿ ಸೋಲುವವರೆಗೆ, ಕೋರ್ಟಿನ ಮೇಲಿನ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹಾಗೂ ಅವನನ್ನು ಹಣ್ಣುಮಾಡುವುದೇ ಅವರ ಗುರಿ. ಕೋರ್ಟು ಹೀಗೆ ತನಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ತೀರ್ಪು ಕೊಟ್ಟುದರಿಂದ, ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರ ಕೋಪವೆಲ್ಲ ಸುಂದರರಾಜನಮೇಲೆ ತಿರುಗಿತು. " ಇರಲಿ. ಈಗ ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ನೋಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಅವರು ಸುಂದರರಾಜನಮೇಲೆ ವಾರಂಟು ತೆಗೆದರು.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳನ್ನು ವಾರಂಟಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಚತುರರಾದ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳು ವಾರಂಟನ್ನು ತಂದ ಆಮೀನರಿಗೆ ಲಂಚಕೊಟ್ಟು

ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಬರೆಸಿಹಾಕಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರಂತಹ ಕೋರ್ಟು ಖದೀಮರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತಂತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಚನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಅವರು ಉಪಾಯವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಅಮೀನನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರು. ಅವರು ಹೋದಾಗ ಸುಂದರರಾಜ ಉಡುಪಿ ಹೋಟೆಲಿನ ಮಹಡಿಯ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದ. ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮೊದಲು ಅಮೀನನನ್ನು ಬೀಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ಸುಂದರರಾಜ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಅಮೀನ ಬಂದು ವಿಚಾರ ತಿಳಿಸಿದ. ಒಂದು ತಿಂಗಳನೊಳಗಾಗಿ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆದುಹೋಗಿದ್ದುದನ್ನು ಅರಿತು ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಸಲವಾದರೂ ಕೋರ್ಟಿನಿಂದ ಸಮನ್ಸ್ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರ ಅವನು ಅಮೀನನಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಅಮೀನರು “ ನೀವು ಸಮನ್ಸ್ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಏಕಪಕ್ಷವಾಗಿ ಡಿಕ್ರಿ ಆಗಿದೆ ” ಎಂದರು. ಆ ಮಾತನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಸಾಹುಕಾರ್ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಸುಂದರರಾಜನು “ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಸಮನ್ಸ್ ತಿರಸ್ಕರಿಸಲಿಲ್ಲ ” ಎಂದನು. ಅಮೀನರು “ ಹೇಗಾದರೇನು, ನೀವಂತೂ ಹಣ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆಗುವುದು ಹೀಗೆಯೇ. ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೋನೋಟಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಡಿಕ್ರಿ ಕೊಟ್ಟರು ” ಎಂದನು. ಸುಂದರರಾಜನು “ ಹಣ ಎಷ್ಟು ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಎದೆಯೊಡೆಯಿತು. ಕೋರ್ಟು ವೆಚ್ಚವೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಸಾವಿರದ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಮೇಲಾಗಿತ್ತು. ಸುಂದರರಾಜನು “ ಇದು ಶುದ್ಧ ಅನ್ಯಾಯ. ಒಂದಕ್ಕೆರಡಾಗಿ ದಾವಾ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಿ ಸಾಹುಕಾರರು? ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕು ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ಅಮೀನನು “ ಅದೆಲ್ಲ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬಂತು. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಎಲ್ಲರೂ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಿಕೊನೆಗೆ ಒಪ್ಪಿದರು. ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆಗುವುದೇ ಹೀಗೆ. ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ಕೊಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತೆ. ನೀವು ಹೇಳಬೇಕಾದುದು ಏನಾದರೂ ಇದ್ದರೆ ಈಗಲೂ ಅರ್ಜಿ ಕೊಡಿ ” ಎಂದನು.

ಯಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಸಾಹವಿರದಿದ್ದ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ತನ್ನ ತಂದೆ

ಅಣ್ಣಂದಿರು ತನ್ನ ಸಾಲವನ್ನು ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿರುವರೆಂದು ಕೇಳಿ ಬಹಳ ಬೇಸರಿಕೆಯಾಯಿತು. “ನಾನು ಆರು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಇವರು ಸಾವಿರದ ನೂರನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದೆಂದರೇನು? ನಾನು ಅಷ್ಟನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನೆಂದೇ ಅವರು ಭಾವಿಸಿರಬಹುದೆ? ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರು ಏನುಬೇಕಾದರೂ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆಂದು ತೋರುತ್ತೆ. ಹಾಳಾಗಲೀ ಅವರಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು” ಎಂದು ಕೊಂಡನು. ಖೇದ ಬೇಸರಿಕೆಗಳ ಭರದಲ್ಲಿ ಅವಿವಾಹನೋಂದಿಗೆ “ಯಾವುದು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹಾಳಾಗಲಿ. ಇನ್ನು ಆ ಊರನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನನಗೆ ಆಗ ಬೇಕಾದುದೇನು?” ಎಂದನು. ಸಮಯವನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಅವಿವಾಹ ಅವನ ಮೇಲೆ ವಾರಂಟು ಇರುವುದನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಕೇಳಿದ ಒಂದೇ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ತಾನು ಹಾವನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿದ ನಡುಕವುಂಟಾಯಿತು. ಮುಂದಲ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಹುಕಾರ್ ಅಪ್ಪಾಜಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರು ಬಂದುದು ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ಮೈ ಮನಸ್ಸು ಗಳೆರಡೂ ಅರ್ಧಜೀವದಿಂದಿದ್ದವು. ಸುಂದರರಾಜ ಸಾಹುಕಾರರನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಕೋಪ ವಿಷಾದದ ಮೊದಲ ಉರುಬಿನಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೈದ. “ನಿಮ್ಮದು ಅನ್ಯಾಯ, ನಿತ್ಯಾ ಒಂದು ಮನೆ ಮುರಿಯುತ್ತೀರಿ. ನೀವು ಶುದ್ಧ ಮೋಸಗಾರರು. ನೀವು ಪೂನೋಟಿನಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ರುಜು ಹಾಕು. ಮೇಲಿನದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ಬರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ನಂಬಿ ನಾನು ರುಜು ಹಾಕಿದೆ. ಮೊದಲು ಇದ್ದದ್ದು ಐದು ನೂರು ಸಾಲ ಅಲ್ಲವೆ? ಈಚಿನದು ನೂರು. ಆರು ನೂರು, ಹೇಗೆ ಸಾವಿರವಾಯಿತು. ಒಂದು ಕಡೆ ಯಿಂದ ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತಿಸಿ ಲೂಟಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ” ಎಂದನು. ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ಇದೆಲ್ಲ ಅನುಭವವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಯಾರ ಬೈಗಳವನ್ನೂ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ತರುವವರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಎದುರಾಳಿ ಬಯ್ಯುವುದು ಅವರಿಗೆ, ಹೊಡೆಸಿಕೊಂಡ ಹುಡುಗ ಬಯ್ಯಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವರ ಹೃದಯವನ್ನು ಕನಿಕರ ಮುಟ್ಟುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಸಲ ಅವರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಮುರಿಸಿ ಹಂಚುಗಳು, ಇಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಒಂದರು. ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನೂ, ಹೆಂಡತಿಯೂ, ನಾಲಠಾರು ಮಕ್ಕಳೂ

ಗೊಳೊ ಎಂದು ನಡುಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ರೋದಿಸಿದರು. ಊರವರೆಲ್ಲ ಬಂದು ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. “ಮನೆಯನ್ನು ಕೀಳುವುದರಿಂದ ಆ ಬಡ ಪಾಯಿಗಳು ಬೀದಿಯ ಪಾಲಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಬಾಳುವ ಮನೆ ಹಂಚುಗಳು ತೆಗೆದ ಮೇಲೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಬಿದ್ದು ಹಾಳಾಗುವುದೆಂದು” ಎಷ್ಟೋ ಹೇಳಿಕೊಂಡರು. ಸಾಹುಕಾರರು ಯಾವುದೂ ಕಿವಿಗೇ ಬೀಳದವ ರಂತೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರು. ಸುಂದರರಾಜನ ಬೈಗಳದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಇರುವೆ ಕುಟುಕಿದಂತೆ ಸಹ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು “ನೀನು ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಐದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಎರಡು ಪೂನೋಟು. ನಿನ್ನದೇ ನಾದರೂ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಇದ್ದನೆ ನಡಿ. ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳು ವಕೀಲರು ನನಗೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ನಿನಗೂ ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ” ಎಂದರು. ಸುಂದರರಾಜ ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋರದೆ ಅವರ ಜತೆ ಹೊರಟು ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಿನ ವೇಳೆಗೆ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮುಖ್ಯ ನಗರವಾದ ಮುನಿಸಿಫ್ ಕೋರ್ಟು ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು, ಅಲ್ಲಿ ಹೆನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಗೆ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಮೀನ ವಾರಂಟು ಆಸಾಮಿಯನ್ನು ಮುನಿಸಿಫ್‌ರ ಮುಂದೆ ಹಾಜರಾಡ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮುಖ್ಯ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ರೈಲು ಬಂದಾಗ ಇನ್ನೂ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಮುಬ್ಬುಗತ್ತಲೆ. ವಿದ್ಯುತ್ ದೀಪಗಳು ಸ್ಟೇಶನ್ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಮಂಕಾಗಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ಪ್ರಕಾಶ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸುತ್ತ ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮುಖ್ಯ ಪಟ್ಟಣದ ಆ ಸ್ಟೇಶನ್‌ನಲ್ಲಿ, ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಸ್ವಂತ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿ ಕಮಲಮ್ಮ (ಶಾಲೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿ) ಸಹ ಬಂದು ಇಳಿದಳು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಆಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂಚೆ ಬಂದು ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜನ ದರ್ಶನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಅವಳು ಇದ್ದುದು ಕೆಲವು ಗಂಟೆಗಳು ಮಾತ್ರವಾದರೂ ಅವಳಿಗೂ ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಇದ್ದ ಬಾಂಧವ್ಯ ಸ್ನೇಹವಾತ್ಸಲ್ಯಗಳಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜನ ಯೋಚನೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಬಂದು “ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಎಂದರು. ಎಲ್ಲಿ ದ್ದಾನೋ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಬಹುದಾಗಿತ್ತು” ಎಂಬ

ಯೋಚನೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕಂಡಂತೆ ವಾತ್ಸಲ್ಯವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಸುಂದರರಾಜನಲ್ಲಿಯೂ ಮಗನನ್ನು ಕಂಡಂತೆ ಪ್ರೀತಿ. ಆದರೆ ಮದುವೆಯಾದ ಈಚೆಗೆ ಆಕೆ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಸುಂದರರಾಜ ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಅವಳ ಎದುರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಿಂದ ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸಿ ಮಹದಾನಂದವನ್ನು ಹೊಂದಿ “ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ನೀವೇ ಕಾರಣ. ನಿಮ್ಮಂತೆ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಸೇವೆಯ ಬಾಳನ್ನು ನಡೆಸಿದವರು ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದ ಬಲದಿಂದ ನಾವು ಧನ್ಯರು ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ ಎಲೆ-ಅಡಿಕೆ ಹೂವು ಗಂಧ ಅರಸಿನ ಕುಂಕುಮ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸುಮಂಗಲಿಯರಿಗೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಹೆಂಡತಿ ಸಹಿತ ತಂದು ಕೊಟ್ಟು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದ್ದನು. ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಆ ಎಳೆ ದಂಪತಿಗಳ ಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತೂ ಹೊಸದಾಗಿ ಆನಂದವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಮದುವೆಯಾದ ಕೂಡಲೇ, ಗಂಡ ಸತ್ತ ಈಚೆಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಯಾರೂ ಇಷ್ಟೊಂದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಹೂವು, ಎಲೆ, ಅಡಿಕೆ, ಅರಸಿನ, ಕುಂಕುಮ, ಗಂಧ ಇವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಮದುವೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ಅವಳ ಅಕ್ಕನೇ ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ತನ್ನ ಮಗಳ ಧಾರೆಯೆಸೀರೆ ಮಾಂಗಲ್ಯಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಮಲಮ್ಮ ತನ್ನ ಅಕ್ಕನ ಮಗಳ ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ಸೀರೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅವಳ ಅಕ್ಕ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕೋಪದಿಂದ “ ಇದೇನೆ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ! ಎಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ನೀನೇ ಧಾರೆಯೆಸೀರೆ ಮುಟ್ಟೋದು ” ಎಂದು ಗದ್ದರಿಸಿ, ಆ ಸೀರೆಯನ್ನು ಸುಮಂಗಲಿಯಾದ ತಾನು ಮತ್ತೆ ಮುಟ್ಟಿ, ಕಮಲಮ್ಮ ಮುಟ್ಟಿದ ಅನಿಷ್ಟ ಹೋಗಲಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಮಲಮ್ಮನ ಎದುರಿಗೇ ದೇವರ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅಂತಹ ತನ್ನ ಮುಂದೆ ನೂತನ ವಧೂವರರು ಹೂವು, ಅರಸಿನ, ಕುಂಕುಮ ಇಟ್ಟಾಗ ಕಮಲಮ್ಮನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂದಿತ್ತು. ಆಕೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ “ ಅರಸಿನ, ಕುಂಕುಮ, ಹೂವು, ಗಂಧ ನನಗ್ಯಾಕಪ್ಪು, ಆ ಭಾಗ್ಯ ಅವರ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಯಿತು ” ಎಂದಳು. ಸುಂದರರಾಜನು ‘ ಅವರಿಗೆ ಅದೃಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ’ ಹೋಯಿತು. ನನಗೆ, ನಿಮಗೆ ಕೊಡದ ಯಾವ ಮಂಗಳದ್ರವ್ಯವೂ, ಮಂಗಳದ್ರವ್ಯಗಳಾಗಿಯೇ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ ” ಎಂದಿದ್ದನು. ಕಮಲಮ್ಮ ಹೂವು ಬೇಡ ಎಂದಾಗ ಸುಂದರರಾಜನು “ ಆಗಲಿ, ನೀವೇ

ಅದನ್ನ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಾರ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಮುಡಿಸಿ” ಎಂದಿದ್ದನು. ಕಮಲಮ್ಮ ಒಂದು ಭಯ ಸಂತೋಷಗಳಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೂವನ್ನು ಮುಡಿಸಿದ್ದಳು. ಈಚೆಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬಾಳು ಮರುಭೂಮಿಯಾದ ಮೇಲೆ, ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಮೂಢನಂಬಿಕೆ ಇಲ್ಲದ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಸಹ “ನಾನು ವಿವಾಹದ ದಿನ ನನ್ನ ಅನಿಷ್ಟ ಕೈಯಿಂದ ಹೂವನ್ನು ಮುಡಿಸಿದುದರಿಂದ ಆ ಹಸುಗೂಸಿನ ಸುಖ ಮಣ್ಣುಪಾಲಾಯಿತೇನೋ” ಎಂದು ಭಾವಿಸುವಳು. ಅವಳ ನೀರಸವಾದ ಒಣಗಿದ ಬಾಳವೃಕ್ಷ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಚಿಗುರಿ ಅದರಮೇಲೆ ಒಂದು ಜತೆ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡು ಗಿಣಿಗಳು ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದವು. ಆದರೆ, ಅವು ಕೂಡ ಸುಖವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಂದಿನಿಂದ ಕಮಲಮ್ಮನ ಬಾಳಿನಿಂದ ಒಂದು ನಿಮಿಷವೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಂದರರಾಜ ಇವರ ಯೋಚನೆ ಮರೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅವಳು ಅವರನ್ನೇ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಯಾವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರೂ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವಳ ಸ್ವಾಧೀನವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಸುಂದರರಾಜ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೂವಿನ ಹಿಂದಲ ಸುವಾಸನೆಯಂತೆ ಅವಳ ಮನೋವ್ಯಾಪಾರದ ಹಿಂದೆಲ್ಲ ಆ ಭಾವ, ನಿತ್ಯವ್ಯವಹಾರದ ಒಣ ಸಂಗತಿಗಳಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಸ್ಥಾನವಾಗಿತ್ತು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗಲೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಪದೇಪದೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸಿತ್ತು. ಅವಳ ಸೊಬಗು, ಯವ್ವನ, ಗಾನಕಲೆ ಸೇವಾಬುದ್ಧಿ, ಗಂಡನಿಂದ ತಿರಸ್ಕಾರ, ಇಂತಹ ಬಾಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಬೆಳಕನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಹೇಗೆ?

ಈ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದರೂ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಆಲೋಚನಾ ಶಂಕು ಕತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗದೆ, ಹತ್ತಿಯಿಂದ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ನೂಲು ಬರುವಂತೆ ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತೆ ಆ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಲೀನವಾಗುವುದು ಕಮಲಮ್ಮ ಸ್ವೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಟೆಕೇಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗುವ ಗೇಟ್ ಬಳಿ ಬಂದಾಗ, ಸ್ವಲ್ಪ ಜನಸಂದಣಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚೀಲವನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ಗದ್ದಲ ಕಡಿಮೆಯಾದಮೇಲೆ ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಕಂಬದ ಮರೆಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಳು. ಪ್ರಯಾಣಕರೆಲ್ಲ

ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಟಿಕೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಹೊರಗಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಮುಂದೆ ಅಮೀನ, ಹಿಂದೆ ಸಾಹುಕಾರರು, ನಡುವೆ ಸುಂದರ ರಾಜ, ಮೂರು ಜನರೂ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಕಮಲಮ್ಮ ಕಂಬದ ಮರೆಗೆ ತಲೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡಳು. ಆದರೂ ಅಮೀನನು ಮೂರು ಟಿಕೆಟ್‌ಗಳನ್ನೂ ಟಿಕೆಟ್ ವಸೂಲಿನಾಡುತ್ತಿದ್ದವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಮೂವರೂ ಆಚೆಗೆ ಹೋದುದು ಅವಳಿಗೆ ಕಂಡಿತು.

ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸ ಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲವುಂಟಾದರೂ ಸ್ತ್ರೀ ಸಹಜ ಸಂಕೋಚದಿಂದ ಕಮಲಮ್ಮ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಹಿಂದಿದ್ದ ಸಾಹುಕಾರರು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳು ಸುಮ್ಮನೆ ಮರೆಯಾಗಿ ನಿಂತಳು. ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಸಾಹುಕಾರ್ ಅಪ್ಪಾಜಿನವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಸಾಹುಕಾರರೂ ಅವರ ತಂತ್ರ ಲೇವಾದೇವಿಗಳೂ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದವು. ಎದುರಿಗೆ ನೋಡಿದವರಿಗೆ ಸಹ “ಅಪ್ಪಾಜಿಯ್ಯ ಈ ದಿವಸ ಇವನನ್ನು ವಾರಂಟಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸಿದರು, ಇವನ ಜಮೀನು ಹರಾಜು ಹಾಕಿಸಿದರು, ಇವನ ಮನೆ ಮುರಿಸಿ ಹೇರಿಸಿದರು” ಎಂಬ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವರ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಕಮಲಮ್ಮ ಹಿಂದೆ ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಉಸಾಧ್ಯಾಯಿನಿಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಸಾಹುಕಾರರ ಪರಿಚಯ ಸಹ ಇತ್ತು. ಅಪ್ಪಾಜಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಲೇವಾದೇವಿನಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಗೂ ಪದೇ ಪದೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಅಮೀನರು ಬರುವಾಗ, ಈ ಅಮೀನನೂ ಬಂದಿದ್ದುದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಕಮಲಮ್ಮ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಅಮೀನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದಳು.

ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಬುದ್ಧಿವಂತಳಾದ ಆಕೆಗೆ ತತ್ಕ್ಷಣ ವಿಷಯ ಹೊಳೆಯಿತು. ರಂಭಾಪುರಿಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಮಾವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದ ಮಾತು ಕತೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದ್ದಳು. ಆ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜ ಸಾಹುಕಾರ್ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಮಾಡಿರುವುದೂ, ಅಂತಹ ಮೋಸಗಾರನ ಹತ್ತಿರ ಸಾಲ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಅವನು ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕುವನೆಂದು ಮನೆಯವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದೂ

ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಈಚೆಗೆ ಸಾಲದ ಹೆಚ್ಚು ಹೊರೆಯನ್ನು ಸುಂದರರಾಜನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿ ಅವನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ಯತ್ನಿಸಿದುದು, ಅಪ್ಪಾಜಿಯ ವರಿಗೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೂ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವ್ಯಾಜ್ಯ ಇವೆಲ್ಲ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಗುಟ್ಟಾಗಿಡುವುದು ಕಷ್ಟ. ಆಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ವಿಷಯ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. “ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಸಾಹುಕಾರರು ವಾರಂಟಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸಬಹುದೆಂದು” ರಂಭಾಪುರಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಳು. ಈಗ ಬಂದಿರುವುದು ಅದೇ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂದೇಹವಿರಲಿಲ್ಲ.

ತನ್ನ ಕೆಲಸ ತಾನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಆಕೆ ಕೂಡಲೇ ತಮ್ಮ ಇನಿಸ್ಪೆಕ್ಟರ್ ಆಪೀಸು ಗುಮಾಸ್ತನ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಗುಮಾಸ್ತನಿಗೆ “ಅಪ್ಪಾಜಿ ಸುಂದರರಾಜನಮೇಲೆ ವಾರಂಟು ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾರೆಯೋ? ಹಣ ಎಷ್ಟೋ ತಿಳಿಯಬೇಕೆಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಗುಂಡಯ್ಯನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಗುಮಾಸ್ತ “ಅಪ್ಪಾಜಿಯಾದಮೇಲೆ ಹೊರಡಿಸಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ತಾಳಿ, ನನಗೆ ಕೋರ್ಟು ನಾಜರ್ ಗೊತ್ತು. ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೋದನು. ಎರಡು ನಿಮಿಷಗಳ ತರುವಾಯ ಹಿಂದಿರುಗಿ “ನೀವು ಊಹಿಸಿದ್ದು ನಿಜ. ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಸಾವಿರದನೂರು ಚಿಲ್ಲರೆಯಂತೆ; ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಅಮಾನನನ್ನು ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದು ಅವರ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ” ಎಂದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೊರಡುವ ಬಸ್ ವೇಳೆಯಾದುದರಿಂದ ಕಮಲಮ್ಮ ಊರಿನದಾರಿ ಹಿಡಿದಳು.

ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದಕೂಡಲೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಜರ್ಝರಿತಳಾಗುವಳೆಂಬುದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗಂಡನಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಗಾಢವಾದ ಪ್ರೇಮವಿದ್ದಿತೆಂಬುದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಮಾತ್ರಗೊತ್ತು. ವ್ಯಾಧದ ಕೈಯಿಂದ ಗಂಡು ಸತ್ತ, ಹೆಣ್ಣು ಕ್ರಾಂಚದಂತೆ ಆಕೆ ಪರಿತಪಿಸುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಮಲಮ್ಮ ನೋಡಿದ್ದಳು. ಗಂಡನಿಗಾಗಿ ಯಾವ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೂ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ ಆಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಳು. ಅಂತಹ ಅವಕಾಶ ದೊರೆತರೆ

ಅದನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಆನಂದದಿಂದ ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಳೆಂಬುದೂ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಎದ್ದ ಭೂತ ಭಯಂಕರವಾಗಿತ್ತು. ಸುಂದರ ರಾಜನನ್ನು ವಾರಂಟಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ತಂದಿರುವುದು ಪ್ರಾಯಶಃ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗಾಗಲಿ ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣರಿಗಾಗಲೀ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡಲೇ ಅವರೇನೂ ಮಾಡುವಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಾರಿಗೂ ಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ಯಾವ ಸಾಲವೂ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೂ ಅವರು ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕಾದರೂ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲದೆ ಸಾಧ್ಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ಸಿವಿಲ್ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿರುವುದೇ ?

ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಾಂಧವ್ಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯನ್ನು ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ತೋರಿದವಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಬ್ಬಳೇ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಕಮಲಮ್ಮನ ಸಹಜ ಮಾತೃನಾತ್ಸಲ್ಯದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಚಲನೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಕುಗ್ಗಿದ ಮತ್ತು ಸೆರೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಆಕೆಯ ಭಾವಗಳ ಬೇಡಿಯನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಿಡಿಸಿ ಕಮಲಮ್ಮನನ್ನು ಒಂದು ಸಹಜ ಪ್ರೇಮ ಪೂರ್ಣ ಸುಂದರ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಮಲಮ್ಮನ ಬಾಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ, ಭಾವನೆಗಳ ಚಲನವಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸೂ ದೇಹವೂ ನಿಂತ ನೀರಿನ ಕೊಳದಂತೆ ಸಾಚಿಕಟ್ಟಿತ್ತು. ಸ್ನೇಹ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಕಾತರ ಆತರ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳೆಂಬ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಜಲಗಳು ಆ ದೇಹ ಮನಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸ ತೊಡಗಿದ ಕೂಡಲೇ, ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಸಲಾವಣ್ಯ ಲಾಲಿತ್ಯ ಚೈತನ್ಯಗಳುಂಟಾಗಿ ದೇಹ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಅಪೂರ್ವ ಶೋಭೆಯಿಂದ ಬೆಳಗಿದ್ದವು. ಸೊರಗಿದ್ದ ಭಾವಗಳ ಬಂಧನವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ತನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಪೂರ್ಣವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ಕಮಲಮ್ಮ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮುಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಈಗ ಅವಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೇ ಮಾತೆಯಾಗ ಬಯಸಿದಳು.

“ಈ ಅಪಾಯದಿಂದ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಉಳಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಏನೂ ಅರಿಯದ ಆ ಬಡಪಾಯಿ ಹೋಗಿ, ನೋಣ ಜೇಡನ ಬಲೆಗೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಆ ಸಾಹುಕಾರನ ಬಲೆಗೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಿತಲ್ಲ?” ಸುಂದರರಾಜನದು ಎಂತಹ ಸಂಸ್ಕಾರವಾದ ಜೀವನೆಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆತನ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪ್ರಕೃತಿ

ಈ ಅವಮಾನವನ್ನು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಹುಚ್ಚಾದರೂ ಆಗಬಹುದು. ಅವನು ಹೊಳೆ ಕೆರೆ ಬಿದ್ದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಅವಳು ಹೆದರಿದಳು. “ಇನ್ನು ಅವನು ಹೋದಮೇಲೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಹೊಳೆ ಬೀಳುತ್ತಾಳೆ. ನಾನು ಮತ್ತೆ ಅನಾಥೆಯೆ!” ಬರಿಯ ಆ ಆಲೋಚನೆಯಿಂದಲೇ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ನಡುಕಬಂತು. ಆದರೆ ಸಾವಿರದ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳೆಂಬ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತ ಅಭೇದ್ಯವಾದ ಈ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ದಾಟುವುದು ಹೇಗೆ? ಕಮಲಮ್ಮ ತನ್ನ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದಳು. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಸಲ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದಳು. ಎರಡು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಲೋಟ, ಟಪಾಲ್ ಸೇವಿಂಗ್ಸ್ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ೯೦ ರೂಪಾಯಿ. ಎಷ್ಟು ಸಲ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರೂ ಇಷ್ಟರ ಹೊರತು ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ, ಅವಳ ಹಳೆಯ ಪಿಟೀಲು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವಳಷ್ಟು ಸರಾಗವಾಗಿ ಮತ್ತಾರಿಗೂ ನುಡಿಸಲು ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ೩೦ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಯಾರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳರು ಆದರೆ, ಪಿಟೀಲನ್ನು ಮಾರಬೇಕೆಂಬ ಯೋಚನೆಯಿಂದಲೇ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಹರಿಯಿತು. ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದರೂ, ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಕೂಡಿದರೂ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಗುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಮಲಮ್ಮನ ಸಂಬಳ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅದೇ ಆಕೆಗೆ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ದುಡ್ಡು ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ಆಕೆಗೆ ಎಂದೂ ದುಃಖ ವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಮಾತ್ರ, ಅದೂ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಉಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಾವಿರದ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ, ತನ್ನ ಮುಂದಲ ಉಳಿತಾಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಡಲೂ ಅವಳು ಸಿದ್ಧಳಾಗಿದ್ದಳು.

ಹೌದು. ಇನ್ನೂರೈನ್ಸನ್ನಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು. ಹಿಂದೆಯೂ ಅದರಿಂದ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಅದು ತನಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಎದುರು ಮನೆಯ ರಂಗನಾಯಕಿ ಯುಗಾದಿ ಹಬ್ಬದ ದಿನ ಬೆಳ್ಳಿತಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಿಂಡಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಕಮಲಮ್ಮ ಅವಳಿಗೆ ಕುಂಕುಮ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಿ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಒಳಗಿಟ್ಟು ನೀರು ತರಲು ಬಾವಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿದ್ದ ಬಾಡಿದ ತುಳಸಿ ಗಿಡಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಿಂದಿಗೆ ನೀರು ಎತ್ತಿಹಾಕಿ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಬೆಳಗಿಕೊಂಡ

ಒಳಕ್ಕೆ ಬರುವವೇಳೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ಗಳಿಗೆಯಾಯಿತು. ಕಮಲಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಬಂದು ನೋಡಿದಾಗ ತಿಂಡಿಯಾಗಲೀ, ತಿಂಡಿಯನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದ ತಟ್ಟಿಯಾಗಲೀ ಅಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಮಲಮ್ಮ ಯಾರಮೇಲೆ ತಾನೇ ಅನುಮಾನ ಹೇಳಿಯಾಳು. ಅವಳು ಮೊದಲೇ ಭಯಸ್ತೆ. ಯಾರ ಮೇಲೆಯಾದರೂ ಅನುಮಾನವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಒಡನೆ ಕಳಕೊಂಡುದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಸ್ನೇಹಕ್ಕೂ ತೊಂದರೆ ಬರುವುದೆಂದು ಹೆದರಿ ಅವಳು ಮಾತನಾಡದೆ, ಗಾಯದ ಬಾಧೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಎರಡು ದಿನ ರಂಗನಾಯಕಿಯನ್ನು ಸಬೂಬುಗಳಿಂದ ಸುದಾರಿಸಿ ಮೂರನೆಯ ದಿನದವೇಳೆಗೆ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮುಖ್ಯ ನಗರದಿಂದ ಬೇರೆ ತಟ್ಟಿಮಾಡಿಸಿ ತರಿಸಿದಳು. ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ವೆಚ್ಚವಾಯಿತು. ಬಂದನಂತರ ರಂಗನಾಯಕಿಯು “ಅಯ್ಯೋ ಈಗ ಯಾಕೆ ಹಣ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ ತರಿಸಿದಿರಿ. ಹೋದರೆ ಹೋಯಿತು. ನಮ್ಮ ಗೃಹಚಾರ” ಎಂದಳು. ಆದರೆ ಬೇರೆ ತಟ್ಟಿಯನ್ನು ತರಿಸದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ವಾತಾವರಣ ಅಷ್ಟು ಶಾಂತವಾಗಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬದು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಕಮಲಮ್ಮ ಆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಭರ್ತಿಹಾಕಿ ಇನ್‌ಶುರೆನ್ಸ್ ಸಾಲ ತೀರಿಸಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಆಕೆ “ನಾಲ್ಕು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳಿಂದತಾನೇ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಅದೂ ಈಗ ಕೈಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ಬರೆದುಕೊಂಡರೆ ಬರುವವೇಳೆಗೆ ಎರಡು ವಾರವಾಗುತ್ತೆ. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ಜೈಲಿನಲ್ಲಿರುವುದಿ? ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದಳು.

ಈ ಯೋಚನಾತರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ಬಸ್ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಸೇರಿತು. ಕಮಲಮ್ಮ ಅರ್ಧ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಮನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಳು. ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವಳು ಮನೆಗೆ ಬೀಗಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಈಗ ಮನೆಯಮುಂದೆ ನಿಂತು ಬೀಗ ತೆಗೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಎದುರು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಊರಮುಂದೆ ಬಸ್ ಶಬ್ದವಾದಕೂಡಲೇ ಕಮಲಮ್ಮ ಬರುವುದನ್ನು ಅರಿತಳು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಂದು ಅವಳು ಬರುವ ವಾಯಿದೆಯಾಗಿತ್ತು. ಮೂರು ದಿನಗಳಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕಮಲಮ್ಮ

ನಿಲ್ಲದೆ ಬಹಳ ಬೇಸರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಯಾರ ಮನೆಗೂ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವನ್ನು ಕಮಲಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಕಮಲಮ್ಮ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕೈ ಚೀಲವನ್ನು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಉಸ್ ಅಪ್ಪಾಡ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಳು. ಹಿಂದೆಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದು “ಯಾಕೆ ಬಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಭರ್ತಿಯೋ. ತುಂಬ ಆಯಾಸವಾಯಿತೆ? ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಫಿ ಕಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಒಲೆ ಹತ್ತಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಆಯಾಸವೂ ಆಗಿತ್ತು. ಕಾಫಿಯೂ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಸಮಾಧಾನದಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡುವುದಿದ್ದರೂ ಇನ್ನು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯೊಳಗಾಗಿ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಬೇಕು. ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯೊಳಗೆ ಹೊರಡುವ ಬಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಜಿಲ್ಲಾ ಮುಖ್ಯ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಕೋರ್ಟಿನ ಮುಂದೆ ಸುಂದರ ರಾಜನನ್ನು ಹಾಜರ್ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ, ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ಹಣ ಕೊಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಏನಾದರೂ ಅನಾಹುತವಾಗುವುದು ಎಂಬುದೇ ಅವಳ ಯೋಚನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ “ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೆ” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅವಳು ಬೇಡವೆಂದರೂ ಸಂತೋಷವೂ ಕೆನ್ನೆ ಕೆಂಪೂ ಸುಳಿಯಿತು. “ಏನೋ ವಿಚಾರವಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕಮಲಮ್ಮ ಹೀಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿತು. ಜತೆಗೆ ಏನೋ ಎಂತೋ ಎಂಬ ಭಯವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವಳ ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದೆಲೆ ಅವಳ ಬಾಯಿನಿಂದ “ಎಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ?” ಎಂದು ಹೊರಟಿತು. ಕಮಲಮ್ಮ “ನಾನು ನೋಡಿದ್ದು ಹಾಸನದ ಸ್ಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ. ಹೌದು ಅವರೂ ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದಲೇ ಬಂದರು, ಅವರ ಜತೆ ಸಾಹುಕಾರ್ ಅಪ್ಪಾಜಿ ಸಹ ಇದ್ದರು” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಗಾಬರಿಯಿಂದ “ನಿಮ್ಮ ದಮ್ಮಯ್ಯ ವಿಷಯ ಬೇಗ ಹೇಳಿ ಏನಾಯಿತು? ಸಾಹುಕಾರರು ಯಾಕೆ ಇದ್ದರು?” ಎಂದಳು. ಕಮಲಮ್ಮ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಹೇಳಿ “ಈಗ ಸಾವಿರದ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಕಷ್ಟವೆಲ್ಲ?” ಎಂದಳು.

ಬುದ್ಧಿವಂತಳಾದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕಮಲಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ

ಸಿದಾಗಲೇ ಕೊನೆಯೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಅವಳು ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಅವಳ ಹತ್ತಿರ, ಅವಳ ತಂದೆಯ ತಂಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಭಂಗಾರದ ಡಾಬು ಒಂದು ಇತ್ತು. ಹಿಂದೆ ಅದನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದಾಗ ಅದರ ಬೆಲೆ ಐದು ನೂರು ಆರು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳಿದ್ದರೂ ಈಗ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಸಾವಿರದ ಇನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮದುವೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಹೊರತು ಈಚೆಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಡಾಬನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ ಅವಳ ಇತರ ಸುಂದರ ಭೋಗ್ಯವಸ್ತುಗಳಂತೆ ಅದೂ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ತಿರಸ್ಕೃತವಾಗಿ ಅದು ಬಿದ್ದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ, ಆಡಾಬಿವಾಗಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟ ಅತ್ತೆಯ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದು ಚಿನ್ನ ಬೆಲೆಬಾಳುತ್ತೆ ಎಂಬ ಮೋಹ ಸಹ ಅವಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಅತ್ತೆಯ ಪ್ರೇಮಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವಳು ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ನೆನೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಮಲಮ್ಮನ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಆಕೆ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಓಡಿದಳು. ವೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಡಾಬನ್ನು ತಂದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು “ಇದನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸಾಹು ಕಾರರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡಿ. ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ. ಸದ್ಯ ಬಂದಿರುವ ಆಪತ್ತು ಪರಿಹಾರವಾಗಲಿ” ಎಂದಳು. ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಡಾಬಿನಿಂದ ಸುಂದರನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣ ಹುಟ್ಟುವುದೆಂಬುದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಮರು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ “ವಾಸ ಇವಳ ಹತ್ತಿರ ಇರುವುದು ಇದೊಂದೆ ಒಡವೆ. ಇವಳ ಆಪತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವಳಿಗೆ ಇದು ಆಸ್ತಿ. ಇದನ್ನು, ಬಿಟ್ಟು ತಿರುಗುವ ಆ ಗಂಡನಿಗಾಗಿ ನಾನು ಯಾಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೊಡಲಿ? ಇವಳೇನೋ ಹುಡುಗಿ ವಾಸ, ಔದಾರ್ಯ ಕರುಣೆ ಪರೋಪಕಾರ ಇವಳ ಸ್ವಭಾವಗುಣ. ಆದರೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಇವಳ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಒಪ್ಪಬೇಕಲ್ಲ. ವಾಸ, ಈ ಡಾಬು ಇವರ ಅತ್ತೆಯ ಕಷ್ಟ ಸಾಹಸಗಳ ಫಲ. ಅದಕ್ಕೇ ಒಂದು ಚರಿತ್ರೆ ಇದೆ. ಇವಳ ಈ ಒಂದೇ ಆಪದ್ಧನವನ್ನು ಇವಳ ಕೈಯಿಂದ ಬಿಡಿಸುವುದು ಯೋಗ್ಯವೆ?” ಎಂಬ ಯೋಚನೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಮಲಮ್ಮನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೆರೆದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದುವಂತೆ ಓದಿದಳು. ಕಮಲಮ್ಮನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದೆಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾ

ಯಿತು. ಅವಳು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಾಗಿ ಎಂಬಂತೆ “ ನಿಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆ ಗಳೆಲ್ಲ ನನಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ. ನಿಮಗೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ಯಾವ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಏನು ಬಂದರೂ ನನಗೆ ಬರಲಿ. ಇದರ ಹೊರತು ನನಗೆ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಜೈಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ನಾನು ಸಾಯುವುದೇ ಮೇಲು ” ಎಂದಳು. ಅವಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯವಿತ್ತು. ಸಾಯುವುದಕ್ಕೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂದಿಗೂ ಹೆದರುವವಳಲ್ಲವೆಂಬುದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನೂಡುವುದು ಸರಿ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಯಾವ ಮಾತನ್ನು ಮೀರುವುದಕ್ಕೂ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಗುಣರೂಪಗಾನಚಾಕಚಕೃತೆಗಳಿಗೆ ಅವಳು ದಾಸಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆ ಬಡಪ್ರಾಣಿ ಜಗತ್ತಿನ ಆಂದೋಳನದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಿನ ಸಂದಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕದ ಸುಮದಂತೆ ಆರೆದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಾಜ ಕರುಣೆಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಕಣ್ಣುಕಾಣದ ಭೂತವೊಂದಕ್ಕೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಲಿಯಾದ ಆಡಿನಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿತು. ಕಮಲಮ್ಮನು “ ಅದೆಲ್ಲ ಸರಿ. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅಣ್ಣ ಶ್ರೀನಿವಾಸನನ್ನು ಕಳುಹಿಸೋಣ ” ಎಂದಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ ಬೇಡಿ. ಈಗ ಅವರಿಗೆ ವಿಚಾರ ತಿಳಿಯಲೇಕೂಡದು. ಕೆಲಸ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತೆ. ಅವರಾರಿಗೂ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ. ಮೊದಲನೆಯದು, ಡಾಬನ್ನು ಕೊಡುವುದೇ ಬೇಡವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಹೋದರೆ ಸಾಹುಕಾರರಿಗೂ ಇವರಿಗೂ ಚರ್ಚೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತೆ. ಸಾಹುಕಾರರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಇವರಿಗೆ ಆಗದು. ಇವರು ಹಣ ಅಷ್ಟು ಇಷ್ಟು ಎಂದು ಚೌಕತಮಾಡಬಹುದು. ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ, ಇವರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಹೊಂದಲು ಅವರು (ಸುಂದರರಾಜ) ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಾಗಲಿ ಅಥವ ಗುರುತಿರುವ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲಾಗದು ” ಎಂದಳು. ಕಮಲಮ್ಮ ಡಾಬನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಸ್‌ನ್ನು ಹತ್ತಿದಮೇಲೆಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನವಾದುದು.

ಕಮಲಮ್ಮ ಹಾಸನವನ್ನು ತಲುಪುವವೇಳೆಗೆ ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆ ಹತ್ತಿರ

ವಾಗುತ್ತ ಬಂದಿತ್ತು. ಸಾಹುಕಾರರನ್ನೂ ಅವಿನಯರನ್ನೂ ಎಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದೆಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳು ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಪರಿಚಿತ ಗುಮಾಸ್ತರಲ್ಲಿಗೇ ಹೋದಳು. ಗುಮಾಸ್ತ ಮತ್ತೆ ಹೋಗಿ. ನಾಜರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದ. ಆತ “ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹಣ ಹಾಜರಾದ್ದಿಲ್ಲದರೆ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು “ಕುಲಾಸೆ” ಮಾಡುವುದಾಗಿಯೂ ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಅವಿನಯ ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವವರೆಗೆ ತಾನು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳಿದ. ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ಖೈದಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವುದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಅವನು ಹೋಗುವುದರಿಂದ ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಭಂಗ ಬರುವುದೆಂದು ಅವಳು ಭಾವಿಸಿದಳು. ಗುಮಾಸ್ತ ಆಕೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸಾಹುಕಾರರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಊರೊಳಗೆ ಹೋದ. ಅವನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಂತೆ ಸಾಹುಕಾರರು, ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗಲು ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯಾಗುವುದನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಾ ಹೋಟೆಲಿನ ಮಹಡಿಯ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜ ಅವಿನಯನೊಂದಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಯುವಕನಾದ ಉತ್ಸಾಹಿಯಾದ ಸುಂದರರಾಜ, ಹಾಗೆ ಮಂಕಾಗಿ ಯಾವುದೂ ಬೇಡವಾದವನಂತೆ ಕುಳಿತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಗುಮಾಸ್ತನಿಗೆ ಸಹ “ಸಾಲ ಹೇಗೆ ಈತನ ರಕ್ತವನ್ನೇ ಹೀರಿದೆ?” ಎಂದು ಕನಿಕರವುಟಾಯಿತು. ಅವನಿಗೂ ಸಾಹುಕಾರರ ಪರಿಚಯವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಕಮಲಮ್ಮ ಬಂದ ಸುದ್ದಿ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಸಾಹುಕಾರರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ “ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಜೈಲಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು” ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ವಾರಂಟು ಕೇಸುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಈ ಸಲ ಸುಂದರರಾಜನ ತಂದೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿಯದಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ತಿಳಿದರೂ ಅವರು ಹಣ ಒದಗಿಸಬೇಕಾದರೆ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳಾದರೂ ಬೇಕಾಗಬಹುದಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಅವರಿಗೆ ಯಾರೂ ಜಾಮೀನು ಬರುವುದೂ ಕಷ್ಟವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, “ಧರ್ಮರಾಯನಿಗೆ ನರಕ ದರ್ಶನವಾದಂತೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಜೈಲು ದರ್ಶನ” ಎಂದು ಅವರು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದರು. ಜೈಲಿಗೆ ತಾವೇ ಭತ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದುದರಿಂದಲೂ, ಜೈಲಿಗೆ, ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡವ

ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದರಿಂದ ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಹ ತಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಕುಂದಕ ಬರುವುದರಿಂದಲೂ ಆ ತೀರ್ಮಾನ ಅವರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಹಿತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಗುನಾಸ್ತನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಾ ಅವರು “ ವಾರಂಟಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಣವಲ್ಲದೆ ಮೇಲೆ ಖರ್ಚಾಗಿರುವುದು ಎಷ್ಟನ್ನು ಈ ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಬೇಕು? ಅವಕ್ಕೆ ಯಾವ್ಯಾವ ಸುಳ್ಳು ಲೆಕ್ಕ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಆ ಕಮಲಮ್ಮನನ್ನು ಹೇಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು? ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಹಿಡಿಸುವ ವಾರಂಟ್ ಆಸಾಮಿಗಳ “ ಕೇಸ್ ” ಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಹಣ, ಹೆಂಡತಿಯರ ಮೂಲಕವೇ ವಸೂಲಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹಾಗೆ ವಸೂಲಿ ಆಗುವ ಅವಕಾಶ ಇದ್ದರೇನೇ ಅವರು ವಾರಂಟಿನ ನಿಷ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸುಖವಾಗಿ ಜಮೀನನ್ನು ಜಪ್ತಿ ಹರಾಜನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. “ ಸರ್ವಸ್ವಾಸ್ತೈಃ ಸರ್ವಸ್ಯ ಜನ್ತೈಃ ಸರ್ವಮೇವತೇನಾ ಪ್ನೋತಿ ಸರ್ವಂ ಹರಾಜಯತಿ ” ಎಂಬುದು ಅವರ ವಿನೋದವಚನವಾಗಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ, ಸುಂದರರಾಜನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಅವನಿಗೂ ಹೀಗೆ ವಿರಸವಾಗದ್ದರಿಂದಲೂ, ಅವಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಒಡವೆಗಳಿದ್ದುವೋ ಅದು ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರಿಂದಲೂ, ಅವರಿಗೆ ಹಣ ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಬರುವುದು ಅನುಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ಕಮಲಮ್ಮ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಬಂದುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಬುದ್ಧಿವಂತರಾದ ಅವರಿಗೆ ಈಕೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪರವಾಗಿಯೇ ಬಂದಿರುವಳೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾವ ಉತ್ತಮ ಗುಣಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ತಿರಸ್ಕೃತಳಾದ ಹೆಂಡತಿಯಾದರೂ ಗಂಡನಿಗಾಗಿ ಹೀಗೆ ಹಣ ಒದಗಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲಿ, ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ಗೌರವವುಂಟಾಯಿತು “ ಇಂತಹ ಹೆಂಡತಿ ಇವನಿಗೆ ಇದ್ದಾಳೆಲ್ಲ ” ಎಂದು ಸುಂದರರಾಜನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸೂಯೆಯೂ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಸಾಹುಕಾರರು “ ಹಣ ಇಷ್ಟು ಲೆಕ್ಕ ಇಷ್ಟು ” ಎಂದೆಲ್ಲ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿಯೇ ಕಮಲಮ್ಮ, ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿನ್ನದ ಡಾಬನ್ನು ಅವರ ಕೈಗೆ ಹಾಕಿ “ ಇದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಹಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಇದನ್ನು ನಾನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನೂ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿ ” ಎಂದಳು. ಸಾಹುಕಾರರು ಕಮಲಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡು

ತ್ತಲೇ ಇದ್ದರೂ ಅವರ ಕೈ ಮಾತ್ರ ಡಾಬನ್ನು ತೂಕ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಕಳ್ಳನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ತಮ್ಮ ಹಣಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಅವರಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯಾಗುವುದೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಖಾತರಿಯಾಯಿತು. ಅವರು ಹೋಟಲಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ವಾರಂಟಿನಮೇಲೆ ಬರೆದುಕೊಟ್ಟು ಸುಂದರರಾಜನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದೆ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅವಿಾನನು ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ “ಇವತ್ತು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೋರ್ಟಿಗೆ ಹಾಜರಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟ ಖಂಡೆಡೆ ಹೋಗಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಕಮಲಮ್ಮನೂ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಳ್ಳದೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು. ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಯಾವುದೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

೨೧

ಸಾಹುಕಾರ ಅಪ್ಪಾಜಿಯವರು ಆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೇ ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಹಿಂದಿ ರುಗಿದರು. ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ವಾರಂಟಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸಿದ ವಿಚಾರ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯಬಾರದೆಂಬುದು ಅವರ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಿತ್ತು. ಘಾತುಕತನಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆ ಸ್ವಭಾವದ ಮುಸುಕು ಒಂದು ಗುರಾಣಿ. ಅವರು ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಹೋಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಆ ರಾತ್ರಿ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳವಾಗಿದ್ದ ಸುದ್ದಿ, ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಕಳವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಲ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದೆರಡು ದೇವರ ಪೂಜೆಯ ಬಟ್ಟಲು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ತಟ್ಟೆ ಇವನ್ನು ಯಾರೋ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಸಾಹುಕಾರರ ಮನೆ ಯವರು ಕಳುವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಪ್ರಕಟಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಭಯ. ಅಲ್ಲದೆ ಮನೆಯ ಆಳು ಕರಿಯನ ಮೇಲೆಯೇ ಗುಮಾನಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವರು ಸಾಹುಕಾರರು ಬರಲಿ ಎಂದುಕೊಂಡು ಕರಿಯನಿಗೆ ಸಹ ತಮ್ಮ ಅನುಮಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸದೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ವಿಷಯ ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ “ಇದು ಪೋಲೀಸಿಗೆ ತಿಳಿಸುವ ಕಳವಲ್ಲ. ಹೆದರಿಸಿದರೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಲು ಸಿಕ್ಕುತ್ತೆ” ಎಂಬುದು ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಯಾಯಿತು. ಅವರು ಕರಿಯನನ್ನು ಕರೆದು ವಿಚಾರಿಸಿದರು, ಗದರಿಸಿದರು, ಹೆದರಿಸಿದರು. ಕರಿಯನಮೇಲೆ ಆ ಬಗೆಯ ಆರೋಪ ಹಿಂದೆಂದೂ ಬಂದಿರ

ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಕರಿಯನದು ಯಾವಾಗಲೂ ದುಂದು ವೆಚ್ಚ, ಅವನಿಗೆ ಸಾಲ ವಿಲ್ಲದ ದಿನಗಳೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಕೆಂಪಿ. ಕೆಂಪಿಯಂತಹ ಚೆಲುವೆ ರಂಭಾಪುರಿಯ ಸುತ್ತಲ ನೂರು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾದಕೂಡಲೇ ಕರಿಯನ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಕೆಂಪಿ ಪಟ್ಟಣದ ಸೀಮೆಯವಳು. ಮೈಸೂರು, ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಇರಲು ಅರ್ಹಳಾದವಳು. ಅವಳ ಧಳಕು, ಬೆಡಗು, ನಾಟಕದ ಸ್ತ್ರೀಯರ ವೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಕರಿಯ ಸುಮ್ಮನೆ ಅವಳ ಆಳಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತು ಬಂದರೆ ಕರಿಯ “ ಚಂದಾರಿ ಚೆಲೈ ಸೂರ್ಯನ ಸಮ ಅನ್ನೆ ” ಎನ್ನು ತ್ತಿದ್ದನು. ಕೆಂಪಿ ಹೆಚ್ಚಿಯನ್ನು ನೇರಿದ ಹೆಣ್ಣು ಆದರೂ ಯಾವ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ನೇರಿದ ಗೊಬ್ಬರ ಹೊರು ವುದು, ಕಳೆ ಕೀಳುವುದು ಮೈರು ರೇಪೆ ಮಾಡುವುದು, ಈ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಮೈ ಓಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗಂಡನಿಗೆ ಬಡಿಸಿ ನದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೀರೆ ಒಗೆದು ಕೊಂಡು ವಾತ್ರಿ ಬೆಳಗಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಉಳಿದ ಕಾಲವನ್ನೆಲ್ಲ ನಿತ್ಯಾ ಅಲಂಕಾರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು ಅವಳದು ನಿತ್ಯಾ ಒಂದೊಂದು ಹೊಸ ಧಳಕು. ರೈತನಾದ ಕರಿಯನ ಹೆಂಡತಿಯಾದರೂ ಆಕೆ ರೈತಗಿತ್ತಿಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಯ ನಾಲ್ಕಾರು ಧಳಕಿನ ಸೀರೆಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಅವುಗಳನ್ನು ಗಳಿಗೆಗೆ ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಉಡುತ್ತಾ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಾ, ಜನಗಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಕಾಫಿಯ ಮತ್ತು ಕಾಡುಹರಟೆಯ ಚಪಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳು ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆಯ ಮುಸುರಿ ತಿಕ್ಕುವುದನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಏನೂ ಸಂಪಾದನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮನೆ ಯಲ್ಲುಂಟಾದ ಬೇಸರಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಜಾಗಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು, ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೂರುತ್ತಿದ್ದಳು. ವ್ಯವಸಾಯದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿ ಜತೆಯಾಗದಿದ್ದರೆ ಗಂಡನೊಬ್ಬನಿಂದಲೇ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯು ಸಗಣೆಯನ್ನೂ ಗೊಬ್ಬ ರವನ್ನೂ ಹೊರಲು ಹಿಂದೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಕರಿಯ ತನ್ನ ಜವಾನು

ಗಳನ್ನು ವಾರ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತಾನೂ ಸಾಹುಕಾರರ' ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲ ಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದನು. ಆದರೂ ಅವನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯಿಂದ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಮಾರ್ಗ ಜನರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂದೇಹಾಸ್ಪದವಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು.

ಬೆಳ್ಳಿಯ ಬಟ್ಟಲು ತಟ್ಟೆಗಳು ಕಣ್ಮರೆಯಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ಸಾಹುಕಾರ್ ಅವ್ವಾಜಿಯವರು, ನಾಲ್ಕು ಮೈಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಫೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಶನ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ಕಳವಿನ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಕೊಡದೆ, ಸುಮ್ಮನೆ ಒಬ್ಬ ದಫದಾರನನ್ನು ಕರತಂದರು. ದಫದಾರರು ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡು ಊರವರಿಗೆಲ್ಲ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಸಾಹುಕಾರರು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ "ಜುಲುಮಿನ" ಕಾರ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಹೀಗೆ ಫೋಲೀಸ್ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳನ್ನು ಕರೆಸುತ್ತಿದ್ದುದು ವಾಡಿಕೆ. ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಿತೆಂದರೆ, ಸಾಹುಕಾರರ ಕೆಲಸ ಇರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಫೋಲೀಸಿನವರು "ನಮಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆ ಇದೆಯೆಲ್ಲ" ಎಂದುಕೊಂಡು ಸಾಹುಕಾರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆತಿಥ್ಯ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಹುಕಾರರೇ ನ್ಯಾಯಾಧಿಪತಿಗಳು. ಆ ನ್ಯಾಯಾಂಗದ ಕಾರ್ಯಾಂಗವೇ ಫೋಲೀಸು. ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಪಶುಬಲವೇ ಹೊರತು ಕಾನೂನಿನ ಬಲ ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಸಾಹುಕಾರರು ದಫದಾರರ ದರ್ಜೆ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕೆಳದರ್ಜೆಯ ನೌಕರರಿಂದ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರೇ ಹೊರತು, ಮೇಲಿನವರಿಗೆ ಇದರ ಗಂಭೀರತೆ ಸಹಿಸೋಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ದಫದಾರರು ಬಂದವರೇ ಸಾಹುಕಾರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಕರಿಯನ ಮೇಲೆ ಕಳವನ್ನು ರುಜುವಾತುಮಾಡಿದರು. "ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನೀನೊಬ್ಬನೇ ಅಳು. ಆದುದರಿಂದ ನೀನೇ ಕದ್ದಿರಬೇಕು. ನಿನ್ನನ್ನು ಫೋಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಶನ್‌ಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದರು. ಕೇಳಿ ಕರಿಯನ ಕೈಕಾಲುಗಳು ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗತೊಡಗಿದವು. ಹಿಂದೆ ಸಾಹುಕಾರರು ಫೋಲೀಸಿನವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ಗತಿಯಾಯಿತೆಂಬುದು ಕರಿಯನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಹುಕಾರರ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾದ ಚಿನ್ನ, ಸಾಹುಕಾರರ ಮನೆಯ ನೇಗ

ಲಿನ ಕಳವಿನ ಆವಾದನೆಯಿಂದ ಆರು ತಿಂಗಳು ಸೆರೆವಾಸ ಅನುಭವಿಸಿದುದನ್ನು ಅವನು ಎಂದೂ ಮರೆಯುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ಆ ನೇಗಿಲು ಸಾಹು ಕಾರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಸಾಹುಕಾರರು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡಬಲ್ಲರೆಂಬ ಭಯ ಅವನಿಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವನು “ಸ್ವಾಮಿ, ದೇವರಾಣಿಗೂ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು. ನನ್ನಂತಹ ಬಡಪಾಯಿಗೆ ಬೆಳ್ಳಿ ಪಾತ್ರೆ ಯಾಕೆ? ಅದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಯಾವ ಪಾಯಸ ಅಥವಾ ಹಾಲು ಹಾಕಬೇಕು? ನನುಗೇನು ಮಾಡಕೆ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲವೆ? ಬೇಕಾದರೆ ಬಂದು ನನ್ನ ಮನೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಿ” ಎಂದನು. ದಫೆದಾರರಿಗೂ ಬೇಕಾಗಿದ್ದುದು ಅದೇಯೆ. ಅವರು ಸಾಹುಕಾರರೊಂದಿಗೆ ಕರಿಯನ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು.

ಅದೊಂದು ಸಣ್ಣ ಗುಡಿಸಲು. ಅಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಬೇಕಾದ ವಸ್ತುಗಳು ಯಾವುವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಚೀಲದಲ್ಲಿ ರಾಗಿ, ನಾಲತ್ತಾರು ಮಡಿಕೆಗಳು, ಊಟದ ತಣಿಗೆಗಳು, ಚಾಪೆ, ಕಂಬಳಿ, ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಳುವಾದ ವಸ್ತುಗಳು ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು, ದಫೆದಾರರಿಗೂ ಸಾಹುಕಾರರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಇನ್ನು ಹುಡುಕತಕ್ಕ ಸಾಮಾನು ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಹುಕಾರರು ಇನ್ನಾವ ಉಪಾಯ ಯೋಚಿಸೋಣ ಎಂದು ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತರಾದರು. ದಫೆದಾರರೂ ಮೋಲಿಸಿನವರೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಹೆಚ್ಚು ಚಾಕ ಚಕ್ಯತೆಯಿಂದ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಟ್ಟದಮೇಲಿದ್ದ ಒಂದು ಮರದಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಅವರಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಕರಿಯನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಅದು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಾದುದರಿಂದ ಅದರಮೇಲೆ ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ಸಂಶಯವಿದ್ದಿರಲಾರದೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದ್ದನು. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ ದಫೆದಾರರು ಅದನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿದರು. ಕರಿಯನು “ಇದು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ. ಬಂದಿರುವ ಕಳವಿನ ಆವಾದನೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಹೊರತು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲವೆಲ್ಲ” ಎಂದನು. ದಫೆದಾರರು “ನಿನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಇರು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುರುಕಲು ಬೀಗವನ್ನು ಕೈಯಿಂದಲೇ ಅಮುಕಿ ಮುರಿದು ಹಾಕಿದರು. ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪಾತ್ರೆಗಳು ಇರಬಹುದೆಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಂತೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ದಫೆದಾರರು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ

ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಹಾಕತೊಡಗಿದರು. ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಹಳೆಯ ಮತ್ತು ಹೊಸ ಸೀರೆಗಳು. ಒಂದು ಕನ್ನಡಿ. ಆದರೆ, ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದಫೆದಾರರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾದುದು ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಸಣ್ಣ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ. ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಟಪಾಲಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದುದಾಗಿದ್ದು ಅದರ ಕಟ್ಟನ್ನು ಒಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನಗಳ ಕೆಳಗೆ ಅದು ಬಂದಿದ್ದಿತೆಂಬುದು ಅದರ ಮೇಲಿನ ಟಪಾಲ್ ಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದು ಇನ್ನೂರ್ ವಾಡಿದ “ಪ್ಯಾಕೆಟ್.” ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಚಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿಂದ ಬಂದಿದ್ದಿತು. ದಫೆದಾರರು ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ವಿಳಾಸವನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಅದು ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮಗ ಕೃಷ್ಣನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಆದರೆ, “ಪ್ಯಾಕೆಟ್” ನ್ನು ಒಡೆದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ತಪ್ಪಿ ಬಟ್ಟಲುಗಳು ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸಾಮಕಾರರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದರೂ, ಆ ನಿರಾಶೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಈ ಹೊಸ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವುಂಟಾಯಿತು.

ಆ “ಪ್ಯಾಕೆಟ್” ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಬಂದಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಳುವಾದ ವಸ್ತುಗಳಿಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ಒಡೆಸಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಅವರಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ಮೇಲೆ ಕೃಷ್ಣನ ವಿಳಾಸವಿದ್ದು ಅದು ಇನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿದ್ದಂತೆಯೇ ಕರಿಯನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಬಂದುದು ಅವರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದುದು ಕರಿಯನಿಗೂ ಸಹ ಮೊದಲು ಗೊತ್ತಿದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಕರಿಯನಿಗೆ ಅಕ್ಷರ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಾಗಿ ಅವನು ಅವನ್ನೂ ಹೆಂಡತಿಯ ಒಂದು ಸಾಧಾರಣ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯೆಂದೇ ಭಾವಿಸಿದನು. ಸಾಹುಕಾರರು “ಇದು ಯಾರ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ? ಏನಿದೆ ಇದರಲ್ಲಿ?” ಎಂದು ಕರಿಯನನ್ನು ಗದರಿಸುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕೇಳಿದರು. ಮೊದಲು ಕರಿಯನಿಗೂ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಕಳುವಾದ ವಸ್ತುವಿಗೂ ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗೂ ಏನಾದರೂ ಸಂಬಂಧವಿರಬಹುದೆ? ಎಂದು ಅವನು ಹೆದರಿದನು. ಇದು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ; ಕುಂಕುಮು ಸಾಧುವನ್ನಾದರೂ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಇವನ್ನು ನಾನು ಈಗಲೇ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದು” ಎಂದನು.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಹೊಳೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಕೆಂಪಿ, ಒಗೆದ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಕುಕ್ಕೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹಿಂಗಿರುಗಿದಳು. ತನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಅಟ್ಟದಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ

ಬಂದಿದ್ದನ್ನೂ ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಸಣ್ಣ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಸಾಹುಕಾರರು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದುದನ್ನೂ ವೋಲೀಸಿನವನೂ, ತನ್ನ ಗಂಡನೂ, ಇವ್ವದನ್ನೂ ಕಂಡು ಅವಳ ಮುಖ ವಿವರ್ಣವಾಯಿತು. ಬಿಸಿಲಿನಿಂದ ಕೆಂಪೇರಿದ್ದ ಅವಳ ಕೆನ್ನೆಗಳು ಭಯದಿಂದ ಗಳಿಗೆ ಗಳಿಗೆಗೆ ಕೆಂಪು, ಬಿಳುಪುಗಳ ವಿನ್ಯಾಸವನ್ನೇ ತೋರಿದುವು. ಸಾಹುಕಾರರ ಸನ್ನೆಯಮೇಲೆ ದಫೆದಾರರು ವರಿಸ್ತಿತಿಯನ್ನು ಹತೋಟಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಹೆವರಿಕೆಯಿಂದ ಕೆಂಪಿಯ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಮಾತೇ ಹೊರಡದಂತಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ವೋಲೀಸ್ ಉಡುವನ್ನು ಕಾಣದಿದ್ದರೆ ಕೆಂಪಿ ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಧವ ಮೊದಲೇ ವೋಲೀಸಿನವನನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಈಗ ಅವಳ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಮೊಳೆಯಿಂದ ಹೊಡೆದಂತೆ ಆಗಿತ್ತು. ಆ ಸ್ಥಳ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೂ ಅವಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ದಫೆದಾರರು “ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತು” ಎಂದು ಗದರಿಸಿದರು. ಹೆದರುತ್ತಾ ಹೆದರುತ್ತಾ ಕೆಂಪಿ, ನಾಲ್ಕು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಉತ್ತರ ಹೇಳತೊಡಗಿದಳು ದಫೆದಾರರು ಸರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕದಿದ್ದಾಗ ಸಾಹುಕಾರರೇ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಂಪಿ—ಹೇಳಿದ ಜವಾಬಿನ ಸಾರಾಂಶ ಹೀಗೆ ಇತ್ತು. “ಕೃಷ್ಣಯ್ಯನವರು ನನ್ನ ಜೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಬೇಡ ಅಂತ ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಕೇಳೋದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹಿಂವೆಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಸುಮಾರು ಎಂಟು ದಿನಗಳ ಕೆಳಗೆ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಬ್ಬಳೇ ಪಾತ್ರೆ ಬೆಳಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಬಂದು ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು, “ಇದನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡು, ನನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವೂ ಇದರಲ್ಲಿದೆ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಎಷ್ಟು ಆಸೆ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದಲಾದರೂ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿ” ಎಂದರು. ಎರಡು ಜತೆ ಚಿನ್ನದ ಬಳಿ ಎಂದೂ ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಇವತ್ತು ನಾಳೆ ಒಡೆಯೋಣ ಅಂತ ಇಟ್ಟಿದ್ದೆ. ವೊಟ್ಟ ಒಡೆಯೋದಕ್ಕೂ ಭಯವಾದ್ದರಿಂದ ಹಾಗೇ ಇಟ್ಟಿದ್ದೆ, ಬೇಕಾದರೆ ಈಗಲೂ ಕೃಷ್ಣಯ್ಯನವರಿಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನು ನಾನು ಕೃಷ್ಣಯ್ಯನವರಿಂದ ಕದಿಯಲಿಲ್ಲ.”

ದಫೆದಾರರು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಎರಡು ಮೂರು ಸಲ ತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡಿದರು. ವೋಸ್ಪಾಫೀಸಿನಿಂದ ಬಂದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಒಡೆದು ಮತ್ತೆ ಹಾಗೆಯೇ

ಮೊಳೆಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದಿರುವುದು ಅವರಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಕೃಷ್ಣ, ಒಡೆದು ನೋಡಿ ಮತ್ತೆ ಮೊಳೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಅಮುಕಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ತರಿಸಿದವನು ಅದನ್ನು ಒಡೆದು ನೋಡದೆ ಇರುತ್ತಾನೆಯೇ? ನೋಡಿಬಿಟ್ಟು, ಕೆಂಪಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆನಂದ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಲೆಂದೂ, ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಅವಳೇ ಮೊದಲು ಬಿಚ್ಚುವವಳೆಂದೂ ಹೊಸಾಹೊಸವೆಂದೂ ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೃಷ್ಣ “ ಪ್ಯಾಕೆಟ್ ” ನ್ನು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಮೊಳೆ ಹೊಡೆದು ಕೆಂಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವನೆಂದು, ಮನುಷ್ಯ ಸ್ವಭಾವವನ್ನರಿತ ದಫೆದಾರರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ದಫೆದಾರರೂ, ಸಾಹುಕಾರರೂ ಹೀಗೆ ವಿಚಾರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಗಂಡನ ಮುಖದಮೇಲೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಬಡಲಾವಣೆಯನ್ನು ಕೆಂಪಿ ಭಯದಿಂದ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕರಿಯನಿಗೆ, ಕಳುವಾಗಲಿ ಅಥವಾ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದ ಕಳವಿನ ಆಪಾದನೆಯಾಗಲಿ ನೆನಪಿದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಕೋಪ ಖೇದಗಳಿಂದ ಅವನ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಸೂಯೆಯಿಂದ ಮೈ ಧರಧರನೆ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಕೆಂಪಿಯನ್ನು ನುಂಗುವಂತೆಯೇ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದಫೆದಾರರು ಆ ವ್ಯಾಕೆಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದರು. ಕೆಂಪಿ ಹೇಳಿದ್ದಂತೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಜತೆ ಧಳಧಳವು ಚಿನ್ನದ ಬಳೆಗಳಿದ್ದವು ದಫೆದಾರರು ಆ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಗದ ನೋಡಿದರು ಅದೊಂದು ಲೆಕ್ಕಾಚಾರದ ಪಟ್ಟಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣನಿಂದ ಜನು ಹನ್ನೊಂದುವರೆ ತೊಲದ ಸರಪಣಿ ಕರಗಿಸಿದ ನಂತರ ಕೊಳೆ “ ತೇಮಾನ ” ಹೋಗ್ತು ಹನ್ನೊಂದುಕಾಲು ತೊಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಜತೆ ಬಳೆಗಳು. ಕೂಲಿ ಹದಿನಾಲ್ಕು ರೂಪಾಯಿ.” ಬಳೆಗಳ ನಿಜವಾದ ತೂಕ ತಿಳಿಯಲೆಂದು ಕೃಷ್ಣ ಆ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನೂ ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟಿದ್ದನೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ

ದಫೆದಾರರಿಗೆ ಆ ‘ ಬಿಲ್ ’ ನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಏನೂ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದರೂ ಸಾಹುಕಾರರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಮುಖದಮೇಲೆ ತಿಳವಿನ ಬೆಳಕು ಹರಿಯಿತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಕೃಷ್ಣನ ಹೆಂಡತಿಯ ಸರ ಕಳವಾದುದಕ್ಕೂ ಇದಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧ ಅವರಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೆಂಪಿಯ ಆಸೆಯಿಂದ ಕೃಷ್ಣನೇ ಹೆಂಡತಿಯ ಒಡವೆ ಕದ್ದು ಅದನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ ತನಗೆ

ಕಾದ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ, ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಕಳುವಿನ ಆಪಾದನೆಯನ್ನೂ
 ಂದರರಾಜನ ಹೆಂಡತಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿದ್ದ.
 ಏಕಾಕಾರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರವೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ
 ಖಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಯಾರಲ್ಲಿಯೂ ಕನಿಕರವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ
 ಂಡಣ್ಣನ ಮನೆಯವರ ಮೇಲೆಲ್ಲ, ಹಣದ ಕಾರಣದಿಂದ ದ್ವೇಷವಿದ್ದುದರಿಂದ
 ಷ್ಣನ ಅಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವುದೇ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಔತಣವಾ
 ಂತು. ಭಯದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಂಪಿಯನ್ನೂ ಕೋಪದಿಂದಲೂ ಅವ
 ಂನದಿಂದಲೂ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ಕರಿಯನನ್ನೂ ಅವರು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ದಫೆ
 ಂರರೊಂದಿಗೆ ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಸಮೇತ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟರು. ದಾರಿ
 ಂಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕವರಿಗೆಲ್ಲ ಅವರು “ ಕಳ್ಳನು ಸಿಕ್ಕಿದ ಬನ್ನಿ. ಈಗ ಎಲ್ಲ ಸ್ವಷ್ಟ
 ಂಗಿ ಹೋಯಿತು ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಹೊರಟರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಸಾಹು
 ಂದರ ಬೆಳ್ಳಿ ತಟ್ಟೆಗಳು ಕರಿಯನಿಂದ ಪತ್ತಿಯಾದುವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರು.
 ವರೆ ಸಾಹುಕಾರರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕಳುವೇ ಬೇರೆ; ಕಳ್ಳನೇ ಬೇರೆ. ಅಂತೂ
 ಂದರೆಡು ಗಳಿಗೆಗೊಳಗಾಗಿ ಊರಿನ ಜನರೆಲ್ಲ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಜಗಲಿ
 ಂಲೆ ಸೇರಿದರು. ವಿಷಯವೇನೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಯಾರೊಬ್ಬರಿಗೂ
 ಂದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಕುಳಿತಿವ್ವರು. ಸಾಹುಕಾ
 ಂರು, ಕರಿಯ ಕೆಂಪಿ ಫೋಲಿಸಿನವರು ಇವರನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಅವರೂ ಇತರ
 ಂತೆ ಸಾಹುಕಾರರ ಬೆಳ್ಳಿ ತಟ್ಟೆ ಬಟ್ಟಲು ಕರಿಯನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿರಬಹುದೆಂದು
 ಂವಿಸಿದರು. ಆದರೆ ಜನರೆಲ್ಲ ಬಂದು ತಮ್ಮ ಜಗಲಿ ಸೇರಿದಾಗ ಅನೇಕ
 ಂನಿರೀಕ್ಷಿತ ಅನಾಹುತಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿದ್ದ ಅವರಿಗೆ, ಇದೇನೋ
 ಂದು ಹೊಸ ಅಪಾಯ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಕೆಂಪಿ, ಗುಂಡಣ್ಣ
 ಂನರ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟಳು. ಕೃಷ್ಣ ಮನೆಯಲ್ಲಿ
 ಂರಲಿಲ್ಲ. ಕರಿಯನು ಗುಡುಗುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಗುಂಡಣ್ಣನವರನ್ನು “ ಕೃಷ್ಣ
 ಂನವರು ಎಲ್ಲಿ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು “ ಯಾಕೆ
 ಂಕೆ? ” ಎಂದು ಮೃದುವಾಗಿಯೇ ವಿಚಾರಿಸಿದರು. ವಯಸ್ಸಿನಿಂದಲೂ
 ಂಡತೆಯಿಂದಲೂ ಗೌರವಾರ್ಹರಾದ ಅವರನ್ನು ಕಂಡು, ಬಂದಿದ್ದವರ ವೇಗ

ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಅನಂತರ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಾಹುಕಾರರೇ ಆ ಪ್ಯಾಕೆಟ್‌ನ್ನು ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಮೊದಲು ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಾಹುಕಾರರು ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟ ಕೂಡಲೇ ಅವರಿಗೆ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳಂಬೆಳಕಾಗಿಯೇ ಅರ್ಥವಾದುವು. ದಾರಿದ್ರ್ಯದಲ್ಲಿಗಿದ್ದರೂ ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ನಾತ್ರಿಕರೂ ಧರ್ಮಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವರೂ ಆದ ಅವರಿಗೆ, ತುಂಬ ನಾಚಿಕೆಯೂ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಬೇಸರಿಕೆ ಜಿಗುಪ್ಸೆಗಳೂ ಉಂಟಾದುವು. ಕರಿಯನು ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ರೇಗಾಡಿದನು. ಸಾಹುಕಾರರು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರು.

ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯನಂತರ ಎಲ್ಲರೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಕದಲಿದರು. ಕೆಂಪಿ ಮಾತ್ರ ಒಳಗೆ ಅಳುತ್ತಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಕೃಷ್ಣನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು “ ನಿನ್ನ ಸರ ಹೋಗಿದ್ದ ದಾರಿ ಈಗಲಾದರೂ ತಿಳಿಯಿತೆ? ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಆ ಬಡವಾಯಿಯು (ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ) ತಲೆಗೆ ವಾವ ಕಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಒಂದು ಕಡಿ ಒಡವೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಸಂತೋಷ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡಿ ಗಂಡನು ತನಗೆ ಹೀಗೆ ಮೋಸಮಾಡಿದನೆಲ್ಲ ” ಎಂಬ ದುಃಖ. ಸಂತೋಷಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದುಃಖವೇ ಹೆಚ್ಚಾದುದನ್ನು ಅವಳು ಅನುಭವಿಸಿದಳು. ಇದುವರೆಗೆ ಒಡವೆ ಹೋಗಿದ್ದರೂ ಗಂಡ ತನ್ನಲ್ಲಿಪ್ರಾಣವುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದಾನೆಂದು ಅವಳು ಭಾವಿಸಿದಳು. ಬಡತನದಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ಅವಳ ಸಂಸಾರದ ಸಂಜೀವಿನಿಯಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಒಡವೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಆದರೆ ಗಂಡ ಅವರೊಂದಿಗೆ, ತನ್ನಿಂದ ದೂರನಾಗಿದ್ದಾನೆಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಈಗ ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಸರ ಬಂದಿದ್ದರೂ, ಸರ ಹೋದ ದಿನ ಆದುದರ ಹತ್ತರಷ್ಟು ದುಃಖವುಂಟಾಯಿತು. ಹೋಗಿದ್ದ ಸರವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಅಥವಾ ಹೋಗಿದ್ದರೂ ಚಿಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೋದ ಗಂಡ ನನ್ನ ಮತ್ತೆ ಸಂಪಾದಿಸುವುದೆಂತು? ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ತಡೆಯದಷ್ಟು ಅಳು ಬಂದಿತು. ಅವಳ ದುಃಖದ ಅವೇಗವನ್ನು ನೋಡಿ ಕೆಂಪಿಗೆ ಸಹ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಕೆಂಪಿ ಆ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಿಧಾನ

ವಾಗಿ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಕಾಲ್ತೆಗೆದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅಳುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಳು.

ಆ ಕೊಠಡಿ ಕೃಷ್ಣನ ಕೊಠಡಿ; ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕಿಟಕಿಯಿದ್ದ ಆ ಅಂಧಕಾರಮಯವಾದ ಕೋಣೆಗೆ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಗಲು ಹೊತ್ತು ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿದ್ದು ಹಾಸಿಗೆ ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣನ ಒಂದು ಟ್ರಂಕು. ಹಿಂದೆ ಕೃಷ್ಣ ಟ್ರಂಕಿನ ಬೀಗದಕೈಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಈಚೆಗೆ ೨-೩ ತಿಂಗಳುಗಳಿಂದ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಉರಿಗೆ ಬಂದನಂತರ ಕೃಷ್ಣ ಯಾವಾಗಲೂ ಟ್ರಂಕಿಗೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಬೀಗದಕೈಯನ್ನು ತನ್ನ ಜನಿವಾರದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬೀಗವನ್ನೂ ಸಹ ಅವನು ಇತರರ ಎದುರಿಗೆ ತೆರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೀಗ ತೆರೆದು ಅವನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತಿರುವಾಗ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದರೆ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದರೂ ಸರಿಯೇ — ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದವನಂತೆ ಸರಕ್ಕನೆ ಬೀಗ ಹಾಕಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಏನು ಮಹಾ ಅಲ್ಲಿರುವ ನಿಧಿ. ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೂ ಬೀಗ ಹಾಕುವುದನ್ನು ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲವೆಲ್ಲ?” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕೃಷ್ಣನು ಕೋಪದಿಂದಲೇ “ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ನಿನಗೇನು” ಎಂದಿದ್ದನು. “ಈ ಸಣ್ಣ ಮಾತಿಗೆ ಇವರಿಗ್ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ಕೋಪ” ಎಂಬುದು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇಂದು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅಳುತ್ತಾ ಹಾಸಿಗೆ ಒರಗಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿದ್ದವಳು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಕೃಷ್ಣನ ಟ್ರಂಕಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಕೃಷ್ಣ ಆತುರದಲ್ಲಿ ಬೀಗ ಹಾಕಿದಾಗ ಸರಿಯಾಗಿ ಹಾಕಿರಲಿಲ್ಲವೋ ಏನೋ? ಅಂತೂ ಬೀಗ ತೆರೆದು, ಚಿಲಕದಲ್ಲಿ ಅಲುಗಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಅಮುಕಿದರೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಬೀಗವಾದುದರಿಂದ ಕೃಷ್ಣ ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅಮುಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೀಗ ತೆರೆದಿದ್ದು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರೂ ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಅವಳು ಅದನ್ನು ಉದಾಸೀನವಾಗಿ ನೋಡಿದಳು. ಹಾಗೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ಒಂದು ಬೆಳಕು ಹೊಳೆಯಿತು. ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಬೀಗದಮೇಲೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಇದ್ದ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಅವಳಿಗೆ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದು, ಇದರಲ್ಲಿರುವ ಅಂತಹ ಪದಾರ್ಥತಾನೆ ಏನು ಎಂದು ಅವಳು ಚಿಂತಿ

ಸಿದಳು. ಕೃಷ್ಣನ ಆಸುರೀ ಭಾವನೆಯಿಂದ ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಕೃಷ್ಣನ ಮೇಲೆ ತುಂಬ ಕೋಪವೂ ಜಿಗುಪ್ಸೆಯೂ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು, ಅವಳು ವೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಅದರ ಮುಚ್ಚಳ ತೆರೆದು ಒಳಗಿದ್ದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನೋಡತೊಡಗಿದಳು ಆ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಅಪರೂಪವಸ್ತು ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಲಕಾಲದ ಹರಿದ ಒಂದು ಜರಿಯಪಂಚಿ, ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದ ಹಳೆಯ ಫೌಂಟನ್‌ವೆನ್, ಇನ್ಸುರೆನ್ಸ್ ಆಫೀಸಿನ ಎರಡು ಕವರುಗಳು. “ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟುಗುಟ್ಟು?” ಎಂದುಕೊಂಡು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ವೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದಳು. ಹಾಗೆ ಮುಚ್ಚುವಾಗ ಆ ಮುಚ್ಚಳದ ಒಳಗಡೆ, ಕಾನಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಗದ ಸಿಕ್ಕಿಸುವುವಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಕ್ಕೋಟಿ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅದೂ ಒಂದು ಹಳೆಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಕಾಗದವೆಂದೇ ತಿಳಿದು ನೋಡೋಣ ಎಂದು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಲಕ್ಕೋಟಿಯನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಒದರಿದಳು. ಅದರೊಳಗಿನಿಂದ ಎರಡು ಕಾಗದಗಳು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದವು. ಮೊದಲನೆಯದು ಸತ್ಯನಾಥನು ಜ್ಯಯಲರಿ ಮಾರ್ಪಾನ ಕಾಗದ; ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದಪ್ಪ ದಪ್ಪ ಅಕ್ಷರದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣನ ಹೆಸರಿಗೆ ಬರೆದಿತ್ತು. “ನಿಮ್ಮ ಸರ, ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಹನ್ನೆರಡು ತೊಲ ಇಲ್ಲ. ಹನ್ನೊಂದುವರೆ ತೊಲ ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ನಿಮ್ಮ ಆರ್ಡರಿನಂತೆ ಎರಡು ಜತೆ ಬಹಳ ಸರ್ವಿನೆನ ಪ್ಯಾಟರ್ನ್ ಬಳೆ ಮಾಡಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಕೂಲಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ನೀವು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಾಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಸ್ಟೇಷನರಿ ಬ್ರಾಂಚ್‌ನಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಟಾಯಿಲೆಟ್ ಸಾಯಾನು, ಸುಗಂಧ ಕೇಶಶೈಲ, ಈವನಿಂಗ್ ಇನ್‌ಪ್ಯಾರಿಸ್ ಸೆಂಟ್, ಹ್ಯಾಂಡ್‌ಕರಚಿಸ್, ದಂತದ ಬಾಚಣಿಗೆಗಳು, ಕನ್ನಡಿ ಇವುಗಳ ಬೆಲೆ ನಲವತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿ ಆಗಿದೆ. ಆ ಬಿಲ್‌ನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಅರವತ್ತೊಂದು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದು.”

ಎರಡನೆಯ ಕಾಗದ ಆ ಟಾಯಿಲೆಟ್ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಬಿಲ್ ಆಗಿತ್ತು. ಆ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆ ರಾತ್ರಿ ತಾವು ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡಿದ್ದ ಆ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದವು. ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ಕಿರಾತರು ಈಟಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಿವಿಯಲು ಸಿದ್ಧ

ಶಾಗಿರುವಾಗ, ಅವರ ನಡುವೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತಿರುವ ಹೆಣ್ಣುಹುಲೈ ಯಂತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಅಂದಿನ ಬೆದರಿದ ನೋಟ ಅವಳಿಗೆ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂತು. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆದರಿದ್ದುದನ್ನು ಆಕೆ ಎಂದೂ ನೋಡಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಎಷ್ಟೇ ಅಸಮಾ ಘಾನವಿದ್ದರೂ, ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಾನವಾದ ಸ್ತ್ರೀತ್ವ ಅವಳನ್ನು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬಂಧಿಸಿತ್ತು. ಆ ಕಾರುಣ್ಯದಿಂದಲೇ, ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪಕ್ಷವನ್ನೇ ಹಿಡಿದು ವಾದಿಸಿದ್ದರೂ ಸಿಂಗಾರಮ್ಮ ನನ್ನು ಕರೆತಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮಾನಭಂಗ ಮಾಡಿದುದನ್ನು ಮಹಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂದೂ ಒಪ್ಪಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಆ ಅಲಂಕಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ದುರ್ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದರೂ, ಸಿಂಗಾರಮ್ಮನಂತಹ ನೀಚಳ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಯ ವಂಚಾಯ್ತಿ ಆವಶ್ಯಕವಿರಲಿಲ್ಲ ವೆಂದು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದಳು. ಈಗ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತರಿಸಿದ್ದ ಬಿಲ್ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಗಂಡನೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ್ದನೆಂದೂ, ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಆ ವಸ್ತುಗಳು ಸಿಕ್ಕುವುದಕ್ಕೂ ತನ್ನ ಗಂಡನೇ ಕಾರಣವೆಂದೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಭಾವಜನ್ಯವಾದ ಬುದ್ಧಿ ಕುಶಲತೆಯಿಂದ ಆಕೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ತನ್ನ ದಾರಿಗೆ ಎಳೆಯಲು ಗಂಡನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದುದರಿಂದ ಅವಳಮೇಲೆ ಈ ಅಸವಾದ ಬರುವಂತೆ ತನ್ನ ಗಂಡ ಮಾಡಿದ್ದನೆಂದೂ ಅರಿತುಕೊಂಡಳು. ಒಡನೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಕನಿಕರವುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಆ ಕನಿಕರ ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪುರ್ಣವಾಗಿ ತುಂಬಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗಾಗಿ ಸಹ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೀರು ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುರಿಯಿತು. ಅತ್ತು ಅತ್ತು ಸೊರಗಿ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ನಿತ್ಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದಳು.

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ವೇಳೆಗೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೂ ಅವನಿಗೂ ವಾಗ್ವಾದವಾಯಿತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಸಿಟ್ಟು ಅವಮಾನ ತಾಳಲಾರದೆ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬಯ್ಯರು. ಅವನೂ ಕೋಪದ ಅವೇಶದಲ್ಲಿ

ತಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೇನೆಂಬುದರ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದದ್ದನ್ನು ಕೂಗಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು “ ನಿನ್ನಂತಹ ಪೋಕರಿ ಇರುವ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಮಾನಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದರು. ಕೃಷ್ಣ ಅಷ್ಟೇ ಕೋಪದಿಂದ “ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿರುವವರಾರು ? ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಗೆ ಅವನು ಹೋದಕೂಡಲೇ, ತಾನು ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬಾಗಿಲು ಮೇಲೆದ್ದಿರುವುದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ತಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತಿದ್ದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನಿಗೆ ಆ ಕೋಪವಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಅಜಾಗ್ರತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರವುಂಟಾಯಿತು. ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮೊದಲು ಬಿದ್ದುದು ಕವರಿನಿಂದ ತೆರೆದು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಜ್ಯಾಯಲರಿ ಮಾರ್ಪ್ಪ ಕಾಗದ ಮತ್ತು ಟಾಯಿಲೆಟ್ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಬಿಲ್ ; ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ತಾನು ಕೆಂಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಬಳೆಗಳಿದ್ದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆರೆದಿರುವುದು ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನ ಕಣ್ಣು ಕೋಪದಿಂದ ಅದುರಿತು. ಆದರೆ ಮುಖ ಅವಮಾನದಿಂದ ಬಾಡಿತು. ಅವನು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ “ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಯಾಕೆ ತೆರೆದೆ ? ತೆರೆಯಕೂಡದೆಂದು ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲವೆ ? ” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಅತಿ ಭಯ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆಯಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಕೃಷ್ಣ ಅವಳನ್ನು ಬಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಮದುವೆಯಾಗೆ ಹದಿನೈದು ವರುಷ ಕಳೆದು ನಾಲ್ಕಾರು ಮಕ್ಕಳಾಗಿದ್ದರೂ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗಂಡನಿಂದ ಬಡಿತಗಳು ಬೀಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದವು. ಆಗಲೆಲ್ಲ ತನ್ನದೇ ತಪ್ಪು ಎಂದು ಅವಳು ಭಾವಿಸಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಕೃಷ್ಣನ ನೀಚತನ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಭಯ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಅವಳು “ ಹೌದು. ನಾನೇ ತೆರೆದೆ, ಯಾಕೆ ತೆರೆಯಬಾರದು ? ನಿಮ್ಮ ಲೀಲೆಗಳು ನನಗೆ ತಿಳಿದು ಬಿಟ್ಟವೆಲ್ಲ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಕೋಪವಲ್ಲವೆ ? ” ಎಂದಳು. ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ದುಃಖದ ಬೇಸರ—ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಎಂಬ ಜಗುಪ್ಪೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. “ ಹಾ ! ಏನೆಂದೆ ? ” ಎಂದು ಕೃಷ್ಣನು ಸುತ್ತ ನೋಡಿದನು. ಹುಣಸೆಹಣ್ಣನ್ನು ಜಜ್ಜಲು ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಸುತ್ತಿಗೆ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ

ಬಿತ್ತು. ಉನ್ಮತ್ತನಂತಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣ ಆ ಸುತ್ತಿಗೆಯನ್ನೇ ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಅದರಿಂದ ಒಂದು ಏಟು ಬಿದ್ದರೂ ತಾನು ಜೀವಂತ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಕೃಷ್ಣ ಅವರಿಂದ ಹೊಡೆಯುವುದೂ ನಿಶ್ಚಯವೆಂದು ಆಕೆಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಾಗುತ್ತಾ ಅವೆಲ್ಲ ಹಿಂದಲಿರುವ ನಡವೆದು ಬಂದ ಸಂಪ್ರದಾಯವೇ? ಹಿಂದೆ ಕೃಷ್ಣ, ಹೊಡೆಯಲು ಕೈ ಎತ್ತಿದಾಗ ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳಿಗೆ, ಈಗ ಭಯವೇ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೃಷ್ಣನು ಸುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿದನು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಏನಾಯಿತೋ? ಏಟು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಸುತ್ತಿಗೆ ಯನ್ನು ಕೃಷ್ಣ ಕೋಪವಿಂದ ದೂರ ಎಸೆದು ಮಾತನಾಡದೆ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಹೋದನು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳೆಂದ ನೀರು ಒಂದೇನಮನೆ ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾದರೂ ಕೃಷ್ಣ ಮನೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆಲ್ಲಾ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗಾಬರಿಯೂ ದುಃಖವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿತು. “ಅವರು ಬರದೇ ಹಾಗೆಯೇ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೊರಟುಹೋದರೆ ಏನು ಗತಿ? ಅಯ್ಯೋ ನಾನು ಏಕೆ ನನ್ನ ಅಸಮಾಧಾನ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಹೇಗಾದರೂ ಅವರ ವಾಡಿಗೆ ಅವರು ಇರಲಿ, ಎಂದು ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಿತ್ತೆಲ್ಲ? ಅವರ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡು ನನಗೆ ಆಗಬೇಕಾದುದೇನು? ಸದ್ಯ ಈ ಸಲ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕೆಲ್ಲ ಎಂದು ಅವಳು ಕೊರಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿಕೊಂಡರೂ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾತ್ರ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ತಿರಸ್ಕೃತರಾದ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಸಹ ಕಾಣದೆ ನೆಲದಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡು ನಿದ್ರೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು.

ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕೃಷ್ಣ ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಹೆದರುತ್ತ ಹೆದರುತ್ತ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಭಯದಿಂದಲೇ ನೋಡಿದಳು. ಕೃಷ್ಣ ಬಹಳ ಕೋಪವಿಂದಲೇ ಹಿಂದಿರುಗುವನೆಂದು ಆಕೆ ಭಾವಿಸಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಕೃಷ್ಣನ ಮುಖ ಬಹಳ ಶಾಂತವಾಗಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಸಪ್ತಗಾಗಿತ್ತು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡುವ ಧೈರ್ಯ ಅವನಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಮಾನವನ್ನು ಹೊಂದಿದವನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ಥಳವನ್ನು ಹುಡುಕುವಂತೆ ಕೃಷ್ಣ ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆ ಪುನೇಶಿ

ಸುವುದರಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿರುವರೆಂದೇ ಅವನ ಭಾವನೆಯಾಗಿತ್ತು. ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಅವನನ್ನು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಎಳೆ ಊಟಮಾಡಿ” ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡದೆಯೇ “ಇಲ್ಲ ಹಸಿವಾಗಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಹಸಿವಾಗದೆ ಏನು? ಬೆಳಗಿನಿಂದಲೂ ಊಟಮಾಡಿಲ್ಲ. ಬಿಸಿಬಿಸಿಯಾಗಿ ಆನ್ನ ನಾರು ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನಾನೂ ಇನ್ನೂ ಊಟಮಾಡಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಾಡದೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಒಳಗೆ ನಡೆದು ಊಟಮಾಡಿದನು. ಅವನ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೇ “ಅಯ್ಯೋ ವಾವ” ಎನ್ನಿಸಿತು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಊಟಮಾಡಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಳು.

ಆದರೆ, ಕೃಷ್ಣನ ಬುದ್ಧಿ ಸ್ಥಿತಿ ಸ್ಥಿತಿಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಎದ್ದವನೇ ಅವನು ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೊರಟುಕೊಂಡನು. ತನ್ನ ಮೇಲಿನ ಕೋವಚ್ಛಂತ, ಅವನಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲು ಬೇಸರಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದ್ದಿತೆಂದು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ತಮ್ಮ ಶಾಲೆ ಮುಚ್ಚಿದಾರ್ಥವಾಗಿ ನಾಮದ ಪಟ್ಟಿಗೆ ವಂಚಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಖಬೀಜವಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಗಾಬರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಗಂಟನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ನಂತರ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು, ಹೆಂಡತಿ ಕಲ್ಯಾಣಿಯನ್ನು ಕರೆದು “ಇನ್ನು ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಇರಲಾರ. ಈ ಹೊಲನು, ನುತ ನಾಕು, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಕೃಷ್ಣನ ಅನಾಚಾರದ ಮಾತೇ ಮಾತಾಗಿದೆ. ನಿನಗೂ ಇಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ಹೊರಡು, ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನ ಮಗ ವೇದಾಂತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಇಮ್ಮುಬಿಡೋಣ” ಎಂದರು. ಕಲ್ಯಾಣಿಗೂ ರಂಭಾಪುರಿಯ ಮನೆ ಬೇಸರವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ವೇದಾಂತನ ಹೆಂಡತಿ, ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ತಾಯಿ ಕಡೆ ಸಂಬಂಧ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಸರಿಕೆ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು “ಪದೇ ಪದೇ ನಾನು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಇದ್ದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತುಗಳು ಇಂದು ನಿಜವಾಗಿವೆ. ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮನ ಮೇಲೆಯೂ ಬೇಸರಿಕೆಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರು ಅವಳನ್ನು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಕಲ್ಯಾಣಿಯೂ ತನ್ನ ಗಂಟನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹೊರಡಲು

ಸನ್ನದ್ಧಳಾದಳು. “ ಸುಂದರರಾಜ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ವಾಸಿ ” ಎಂಬ ಚಪಲವೊಂದು ಮಾತ್ರ ಅವಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ತಮ್ಮ ಮಡಿಚೀಲವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತರು. ಅವರನ್ನು ರೈಲು ಸ್ಟೇಶನ್‌ಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಒಂದು ಬೋಳುಗಾಡಿ ಬಂದು ನಿಂತಿತ್ತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರನ್ನು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಸವಾಧಾನಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಅವಳಮೇಲೂ ರೇಗಿ ಕಲ್ಯಾಣಿಯನ್ನು ಅವಸರಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನೇನು ಕಲ್ಯಾಣಿ ಗಂಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಡಬೇಕು ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದು ಅತ್ತೆಯ ಮುಂದೆ ಅಳುತ್ತಾ ನಿಂತಳು. “ ಅವರ ಬುದ್ಧಿ ಈಗ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಮಾವಂದಿರು ನೀವು ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರಟುಹೋದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುವವರು ಕೇಳುವವರು ಯಾರೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆಕೆಂ ಬಹಳ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮಾವಂದಿರಿಗೆ ಹೇಳೋಕೆ ನನಗೆ ಧೈರ್ಯ ಇಲ್ಲ. ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವರನ್ನೇ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ನೀವೂ ಹೊರಟುಹೋದರೆ ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಹೇಗೆ ಇರಲಿ ? ನೀವು ನನಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಕಾಲಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕನಿಕರ ಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಅವಳಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮರುಕವುಂಟಾಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ತನ್ನನ್ನು ಅವಸರ ಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಕಲ್ಯಾಣಿ “ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಹಳ ಗಾಬರಿಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಅಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಹೋಗಬೇಡ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನನಗೂ ಭಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರೆ ಹೊಳೆ ಭಾವಿ ಮುಳುಗಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಏನು ಮಾಡಲಿ ? ” ಎಂದಳು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಕಾದು ಕಾದು ಸಹನೆ ಮಿತಿಮೀರುತ್ತಾ ಬಂದಿತ್ತು. ಅವರು “ ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟ, ನಾನಂತೂ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೂ ಇನ್ನು ನಿಲ್ಲಲಾರೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ “ ನಿಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿ ” ಎಂದು ಕಲ್ಯಾಣಿ ಕಿರುಚುತ್ತಿದ್ದರೂ ಗಾಡಿ ಏರಿ ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಶನ್‌ಗೆ ಹೊರಟಿಹೋದರು. ಕಲ್ಯಾಣಿಯೂ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ತಂದುಕೊಂಡು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು.

ತನಗುಂಟಾದ ಅವಮಾನದಿಂದ ಕೃಷ್ಣ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆಯೇ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಅವನು ಹುಲಿಯ ಎದುರಿನ ಹುಲ್ಲೆ ಯಂತಾಗಿದ್ದನು ಇದರಿಂದ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಮೇಲೆ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಪರಿಣಾಮವುಂಟಾಯಿತು ಗಂಡ ತನ್ನನ್ನು ಬಡಿವಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವನನ್ನೂ ತಾನು ಬಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದ್ದವಳು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಿಂದೊಂದು ಸಲ ಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಯಾವುದೋ ಮಾತಿಗೆ, ಬಾಯಿಗೆ ನೀರು ಕೇಳುವ ವರೆಗೆ ಬಡಿದಿದ್ದನು. ಆ ದಿನ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ “ ಇವರನ್ನೂ ಹೀಗೆ ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಹೊಡೆಯಬೇಕಲ್ಲ” ಎಂದು ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಗ ಕೃಷ್ಣನ ಮೇಲೆ ಎನೂ ದೂರು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುದು ತನ್ನ ಗಂಡನು ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ. ಆಗ ಕೃಷ್ಣ ಯಾವ ತಪ್ಪನ್ನೂ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಆ ತಪ್ಪು ಹೆಂಡತಿಗೂ ಇತರರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಚೆಗೆ ಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಹೇಡಿಯೂ ನಮ್ಮನೂ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅವಳನ್ನು ಕತ್ತಿತ್ತಿ ಮಾತನಾಡಿಸುವ ಅಥವಾ ಅವಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುವ ಧೈರ್ಯ ಸಹ ಅವನಿಗೆ ಇದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಸೆರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಪರಾಧಿಯು ಸೆರೆಮನೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ಅವನು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬೆನ್ನು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಆದಾಗ ಅವಳನ್ನು ಕದ್ದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯ ತಪ್ಪೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನು ಬಹಳ ದೀನನಾಗಿದ್ದನು. ಗಂಡನ ಆ ದೈನ್ಯ ವನ್ನು ಸಹಿಸುವುದು ತನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿದಾಗ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅವಳೇ ಅರಿಯಲಾರದವಳಾದಳು. “ ಗಂಡ ಏನೋ ಒಂದು ತಪ್ಪುಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಆಯಿತು. ಅದನ್ನು ಮರೆತು ತಲೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಜೋರಾಗಿರಬೇಕು. ಗಂಡನು ಯಾವಾ ಲೂ ಒಹದ್ದೂ ರ್ನಾಗಿರಬೇಕು ನನ್ನನ್ನೇ ಬಡಿದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಅವರ ಈ ದೈನ್ಯ ತರವಲ್ಲ. ಹಿಂದಲಜೋರು ಇವರಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಬಂದೀತೋ ” ಎಂದು ಅವಳು ಆಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಈಚೆಗಂತೂ ಕೃಷ್ಣ ಮನೆಗೆ ಬರುವುದು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ರಾತ್ರಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅನೇಕ ದಿನಗಳು ಅವನು ಊಟಮಾಡದೆಯೇ

ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂದು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಊಟವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಕೃಷ್ಣ ಇನ್ನೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಮಲಗಿ ಒಂದು ಗಂಟೆಯಮೇಲೆ ಆಗಿತ್ತು. ಗಂಡನ ಆಗಮನವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಚಾಪೆಯಮೇಲೆ ದಿಂಬಿಗೆ ಒಂದು ಮಣಿಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಲಗಿದ್ದಳು. ಶ್ರಮದಿಂದಲೂ ಸೆಖೆಯಿಂದಲೂ ಅವಳಿಗೆ ಹಾಗೇ ನ್ನಲ್ಪ ಜೊಂಪು ಹತ್ತಿತು. ಅನಂತರ ಅವಳು ಕಣ್ಣಿಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿವಾಗ ಕೃಷ್ಣ ಕೊರಡಿಯ ವೆಟ್ಟಿಗೆನುಂದೆ ಕುಳಿತಿರುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಕೃಷ್ಣನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಪೂಜೆಗೆಂದು ತೆಗೆದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಪರ ಇತ್ತು. ಈಜಿಗೆ ಕೃಷ್ಣ ಅದರ ಮುಂದೆ ಹಿಂದಲಂತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜಪಕ್ಕೆ ಕೂರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಪಠವೆಲ್ಲ ಧೂಳು ಕಸದಿಂದ ತುಂಬಿತ್ತು, ಕೃಷ್ಣ ಅವನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ತೊಡೆದು ಧೂಳನ್ನು ಬಾಯಿಂದ ಊದುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎದ್ದು ಅವನ ಸವಿಸಾಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ “ಬಹಳ ದಿನಗಳಿಂದ ಆ ಪಠವನ್ನು ತೊಡೆಯಿಲ್ಲ. ಆದಕ್ಕೇ ಹೀಗೆ ಧೂಳು ಮುಚ್ಚಿದೆ” ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಮಾತನಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು ಅನಂತರ “ನನ್ನ ಸಂನಾರವೂ ಹೀಗೆ ಆಯಿತು. ಧೂಳು ಮುಳಿನವಾಗಿದೆ” ಎಂದನು. “ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಚೆನ್ನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗುತ್ತಿತ್ತು” ಎಂದನು. ಆ ಮಾತಿನಲ್ಲಿದ್ದ ವೇದನೆ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದರೂ; ಅವಳು ಬಹಳ ದಿನಗಳಿಂದ ಕೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿಯೇಬಿಟ್ಟಳು. “ನಿಮಗೆ ಯಾಕೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಮೇಲೆ ಅಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು?” ಎಂದು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನ ನೋವೂ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು “ನನ್ನಿಂದ ಬಹಳ ತಪ್ಪು ನಡೆದುಹೋಯಿತು. ಅಸೆಯಿಂದ ಪ.ನುಷ್ಯ ನೀಚ ನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಕುರುಡನಾಗುತ್ತಾನೆ, ವಶುವಾಗುತ್ತಾನೆ, ನಿನ್ನ ಸುಖವನ್ನೂ ನಾನು ಕಷ್ಟ. ನೀನು ಭೂದೇವಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿಬಿಡು” ಎಂದನು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಆ ಮಾತನ್ನೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಯಾಕೆ ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ನನಗೆ ಎಂದಿದ್ದರೂ ನೀವೇ ಗತಿ, ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ?” ಎಂದಳು. ಕೃಷ್ಣನು, “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು. ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತಾಳೆ. ತಪ್ಪೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಕೃಷ್ಣನಿಗೂ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬಂತು. ಅಂತಹ ನಿದ್ರೆ ಅವರಿಗೆ ಬಂದು ತುಂಬ ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು, ಅವರು ಮತ್ತೆ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಹತ್ತಿರವಾದರು. ಅವರನ್ನು ಅಗಲಿಸಿದ್ದ ಅವರ ಮಧ್ಯೆ ಇದ್ದ ಯಾವುದೋ ಪಿಶಾಚ ತೊಲಗಿ, ಅವರಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಮೊರೆತು ಹೊಸ ಬಾಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

೨೨

ಸುಂದರರಾಜ ನಾಹುಕಾರರ ಕೈಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋದನು. ತನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆಗೆ ಕಾರಣರಾರೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಮೊದಲ ದಿನ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ ಮರುದಿನ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನ್ವೇಮ ಕನಿಕರವುಂಟಾಯಿತು. ಒಂದು ಸಲ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಆಸೆಯಾಯಿತು. ಅದರ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಅವನಿಗೆ ಧೈರವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮತ್ತೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶ ರಹಿತ ಜೀವನವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಸಿನಿಮಾ, ಹೋಟೆಲುಗಳನ್ನು ತಿರುಗುತ್ತಾ ಕಾಲಹರಣತೊಡಗಿದನು. ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗುವುದು ಅವನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಯಾರ ಮೇಲೆಯೂ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿ ವ್ಯೇಷವಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಬಾಳಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ; ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಧೈರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ದಿನ ಕಳೆದಂತೆಲ್ಲ ಅವನ ಈ ಆಸೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ನಡೆಯಿತು. ಆಸೆ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಹೆಂಡತಿ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತ ದೇವತೆಯಾಗಿ, ತನಗೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಎಟಕಲಾರದಷ್ಟು ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಹೆಂಡತಿಯೇ ಇಷ್ಟು ಅಪರೂಪವಾಗಿದ್ದಿರಲಾರಳೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದನು. ಒಬ್ಬ ಮೂರನೆಯ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ಅವನು ತನ್ನನ್ನೇ ನೋಡಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ವಿನೋದವೂ ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಕನಿಕರವೂ ಉಂಟಾಯಿತು.

ತನ್ನ ತಂದೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ವೇದಾಂತನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರುವುದು ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ಅವರನ್ನು ಒಂದು ದಿನ ಮಾತ್ರ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದನು. ಅನಂತರ ಅವರನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಲು

ಇವನಿಗೆ ಹೇಗೋ ಮನಸ್ಸು ಹಿಂದೆಗೆಯಿತು. ಬೆಂಗಳೂರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿ ಇದರೂ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಅದನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಳೆಯ ಸೆಗಳ ಪೈಕಿ ಸಂಗೀತದ ಆಸೆಯೊಂದು ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಇದ್ದಿತು. ಉತ್ತರ ದೇಶದ ಹಿಂದಿ ಸಿನಿಮಾಗಳ ಸಂಗೀತ, ದಾಕ್ಷಿಣಾತ್ಯ ಸಂಗೀತದಷ್ಟು ಇವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಿಡಿಸದಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಋಪು ತೋರದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ನೇಳೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ತ್ಯಾಗರಾಜ ಸಭೆ ರುವರು ಚೈತ್ರ ನವರಾತ್ರಿಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶದ ಪ್ರಬಲ ಗಾಯ ಕರ ಕಛೇರಿಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದ್ದರು. ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ದಿವಸ ಗಾನಾವೃತ್ತ ರಾಹಿನಿ. ಕಛೇರಿ ಮಾಡುವವರ ಹೆಸರುಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಲೇ ಓಂದರರಾಜನಿಗೆ ಬಾಯಿ ನೀರು ಕರೆಯಿತು. ಯಾವ ಕಾರ್ಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಸಾಲಕಳೆಯುವುದಕ್ಕೇ ತೋರದೆ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ, ತ್ಯಾಗ ರಾಜ ಸಭೆಯ ಮಂಟಪ, ದೇವಲೋಕದ ನಂದನ ವನದ ಆಕರ್ಷಣೆಯಾ ಮಿತು. ನಿರಹಿಯಾದ ಅವನ ತಾಪ, ಗಾನದಿಂದ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರೂ ಇವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ನೆಮ್ಮದಿಯುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜನ ಮನಸ್ಸಿನ ನಿಲುವು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಫವಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಒಡವೆ ಸುಂದರರಾಜನ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಖೋದುದೂ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಕರಸ್ಪರ ಅವಲಂಬನವಿಲ್ಲದೆ ಸುಖಶಾಂತಿಗಳಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವರು ಹಿಂದಲಕಾಲದವರು. ಹೆತ್ತು ಜನಗಳ ಫಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಗಳಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಅವ ಗೆ ಧೈರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಸುಂದರರಾಜನೂ ಗಂಡ ಹೆಂಡ ರಾಗಿ ಸಂಸಾರಮಾಡುವುದು ನ್ಯಾಯ ಧರ್ಮ ಸರಿಯಾದುದು ಸುಖವಾ ಓದು, ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಆ ನಂಬಿಕೆ ರನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಕಲ್ಯಾಣಿಯ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಸಹ ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಂಜರಿದರು. ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜನರ ಎದುರಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ 'ಮ್ಮ ಮನೆಯವರ ಎದುರಿಗೆ ಸಹ, ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಫವರಿಗೆ ಧೈರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೂ ಇದೇ

ಭಾವನೆ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಗೋ ಆಕೆಯ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದಲೇ ಆರಿತರು ಹಳ್ಳಿಯವಳಾದ ಹಳೆಯ ಕಾಲದ ವೈದಿಕರ ಮಗಳಾದ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ, ಈ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಸಮಾಜವಿರುದ್ಧವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿರುವುದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಾಗ, ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ಗಾಬರಿಯೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಗಂಡ ಹೆಂಡರು ಒಂದು ಸಲ ಕೂಡ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಕೇಳದಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ತಮ್ಮ ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧವಾದ, ತುಂಬಿದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಮೊಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತು ಕಳಂಕಿನಿ ಎಂದು ಹೆಸರಾದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹೆಸರನ್ನೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಶಾಮು, ಕೃಷ್ಣ, ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇವರೆಲ್ಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು “ಅವಳು” ಎಂದು ಸಂಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಆಕೆಯನ್ನು ಆ ಮೂಳಿ ಎಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. “ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು ತುಂಬಿವೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮದುವೆ ಮುಂಜಿ ರೋಚನ ಪರಂಪರೆಗಳು ಆಗಬೇಕು. ಹಾಲಿನ ಮಡಕೆಗೆ ಹುಳಿ ಹಿಂಡಿದ ಹಾಗೆ, ಈ ಮೂದೇವಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಇದು ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ತೀರುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಯಾವ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತಲೆ ಹಾಕಿ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೆಡಿಸಿಬಿಡುತ್ತದೆಯೋ. ಈ ಅನಾಂತರ ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ಲಿ ತಿಳಿಯದ್ದು ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಕೀಟಲೆಯವರೇ. ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶಿವಪೂಜೆ ನಡುವೆ ಕರಡಿ ಬಿಟ್ಟಂತೆ, ಇಲ್ಲದ್ದು ಉಂಟಾದ್ದು ಹೇಳಿ ಇವರು, ಗೊತ್ತಾದ ಮದುವೆ ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಹೇಸುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಕೂಗಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಎದುರಿಗೇ ಆದರೂ ಸಹ “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಯಾಕೆ ಬಾಳಬಾರದು?” ಎಂದು ಹೇಳಲು ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಧೈರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ತನು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದವೇಲೆಯಂತೂ, ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ತಾವು ಕತ್ತರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಅಡಕೆಯಂತಾದರು. ಸಕಲಗುಣ ಪರಿಪೂರ್ಣಳಾದ ನಮ್ರಳಾದ ತಾನಾಗಿಯೇ ಮನೆಗೆ ಯಾವ ಕಷ್ಟ-ಅವಮಾನವನ್ನೂ ಸಹಿಸಲು ಸಿದ್ಧಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಸೊನೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಆದರೆ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗೋ

ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಣುವಂತೆ ವ್ಯಭಿಚಾರದಿಂದ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತವಳನ್ನು, ಮನೆಗೂ ಊರಿಗೂ ಹಿರಿಯನಾದ ತಾನು, ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಈಕೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಮಕ್ಕಳ ಗತಿಯೇನು? ಇನ್ನು ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಾಡುವವರಾರು? ಎಂನು ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತು. ಮಳೆ ಗಾಳಿ ಬಿಸಿಲು ಗುಡುಗು ಮುಂತಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ರಕ್ತಗಳಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ಹೋರಾಡುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೇ ಈ ಸಮಸ್ಯೆ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನ ಆಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಷಾರಿದುದಾಗ ಕೋರಿತು. ಹೆಂಡತಿಯಲ್ಲಿ ಆಸೆಯಿಲ್ಲದೂ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದೂ, ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವನು ಹೀಗೆ ಊರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

* * *

ಅತ್ತ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬಾಳು ತನ್ನ ಸಿರುತ್ತಾದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಗುರಿಯಿಲ್ಲದೆ ನಾಗಿತ್ತು. ರಂಭಾವುರಿಯಿಂದ ಬಂದಮೇಲೆ, ಅವಳಿಗಿದ್ದ ಅಮೋಮ ಆಸೆಯೂ ಮಾಯವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ “ಇವಳಿಗಾಗಿ ಇನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಏನೂ ಬಾಕಿ ಇಲ್ಲ ಹಾಲು ಕೊಡದ ಅಥವಾ ಕಾಲು ಊನವಾದ ಹಸುವನ್ನು ಗೋರಕ್ಷಣ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವುದೇ” ಎಂದು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಅವನಿಗೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ನಿಜವಾಗಿ ಬೇಸರಿಕೆಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. “ಈ ಇನ್ನತ್ತ ವರುಷದ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ವರುಷಗಳವರೆಗೆ ಕಾಣುವುದು ಹೇಗೆ? ನಾವು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ವಿಫಲವಾದುವೆಲ್ಲ” ಎಂದು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಖಿನ್ನನಾದನು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ತನ್ನ ಡಾಬನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಂದರರಾಜನಿಗಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದುದು. ತನಗೆ ತಿಳಿದಾಗ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಮೊದಲು ಮೊದಲು ಅದನ್ನು ನಂಬಲೇ ಇಲ್ಲ. ವಿಷಯ ನಿಶ್ಚಯವೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂತು. ಅವಳು ಮಾಡಿದುದು ಉದ್ಭವತನ, ಅತಿ ಯಜಮಾನಿಕೆ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. “ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಯಜಮಾನ ಕೂತಿದ್ದೇನೆ. ಇವಳ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದದ್ದು

ಅದೊಂದು. ತನ್ನ ಕಷ್ಟ ಸುಖಕ್ಕೆ ಆಗಲಿ ಎಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಾರದೆ?" ಒಡವೆಯನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೊಟ್ಟುದು ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ನೇರ ಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡ ಈಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಮೇಲೆ, ಆ ಒಡವೆಯಾದರೂ ಇವಳ ರಕ್ಷಣೆಯ ಭಾರವನ್ನು ಹೊತ್ತು ನಮಗೆ ಆಗಬಹುದಾಗಿತ್ತಲ್ಲ, ಇವಳನ್ನು ಕಾಲಿನ ಕಸಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿ ಮಾಡಿರುವ ಗಂಡನಲ್ಲಿ ಇವಳಿಗೆ ಯಾಕೆ ಇಷ್ಟು ಆನೆ! ಹಾಗಾದಮೇಲೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗಿ ಇರಲಿ." ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಕೋಪದ ಆವೇಶದಲ್ಲಿ "ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಮುಟ್ಟಾಳ ಜೂಜುಕೋರ ನಾಲಗಾರ ಕುಡುಕ, ಅವನ ಈ ದುಷ್ಟತನದ ನಾಲಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೀರಿಸಲು ನಿನಗೆ ಅವಸ್ಥನವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ ನಿನ್ನದು ತಲೆಯಲ್ಲ ಯಜಮಾನಿಕೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಿರಿಯರನ್ನು ಕೇಳಬೇಕೆಂಬುದು ನಿನಗೆ ತೋರಲೇ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಪ್ರಾಣಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅಯ್ಯೋ ಪುಣ್ಯಮಾಡಿ ಇಂತಹ ಗಂಡನನ್ನು ಸಂವಾದಿಸಿದೆ. ಅವನಿರುವಾಗ ನಿನಗೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಯಾಕೆ ಇನ್ನು? ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗಿ ಇರು" ಎಂದು ಕಿರಚಿವನು. ಹುಚ್ಚನಂತಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ತಾನು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆನೆಂಬುವರ ಅರಿವೇ ಇಲ್ಲವೆ "ನೀನು ಹೀಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆಯೇ ನಿನ್ನ ಗತಿ ಹೀಗಾಯಿತು ನೀನು ಯಾರ ಮಾತನ್ನೂ ಕೇಳುವವಳಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೂ ಬಗ್ಗುವವಳಲ್ಲ. ನೀನು ಗಂಡ ಹೇಳಿದಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಸಂಸಾರ ತಾನೆ ಎಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೀ" ಎಂದುಬಿಟ್ಟನು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಯಾವ ಮಾತನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಿ ಆಡಿದವನಲ್ಲ. ಒಡವೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಕೈಯಿಂದ ಹೋಗಬಾರದು. ಅದು ತನ್ನ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಬೇಕು. ಆಗುವುದಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅದಾದರೂ ಇದೆಯೆಲ್ಲ ಎಂದು ಅವನು ಸಮಾಧಾನಪಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನನು. ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಕೇಳದೆ ಯಜಮಾನಿಕೆ ವಹಿಸಿ, ಕೊಟ್ಟುದಾದರೂ ಅವನಿಗೆ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಲ್ಲು ಬಿದ್ದಂತೆ ಆಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಇದೊಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರೇ ಆದರೂ ತನ್ನ ಸಂಕಟದ ಲಾಭವನ್ನು ಹೆದಲು ಅವರು ಎಷ್ಟು ಕಾತುರರಾಗಿರುವರೆಂಬುದು, ಅವಳಿಗೆ ಅನುಭವವಾಗಿತ್ತು. ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಓರಗತ್ತಿಯರೂ

ಭಾವಮೈದುನರೂ ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಬಾಚಣಿಗೆ ಪಠ ಮೊದಲುಗೊಂಡು ಎಲ್ಲ ಒಳ್ಳೆಯ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಹಾರಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಹಾಗೆಯೇ ಇಲ್ಲಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಳ್ಳೆಯ ಪದಾರ್ಥವಿದ್ದರೂ ಅವರು ಸಹಿಸು ತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕರವಸ್ತ್ರ, ಸೇಫ್ಟಿಪಿನ್, ಬಾಚಣಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿ ಹೊತ್ತುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಡಾಬಿನ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿತ್ತು. ಅವಳು ಅದನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನಾಲಾರು ದಿನ ಹಬ್ಬ ಹರಿದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಾನೂ ಅದನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ “ಇವಳಿಗೆ ಇದು ಬೇಕಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿ ತಾನೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದಂತೆ, ಕೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ “ನನ್ನನ್ನು ಗಂಡ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ತಿಳಿಯದು. ಆದರೆ ಅವನು ಬಿಟ್ಟನೆಂದು ಇವರಂತೂ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಳು. ಡಾಬನ್ನು, ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿ ತಾನಾಗಿಯೇ ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೇಳಿಯೇ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಕೊಡುವಾಗಲೂ ಸಹ ಅವಳು “ನಿನ್ನ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ಇದು ಇಲ್ಲದೆ ಏನು ಉಳಿಮಹೋಗಿವೆ?” ಎಂದು ಹೇಳುವಷ್ಟೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮುಖಭಾವ ಮಾಡಿ ಡಾಬನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವಳಿಗೆ ಇದರ ಮೇಲೆ ಏನು ಆಸೆ! ಅಬ್ಬ ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಭಾವಿಸುವಳು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೋಪವೇ ಇರುವಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಅತ್ತಿಗೆಯ ಮುಖದ ಆಸೆಯ ನೋಟವನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡಾಗಲೆಲ್ಲ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಭಯವುಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ಹಬ್ಬದ ದಿನ ಅತ್ತಿಗೆ ಡಾಬನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಡುವಾಗ ತನ್ನನ್ನೇ ನುಂಗುವಂತೆ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಕೆಂಡವುಗುಳುತ್ತಾ ಮುಖ ಗಂಟು ಹಾಕಿಕೊಂಡಳು. ಆ ರಾತ್ರಿ ಅತ್ತಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಡಾಬನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕನಸಾಯಿತು. ಅವಳು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಅತ್ತಿಗೆ ಅವಳ ಗಂಟೆಲಿನಿಂದ ಧ್ವನಿ ಹೊರಡದಂತೆ ಅವಳ ಕುತ್ತಿಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಳು. ಅವಳಿಗೆ ಕೂಗುವು

ದಕ್ಕಾಗದೆ ಬಾಯಿನಿಂದ ಒಂದು ವಿಕಾರವಾದ ಧ್ವನಿ ಮಾತ್ರ ಹೊರಟಿತು. ಬಹಳ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾದಾಗ ಅವಳ ವೈಯೆಲ್ಲ ಬೆವರಿತ್ತು. ಈ ಕನಸು ತನ್ನ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗಿನ ಮನೋಭಾವದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವೆಂದು ಅವಳಿಗೇನೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ತನ್ನ ಅಣ್ಣ ಅತ್ತಿಗೆ ಯರ ಆಸೆ ಎಂಬುದೂ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಮತ್ತು ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಡಾಬಿನಮೇಲೆ ಆಸೆ ಇರುವುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ತಂಗಿ ಎಂಬ ಪ್ರೀತಿಗಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಪೋಷಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಒಡವೆಗಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಸಾಕಲು ಸಿದ್ಧಳಾಗಿದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ತೇರು ಬೀದಿಯ ಅಲಮೇಲನ್ನು ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಮಾತಿಗೆ “ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಭಾರ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೇ ಬಿದ್ದಂತೆ ತೋರುತ್ತೆ ” ಎಂದಾಗ, ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಕೆಂಡತಿ ಸರಕ್ಕನೆ “ ಅವನಿಗೇನು ದಾಡಿ. ಒಂದು ಸೇರಿನ ಡಾಬು ಸಿಕ್ಕುತ್ತೆ. ನಿಮಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ನೀವು ಅನ್ನ ಹಾಕುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ನಾನು ಹಾಕುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಯಾರಾದರೂ ದಮ್ಮಯ್ಯ ಅಂತ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ ” ಎಂದಳು.

ಆದುದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಡಾಬನ್ನು ಕಮಲಮ್ಮನ ಕೈಲಿ ಸುಂದರ ರಾಜನ ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದಾಗ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೂ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಗೂ ಅವಳಮೇಲೆ ಸಮಾನವಾದ ಕೋಪವುಂಟಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳಿಂದ ಒಬ್ಬರೊಂದಿಗೆ ಒಬ್ಬರು ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಮಾತನಾಡದೇ ಇದ್ದ ಆ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಇದನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಸಂಭಾಷಣೆಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ನಿಂತುಹೋಗಿದ್ದ ಮಾತು ಕತೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಹೆಂಡತಿಯರಂತೂ ಈ ಮಾತಿನಮೇಲೆ ಸ್ನೇಹಿತರೇ ಆದರು. ಒಡೆದುಹೋಗಿದ್ದ ಆ ಇಬ್ಬರು ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರ ಸಂಸಾರಗಳು ಮತ್ತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಈ “ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂದ ” ಸಮಾನ ಶತ್ರುವನ್ನು ಎದುರಿಸುವಂತೆ ಒಂದಾದವು. ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಈ ಎರಡನೆಯ ತಪ್ಪು ಮೊದಲನೆಯ ತಪ್ಪಿನಷ್ಟೇ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ತೋರಿತು.

ಆ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಊರಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸೀತಾ

ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಗಂಡನಿಗಾಗಿ, ತನ್ನ ಕೊನೆಯ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಆಪದ್ಧನ ವನ್ನು ಕೊಟ್ಟುದು ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅನೇಕರು ತಪ್ಪಿನ ಹೆಚ್ಚು ಭಾಗ ವನ್ನು ಕಮಲಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗಂತೂ, ಇವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮೊದಲಿನ ತಪ್ಪಿಗಿಂತ ಇದೇ ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪೋ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಮೊದಲಿನ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಾದರೂ ತನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನಿಕರವುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನು. ಈಗ ಅದೂ ಇಲ್ಲ ಒಡವೆಯ ಅಸೆಯಷ್ಟು ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡಳು ಅವಳು. ಹೆಚ್ಚೆ ಹೆಚ್ಚೆಗೂ ಹೆಚ್ಚು ದುಃಖಕರವಾಗುತ್ತಲೇ ನಡೆದಿದ್ದ ಅವಳ ಬಾಳಿನ ಕಥೆ ಇನ್ನೂ ವಿರಸವಾದಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸು, ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ದುಳುವಿನಂತೆ ವರಿತಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕಮಲಮ್ಮ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆ ಮನಸ್ಸಿನ ದುಃಖದ ನಿಲುವು ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನಷ್ಟು ಯಾರಿಗೂ ಬೇಡವಾದ ವಸ್ತು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಾರರೆಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಭಾವಿಸಿದಳು. ಆತ್ಮಸತ್ಯವ್ರಯತ್ರದಿಂವ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿರುಗಿಸುವುದೇ ಕಮಲಮ್ಮನ ನಿತ್ಯವ ಕಾರ್ಯವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಹೀಗೆ ಬಹಳ ಕಾಲ ತಾನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನೂ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಜಯಶಾಲಿಯಾದೇನೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಸಹ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸೋದರಮಾವ ಆಯುರ್ವೇದಾಚಾರ್ಯ, ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯ ಪಂಡಿತರು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದರು. ಪಂಡಿತರು ಇದ್ದದ್ದು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ, ಅವರು ಹಿಂದೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿನಾಹಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ತಂಗಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ತಾಯಿ ಬದುಕಿಲ್ಲದಾಗ ಅಗಿಂದಾಗ್ಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಅವರು, ಆಕೆ ಸ್ವರ್ಗಸ್ಥಳಾದಮೇಲೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯುಲ್ಲದೆ, ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಬಂಧುಗಳು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು ಆದರೂ ಅವರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆಯುರ್ವೇದ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರದು ಸಾಹಸದ ಬದುಕು ಅವರು ಒಳ್ಳೆಯ ಸುಧಾರಕರೂ ಹೌದು. ಅವರು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆಯುರ್ವೇದವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸವಾಡಿದುದೇ ಸಮಾಜಸುಧಾರಣೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಂಡಂದಿರಿಂದ ತಿರಸ್ಕೃತರಾದ ಅಧವ ವಿಧವೆಯರಾದ, ಅಪವಾದಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದ, ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳುವಳಿ ತರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಮಾವನಮನೆಯಿಂದ ಹೊರದೂಡಲ್ಪಟ್ಟ, ಅತ್ತೆ, ನಾದಿನಿಯರ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ತುಳಲಾರದೆ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಬಂದ ಸ್ತ್ರೀಯರ, ಕಷ್ಟವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಉಪಕಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಅವರ ಬಾಳನ್ನು ಸಾರ್ಥಕಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಧನ್ಯಂತರೀ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ದಿಕ್ಕುಕಟ್ಟಿ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ತಂದೆಯಂತೆ ಸಲಹಿ, ಅವರು ಅವರಿಗೆ ಆಯುರ್ವೇದವನ್ನು ಕಲಿಸಿ, ಅವರನ್ನು, ವೈದ್ಯರನ್ನೂ, ದಾದಿಯರನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಒಂದೊಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ವೈದ್ಯರಿಲ್ಲದ, ರಸ್ತೆಗಳಿಲ್ಲದ ಕಾರಣದಿಂದ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾದ, ಮಲೆನಾಡಿನ ಸಂದಿಗೊಂದಿಗಳ ಸಣ್ಣಸಣ್ಣ ಊರುಗಳಲ್ಲೆಯೇ ಆ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಗರ್ಭಿಣಿಸ್ತ್ರೀ ರಕ್ಷಣೆ, ಹರಿಗೆಗೆ ಸಹಾಯ, ಶಿಶುಪೋಷಣೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ರೋಗಗಳಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳು ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಆ ಹೆಣ್ಣುಗಳು ಕಲಿತು ಜನರೊಂದಿಗೆ ಬೆರತು ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ವೆಚ್ಚವಿಲ್ಲದಂತೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೇಖಿಗಳೂ, ತಿರಸ್ಕೃತರೂ ಸಮಾಜಕ್ಕೋಸುಕೆ ವಾತರಾದವರೂ ಅವ ಆ ವೈದ್ಯರಿಗೆ, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುರಿ ಉಂಟಾಗಿ ವಳಿತರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೂ ಒಂದು ಆನಂದ ದೊರಕಿ, ತಾನೂ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಅಂಗ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಅವರ ಬಾಳಿಗೆ ಒಂದು ಬೆಲೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆತ್ಮ ಹತ್ಯದ ಹೊರತು ಮತ್ತಾವ ದಾರಿಯೂ ತೋರದಿದ್ದ ಅನೇಕ ಮಹಿಳೆಯರು ಹೀಗೆ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಕೈಯೊಳಗೆ ಬಂದಕೂಡಲೇ ಸಮಾಜದ ಸೇವಕರಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಎಂದಿಗೂ ಮರೆಯುವಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯ ಹೆಸರು ರಾಧಾ. ಗಂಡ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಎರಡು, ನಾಲ್ಕು, ಆರು, ಎಂಟು ವರುಷಗಳ ನಾಲ್ಕು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳು. ಇದ್ದದ್ದು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಗಂಡ ಟೈಫಾಯಿಡ್ ರೋಗಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾದ. ರಾಧೆಯ ತಂದೆಯ ಮನೆ ಇದ್ದುದೂ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ ರಾಧೆಗೆ ತಂದೆ, ಮೂರು ಜನ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಇದ್ದರು. ತಾಯಿ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ರಾಧೆ ತಂದೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಅವಳ ಹಿರಿಯಣ್ಣನದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಜಮಾನಿಕೆ. ಅವನದು ಕಿರಾತ ಸ್ವಭಾವ. ಏನೂ ಸಂಪಾದನೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವುದಾವುದೋ ವ್ಯಾಪಾರ ಏಜೆನ್ಸಿ ಅದು ಇದು. ಆದರೆ ಯಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಕಾಸೂ ಲಾಭವಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಧೆಯ ಮನೆಯ ಮೇಜ, ಮಂಚ, ಪಾತ್ರೆ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹಿರಿಯಣ್ಣನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಅವನು ಅವನ್ನು ಆಗ ಏನು ಮಾಡಿದನೆಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವುದಕ್ಕೂ, ದುಃಖದ ಆನೇಗದಲ್ಲಿ ರಾಧೆಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ಬೆಲೆ ಬಾಳುವ ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪಾತ್ರೆ, ಒಳ್ಳೆ ಕುರ್ಚಿ, ಮೇಜ, ಮಂಚ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹಿರಿಯಣ್ಣ ಮಾರಿದುದು ರಾಧೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದರೂ ಅವಳು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು. ಹಿರಿಯಣ್ಣ ಇವಳ ಗಂಡನ ಇನ್ನೂರಿನ್ಸ್ ಹಣ ಆರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ತರಿಸಿದನು. “ಇರಲಿ ಜೋಪಾನ ವಾಗಿ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ರಾಧೆ ಏನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ತೋರದೆ ಸುಮ್ಮನಾಗಿದ್ದಳು.

ಅದು ದೊಡ್ಡ ಸಂಸಾರ. ತಂದೆ, ಮೂವರು ಅಣ್ಣಂದಿರು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು. ರಾಧೆಯನ್ನು ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹಾಕಿಬಿಟ್ಟರು. ಪ್ರತಿ ವರುಷವೂ ಮೂವರು ಅತ್ತಿಗೆಯರ ಸೈಕಿ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಬಾಣಂತನ. ಉಳಿದವರು ಬಸುರಿಗಳಾದುದರಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡುವಂತೆ ಇಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಮನೆಯ ಕತ್ತಿಚಾಕರಿಯೆಲ್ಲ ರಾಧೆಯ ಪಾಲಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವಳು ದುಡಿದು ದುಡಿದು ಸಣ್ಣಗೆ, ಕರ್ರಗೆ ಆದಳು. ಅವಳ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಮಕ್ಕಳೂ ದುಡಿಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಅಣ್ಣಂದಿರ ಮಕ್ಕಳು ಸುಖವಾಗಿರುವಾಗ, ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಮಾತ್ರ ನೀರು ಸೇರುವುದು, ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಸಾಮಾನು ಹೊರುವುದು, ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸುವುದು ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುವುದು ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಜಗಳ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು ಆಗಲೆಲ್ಲ ಅಣ್ಣಂದಿರು ತಪ್ಪದೆ ರಾಧೆಯ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ಅಣ್ಣನೇ ರಾಕ್ಷಸನಾಗಿದ್ದನು. ಉಳಿದ ಇಬ್ಬರು ಅಣ್ಣಂದಿರಿಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಗೌರವವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಭಯದಿಂದಲೂ ಸಂಸಾರದ ಗೌರವಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು. ರಾಧೆಯ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಗೆ ಕೂಡ ಸರಿ

ಮಾಗ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಿರಿಯಣ್ಣ ಆವರಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಶಾಲಾ ಶುಲ್ಕ ಸಹ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ರಾಫೆಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವೂ ಕೋಪವೂ ಬಂತು. “ ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಯಜಮಾನರ ಕಡೆಯ ಆರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡು. ನನಗೆ ಈ ಜೀತ ಸಾಕಾಗತೆ. ನಿನ್ನ ಕೈಯಿನ ಏಟು ತಿಂದು ಹುಡುಗರ ಜೀವ ಆರೆ ಜೀವವಾಗಿದೆ ” ಎಂದಳು. ಹಿರಿಯಣ್ಣನ ಕೈಲಿ, ಆರು ಸಾವಿರದ ಪೈಕಿ ಆರು ಕಾಸೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಅದರ ದಾರಿ ಎಂದೋ ಹಿಡಿದುಹೋಗಿತ್ತು. ಕುಬೇರನ ಭಂಡಾರ ಅವನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದರೂ ಅವರ ಗತಿಯೂ ಆಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಹಾಗೆಯೇ. ತನಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಪಣವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದು ಎಂದಿಗೂ ಹಿರಿಯಣ್ಣನ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು “ ಈಗ ಆಗ ” ಎಂದು ಇನ್ನೂ ನಾಲತ್ತಾರು ತಿಂಗಳು ಕಾಲ ಕಳೆದನು. ಆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ರಾಫೆಯ ಮೇಲಿನ ಕೋಪ ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತೇ ಹೊರತು ಮತ್ತಾವ ಫಲವೂ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಹೋಗಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಹೂಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯಾದರೂ ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ರಾಫೆ ಹಿರಿಯಣ್ಣನನ್ನು ಬೇಡಿದಳು. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕಾನಿನ ಮಾತು ಕತೆ ನಡೆಯಿತು. ವಯಸ್ಸಾದ ತಂದೆಗೆ ರಾಫೆಯ ಮಾತು ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ತಮ್ಮಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಅವರು ನಿರುಪಾಯ ರಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಾದರು. ಹಿರಿಯಣ್ಣನಿಗೂ ತನಗೂ ಹಣದ ಮಾತು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಒಂದು ದಿನ ತುಂಬ ವಿರಸವಾದಾಗ, ರಾಫೆ “ ಇನ್ನು ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ತಂದೆಯ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟುಬಂದಳು. ಆ ದಿವಸ ಅವಳಿಗೆ ವಾಸಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆ ಯಾವುದೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಬಸವನಗುಡಿಯ ಒಂದು ಧರ್ಮಶಾಲೆಯ ಒಂದು ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿವಸ ಇರಲು ಆ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕರ ಅಪ್ಪಣೆಬೇಡಿ ಅಲ್ಲಿಹೋಗಿ ಉಳಿದಳು.

ಮಾರನೆ ದಿವಸ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದ ವೇಳೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ವರುಷದ ಅಕೆಯ ಕಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಜ್ವರ ಬಂತು. ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ಕೆಮ್ಮಲು ಬಂತು. ಕೆಮ್ಮಿ ಕೆಮ್ಮಿ ಹುಡುಗ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಶ್ಚಕ್ತನಾದನು. ಅವನ ಮುಖ ಬೆವತ್ತು ಕೆಂಪಾಗಿತ್ತು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಕೆಮ್ಮಿನೊಂದಿಗೆ ಉಸಿರೂ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ

ಬಿಡುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿತು. ರಾಧಾ ಭಯದಿಂದಲೂ ಯೋಚನೆಯಿಂದಲೂ ಗಡಗಡನೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸಿಟ್ಟಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಮುಂದೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಹೊರೆಯೇ ವಿಶೇಷವಾಗಿತ್ತು. ಹೇಗಾದರೂ ನೋಡೋಣ ಎಂದು ಧೈರ್ಯವಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರೊಳಗೆ ಮಗುವಿಗೆ ಖಾಯಿಲೆ. ಕೆಮ್ಮಲನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಸ್ವಾಮೀನಿಯ ಆಗುತ್ತೋ ಎಂಬ ಭಯ. ರಾಧಾ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ತಾಯಿಯ ವೆಚ್ಚು ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಉಳಿದ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳೂ ಪಿಸಪಿಸನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಧರ್ಮಶಾಲೆಯ ಎದುರು ಗಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಡಾಕ್ಟರ್ ದಯಾನಾಗರ್, ಎಂ.ಬಿ.ಬಿ.ಎಸ್. ಎಂಬ ಬೋರ್ಡು. ರಾಧೆ ಬೋರ್ಡಿನ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು ಒಳಗೆ ಡಾಕ್ಟರ್ ಇರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅವಳು ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ತನ್ನ ಓರಿಯ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರ್ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋದಳು. ಡಾಕ್ಟರ್ ದಯಾನಾಗರ್ ಆಗಲೇ ಅಂಗಡಿಗೆ ಬೀಗಹಾಕಿ ಯಾರಕ್ಕೂ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಅದು ಕಂಪೂನೈಂಟಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ತ್ರಿವರ್ಣಚಿತ್ರ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವನು ಕಾತರನಾಗಿ ಬೈಸಿಕಲ್ ಏರುವುದರಲ್ಲಿದ್ದನು. ರಾಧೆ ಹೋಗಿ ಸಂಕೋಚದಿಂದ “ಮಗುವಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಒಂದು ಔಷಧಿಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು” ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು. ದಯಾನಾಗರ್ ಗೆ ದಯವೇ ಬರಲಿಲ್ಲ ರಾಧೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಅವನು ಸವಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಲೂ ಇಲ್ಲ. “ಈಗ ಕ್ಲೋಸ್ ಮಾಡಿದೆ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬರುತ್ತೀನೆ. ಆಗ ಬನ್ನಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆರ್ತಳಾದ ರಾಧೆ ಮತ್ತೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಬೈಸಿಕಲ್ ಏರಿ ಹೊರಟೇಹೋದನು. ರಾಧೆಯು “ದಯಾನಾಗರ್ ದಯಾನಾಗರ್!” ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾ ಎರಡು ಗಳಿಗೆ ಬೆಪ್ಪಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದು ಧರ್ಮಶಾಲೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು.

ಅವಳು ಹಿಂದಿರುಗುವವೇಳೆಗೆ ಮಗುವಿನ ಕೆಮ್ಮಲು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೂ ಬಿಡುವಿಲ್ಲದೆ ಅದು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಕೆಮ್ಮುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕೆಮ್ಮಿದರೆ ಅದರ ಉಸಿರು ಹೋಗುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ರಾಧೆಗೆ ಸಂದೇಹವುಳ್ಳಿಲ್ಲ. ಆ ವೇಳೆಗೆ ರಾತ್ರಿ ಸಮಾರು ಎಂಟು

ಗಂಟಿಯಾಯಿತು. ರಾಧೆ ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ಧರ್ಮ ಶಾಲೆಯ ಮತ್ತೊಂದು ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ವಯಸ್ಸಾದ ಹೆಂಗ ಸೊಬ್ಬಳು ರಾಧೆಯ ಕೊಠಡಿಗೆ ಬಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದಳು. ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿದಳು. ದಯಾಸಾಗರ್ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ರಾಧೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆಕೆ “ ಈ ಕಾಲದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಡಾಕ್ಟರುಗಳು ಹಾಗೆಯೇ. ಇಲ್ಲಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಮನೆ ಆಚೆಗೆ ಧನ್ವಂತರಿ ಆಶ್ರಮ ಎಂಬುದಿದೆ. ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಔಷಧಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ. ಏನೂ ಹೆದರಬೇಡ, ಅನಂತರ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನೋಡೋಣ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಗುವಿನ ವಯಸ್ಸನ್ನೂ ಖಾಯಿಲೆಯ ಸ್ವಭಾವವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಆ ಅಪರಿಚಿತಳ ಅವ್ಯಾಜ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಆ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ ರಾಧೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನ ವಾಯಿತು.

ಹೋದವಳು ಹಿಂದಿರುಗುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಗಬಹುದೆಂದು ಆಕಳು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಆಕೆ ಬಂದೇ ಬಂದಳು ಅವರ ಹಿಂದೆ ಸುಮಾರು ಐವತ್ತು ವರುಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಗಂಭೀರ ಮುಖ ಭಾವದ ಪುರುಷರೊಬ್ಬರು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪೊಟ್ಟಣದೊಡನೆ ಬಂದರು. ವಯಸ್ಸಾದ ಹೆಂಗಸು ಆಕೆ, ರಾಧೆಗೆ ಅವರನ್ನು ಪರಿಚಯಮಾಡಿಸುವಂತೆ “ಡಾಕ್ಟರು ” ಎಂದಳು ಡಾಕ್ಟರ್ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ತತ್ಕ್ಷಣ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಮಗುವಿನ ನಾಡಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಕಣ್ಣು, ನಾಲಗೆ, ಎದೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರು. ರಾಧೆ ಗಾಬರಿಯಿಂದಲೂ ಕಾತರತೆಯಿಂದಲೂ ಧೈರ್ಯದಿಂದಲೂ ಅವರ ಕಡೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ರೋಗಿಯ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿದನಂತರ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ರಾಧೆಯ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ “ ಏನೂ ಗಾಬರಿ ಇಲ್ಲ. ಹೆದರಿಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ ಈ ಪುಡಿಯನ್ನು ಜೇನುತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಕಲಸಿಕೊಡಿ. ನಿದ್ರೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರೆ ಬೆಳಗಿನ ವೇಳೆಗೆ ಕೆಮ್ಮಲು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ನಿದ್ರೆಬರದೆ ಕೆಮ್ಮಲು ಬರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಪೊಟ್ಟಣವನ್ನು ಕೊಡಿ; ಜ್ವರವೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತೆ. ನಾನು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬಂದು ನೋಡುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅವರ ಕಡೆಯೇ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾಧೆಗೆ ಆ ಹೆಂಗಸು “ ಔಷಧಿ ಕೇಳುತ್ತೇ ಅವರೇ ಬಂದರು. ಪಾಪ ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವರು ! ”

ಎಂದರು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಕಣ್ಮರಿಯಾಗುವವರೆಗೆ, ಬಿಳಿಯ ಖಾದಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿ ಆಶಾನುಬಾಹುವಾಗಿದ್ದ ಅವರನ್ನೇ ಅವಳ ಕಣ್ಣು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಹಿಲೆಯಾದ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡುವಾಗಿನ ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಕನಿಕರ ರಾಧೆಯ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿತು. ಔಷಧಿ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ತಾವಾಗಿಯೇ ಬಂದ ಅವರು, ದೇವರ ದೂತನೆಂದೇ ಆಕೆ ಭಾವಿಸಿದಳು. ಅವರು ಬಂದಮೇಲೆ ಮಗುವಿಗೆ ಗುಣವಾಗುವುದೆಂದೇ ಆಕೆಗೆ ಧೈರ್ಯವಾಯಿತು. ಎದುರಿಗೆ ಇದ್ದ "ಇಂಗಡಿ ಯಜಮಾನ ಡಾಕ್ಟರ್" ದಯಾಸಾಗರನ ಜ್ಞಾಪಕವೂ ಬಂತು. ಒಂದಕ್ಕೊಂದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸ! "ಎಂದುಕೊಂಡಳು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಮಗುವಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬಂತು, ಕೆಮ್ಮಲು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು ಜ್ವರವೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಬಂದರು. ಮಗುವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. "ಏನೂ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ರೊತ್ತು ಔಷಧಿ ಕೊಡಿ, ಆಹಾರ ಪಧ್ಯ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿರಲಿ" ಎಂದರು. ರಾಧೆಯು ಸಂಕೋಚದಿಂದ "ನೀವು ದೇವರ ಹಾಗೆ ಬಂದಿರಿ, ನನಗೆ ಕೈಕಾಲು ಆಡುವುದೇ ನಿಂತುಹೋಗಿತ್ತು, ರಾತ್ರಿ ನೀವು ಬರದಿದ್ದರೆ ಮಗುವೂ ಉಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ" ಎಂದಳು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು "ಅದೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೊಂದು ಹೆದರಲೇಬಾರದು. ದೇವರ ಮೇಲೆ ಭಾರ ಹಾಕಿ ಬಂದವನು ಅನುಭವಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರಬೇಕು" ಎಂದರು.

ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದರು. ರಾಧೆಯ ಉಳಿದ ಹುಡುಗರು ಒಳ್ಳೆ ಗೆಲುವಾಗಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವುಗಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ಚೇಷ್ಟೆ ಬುದ್ಧಿ ಉಕ್ಕಿ ಹರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ವಾತ್ಸಲ್ಯವುಂಟಾಯಿತು ಉದಾರ ಚರಿತ್ರರಿಗೆ ಜಗತ್ತೇ ಸಂಸಾರವಲ್ಲವೆ? ರಾಧೆ ಧರ್ಮಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದುದರಿಂದ ಪ್ರಾಯಶಃ ಬೆಂಗಳೂರಿನವರಾಗಿಯೇ ಬಂದರಾದರೂ ಯಾವುದೋ ಹಳ್ಳಿಯವರಿರಬೇಕೆಂದೂ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಊಹಿಸಿದರು. "ನಿಮ್ಮ ಊರು ಯಾವುದು? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅವರ ವಯಸ್ಸು ಮುಖಭಾವ ವ್ಯದಮಾತು ಇವುಗಳಿಂದ ರಾಧೆಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯೂ ಆದರವೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವರು ಅನೇಕ ವರುಷಗಳಿಂದ ಪರಿಚಿತರಾದ ಸಮೀಪ ಬಂಧುವಾಗಿ ತೋರಿದರು. ರಾಧೆ ತನ್ನ ಕನಿಕರ ಕತೆಯನ್ನು

ಹೇಳಿದಳು. ಕತೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂಬುದು ಅವಳ ಪ್ರಾರಂಭದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಅರಿವು ರನ್ನೂ ಹಾಗೆ ಚಿರಪರಿಚಿತರನ್ನಂತೆ ಬಂಧಿಸಿತ್ತು.

ಅನ್ಯಾಜನಾದ ಸ್ರೇಮ ಕೆಲವು ಮಹನೀಯರ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಶುದ್ಧ ಹುಚ್ಚುತನ ಎನ್ನುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ, ಆಧುನಿಕ ನಾಗರಿಕತೆ ಹೋಗಿದೆ. ಅಬಲರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುವುದೇ ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ಗುರಿಯೆಂದು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಅರಿತಿದ್ದರು. ಗಾಂಧಿ ಬದುಕಿದ್ದ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಅವರು ಬದುಕಿದ್ದುದೂ, ಗಾಂಧಿಯವರ ಆವೇಶಮತೆ ತುರಂಗವಾವನನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದುದೂ, ತಿಲಕರ ಸಂವೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದುದೂ ಬರಿಯ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ದೇಶ ಸೇವೆಯೂ, ಒಂದು ಲಾಭವ ವ್ಯಾಪಾರವಾದ ನಲವತ್ತೇಳರ ನಂತರ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಥವಾ ಗಾಂಧಿ ಭಕ್ತರಲ್ಲ ಅವರು. ದೇಶಸೇವೆ ನಿಜವಾದ ಮುಳ್ಳಿನ ಹಾಸಿಗೆಯೂ, ಭಡಿ ಹೊಡೆತವೂ, ಆಸ್ತಿ ಮುಟ್ಟುಗೋಲೂ, ಕೊನೆಗೆ ಮರಣ ದಂಡನೆಯೂ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲದ ಗಾಂಧಿ ಭಕ್ತರು ಅವರು. ಅಧಿಕಾರ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೈ ಬರುವುದೆಂದು ತಿಳಿದನಂತರ ಗಾಂಧಿ ಭಕ್ತರಾವರಣ ಅನುಭವಿಸಿದರು. ನಮ್ಮ ಜನತೆಯ ಅಪವಿತ್ರ ದಾರಿದ್ರ್ಯ ಮೂಢಭಕ್ತಿ ಕೃಪಣತೆ ಎಂದೂ ಅವರ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಮರೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ರಾಧೆಯ ದುಃಖದ ಕತೆ ಕೇಳಿ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಬರೆ ಬಿದ್ದಂತೆ ಆಯಿತು. ಆನರೆಗೆ ಅಂತಹ ಎಷ್ಟೋ ಹೆಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಅವರು ದಿಕ್ಕು ತೋರಿಸಿ ಅವರ ಬಾಳಿನ ಹೊರೆಯನ್ನು ಕಡೆಮೆಮಾಡಿದ್ದರು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗಲೂ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ದೈವಿಕವಾದ ತೃಪ್ತಿಯುಂಟಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬಾಳು ಸಾರ್ಥಕವಾದ ಭಾವನೆಯುಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಹೃದಯ ಹೀಗೆ ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಯಿತೆಲ್ಲ. ನನ್ನಿಂದ ಈ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಉಪಕಾರವಾಯಿತೆಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸಂವೇಶವನ್ನು ಸಾರಲು ಭಗವಂತ ಇಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡನೆಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯೂ ನಮ್ರತಾಭಾವವೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ರಾಧೆಯ ಕತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ತಾವೇ ಆ ಸಂಸಾರದ ಸೇವಕರೆಂದೂ ತನ್ನ ಸೇವೆ ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ಭಗವಂತನೇ ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವನೆಂದೂ ಭಾವಿಸಿದರು.

ರಾಧೆ, ಎರಡು ದಿನಗಳೊಳಗಾಗಿ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಬಳಿಯನ್ನು ನೂರಿ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮನೆಯನ್ನು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಆಕೆ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತಂದೆಯಂತೆಯೇ ಭಾವಿಸಿದಳು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಧನ್ಯಂತರೇ ಆಶ್ರಮ ವೈದ್ಯಶಾಲೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಬಡವರಿಗೆ ಸೇವೆಮಾಡುವ ಸೇವಾಶ್ರಮವೂ ಆಗಿತ್ತು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗದವರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ದೀನರು ದಳಿತರು ಸಮಾಜ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪತಿತರಾದವರು ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಉದ್ಧಾರವೇ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಮುಖ್ಯ ಗುರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಗತಿಗೆಟ್ಟ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಗತಿ ತೋರಿಸುವುದೇ ಅವರ ಗುರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಎಲ್ಲರನ್ನು ಸೇವೆಗೆ ತೊಡಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ರಾಧೆಗೆ ನೊಂದನೊಂದಲು “ ಮಕ್ಕಳ ತಾಯಿಯಾದ ನೀನು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ರೋಗಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಔಷಧಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಔಷಧಿಗಳಿಗೆ ಹಣ ಸುರಿಯಲು; ನಮ್ಮ ಬಡವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ? ನಮ್ಮಂತಹ ಬಡವರ ಸೇವೆಗೆ ಆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವೈದ್ಯರುತಾನೇ ಎಲ್ಲಿ ಒದಗುತ್ತಾರೆ. ಆಯುರ್ವೇದ ಔಷಧಿಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ದೊರಕುತ್ತವೆ. ಅಷ್ಟೊಂದು ಬೆಲೆಬಾಳುವುದೂ ಅಲ್ಲ. ಸಣ್ಣವುಟ್ಟು ಕಾಯಿಲೆಗಳನ್ನು ನಾವೇ ಗುಣಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ” ಎಂದರು. ರಾಧೆ ಕೆಮ್ಮಲು ಜ್ವರ ಅಜೀರ್ಣ ತಲೆನೋವು ಹೊಟ್ಟೆನೋವು ಚಿಕ್ಕಗಾಯಗಳು ಇವುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಆ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಳಿಂದ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರರ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ತಾನು ಉಪಕಾರಿಯಾದುದು ರಾಧೆಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿತ್ತು. ತಾನು ಜನರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಕಾರಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ವೈದ್ಯ ಪರಿಶ್ರಮವುಳ್ಳವಳಾಗಬೇಕೆಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ತೊತ್ತಾಯಿತು. ಆಕೆ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಈ ಬಯಕೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು “ ನಿನಗೆ ಈ ಆಸೆ ಉಂಟಾಗಲಿ ಎಂದೇ ನಾನು ಕಾದಿದ್ದೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಧೆಗೆ ಆಯುರ್ವೇದ ವೈದ್ಯಭಾಗ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಸಾಹಿತ್ಯಭಾಗ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿಸಿದರು. ರಾಧೆಯ ಶ್ರದ್ಧೆ ಬುದ್ಧಿಯ ಚೆರುಕು ಇವನ್ನು ಕಂಡು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಬಲು ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆಕೆಯನ್ನು ಅವರು ಆಯುರ್ವೇದ

ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಸಹ ಕೂರಿಸಿ ವೈದ್ಯರ ಬೋರ್ಡ್‌ನಿಂದ ಆಕೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಫಿಕ್‌ಟು ಸಹ ತರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಸಲಹೆಯಮೇಲೆ ರಾಧೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬಡಾವಣೆಗೆ ಸೇರಿದ ಹಳ್ಳಿಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಕಸ್ತೂರಿಬಾ ಚಿಕಿತ್ಸಾಲಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದಾಳೆ. ಬಡವರಿಗೆ ಉಚಿತವಾಗಿಯೇ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಅವಶ್ಯಕ ಬಂದಾಗ ಸುತ್ತಲ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ವೈದ್ಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆಮಾಡುತ್ತಾಳೆ ಅವಳ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಮನೆ ಚಿಕಿತ್ಸಾಲಯ ಎಲ್ಲ ಅವಳ ಆಸ್ತಿಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಅದಾವುವರಿಂದಲೂ ರಾಧೆಗೆ ತನ್ನ ಹಿಂದಲ ಕನಿಕರ ಸ್ಥಿತಿ ಮರೆತಿಲ್ಲ. ನಾವಿಕನಿಲ್ಲದೆ ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ದೋಣಿಯಂತಿದ್ದ ತನ್ನ ಬಾಳು ಹೀಗೆ ಒಂದು ಗುರಿಯುಳ್ಳದುದಾಗಿ ಜನೋಪಯುಕ್ತವಾದುದು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಂತಹ ನಿಸ್ವಾರ್ಥಿಸೇವಕರ ದಯೆಯಿಂದ ಎಂದು ತಿಳಿದು ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ನೇನೆಯ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನೇ ಅವಳೂ ಅನುಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. “ ನಂಟನಿಗೆ ನಂಟ ಮಾರಿ ” ಎಂಬ ಗಾದೆ ಅನುಭವವಿಲ್ಲದೆ ಹುಟ್ಟಲಿಲ್ಲ. ನೆಂಟರು ನೀಚ ರಾದರೆ ಅವರ ದ್ವೇಷ ಯಾವ ನೀಚ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ಮುಟ್ಟುವುದು. ರಾಧೆಯ ಅಣ್ಣಂದಿರಿಗೆ ಆಕೆ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋದುದೂ ಅವಳ ದುರ್ಗುಣವಾಗಿಯೇ ತೋರಿತು. ತಮ್ಮ ಹಂಗಿನ ಆಶ್ರಯವನ್ನು ತೊರೆದುಕೊಂಡ ಅವಳ ಚಾರಿತ್ರ್ಯದಲ್ಲಿ ದೋಷವನ್ನು ಎಣಿಸಲೂ ಅವರು ಹಿಂಸೆಗೆಯಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸ್ತ್ರೀ, ತಮ್ಮ ತಂಗಿಯೇ ಅವರೂ ಆತ್ಮಗೌರವನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಬಾಳಬಲ್ಲಳೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಕೆಯ ದೂಷಣೆಯ ಪ್ರಚಾರವನ್ನು ಅವರು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ರಾಧಾ, ಡಾಕ್ಟರ್ ರಾಧಾಬಾಯಿ ಆಗಿ ಬಡವರೆಲ್ಲ “ ಆಕೆಯೇ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಸುಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆಕೆಯ ಪಾದವೇ ಗತಿ ” ಎಂದು ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ಅವರಿಗೆ ರಾಧೆ ಮತ್ತೂ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಆದಳು. ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಆ ಬಗೆಯ ಅಣ್ಣಂದಿರು—ಅನ್ಯಾಜಪ್ರೇಮದ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು; ಎರಡನ್ನೂ ಹೋಲಿಸುತ್ತಾ ರಾಧಾಬಾಯಿ ಈ ಜಗತ್ತು ಹೀಗೇ ಎಂದು ಸಮಾಧಾನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಳು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಕೈ ಹಿಡಿಯದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ಬಾಳು ಹೀಗೆ ಅರಳುತ್ತಿದ್ದಿತೆಂದು ಆಕೆ ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಫೋಟೋವನ್ನು ತನ್ನ

ಚರಿತ್ಪಾಲಯದಲ್ಲಿ ತೂಗಹಾಕಿದಳು. ಅವಳಿಂದ ಉಪಕೃತರಾದವರು ಬಂದು “ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಬಾಣಂತಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡರು ; ದೇವರಂತೆ ಬಂದಿರಿ, ಮಗು ಬದುಕಿತು ” ಎಂದೆಲ್ಲ ಕೈ ಮುಗಿಯುವಾಗ ರಾಧಾಬಾಯಿ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಪೋಷಣೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ “ ನನ್ನಂತಹ ನೂರಾರು ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಜನರಿಗೆ ಜೀವನದ ಗುರಿ ತೋರಿಸಿ ಸೇವೆಗೆ ತೊಡಗಿಸಿದ ಈ ಮಹಾನುಭಾವರಿಗೆ ಕೈಮುಗಿಯಿರಿ ” ಎಂದು ನಮ್ರತೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

*

*

*

ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರದು ಈ ಬಗೆಯ ಸಾಹಸದ ಬಾಳು. ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಂತ ಸಂಸಾರದ ಕೋಟಲೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರ ಸಂಸಾರ ಬಹು ಸಣ್ಣದಾಗಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಒಬ್ಬಳೇ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು. ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಮದುವೆಗೆ ಬೆಳೆದು ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕರಾದರೂ ಮಗಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಒಳ್ಳೆ ಚೆಲುವೆಯೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ಧನವಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಆ ತಂದೆಯ ಮಗಳನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗುವ ಧೀರರು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಯುವಕರಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. “ ಹೆಣ್ಣಿಗಾಗಿಯೇ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತೇನೆ. ಹಣಕ್ಕಲ್ಲ, ದೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಗಲ್ಲ ಮಾನವ ಘನತೆಗಲ್ಲ ” ಎಂದು ಹೇಳುವ ಯುವಕ, ಈ ಮೂವತ್ತೈದು ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೂ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾದಷ್ಟೂ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಹೇಡಿಗಳೂ ಅಸಂಸ್ಕೃತರೂ ದುರಾಶಾಪೀಡಿತರೂ ಆಗಿರುವುದು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು ಅವರು ಎರಡು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಬಿ. ಎ., ಎಂ. ಎ., ಬಿ. ಎಸ್. ಸಿ. ಎಂಬ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪದವೀಧರರ ಬೇಟೆಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಆ ಪದವೀಧರರಿಗೆ ವಿನೇಕವಾಗಲೀ ಕರುಣೆಯಾಗಲೀ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಬೇಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಯಾರ ಖರ್ಚಿನಲ್ಲಾಗಲಿ ದುಡ್ಡು ಹೊಡೆದು ಸುಖವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದೇ ಅವರ ಗುರಿಯಾಗಿರುವುದು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮ ಒಳಪಂಗಡವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿದ್ದ ಸರ್ವವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಯೋಗ್ಯನಾಗಿದ್ದ ಬಡವನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡುಗಳು ಪರಸ್ಪರರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ

ಒಪ್ಪಿದರು. ಆದರೆ ಗಂಡಿಗೆ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ತುಂಬ ಆಸೆ ಪ್ರೀತಿ. ಅದನ್ನು ಅರಿತ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಾನೂ ಗಾಯನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಪಳಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದಳು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ಆಸೆ ಅಭಿರುಚಿ ಇದ್ದವು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿವಾಹಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರಷ್ಟೆ. ಆಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸಂಗೀತ ಪ್ರೌಢಿಮೆ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ತಮ್ಮ ಮಗಳು ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರವೀಣಳಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದಾಗ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂತು. ಆಕೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಗಳಿಗೆ ಸಾರ ಹೇಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು.

ಹಳ್ಳಿಯ ಕಡೆಗೆ ತಲೆ ಹಾಕದೆ ತಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ತಾವು ತಮ್ಮ ಕರುಣೆಯ ಕಾಡ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ, ತಾವು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ, ಮದುವೆಯಾಗುವಾಗ ನೋಡಿದ್ದ ಸುರಸುಂದರಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ: ಈಕೆಗೆ ಸಂಭವಿಸಿದ ಅಸಾಂತರಗಳೆಂದೂ ಗೊತ್ತೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ಸುಖವಾಗಿ ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿ ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಬಹುದೆಂದೇ ಅವರು ನಂಬಿದ್ದರು. “ ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ ಅವರೂ ಏನೂ ನನಗೆ ದೂರದವರಲ್ಲ. ತ್ರೀನಿವಾಸನನ್ನೋ ರಾಮಸ್ವಾಮಿಯನ್ನೋ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಅವರು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಅವರು ಬಂದ ಎರಡು ಗಂಟೆಗಳೊಳಗಾಗಿಯೇ ಅವರಿಗೆ ನಡೆವ ಸಂಗತಿಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದು ಚೂರೂ ತಪ್ಪದೆ ವರದಿಯಾದವು. ಒಳ್ಳೆಯ ಅನುಭವಶಾಲಿಗಳಾದ ಅವರು ವಿಷಯಗಳು ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ನಡೆದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅರಿತರು. ಸಾತ್ರಗಳ ಮನೋವ್ಯಾಸಾರ ವೇದನೆಗಳೂ ಅವರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾದವು. ಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಕರುಣಾಶಾಲಿಗಳೂ ಉದಾರ ಚರಿತ್ರರೂ ಆದ ಅವರಿಗೆ ನೊಂದಲು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಕನಿಕರವುಂಟಾಯಿತು ಅದೇ ಕನಿಕರ ಸುಂದರರಾಜನಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಆದರೆ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಜನಿಸಿದ್ದುದೇ ಜನೋಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿ. ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಗಲಿ ನಿರುತ್ತಾಹವಾಗಲಿ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. “ ನಾನೊಂದು ಉಪಕಾರ ಹೊಂದಲು ಬಂದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಭಗವಂತ

ವನಗೇ ಒಂದು ಕಾಡ್ಯ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದುಕೊಂಡರು ಅವರು. ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವರಿಗೆ ವೈದ್ಯನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕಾದ ರೋಗಿಯಾಗಿ ತೋರಿದಳು. ನಾಗರಹಾವಿನಂತೆ ನಲಿಯುತ್ತಾ ಒಯ್ಯಾರದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಂದಿಲ್ಲಿಗೆ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಮಿಂಚಿನ ಕುಡಿ, ಪಾಪ ಧೂಳಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಹೂವಿನಂತೆ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿರ ಬಹುದು ಎಂದು ಅವರು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು. ಅವರಿಗೆ ತಾವು ಯಾತಕಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದರೋ ಆ ಸ್ವಂತಕಾಡ್ಯ ಮರೆತೇಹೋಗಿ ಆ ನೊಂದ ಜೀವವನ್ನು ಎಷ್ಟುಜೀಗ ಸಂತೈಸುತ್ತೇನೆಯೋ ಎಂಬ ಕಾತುರವಾಯಿತು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ದುಗುಡವನ್ನು ಮುಖವನೇಲಿ ತೋರಿಸದೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು

ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಬಂದುದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೇ ಊರಿಗೆಲ್ಲ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೂ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಆದರೆ ತಾವು ಬಂದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲವಾಗಿ ಅದು ಒಬ್ಬರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೂ ಮದುನೆಗೆ ಬೆಳೆದು ನಿಂತ ಪೆಣ್ಣು ಇಷ್ಟು ಮು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದುವರಿಂದ ಗಂಡನ್ನು ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದಿರಬಹುದೆಂದು ಜನ ಊಹಿಸಿದರು ಶ್ರೀನಿವಾಸನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಭಾವಿಸಿದನು. ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ, ಆಡುತ್ತಾ, ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಬಂಧಿಯೆಂದಲೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊರಡಿಸಿದರು. ಹೇಳಲು ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಹ್ವಾನವೂ ಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಅಸಮಾಧಾನ ಬೇಸರಿಕೆಗಳು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಡನೆಯನ್ನು ಸುವರರಾಜನಿಗಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಇದ್ದವು. ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಬಹುದಿನಗಳ ನಂತರ ಬಂದ ನೆಂಟರಾಗಿದ್ದವರಿಂದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಆತ್ಮೀಯತೆಯ ಬಾಂಧವ್ಯದಿಂದಲೂ, ಅನ್ಯಾಯ ದುರಾಕ್ರಮಣಕ್ಕೆ ತ.ತ್ತವ ನೊಂದವನ ಭಾವನೆಯಿಂದಲೂ ಹೇಳಿದನು.

ವಿಷಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೇಳಿದನಂತರ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ತಾವು ಬಂದಿದ್ದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು “ ಮಗಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮದುನೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಅಳಿಯನಿಗೆ ಸಂಗೀತದ ಆನೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಠಾಡುವುದನ್ನು ಕಲಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸುವು

ವನ್ನೂ ಕಲಿತಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ಇನ್ನೂ ಬಾಲ್ಯ ಪಾಠ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೈಲಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳಾದರೂ ಪಾಠ ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾಳೆ. ಕಳು ಹಿಸಿಕೊಡು. ಅವಳಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆ ಆದಹಾಗೆ ಆಯಿತು ” ಎಂದರು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೇಲಿನ ಕೋಪ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು “ ಅವಳ ಪಾಡು. ಈಗ ಅವಳು ತುಟಿಮೀರಿದ ಹೆಲ್ಲು ಆಗಿದ್ದಾಳೆ. ಯಾರ ಕಿತ್ತನ್ನೂ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತನ್ನೂ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ ” ಎಂದನು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು “ ಛೇ ಛೇ ಹಾಗೆ ಉಂಟೆ? ಅವಳ ಮೇಲೆ ನಾವು ಕೋಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಅದೊಂದು ಮಗು. ಆದರೆ ಈ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಬಾಳಿನ ದುಃಖ ಅನುಭವಿಸಿದೆ. ತಾಯಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ದುಃಖವನ್ನು ಸಮಾಧಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪಾಪ, ಎಷ್ಟು ಅತ್ತಿದೆಯೋ? ನೀನು ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಬರುವಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ನಾನು ಮೂರು ತಿಂಗಳಂತರ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಕರದುಕೊಂಡು ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದರು.

ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಶಾಂತಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ತಾನು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ನಂಬಿಕೆಯಾಗದಿದ್ದರೂ, ಇಂತಹ ವರ ಎದುರಿಗೆ ಕೋಪ ತಾಪ ಅಸಮಾಧಾನಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಬಾರದೆಂಬ ವಿವೇಕವುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು “ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ ಮಾವಾ, ಕರೆದು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಬನ್ನಿ. ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿಗೆ ನಾವು ಯಾವತ್ತೂ ಪ್ರತಿ ದೇಳು ವವರಲ್ಲ ” ಎಂದನು.

ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಂತಹ ಉದಾತ್ತ ಪುರುಷರು ತಾವು ಮಾಡುವ ಕಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ದೋಷರಹಿತವಾಗಿರುವಂತೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇತರರಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ದೊಡ್ಡದು ಎಂದು ತೋರುವ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳು ಅವರಿಗೆ ಅಲ್ಪವಾದುವಾಗಿ ತೋರುತ್ತವೆ. ಇತರರಿಗೆ ಅಲ್ಪವೆಂದು ತೋರುವ ಸಂಗತಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತೋರುತ್ತವೆ. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ರಾಮಸ್ವಾಮಿಗೂ ಹೋಗಿ ಹೇಳಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಅವನ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದರು. ರಾಮಸ್ವಾಮಿಗೆ ತಂಗಿಯಮೇಲಿನ ಕೋಪ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು “ ಅವಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ

ನಾನ್ಯಾರು ? ಆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಅವಳನ್ನು ಕೊಬ್ಬಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ಅವಳು ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ನಾಳೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾಳೆಂಬ ಆಸೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಡಿ. ಇಷ್ಟರ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟ ” ಎಂದನು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಅವನಿಗೂ ವಿವೇಕದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು,

ಮರುದಿನ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೊರಟಾಗ ಕಮಲವೃಂದೋಬ್ಬಳ ಹೊರತು ಮತ್ತಾರಿಗೂ ಊರಿನಲ್ಲಿ ವಿಷಾದವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮನೆಯ ಸುತ್ತಾ ತಿರುಗುತ್ತಾ ಒಂದು ಸಲವಾದರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕಂಡರೆ ಧನ್ಯರಾದೆವೆಲ್ಲ ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ಯುವಕರಿಗೆ, ಜೀವನದಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಒಂದೇ ಆನಂದವೂ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆಯೆಲ್ಲ ಎಂದು ಬೇಸರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನದಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡುವವಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೋಗಿ ಆ ನೆಪದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಅನೇಕ ಯುವಕರ ವಸ್ತ್ರಗಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂವೆ ಎಂದೂ ಕೊಳೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದವು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮೋಹಕ ಶಕ್ತಿ ಅದ್ಭುತವಾಗಿತ್ತು ಅವಳು ಪ್ರಗತಿಶೀಲತೆಯ ಸಂಕೇತವಾಗಿದ್ದಳು. ಹಳ್ಳಿಯ ಯುವಕರು ಅವಳಿಗಾಗಿಯೇ ಒಳ್ಳೆ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸಿ ಶುದ್ಧರಾಗಿ ನಾಗರಿಕರಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಪುರುಷರಲಿ; ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಸಹ. ತಮ್ಮ ಪುರುಷರ ಈ ದೌರ್ಬಲ್ಯವನ್ನರಿತು “ ತಾವೇನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ? ” ಎಂಬಂತೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಒಳ್ಳೆಯ ವಸ್ತ್ರಾಲಂಕಾರಭೂಷಿತೆಯ ರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವಾಗ ಹೀಗೆ ಊರಿಗೆ ಊರೇ ಹೊವಿನಿಂದ ತುಂಬಿದ ಲತೆಯಂತಿತ್ತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಬೀರುತ್ತಿರುವ ಬೆಳಕನ್ನು ಮರೆಮಾಡಿದರೆ ಆ ವಸ್ತು ಹೇಗೆ ತೇಜೋಹೀನವಾಗುವುದೋ, ಹಾಗೆ ಊರು ನಿರ್ಜೀವವಾಯಿತು. ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಬಾಳಿನ ಅನಾಗರಿಕತೆಯ ಅಂಧ ಕಾರವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ, ಆ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ, ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಿಂಚು ಮರೆಯಾಯಿತು.

೨೩

ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದುದರಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಒಂದು ಕಣ್ಣು ಬಂದಂತೆ ಆಯಿತು ಯಾಕೆಂದರೆ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಉದ್ದೇಶ ತಪ್ಪು ಮಗಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಾಗಿದ್ದರೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಧಿಸ್ಥಿತಳಾದ ಕೂಡಲೇ ಆಶ್ರಮವಾಸಿಗಳೆಲ್ಲ ಅವಳ ಶಿಷ್ಯೆಯರಾದರು. ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇವಾ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಸೇರುತ್ತಿದ್ದ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಗಾನಕಲೆಯನ್ನೂ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಆಸೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಪ್ಪಿದ ಸಂಗೀತದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಈವರೆಗೆ ದೊರಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಅವರು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಶುಲ್ಕವನ್ನು ಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿಯೂ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅವರ ಆಸೆ ಈಡೇರದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿತ್ತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಆಶ್ರಮವು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು ಅದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ಸಮಾಜದ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾದವರು ದೀನರಾದವರು ಅಥವಾ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾವ ಆಶೆಯೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದವರು. ಅವರು ಬರುತ್ತಿದ್ದು ತಮ್ಮ ಮುಂವಲ ಬಾಳಿಗೆ ಒಂದು ಗುರಿಯನ್ನು ಕಾಣುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಪಿಟೀಲು ಭಾರಿಸುತ್ತಾ ಜೇನುಸುರಿಯುವ ಕಂಠದಿಂದ ಹಾಡುವುದು ಕೇಳಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ, ಆಶ್ರಮದ ಭಜನೆಗೂ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೂ ಹೂಸ ಬೆರೆಗು ಉಂಟಾಯಿತು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲ ಮನೆಯವರೂ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದವರೂ, ಎಂದಿನಿಂದಲೂ ಭಜನೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತಲೆ ಹಾಕದಿದ್ದವರೆಲ್ಲ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಆಶ್ರಮದಿಂದ ಹೊರಟ ಈ ಕೋಕಿಲ ಕಂಠವನ್ನ ಕೇಳಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಬರತೊಡಗಿದರು. ಅಂತಹ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿ ಸಿಕ್ಕುವುದು ಕಷ್ಟವೆಂಬುದು ಹುಡುಗಿಯರಿಗೂ ಅವರ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಂದ, ಗಂಡನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಕಲಿತು, ಮದುವೆಯಾದ ಕೂಡಲೇ ಅದನ್ನು

ಮರೆತಿದ್ದ ಯುವತಿಯರಿಗೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿ ದೊರಕಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಿಡಿದರೆ ಪಿಟೀಲಿಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಹೊಸ ಸೊಬಗು ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವಳು ಹಾಡಿದರೆ ಆ ರಾಗಕ್ಕೇ ಒಂದು ಹೊಸ ಇನಿಮಾಧುರ್ಯವುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅಧಿಕವಾಯಿತು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಅಷ್ಟುದಿನಗಳಿಂದ ಸಮಾಜ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಆಶ್ರಮದ ಹೆಸರು ಆಗಿನಷ್ಟು ಮತ್ತಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೇ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವರ ಆಶ್ರಮ ಬರಿಯ ಬಡವರ ಆಶ್ರಮವೇ ಆಗಿತ್ತು ದೇವರು ಒಂದು ಕುಂದನ್ನು ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅವರ ಬವಲು ಇತರರು ಹೊಟ್ಟೆಗಿಚ್ಚು ಪಡುವ ನೂರಾರು ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಆ ಕುಂದಕವುಳ್ಳ ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಅವರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದೇ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಹುಡುಗಿಯ ಅಣ್ಣ ಕುರುಡ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ವಿದ್ವಾಂಸನೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಸಭ್ಯರ ಸಮಾಜದಿಂದ ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಬಹಿಷ್ಕೃತಳಾಗಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಹಠವೇ ತೋರಿತು.

ಆಯುರ್ವಿದ್ಯಾಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹೊಕ್ಕ ಕೂಡಲೇ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಸಹ ಒಂದು ಹೊಸ ಲೋಕವೇ ಕಣ್ಣಮುಂದೆ ತೆಗೆದಂತಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ, ಜನಕ್ಕೆ ನನ್ನಿಂದ ಏನಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ ಎಂಬುದೇ ಆಕೆಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರಿಂದಲೇ ಅವಳು ಆತ್ಮಹತ್ಯಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಅಷ್ಟು ಕಠಿಣಳಾಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದ ಒಂದೇ ತಿಂಗಳಿನೊಳಗೆ ಅವಳಿಗೆ “ ದೇವರು ನನಗೂ ಒಂದು ಕಾರ್ಯ ಈ ಜಗತ್ತಿನ ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾನೆ ” ಎಂಬುದು ನಂಬಿಕೆಯಾಯಿತು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಕಲಿಯಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಅವಳು ಅತ್ಯಂತ ನಮ್ರಳಾಗಿ “ ಇದೇ ನನ್ನ ಸೇವೆ ” ಎಂದು ಸೇವಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸಂಗೀತಗಾರರ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಹೆಮ್ಮೆಯನ್ನು ಅನುಭವವಿದ್ದ ಆ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ರೂಪಯ್ಯನ ವಿದ್ಯೆ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಂಡು “ ನಾವೂ ಹೀಗೆ ಆದೇವೆ ? ” ಎಂಬ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಉಂಟಾಯಿತು.

ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದ ಬಡವರನ್ನು ನೋಡಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕನಿಕರ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕವಾಯಿತು. ಸೇವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಅವಳ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಅದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಭಗವಂತನ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಈ ಭಾಗವನ್ನು ಸೇವಿಸಿದರೇನೇ ಜನ್ಮ ಸಾರ್ಥಕ ಎಂಬ ಧೃಢನಂಬಿಕೆ ಆಕೆಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ತನ್ನ ಗಾನ ರೂಪುಗಳಿಂದ ಆಕರ್ಷಿತರಾಗಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಆಧುನಿಕ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಧಳಿಗಿಳಿಗಿಂತಲೂ, ತನ್ನ ಸೇವೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಕ್ಕುಳ್ಳವರು ತನ್ನಂತೆಯೇ ಇರುವ ದುರದೃಷ್ಟಶಾಲಿಗಳು ಎಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಹಾಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸೇವೆಮಾಡಿದ ಹೊರತು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವೂ ತನ್ನ ಬಾಳು ಸಾರ್ಥಕವೆಂಬ ನಂಬಿಕೆಯೂ ತನಗೆ ಉಂಟಾಗಲಾರವೆಂದು ಅವಳು ಭಾವಿಸಿದಳು. ಇತರರಿಗೆ ಆಕೆಯ ಗಾನವೇ ಆಕೆಯ ಅತ್ಯಂತ ದೈವಿಕ ಸಂಪತ್ತಾಗಿ ತೋರಿದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸೇವೆಯೇ ತನ್ನ ಮೋಕ್ಷವಾಯಿತು. ಆಕೆಯ ಸೇವಾಕಾತುರತೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತು. “ ಈ ಬಾಳಿಗೆ ಒಂದು ಗುರಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ ” ಎಂದು ಅವರು ಸಮಾಧಾನಪಟ್ಟುಕೊಂಡರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೂ, ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆಗಾಗಿ ಅನೇಕ ರೋಗಿಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಆಕೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸೇರಿದಮೇಲೆ ಉಪಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಬರುವ ರೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು.

ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ, ಆಯುರ್ವೇದ ಔಷಧಗಳು ಚಿಕಿತ್ಸಾಭಾಗ ಉಪಚಾರಭಾಗ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಲಿಸತೊಡಗಿದರು. ಅವರು ಆಕೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಲಿಸುವುದು ಬೇಕಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಅವರು ಮಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡುವುದರಿಂದಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಎಲ್ಲವೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವಳ ಶ್ರದ್ಧೆ ಹಾಗೆ ಇದ್ದುದೇ ಅದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ಚಿಕಿತ್ಸೆಮಾಡುವವರಿಗೆ ವೈದ್ಯದ ತಿಳಿವಳಿಕೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರೋಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯೂ, ಅವರನ್ನು ತಾನು ಗುಣಪಡಿಸುವೆನೆಂಬ ನಂಬಿಕೆಯೂ ಇರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಪದೇಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ತಮಗೆ ಅನುಗುಣಗಳಾದ ಶಿಷ್ಯಳೇ ದೊರೆತೆಂದು ಅವರು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು ಮೂರು ತಿಂಗಳಿನೊಳಗಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆದರ್ಶ ದಾದಿಯಾದಳು. ಅವಳ ವೈದ್ಯ

ಕೀಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು, ಒಂದು ಬಗೆಯ ನಿರುತ್ಸಾಹ ಅಪನಂಬಿಕೆಗಳಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ಭಕ್ತ ಕಾಲೇಜ್ ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಸಹ, ಹೀಗೆ ದಾದಿಯಾಗಿ ದೀನರನ್ನೂ ದಲಿತರನ್ನೂ ಉಪಚರಿಸುವುದು ಸಹ ಒಳ್ಳೆಯ ಆಕರ್ಷಣೀಯ ಕಾರ್ಯವೇ ಎಂದು ಬೋಧೆಯಾಗತೊಡಗಿತು. ತಾನು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹಿಡಿದರು ಅದಕ್ಕೇ ಒಂದು ಮೆರೆಗನ್ನೂ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ; ಅವರಿಂದ ಆ ಕಾರ್ಯದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಸೆಯುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಇಂತಹ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆರು ತಿಂಗಳು ಪಳಗುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಪಿಟೀಲಿನಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯವನ್ನೇ ಹೊಂದಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಹಿಂದೆಯೂ ಪಿಟೀಲಿನಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಪಾಠವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಆಕೆಯನ್ನು ವರಿಸುವ ಶ್ರೀರಾಮ ಬಹಳ ಸಂತುಷ್ಟನೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪರಿಶ್ರಮ ಹೊಂದಬೇಕೆಂಬುದು ಅವನ ಅಸೆಯಾಗಿದ್ದಿತೋ ಆಕೆ ಅದರ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ನಿಪುಣೆಯಾಗಿದ್ದಳು ಸರಸ್ವತಿಯ ಅವತಾರವೇ ಎಂಬಂತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂತಹ ಗುರು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದುದು ತನ್ನ ಪುಣ್ಯವೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದನು. ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುವೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಡಂಬರವಿಲ್ಲದೆ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯಿತು ಆ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲ ವಧೂವರರು ಹಸೆಮಣಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸಿದಳು. ತಾಂಬೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಪ್ರಮುಖರೆಲ್ಲ ದಯಮಾಡಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನಂತರ ತಾಂಬೂಲ ಮುಗಿದರೂ ಯಾರೂ ಏಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ತಾಂಬೂಲದ ಜತೆಯಲ್ಲಿ, ನೆಪನಾತ್ರಕ್ಕಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಪಿಟೀಲು ವಾದನವೇ ಮುಖ್ಯ ಆಕರ್ಷಣೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತು.

ತಾಂಬೂಲಕ್ಕೆ, ಗಾಯನ ಸಮಾಜದ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಶಂಕರಯ್ಯರ್ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರು ಒಳ್ಳೆ ಸಂಗೀತಪ್ರೇಮಿ ವಿದ್ಯೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ತತ್ಕ್ಷಣ ಅವರು ಅರಿತು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವವರು. ಅವರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಗಾಯನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕಛೇರಿ ನಡೆಸಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ದಕ್ಷಿಣದೇಶದ ಘನವಿದ್ವಾಂಸರಿಗೆ, ಈ ಹಳ್ಳಿಯ ಹುಡುಗಿ ಸಮನಾಗಿದ್ದಳು. ಕೆಲವು ರಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಈಕೆಯ ಕೈ ಹೆಚ್ಚು ಪಳಗಿ ವಿದ್ವಾಂಸರಿಗಿಂತ ಇವಳು

ಚಾರಿಸುವುದೇ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸುಖವಾಗಿ ತೋರಿತು. ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಂಡೆಡೆ ರಸಿಕರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಪಕ್ಷಪಾತ ಸಹಜವಾದುದಷ್ಟೆ. ಬಂದಿದ್ದವರು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುವೆಗಾಗಿ ಅಭಿನಂದಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಂತಹ ಗಾನವಿಶಾರದೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ತಂದುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಭಿನಂದಿಸಿದರು. ಶಂಕರಯ್ಯರ್ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ “ ಈಕೆಗೆ ಗಾಯನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಅವಳಾಗಿ ಕೇಳಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ. ನಾನಾಗಿಯೇ ಅವಳನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಜನರು ಈಕೆಯ ವಿದ್ಯೆಯ ಸವಿಯನ್ನು ಆನ್ವಾದಿಸುವ, ಸುಯೋಗವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ” ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಆ ಅವಕಾಶ ಅಷ್ಟು ಬೇಗ ಒದಗಬಹುದೆಂದು ಅವರೂ ಭಾವಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಸಂಭವಿಸಿದುದು ಹೀಗೆ.

ಶಿವರಾತ್ರಿಯ ದಿನ ಗಾಯನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶದ ಘಟಾನುಘಟಿಗಳ ಸಂಗೀತ ಏರ್ಪಾಡಾಗಿತ್ತು. ಕರ್ಣಾಟಕ ಸಂಗೀತ ಪ್ರವೀಣ ಗಣಸತಿ ಭಾಗವತರ ಬಾಯಿ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆ, ಪಿಟೀಲುರತ್ನ ಮುತ್ತಣ್ಣನ ಪಿಟೀಲು ವಾದನ, ಪಾಲಘಾಟ್ ಮಣಿ ವೃದಂಗ, ದೇಶಿಕನ್ರ ಖಂಜರಿ, ಒಳ್ಳೆ ಜನಾನಣಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಅಪರೂಪವಾಗಿ ಸೇರುವ ಗಾನಸರಸ್ವತಿಯರ ಅಪೂರ್ವ ಜೋಡಣೆ. ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರೇ ಕಛೇರಿಯನ್ನು ಕುತೂಹಲದಿಂದಲೂ ಆಸೆಯಿಂದಲೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಟಿಕೆಟ್ ಶುಲ್ಕ, ಎಂದಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಕಛೇರಿಗೆ ಎರಡು ದಿನ ಮುಂಚೆಯೇ ಟಿಕೆಟ್ ಗಳ ಮಾರಾಟವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಸಂಗೀತಕಛೇರಿ ಶಿವರಾತ್ರಿಯಂದು ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಬೇಕಿತ್ತು. ಬಿಸಿಲು ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೇ ಶ್ರೋತೃಗಳು ಬಂದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಶಂಕರ ಐಯ್ಯರ್ ಎರಡು ಗಂಟೆಯಿಂದಲೂ ಆಸನಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕುರ್ಚಿಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಬಂದವರನ್ನು ಒಳಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಂಗೀತಗಾರರ ಆ ಅಪೂರ್ವ ಜೋಡಣೆಯಿಂದ, ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗೆ ಅಂದು ಮದುವೆಯ ಸಂಭ್ರಮದಂತಹ ಆನಂದವುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಸಮಾಜದ ಭವನದಲ್ಲಿ ಶಖೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲರ ನೈಗಲೂ ಬೆವರುತ್ತಿದ್ದವು. “ ಸದ್ಯ ಪ್ರಾರಂಭ

ವಾಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ಶಖೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು” ಎಂದು ಜನ ಮಾತನಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಟೆಲಿಗ್ರಾಂ ಬಂತು. ಅವರು ಅದನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಿದರು. ಅವರ ಮುಖ ವೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಸಂಗೀತಗಾರರನೇಕರು ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ “ಚಕ್ರ” ಕೊಡುವುದು ಅವರಿಗೆ ಎಂದಿನಿಂದಲೂ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಈ ಸಲ ಮಾತ್ರ ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಾರರೆಂದೂ, ಹಿಂದೆ ಎರಡು ಮೂರು ಸಲ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿ ಈಗ ಒಪ್ಪಿದ್ದುದರಿಂದ, ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಂತೆ ಅವರು ನಡೆಯುವರೆಂದೂ ಶಂಕರಯ್ಯರ್ ಭಾವಿಸಿದರು. ಈಗ ಬಂದ ತಂತಿಯಿಂದ ಅವರ ಆಸೆ ನಿರಾಶೆಯಾಯಿತು. ಪಿಟೀಲು ರತ್ನ ಮುತ್ತಣ್ಣ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಂತಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಬರುವವರಾಗಿದ್ದರು.

ಪಿಟೀಲ್ ರತ್ನ ಮುತ್ತಣ್ಣನಿಲ್ಲದೆ ಗಣಪತಿ ಭಾಗವತರ ಕಛೇರಿ ನಡೆಯುವಂತೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಗಣಪತಿ ಭಾಗವತರ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಗೆ ಪಿಟೀಲ್ ಬಾರಿಸುವುದು ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಫಲಕು, ಪಲ್ಲವಿ, ರಾಗಾಲಾಪನೆಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ, ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ, ಹೊಸಪ್ರಯೋಗಗಳು ಇವುಗಳಿಂದ ಎಂತಹ ಪಿಟೀಲ್ ವಿದ್ವಾಂಸರ ಕೈಯೂ ನಿಂತುಹೋಗಿ ಅವರು ವೆಚ್ಚಾಗಿ, ಬೆಪ್ಪು ಮೋರೆಯಿಂದ ಭಾಗವತರ ಬಾಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸುವವನಿಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಅವನ ಕೈ ನಿಂತು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಭಾಗವತರು ಪಿಟೀಲು, ವ್ಯದಂಗೆ, ಖಂಜರದವರನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಆಡಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಆರ್ಭಟ, ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಹದಿನಾರು ಹೆಜ್ಜೆಯ ಹುಲಿಯ ರೀತಿ, ಅವರು ಆಲಾಪನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವಾಗಲೇ ಪಕ್ಕ ವಾದ್ಯದವರಿಗೆ ಕೈ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಹಾಡುವಾಗ ಲೋಕವನ್ನು ಆಳುವುದಕ್ಕೆ ಬಂದ ವೀರಾದಿವೀರನಂತೆ, ಎದ್ದ ಕತ್ತಿನಿಂದ ಕಾಡನ್ನೆಲ್ಲ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ನೋಡುವ ಸಿಂಹದಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಕ್ಕವಾದ್ಯದವರ ಕೈಗೆ ಪಾರ್ಶ್ವವಾಯು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡುವುದೂ ಅವರ ವಿದ್ಯೆಗಳ ಪೈಕಿ ಒಂದಾಗಿತ್ತು. ಅನೇಕ ಪಿಟೀಲ್ ನಿಪುಣರೂ, ವ್ಯದಂಗೆ ಪ್ರವೀಣರೂ, ಖಂಜರಿ ನಿಸ್ಸೀಮರೂ ಅವರ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಗೆ ಬಾರಿಸಲಾರದೆ ಸೋತುಹೋಗಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಗಣಪತಿ.

ಭಾಗವತರಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ದರ್ಜೆಯ ಭಾಗವತರನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಿಟೀಲ್‌ರತ್ನ, ಪಾಲಘಾಟ್ ಮಣಿ ಮತ್ತು ದೇಶಿಕನ್ ಗಣಪತಿ ಭಾಗವತರಿಗೆ ಪಕ್ಕವಾದ್ಯ ಬಾರಿಸಿ ಪಳಗಿದ್ದರು. ಭಾಗವತರ ತಂತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಲಸರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದವು. ಭಾಗವತರು ಎಲ್ಲಿ ಕಛೇರಿಗೆ ಹೋದರೆ ಆ ಮೂವರೇ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಉಳಿದವರು ಭಾಗವತರ ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ವಾದ್ಯಗಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಲೂ ಸಹ ಕೆದರುತ್ತಿದ್ದರು ಆದರೆ, ಆ ನಾಲ್ವರ ಮೇಳ ಶ್ರೋತೃವ್ಯಂವಕ್ಕೆ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಎಂದೂ ಮರೆಯದ ಆನಂದಾಮೃತ ಸೇಚನನಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಗಾನ ಲೋಕದ ಅಸ್ತುತ ನೌಕೆಗಳಲ್ಲಿ ತೇಲಿಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ನಾಲ್ವರೂ ಇಂದು ಒಂದಾಗಿ ಸೇರಿರುವರಿಂದಲೇ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ರಸಿಕರಿಗೆ ಅಂತಹ ಆನಂದ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪಿಟೀಲ್ ರತ್ನದ ಈ ತಂತಿ!

ಅನೇಕ ಕಛೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತಗಾರರು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಅಂದು ಮಾತ್ರ ಶಂಕರ ಐಯ್ಯರ್ ನಿಜವಾಗಿ ಮಂಕು ಆದರು. ಗಣಪತಿ ಭಾಗವತರ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಗೆ ಬಾಂಸುವವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಯಾವೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕಛೇರಿಯ ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಭಾಗವತರು ಮುಖಭಂಗನಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಗೆ ಬಾರಿಸಲು ಯಾರೂ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಹಿಂದೆಯೇ ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್‌ಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು ಒಳಗೆ ಕಲಕಲ ಶಬ್ದಮಾಡುತ್ತಾ ಎಡಪಾರ್ಶ್ವದ ತುಂಬ, ಜಾಗವಿಲ್ಲದೆ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸರ್ವಾಲಂಕಾರ ಭೂಷಿತೆಯರಾದ ಸುವಾಸಿನಿಯರನ್ನೂ, ಬಲಗಡೆ ಅವರಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರ ಸಂದಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಪುರುಷರ ಗುಂಪನ್ನೂ ಅವರು ನೋಡಿದರು. ಶ್ರೋತೃಗಳೆಲ್ಲರ ಮುಖದಮೇಲೆಯೂ ಇದ್ದ ಆಸೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವರಿಗೆ ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ, ಎನ್ನಿಸಿತು. ಶ್ರೋತೃಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಪಿಟೀಲರತ್ನ, ವಂಚಿಸಿದನೆಂದೇ ಅವರು ಭಾವಿಸಿದರು. ಆ ವಂಚನೆ ಕೇವಲ ಅವನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬರೆದ ಇದ್ದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕಲೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬೀರಿ ಇವರಿಗೆ ಗಾನ ಸಮಾರಾಧನೆ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ವಿದ್ಯೆಗೆ ಸಾರ್ಥಕ್ಯವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ಆ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ ವಂಚಿಸಿದನೆಲ್ಲ ಎಂದು ಅವರು ದುಃಖಿತರಾದರು. ಮೂರು

ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಟಿಕೇಟು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಸ್ಥಳ ಕಾದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಈ ಸೆಖೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತು ಗಾನಾವ್ಯತದ ಅಮೃತ ವೃಷ್ಟಿಯ ತಂಪಿಗೆ ಕಾಯುತ್ತಿರುವ ಇವರಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಲಿ? ಎಂದು ಅವರು ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದರು.

ಭವನವ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿವ್ವ ಮೊಡ್ಡಗಡಿಯಾರ, ಮೂರುವರೆ ಗಂಟೆ ತೋರಿಸಿತು. “ಇನ್ನು ಇಸ್ಸತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳೊಳಗೆ ಭಾಗವತರೂ ವೃದ್ಧಂಗಳ ಖಂಜರಿಯವರೂ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಪಿಟೀಲಿಗೆ ಏನುಮಾಡಲಿ?” ಎಂದು ಅಯ್ಯಾರ ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಹೊಳೆಯಿತು. ಆ ಯೋಜನೆ ಹೊಳೆದ ಕೂಡಲೇ, ಒಳಗಿನ ಜ್ಯೋತಿಯಿಂದ ಹೊರಗಿನ ಅಂಧಕಾರ ಮರೆಯಾಗುವಂತೆ ಅವರ ಮುಖದ ಕಪ್ಪುಭಾಯೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಮುಖ ಗೆಲುವಾಯಿತು. ಆ ಆಲೋಚನಾ ಜ್ಯೋತಿಯಿಂದ ಅವರ ಮೈ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹಗುರವಾಯಿತು. ಅವರು ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವಯಸ್ಸಿನವರಾಗಿದ್ದರೆ ಅವರ ಮೈ ರೋಮಾಂಚವಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. “ಇಂತಹ ಅಪಾಯದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯದೇವರ ದಯೆಯಿಂದ ಈ ಯೋಜನೆ ನನಗೆ ಹೊಳೆಯಿತೆಲ್ಲ” ಎಂದು ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನೇ ಪ್ರಶಂಶೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಾಗಿ, ಭಾಗವತರು ಬಂದರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೇಳಿ, ಕಾರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಧನ್ವಂತರೇ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಆಶ್ರಮದ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಕಂಡು “ಆ ದಿವಸ ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸಿದಳೆಲ್ಲ, ಆ ಹುಡುಗಿ ಇದ್ದಾಳೆಯೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯ “ಇದ್ದಾಳೆ ಯಾಕೆ? ಒಳಕ್ಕೆ ದಯಮಾಡಿ” ಎಂದರು. ಆಕೆ ಎಲ್ಲಿ ಊರಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದಾಳೋ, ಎಂದು ಗಾಬರಿಗೊಂಡಿದ್ದ ಶಂಕರ ಐಯ್ಯಾರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಳಗಡೆ ಒಂದು ಮಗುವಿನ ಗಾಯವನ್ನು ತೊಳೆದು ಚಿಕಿತ್ಸೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶಂಕರ ಐಯ್ಯಾರ್ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರೊಂದಿಗೆ ನೆಟ್ಟಗೆ ಆಕೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿಗೇ ಹೋದರು. ಆಗಲೇ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಇನ್ನು ನಿಧಾನಮಾಡುವಂತೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶಂಕರ ಐಯ್ಯಾರ್ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ “ಅಮ್ಮಾ ದಯವಿಟ್ಟು ನೀನು ಇವತ್ತು ಬಂದು ಪಿಟೀಲು

ಬಾರಿಸಿ ನನ್ನ ಮಾನ ಕಾಪಾಡಬೇಕು” ಎಂದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗಾಬರಿ ಯಾಯಿತು. ಅವಳು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರೇ “ ಗಣಪತಿ ಭಾಗವತರ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆ, ಪಿಟೀಲುರತ್ನ ಮುತ್ತು ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಒಪ್ಪಿದ್ದವನು ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಚಕ್ರಕೊಟ್ಟು. ಫಾಲ್‌ಫಾಟ್ ಮಣಿ, ದೇಶಿಕನ್ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಭಾಗವತರ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಗೆ, ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ ಆ ಯೋಗ್ಯತೆ ನಿನಗೆ ಇದೆ. ಬಂದು ಬಾರಿಸಲೇಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಫೀಸು ಎಷ್ಟು ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಗಾಯನ ಸಮಾಜ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ ” ಎಂದರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗಣಪತಿ ಭಾಗವತರ ಹೆಸರು ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆಕೆಗೆ, ಎಲ್ಲ ಸಂಗೀತಗಾರರಗೂ ಇರುವಂತೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಪಾರವಾದ ಗೌರವವೂ ಭಯವೂ ಇತ್ತು. ಅವರ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಗೆ ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸುವ ರತ್ನ ಮುತ್ತು ಸಹ, ಅವಳ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿದ್ದನು. ತಾನು ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಾದರೂ ಭಾಗವತರಿಗೆ ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸಬಹುದೆಂಬುದಾಗಲಿ, ಪಿಟೀಲು ರತ್ನನ ಬದಲು ಅವನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತಾನು ಆಕ್ರಮಿಸಬಹುದೆಂಬುದಾಗಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸೊಲೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಗಾಬರಿಯಿಂದ “ ನ್ನಾಮಿ ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಭಾಗವತರ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ನನಗೆ ಭಯವಾಗುತ್ತೆ. ನನಗೆ ಅಂತಹ ವಿಧ್ಯೆ ತಾನೆ ಎಲ್ಲಿದೆ? ಹೆಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ನಾಲಕ್ಕಾರು ಹಾಡು ಬಾರಿಸುವುದನ್ನು ಕಲಿತಿದ್ದೇನೆ, ಅಷ್ಟೆ. ಈಚೆಗೆ ನಾನು ಪಿಟೀಲನ್ನೇ ಹಿಡಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆವತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುವೆಯ ದಿನ ಬಾರಿಸಿವಷ್ಟೆ ನನಗೆ ಬರುವುದು ” ಎಂದಳು. ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರು “ ಅಮ್ಮ ನಿನಗೆ ಏನು ಬರುತ್ತೆ ಏನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಪಿಟೀಲಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಸಲ ಕೈ ಆಡಿಸಿದರೆ ಅವರ ವಿಧ್ಯೆ ಎಷ್ಟು ಎಂಬುದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತೆ. ಸಂಗೀತದ ಕೋಟಲೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಲೆ ಕೂದಲು ಸುಮ್ಮನೆ ಬೆಳ್ಳಗಾಗಲಿ. ನಿನ್ನ ಕೈ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕುದುರಿದೆ. ನಿನ್ನ ಒಳ್ಳೆ ಜ್ಞಾನವಿದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಗಾಯನಸಮಾಜದ ವೇದಿಕೆ ಏರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವತ್ತೀ ತೀರ್ವಾನಿ ಸಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಅವಕಾಶ ದೊರಕುವುದೆಂದು ಎಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೊತ್ತಾಯಿತು ಏಳು. ಈ ದಿನ ಕಛೇರಿ ನಡೆಯದಿದ್ದರೆ ಆ ಹುಚ್ಚು ಜನ ಗಾಯನ ಸಮಾಜದ ಕಟ್ಟಡವನ್ನೇ ಕೆಡವಿ ಎಸೆದಾರು. ನನ್ನನ್ನು ಜೀವ

ದೊಂದಿಗೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದರು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು “ನಿಮಗೆ ಹೊತ್ತಾಯಿತು ಹೊರಡಿ. ನಾನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು. ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ಒಪ್ಪಿದ ಮೇಲೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ, ಬಾರಿಸುವುದು ಸುಲಭವೆಂದೇ ಅವರು ಭಾವಿಸಿದರು. “ನೀವು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿ, ನಾನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು. ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರು “ಇನ್ನು ಕಾಳವಿಳಂಬಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಸರ್ರನೆ ಹೊರಟು ಬರಬೇಕು. ನೋಟಾರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲೇ” ಎಂದರು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯ “ಜೇಡ ನೀವು ಬೇಗ ಹೋಗಿ, ಎಷ್ಟು ದೂರ. ಜಟಕದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಟ್ಟಿ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸಬಹುದೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅಯ್ಯರು ತಾವು ಹೊರಟರು. ಹೊರಡುವಾಗ ಮತ್ತೆ “ಅನ್ಯಾನನ್ನ ಮಾನ ಇಂದು ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ. ಯಾವ ದೇವತೆಯನ್ನು ನಾನು ವರಕ್ಕೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಭಕ್ತಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲಿಲ್ಲ” ಎಂದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖವು ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಮತ್ತಷ್ಟು ಕೆಂಪಾಯಿತು. ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರರ ಸಹಾನುಭೂತಿ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವುದು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮದುನೆಯ ದಿನವೇ ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆ ದಿನ ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸಿದಾಗಲೂ ಅವರ ಮುಖದ ಪ್ರಶಂಸಾ ಭಾವನೆಯನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಅವಳು, ಅಷ್ಟು ಅದ್ಭುತವಾಗಿ ಅವರೊಬ್ಬರಿಗಾಗಿಯೇ ಎಂಬಂತೆ ಬಾರಿಸಿದ್ದಳು. ಇತರರ ಕಡೆಗೆ ಆಕೆಯ ದೃಷ್ಟಿ ಆನತ್ತು ಹರಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದೂ ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ಬಂದು ಹೇಳಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ “ಇವರ ಎದುರಿಗೆ, ಬಂದವನನ್ನು ಬಾರಿಸೋಣ” ಎಂಬ ಧೈರ್ಯ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಆ ಭಯಂಕರ ಹುಲಿ ಗಣಪತಿ ಭಾಗವತರೂ ಪಿಟೀಲ್ ರತ್ನನೂ ಮರೆತೇಕೋದರು. ತಾನು ಬಾರಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್‌ಗಾಗಿ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿಂದಲೇ ಆಕೆಗೆ ಧೈರ್ಯವುಂಟಾಯಿತು. ತಾನು ಉಟ್ಟಿದ್ದ ಸಾವಾನ್ಯ ಸೀರೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಕೆ ಹೊರಟರೂ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಕೇಳದೆ, ಒಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆಯುಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆಕೆಯನ್ನು ಬಲಾತ್ಕರಿಸಿದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದ ಒಳ್ಳೆಯ ಸೀರೆ ಅವಳ ಮದುನೆಯ ಸೀರೆ ಮಾತ್ರ. ಅದರ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜನ ಜ್ಞಾಪಕವೂ ಬಂದುದರಿಂದ ಆಕೆ, ಆ ಸೀರೆಯನ್ನು ಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ

ಲಾರದವಳಾದಳು. ಬೇರೆ ಸೀರೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ಸುಂದರರಾಜನ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದು ಆಕೆ ಖಿನ್ನಳೇ ಆದಳು. ಆದರೆ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಬಲಾತ್ಕರಿಸಿದುದರಿಂದ ಆಕೆ ಕೊನೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸೀರೆಯನ್ನುಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊರಟಳು. ಯಾವ ಸೀರೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಆಕೆ ವಸಂತಲಕ್ಷ್ಮಿಯಾಗಿ ನವ ನೋಹನಾಂಗಿಯಾಗಿಯೇ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೆಚ್ಚು ಅಲಂಕಾರಗಳ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗದೆ ತನಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ಮಲ್ಲಿಗೆ ದಂಡೆಯೊಂದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮುಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಲಕ್ಷ್ಮಿಯರೊಂದಿಗೆ, ಕುದುರೆಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಸರಸರನೆ ಹೊರಟಳು.

ಗಾಯನ ಸಮಾಜದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಅವರು ತಲವುವ ವೇಳೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ಎರಡೇ ನಿಮಿಷಗಳಿದ್ದವು. ಆಗಲೇ ಗಣಪತಿ ಭಾಗವತರೂ ಫಾಲ ಘಾಟ್ ಮಣಿಯೂ ದೇಶಿಕರೂ ಬಂದು ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಜನರು ಅರ್ಧ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದಲೂ ಅರ್ಧ ಆತುರ ಅಶಾಂತಿಯಿಂದಲೂ ಇನ್ನೂ ಪಿಟೀಲ್ ರತ್ನ ಮತ್ತು ಯಾಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಬಾಗಿಲಿಡೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆತ ಚಕ್ಕರಾಕೊಟ್ಟ ಸಂಗತಿ ಇನ್ನೂ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗಾಡಿಯಿಂದ ಇಳಿದು ಶಂಕರ ಐಯ್ಯರ ಸೂಚನೆಯಂತೆ ಅವರ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋಗಿ ವೇದಿಕೆಯೇರಿ ಕುಳಿತಳು. ಹಿಂದೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪಿಟೀಲು ಹಿಡಿದು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರೂ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ನಡೆದು ಬಂದು ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳವಿದ್ದೆಡೆ ಕುಳಿತರು. ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ಭಾಗವತರ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೇಳಿದರು. ಭಾಗವತರ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕವ್ವುನೋಡದ ಛಾಯೆ ಕವಿಯಿತು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವರು ಪ್ರಸನ್ನರಾಗಿ ಆಗಬಹುದೆಂಬಂತೆ ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸಿ ತಮ್ಮ ಗಾನವನ್ನೂ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟರು. ಪಿಟೀಲ್ ರತ್ನ ಬರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿದು ಅವರ ಸ್ವತೀಕ್ರಿಯೆ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ, ಪಿಟೀಲಿನ ಧ್ವನಿ ಸಭಾಭವನವನ್ನು ತುಂಬಿತು. ಭಾಗವತರು ಮೊದಲು ಹಂಸಧ್ವನಿಯ ಕೃತಿಯನ್ನು ಹಾಡಿದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆ ಭವನ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಜನ, ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅದ್ಭುತ ಪಾಂಡಿತ್ಯದ ಕಲಾವಿದರು, ಆನೇಕ ಕಛೇರಿಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ರಸಜ್ಞರು, ಎಲ್ಲವೂ ಮರೆತೇಹೋಯಿತು.

ಇವಳಿಗೆ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲು ಅವಳಿಗೆ ಕಾಣುವಂತೆ ಕುರ್ಜಿಯ ಮೇಲೆ ಸುಳಿತು ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ಕಡೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವಳ ಸ್ಪಷ್ಟಿ ಇತ್ತು. ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗೆ ಆಕೆ ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್‌ಗಾಗಿಯೇ ಬಾರಿಸುತ್ತಿರುವಳೋ ಎಂದೇ ತೋರಿತು.

ಅಹಾ! ಏನು ಮನನೋಹಕ ಹೃದಯಹಾರಿ ಆವೃತತ್ವಸ್ಪರ್ಶಗಾನ! ನಿಂಗಳೂರಿನ ನಾಗರಿಕರು ಎಂದಿಗೂ ಆ ಗಾನವನ್ನು ಮರೆಯುವಂತೆ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಾರಂಭವ ಹಂಸಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ನಾಗರಿಕರ ಹೃದಯವನ್ನು ಸೂರೆಗೊಂಡಳು ನಾಲ್ಕು ಸಲ ಪಿಟೀಲಿನ ಮೇಲೆ ಆಕೆ ಮಾನು ಅಡಿಪುವುದರೊಳಗೆ, ರಸಜ್ಞರಿಗೆ ಇದು ಧೈವಕೃಪೆಯ ಹಸಿರುಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು ನೊದಲನೆಯ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಭಾಗವತರ ಕಾಯಿನಿಂದಲೂ ಭೇಷ್ ಭೇಷ್ ಎಂಬ ಪ್ರಶಂಶೆ ಹೊರಟಿತು. ಜನರಿಗೆ ಪಿಟೀಲ್ ರತ್ನ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ, ಎಂದೂ ಹೆಸರೇ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಇದಾವುದೋ ಹೊಸ ಹುಡುಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತಿದೆ” ಎಂಬುದು ಮರೆತೇ ಹೋಯಿತು ಅವರ ಮನಸ್ಸು, ಮುಂದೇನು, ಮುಂದಲ ನಂದವೇನು ಎಂಬ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ ಗಾನಾವೃತವಾಹಿನಿಯಲ್ಲಿ, ಆಳ ಆಳ ರಾಗಿ ಇಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಯದುಕುಲ ಕಾಂಬೋದಿ, ತೋಡಿ, ನಾಟ್‌ಕುರಂಜ್ ಕುಲಯನಾರುತ ಮೋಹನ ಎಲ್ಲ ರಾಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಭಾಗವತರನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಗೆ ಭಾಗವತರನ್ನು ಎಂಬಾಲಿಸುವುದು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಷ್ಟವಾದಂತೆಯೇ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಮೀನು ನೀರಿಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುವಂತೆ, ದುಂಬಿ ಮಧುವಿನಿಂದ ಮಧುವಿಗೆ ಸರಾಗವಾಗಿ ಹೋ ಏವಂತೆ, ಆಕೆ ರಾಗದಿಂದ ರಾಗಕ್ಕೆ ಗಾಳಿಯು ಬೆನ್ನಿನಮೇಲೆ ಸುಳಿಯುವ ಸುಗಂಧವಂತೆ ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಭಾಗವತರಿಗೆ ಪ್ರಶಂಸೆಯ ಕರತಾಡನ ಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಆಕೆಗೂ ಚಪ್ಪಾಳೆಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೀರ್ತನೆಯ ಕಿಂತರವೂ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಈ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಿಮ್ಮದು ಭಾಗವತರಿಗಾಗಿಯೇ ಅಥವಾ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೋ ಎಂಬ ಅನುವಾನ ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್‌ಗೇ ಉಂಟಾಯಿತು. ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಿದ್ದಾಗಲೆಲ್ಲ ಭಾಗವತರು ಸ್ವಲ್ಪ ಝಗುಳುನಗುವಿನಿಂದಲೂ, ತಲೆ ಬಗ್ಗಿ ಸುವುವರಿಂದಲೂ, ಜನರ ಆ ಮೆಚ್ಚುಕೆ

ಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಮೋಘವೂ ಗೊತ್ತಾದಂತೆಯೇ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಚಪ್ಪಾಳೆ ಅವಳ ಕಿವಿಯಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಬಿದ್ದು ಲಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಕೆಗೆ ಬಾಹ್ಯ ಜಗತ್ತಿನ ಜ್ಞಾನ ಇದ್ದಂತೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ತಾನಾಯಿತು ತನ್ನ ಪಿಟೀಲ್ ಆಯಿತು. ಪಿಟೀಲಿನಮೇಲೆ ಇಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಆಕೆ ಕದಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್‌ನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಆನಂದಭೈರವಿಯ ಆಲಾಪನೆ, ಪಲ್ಲವಿ, ಅನುಪಲ್ಲವಿಗಳನ್ನು ಭಾಗವತರು ಹಾಡಿ, ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಪಿಟೀಲಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟರು. ಆವರೆಗೆ ಒಂದು ದಿನವೂ ಕಛೇರಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿಸದಿದ್ದರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಭಾಗವತರ ಜಾಡೆಯಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸಿವಳು. ಭಾಗವತರೇ ಪದೇ ಪದೇ ವಹವಾ ಪಹವಾ ಎಂದರು. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಕರತಾಡನ ಸಭಾಭವನದ ಮೇಲುಜಾವಣಿಯನ್ನೇ ಹಾರಿಸುವಂತಿತ್ತು. ಅನಂತರ ಭಾಗವತರು ತಾನಂ ಕೀರ್ತನೆ ಮುಗಿಸಿ ಗೀತಗೋವಿಂದದ ಮುಂದಲ ಶ್ಲೋಕ ಹಾಡಿದರು

ಧ್ಯಾನಲಯೇನ ಪುರಃ ಪರಿಕಲ್ಪ್ಯಭವಂ ತಮತೀವ ದುರಾಪಮ್ |

ವಿಲಸತಿ ಹಸತಿ ವಿಸೀದತಿ ರೋದಿತಿ ಚಂಚತಿ ಮುಂಚತಿತಾಪಮ್ ||

(ರಾಧೆಯು, ಹೊಂದಲಸಾಧ್ಯನಾದ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನ ಕಣ್ಣಿನ ಮುಂದೆ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಲಾಪಿಸುತ್ತಾಳೆ; ದುಃಖಪಡುತ್ತಾಳೆ. ನಗುತ್ತಾಳೆ, ಅಳುತ್ತಾಳೆ, ಭ್ರಮಿಸುತ್ತಾಳೆ, ತಪಿಸುತ್ತಾಳೆ, ತಾಪವನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾಳೆ.)

ಆ ಶ್ಲೋಕ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೊಸದಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಾಡಿದ್ದಳು ಪಿಟೀಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಬಾರಿಸಿದ್ದಳು. ಆ ಶ್ಲೋಕದ ರಾಧೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಕನಿಕರವುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಈಚೆಗೆ ತಾನು ಪತಿವ್ರೇಮದಿಂದ ವಂಚಿತಳಾದ ನಂತರವಂತೂ ಆ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡ ಕೂಡಲೇ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ದುಃಖದ ಆವೇಗವಿಂದ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ, ಬಿರುಗಾಳಿ ದೋಣಿಯನ್ನು ಆಡಿಸುವಂತೆ ದುಃಖ ಅವಳನ್ನು ಜರ್ಝರಿತ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಯಾವಾಗ ಆ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಬಾರಿಸಿದರೂ ಅದರ ಜಂಝುವಾತಕ್ಕೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸಿಕ್ಕಿಯೇ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಂದು ಭಾಗವತರೂ

ಅದೇ ಶೋಕವನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಎಣಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಭಾಗವತರ ಬಾಯಿನಿಂದ ಮೊದಲನೆಯ ಪದ ಹೊರಟ ಕೂಡಲೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಜೇಳು ಕುಟಕಿವಂತಾಯಿತು. ಭಾಗವತರು ಒಂದು ಪಾದವನ್ನು ಅಲಾಪನೆ ಮಾಡಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿವಾಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಅವನ್ನು ನುಡಿಸಿದಳು ಆಕೆಯ ಪಿಟೀಲಿಗೆ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಅಮವಗೆ ಇರದಿದ್ದ ಒಂದು ಮಾರ್ವವ ನಾಥುರ್ಯ ಬಂದಿತ್ತು. ಪ್ರತಿ ಒಂದು ಸ್ವರದಲ್ಲಿಯೂ ಕರಣಾರಸ ತೊಟೆ ಕೃತ್ವಿತ್ತು. ನಿರ್ಜನವಾದ ಆ ತಂತಿ, ಆ ಕಮಾನು, ಆದರೆ, ಅದರಿಂಮುಂಟಾಗುವ ರಸಾನುಭವಾನಂದ! ಆ ಶೋಕಕ್ಕೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ಪಿಟೀಲು ಆದಳು.

ಇನ್ನೇನು ಕಛೇರಿ ಕೊನೆಮುಟ್ಟಬೇಕು. ಭಾಗವತರೂ ಶೋಕ, ರಾಗ ಮಾಲಿಕೆ, ಶೃಂಗಾರ ಹಾಸ್ಯದ ಚುಟಕೆಗಳನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಾಗವತರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಗೆಲುವು ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಶೋತ್ರಗಳು ಸುಖಕರವಾದ ಪ್ರಯಾಣದ ಕೊನೆಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವವರಂತೆ, ಆನಂದದಿಂದಲೇ ತೃಪ್ತರಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ಮರೆತಿದ್ದರು. ಶೋತ್ರವೃಂದದಿಂದ ಒಬ್ಬರು ದಾಸರಪದ ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ “ಸತ್ಯವಂತರಿಗದು ಕಾಲವಲ್ಲ” ಎಂಬ ಕೂಗು ಬಂತು. ಅದು ಪುರಂದರದಾಸರ ಕೃತಿ ಭಾಗವತರು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕನ್ನಡ ಕೃತಿಗಳ ವೈಕಿ ಅದರಲ್ಲಿಯ ನಾತುಗಳನ್ನು ಸ್ತಚ್ಛವಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಕೃತಿ ಕನ್ನಡನಾಡಿನ ಅನರ ಕಛೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಅನರ ಕಛೇರಿಯ ಕೊನೆಯ ಭಾಗವಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಶೋತ್ರಗಳು ಆ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂದೂ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದಾಗ ಭಾಗವತರಿಗೆ ಸಂತೋಷವೇ ಆಯಿತು. ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನೇ ತಾವು ಭಲೆ, ಭಲೆ, ಎಂದುಕೊಂಡು ಹಾಡತೊಡಗಿದರು.

ಸತ್ಯವಂತರಿಗದು ಕಾಲವಲ್ಲ

ದುಷ್ಪಜನರಿಗೆ ಸುಭಿಕ್ಷಕಾಲ ||

ಹರಿಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡುವಗೆ ಕ್ಷಯವಾಗುವ ಕಾಲ

ಪರಮಪಾಪಿಗಳಿಗೆ ಸುಭಿಕ್ಷ ಕಾಲ ||

ಸ್ವಿರವಾದ ಪತಿವ್ರತೆಯ ಪರರು ನಿಂದಿಸಕಾಲ

ಧರೆಯ ಜಾತಿಯರ ಕೊಂಡಾಡುವ ಕಾಲ ||

ಆ ಚರಣವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೇಗೆ ಆಯಿತೋ ? ತಂತಿಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿದಂತೆ ಆಕೆಯ ಕೈ ಬೆರಳುಗಳು ಆಡುವುದು ನಿಂತು ಹೋಯಿತು. ತಂತಿ ಕತ್ತರಿಸಿದಾಗ ಲಾ ಎಂದು ಶಬ್ದವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಜ. ಈಗ ಅಂತಹ ಶಬ್ದವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಶ್ರೋತೃತ್ವದಕ್ಕೆ ಅಂತಹ ಶಬ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕಠೋರವಾದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿಸಿದಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ತಂತಿಯು ಕಿತ್ತ ಶಬ್ದ ಬರಿಯ ಕಿವಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಳಿಸುವುದು. ಆದರೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬೆರಳುಗಳು ತಂತಿಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಆಡದೆ ನಿಂತುದರಿಂದ, ಶ್ರೋತೃಗಳ ದೃಶ್ಯದ ದಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಅನಂದಾವೃತಲಹರಿ ಬತ್ತಿಹೋಯಿತು ದೇಹಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗುವ ಕಷ್ಟಕ್ಕಿಂತ ರಸಾನುಭವದಲ್ಲಿ ಚೈದವಾದರೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉಂಟಾಗುವ ನೋವು ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟ. ಭಾಗವತರ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಪಿಟೀಲು ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ನಿಂತು ಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಭಾಗವತರು ಮೊದಲು ಇತರ ಪಿಟೀಲುಗಾರರಿಗೆ ಆದಂತೆ ಈಕೆಗೂ ಭಯದಿಂದಲೂ, ಆತ್ಮಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದುದರಿಂದಲೂ ಕೈನಡುಕು ಒಂದಿರಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರು ಆದರೆ, ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ, ಅಂದಿನ ಆ ಗಾನ ಸರಸ್ವತಿಯ ದೈವಿಕ ಪ್ರತಿಭೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ಅವರಿಗೆ ವಿಷಯ ಹಾಗೆ ಇದ್ದಿರಲಾರದೆಂದು ತೋರಿತು. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಲ್ಲಿಯೂ ಗುಜುಗುಜು ವ್ರಾರಂಭವಾದುದರಿಂದ ಭಾಗವತರೂ ವೃದಂಗ ಖಂಜರಿಯವರೂ ತಮ್ಮ ಬಾಯಿ ಕೈಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಭಾಗವತರ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಅವರು ಹಾಗೆ ಕಛೇರಿಯ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಧ್ಯೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದುದೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು. ಆಕೆ ಪಿಟೀಲನ್ನು ನುಡಿಸುವಾಗ ನುಡಿಸುವಂತೆಯೇ ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ಬಲಗೈಯ ಕಮಾನೂ ಅದರ ಸ್ಪರ್ಶದಲ್ಲಿಯೇ ತಂತಿಯಮೇಲೆ ಒರಗಿತ್ತು. ಆಕೆ ಉತ್ತಮ ಶಿಲ್ಪಿ ಕಡೆದ ಅನ್ಯತಶಿಲೆಯ ಅದ್ಭುತ ಪತಿಮೆಯಂತೆ ಕಂಡಳು. ಆದರೆ, ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೀರು ಧಾರೆಧಾರೆಗಳಾಗಿ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಪಿಟೀಲನ್ನು ಬಾರಿಸುವಾಗ ಆಕೆ ಹೇಗೆ ಅಂತರ್ಮುಖವಾಗಿದ್ದಳೋ, ಸುತ್ತಲಿನ ಜನರ ಪರಿವೆಯಿಲ್ಲದೆ ನುಡಿಸು

ತ್ತಿದ್ದಳೋ, ಈಗಲೂ ಆಕೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬಾಹ್ಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮರೆತು ಅಂತರ್ಮುಖಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಅಳುತ್ತಿದ್ದಳು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ತನ್ನ ಕೈ ನಿಂತುಹೋದುದು ಭಾಗವತರ ಮತ್ತು ಪಕ್ಕವಾದ್ಯದವರ ಕೈ ಬಾಯಿಗಳು ನಿಂತುಹೋದುದೂ, ಶ್ರೋತ್ರವೃಂದದಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಒಶಾಂತಿ ಕಲಕಲರವವೂ ಆಕೆಗೆ ಅರಿವಾದಂತೆ ತೋರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳ ಆ ದಂತದ ಕೆನ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಉರುಳುತ್ತಿದ್ದ ಕಣ್ಣೀರು ವಜ್ರಧಾರೆಯಂತೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಪಿಟೀಲು ವಾದನ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಆಕೆಯನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೂ ವ್ಯವಧಾನವಿಲ್ಲದೆ ಗಾನಾನಂದದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಏಳುತ್ತಿದ್ದ ಜನ, ಕಣ್ಣುಗಳಿವಲೇ ಆಕೆಯನ್ನು ಕುಡಿಯುವಂತೆ ಅವಳ ಕಡೆ ನೋಡತೊಡಗಿದರು. ಅಮಸರೆಗೆ ಆಕೆಯ ಪಿಟೀಲುವಾದನದಿಂದ ಮತ್ತರಾಗಿದ್ದರೆ ಈಗ ಆಕೆಯ. ಒಪರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ತೋಳಲತೊಡಗಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚಿಯವರು ಅವಳನ್ನು ಊರ್ವಶಿ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದುದು ಅನ್ವರ್ಥನಾನುವೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿಯ ಬಹುದಾಗಿತ್ತು.

ಮುಂದಲ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತನ್ನ ಇಂದಿನ ಅವು ಉಂಟಾಯಿತು. ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ಅವಳು ಮುಖ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲಿವ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋರಗೆ ಹೋಗಿ ಕುದುರೆಗಾಡಿ ಏರಿ ಮನೆ ಸೇರಿದರು ಸಭಾ ಭವನಕ್ಕೆ ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದರೆ ಆಗುವಂತೆ ಜನ ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಎಸು ಗದ್ದಲನೆಬ್ಬಿಸಿದರು. ಭಾಗವತರ “ಮಾಮೂಲಿನ” ಪವಮಾನಸುತ ಮಂಗಳ” ವಿಲ್ಲವೆಲೆ ಸಭೆ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗುವುದೆಂದು ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ಭಾವಿಸಿದರು. ಪಾಸ! ಅವರು “ಯಾವ ಪ್ರಶಂಸೆಯ ಮಾತುಗಳಿವ ಈ ವೆಚ್ಚಿಯ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಈ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಎದುರಿಗೆ ಗೌರವಿಸಿ, ಪಿಟೀಲ್ ರತ್ನ ಮುಕ್ತುವಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಐಮನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇವಳಿಗೆ ಕೊಡೋಣ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಲ್ಲಿ ಈ ಅವಾಂತರ ನಡೆದು ಹೋಯಿತು. ಭಾಗವತರಿಂದಲೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎರಡು ಪ್ರಶಂಸೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದು ಅವರ ಗುರಿಯಾಗಿತ್ತು ಆದರೆ ಸಭೆ ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲವಾಯಿತು.

ಭಾಗವತರು ಮಂಗಳ ಹಾಡದೆ ಬಿಟ್ಟಾರಿ? ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದ ಪಿಟೀಲನ್ನು ತಾವೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾರಿಸುತ್ತಾ ಪವನಾನ ಸುತಡುನ್ನೈನ ಹಾಡತೊಡಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಸಂಗೀತ ಸಿಂಹ ಎಂದು ಬಿರುದು ಬಂದಿದ್ದದು ಸುಮ್ಮನೆ ಅಲ್ಲ. ಅವರ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಜನ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದ ಹಾವಿನಂತೆ ಮತ್ತೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತರು. ಭಾಗವತರೇ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಸಹ ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಶ್ರೋತೃಗಳು ಆಶ್ಚರ್ಯ ದಿಂದ ಮೂಕರಾದರು. ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಂತೆ ಸಭೆ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಭಾಗವತರು ತಮ್ಮ ಪದ್ಧತಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ, ಎದ್ದು ನಿಂತು ಎರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಿದರು. ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪಿಟೀಲು ಇತ್ತು ಅವರು ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕಮಾನಿನಿಂದ ತೋರಿಸುತ್ತಾ “ಸಹೃದಯರೆ ಈ ಪಿಟೀಲು ಬಹಳ ಅದೃಷ್ಟಶಾಲಿ, ಅದರಿಂದಲೇ ಆ ಗಾನ ಸರಸ್ವತಿ ಇದನ್ನು ತನ್ನದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಇದರ ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ “ಖೋಟಾ ಇದ್ದಿರಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ ಗಾಯನ ಸಮಾಜದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಅದೃಷ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಖೋಟಾ ಇರಬೇಕು ಅದ ರಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಮಂಗಳಕ್ಕೆ ಇದು ಒದಗದೆ ನಾನೇ ನುಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ಸಂಗೀತಗಾರರು ಮತ್ತೊಬ್ಬರನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ ಅವರು ಸ್ವಜಾತಿ ವೈರಿ. ಆದರೆ ನಾನು ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಕೆ [ನನಗೆ ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳ ಮಂಗಳನಾಮ ಸಹ ತಿಳಿಯದು] ಸರಸ್ವತಿಯ ಅವತಾರ. ಇದು ಹುಟ್ಟುವಿದ್ಯೆ ಕಟ್ಟುವಿದ್ಯೆವಲ್ಲ. ಇಂತಹವರು ಇರುವವರೆಗೆ ಭಾರತವ ಗಾನಕಲೆ ಅಮರವಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುವುದು”.

ಸಾವಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಂಗೀತದ ನಂತರ ಭಾಷಣಕೇಳಲು ಯಾರೂ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಆದರೂ ಜನರಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಶಾಂತರಾಗಿ ಆಕೆಯ ಗುಣಗಾನವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕೇಳಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಶಾಂತಿ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾದ ಕೂಡಲೇ ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ಬಂದು ವೇದಿಕೆಯೇರಿದರು. ಅವರ ಬಾಯಿನಿಂದ ಪಿಟೀಲ್ ರತ್ನ ಮುತ್ತು ಕೊನೆಯಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳುವವರಿಗೆ ಜನರಿಗೆ

ಮುತ್ತುವಿನ ಜ್ಞಾಪಕವೇ ಮರತುಹೋಗಿತ್ತು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ದ್ವಂದ್ವ ಸಂಗೀತಗಾರರು—ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಇಂತಹ ಸ್ಪಷ್ಟರು—ಬರದಿದ್ದರೆ ಗಲಾಟೆ ಮಾಡದೆ ಎಂದಿಗೂ ಸುಮ್ಮನಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲಸರಿಗೆ. ತಾವು ಹೀಗೆ ಅಜಾಗರೂಕರಾದುದು ತಮಗೇ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದರು. ಪ್ರೇಕ್ಷಕರು ಆಕೆಯ ಹೆಸರೇನು ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ಸಹ “ ಭಾಗವತರು ಅಂದಂತೆ ಆಕೆಯ ಮಂಗಳನಾಮ ನನಗೂ ತಿಳಿಯದು ” ಎಂದರು. ಕಛೇರಿ ಶಾಂತವಾಗಿ ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ದುಃಖ ಜರ್ಝರಿತಳಾದುದು ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗೆ ಮರೆತೇಹೋಗಿ ಅವಳ ಗಾನ ರೂಪ ಇವು ಮಾತ್ರ ಅವರ ಕಣ್ಣುಕಿವಿ ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ತುಂಬಿದುವು. ಅನಂತರ ಬಹುಕಾಲದವರೆಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಶ್ರೋತೃಗಳ ಎದುರಿಗೆ ಯಾವ ಪಿಟೀಲು ವಿದ್ವಾಂಸನೂ *ಮಾನನ್ನು ಅಚ್ಚುಡಿಸುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಯಿತು.

ಕಛೇರಿ ಮುಗಿದಕೂಡಲೇ ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪಿಟೀಲನ್ನೂ, ಅವಳಿಗಾಗಿ ತರಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಹಾರವನ್ನೂ ಅಂದಿನ ಶುಲ್ಕವಾದ ಐದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ತಮ್ಮ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಧನ್ವಂತರೀ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋದರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅಳುವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಶಾಂತವಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅವಳ ಮುಂದೆ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರೂ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಖ ಮೊದಲಿಗಿಂತಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾಡಿತ್ತು. ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ಬಂದು ಹಾರವನ್ನೂ, ಕವರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣವನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಭಾಗವತರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಹೇಳಿ “ನಿನ್ನ ಮಂಗಳನಾಮ ನನಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.” ಎಂದರು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್ ಬಹುಕಾಲವಾಗಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಶಂಸಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಬರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗಾಗಿ ಅವರು, ಕಛೇರಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಕುರ್ಚಿಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಎಷ್ಟೋ ಗಾಳಿಗೋಪುರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಬಂದು ಆಕೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡುವುದು ಅವರಗುರಿ. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಅವರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಯಾರೋ ರೋಗಿಯನ್ನು ನೋಡ ಹೋದರು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆ ಕೆಲಸದತ್ತ ಸರಿದಳು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸು ಅಂದಿನ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೆನೆಯಿತು. “ಮಂಗಳನಾಮ! ಆಹಾ! ಎಂತಹ ವಿಕೃತಹಾಸ್ಯ. ನನ್ನ ಚರಿತೆ, ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಇವರು ಹೀಗೆ ಎಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ!” ರಂಡಿ ಎನ್ನದೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ಬೇರೆ ಹೆಸರಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀರಂಗಮ್ಮ ಅವಳನ್ನು ಮೂಳಿ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಅಕ್ಕ ಅವಳನ್ನು ಮೂವೇನಿ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಕ್ಕ ರಾಮ ಬ್ರಹ್ಮೇತಿ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಪ್ರಾರಬ್ಧ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಕೋಪದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಆ ಶನಿಕಾಟ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಾಂತರಾಗಿದ್ದಾಗ “ಅದು” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಂಗಳನಾಮ! ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಅಳು ಬಂತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅಂದಿನ ಸಂಭವದಿಂದ ತನ್ನ ಮಹಿಮೆ ಬಹಳ ಏರಿತೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂನೇಹವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಮಂಗಳನಾಮ! ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು? ಈ ಹಾರ ಈ ಹಣ ಈ ಹೊಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಬೇಕು. ಆದರೆ ಯಾವಾಗ? ಹೆಂಡತಿ ಎಂದು ಕರೆಯುವವರು ಇರುವಾಗ. ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದಾಸಿಯಾಗಿರುವ ಭಾಗ್ಯವೂ ನನಗೆ ಇಲ್ಲವೆಲ್ಲ. ಮಂಗಳನಾಮ! ಮತ್ತೆ ಅವಳಿಗೆ ಅಂದು ಭಾಗವತರು ಹಾಡಿದ್ದ ಮುಂದಲ ಚರಣ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದಿತು.

ಸ್ವಿರವಾದ ಪತಿವ್ರತೆಯ ಪರರು ನಿಂದಿಸಕಾಲ

ಧರೆಯ ಜಾತಿಯರ ಕೊಂಡಾಡುವ ಕಾಲ

ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಮೇರೆಯೇ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

೨೪

ಜನತೆ ಕಲಾವಿದರನ್ನು ಮೆಚ್ಚುವುದೂ ಬೇಗ, ಮೆಚ್ಚಿದವರನ್ನೂ ಮತ್ತೆ ಕೆಳಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುವುದೂ ಬೇಗ. ಜನತೆಯ ರುಚಿಯೂ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಗಾನ ಪ್ರೇಮಿಗಳ ಮೆಚ್ಚಿನ ಪಿಟೀಲುಗಾರ್ತಿಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಅಶಕ್ತಳಾಗಿ ಎದ್ದು ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಸಭೆಯೆಲ್ಲ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯವಾದುದು ಯಾರಿಗೂ ಜ್ಞಾಪಕ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಸುಖ, ಅನಂದ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದರೆ ಅದರ ಜತೆಯ ದುಃಖ ಕಷ್ಟಗಳು ಮರೆತು ಸುಖಮಾತ್ರವೇ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ

ಕಟ್ಟಿದಂತಾಗುವುದು ಕೆಲವರ ಸ್ವಭಾವ. ಅಲ್ಲದೆ ಕಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದಂತೆ. ಅದರಿಂದ ದೊರೆಯುವ ಆನಂದ ನಿತ್ಯ, ಶಾಶ್ವತ, ಅವ್ಯತ. ಅದರ ಆಸ್ವಾದನೆ ಮಾಡಿದವರು ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮರೆಯುವುದಿಲ್ಲ.

ಶಂಕರ ಅಯ್ಯರ್, ಧನ್ವಂತರೀ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಕಛೇರಿಗಳಿಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತನ್ನ ಪಿಟೀಲಿನಲ್ಲಿ ಆನಂದವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಅಂತರ್ಮುಖವಾಗ ತೊಡಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಧನ್ವಂತರೀ ಆಶ್ರಮದ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಉಪಚರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯತೊಡಗಿದಳು. ನೋಯಾಳಿಗಳಿಗೆ ಉಪಚಾರವಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಅನಿರ್ವಚನೀಯ ಆನಂದ ವುಂಟಾಗಿ ಅವಳ ದುಃಖ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಉಪಚಾರವಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಆಕೆಗಿದ್ದ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವತಃ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ರೋಗಿಗಳ ಉಪಚಾರದಲ್ಲಿಯಂತೂ ಆಕೆ ತನ್ನ ಪೂರ್ಣಮನಸ್ಸನ್ನೂ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ತೋರಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸೇವೆ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಂದ ನೋಯಾಳಿಗಳನ್ನು ಉಪಚರಿಸುವುದೂ ಸಹ ಒಂದು ಆಕರ್ಷಣೀಯವಾದ ಕಲೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಇತರ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಬರತೊಡಗಿತು. ಧನ್ವಂತರಿ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ "ನರ್ಸ್" ಅಮ್ಮಗಳೂ, ಸೂಲಗಿತ್ತಿಯರು, ಆಯುರ್ವೇದ ವೈದ್ಯರೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ರೋಗಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೂಡಿಸಿದಳು. ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ರೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗತೊಡಗಿತು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಆಶ್ರಮ ಮೊದಲು ಯಾವಾಗಲೂ ಇಲ್ಲದಷ್ಟು ಜನೋಪಕಾರಿಯಾಗಿ ಇರುವುದೆಂದು ಮಂದಟ್ಟಾಯಿತು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗಂತೂ ನೋಯಾಳಿಗಳನ್ನು ಉಪಚರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಮನಾದ ಆನಂದವೇ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಬಂದಿತು.

ಧನ್ವಂತರಿ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆಯುರ್ವೇದ ವೈದ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ, ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಉಪಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ ತಯಾರಾದವರನ್ನೂ, ಆಧುನಿಕ ರೀತಿಯ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ

ಸರ್ಕಾರಿ ವೈದ್ಯಶಾಲೆಗೆ ನಿರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಪರಿಶ್ರಮಹೊಂದಲು ಕಳು ಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಕಾರ್ಯದ ಸರದಿಯು ವಾರವಾರವೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿತು ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಪರಿಶ್ರಮವಾದನಂತರವೇ, ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಆಯುರ್ವೇದ ವೈದ್ಯಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮತ್ತು ನರ್ಸಿಂಗ್ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರದ ಪರವಾನಗಿ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಧನ್ವಂತರಿ ಆಯುರ್ವೇದಾಶ್ರಮದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪತ್ರವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಆ ನಿಯಮವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಒಪ್ಪಿದ್ದರು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಿ ವೈದ್ಯಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತು ಇದ್ದು ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಉಪಚರಿಸುವ ಕೆಲಸ ಆಯುರ್ವೇದ ಪದವೀಧರರ ಪಾಲಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದರಿಂದ ರೋಗಿಗಳಿಗೂ ಬಹಳ ಉಪಕಾರವಿತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸರ್ಕಾರದ ನಿಯಮ ಇದ್ದರೂ, ವೈದ್ಯಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯರೂ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತು ಇದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಜವಾನರೂ “ ನರ್ಸ್‌ಗಳೂ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು” ಒಂದೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿಯಂತೂ ನಲ್ಲಿಯ ನೀರು ಸಹ ನಿಂತುಹೋಗಿ ರೋಗಿಗಳು ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಬೊಬ್ಬೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಹೀಗೆ ಒಂದು ಎರಡು ಗಂಟೆ ಕಿರಚಿದನಂತರ ಎಲ್ಲಿಯೋ ದೂರದ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ಆಳುಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಮಾನ್ಯ ರೋಗಿಗಳ ಅವಸ್ಥೆ ಹಾಗಾಗಿತ್ತು. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಯಾವ ದೂರಿನಿಂದಲೂ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಧನಿಕರಾದವರು ಮಾತ್ರ, ಸ್ವೆಷಲ್ ವಾರ್ಡ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ದ್ದುಕೊಂಡೇ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ತಾವೇ ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆ ವಾರ ವೈದ್ಯಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಕಾವಲಿರುವ ಸರದಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಆಶ್ರಮದ ಇತರ ವೈದ್ಯಕೀಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರು “ ಇವಳು ಯಾಕೆ ಈ ವೈದ್ಯದಲ್ಲಿ ಒದ್ದಾಡಿ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಕಛೇರಿನಾಡಿದರೆ ಸುಖವಾಗಿ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸಿಕ್ಕುತ್ತೆ. ನಾಲ್ಕು ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಸಂಗೀತಪಾಠ ಹೇಳಿದರೆ ಸಾಕು. ಅಥವಾ ಒಂದು ಚಲನ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ನಟಿಸಿದರೆ ಜೀವಮಾನ ಪೂರ್ತ ಸುಖವನ್ನುದ್ದಿಯಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಈ ರೋಗಿಗಳ ಉಪಚಾರ, ಈ ಕಷ್ಟ ಕಾರ್ಪಣ್ಯ ಶ್ರಮ ಇವೆಲ್ಲ

ಯಾಕೆ? ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಸಲ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರೂ ಸಹ “ ಸಂಗೀತದ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿಯಾಗಿ ಬಿಡು ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ ಮನಸ್ಸು ಶಾಂತವಾಗಿದ್ದರೆ ಗೆಲುವಾಗಿದ್ದರೆ ಹಗುರವಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಂಗೀತ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೂ ಸುಖ, ಅದೇ ಈಗ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಇಲ್ಲ. ಹಗುರವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ರೋಗಿಗಳ ಉಪಚಾರದಿಂದಲೇ ನನಗೆ ನೆಮ್ಮದಿ ” ಎಂದು ತನ್ನ ಸರದಿಯ ರಾತ್ರಿಯ ಕಾವಲಿಗೆ ವೈದ್ಯಶಾಲೆಗೆ ಹೋದಳು.

ಅದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀ ರೋಗಿಗಳ “ ವಾರ್ಡ್ ” ನ ಕಾವಲು ಬಿತ್ತು. ಆ ವಾರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟತ್ತು ರೋಗಿಗಳಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲರ ಕಾಹಿಲೆಗಳಿಗೂ ನಿಶ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ಆ ರೋಗಿಗಳೆಲ್ಲ ಅತ್ಯಂತ ಬಡವರು ಅವರ ಬಾಡಿದ ರಕ್ತಹೀನವಾದ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ ಇವರ ರೋಗಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇವರಿಗೆ ಪುಷ್ಟಿಯಾದ ಆಹಾರವಿಲ್ಲದುದೇ ಎಂದು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವರ ಸ್ಥಿತಿ ನೋಡಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬಹಳ ಕನಿಕರ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆ ರೋಗಿಗಳ ಪೈಕಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವೃಷ್ಟಿ: ಬಹಳ ನಿಶ್ಯಕ್ತಳಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬಳೆಯ ಕಡಿ ಹೋಯಿತು. ಅವಳು ಗಿರಣಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಒಬ್ಬ ಕೂಲಿಗಾರನ ಹೆಂಡತಿ. ವಯಸ್ಸು ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಇರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿಶ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವಳು ಪೂರ್ಣ ಕೃಶಳಾಗಿ ಮುದುಕಿಯಂತೆಯೇ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಸೌಂದರ್ಯದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಇನ್ನೂ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಇದ್ದೇ ಇದ್ದವು. ಒಳ್ಳೆಯ ಆಹಾರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಂದ ಅರೋಗ ದೃಢಕಾಯಗಳಾದರೆ, ಆಕೆ ಮತ್ತೆ ಸ್ಫುರದ್ರೂಪಿಯಾಗುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಂದೇಹ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಮಾತ್ರ ಅವಳಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಸಹ ತ್ರಾಣವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯ ಎರಡು ಮಕ್ಕಳು—ನಾಲ್ಕು ವರುಷಗಳ ಒಂದು ಹುಡುಗಿ ಎರಡು ವರುಷದ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗ—ಅವಳ ಸುತ್ತ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದ ಬೆಂಚಿನಮೇಲೆ ಆಕೆಯ ಗಂಡ ಕುಳಿತಿದ್ದ. ಅನೇಕ ದಿನಗಳಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿದ್ರೆಯಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಅವನ ಮುಖವೂ ಬಾಡಿ ಕಂಗೆಟ್ಟಿತ್ತು. ಆತ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಹಿಂದೆ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಕೆಯ ಮುಖದಲ್ಲಿ

ತೋರಿದ ಕರುಣೆ ಗಾಂಭೀರ್ಯ ಔದಾರ್ಯ ಮಾತಿನ ಮಾಧುರ್ಯ ಇವುಗಳಿಂದ “ ಇವಳು ನಿತ್ಯ ಬರುತ್ತಿದ್ದ “ ನರ್ಸ್ ” ಗಳಂತಲ್ಲ. ಇವಳ ಮಟ್ಟವೇ ಬೇರೆ ” ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆತನೊಂದಿಗೆ ರೋಗಿಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದಳು. ರೋಗಿಗೆ ಒಂದೇ ಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿದ್ರೆಯಜೊಂಪು ಬಂದಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆ ಘಳಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಳಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ್ದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆಕೆಯ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ರೋಗಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಅವಳು ನರಳುವ ಸದ್ದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ರೋಗಿಯ ಗಂಡನಿಗೂ ಕೇಳಿಸಿತು. ಆತ “ ನೋಡಿ. ಹೀಗೆಯೇ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ರಾತ್ರಿವರೆಗೆ ರಾತ್ರಿಯಿಂದ ಬೆಳಗಿನವರೆಗೆ, ನರುಳುತ್ತಾಳೆ. ಹಗಲನ್ನು ಹೇಗೋ ಕಳೆಯಬಹುದು. ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ. ಈಗ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳಿಂದ ಒಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರು ರಾತ್ರಿ ಬಂದು ಒಂದು ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಕೊಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತ ಚಿನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತೆ. ಕೆಲವು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಎರಡು ಗಂಟೆಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗುತ್ತೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ ಮಲಗಿರುತ್ತಾಳೆ. ನಿದ್ರೆ ಮಾತ್ರ ಬರದೆ ಇದ್ದರೆ, ಇವಳು ಈ ವೇಳೆಗೆ ಸತ್ತು ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಾಗಬೇಕಿತ್ತು ”

“ ನಿತ್ಯಾ ಡಾಕ್ಟರು ಎಷ್ಟುಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದು ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ”

“ ಹಿಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರು ಮೊದಲು ದಿನ ಹತ್ತುವರೆ ಗಂಟೆಗೆ ಬಂದರು. ಆದರೆ ಮಾರನೆ ದಿನದಿಂದ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂಬತ್ತುವರೆ ಗಂಟೆವೇಳೆಗೆ ಅವಳಿಗೆ ನಿಶ್ಚಿತವೇ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಇವತ್ತು ಈ ವಾರ್ಡ್‌ಗೆ ಬಂದಿದ್ದವರು ಹೊಸ ಡಾಕ್ಟರ್. ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬಂದಾಗ ನಾನು ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಮಿಲ್ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟುಬರುವುದು ಐಮವರೆ ಗಂಟೆ ಆಗುತ್ತೆ. ಆದರೆ, ಅವಳು ಬೇಗ ಬಂದು ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದಳಂತೆ. ಆ ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ? ”

ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆ ಏನು ಎಂದುಕೊಂಡು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ರೋಗಿಯ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಗೋಡೆಗೆ ತಗಲುತ್ತಾಕಿದ್ದ ರೋಗಿನಿಧಾನ ಸತ್ತೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಳು. “ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಎಲ್ಲ ವೈದ್ಯರಿಗೂ ತಿಳಿದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ

ಇದರಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ನಿತ್ಯ ರಾತ್ರಿ ಒಂಬತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಇಂಜಕ್ಷನ್” ಎಂದು.

“ಹೌದು. ಆದರೆ ಈ ಡಾಕ್ಟರರು ಬಹಳ ಜೋರು. ಅವರ ಮುಖದ ಮುಂದೆ ಹಸಿ ಹುಲ್ಲು ಹಾಕಿದರೂ ಉರಿಯುತ್ತೆ. ಅವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ರೋಗಿಗಳೆಲ್ಲ ಹೆದರಿ ನಡುಗುತ್ತಾರೆ. ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದಂತೆ ಅವರು ಪಠಾರ್ ಪಠಾರ್ ಎಂದು ಮಾತನಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದಳು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವರು ಬಂದಾಗ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಅಳಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಹೋದರಂತೆ. ಒಬ್ಬಳಿಗೆ ವಾಂತಿಯಾದುದಕ್ಕೆ ‘ನೀನು ಹೊರಗಿನಿಂದ ತಿಂಡಿ ತರಿಸಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಿ. ಸಾಯಿ’ ಎಂದರಂತೆ. ಮತ್ತೊಬ್ಬಳು ‘ಈ ಹಾಲು ನೀನು ಹಸಿವೇ ಅಡಗುವುದಿಲ್ಲ’ ಎಂದುದಕ್ಕೆ “ಮನೆಯಿಂದ ಹೆಣ್ಣು, ಹಾಲು ತುಸಿ ತೆಗೆಯಕೊಳ್ಳಿ. ಸರ್ಕಾರದ ಆಹಾರ ಹೊರತು ಬೇರೆ ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಾ? ಎಂದರಂತೆ, ಒಬ್ಬಳ ಮಗು ಅತ್ತುದಕ್ಕೆ ‘ಈ ರಾಜಕುಮಾರ ಇಲ್ಲವೆ ನಿನಗೆ ಉಳಿದು ಹೋಗಿತ್ತು. ಕಿವಿ ಚಿಟಿರಾಗುತ್ತೆ. ಬಾಯಿಗೆ ಬಟ್ಟೆನಾದರೂ ತುರುಕಿ ನಿಲ್ಲಿಸು’ ಎಂದರಂತೆ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ಅವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಬಹಳ ಭಯ. ರಾತ್ರಿ ‘ಒಂದು ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಬೇಗ ಕೊಡಿ. ನೋವು ತಡೀಲಾರೆ. ನಿನ್ನ ಬಂದರೆ ಬದಿಕ್ಕೊತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಅವಳು ಹೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಅವರು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ನನಗೆ ನೀವೆಲ್ಲ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕು!’ ಎಂದು ಗದರಿಸಿದರಂತೆ.”

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗಡಿಯಾರದ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಮತ್ತು ಗಂಟೆ ಆಗಿ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷವಾಗಿತ್ತು. ಉಳಿದ ರೋಗಿಗಳೆಲ್ಲ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಿನ್ನೆ ಬರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ಮುಸುಕು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾಲು ಗಂಟೆ ಯೊಳಗಾಗಿ ರೋಗಿಗಳೆಲ್ಲ ಮಲಗಿ ನಿನ್ನೆ ಹೋದರು. ಗೌರಿ (ನರಳುತ್ತಿದ್ದ ಗಿರಣಿ ಕೆಲಸಗಾರನ ಹೆಂಡತಿ) ಮತ್ತೊಂದು ಸಲ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನರಳಿದಳು. ಆಕೆಯ ಮಕ್ಕಳು ಆಟವಾಡಿ ಸೋತು ನೆಲನಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡವು. ಆಕೆಯ ಗಂಡನಿಗೂ ಮೂರು ದಿನಗಳಿಂನ ನಿನ್ನೆ ಇಲ್ಲವೆ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗಿತ್ತು. ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಅಡುತ್ತಾ ಅವನು ಅರ್ಧದಲ್ಲಿಯೇ ಮೂತುಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಕಳಿಗೆ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲ “ನಿನ್ನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಂಡತಿ ಯನ್ನು ಕಾಯುವವರಾರು?” ಎಂಬ ಭಾಸನೆಯಿಂದ ಅವಳ ಕೆಡೆ ನೋಡು:

ತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಸುಸ್ತನ್ನೂ ನಿದ್ರೆಗೆಟ್ಟ ಮೊಖವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ
 “ ನೀವು ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಿ, ನಾನು ಡಾಕ್ಟರು ಬರುವವರೆಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿದ್ದು ಗೌರಿ
 ಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದಳು. ಆತ “ ನನಗೆ ನೀವು ಎಂತ
 ಹೇಳಬೇಕಾದುದಿಲ್ಲ, ನೀನು ಎಂದರೆ ಸಾಕು. ಹಾಗಾದರೆ ಡಾಕ್ಟರು ಬರುವ
 ವರೆಗೆ ನೀವೇ ಎಚ್ಚರವಾಗಿರುತ್ತೀರಾ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ
 ಹೂ ಎಂದು ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಅವನು ಬೆಂಚಿನಮೇಲೆಯೇ
 ಮಲಗಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ
 ಅಷ್ಟು ಆಯಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನನ್ನು ಒಂದು ಸಲ ಕನಿಕರ
 ದಿಂದ ನೋಡಿ, ಗೌರಿಯ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಳಿ ಬಂದು ಕುರ್ಚಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು
 ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಗೌರಿ ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ನರಳುತ್ತಾ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೇಡ
 ವೆಂದು ಸನ್ನಿಮಾಡಿದರೂ ಕೇಳದೆ ತನ್ನ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳತೊಡಗಿದಳು.
 ಮುಂವಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅರಿತಳು— ಗೌರಿಯೂ ಗರಣಿಗೆ
 ಕೂಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಸಂಪಾದಿಸದಿದ್ದರೆ ಸಂವಾರ ನಡೆಯುವು
 ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗೌರಿಗೆ ಕುಡಿತ್ತದ ಚಪಲ ಹೆಚ್ಚು. ಆ ಅಭ್ಯಾಸ ಪ್ರಾರಂಭ
 ವಾದುದೂ ಗಂಡನಿಂದಲೇ. ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದುದು ಅವನ ಗೆಳೆಯ
 ರಿಂದ. ಹಿಂದೆ ಗಂಡ ಕುಡಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಇವರು ಇದ್ದುದು ಹಾಸನದ
 ಜಿಲ್ಲೆಯ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ಜಮೀನು ಇತ್ತು ಅವರಿಗೆ. ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ
 ಮಾಡಿ ಅರ್ಧಮೊಟ್ಟಿಗೆ ತಿಂದುಕೊಂಡು ಗಂಭೀರವಾಗಿದ್ದರು. ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ
 ಜಮೀನು ಸಾಹುಕಾರರ ವಶವಾಯಿತು. ಆದರೂ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಬಿಡ
 ಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗೋ ಕೂಲಿಮಾಡಿಯಾದರೂ ಜೀವಿ
 ಸಬಹುಮಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪಟ್ಟಣಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೂಲಿ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ
 ಸೇರಿಕೊಂಡ ಗೆಳೆಯರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದವರು, ಬಹಳ ಅಕರ್ತನ
 ತೋರಿಸಿದರು. ಅವರ ಬಟ್ಟೆ, ಕ್ರಾಪು, ಸಿಗರೇಟು ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಿ
 ಸುತ್ತಿದ್ದ ಚಿಲ್ಲರೆ ದುಡ್ಡು ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರ ಬಟ್ಟೆ—ನಾಗರಿಕ ಉಡು
 ಪನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು ಹಳ್ಳಿಯ ಗೊಬ್ಬರ ಹೊರುವ
 ಬೇಸಾಯಮಾಡುವ ಹೆಂಗಸರಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ—ಎಲ್ಲಾ ನೋಡಿ
 ಗೌರಿಯ ಗಂಡನೂ ಭದ್ರಾವತಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಸೇರಿಬಿಟ್ಟ. ಹಳ್ಳಿ

ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅವನ ಮನೆ ಪಾಳುಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು. ಭದ್ರಾವತಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಂದ ಅನೇಕ ಸಾವಿರ ಕೂಲಿಗಳು ಒಂದೆಡೆ ಸೇರಿದ್ದರು. ಯಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವರೂ ಯಂತ್ರಗಳೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಆ ಜೀವನ ಗೌರಿಗೂ ಅವಳ ಗಂಡನಿಗೂ ಒಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಾದರೂ ಗಾಳಿ ಬೆಳಕು ಜಮೀನು ನದಿ ನೀರು ಬಯಲು ದನಕರುಗಳಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಊರು ಅವರಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವಂತೆ ನಿತ್ಯಾ ಗೌರಿಯ ಗಂಡನಿಗೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ, ಗೌರಿಗೆ ಎಂಟಾಣಿ, ಹೀಗೆ ಒಂದುವರೆ ರೂಪಾಯಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ತಿಂಗಳಿಗೆ ಹಾಗೆ ನಲವತ್ತೈದು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅವರ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಅವರು ಸಂಪಾದಿಸಿರುವುದಿರಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ದುಡ್ಡಿನ ದುಡುಮೆಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸುಖವಾಗಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಆಗಲಿಲ್ಲ ಆ ಹಣ, ಹಾವಾಡಿಗನು ಮಾಡುವ ರೂಪಾಯಿನಂತೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿಂದಲೇ ಮಾಯವಾಗ ತೊಡಗಿತು. ಜತೆಗೆ ಗೌರಿಯ ಗಂಡ, ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಬಡವನಾಗಿ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೂ ಅವನು ಕುಡಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅವನು ಕುಡಿಯುವುದು ಒಂದು ಅವಮಾನದ ಕೆಲಸವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರೊಬ್ಬರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಹೆಂಡತಿಯರು ತಾವೂ ಪಡಕಾನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಗಂಡಂದಿರ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಗೌರಿ, ಗಂಡನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಪಡಕಾನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಅದು ಬಹು ನೀಚಕಾರ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹೋಗಿ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಸೇರಿದ್ದ ಇತರ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಅವಳನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಗಂಡಸರು ಗೌರಿಯ ಗಂಡನನ್ನೂ ಹಾಸ್ಯಮಾಡಿದರು. “ ಗೌರಿಯ ಮುಂದೆ ಇವನ ಆಟ ಏನೇನೂ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ ” ವೆಂವರು ಒಂದು ದಿನ ಪಡಕಾನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡುಗಳ ಎದುರಿಗೆ ಕುಡಿತದ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿ ಗೌರಿಗೆ ಹೆಂಡ ಕುಡಿಸುವುದಾಗಿ ಅವಳ ಗಂಡ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಕೂಡಲೇ “ ಪಾನ ಮಿತ್ರರು ” ಸೀಸೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಖರ್ಚಿನಿಂದಲೇ ಹೆಂಡ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲರೂ ಕುಡಿದು ಮತ್ತೆ ರಾಗಿ ಗೌರಿಯ ಗಂಡನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಬಂಧನು. ದಾರಿಯುವುಕ್ಕೂ ಅವರು ಗೌರಿಯ ಗಂಡನನ್ನು “ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು

ಕಂಡು ಹೆದರುತ್ತಾನೆ. ಅವಳ ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಿಕೆಗೆ ಇವನು ಕುಡಿಯುವುದು ಕಡಿಮೆಯಂತೆ. ಇವನ ಮಾತು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇವನು ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಾನೆ. ಇವನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲಿ, ಹೊರಗೆ ಹುಲಿ ಎಂದೆಲ್ಲ ರೇಗಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಗಂಡ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಕುಡಿಯುವಂತೆ ಗೌರಿಯನ್ನು ಬಲಾತ್ಕರಿಸಿದ. ಸೀಸೆಯಲ್ಲಿ ನೊರೆನೊರೆಯಾಗಿ ಹುಳಿಯಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಡದ ವಾಸನೆ ಕಂಡು ಗೌರಿಗೆ ವಾಂತಿ ಬಂತು. ಆದರೂ ಗಂಡನ ಬಲಾತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕುಡಿದುಬಿಟ್ಟಳು. ಅಂದಿನಿಂದಲೇ ಅವಳ ಅವನತಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

“ ಒಂದು ಸಲ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದುದೇ ತಡ, ಗೌರಿಗೆ ಕುಡಿತದ ಚಟ ಬಹಳ ತೀವ್ರವಾಯಿತು. ಗಂಡನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ತಾನೂ ಪಡ್ಡಾನೆಗೆ ಹೋಗತೊಡಗಿದಳು. ಗಂಡನಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಕುಡಿಯತೊಡಗಿದಳು. ಗಂಡನಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರೇಗತೊಡಗಿದಳು. ಗಂಡ ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತು ಮಾತ್ರ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಗೌರಿ ಬೆಳಗಿನಹೊತ್ತೂ ಕುಡಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕುಡಿದು ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ “ ವ್ಯಾನೇ ಜರ್ ಸಾಹೇಬರನ್ನು ಜೈದಳು. ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಕುಡಿತದ ಅಮಲಿನಿಂದ ಹೋಗಿ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಯ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಆಳುಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿತೊಡಗಿದಳು. ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ತನ್ನ ಎರಡು ವರುಷದ ಮಗುವನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಕುಡಿತದ ಹಂಬಲದಿಂದ ಸಡಕಾಣೆಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ನಾನಕಾಶವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಎರಡು ವರುಷದ ಗಂಡು ಮಗುವನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಗಂಡನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕುಡಿತದ ಕಾತರದಿಂದ ಅವಳ ಬುದ್ಧಿಯೇ ಅವಳ ಸ್ವಾರ್ಥಿನ ದಲ್ಲಿತಲಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿರುಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಮಗು ಒಲೆ ಹತ್ತಿರ ಜ್ಞಾನತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅದರ ಒಂದು ಕೈ ಒಲೆಯೊಳಗೆ ಇದ್ದು ಸುಟ್ಟು, ಮಾಂಸದ ವಾಸನೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಗೌರಿ ಹೋಗುವಾಗ, ಹತ್ತಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಒಲೆಯ ಬಳಿಗೆ ಮಗು ಹೋಗಿ, ಬೆಂಕಿ ಮುಟ್ಟಿ ಕೈ ಸುಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮೂರ್ಛೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಗು ಸತ್ತಿತು. ಗಂಡ ಬಂದವನೇ ಸಮಾಚಾರ ತಿಳಿದು ಗೌರಿಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಡಿದ. ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅವನ ಮಾನ

ಅವಳ ಕುಡಿತದಿಂದ ಹೋಗಿತ್ತು: ನ್ಯಾನೇಜರು ಸಹ ಗೌರಿಯ ಗಂಡನಿಗೆ 'ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ತವರುಮನೆಗಾದರೂ ಕಳುಹಿಸು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀನೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರಬೇಡ' ಎಂದು ಗದರಿಸಿದರು. ಗೌರಿ ಕುಡಿಯದಿದ್ದಾಗ ಗಂಡನನ್ನು ಹಾಸ್ಯಮಾಡಿದ್ದ ಸ್ನೇಹಿತರೆಲ್ಲ " ಇವನ ಹೆಂಡತಿ ಈಗ ಹೀಗೆಯೇ " ಎಂದು ಅವನನ್ನು ಅದಕ್ಕೂ ಹಾಸ್ಯಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡುಗಳಲ್ಲಿ ಗೌರಿಯಷ್ಟು ಕುಡಿಯುವವರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ಗೌರಿಯು ಮಿತಿಮೀರಿ ಕುಡಿದಾಗ ಅವಳ ಗಂಡ ಅವಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಚಚ್ಚಿ ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಘಾಯಮಾಡಿ ಅವಳ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ, ಬಿಟ್ಟನು. ಅಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ, ತಾನು ಕುಡಿಯುವುದನ್ನೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು, ಕುಡಿಯುವ ಚಟ ಬಿಡುವವರೆಗೆ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬರಲೇ ಕೂಡ ದೆಂದೂ ಹೇಳಿ ಮೊರಬುಹೋದನು. ಗೌರಿ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ತಿಂಗಳು ಇದ್ದಳು. ಆಗ ಅವಳಿಗೆ ಕುಡಿತದ ಅಸೆ ಬರಲಿಲ್ಲ, ದುಡ್ಡೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ತಿಂಗಳನಂತರ ಮತ್ತೆ ಭದ್ರಾವತಿಗೆ ಹೋದಳು. ಹಿಂದಲಂತೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸಂಜೆ ಕುಡಿತ.

ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಭಾವ ವಿಚಿತ್ರ. ಗೌರಿಯ ಗಂಡ ಕುಡಿಯಕೂಡದೆನ್ನುವವರ ಮುಖಂಡನಾಗಿದ್ದನು. ಗಾಂಧಿ ಪ್ರಭಾವ ಅವನ ಮೇಲೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಕೂಲಿಗಳು ಅವನನ್ನು " ಗಾಂಧಿ " ಎಂದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೂಲಿಗಳ ಭಜನೆ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಶನಿವಾರ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲವೂ ಕುಡಿಯುವುದು ತಪ್ಪೆಂದು ಅವನು ಭೋದಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಗೌರಿ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ವಾಡಿಗೆ ತಾನು ನಿತ್ಯ ಎರಡು ವೇಳೆ ಕುಡಿಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು. ಒಂದು ದಿನ ಗಂಡ ಭಜನೆ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಕುಡಿತದ ಕೇಡುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮಧ್ಯೆ ಗೌರಿ ಎದ್ದು " ಈಚಲಮರದವ್ವ " ಹಾಡನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು. ಪಾನನಿರೋಧವಿರೋಧಿಗಳಿಗೆ ಆ ಗಂಡ ಕೆಂಡಿನನ್ನು ಕಂಡು ಬಹು ವಿಚಿತ್ರವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಗೌರಿಯ ಗಂಡನ ಮಾತಿಗೆ, ಭಜನೆ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮತ್ತೆ ಗೌರಿಯನ್ನು ಅವಳ ತವರುಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ತನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದ

ಭದ್ರಾವತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲೊಂದು ಗಿರಣಿಯನ್ನು ನೇರಿಸಲು ಗೌರಿಯೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಳು. ಏನುಮಾಡಿದರೂ ಕುಡಿಯುವ ಆಭಾಸ ಬಿಡಲು ಅವಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅವಳಿಂದ ಅವಳ ಗಂಡನ ವಾಸ ಹೋಯಿತು. ಎರಡು ವರುಷಗಳು, ತಾನು, ಗಂಡ, ಜೀವನವೆಲ್ಲ ಗಂಡನ ಸಂವಹನೆಯಿಂದ ಆಗಬೇಕು ಮನೆಯ ಖರ್ಚಿಗೆ ಗಂಡ ಕೊಟ್ಟು, ದುಕ್ಕನ್ನು ಗೌರಿ ಕುಡಿತಕ್ಕೆ ಪಾಕಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇದು ತಿಳಿದು ಗಂಡ ಸಾಮಾನ್ಯಗಳನ್ನೇ ಮನೆಗೆ ತಂದುಹಾಕಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ. ಗೌರಿ ಸಾಮಾನ್ಯಗಳನ್ನು ಮುರಿಯತೊಡಗಿದಳು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗಾಗಲೀ ಪುಷ್ಟಿಮಾತೆ ಆಹಾರ ಮುರಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ಕುಡಿತ ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚುವುದು ಗೌರಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಕುಡಿತ ಬಂತು. ಡಾಕ್ಟರು "ಹಿಸ್ಪಿಯ" ಎಂದರು. ಗಂಡನೇನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ತಪ್ಪೆಲ್ಲ ಗೌರಿಯವೇಯೆ.

ಗೌರಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಈ ಸರಣಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳ ಮಾತುಗಳ ಸ ರಾಂಶ ಅರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವಳ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ತೂಗುಹಾಕಿದ್ದ ಅವಳ ರೋಗದ ಸಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ನೋಡಿದಳು. "ಅತಿ ಕುಡಿತ, ನಿರ್ಮಲ, ಪುಷ್ಟಿಯಿಲ್ಲದ ಆಹಾರ, ಹಿಸ್ಪಿಯ" ಎಂದು ಬರೆ ದಿತ್ತು.

ವೈದ್ಯಶಾಲೆಯ ಗಡಿಯಾರ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆ ಹೊಡೆಯಿತು. ಡಾಕ್ಟರ್ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗೌರಿಯನ್ನು ತಟ್ಟಿ ಸಮಾಧಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗೌರಿಗೆ ಏನು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ನಿಶ್ಚಯವಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಜತೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಅವಳು ಕಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸರಳ ಮಲಗಿದ್ದ ಸರನ್ನೆಲ್ಲ ಎಚ್ಚಿರಿಸಿಬಿಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವಳು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಸರಳವುದಕ್ಕೆ ಬಿಡದೆ, ಚಂಡಿಹಿಡಿದ ಸಣ್ಣಮಗುವನ್ನು ತಾಯಿ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡುವಂತೆ ಸಮಾಧಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗೌರಿಗಂತೂ ಸರಳವುಮೇ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿದ್ದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ನಿರ್ದಯಿಯಲ್ಲೂ ಸಹ ಅಕೆ. ಉಸಿರಾಡುವಂತೆ ಸರಳುತ್ತಲೂ ಇದ್ದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ತಟ್ಟಿ ಮೃದುವಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಗೌರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಜೋಂಪು ಹತ್ತುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ಕಾಲುಗಂಟೆ ಅರ್ಧಗಂಟೆ ಮಾತ್ರ. ಆ ಆರನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರವಾಗುವಾಗ ಗೌರಿ

ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನರಳುತ್ತಲೇ ಎದ್ದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಸಹ ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ನಾಲ್ಕು ರಾತ್ರಿಯಷ್ಟು ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ಬೆಳಗಿನಜಾವ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯವೇಳೆಗೆ ಗೌರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿದ್ರೆ ಬಂತು. ಆದರೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ನಿದ್ರೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಡಾಕ್ಟರಪೇಲೆ ಕೋಪ ಬಂತು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸುಮಾರು ಎಂಟುವರೆ ಗಂಟೆಗೆ ಡಾಕ್ಟರು ಬಂದರು. ಅವರ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗಿತ್ತು. ಅವರೂ ಕುಡಿದಿರುವುದು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು ಅವರು ವಾರ್ಡನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಕೂಡಲೇ ರೋಗಿಗಳ ಮುಖ ಭಯದಿಂದ ಬಾಡಿತು. ಅವರು ನೆಟ್ಟಗೆ ಗೌರಿಯ ಮಂಚದ ಬಳಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರ ಉಸಿರಿನ ಮಧ್ಯಗವಾಸನೆ ಸುತ್ತಾ ಹರಡುತ್ತ ಇತ್ತು. ಅವರು ಗೌರಿಯ ನಾಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಯೋದಾಗ ಅವರ ಕೈ ಧರಧರ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವರಿಗೆ “ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ಈಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕನವರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದು, ಮನಶ್ಯಾಂತಿ ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಂಡಳು. ಹೇಳಿದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದು ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಔಷಧಿಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಅವರ ರೋಗ ಆ ಕಾತರತೆಯಿಂದಲೇ ಉಲ್ಪಣವಾಗುತ್ತೆ” ಎಂದಳು. ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೋಪಬಂತು. ತಾನು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆನೆಂಬುದೂ ಅವರಿಗೆ ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಅವರು “ನಿನ್ನಬೋಧನೆ ನನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಡಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೇ ವಿವೇಕ ಕಲಿಸಬೇಕೆನ್ನುವ ಹೆಮ್ಮೆಯ “ನರ್ಸ್” ಗಳಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಧೇಯರಾದ ನರ್ಸ್ ಗಳನ್ನು ನಾಳೆಯಿಂದ ಕಳುಹಿಸುವಂತೆ ಧನ್ವಂತರಿ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬರೆಯುತ್ತೇನೆ” ಎಂದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟ ಬಂದದ್ದನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಇವತ್ತು ನೀವು ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಔಷಧಿಕೊಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅದು ನಿಮಗೂ ಗೊತ್ತು. ಕೈ ನಡುಗುತ್ತಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇಂಜಕ್ಷನ್ ಕೊಡಬೇಡಿ, ಎಂದಳು. ತನ್ನ ಕೈ ನಡುಗುತ್ತಿರುವುದು ಡಾಕ್ಟರಿಗೂ ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದು ನಡುಗದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದುದು ಫಲವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವರು “ನಿಮ್ಮಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಿಂತ ತೊಂದರೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ರೋಗಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನುಂಗುವಂತೆ ದುರದುರನೆ ನೋಡುತ್ತಾ ಹೊರಟುಹೋದರು.

ಆ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕಂಡರೆ ರೋಗಿಗಳೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಹೆದರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ರೋಗಿಗಳಿಗಾಗಲಿ “ನರ್ಸ್” ಗಳಿಗಾಗಲೀ ಧೈರ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಎದೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ, ಉತ್ಸಾಹವೂ, ಉಂಟಾಯಿತು. ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಗೌರಿಯ ಅನೇಕ ದಿನಗಳ ಆಸೆ ಅಂದು ಪೂರ್ಣವಾಗಿತ್ತು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನದಿಂದಲೇ ಡಾಕ್ಟರ ಸ್ವಭಾವ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಅವರು ಧನ್ವಂತರೀ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ನರ್ಸ್‌ಗಾಗಿ ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಆರು ತಿಂಗಳು ಪಾಠ ಕಲಿತರೂ ಮೈಗೆ ಒಪ್ಪದಿದ್ದ ಅಭ್ಯಾಸಗಳು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡರೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದು ಅವರಿಗೆ ಹೊರಗಿನ ಬಂಧನವಾಗದೆ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ಹೇರಿಕೊಂಡ ಒಳಗಿನ ಬಂಧನವಾದುದರಿಂದ ಸುಖವಾಯಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಕಂಡು ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ಆನಂದವಾಗುವುದಿರಲಿ. ವೈದ್ಯ ಶಾಲೆಯ ಮೇಲಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೇ ಆನಂದಾಶ್ಚರ್ಯಗಳುಂಟಾದವು.

ವೈದ್ಯಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವಾರದ ‘ಟ್ರೀನಿಂಗ್’ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಹಿಂದಿರುಗಲು ಹೊರಟಾಗ, ವೈದ್ಯಶಾಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ರೋಗಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅತ್ಯಂತ ಸಮೀಪದ ಬಂಧು ಒಬ್ಬರನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಂಡ ದುಃಖವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಪ್ರೇಮಸ್ವಭಾವದ ಪ್ರಕಾರನಕ್ಕೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಅವರಿಗೆ ಅಂತಹ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೇವೆಯನ್ನೇ ಆನಂದವನ್ನಾಗಿ ಭಾವಿಸಿದ್ದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಆ ಅವಕಾಶ ತನಗೆ ದೊರೆತುದರಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಬಾಳು ಸಾರ್ಥಕವಾಯಿತೆಂದು ಆನಂದಗೊಂಡಿತು.

೨೫

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದು ಆರು ತಿಂಗಳಾಗಿತ್ತು. ಆಯುರ್ವೇದ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ನಿಯಮದಂತೆ ಅವಳು ಆಯುರ್ವೇದ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕುಳಿತು ತೇರ್ಗಡೆ ಸಹ ಹೊಂದಿದಳು. ಈಚೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಶಂಕರಐಯ್ಯರ್ ಅವಳಿಂದ ಒಂದೆರಡು ಸಂಗೀತ ಕಛೇರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ

ಯಾದ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಧನ್ವಂತರಿ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟಳು. ಅವಳಿಗೆ ಆಯುರ್ವೇದ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರತು ಮತ್ತಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಸಾಹವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಏಕಾಗ್ರತೆಯ ಸೇವಾಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಅವಳ ಬಾಳಿಗೆ ಒಂದು ಬೆಲೆಯೂ ಗುರಿಯೂ ಬಂದಂತಾಗಿತ್ತು.

ಆಶ್ರಮ ವಾಸಿಗಳೂ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಒಪ್ಪದೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವುದಾಗಿಯೇ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರೊಂದಿಗೆ “ನನ್ನ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿದ್ಧಿಯಿಂದ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗವಿದೆ. ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಒಂದಲ್ಲ ನಾಲ್ಕು ವೈದ್ಯಶಾಲೆಗಳಿವೆ. ಅವರೆ ಪಂಗಡದಲ್ಲಿ ಕೇಳುವವರೇ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಪಟ್ಟಣದ ಸೂಲಗತ್ತಿಯರು ಬರುವುದರೊಳಗೆ, ಮಗು, ತಾಯಿ ಇಬ್ಬರೂ ಸತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದರೇನೆ ಈ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿತುದಕ್ಕೆ ಸಾರ್ಥಕ.” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದು ಇರುವುದರಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಆಸೆಯೂ ಇತ್ತು. ಸುಂದರರಾಜ ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಬರಬಹುದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೂ ಬರಬಹುದು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿ ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದುದರಿಂದ, ಅಲ್ಲಿವರೆ ಸುಂದರರಾಜನ ಸುದ್ದಿ ಬೇಗ ತಿಳಿಯುತ್ತಿ, ಎಂಬುದು ಅವಳ ಅಂತರಂಗದ ಆಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಕಮಲಮ್ಮನ ಹೊರತು ಉಳಿದವರಾರೂ ಆಕೆಯನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಕಮಲಮ್ಮನ ಜತೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಸೂತ್ರವೇ ಆಕೆಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವಂತಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಆಯುರ್ವೇದ ವಿಮುಷಿ” ಎಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪತ್ರಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಣ್ಣ ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿದಳು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಮತ್ತೊಂದು ಖೇತ್ರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸರ್ಕಾರಿ ಸಂಬಳದ ಹೆಣ್ಣು ಡಾಕ್ಟರೇನೋ ಇದ್ದಳು. ಆದರೆ ಆಕೆಯ ಕಾರ್ಯ “ದಕ್ಷಿಣೆಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ” ಸುತ್ತಲ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೂ ಹೋಗಿ ವೈದ್ಯಕಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಕೆಯನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದ್ದರೂ, ಆಕೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯವರ ಕನಿಕರ ಧ್ವನಿ ಅವಳ ಮುಂದೆ ವ್ಯರ್ಥವೇ

ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸಾಲದುದಕ್ಕೆ ಅವಳು ಹಳ್ಳಿಗರ ಸಂಸಾರಜೀವನದ ಪೊಳ್ಳು ಕಾಡು ಹರಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು, ಆ ಪ್ರೀತಿದ್ವೇಷಗಳನ್ನು ತನ್ನ ವೈದ್ಯೋಪಚಾರಕ್ಕೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿದ್ದಳು. ಹೀಗಾಗಿ ಪಕ್ಷುಪ್ತೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ ಎಲ್ಲರೂ ತನಗೆ ರೋಗಿಗಳು ಎಂಬ ಆ ಅನಾಸಕ್ತಿಭಾವ ಅವಳಲ್ಲಿ ಮರೆಯಾಗಿ ಅವಳು ಮುಖನೋಡಿ ಮಣೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಿ ತಾನು ನಾಗರಿಕಳಾಗಿದ್ದೇನೆಂಬ ಹೆಮ್ಮೆಯುಳ್ಳ ಆಕೆ. ಹಳ್ಳಿಯವರ ಕೊಳಕು ಒರಟುತನ ಕಂಡು ವೈದ್ಯೋಪಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದೆಗೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಡಾಕ್ಟರ್ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಬಂದಕೂಡಲೇ ಸರಸಾರಿ ಡಾಕ್ಟರಿಂದ ತಿರಸ್ಕೃತರಾದ ಜನ ಆಕೆಯ ಕೆಲವೆಂದು ತನಗೆ ತನ್ನ ದುರದೃಷ್ಟವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ - ಸುಭವದಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ. ಎಲ್ಲ ರೋಗಿಗಳಲ್ಲೂ ಕನಿಕರವೇ ಸೂರ್ಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ರೋಗಿಗಳು ದಿನದಿನವೂ ತನ್ನಲ್ಲಿಗೆ ನುಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಆಕೆ “ ಈ ಸೇವಾಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಾದರೂ, ತಾನು ಜನರಿಗೆ ಬೇಕಾದವಳಾಗಿದ್ದೇನೆಯೆಲ್ಲ? ಇಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನನಗೆ ಒಂದು ಬೆಲೆ ಇನೆಯೆಲ್ಲ ” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನಗೊಂಡಳು.

ಒಂದು ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವಳು ಮಲಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಬಾಗಿಲನ್ನು ಯಾರೋ ತಟ್ಟಿದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಿದಾಗ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ ರೈತ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮಂಕಾದ ಒಂದು ಲಾಂದ್ರ ಇತ್ತು ಅವನ ಮುಖವೂ ಗಾಬರಿಯಿಂದಲೂ ಆತುರದಿಂದಲೂ ಕಂಡಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಆತನು “ ಅಮ್ಮಾ ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಪ್ರಸವವೇದನೆ. ರಾತ್ರಿಯೇ ಬಹಳ ನೋವು ” ಎಂದನು. “ ರಾತ್ರಿಯೇ ಗಾಡಿಕಟ್ಟಿಸಿ ಮಗಳನ್ನೂ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟೆ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಐದು ಮೈಲಿಯ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಎರಡು ಮೈಲಿ ಬರುವುದರೊಳಗಾಗಿ, ಗಾಡಿ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೊರಕಲಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಉರುಳಿಕೊಂಡಿತು. ಅದು ಯಾವ ತರ ಏಟು ಬಿತ್ತೋ, ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಸವವಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಪ್ರಸವನಾದಕೂಡಲೇ ಆಕೆಗೆ ಜ್ಞಾನ ಹೋಯಿತು.

ಒಬ್ಬ ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗ ಮಾತ್ರ ಜತೆಗಿದ್ದ. ಅವನನ್ನೇ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ ನಾನು ಬಂದೆ. ನನಗೆ ಭಯವಾಗಿದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬನ್ನಿ” ಎಂದನು. ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ ಅಪ್ಪಾ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಈ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನು ಇಲ್ಲ. ಔಷಧಿಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಈಗ ತಾನೆ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹೋಗು, ಸರ್ಕಾರಿ ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕರೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. “ ರಾತ್ರಿಯೇ ಗಾಡಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದೆ ” ಎಂದು ಮುದುಕ ಹೇಳಿದ್ದ ಮಾತನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ” ಪ್ರಸವವಾದಾಗ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು? ಇದುವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದೆ? ಆಗಲೇ ಯಾಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಮುದುಕ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಕೋಚದಿಂದ “ ರಾತ್ರಿ ಇನ್ನೂ ಮಲಗುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆಯೇ ಗಾಡಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದೆ. ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆ ಇರ ಬಹುದು ಅಷ್ಟೆ. ಎರಡು ಮೈಲಿ ಬಂದಕೂಡಲೇ ಗಾಡಿ ಬಿದ್ದು ಪ್ರಸವ ವಾಯಿತು. ಅರ್ಧರಾತ್ರಿಗೆ ಮುಂಚೆಯೇ ” ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಾನು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಬರದುದನ್ನು ಕಂಡು “ ಹೌದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಏಕೆ? ” ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದಳು. ಮುದುಕ ತತ್ಕ್ಷಣ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ “ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ದೆವ್ವ ಆಡಲಾಯಿತು ” ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪುಷ್ಪಿಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಶ್ನೆಹಾಕಿ ಸಂಗತಿ ಹೊರಡಿಸಿದಳು. “ ಗಾಡಿ ಬಿದ್ದು ಆ ಏಟಿಗೆ ಮಗಳಿಗೆ ಪ್ರಸವವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಮಗಳಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಗಾಡಿಗೇ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಲಾಂದ್ರ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಈ ಊರ ಕಡೆಗೆ ಬಂದೆ. ಮಗಳಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಹೇಳಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹುಡುಗನನ್ನು ಕಾವಲಿಗೆ ಹಾಕಿದೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಹುತ್ನಹಳ್ಳಿ ಕೆರೆ ಬಳಿಗೆ ಬರುವವೇಳೆಗೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೆವ್ವ ಎದುರಾಯಿತು. ಅದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಕೊಳ್ಳಿದೆವ್ವ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪಂಜು ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ಅದರ ಪ್ರಕಾಶ ಆ ದಿಕ್ಕನ್ನೇ ಬಿಳಗಿತ್ತು ” ಅದರ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಜನಿವಾರ ಸಹ ಇತ್ತು. ಜನಿವಾರವಿದ್ದರೆ ದೆವ್ವ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಈ ದೆಯ್ಯ ತಾನೇ ಜನಿವಾರ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ನೋಡಿ ನನ್ನ ಕೈಕಾಲು ನಡುಗಿತು. ಬಾಯಿ ಒಣಗಿಹೋಯಿತು. ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿದ್ದ ಲಾಂದ್ರ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಅಳಿಸಿಹೋಯಿತು. ನನಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೂ ಭಯ, ಮುಂದಕ್ಕೆ

ಹೋಗುವುದಕ್ಕೂ ಭಯ. ದೂರದಲ್ಲಿ, ದೆಯ್ಯ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಕೊಳ್ಳಿಯ ಬೆಳಕೆ ನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಲಾಂದ್ರ ಸಹ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟೆ. ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತೆನೋ? ನನಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ದೂರದ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಕೋಳಿ ಕೂಗುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಮ್ಮ ಬಂದೆ.”

ರೈತನ ಅಜ್ಞಾನ ಮೂಢಭಕ್ತಿ, ಸೊಸೆಯ ಅವಸ್ಥೆ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸಿ ಯೋಚಿಸಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಹಳ ದುಃಖಿತಳಾದಳು. ಆದರೂ ಅವಳ ಬಳಿ ಸರಿಯಾದ ಶಸ್ತ್ರಗಳಾಗಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಔಷಧಗಳಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ಮುದುಕನನ್ನು ಡಾಕ್ಟರ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಛೆಬಿದ್ದು ಪ್ರಸವಿಸಿರುವ ಹೆಣ್ಣಿನ ಅವಸ್ಥೆ, ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಅದು ಹೇಗೋ. ತಾನು ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದುದೂ ಅಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಸಂಭವಿಸಿದ ನರಕಯಾತನೆಗಳೂ, ಜ್ಞಾನವಕಕ್ಕೆ ಬಂದವು. ಅವಳು ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿರುವಾಗ, ಮುಸೂರು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯ ನಂತರ ಮುದುಕ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಮತ್ತೆ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದಕೂಡಲೇ, ಮುದುಕನು “ನನ್ನ ತಾಯಿ. ನೀವೇ ಬರಬೇಕು. ಡಾಕ್ಟರು ಬರೋಲ್ಲ” ಎಂದನು. “ಡಾಕ್ಟರು ಹೊತ್ತಿಲ್ಲವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಬ್ಬಿಸಿದುದಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಬೈದುಬಿಟ್ಟರು. ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮವ್ವ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ನಾನೆಲ್ಲಿ ತರಲಿ? ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ನೂರು ಕಾಸೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ. ಅಯ್ಯೋ, ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ, ಅವಳ ಪ್ರಾಣವೇ ಹಾರಿ ಹೋಗುತ್ತಿಲ್ಲ?” ಎಂದು ಗೋಳಿಟ್ಟನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ನನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಔಷಧಿಯೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಡಾಕ್ಟರು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದಮೇಲೆ ನಾವಾದರೂ ಹೋಗಿ ನೋಡೋಣ. ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮಾಡುವುದೇನು?” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು, ಆಯುರ್ವೇದ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಸರ್ವಸಂಜೀವಿನಿ ಎಂಬ ಔಷಧಿಯೊಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಮುದುಕನ ಜತೆ ಹೊರಟಳು. ಬೆಳಗಿನ ಎಂಟು ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ, ನಾನಾ ಔಷಧಿ ಪ್ರಯೋಗ ಸಾಹಸಗಳಿಂದ ಮುದುಕನ ಮಗಳಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಬಂತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದ ಕೆಲವು ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಮುದುಕನನ್ನೂ ಮಗಳನ್ನೂ ಅವರ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ

ಕಳುಹಿಸಿದಳು. ಬಾಣಂತಿಗೆ ಇನ್ನೇನು ಭಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ಖಾತರಿಯಾಯಿತು. ಈ ಅನುಭವದಿಂದ, ತನಗೆ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದರೂ, ತಾನು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದ ಅಂಶಗಳು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಇವೆ ಎಂಬುದು ಆಕೆಗೆ ಮಂದಟ್ಟಾಯಿತು. ಆದರೂ ತಾನು ಹಿಡಿದ ಮೊದಲನೆಯ ರೋಗಿ, ಇಷ್ಟಾದರೂ ಗುಣ ಹೊಂದಿದುದಕ್ಕೆ ಅವಳು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಭಗವಂತನನ್ನು ವಂದಿಸಿದಳು.

ತನ್ನ ಈ ಕಾರ್ಯದಿಂದ ಮೊದಲೇ ಅಧಿಕವಾಗಿದ್ದ ಶತ್ರುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಗೆ, ಡಾಕ್ಟರೂ ಸೇರಿದರೆಂಬುದು. ಆಕೆಗೆ ತತ್ಕ್ಷಣ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಣ್ಣ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳು ಬಹಳ ಬೇಗ ಹರಡುತ್ತವೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಿಂದ ಮೊದಲೇ ಜನರಿಗೆ ಅಪ್ರಿಯರಾಗಿದ್ದ ಡಾಕ್ಟರು, ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಅಪ್ರಿಯರಾದರು. “ಹಳ್ಳಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಔಷಧಿ ಕೊಡುವಂತಹ ಗತಿಗಿಟ್ಟಿ ಡಾಕ್ಟರು ನಾನಲ್ಲ. ನಾನು ನಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿ ಐದು ಆರು ವರ್ಷ ಫೇಲ್ ಆಗಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡಿದವಳು. ನನ್ನದು ಬರಿಯ ಅಳಲೆಕಾಯಿ ಪೈದ್ಯವಲ್ಲ” ಎಂದಳು ಡಾಕ್ಟರು. ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಗುಣದೋಷಗಳ ವರ್ಣನೆಯೂ ಬರತೊಡಗಿತು. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಹೇಳದೆಯೇ ಜನತೆ “ಡಾಕ್ಟರು ಧನಿಕರ ಡಾಕ್ಟರೆಂದೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಡವರ ಡಾಕ್ಟರೆಂದೂ” ತಾವೇ ತೀರ್ವಾಣಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆ ಕಂಡಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ದೂಷಿಸುವುದು ಡಾಕ್ಟರ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಯಿತು. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಆಕೆ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ ನೆರವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಬಡವರಾದವುಗೂ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಕಾಸು ಇಲ್ಲವವರಿಗೂ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೂ, ಔಷಧಿ ಕೊಡುವ ಔಷಧ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕಶಾಲಾ ಸಂಗೀತ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ಕೇಶವಯ್ಯನ ಹೆಂಡತಿ ಪ್ರಸವಿಸಿದಾಗ, ಸರತ್ತಾರಿ ಡಾಕ್ಟರಿಗೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಇದ್ದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಶಿಖರವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತು. ಕೇಶವಯ್ಯನ ಹೆಂಡತಿ ಸರೋಜಮ್ಮ, ಆತನಿಗೆ ಮೂರನೆಯ ಹೆಂಡತಿ. ಕೇಶವಯ್ಯನ ಹೆಣ್ಣು ಹೆಣ್ಣು ಮುದುಕನಾಗಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಸರತ್ತಾರಿ ನೌಕರಿಯಿಂದ ನಿವೃತ್ತನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ವಯಸ್ಸನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಕೊಟ್ಟಿ

ದ್ದನೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅವನ ಕೈಕಾಲುಗಳು ತೆಳ್ಳಗೆ ಕಡ್ಡಿಯಂತಿದ್ದುವು. ಬೆನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಾಗಿತ್ತು. ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಕೂದಲು ಸಹ ಒಂದೂ ಇಲ್ಲದೆ, ತಲೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೋಳಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ನಡೆಯುವಾಗ ಅವನ ಕಾಲುಗಳು ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು ಜನ “ ಇವನಿಗೆ ಮೊದಲು ಎರಡು ಕಂಬಳಿ ಹೊದಿಸಬೇಕೆಂದು ” ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ, ಆತನ ಹೆಂಡತಿ ಸರೋಜಮ್ಮ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರುಷದ ಸುಂದರಿಯಾದ ಯುವತಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಕೇಶವಯ್ಯನನ್ನು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ದೂರವಾದ ಮಲೆನಾಡು ಹಳ್ಳಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ರಸ್ತೆ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ, ಆತ ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನೌಕರಿ ವಹಿಸಿಕೊಂಡವನು, ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಗೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಎರಡು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಳೆಗಾಲವಾದುದರಿಂದ ಉಳಿದವೇಳೆ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಶಾನುಭೋಗರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಊಟಮಾಡುತ್ತಾ ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದನು. ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಲ ಯಾರ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಾದರೂ ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ರೂಪಾಯಿ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸರೋಜಮ್ಮನಿಗೂ ಸಂಗೀತದಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಇತ್ತು. ಪಿಟೀಲು ನುಡಿಸುವುದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿದ್ದಳು. ಕೇಶವಯ್ಯನಿಗೆ ಆಗಲೇ ಸರೋಜಮ್ಮನಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳಾಗಿವರು. ಆರು ವರುಷದ ಒಂದು ದೇಣ್ಣು ಮೂರು ವರುಷದ ಗಂಡು. ಆ ಮಕ್ಕಳು ತಾಯಿಯ ರೂಪವನ್ನು ಹೊತ್ತು ಸುಂದರರಾಗಿ ಹಕ್ಕಿಗಳಂತೆ ನಲಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಂಡರೆ ಯಾವಾಗಲೂ ವಿಶೇಷ ಪ್ರೀತಿ. ಆಕೆ ತನಗೆ ಅವಕಾಶವಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಸರೋಜಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುವಳು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮುಕುಂದಮಾಲೆ, ಸ್ತೋತ್ರರತ್ನ, ಭಜಗೋವಿಂದಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವಳು. ಸರೋಜಮ್ಮನಿಗೆ ಪಿಟೀಲು ವೇಳಿಕೊಡುವಳು ಸರೋಜಮ್ಮ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯನಿ ಕಸುಲಮ್ಮ, ಇವರು ಮೂವರು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸರೋಜಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ, ನಿತ್ಯಾ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲ ಒಂದುಗಳಿಗೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂಗೀತಪ್ರೀತಿಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಕುತೂಹಲ ವಿದ್ಯದರಿಂದ, ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಸೇರಲು ಅವರಿಗೆ ಕಾರಣವೂ ಅವಕಾಶವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನದ ನಾಲಗೆ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟದ್ದು. ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ

ದವರಿಗೆ ಇತರರ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾತನಾಡುವುದೇ ಕೆಲಸ. ಯುವತಿಯಾದ ಸರೋಜಮ್ಮ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿದ್ದುದೇ ಕೆಲವರಿಗೆ ಆಕೆಯ ತಪ್ಪಾಗಿ ಕಂಡಿತು. “ಗಂಡ ಮುಮುಕ ಊರನ್ನೇ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇವಳು ಮಾತ್ರ ಗರ್ಭಿಣಿ” ಇಂತಹ ಮಾತು ಒಂದು ಸಲ ಮೊವಲು ಹೊರಟರೆ ಅನಂತರ ಸತ್ಯ ಅದರ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದರೂ ಸುಳ್ಳು ಮುಂದಾಗುತ್ತವೆ. ಅನಂತರ ಅಂತಹ ಮಾತು ಗಳಿಗೆ ಕೈಕಾಲು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇವಳ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವವರು ಯಾರು? ಇವಳ ಅನುಕೂಲ ಅನಾನುಕೂಲ ಹೇಗಿದೆ?” ಹೀಗೆ ಒಬ್ಬರ ಬಾಯಿನಿಂದ ಒಬ್ಬರ ಬಾಯಿಗೆ ಮಾತು ಬಿದ್ದು, ಕೊನೆಗೆ ಅದು ಖಂಡಿತವೇ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ.

ಸರೋಜಮ್ಮನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿತು. ಆಕೆಯ ತಲೆಗೂ ಊರವರು ವ್ಯಭಿಚಾರವ ದೂರು ಹೊರಿಸಿದರು. ಗಂಡನಿಲ್ಲದೆ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾದವಳೆಂದರು. ತಮ್ಮ ಅತ್ಯಪ್ಪಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅತ್ಯಂತ ಕ್ರೂರವಾದ ಮಾರ್ಗ, ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬಯ್ಯುವುದಲ್ಲ. ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಸರೋಜಮ್ಮನನ್ನು ದೂರುವುದೂ ಅಲ್ಲ. ಮೌನವಾಗಿ ಸರೋಜಮ್ಮನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬಹಿಷ್ಕರಿಸುವುದೂ. ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗದಿರುವುದೂ, ಅವಳನ್ನು ಕಂಡರೂ ಕಾಣದಂತೆ ಹೋಗುವುದು, ಆರತಿ ಅಕ್ಷತೆಗಳಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಕರೆಯದಿರುವುದು, ನದಿಗೆ ಅವಳು ಬಂದರೆ, ತಾವು ಅಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತಟಕ್ಕನೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುವುದು, ಅವಳು ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆದ ನೀರು ಹಾರಿತೆಂದು ಅವಳನ್ನು ಅಕ್ಷೇಪಿಸದೆ, ಮೌನವಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಸ್ನಾನಮಾಡುವುದು, ಸರೋಜಮ್ಮ ಇಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೂರವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಇಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಆಕೆ ಬಂದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಆಕೆಯನ್ನು ಒಟೆಮಾಡುವುದು; ಆಕೆಯ ಮಕ್ಕಳು ಮನೆಗೆ ಬಂದರೆ ಅವರನ್ನು ಬೈದು ಓಡಿಸುವುದು. ಒಂದೇ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಸರೋಜಮ್ಮ ಊರವರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಒಂಟಿಯೂ ಅನಾಥಿಯೂ ಆದಳು.

ಅಂತೂ ಕೇಶವಯ್ಯನ ಹೆಂಡತಿ ಸರೋಜಮ್ಮ, ಪ್ರಸವಿಸಿದಾಗ, ಊರವರೊಬ್ಬರೂ ಆಕೆಯ ಸಹ ಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಸರೋಜಮ್ಮನಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ತಾಯಿ ಕಂಡೆ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಜತೆಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಬೇರೆ.

ಸರೋಜಮ್ಮನಿಗೆ ಹೊಟ್ಟಿಗಿಲ್ಲದ ಸಂಕಟದ ಜತೆಗೆ, ಉಪಚಾರಮಾಡುವವ ರಿಲ್ಲದ ಹಿಂಸೆಯ ಜತೆಗೆ, ಜನತೆಯ ಅಸಹನೆಯ ಶೂಲವೂ ; ಇರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ತಪ್ಪು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ, ಅವಳನ್ನು ಕಟು ಟೀಕೆಯ ಕ್ರೂರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾದರೂ, ಆಕೆಗೆ ಹೊಟ್ಟಿ ಗಿದೆಯೇ ಎಂದು ಕೂಡ ವಿಚಾರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಉಳಿದ ಸಂಗತಿಗಳು ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ. ವೈದ್ಯೋಪಚಾರಮಾಡುವುದು ಡಾಕ್ಟರರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಪ್ರಸವವೇದನೆ ಯೆಂದು, ಬಂದು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಸರೋಜಮ್ಮನ ಪರವಾಗಿ ಕಮಲಮ್ಮ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದರೂ, ಡಾಕ್ಟರು ಹೋಗಲೇ ಇಲ್ಲ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೇಳಿಸು ವಂತಿಯೇ “ ಆ ಮಹಾಸತಿವ್ರತೆಯ ಸುಖ ಪ್ರಸವಕ್ಕೆ ನಾನು ಬರಬೇಕಲ್ಲವೆ? ಪಾಪ ಮಕ್ಕಳಾಗಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಆ ಗಂಡ ಆಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಇವಾನೆ, ಅಲ್ಲವೆ? ” ಎಂದಳು. ಮತ್ತೊಂದು ಸಲ “ ಆ ಪ್ರೈಮರಿ ಮೇಷ್ಟ್ರು ಇನ್ನು ಬಂದು ಮೊಗು ವನ್ನ ಮುದ್ದಾಡೋಕೆ ನಾನು “ ಫುಡ್‌ಪ್ಲೆನ್ ಆಗಬೇಕಲ್ಲವೆ? ಇದ್ದಾಳೆಲ್ಲ ಆ ಚಿನ್ನಾಳಿ ಚಿತ್ರಾಂಗದಿ ಹೊಸ ಡಾಕ್ಟರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಅವಳಿಗೆ ಇಂತಹ ವಿಸಯಗಳೆಲ್ಲಿ ಅನುಭವ ” ಎಂದು ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಬೈದಳು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಏನೋ ಸಿದ್ಧಳಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವಳಿಗೆ ತನಗೆ ಇನ್ನೂ ಅನುಭವ ಸಾಲದೆಂಬ ಭಯವಿತ್ತು. ಸೇನೆಮಾಡಲು ಅವಳು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಿಂದೆಗೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರೋಜಮ್ಮ ಪ್ರಸವಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಎಂಟು ದಿನ ಮುಂಚಿನಿಂದಲೇ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ, ಮಕ್ಕಳ ಶೋಷಣೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಯನ್ನೆಲ್ಲ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸರೋಜಮ್ಮ ನಾಗಲೀ ಮಕ್ಕಳಾಗಲೀ ಅನ್ನ ಕಾಣುವ ಅಧನ ಜೀವದಿಂದಿರುವ ಆಸೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸರೋಜಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಳು ಧಾನ್ಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಾಸೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮಾಡುವವರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಅವಳಷ್ಟು ಕರುಣೆಗೆ ಪಾತ್ರಳೂ ಅನಾಥಳೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮತ್ತಾರೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಪಾಠಶಾಲೆಯ ಮುಖ್ಯೋಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿ ಕಮಲಮ್ಮ, ಯಾರೂ ಹೇಳದೆಯೇ ಸರೋಜಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸರೋಜಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಾ, ಆಕೆಗೂ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಅನ್ನ ಕಾಣಿಸಿ, ಅವರ ಪ್ರಾಣ ಉಳಿಸಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ

ಈ ಕಾರ್ಯದಿಂದಲೂ ಸಹ ಊರವರಿಗೆ ಅವಳ ಮೇಲಿದ್ದ ಅಸಮಾಧಾನ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚೇ ಆಯಿತು. ಕಮಲಮ್ಮ ಮಾತ್ರ “ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡು ಒಬ್ಬರಿಗಾಗಲೀ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಕರುಣೆ ಇಲ್ಲವೆಲ್ಲ ? ” ಎಂದು ಊರವರನ್ನು ಕುರಿತು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಸರೋಜಮ್ಮನ ಮಗಳನ್ನು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರೆದಾಗ, ಆ ಹುಡುಗಿ “ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇವರು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲವಂತೆ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೇ ನಮ್ಮ ದೇವರಂತೆ ” ಎಂದಳು. ಈ ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗ, ದಯಾಶೂನ್ಯ ರಾದ ಕೆಲವು ಅಸ್ತಿ ಕರಿಗಂತೂ ಜೇಳು ಕುಟುಕಿದಂತೆ ಆಯಿತು. ಅಂತೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸರೋಜಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕಿ, ಆಕೆಯ ಬಾಣಂತನವನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು. ಯಾರಿಗೂ ಬೇಕಾಗದ ತಾನು, ಸರೋಜಮ್ಮನಿಗಾದರೂ ಬೇಕಾದೆನೆಲ್ಲ ಎಂದು ಆಕೆಗೆ ಸಮಾಧಾನವೇ ಆಯಿತು.

ವೈದ್ಯಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ದಯೆಯೇ ಮುಖ್ಯ. ಆದರೆ ವೈದ್ಯರ ಮಿತಿಮೀರಿದ ಧನದ ಆಸೆ, ಉತ್ತತ್ತಿಗಿಂತ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವರ ನಾಗರಿಕತೆ, ಷೋಕಿ ಇವುಗಳಿಂದ, ಅವರ ಹೃದಯದ ದಯೆಯ ಸಲೆ ಬತ್ತಿ ಹೋಗಿ, ಅವರು ಬರಿಯ ಹಣಸಂಪಾದನೆಯ ಯಂತ್ರವಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿಯ ಮನುಷ್ಯತ್ವ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಣ್ಣು ಡಾಕ್ಟರರ ಅವಸ್ಥೆಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಆಯಿತು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪ್ರಭಾವ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆಲ್ಲ, ಡಾಕ್ಟರಿಗೆ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಅಸೂಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಆದರೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅದಾವುದನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ಹಳ್ಳಿಯ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದಾಗಲೂ, ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತನ್ನಿಂದ ಇಷ್ಟಾದರೂ ಉಪಕಾರವಾಯಿತೆಲ್ಲ, ಎಂಬ ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಆನಂದವುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ತಾನು ಯಾರ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳೋ ಅವರು, ತನಗೆ ಸೇವೆಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಡುತ್ತಿದ್ದುದೇ, ತನ್ನ ಜನ್ಮದ ಸಾರ್ಥಕ್ಯವೆಂದು ಅಕೆ ಭಾವಿಸಿದಳು. ಆರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುವುದರೊಳಗಾಗಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲಿನ ರೈತರೆಲ್ಲ, ಆಕೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಿರಿಯ ಹಿಕ್ಕೈಸಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿ

ದರು. ಆಕೆ, ಪ್ರಸವವನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ಡಾರಿಯಲ್ಲಿ ರೈತರೆಲ್ಲ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಪ್ರೀತಿಯ ನಗೆಯನ್ನು ಸೂಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಾನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಬೇಡವಾಗಿದ್ದವಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆಕೆಗೆ, ಹೊಸ ಒಂದು ಪ್ರೀತಿಯ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶವಾದ ಭಾವನೆಯುಂಟಾಯಿತು.

ಆ ಯುಗಾದಿಯ ದಿನ, ಕಮಲಮ್ಮ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರಹೇಳಿದ್ದಳು. ಬೆಳಗಿನ ಸುಮಾರು ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆ ಆಗಿತ್ತು. ಕಮಲಮ್ಮ ಅಡಿಗೆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈಚೆಗೆ ಆ ವಿನೋದಕ್ಕೆ ಅವಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಾಣಳಾದ ಕಮಲಮ್ಮ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ವಾಸನೆಯನ್ನು ಆಘ್ರಾಣಿಸುತ್ತಾ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮುಂದಲ ಒಳ್ಳೆಯ ಊಟದ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ರಾಗಾಲಾಪನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಆಗ ಹೊರಗಡೆಯ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಅಮ್ಮಾ ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ಅದು ಬಿಕ್ಷಕನ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಅರ್ತನಾದವೆಂಬುದು, ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವಳು ಗಾಬರಿಯಿಂದಲೇ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಹೋಗಿನೋಡಿದಳು. ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರೈತ ನಿಂತಿದ್ದ. "ಅಮ್ಮಾ ಬೇಗ ಬರಬೇಕು. ನನ್ನ ಮಗಳು ಗರ್ಭಿಣಿ ದಿನ ತುಂಬಯ್ತೆ. ರಾಗಿ ಗುಡ್ಡೆ ಮೇಲಿಂದ ಹುಲ್ಲು ತೆಗೆದುಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ತಲೆ ತಿರುಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಳು." ಜ್ಞಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ಹೊಟ್ಟೆ ಬುರುಬುರನೆ ಊದಿಕೊಂಡಿದೆ" ಎಂದನು. ಆ ವೇಳೆಗೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬಂದ ಕಮಲಮ್ಮ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ "ಹಬ್ಬದ ದಿನವೂ ನಿಮ್ಮ ಕಾಟದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಇಲ್ಲ. ಆ ಹುಡುಗಿ ಒಂದು ತುತ್ತು ಅನ್ನ ಸುಖವಾಗಿ ತಿನ್ನೋದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಜನದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆರಾಗಿರೋದೆ ತಪ್ಪು. ಅವರನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿಬಿಡ್ತೀರಿ" ಎಂದು ಗದರಿಸಿದಳು. "ಹೋಗಿ ಆ ಸರ್ಕಾರಿ ಸಂಬಳ ತಿಂದೊಂಡು ದಿನ ದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಗ್ಗದಂತೆ ಮೈ ಬೆಳಸಿಕೊಳ್ಳೋ ಡಾಕ್ಟರಮ್ಮನನ್ನು ಕರೊಂಡು ಹೋಗು" ಎಂದಳು. ರೈತನು ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ "ಡಾಕ್ಟರಮ್ಮ ನಂಗೇ ಹುಷಾರಿಲ್ಲ ಅಂದಳವ್ವ. ನಮ್ಮಂತ ಬಡವರಿಗೆ ಆ ಯಮ್ಮ ಬರ್ತಾಳಾ? ನಿಮ್ಮಮ್ಮಯ್ಯ ಇಕೊ! ನಿಮ್ಮ ಪಾದ

ಹೊರ್ದೇನೆ. ಈಗ ನೀವೇ ನನ್ನ ದೇವರು, ದಯಮಾಡಿ ಅನ್ನು” ಎಂದು ಅಂಗ ಲಾಚಿದನು. ಅಂತಹ ದೈನ್ಯ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ “ಅಮ್ಮಾ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಪಾಪ ಆ ಹುಡುಗ ಬಡಪಾಯಿ ಎಷ್ಟು ಸಂಕಟಪಡುತ್ತಿದೆಯೋ?” ಎಂದು ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟಳು. ಕಮಲಮ್ಮ “ಬಿಸಿಲು ತಲೆ ಸಿಡಿಯುತ್ತೆ ಊಟವಾದರೂ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಮ್ಮ” ಎಂದಳು. ರೈತನ ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ಕೋಪದಿಂದ “ಗಾಡಿ ತರೋಕೆ ನಿನಗೇನು ರೋಗ. ಈ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಈ ಮಗು ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾಳೆ? ಎಷ್ಟು ಮೈಲಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ?” ಎಂದು ಒಂದೇ ಸಮನೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮಳೆಗರೆದಳು. ರೈತ ಆ ಕೇಳಿಕೆಗಳ ಘರ್ಜನೆಗೆ ಹೆದರಿ ದನು. “ತಾಯಿ ಗಾಡಿ ಎತ್ತು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಕಮಲಮ್ಮ “ಇಲ್ಲ. ವೈಸ ಹತ್ತಿರ ಎತ್ತು ಇಲ್ಲವಂತೆ! ಹಾಗಾದರೆ ಇನ್ನೇನಿದೆ? ಬಸ್ ಲಾರಿ ಇದೆಯೋ? ಹೂ, ಎತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಬೇಸಾಯ ಹೇಗೆ ಮಾಡ್ತಿಯ?” ಎಂದಳು. ರೈತನು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಅಸಹನು ಕನಿಕರದಿಂದ ನೋಡಿ “ತಾಯಿ ಯಾವುದೂ ಒಂದು ಬಡಕಲು ಹಸುವಿನಲ್ಲಿ ಉಳ್ಳ ಇದೀವಿ ಈಗ ಮನುಷ್ಯರನ್ನೇ ನೇಗಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹರತೆ ಕೆಲಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ನೇಗಲಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ರಸ್ತೆ ಸಲ ಇಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗೆ” ಎಂದನು. ಅವನ ಮಾತು ಹೆಗುರವಾಗಿ ಕಂಡರೂ, ಅದು ನಿಜವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೂ ಅನುನಾನ ಬರಲಿಲ್ಲ ಕಮಲಮ್ಮ ಮತ್ತೆ “ಈಗ ಎಸು, ಮೈಲಿ ನಡೆಯಬೇಕು ಹಾಗಾದರೆ?” ಎಂದಳು. ರೈತನು “ಹಳ್ಳಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಮೈಲಿ. ಆಚೆಗೆ ಹೊಲ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ” ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಗಾಬರಿಯಿಂದ “ಅಯ್ಯೋ ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವವೇಳೆಗೇ ಏನಾಗಿದೆಯೋ? ನಾವು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕಾಲ ಕಳೆದುಬಿಟ್ಟೆವು. ಹೊರಡು ಹೊರಡು” ಎಂದು ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟಳು. ಕಮಲಮ್ಮ “ಊಟ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬರುವುದು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತೋ? ಎಂದು ಬಲಾ ತ್ಕರಿಸಿದುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಿವಿಗೆ ಬೀಳಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ರೈತನೊಂದಿಗೆ ಉರಿಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಗಂಟೆ ಕಾಲ ನಡೆದು, ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಹೊಲವನ್ನು ಸೇರಿದಳು. ಹೊಲದಲ್ಲಿ

ಶೈತನ ಹೆಂಡತಿಯೊಬ್ಬಳೇ ಕುಳಿತು, ಮೂರ್ಛಿಬಿದ್ದಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಗೆ ಗಾಳಿ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪ್ರಖರನಾದ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಬಿಸಿಲು ಹುಡುಗಿಯ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಬೀಳದಂತೆ ಒಂದು ಗಳುವಿಗೆ ಒಂದು ಹರಕಲು ಈಚಲು ಚಾಪೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದರು ಆದರೂ ಬಿಸಿಲು ಹುಡುಗಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಬೊಗಸೆ ಅಗಲ ಸಹ ನೆಳಲು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಕೊಂಡು ರೋಗಿಯನ್ನು ಸರೀಕ್ರಿಸಿದಳು. ತಾಯಿ ಬಿದ್ದ ರಭಸಕ್ಕೆ ಮಗು ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಸತ್ತಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಅರ್ಧಗಂಟಿ ಉದಾಸೀನವಾಡಿದ್ದರೆ ತಾಯಿಯೂ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಶೈಶ್ಯೋಪಚಾರವಾಡಿ ತಾಯಿಗೆ ತಿಳವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದಳು.

ಶಸ್ತ್ರ ಚಿಕಿತ್ಸೆವಾಡಿಯೇ ಮೊಗುವನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಏನು ಆವರಣ ಥಿಯೇಟರೇ? ನರ್ಸ್‌ಗಳೇ? ಮೇಜು ಕುರ್ಚಿಗಳೇ? ಸರಿಯಾದ ಮರೆ ಸಹ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬಳಿ ಆವಶ್ಯಕವಾದ ಶಸ್ತ್ರಗಳೂ ಸಹ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅವಳು ಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸದೆ ಉಪಾಯವಾಗಿ ಮೊಗುವನ್ನು ಈಚೆಗೆ ತೆಗೆದಳು. ಮಗುವನ್ನು ಹುಡುಗಿಯ ತಾಯಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅದು ಉಸಿರಾಡದಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ತಾಯಿ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆ ಹುಲ್ಲಿನ ಗುಡ್ಡೆ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ಗೋಣಿಚೀಲದ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಳು. ಮಗು ಇನ್ನೂ ಬೆಚ್ಚಗೆ ಇತ್ತು. ಅದು ಸತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ಅವಳು ಮೊದಲು ಊಹಿಸಿದರೂ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ ಅದು ಇನ್ನೂ ಬದುಕಿರಬಹುದೆಂಬ ಆಸೆ ಅವಳಿಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆಗ ಮಗುವಿನ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡಲು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮೊಗು ಈಚೆಗೆ ಬಂದ ಆಯಾಸದಿಂದ ತಾಯಿ ಮತ್ತೆ ಮೂರ್ಛಿತಳಾದಳು ಅವಳ ಉಪಚಾರವನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡುವುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯವಾಯಿತು. ಅವಳು ತಾಯಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಉಪಚಾರವನ್ನುಮಾಡಿ ಅವಳು ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ “ ಮಗು ಎಲ್ಲಿ ” ಎಂದು ಅಜ್ಜಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದಳು. ಗೋಣಿಚೀಲದ ಮೇಲೆ ಕೊಂಡಿವಂತೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಮಗುವನ್ನು ಅಜ್ಜಿ, ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿಸಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೊಗುವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಅದರ ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಡಿಸಿದಳು. ಕಿವಿ ಮೂಗುಗಳನ್ನು ಊದಿದಳು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಗೌಡ

ಬಿಸಿನೀರು ತಂದ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೊಗುವನ್ನು ಹತ್ತಾರು ಸಲ ಬಿಸಿನೀರಿನ ಮತ್ತು ತಣ್ಣೀರಿನ ಬಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಆಡಿಸಿದಳು. ಹುಡುಗಿಯ ತಾಯಿ ಕನಿಕರ ದಿಂದ “ ಸತ್ತು ಹೋಗಯ್ಯೆ ಬಿಡಿ ” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ 10—15 ನಿಮಿಷ ಉಪಚರಿಸುವುದರೊಳಗೆ ಮೊಗು ಕಿಟ್ಟೆಂದು ಕಿರಿ ಚಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ರೈತನಿಗೆ “ ಇನ್ನು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಭಯವಿಲ್ಲ, ನಿಧಾನ ವಾಗಿ ಗಾಡಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು.

ಮರುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ನದಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲ ಮೊದಲ ದಿವಸ ತಾನು ಉಪಚರಿಸಿದ್ದ ರೋಗಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಇದ್ದಿತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಮತ್ತೆ ತಾಯಿನ್ನೂ ಮಗುವನ್ನೂ ಹೋಗಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ಅವಳು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ, ಕಮಲ ಮ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಕೆಳಕ್ಕೆ ತನ್ನ ತಲೆಯಮೇಲಿನ ಕುಕ್ಕೆ ಯನ್ನಿಟ್ಟ ಕೂಡಲೇ, ಕಮಲಮ್ಮ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, “ ಎಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬಾ, ಮಾತ ನಾಡಬೇಡ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಗುವಿನ ಗಂಭೀರತೆಯಿಂದ ನಡುಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಕಮಲಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಂದ ಬಂದಿದ್ದ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾಲಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದಳು. ನಾಲ್ಕಾರು ಸೌತೆಕಾಯಿ, ಒಳ್ಳೆ ರಸಬಾಳೆ ಗೊನೆ ಒಂದು—ಹಳ್ಳಿಯವರ ಪ್ರೇಮವೇ ಅದರ ಹೊಂಬಣ್ಣದ ಮೈಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ್ದ ಕಾಂತಿಯಾಗಿತ್ತು—ಒಂದು ಬೂದಗುಂಬಳಕಾಯಿ, ನಾಲ್ಕು ಜಲ್ಲೆ ಪಟಾಪಟೆ ಕಬ್ಬು ಒಂದು ಪೊಣ್ಣದಲ್ಲಿ ಬೆಲ್ಲ, ಪಪಾಯಹಣ್ಣು ; ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದಾ ಎಲ್ಲಿಗೆ ನೋಡಿದರೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಸವ್ಯುಧಿಯೇ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಕೆಲವು ಕಾಣಿಕೆಗಳ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಚೀಟಿಯನ್ನು ಸಹ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಕಾಣಿಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದವರ ಹೆಸರುಗಳು ಅದರಲ್ಲಿದ್ದವು. ಕೆಲವರು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ತಪ್ಪುತ್ತಪ್ಪಾಗಿ ಬರೆದಿದ್ದರು. ಕಾಣಿಕೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಕೆಲವರು ಉಡುಗೊರೆ ಎಂದೇ ಬರೆದಿದ್ದರು. “ ಯುಗಾದಿ ಹೆಬ್ಬಕ್ಕೆ ತಿಮ್ಮನ ಉಡುಗೊರೆ, ” “ ನೀವು ಪ್ರಾಣವುಳಿಸಿದ ರಾಮಿಯ ಕಾಣಿಕೆ. ” “ ನಿಮ್ಮ ದಯೆಯಿಂದ ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದ ಚೆನ್ನ ನ, ತಾಯಿಯ ಕಾಣಿಕೆ ” ಎಲ್ಲ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾ ನೋಡು

ತ್ತಾ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ಬಂದು ಆನಂದಭಾಷ್ಯ ಸುರಿಯಿತು. ಹಳ್ಳಿಯವರ ಅಕೃತ್ರಿಮ ಹೃದಯವನ್ನು ಕಂಡು ಆಕೆಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಕಮಲಮ್ಮನು “ ನೆನ್ನೆ ನೀನು ಹೋಗಿದ್ದೆಯಲ್ಲ, ಆತ ಬಂದಿದ್ದ. ಮೊಗು ತಾಯಿ ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದಾರಂತೆ. ಈ ಕಾಣಿಕೆ ತಂದವ ರೆಲ್ಲ ಅವನ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಂದವರು. ನೀನು “ ಸತ್ತ ಮಗುವನ್ನೇ ಬದುಕಿಸಿದೆ ” ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಿನ್ನ ಮಹಿಮೆ ಅಸಾಧ್ಯ ವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ ” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ ಎಲ್ಲವೂ ದೇವರೆ ದಯ, ಸ್ವಲ್ಪ ಬುದ್ಧಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದರೆ ವಿಷಯಗಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ತಿಳಿಯು ತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವೈದ್ಯನಿಗೆ ರೋಗಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಇರಬೇಕು. ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರ ಸೇವೆಗೆ, ದೇವರು ತನಗೆ ಇಂತಹ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿ ಸಿದನೆಲ್ಲ, ಎಂಬ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಆನಂದ ಇರಬೇಕು. ಅಂತಹವರಿಂದ ಮಾತ್ರ ನಿಜವಾದ ವೈದ್ಯಕಾರ್ಯ ಸಾಧ್ಯ. ನಾನೂ ದೀನಳು, ಈ ಬಡಪಾಯಿಗಳೂ ದೀನರೂ, ಆದುದರಿಂದ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೊಂದಿಗೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ವಾದುದು. ಅದಿರಲಿ, ಈ ರೈತರ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ; ಹೊಸ ವರುಷ ಕ್ಯಾಗಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಉಡುಗೊರೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನನಗೆ ಪ್ರತಿಫಲ ಹೀಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ಫೀಜು ಹೀಗೆ ಪದಾರ್ಥರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕು. ನಾನು ಸೇವೆಮಾಡಿದೆ. ನನಗೆ ಪ್ರತಿಫಲ ಅವರು ಬೆಳೆದ ಪದಾರ್ಥ. ಇಬ್ಬ ರಿಗೂ ಸುಲಭ. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಣ ಹಣ ಅಂತ ವೈದ್ಯರೆಲ್ಲ ಫೀಸ್‌ಗೆ ಬಡಕೊಂಡು, ಈ ಕಾರ್ಯದ ಪಾವಿತ್ರತೆಯನ್ನೇ ಹಾಳುಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಚೀಟಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡಿ. ಇಟ್ಟಿರೋಣ ” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಮದುವೆಯಾದಮೇಲೆ ಹಿಂದೆಂದೂ ಇಲ್ಲದಷ್ಟು ಆವತ್ತು ಸಂತೋಷದಿಂದಿದ್ದಳು.

೨೬

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ರಂಭಾಪುರಿಯ ಸಮಾಚಾರ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ರೀತಿ ಯಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ತಿಳಿಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಾವಂದಿರ ಮನೆಯ ಸ್ಥಿತಿ ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಕೆಡುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ಮೊದಮೊದಲು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರ ಸರಸ್ವರ ಅಂತಃಕಲಹದಿಂದ

ಮನೆಯ ಶಾಂತಿ ನಾಶವಾಗಿ ಅತ್ತೆ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರಿಗೂ ಅವರ ಸೊಸೆಯ ರಿಗೂ ನಿತ್ಯಾ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿರುವುದೆಂದೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟುದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ತಹಬಂದಿಗೆ ತರುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದೆ ಕೃಷ್ಣ ಶ್ಯಾಮ ಮನೆಯ ಮೂರು ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮೂರು ಸಂಸಾರ ಹೂಡಿರುವುದೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಒಂದೆರಡು ವಾರಗಳ ನಂತರ, ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರು ಒಬ್ಬಂಟಿಗರಾಗಿ ಅವರ ಆರೋಗ್ಯ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೆಟ್ಟಿರುವುದೆಂದು ಅವರ ನಿಗಾ ನೋಡುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದೂ, ದಿನ ದಿನಕ್ಕೆ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರ ಸ್ಥಿತಿ ಹೀನವಾಗುತ್ತಿರುವುದೆಂದೂ "ವರು ಬದುಕುವುದೇ ಅಸಂಭವವೆಂದು ಜನ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದೂ ತಿಳಿಯಿತು

ರಂಭಾಪುರಿ ಮಲ್ಲಗೆಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹತ್ತು ಮೈಲಿ ಮಾತ್ರ ದೂರವಿತ್ತು. ಎರಡು ಊರಿನ ಎಲ್ಲ ಸಂಸಾರಗಳವರೂ ಪರಸ್ಪರ ಬಂಧುಗಳಾದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಒಂದು ಊರಿನವರು ಮತ್ತೊಂದು ಊರಿಗೆ ಒಬ್ಬರಾದರೂ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಎರಡು ಊರಿನವರಿಗೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಂದರರಾಜ ಗುಂಡಣ್ಣ ಇವರ ವೃತ್ತಾಂತ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಮಾಸದ ಕಥೆಯ ಗಣಿಯಾಗಿತ್ತು. ಸ್ತ್ರೀಮರಿಗಂಸೂ ಆ ಸುದ್ದಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದಿನ ಕಳೆಯುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಜಗಲಿ ನೇಲೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ಸುದ್ದಿ. ಆ ಸುದ್ದಿ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಕಮಲಮ್ಮನ ಮೂಲಕವೂ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೈಲಿ ಪಿಟೀಲು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಥವಾ ಔಷಧಿ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗಿಯರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅನೇಕರು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಇದ್ದ ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನೇ ಕಿತ್ತುಹಾಕಿದ್ದುದರಿಂದ ಆಕೆಯ ಎದುರಿಗೆ ಸಹ ಮರೆತಂತೆ ರಂಭಾಪುರಿಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿಯೇಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮಾತ್ರ ರಂಭಾಪುರಿಯವರು ತನ್ನ ಅತ್ತೆ ಮಾವರ ಮನೆಯವರು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಮರೆಯುವುದಿರಲಿ, ಅವಳಿಗೆ ಅದರ ಅಭಿಮಾನ ಸಹ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಇತ್ತು. ಒಂದೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇರುವುದನ್ನೇ ಮರೆತು ಸ್ತ್ರೀಯರು ರಂಭಾಪುರಿಯ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಒಬ್ಬಾಕೆ "ಮೆತ್ತಗೆ

ಮಾತಾಡೇ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇದ್ದಾಳೆ” ಎಂದರೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬಳಿಗೆ “ಇದ್ದರೆ ಏನು, ಮಹಾ ಸದ್ಯ ಅತ್ತೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇವಳು ಹೋಗಿ ಬದುಕಿ ಬಾಳದುದಕ್ಕೆ” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ನೋವಾದರೂ ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಯ ಅಭಿಮಾನ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ತನ್ನ ಅತ್ತೆ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರಿಗೆ ಕಾಹಿಲೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನೂ, ಅವಳ ಉಪಚಾರಕ್ಕೆ ಗೂರೂ ಇಲ್ಲದುದನ್ನೂ ಕೇಳಿದಂದು ಆಕೆಯ ಮನ ಶ್ಯಾಂತಿ ಪೂರ್ತಿ ಹಾಳಾಯಿತು. ಗುಂಡಣ್ಣ ಸುಂದರರಾಜ ಇಬ್ಬರೂ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗಿರುವಾಗ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ಹಿರಿಯ ನೊಸೆಯರ ನಿತ್ಯ ಕುರಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪಾಪ ಸಾಧುಪ್ರಾಣಿಯಾದ ಅತ್ತೆ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನ ಸ್ತಿತಿಯನ್ನು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು, ಅವಳಿಗೆ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಅವಳು ಕಮಲಮ್ಮನೊಂದಿಗೆ “ಇಲ್ಲಿ ನಾನಿದ್ದು ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ. ಆಕೆ ಅಲ್ಲಿ ಉಪಚರಿಸುವವರಲ್ಲದೆ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ಕಮಲಮ್ಮ ಕನಿಕರದಿಂದ “ಹೌದಮ್ಮ ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸೇವೆಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಕೆ ಪುಣ್ಯಮಾಡಿರಬೇಕು ಆದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ನೇರಿಸುವವರು ಯಾರು? ನಿನ್ನನ್ನು ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೆಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಆ ಓರಗಿತ್ತಿಯರು ರಾಕ್ಷಸಿಯರು, ತಮ್ಮ ಚೇಷ್ಟೆಯಿಂದ ಅತ್ತೆಯನ್ನೇ ಮೂಲೆಗೆ ಕೂರಿಸಿ ಅವಳಿಗೆ ಈ ರೋಗ ಬರಿಸಿರುವ ಅವರು, ನಿನ್ನನ್ನು ಜೀವಸಹಿತ ತಿಂದೇಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಹಿಂದೆ ಹೋದಾಗ ನಡೆವಮ್ಮ ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊ” ಎಂದಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ನಮ್ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಾಯುತ್ತ ಬಿದ್ದಿರುವಾಗ ಸೊಸೆಯಾದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವುದೇ? ನನಗೆ ವೈದ್ಯವಿದ್ಯೆ ತಿಳಿದುತಾನೇ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ?” ಎಂದುಕೊಂಡ ಗೊಳೋ ಎಂದು ಅತ್ತಳು. ಕಮಲಮ್ಮ ಆಕೆಯನ್ನು ತನಗೆ ತೋರಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನಮಾಡಿದಳು.

ಬರಬರುತ್ತಾ ರಂಭಾಪುರಿಯಿಂದ ಕೆಟ್ಟ ಸುದ್ದಿಗಳು ಬರುವುದೇ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನ ಕಾಹಿಲೆ ವಿಚಾರ ತಿಳಿದು ಸುಂದರರಾಜನೂ, ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದರೆಂದು ಕೇಳಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಒಪ್ಪು ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಮುಂದಲ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಹಾಗೆ ಅವರು ಹಿಂದಿರುಗುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ, ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರ ಕಾಹಿಲೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ

ಸುಂದರರಾಜನ ಕಾಹಿಲೆಯೇ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಾಗ, ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಎದೆ ದುಡಿಯುವುದೇ ನಿಂತಿತು. ಅವಳು ಊಟ ನಿರ್ದ್ರೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಳು. ಕಮಲಮ್ಮನ ಬಲಾತ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು ನೆಪಕ್ಕೆ ಎಲೆಯಮುಂದೆ ಕೂರುವಳು. ದುಃಖದ ಆನೆಗ ಹೆಚ್ಚಾದಾಗ ಪಿಟೀಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ್ದ ಸಂಕಟವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಎತ್ತಿ ಹೊರಕ್ಕೆ ತೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ, ಶೋಕಗಾನಲಹರಿಯನ್ನೇ ಏಳಿಸುವಳು. ಆ ಗಾನಾವ್ಯುತ್ಪನ್ನ ಕೇಳಿದವರಿಗೂ. ನುಡಿಸುತ್ತಿರುವವರ ಬಗೆಯನ್ನು ಭಾರವಾಗಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ದುಃಖ, ಗೊತಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಗಾನದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ರೋಗದಿಂದ ಮಲಗಿರುವ ಸುಂದರರಾಜನ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದು ಆ ನೋವಿನ ಗಾನವಾಹಿನಿಯೊಂದಿಗೆ ಕಣ್ಣೀರಿನ ಪ್ರವಾಹ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬೆರಳುಗಳ ಮೇಲೂ ಪಿಟೀಲಿನ ಕನಾನಿನ ಮೇಲೂ ಬಿದ್ದು ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಕತ್ತಲೆ ಕವಿದು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಪಿಟೀಲಿನ ದನಿ, ತಂತಿ ಕಿತ್ತು ಹೋದಂತೆ ನಿಂತುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ಕೈಗಳಿಂದ ಮುಖವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಎಳೆಯ ಮಗುವಿನಂತೆ ಅತ್ತು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಒಂದೆಡೆ ಕಮಲಮ್ಮ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ, ಇಬ್ಬರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ವಿವೇಕವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರು. “ ಸುಂದರರಾಜ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾವತ್ತೋ ಬಿಟ್ಟು ಆಗಿಹೋಗಿದೆ. ಇದೇನು ಇಂದಿನ ಹೊಸ ವಿಚಾರವಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಸಂಬಂಧ ಅವರು ಪೂರ್ತಾ ಕಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಕಾಹಿಲೆ ಎಂದು ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ನೀರು ಬಿಟ್ಟರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ. ಅವರಿಗೆ ಕಾಹಿಲೆ ಯಾದರೆ ಕೇಳುವರಾದರೂ ಇದ್ದಾರೆ, ನೀನು ಸತ್ತರೂ ಕೇಳುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ” ಅವರ ವಾದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತೋರಿದರೂ ಅವಳ ಹೃದಯ ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಜತೆಗೆ ದಿನ ದಿನವೂ ರಂಭಾವುರಿಯಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಸುದ್ದಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಗಾಬರಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದಾಗಿತ್ತು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನಿಗಿಂತ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೇ ಕಾಹಿಲೆ ಹೆಚ್ಚೆಂದು ಸುದ್ದಿ ಬಂತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಇನ್ನು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯಿಂದುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಅದೇ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ರಂಭಾವುರಿಗೆ ಹೊರಟಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅವಳನ್ನು

ಹೇಗೆನಾಡಿಯೂ ತಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದುದರಿಂದ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಗಾಡಿ ಹೊಡಿಸಿದನು.

ಗಾಡಿ ಹೊರಟಕೂಡಲೇ ತಾನು ಎರಡು ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಪ್ರಯಾಣ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದು ಅವಳ ಕಣ್ಣು ನೀರಿನಿಂದ ತುಂಬಿತು. ಆ ಪ್ರಯಾಣದ ಕಾಲದ ಎತ್ತುಗಳೇ, ಅದೇ ಗಾಡಿ. ಅಂದಿನಂತೆ ಜತೆಗೆ ಅಣ್ಣ ಶ್ರೀನಿವಾಸ. ಫಲವೂ ಅದರಂತೆಯೇ ಆಗಬಹುದೇನೋ? ಎಂಬ ಭಯ ಸಹ ಆಕೆಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಆ ದಿನಕ್ಕಿಂತ ಈ ದಿನ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚು ಎರತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಆ ದಿನ ಒಂದು ಆಸೆಯಾದರೂ ಇತ್ತು. ಇಂದು ಅದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ದಿನ ಗಂಡನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಹೇಗಾದರೂ ಒಂದು ಸ್ಥಾನವನ್ನು—ಕೊನೆಗೆ ದಾಸಿಯಾಗಿಯಾದರೂ ಸರಿಯೆ—ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಇತ್ತು. ಇಂದು ಅದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತನಗೆ ಯಾವ ಸ್ಥಾನವೂ ಬೇಡ ಯಾವ ಸ್ಥಳವೂ ಬೇಡ, ಅವರು ರೋಗದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಹೋಗಿ ಉಪಚರಿಸುವ ಭಾಗ್ಯ ದೊರೆತರೆ ಸಾಕು. ಅವರಿಗೂ ಇದು ಬೇಡದೆ ಇರಬಹುದು, ಆದರೆ ನನ್ನ ಜನ್ಮ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಲೇಬೇಕು” ಎಂಬ ಒಂದೇ ತೀವ್ರವಾದ ಆಸೆ ಇಂದು ಅವಳಿಗೆ.

ಗಾಡಿ ರಂಭಾಪುರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಅರ್ಧ ದಾರಿ ಹೋಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಎದುರಿಗೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ವೇದಾಂತ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಇದ್ದುದು ವೇದಾಂತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ. ವೇದಾಂತ ಕಲ್ಯಾಣಿಗೂ ದೂರದ ಬಂಧು. ವೇದಾಂತ ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೂ ಹೇಗೋ ಸಂಬಂಧ. ಹಳ್ಳಿಯ ಬಾಂಧವ್ಯ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೆಣೆದು ಕೊಂಡಿತ್ತು ವೇದಾಂತನನ್ನು ಕಂಡು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಯ ಕೊರಳು ಬಿಟ್ಟು ಎತ್ತುಗಳಿಗೆ ಹುಲ್ಲು ಹಾಕಿದನು ವೇದಾಂತನಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮುಂದಲ ವಿಚಾರ ತಿಳಿಯಿತು.

“ ಸುಂದರರಾಜ ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಊಟ ತಿಂಡಿ ನಿಂದ್ರೆ ಮಾಡದೆ ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದ. ವೇದಾಂತನ ಮನೆಗೂ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ವೇದಾಂತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ

ತಿರುಗುತ್ತಿರುವುದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರು ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರದವರಾಗಿದ್ದರು. ಸುಂದರರಾಜ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದೂ ಸಹ ಅವರಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಧನ್ವಂತರಿ ವೈದ್ಯಶಾಲೆಯ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದರು ಅವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಬರುವುದು ಪದ್ಧತಿ. ಆದರೆ ಆ ದಿನ ಬಂದಾಗ ' ಗವಿಪುರದ ಭಂಡೆಯಮೇಲೆ ಒಬ್ಬ ಆರೆ ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವವನು ಪ್ರಬಲವಾದ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಾನೆಂದು ಯಾರೋ ಬಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹೋಗಿ ನೋಡಿದೆ ನಮ್ಮ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿ ಸುಂದರರಾಜನೇ ಅವನೆಂಬುದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಬಿದ್ದಿದ್ದು ದರಿಂದಲೋ ಏನೋ ಅವನ ನೆತ್ತಿ ಕೆನ್ನೆ ಎಲ್ಲಾ ಜಜ್ಜಿಹೋಗಿತ್ತು. ಅವನ ಮೈ ಮೇಲೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ತಟ್ಟಿ ಬಿಸಿಲನ್ನು ಮರೆಮಾಡಿದೆ, ಗಾಳಿ ಶಾಕಿದರೂ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮರಳಿಲ್ಲ. ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯಶಾಲೆಗೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದೆ ನಡಿಯಿರಿ ಕೋಗೋಣ. ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಬರಲಿ' ಎಂದರು. ನಾನೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಧನ್ವಂತರಿ ವೈದ್ಯಶಾಲೆಗೆ ಹೋದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದ್ದರು. ಅವನ ಹಣೆಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದರು."

ವೇದಾಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳಿದ, " ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರ ಶಕ್ತಿ ನನಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ ಆದರೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ವುಚ್ಚೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಅವರಿಗೂ ಸಾಕು ಸಾಕಾಗಿ ಕೋಯಿತು ಕೊನೆಗೆ ಎರಡು ಗಂಟೆ ಕೋರಾಡುವ ವೇಳೆಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬಂದಮೇಲೆ ಆತನ ಕಷ್ಟ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಗಳಿಗೆ ಗಳಿಗೆಗೆ ಕಣ್ಣು ತಲೆಶೂಲೆ, ಆ ಶೂಲೆ ಅಲೆ ಅಲೆಯಾಗಿ ಬರತೊಡಗಿತು ಸುಂದರರಾಜ ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಿಂಸೆ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಅವನ ನೋವು ಹೋಗಲು ಒಂದು ಔಷಧಿ ಕೊಡಬೇಕಾಯಿತು "

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಳುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜನ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಕಳವಳ ಉಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ವೈದ್ಯದ ವಿಚಾರ ಅವನಿಗೆ ಏನೇನೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಿಚಾರ ಹಾಗಲ್ಲ. ಆಕೆ

ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಯಾವ ಔಷಧಿ ಎಂದಳು. ವೇದಾಂತನು ಮಾರ್ಫಿಯ ಎಂದನು. ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ಮಾರ್ಫಿಯ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾವ ಮಾದಕ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ರೋಗಿಗೆ ಔಷಧವಾಗಿ ಕೊಡದೆಂದು ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದೂ, ರೋಗಿನಿವಾರಣೆಗೆ ಮಾದಕ ದ್ರವ್ಯದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಜ್ಞಾಪಕಬಂದಿತು ಸುಂದರ ರಾಜನಿಗೆ ಮಾರ್ಫಿಯ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರಬಲವಾದ ಕಾರಣವಿರಬೇಕೆಂದೂ ಅವನ ದೇಹಸ್ಥಿತಿ ತುಂಬ ಅಪಾಯದಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದೂ ಆಕೆ ಅರಿತಳು.

ವೇದಾಂತ ಮುಂದುವರಿಸಿದನು. “ ಮಾರ್ಫಿಯಾವನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಮತ್ತು ತಲೆಶೂಲೆ ದಿನವೆಲ್ಲ ಇರುತ್ತೆ. ಹೇಗೋ ಹಗಲು ಹೊತ್ತನ್ನು ಕಳೆದುಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ರಾತ್ರಿ ಆಗುತ್ತ ಆಗುತ್ತ ಅವನು ಹಿಂಸೆಪಡುವುದನ್ನು ನೋಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ರಾತ್ರಿ 8, 8-30 ಗಂಟೆ ವೇಳೆಗೆ ಕಣ್ಣು ಮತ್ತು ತಲೆಶೂಲೆ ಬದಲ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತದೆ ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಏನೂ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಮಾರ್ಫಿಯ ಕೊಟ್ಟ ಹೊರತು ನೋವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ನಿದ್ರೆಯೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕೊಟ್ಟಮೇಲೆಯೇ ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರುವುದು.”

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ ದಿನಸ ದಿನಸಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಫಿಯಾವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ವೇದಾಂತನು “ ಮಾಡದೆ ವಿಧಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆಲ್ಲ. ನಿನಗೇ ಗೊತ್ತೆಲ್ಲ, ಆ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಸ್ವಭಾವ ” ಎಂದನು. ಅನಂತರ “ ಸುಂದರರಾಜ ತುಂಬ ನಿಶ್ಯಕ್ತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇದು ಒಂದು ದಿನದ ಕಾಹಿಲೆಯಲ್ಲ. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮ ಮಿತ್ರರಾದ ವೈದ್ಯ ನಿಪುಣರಿಗೆ ರೋಗಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದಾಗ ಅವರು ‘ ಗುಣವಾದರೂ ಆಗ ಬಹುದು. ಇದು ಔಷಧಿಯಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ರೋಗಿ ಗುಣಹೊಂದುತ್ತೇನೆಂದು ದೃಢಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಗುಣ ಹೊಂದಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಇರುವಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲವೆಲ್ಲ. ಅವನು ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾತನ್ನು ಸಹ ಆಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಯ್ಯೋ ಸಾಕು. ಯಾರಿಗಾಗಿ ಬದುಕಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ? ಎಂದರು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟಳು. ವೇದಾಂತನು “ ಹೌದು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ

ಯಲ್ಲಿ ಬದುಕಲು ಅವನಿಗೆ ಆಸೆಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಆರು ತಿಂಗಳಿಂದ ಆಹಾರ ನಿರ್ದ್ರೆ ಇಲ್ಲದೆ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಬೆಂದು ಬೆಂಡಾಗಿರುವ ದೇಹ! ಮನೆಯ ದಾರಿದ್ರ್ಯ, ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣಂದಿರಿಗೂ ತಂದೆಗೂ ಇರುವ ಅಂತಃಕಲಹ, ಅದರಿಂದ ತಂದೆಗೆ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಮನೋವ್ಯಾಧಿ, ತಾಯಿಯ ರೋಗ, ತನ್ನ ನಿರುತ್ಸಾಹ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಈ ರೋಗಕ್ಕೆ ಎದುರಾಗಿ ಹೋರಾಡಿ ಬಾಳಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ ಮರೆಯಾಗಿದೆ. ಜತೆಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಪಚರಿಸುವವರು, ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಧ್ಯ ಔಷಧಿಮಾಡಿಕೊಡುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಆ ಅಣ್ಣಂದಿರು ಕಂಡೂ ಕಾಣದಂತೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೃಷ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ತವರುಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ರಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ತಂಗಿಯ ಬಾಣಂತನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ನಿಮ್ಮತ್ತೆ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಪಾಪ ಅವಳಿಗೇ ಖಾಯಿಲೆ, ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ

“ನೋನ್ನೆ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ನಡೆಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜ ನಿತ್ಯ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಗಂಜಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದವನು ಅವತ್ತು ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಕುಡಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾರು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಹೊದೆದಿದ್ದ ಮುಸುಕನ್ನು ತೆಗೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ತಲೆಶೂಲೆ, ಕಣ್ಣಿನ ಬಾಧೆ, ನಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರು ಕಾಫಿ ಗಂಜಿ ಹಾಲು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ ಹಾಸಿಗೆ ಬಳಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ನಿಮ್ಮ ಮಾವ ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಸಹ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ನರಳುತ್ತ ಮಲಗಿದ್ದ ಸುಂದರರಾಜ, ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ನರಳಿಕೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿರ್ದ್ರೆಯ ಜೊಂಪು ಬಂದಂತೆ ಇತ್ತು. ಅದು ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ ಆ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಮೆತ್ತಗೆ ನಾಲ್ಕು ಐದು ಸಲ ನಿನ್ನ ಹೆಸರನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿದನು, ಅಷ್ಟೆ. ಆ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಮತ್ತೆ ನೊದಲಿನಂತೆ ನರಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರೂ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಅನಂತರ ಇಬ್ಬರೂ ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡಿದರು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರು ಸುಂದರರಾಜನ ಮುಸುಕು ತೆಗೆದು “ಸ್ವಲ್ಪ ಗಂಜಿ ಕುಡಿದರೆ ವಾಸಿ” ಎಂದರು. ಸುಂದರರಾಜ ಇನ್ನೂ ನಿರ್ದ್ರೆಯ ಮೆಚ್ಚಿ

ನಿಂದಲೇಯೇ ಎಂಬಂತೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕೈ ನೀಡಿ ಒಂದು ಗುಟುಕು ಕುಡಿದನು. ಅನಂತರ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿ ಎದುರಿಗಿದ್ದ ನಾವು ಮೂವರ ಕಡೆಯೂ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀರಿ “ನೀನೇ?” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮತ್ತೆ ಮುಸುಕುಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಮಲಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಕೋಚದಿಂದಲೇ “ ಏನೆಂದು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದರು ? ” ಎಂದಳು. ವೇದಾಂತನಿಗೆ ಆ ಶೋಕದಲ್ಲಿಯೂ ಗೆಲುವುಂಟಾಗಿ “ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸೀತೆ-ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸೀತೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂದು ” ಎಂದನು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನಾಗಲಿ, ವೇದಾಂತನಾಗಲೀ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯಾಗಲಿ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ವೇದಾಂತನು “ ಅಮ್ಮ ನೀನು ಹೋಗಿ ಉಪಚರಿಸಿದರೆ ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಉಳಿಸಬಹುದು. ಅದನ್ನು ನಿನಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೇ ನಾನು ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದೆ ” ಎಂದನು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಕೋಪದಿಂದ “ ಉಪಚರಿಸುವುದಂತೆ! ಉಪಚರಿಸುವುದು. ಇವಳು ಉಪಚಾರ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದೆ ಗಂಡನಂತೆ ಗಂಡ ಯಾರು ಗಂಡ! ಮನೆಯ ಕಿರಾತರೆಲ್ಲ ಇವಳನ್ನು ಹುರಿದು ಹಪ್ಪಳಮಾಡಿದರೂ ಹಾಹೂ ಅನ್ನಲಿಲ್ಲ ಆ ಬಹದ್ದೂರ. ಇವಳನ್ನು ಮನೆಗೆ ಸೇರಿಸುವರು ಯಾರು ಸ್ವಾಮಿ? ಹಿಂದೆ ಹೋದಾಗ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಹುಚ್ಚನಾಯನ್ನು ಹೊಡೆಯುವಂತೆ ಈಕೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದು ಅಟ್ಟಲಿಲ್ಲವೆ? ನೊಂದಲೇ ಇವಳು ಕುಣಿತಿದ್ದಾಳೆ. ನೀವೂ ಏಣಿಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಂತೆ ಆಯಿತು ” ಎಂದ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಾತರದಿಂದ “ ಹೇಗೂ ನಾವು ಹೊರಟು ಬಂದಿದ್ದೇವೆಲ್ಲ ಅಣ್ಣ, ದಯವಿಟ್ಟು ಸುಮ್ಮನಿರಿ ” ಎಂದಳು. ವೇದಾಂತನ ಕಡಿ ತಿರುಗಿ “ ನೀವು ಹೀಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆ ಮಾವಂದಿರಿಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ” ಎಂದಳು, ವೇದಾಂತ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಹಾಸ್ಯಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ “ ನಿಮ್ಮತ್ತೆ ಮಾವ. ಅಬ್ಬ. ಕೊಡಲಿಲಿ ತಲೆ ತುರಿಸಿಕೊಂಡಹಾಗೇ ಆಯ್ತು ” ಎಂದನು. ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ವೇದಾಂತನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ “ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಅತ್ತೆ ಮಾವಂದಿರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನೀನು ಹೋದರೆ ಅವರು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಡುವರು ” ಎಂದನು. ಮತ್ತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ ಸದ್ಯ ಅಷ್ಟು ಆದರೆ ಸಾಕೆಲ್ಲ, ನಾನು ಏನೂ ಕೆಲಸವೇ ಇಲ್ಲದೆ, ಯಾರಿಗೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ

ಕುಳಿತಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ಅವಕಾಶಕೊಟ್ಟರೆ ಅಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸೇನೆನಾಡಿ ಸಾರ್ಥಕ ಹೊಂದಬಹುದೆಲ್ಲ” ಎಂದಳು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು “ಹೌದು ಹೌದು ಸಾರ್ಥಕ ಹೊಂದು” ಎಂದು ಗದರಿಸಿದನು.

ಅವರು ಮತ್ತೆ ಗಾಡಿ ಹೂಡಿದರು, ವೇದಾಂತ “ನಾನು ಹೇಗೂ ಬಂದಾಯಿದು. ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಮುಂದೆ ಹೊರಟ. ಸುನಾರು ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆ ವೇಳೆಗೆ ಗಾಡಿ ರಂಭಾಪುರಿ ತಲಪಿ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿತು. ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಒಳಗಡೆಯೂ ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗಾಡಿಯಿಂದಿಳಿದು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ದಿಂಬು ಒರಗಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವರು ಮೇಲಕ್ಕೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದರು. ಅವರ ಬಾಯಿನಿಂದ ಮಾತು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ, ಸಂಜ್ಞೆಯಿಂದ ಒಳಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಡುಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಗೋಡೆ ಮಗ್ಗುಲಿಗೆ ಚಾಪೆ ಹಾಸಿಕೊಂಡು ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಮಲಗಿದ್ದರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಬಳಲಿತ್ತು ಆಕೆಯ ಮುಖ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿದಕೂಡಲೇ ಆಕೆ ಮಾತನಾಡುವಂತೆ ಬಾಯಿ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದರು, ಆದರೆ ಅವರ ಬಾಯಿನಿಂದ ಮಾತು ಹೊರಕ್ಕೆ ಕೇಳಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಮಾತು ತನಗೆ ಕೇಳಿಸಿದವಳಂತೆಯೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ “ಈಗತಾನೇ ಬಂದೆ?” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುಂದಲ ಕೊಠಡಿಗೆ ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಸುಂದರಾಜ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ನರಳುತ್ತಾ ಮಲಗಿದ್ದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ನೋಡಿದಳು. ಸುಂದರರಾಜ ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಕಣ್ಣನ್ನು ತೆರೆಯದೆ ನರಳುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಸೀತಾ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ನಿಂತಿದ್ದು ಆಚೆ ಈಚೆ ನೋಡಿ ಇವನ ಹಣೆಯಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟಳು. ಆ ತಂಪಾದ ಕರಸ್ಪರ್ಶದಿಂದಲೋ ಎಂಬಂತೆ ಸುಂದರರಾಜ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ನರಳುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಮುಂದಲ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿಯೇ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನೋಡಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದನು. “ಯಾವಾಗ ಬಂದೆ?” ಎಂದು ಅನಿಸು ಕೇಳಿದುವಕ್ಕೆ “ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಈಗತಾನೆ” ಎಂದಳು. ಸುಂದರರಾಜ ಬೇಸರಿಕೆಯಿಂದ “ಯಾಕೆ ಬಂದೆ? ನಾನು ಒಂದು

ಹೆಣ. ಕಣ್ಣಿನ ಶೂಲೆಯಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರದವನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಬರಿಯ ಶ್ರಮವೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಶ್ರಮ ಪಡುವುದಕ್ಕೇ ನಾನು ಬಂದಿರುವುದು! ಇಲ್ಲಿ ಇರಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿ” ಎಂದಳು. ಸುಂದರರಾಜನು ಬೇಸರಿಕೆಯಿಂದ “ಇಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರುವುದು ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಸುಖವಿಲ್ಲ” ಎಂದನು.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಅವರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ “ಕಣ್ಣಿನ ನೋವಿನಿಂದ ಹೀಗಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ರಾತ್ರಿ ಮಾರ್ಪಿಯ ಕೊಡುವವರೆಗೆ ಇದೇ ಇವನ ಅವಸ್ಥೆ” ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸುಂದರರಾಜನ ಕೊರಡಿಯಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಲ್ಯಾಣಸ್ವಾಮಿಗಳು ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದುವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರು “ಏನಮ್ಮ, ಏನು ಹೇಳಿದ ನಿನ್ನ ಗಂಜ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು “ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಏನು ನೋವಿನಲ್ಲಿ?” ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಅನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿ. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಡೈನವಂತೆ ಕುಳಿತು ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದನು. ಕಲ್ಯಾಣಸ್ವಾಮಿ ಪಾತನಾಡದೆ ಇಮ್ಮದನ್ನು ಕಂಡು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇವಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ “ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡಬೇಡಿ” ಎಂದಳು. ಕಲ್ಯಾಣಸ್ವಾಮಿ “ಅವನು ಪೂರ್ತಿ ಸದ್ಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದಾನೆಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ತಾನೆ ಏನು ಸುಖ” ಎಂದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಇರುವುದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ‘ಆಕ್ಷೇಪಣೆ’ ಇಲ್ಲ ತಾನೇ?” ಎಂದಳು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು “ನಮ್ಮ ಆಕ್ಷೇಪಣೆ ಇಲ್ಲವಮ್ಮ. ಆದರೆ, ಶ್ರೀನಿವಾಸನ ಆಕ್ಷೇಪಿಸುತ್ತಾನೆ” ಎಂದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಧೃಢಮನಸ್ಸಿನಿಂದ “ಯಾರೂ ಆಕ್ಷೇಪಿಸುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು.

ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಶ್ರೀನಿವಾಸನನ್ನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮರೆತೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಎತ್ತುಗಳಿಗೆ ಹುಲ್ಲು ಹಾಕಿ ಗಾಡಿಯೊಳಗೆ ಶಾಂತನಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಈ “ಸತ್ಕಾರ್ಯದ ನಿಯೋಗ” ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಗಾಡಿಯ ಬಳಿ ಬಂದು “ಅಣ್ಣಾ ಒಳಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿ” ಎಂದಳು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು “ಇರಲಿ, ಬರುವುದು

ದಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಿನ್ನ ತೀರ್ಮಾನವೇನು? ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದೋ ಹೊರಡುವುದೋ” ಎಂದನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಳು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ಕೋಪದಿಂದ “ ನಿನ್ನ ಹಣಪಾತು. ನೀನು ಯಾವತ್ತೂ ಯಾರ ಮಾತನ್ನೂ ಕೇಳದವಳಲ್ಲ” ಎಂದನು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ಶ್ರೀನಿವಾಸನಿಗೆ “ ಒಳಕ್ಕೆ ಬಾಯ್ಕು ಸ್ನಾನ ಊಟಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಡುವಿಯಂತೆ” ಎಂದನು. ಶ್ರೀನಿವಾಸನು “ ಆಗಲಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನೂ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೂ ಪಿಟೀಲಿನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೂ ಮನೆಯ ಒಳಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟನು. ಮೊದಲಸಲ ಹೀಗೆಯೇ ಎಲ್ಲ ಸಾವಾಲುಗಳನ್ನು ತಂದು ಇಟ್ಟುದು ಅವನಿಗೆ ಜ್ಞಾಪಕಬಂತು. ಆಗ ಉಂಟಾದ ಫಲವನ್ನೂ ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ಕೋಪದಿಂದ ಮೈನಡುಗಿತು. “ ಆ ಸಲ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ಇನ್ನು ಈ ಸಲ ಹೇಗಾಗುವುದೋ” ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಅವನು ಗಾಡಿಯನ್ನು ಮತ್ತೆ ಹೂಡಿ, ರಂಭಾಪುರಿಯಕಡೆ ಹೊರಟನು. ಗಾಡಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವವರೆಗೆ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಗಾಡಿ ಮರೆಯಾದಕೂಡಲೇ ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದಳು.

೨೨

ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಹಿಂದೆ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಇದ್ದುದಕ್ಕೂ ಈಗೂ ತುಂಬ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಉಂಟಾಗಿರುವುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಆ ತುಂಬಿದ್ದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಜನಗಳ ಗದ್ದಲವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಬಿಕೊ ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕಸ. ಮನೆ ಗುಡಿಯೇ ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಾಗಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸ್ನಾನದ ಒಲೆಗೆ ಉರಿಹಾಕಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕಳು. ಅಲ್ಲಿ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಅರ್ಧ ಅಂಗುಲ ಕೊಳೆ ಮೆತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೊಳೆದು, ಕಸವನ್ನೆಲ್ಲ ಎತ್ತಿಹಾಕಿ ಒಲೆಯನ್ನೂ ಕೋಣೆಯನ್ನೂ ಸಾರಿಸಿದಳು. ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಯೇ ಅನೇಕ ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು, ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರಿಗೆ ಕಾಹಿಲೆಯಾದನಂತರ ಗುಂಡಣ್ಣನವರೇ ಹೇಗೋ

ಒಂದಿಷ್ಟು ಗಂಜಿ ಕಾಯಿಸಿ ಕಾಲ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಎರಡು ಗಂಟೆ ಕಾಲದೊಳಗೆ ಮನೆಯ ಯಾವ ಯಾವ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಸ ಕೊಳೆ ಕಣ್ಣುರೆಯಾಯಿತು. ಪಾತ್ರೆಗಳೆಲ್ಲ ಸೂರ್ಯನ ಮರಿಗಳಾದವು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ನೋಡನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮಂತ್ರದಿಂದಲೋ ಎಂಬಂತೆ ಮನೆ ಸ್ವಚ್ಛವಾಯಿತು. ಮನೆಯನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿಡುವುದು ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಆಗದ ಕಾರ್ಯವೆಂದು ಕೈಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೆ ಮನೆಯನ್ನು ಬೆಳಗುವುದೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಗುಣವೆಂದು ತೋರಿತು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ “ ಹೆಣ್ಣಿದ್ದ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನಡಿ ಯಾತಕೆ? ” ಎಂಬ ಮಾತು ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದಿತು.

ಅಡಿಗೆಮಾಡಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗುಂಡಣ್ಣನವರನ್ನು ಮೊವಲು ಊಟಕ್ಕೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದಳು. ಅನಂತರ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರಿಗೆ ಹಿತವಾಗಿ ಬಿಸಿ ನೀರಿನ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಬಡಿಸಿದಳು. ರುಚಿಯಾದ ಬಿಸಿಯಾದ ಅಡಿಗೆ ಊಟವಾದೆಯೇ ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ. ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರೂ ಬಿಸಿಸ್ನಾನ ಊಟವಿವ ಬಳಲಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹಾಸಿಗೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತುಕೊಂಡರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದುದರಿಂದ ಸುಂದರರಾಜನ ವಿಷಯವಲ್ಲಿ ಅರರ ಮನಸ್ಸು ಕಾತುರಬಿಟ್ಟು, ಯೋಗ್ಯನಾದ ವೈದ್ಯನಲ್ಲಿ ರೋಗಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುವಂತೆ ಹೆಗುರವಾಯಿತು. ಆ ನೆಮ್ಮದಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ನೋವನ್ನುಳಿದು ಶಾಂತವಾಯಿತು.

ಆ ವೇಳೆಗೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಏಳು ಗಂಟೆಯಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸುಂದರರಾಜನಿಗಾಗಿ ರುಚಿಯಾದ ಗಮಗಮಿಸುವ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದಳು. ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲವಾಗುತ್ತಾ ಆಗುತ್ತಾ ಸುಂದರರಾಜನ ನೋವು ಹೆಚ್ಚಿತು. ತಲೆ ಸಿಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಪೂಜಿಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಚುಚ್ಚಿದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ನೋವನ್ನು ಸುಂದರರಾಜ ಒಂದು ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗಂಜಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ, ಬಂದು “ ಕುಡಿಯಿರಿ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದಲೇ ಈ ನಿಶ್ಯಕ್ತಿ ” ಎಂದಳು. ಸುಂದರರಾಜ ನರಳುತ್ತಾ “ ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ, ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು ನಿನ್ನ ಗಂಜಿ. ನಿನ್ನ ಗಂಜಿ ಬೆಂಕಿಗೆ ಸುರಿ. ನನಗೆ ಈಗ

ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಮಾರ್ಫಿಯಾ ಒಂದೇ. ಮಾರ್ಫಿಯವೇ ನನ್ನ ದೇವರು ” ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಸಮಾಧಾನಮಾಡಿ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಂಜಿ ಕುಡಿಸಿದಳು. ಸುಂದರರಾಜನ ಗಮನವೆಲ್ಲ ಮಾರ್ಫಿಯ ಕಡೆಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಇತ್ತು. ಮಧ್ಯವಾಯಿ ಮಧ್ಯಕಾಠ್ಯಾಗಿಯೇ ಜೀವಿಸುವಂತೆ ಅವನು ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಆಸೆಗಳನ್ನೂ ಮಾರ್ಫಿಯ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರೀಕೃತಮಾಡಿ ಆ ಗಳಿಗೆ ಗಾಗಿಯೇ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ನಿತ್ಯಾ ಸಾಯಂಕಾಲ ಏಳುವರೆ ಗಂಟೆಗೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಮಾರ್ಫಿಯಾ ಇಂಜಿಕ್ಷನ್ ನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ವೈದ್ಯರು ಎಂಟು ಮೈಲಿ ದೂರವಹಳಿ ಯಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ರಂಭಾವುರಿಯ ಪೋಸ್ಟಮಾಸ್ಟರು ಆ ಪೊಣೆಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು, ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಅವರೊಬ್ಬರೇ ಈಗ ಬೇಕಾಗಿದ್ದವರು ಅವರು ಅಂದೂ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಏಳು ಗಂಟೆಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಬಿಡುಗಡೆಯ ನಿಟ್ಟುಸಿರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರು. “ ಆಮ್ರ ಹೇಗೂ ನೀನೂ ಡಾಕ್ಟರೇ, ವ್ಯ ನನಗೆ ಈ ಮಾರ್ಫಿಯಾ ಕೊಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬೇಡ, ಇದನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದರೆ ನನಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಗಾಬರಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ ” ಎಂದರು, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು “ ಇಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕೊಡಿ, ನಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು.

ಏಳುವರೆ ಗಂಟೆ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ ಸುಂದರರಾಜನು ಹುಚ್ಚ ನಂತೆ ನಡೆಸುತ್ತಾ ಮಲಿಯಂತೆ ಆರ್ಭಟಿಸತೊಡಗಿದನು, “ ಆ ಪ್ರೋಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ರಿಗೆ ಏನಾಯೋಗ ಬಂತು ಇವತ್ತು ? ” ಎಂದು ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತಲೆತಲೆ ಕೂಣಿ ದಾಡಿದನು. ಅವನು ಸುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಿಂಸೆಯನ್ನೂ ಆಯಾಸವನ್ನೂ ಕಂಡು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತುಂಬ ದಿಕ್ಕಿಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಅವರೂ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸಿಟೀಲನ್ನು ಬಾರಿಸತೊಡಗಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಸುಂದರರಾಜ ಪಿಟೀಲಿನ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿಸದವನಂತೆಯೇ ಇದ್ದನು, ಅವನ ನರಳಿಕೆಯೇ ಪಿಟೀಲಿನ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೊದಲು ಅವನಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದ ಸುರುಟಿ ರಾಗದಲ್ಲಿ “ ಗೀತಾರ್ಥಮು ” ಎಂಬ ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸಿದಳು. ಮದುವೆಯಾದ

ಮೊದಲ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸಿದರೆ ಸುಂದರರಾಜ ಆನಂದ ದಿಂದ ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಕುಣಿದಾಡಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಈಗ ಅಂತಹ ಅದ್ಭುತ ರಾಗ ಸಹ ಕೋಣನಮುಂದೆ ಕಿರಡಿ ಬಾರಿಸಿದಂತೆ ಆಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜ ನರಳಿಗೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ನಿಲ್ಲಿಸದೆ “ನಿನ್ನ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಒಲೆಗೆ ಹಾಕು. ಎಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಂಜೀವಿನಿ ನನ್ನವಾರ್ಫಿಯಾ, ಸತ್ತೆ ಸತ್ತೆ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟನು. ಅವನ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ತುಂಬ ಭಯ ವಾಯಿತು. ವಾರ್ಫಿಯಾ ಕೊಟ್ಟೇ ಬಿಡೋಣವೇ? ಅಯ್ಯೋ ಈ ನೋವನ್ನು ನೋಡಲಾರೆನೆಲ್ಲ ಎಂದು ಅವಳು ಕೊರಗಿದಳು. ಆದರೆ ಮರುಕ್ಷಣವಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಣಾಚಾರ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದ “ಯಾವ ಕಾರಣವಿಂದಲೂ ರೋಗಿಗೆ ಮಾದಕ ವಸ್ತುವನ್ನು ಕೊಡಬಾರದು. ರೋಗಿನಿವಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಾದಕವಸ್ತು ಖಂಡಿತ ಅವಶ್ಯಕವಿಲ್ಲ. ಎಂಬ ಮಾತು ಒಳ್ಳೆ ಸಕಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸುಮ್ಮನಾದಳು.

೨ನಳ ಕೈ ನಿಧಾನವಾಗಿ, ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದ ಮಂತ್ರನಾಗಿ ರಾಗರನ್ನು ಆಲಾಪಿಸತೊಡಗಿತು. ೨ನಳ ಪ್ರಯತ್ನವೇ ಇಲ್ಲವೆ ಬೆರಳುಗಳು ಚಲಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ನಿಧಾನವಾಗಿ “ಶಿವಶಿವ” ಎಂಬ ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಅವಳು ಬಾರಿಸತೊಡಗಿದಳು ಮಮುವೆಯಾದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಆ ರಾಗ, ಕೀರ್ತನೆಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬಾರಿಸಿದರೂ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ಸುಂದರರಾಜ ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ನರಳುತ್ತಾ ಬಿದ್ದಿನ್ನರೂ ಆ ರಾಗ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಮುತ್ತಿತು. ಅಪೂರ್ವವಾದ ತಮಾಷೆ ಅಮೃತ ರಸಧಾರೆಯಂತೆ ಆ ಕೊರಡಿಯನ್ನೇ ಇಂಪಾದ ಗಾನವಾಸರಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿ ಅವನ ನೊಂದ ಬೆಂದ ಬೆಂಡಾರ ಕರಾಳಿಗೆ ನೈರಿಕ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು. ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ಅಪೂರ್ವವಾದ ಸುಖ ಸಂಮಿಶ್ರ ಅನುಭವವುಂಟಾಯಿತು. ಒಂದೆಡೆ ನೋವು ಸಾವಿನ ಸೂಜಿಗಳು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚುಚ್ಚಿದಂತೆ; ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನೋವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ಯಮಯಾತನೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ ಆ ನೋವನ್ನು ಅಮುಕಿ ಅಡಗಿಸಿ, ಭೌತ ಅತೀತವಾದ ಅತೀಂದ್ರಿಯವಾದ ದೈವಿಕಗಾನ ಅಮರ ಸಂಗೀತದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಅಮೃತತ್ವವನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡಿತ್ತು. ಅವನ ಮಸ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾದ ಪರಿಣಾಮ ತನಗೇ ತಿಳಿಯದೆ

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಗಾನವಾಹಿನಿಯಲ್ಲಿ ಲೀನಳಾಗಿ ತನ್ನ ಕೃತಿಯನ್ನು ತಾನೇ ಮೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಾಳೆಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಏಕಾಗ್ರವಾಗಿ ಪಿಟೀಲನ್ನು ನುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪಂಶವರಾಳಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ರಾಗ ಯಾವಾಗ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಕವಿಚಂದ್ರಿಕೆಗೆ ಹೋಯಿತೋ ಅವಳಿಗೇ ಅರಿವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯದುಕುಲ ಕಾಂಬೋದಿಯನ್ನು ಬಾರಿಸಿದಳು. ಅದು ಮುಗಿದಮೇಲೆ ಭೈರವಿಯಲ್ಲಿ “ ಉಪಚಾರಮು ” ಬಾರಿಸಿದಳು. ಪುನ್ನಾಗ ವರಾಳಿ, ಷಣ್ಮುಖಪ್ರಿಯ, ಹಿಂದೋಳ ರಾಗಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದಾದಮೇಲೆ ಒಂದ ರಂತೆ ಬಾರಿಸಿ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ರಾಗಮಾಲಿಕೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸಿದಳು. ಅನಂತರವೇ ಅವಳಿಗೆ ಆ ಗಾನಪ್ರಪಂಚದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾದುದು ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸುಂದರ ರಾಜನಾಗಲೀ ಅನನ ರೋಗವಾಗಲೀ ಮಾರ್ಫಿಯವಾಗಲಿ ತಾನು ಯಾರು ಎಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುದಾಗಲೀ ಅವಳಿಗೆ ನೆನಪಿಗೇ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಕ್ಕಿ ರಕ್ಕೆ ಬೀಸುತ್ತಾ ತಾನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂಬುದನ್ನು ಸಹ ಗಮನಿಸದೆ ನೀಲಾಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಹಾರಾಡುವಂತೆ, ಮೀನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಈಜುವಂತೆ ಆಕೆ ಪಿಟೀಲಿನ ಮೂಲಕ ಇಹಲೋಕದ ಕಾರ್ಪಣ್ಯವನ್ನು ಮರೆತು ಅವೃತತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಕೋಕಿಲ ಧ್ವನಿಯ “ ತೊಲಿನೇಮು ” ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜನ ನೋವಿನ ಜ್ಞಾಪಕ ಬಂದಿತು. ಆಕೆ ಕೂಡಲೇ ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೆಳಗೆ ಇಟ್ಟು ಸುಂದರರಾಜನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದಳು, ಸುಂದರರಾಜ ಸುಖವಾಗಿ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅನಂದದ ಆಧಿಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಏನೂ ತೋರಲೇ ಇಲ್ಲ. “ ಮಾರ್ಫಿಯಾ ಕೊಟ್ಟೆಲ್ಲ, ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿದೆ ” ಇವೆರಡೇ ಆಕೆಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೊಳೆದ ಭಾವಗಳು. ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ದೈವಿಕವಾದ ಅನಂದದಿಂದ ಆಕೆಗೆ, ಭಗವಂತ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ತನ್ನ ಸಮಸ್ತಸೇವೆಗೂ ಪ್ರತಿಫಲ ದೊರೆತಂತೆಯೇ ಆಕೆ ಭಾವಿಸಿದಳು ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಹಗುರವಾಯಿತು. ಜೀವನ ಪೂರ್ಣವಾದಂತೆ ಭಾವನೆ ಬಂತು. ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಅನಂದಬಾಷ್ಪ ಹರಿಯಿತು ಅನಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಏನೋ ಒಂದು ಹೋರೆಯೇ ಇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಆಕೆ ಮತ್ತೇನೂ

ತೋರದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ದೇವರ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದಳು.

ಹೀಗೆ ಸುಂದರರಾಜ ಸುಮಾರು ಒಂದು ಗಂಟೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ವೇಳೆಗೆ, ಮೊದಲು ನಿಶ್ಚಲವಾಗಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಒಳಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಸನ್ನೆಯಿಂದಲೇ “ ಔಷಧಿ ಕೊಡಲಿಲ್ಲವೇ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಲೆಯಲ್ಲಾಡಿಸಿದಳು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರು ಹಾಗಾದರೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದೆ ಎಂಬಂತೆ ಕೈಯಲ್ಲಾಡಿಸಿದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾತನಾಡದೆ ಪಿಟೀಲಿನ ಕಡೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿದಳು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ವಸ್ತುವನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ಪಿಟೀಲನ್ನೇ ನೋಡಿದಳು ಅನಂತರ ಏನೂ ತಿಳಿಯದವಳಂತೆ ಪಿಟೀಲಿಗೆ ಒಂದು ಸಲ ಕೈ ಮುಗಿದು ಬಿಟ್ಟಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿ ಅವಳ ಸೊಸೆಯಾಗದೆ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಅವಳಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈಗಲೂ ಅವಳು ಪಿಟೀಲಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿಯುತ್ತಾ ನಿನಗೇ ಎಂಬಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಮುಖಭಾವ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿ, ಅವಳು ಸಂಕೋಚದಿಂದಲೂ ಮುಖವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಹೊರಡುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಮುಂಚೆ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರೂ ಸನ್ನೆಯಿಂದಲೇ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು, ಮಾರ್ಫಿಯಾ ಇಲ್ಲದೆ ಎಂದೂ ನಿದ್ರೆಮಾಡದಿದ್ದ ಸುಂದರರಾಜ, ಇಂದು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅವರಾರಿಗೂ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಸಿರು ಬಿಡಲು ಸಹ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿದಿನ ರಾತ್ರಿ ಸುಂದರರಾಜ ಮಾರ್ಫಿಯಾ ಮತ್ತಿನಿಂದ ನಿದ್ರೆ ಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅವನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಳಿ ಕುಳಿತು ಕಾಯುವುದು ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಕುಳಿತುಕೊಂಡೇ ಅವರು ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಸುಮಾರು ಮೂರು ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಮಾಡಿರುವರಿಂದ ಮೊದಲೇ ಕಟ್ಟಿದ್ದ ಅವರ ದೇಹಾರೋಗ್ಯ ಮತ್ತಷ್ಟು ಕಟ್ಟಿತ್ತು ಈ ದಿವಸ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವರ ಭಾಗವ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುದರಿಂದ, ಅರು ಮುಖದಲ್ಲಿಯೇ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಕೊಂಡರು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೊಠಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ್ದ ಆರಾಮಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಳು. ಸುಂದರರಾಜ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಉಸಿರ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಹು ದಿನಗಳಿಂದ ಅವನ ಮುಖದಮೇಲೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ನೋವು ಮರೆಯಾಗಿ, ಮುಖ ಶಾಂತವಾಗಿ ಪ್ರಸನ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಹುಣ್ಣಿ ಮೆಯ ಮೊದಲ ರಾತ್ರಿ; ಆಕಾಶ, ಚಂದ್ರನೆಂಬ ಬಟ್ಟಲಿನಲ್ಲಿ ನಕ್ಷತ್ರಕುಸುಮ ವನ್ನು ತುಂಬಿ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹಿತ್ತಲ ಏಳುಮಲ್ಲಿಗೆ ಹೂವಿನ ಗಂಧವನ್ನು ಹೊತ್ತು ತಂಗಾಳಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಚಲಿಸುತ್ತಿತು. ಆ ಗಾಳಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಲವಾದಾಗ ತೆಂಗಿನ ಗುಗುಸು ಹೆಚ್ಚುವೆಂಬುದು ಅಲುಗಾಡಿ ದೂರದ ಜನತೆಯನ್ನು ಕೈ ಬೀಸಿ ಕರೆಯುವಂತಿದ್ದಿತು. ಸುಂದರರಾಜನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತಾವಿಬ್ಬರೂ ಬಹಳ ಕಾಲ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದು ಹೀಗೆಯೇ ನಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭಾವಿಸಾಯಿತು. ಪಿನಾಹವಾದ ನಂತರದ ಈಚೆಯ ವಿರಸದ ದಿನಗಳು "ವರ ಮುಘೈ, ಕಟ್ಟಿ ಸ್ವಪ್ನದಂತೆ ಕಳಚಿ ಹೋಗಿ, ಬಾಳು ಅವತ್ತು ಬಿಟ್ಟು ಸ್ಥಳದಿಂದ ನ್ಯಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಮುಂದು ವರಿದಂತೆ ಭಾವಿಸಾಯಿತು ಹೀಗೆ ಕುಳಿತು ಮುಖವೃಷ್ಟವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿತು. ಅವಳು ಎಚ್ಚರ ವಾಗರಬೇಕೆಂದೇ ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಸುಂದರರಾಜನ ನಿದ್ರೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಒಂದು ಮನಶ್ಯಂತಿಯಿಂದ ಅವಳಿಗೂ ನಿದ್ರೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿತು. "ಇಕೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದಾಗ ಎದೆ ಮೂರು ಆಗಿತ್ತು. ಗಡಿಯಾರದ ಟಿಕ್ ಟಿಕ್ ಶಬ್ದದ ಹೊರತು ಮತ್ತಾವುದೂ ಧ್ವನಿ ಇವಲಿಲ್ಲ. ಸುಂದರರಾಜನೂ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡನು. "ಮಾಧ್ಯಯಾ ಇಲ್ಲ ಹಾಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂತು ನೋವೂ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿದೆ" ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನ ಮಂಚದ ಬಳಿಗೆ ಹೋದಳು. ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಆರು ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಇಲ್ಲದ ಮು ಮನಶ್ಯಾಂತಿ ಹಗುರ ಉಂಟಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು "ಮುಖವಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಬಂತು. ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರೆಕಣ್ಣು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮಾಯೆ ಇದೆ. ರಾತ್ರಿ ರಾತ್ರಿ ಹೀಗೆಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದೆಯಾ? ನೀನೂ ನಿದ್ರಿಸಬಾರದು" ಎಂದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ "ನನಗೂ ನಿದ್ರೆ ಬಂತು" ಎಂದಳು. ಆ ಮಾತು ಸುಂದರ

ರಾಜನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಮತ್ತೆ ನಿದ್ರೆಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಯೇ ನಿದ್ರೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು.

೨೮

ಸುವರರಾಜನಿಗೆ, ಜಗತ್ತು ಆಂದಿನಿಂದಲೇ ಒಂದು ಹೊಸ ಮೆರುಗನ್ನು ತಳೆಯಿತು. ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪಿಶಾಚಿ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ದೇಹಗಳು ಹಗುರವಾದುವು. ಅವನು ಪರೆಯನ್ನು ಉಜ್ಜಿದ ಹಾವಿನಂತೆ, ಹೊಸ ಯೃತ್ತನವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಮತ್ತೆ ಮುಂವಲ ಸುಖದ ಕನಸಿನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ, ಗರಿಗೆದರಿಕೊಂಡು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಹೊಂದಿದನು. ಸಾವು ತನ್ನನ್ನು ಅಗಿದು ಉಗಿದಿದ್ದರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅವನ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಬಾಳು ಹಚ್ಚಿ ಕೊನೆಯಾಯಿತು ಅದು ವರೆಗೆ ಸಂಭವಿಸಿದ್ದುದೆಲ್ಲ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರೆಯಾಗಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಒಂದು ಅದ್ಭುತ ದೇವತೆಯಾಗಿ ಅವನಿಗೆ, ಅಂದೇ ಅವಳು ಹೊಸದಾಗಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತಳು.

ರಂಭಾಪುರಿಯ ಗುಂಡಣ್ಣನವರ ಮನೆ ಮತ್ತೆ—ಈಚೆಗೆ ಅನೇಕ ವರುಷಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲದವಷ್ಟು ಗೆಲುವಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ವರವನ್ನೇ ಪಡೆದವಳೋ ಎಂಬಂತೆ ಒಬ್ಬಳೇ ಹತ್ತು ಜನರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಬೇರೆಬೇರೆ ಹತ್ತು ಜನರ ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ತಾಯಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದ ಆಕೆ ಅಣ್ಣನವರನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ಕಲಿತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಆಕೆ ಬಂದ ಎರಡು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಕಲ್ಯಾಣಮೃತ್ಮನವರೂ, ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಕಾಹಿಲೆಯ ಕಳವಳದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿರೋ ಆಕೆಯ ಕೈಯಿನ ಆಡಿಗೆಯನ್ನು ಊಟವಾಡಿಬಿಟ್ಟರು. ಮೂರನೆಯ ದಿನ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಔಷಧಿಗಳಿಂದಲೇ ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ, ಕಲ್ಯಾಣಮೃತ್ಮನವರೂ, ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ಎದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪ ತಿರುಗಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ, ಅವರಿಗೆ ಅವರ ಕೈಯನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಶಾಮ, ಕೃಷ್ಣ, ಅವರೂ ಅವರ ಪತ್ನಿಯರೂ ಮತ್ತೆ ಈ ಮನೆಗೆ ಬರತೊಡಗಿದರು ಕಲ್ಯಾಣಮ

ನವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡುದೇ ತಡ, ಪಂಚಗವ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಾವೇ ಅಡಿಗೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಮನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಕೊಂಡು ಅದುವರೆಗೆ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರನ್ನಾಗಲಿ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನಾಗಲಿ ಇಣಕಿ ಸಹ ನೋಡದಿದ್ದ ಉಳಿದ ಸೊಸೆಯರು, ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಧಾಮ್‌ಧಾಮ್ ಎಂದು ಶಬ್ದಮಾಡಿ “ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಡಿ ಮೈಲಿಗೆ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು” ಸಿಡುಕಾಡಿ ಒಂದು ಪಾತ್ರೆ ತುಂಬ ಸಗಣಿನೀರು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಮನೆಗೆಲ್ಲ ಎರಚಿದರು. ಸುಂದರರಾಜನ ಹಾಸಿಗೆ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೂ, ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಪಿಟೀಲಿಗೂ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಸಗಣಿನೀರಿನ ಅಭಿಷೇಕ ವಾಯಿತು ಹಿಂದೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿ, ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನ ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಈಚೆಗೆ ಗಂಡ ಹೆಂಡರು (ಶಾಮ ಮತ್ತು ಹೆಂಡತಿ) ಒಮ್ಮನಸ್ಸಿನವರಾದ ಮೇಲೆ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ನೊದಲಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ದುಷ್ಟಳಾಗಿ ತೋರ ತೊಡಗಿದಳು. ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ತನ್ನ ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನೇ ಹಾಕಿ ತೀಡುವಂತೆ, ಅವಳು ಮೊದಲು ದಿನ ಮುಟ್ಟಿದ್ದ ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ದಡಾರ್ ಭಡಾರ್ ಎಂದು ಸಪ್ತಮಾಡಿ ತಿಕ್ಕಿದಳು. ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದಾಗಿ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರನ್ನೇ ಅಡಿಗೆಮನೆ ಸೇರಿಸಿದರು.

ಮತ್ತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಬಾಳು ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಯ ಬಾಳು ಆಯಿತು ಆಕೆ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಮೂರು ದಿನ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಗಂಜಿ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಷ್ಟೇ ಅವಳ ಪತಿಸೇವೆಯಾಯಿತು. ಬರಿಯ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರೊಬ್ಬರೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅಡಿಗೆಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳೆನೋ? ಆದರೆ, ಈಚೆಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಂದಮೇಲೆ, ಅವಳಮೇಲೆ ಕಾವಲಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೋ ಎಂಬಂತೆ ಶಾಮನ ಹೆಂಡತಿ, ತಾವು ಬೇರೆ ಅಡಿಗೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವನ್ನು ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ದಿನ ದಿನಕ್ಕೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಗುಣವಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ, ಕೃಷ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಸುಂದರರಾಜನ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ದೂರ ದೂರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ ತೊಡಗಿದಳು. ಕೊನೆ

ಕೊನೆಗೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಂದರರಾಜನಿಂದ ಎಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿ—ಕೊಠಡಿಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತರೂ — ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. “ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ತಗಲಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟೀಯೇ ದೂರ ಹೋಗು ” ಎಂದು ಅವಳು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಗದರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಕೇಳುವಂತೆಯೇ “ ಇದೆಲ್ಲಿಯ ಅನಿಷ್ಟ ” ಎಂದು ಗೊಣಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಸುಂದರರಾಜ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಔಷಧಿಯಿಂದ ಗುಣಮುಖನಾಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಈ ಯಾವ ತಿರಸ್ಕಾರವನ್ನೂ ಗಮನಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆಕೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ತಪ್ಪದೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಮೂರು ಹೊತ್ತು ಅವನ ಔಷಧಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರಿಗೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೂ ಔಷಧಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಿವ್ರೆಗೆ ಮುಂಚೆ ಒಂದು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯಾದರೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಪಿಟೀಲು ಬಾರಿಸದಿದ್ದರೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಂತೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಸುಂದರರಾಜನ ಎದುರಿಗಿರುವುದೇ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳು ಮೂರು ದಿನಗಳಂತೆಯೇ ಕಳೆದುಹೋಯಿತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸುಂದರರಾಜ ಎದ್ದು ತಿರುಗಾಡತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ಆರೋಗ್ಯ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಕೋದಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಆಸೆಯೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ನಡೆಯಿತು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗಾಗಲೀ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರಿಗಾಗಲೀ ಅವನ ಆಸೆ ತಿಳಿಯದೇ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಆ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಂದರರಾಜನ ಸುಖವಿಡೆಯೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದರೂ, ಸವಾಜವನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಧೈರ್ಯ ಅವರಿಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. “ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೊಂದಿಗೆ ಸುಖವಾಗಿ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ನಾನು ಇದ್ದುಬಿಡೋಣ ” ಎಂದು ಸುಂದರರಾಜ ಯೋಚಿಸುವನು. ಆ ಸುಖವ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಅವನು ಅರ್ಧದಾರಿ ಹೋಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ, ಆ ಘಾತಕ ನರಸಿಂಹನ ವಿಕಾರ ರೂಪು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದು, ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಹಾವನು, ಕಂಡವನು ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದಂತೆ ಬೆಚ್ಚಿಬೀಳುವನು. ಹೀಗೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುವುದರೊಳಗೆ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ದೇಹಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗುಣವಾದರೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಅಶಾಂತಿಯುಂಟಾಯಿತು.

ಆಗ ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ನೆಂಟರೊಬ್ಬರನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದಿದ್ದ ಮೈಸೂರಿನ

ವೈದ್ಯರೊಬ್ಬರು ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ "ನೀನು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೋಗಿ ಹವಾ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಾ. ಸ್ವಲ್ಪ ಉಷ್ಣದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ವಾಸಿ" ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು "ಹಾಗಾದರೆ ಹೋಗಿ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳು ಮದರಾಸಿನಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಇವ್ವು ಬಾ" ಎಂದು ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಸುಂದರರಾಜ "ನಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಮಾಡುವುದೇನು? ನನಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೇ ಬೇಜಾರು" ಎಂದನು. ಕೃಷ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ "ಒಬ್ಬನೇ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಜಾರಾದರೆ ನಮ್ಮ ಅತ್ತೆ ಮಾನಂದಿರನ್ನೂ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅವರಿಗೂ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಮಾಡುತ್ತಾ, ಶ್ರೀರಂಗ ತಿರುಪತಿ ಕಂಡಿ ಮಧುರೆ ಕಾಕದಕ್ಷಿ ಪಳನಿ ಚಿದಂಬರಂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿರುಗಿಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ಇಕಪ್ರಾ ಆಯಿತು ಪರವೂ ಆಯಿತು" ಎಂದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ "ಈ ಹಾಳು ಋಯಿಲೆ ನೆಪದಿಂದ ಸಿಕ್ಕ ಸಿಕ್ಕ ಔಷಧಿ ಕುಡಿದು ತಿನ್ನಬಾರದವರ ಕೈಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ತಿಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಯಾತೆ ತೀರ್ಥ ತಿರುಗಿಕೊಂಡು ದೇವರ ಸೇವೆಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಬಂದರೆ ವಾಸನೆಲ್ಲ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿ" ಎಂದಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ನಿಜವಾಗಿ ಅದೊಂದೇ ಉದ್ದೇಶ. ಗುಂಡಣ್ಣನವರನ್ನೂ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರನ್ನೂ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನೂ ಯಾತ್ರೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಔಷಧಿ ಆಹಾರ ಸೇವಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪಾಪಪರಿಹಾರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂದು ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹಿಂದೆಯೇ ನಾಲವಾರು ಸಲ ಸೂಚಿಸಿದ್ದಳು. ಆದರೆ, ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಆಕೆಯ ಮಾತನಗ ಕಿರುಗೊಟ್ಟರಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಲ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸ್ವಪ್ನವಾಗಿಯೇ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರಿಗೆ "ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಔಷಧಿ ಕುಡಿದು ಊಟ ಮಾಡಿ ಮೆಲಿಗೆಯನ್ನು ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿಯಾದರೂ ಕಳೆದು ಕೊಂಡು ಬರಬೇಡವೇ?" ಎಂದಳು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರು ಕೋಪವಿಂದ "ನಾನು ಸಾಯುತ್ತಾ ಬಿದ್ದಿದ್ದರೂ ನೀವು, ಯಾವ ಊರು ಎಂದು ಕೇಳಲಿಲ್ಲ. ನಿಮಗೆ ವಯ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಎನೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಮಗಿಂತ ಆಕೆ ಸಾವಿರಪಾಲು ವಾಸಿ. ಮಡಿಯಂತೆ ಮಡಿ! ಹೋಗು" ಎಂದುಬಿಟ್ಟಳು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಸ್ತುರವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ "ನನಗೆ ತಿಳಿದ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ನಾನು ಹೇಳಿದೆ. ಇಷ್ಟರ

ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟ. ನನ್ನಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ಕೋಪ ಬಿಡಿ" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾದಳು

ಅಂತೂ " ಯಾತ್ರಿ ಹೋಗಿ ಬಂದುಬಿಡೋಣ, ಒಂದು ಸಲ ಹೋಗಿ ಬರಬೇಕೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಆಸೆಯೂ ಆಗಿದೆಯೆಲ್ಲ?" ಎಂದು ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಹೇಳಿದರು. ಒಂದೇ ದಿನದೊಳಗೆ, ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಮನೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಯಾತ್ರಿ ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ" ಎಂಬ ಸುದ್ದಿ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿತು. ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಅದನ್ನೇ " ನಾನೇ ಹೇಳಿ ಹೊರಡಿಸಿದೆ. ಆ ಮೂಲೆಯ ಕೆಲವು ಯಾವ ಯಾವದೋ ನೀರು ಕುಡಿದದ್ದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟಾದರೂ ಮಡಿ ಬೇಡವೆ?" ಎಂದು ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿಕೊಂಡಳು. " ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಊಟನಾದಿವರು; ನೀರು ಕುಡಿದರು, ಟಿಪ್ಪಣಿ ಕುಡಿದರು" ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದಾಗೆಲ್ಲ ಇ ರಿಂದ ಹೇಗೋ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸವಾಧಾನವಾದಂತೆ ತೋರಿತು

ಆದರೆ ಕೊನೆಯ ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ನಿರೀಕ್ಷಿಸದಿದ್ದ ಸಂಗತಿಯೊಂದು ನಡೆಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜನು " ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣ. ಆಕೆಯ ಸಂಗೀತವ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿ- ಕಮಲಮ್ಮನೂ ಬರುತ್ತಾಳಂತೆ. ಬರಲಿ, ಅವಳ ಖರ್ಚು ಅವಳು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವವರು ತಾನೆ ಮತ್ತಾರು?" ಎಂದನು. ಅಂತೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನವನ್ನು ನೋಡಿ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಸುಂದರರಾಜ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯರೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ಕಮಲಮ್ಮ ಬಂದು ಅವರನ್ನು ಕೂಡಿದಳು

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ದೇವರ ಜತೆಯ ಯಾತ್ರೆಯೇ ಆಯಿತು. ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಳದಿಂದ ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆಕೆಗೆ ಅಪೂರ್ವದೂ ಮುಖ್ಯವಾಗುವೆ ಅವೆಲ್ಲ ಸ್ವಪ್ನಗಳಂತಾಗಿ ತಾನು ಸುಂದರರಾಜನ ಜತೆ ತಿರುಗುತ್ತಿರುವೆವೆಂದೇ ಸತ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಯಾತ್ರೆಯೂ ಬೇಡ ತೀರ್ಥವೂ ಬೇಡ. ಇವರೊಂದಿಗೆ [ಸತಿ] ಈ ರೀತಿ ಇವರ ಸಾನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿರುಗುವುದೇ ಸಾಕೆಲ್ಲ ಎಂದು ಅವಳು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಗುಂಡಣ್ಣ ಕಮಲಮ್ಮ ಇವರು "ಆ ಕ್ಷೇತ್ರ

ಆ ಸೇವೆ ಈ ಸೇವೆ ಎಂದೆಲ್ಲ ಕಾತರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನಗೆ ಎಲ್ಲ ಸೇವೆಯೂ ಇದೇಯೆ ಎಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮಾದರಗಳಿಂದ ಗಂಡನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗಂಡನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿರಲು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಆಕೆಗೆ ಒಂದು ನೆಪವಾಯಿತು ಅಷ್ಟೆ.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ದಿನಗಳು ಈ ಸ್ವರ್ಗಸುಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ತಿರುಪತಿ ಶ್ರೀರಂಗ ಮಧುರೆ ಕಾಳದಸ್ತಿ ರಾಮೇಶ್ವರ ಚಿವಂಬರಂ ದರ್ಭ ಶಯನಂ ಧನುಷ್ಕೋಟಿ ಕನ್ಯಾಕುಮಾರಿ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತಿರುಗಿದಳು. ಹಿಂದೆ ಅಗ್ನಿ ಸಾಕ್ಷಿಕವಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಂದರರಾಜರ ವಿವಾಹ ನೆರೆ ದಿದ್ದರೂ ಈಚೆಗೆ ಮನುಷ್ಯನ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಆ ವಿವಾಹ ರದ್ದಾದಂತೆ ಆಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ರದ್ದಾದ ವಿವಾಹ, ಪ್ರತಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿಯೂ ಪುರೋಹಿತರ ಬಾಯಿಂದ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸಂಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ “ ಈ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಲಿ, ಇವರ ದೋಷಗಳೆಲ್ಲ ಪರಿಹಾರವಾಗಲಿ” ಎಂದು ಪುನರುಕ್ತಿಯಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಜವಾಗಿ ಹೆಂಡತಿ ಅಥವಾ ಗೃಹಿಣಿಯಾಗಿ ಬಾಳದ್ದು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ. ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಚಕರು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಅರ್ಚನೆಮಾಡುವಾಗ ಸುಂದರರಾಜನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿ “ ನಿಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಸರು?” ಎಂದೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮದುವೆಯಾದ ಎರಡು ವರುಷಗಳಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿಗೆಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಾಗಲೀ, ರಂಭಾಪುರಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಸುಂದರರಾಜನ ಹೆಂಡತಿ ಎಂದೂ ಯಾರೂ ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿ ಸಂಬೋಧಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆ ಮೂತನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ನಿಜವಾಗಿ ರೋಮಾಂಚವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಂದರರಾಜನೂ ಸಹ ಮರೆತಂತೆ “ ಅವಳು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ” ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಿದಾಗ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರೂ “ ಸೊಸೆ” ಎಂದು ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಸಂಬೋಧಿಸಿದ್ದುಂಟು. ಕೆಲವು ತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಯುವಕರಾದ ಪುರೋಹಿತರು, ಸುಂದರರಾಜನಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ದಕ್ಷಿಣೆ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಆಸೆಯಿಂದ “ ಒಬ್ಬರ ಕೈಯನ್ನು ಒಬ್ಬರು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮುಳುಗಿ. ಪತಿ ಪತ್ನಿಯರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಮುಳುಗಬೇಕು. ಒಟ್ಟಿಗೇ ಎಳಬೇಕು” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಧನುಷ್ಕೋಟಿ ಮತ್ತು ದರ್ಭಶಯನಗಳಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರ ಬಹಳ

ಜೋರು. ಅಲೆಗಳದು ಬಹಳ ಅವಾಂತರ. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಅಪ್ಪಿ ಕೊಂಡೇ ಸ್ನಾನಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಧನುಷ್ಕೋಟಿ ಲಂಕೆಗೆ ದಾಟುವ ಸ್ಥಳ ವೆಂದು ಪ್ರತೀತಿ. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದನಂತರ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಶ್ರೀರಾಮ ಚಂದ್ರನ ಕತೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಎಂದಿಗೂ ಸುಖವನ್ನೇ ಕಾಣದ ಸೀತಾದೇವಿಯ ಕನಿಕರ ವೃತ್ತಾಂತ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸೀತಾದೇವಿಗಾಗಿಯೇ ಅತ್ತಳು. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಬಾಳೂ ಸೀತಾದೇವಿಯ ಬಾಳಿನಂತೆಯೇ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯುಂಟಾಯಿತು ಆ ಭಾವನೆ ಮೊದಲು ತೋರಿದಾಗ “ ಛೇ ಅಂತಹ ಜಗನ್ಮಾತೆಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಹೋಲಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೇ? ಅಪಚಾರ ಅಪಚಾರ, ಈ ತಲೆಹರಟೆಯನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ಕಾಪಾಡು ತಾಯಿ ” ಎಂದು ಕೆನ್ನೆಗೆ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡಳು. ಆದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ “ ತನ್ನ ಬಾಳೂ ಸೀತಾದೇವಿಯ ಬಾಳಿನಂತೆಯೇ ” ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯೇ ದೃಢವಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಾ ತಮಿಳು ಆಡಿಮಾಸದ ಹದಿನೇಳನೆಯ ದಿನ ಅವರು ಮಾಯಾವರವನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಕೆಳಗಡೆಯೇ ಕಾವೇರಿ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಸೇರುವುದು. ಆಡಿಮಾಸದ ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ದಿನ ಕಾವೇರಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರವಾಹ. ಉಳಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಇರಲಿ ಬಿಡಲಿ “ ಪದಿನೆಟ್ಟಾಂ ಪರಪ್ಪ ” ನಂದು ಮಾತ್ರ ಕಾವೇರಿ ಪ್ರತಿವರುಷವೂ ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದ ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ, ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮಳೆಯಾದರೂ ಸರಿಯೆ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ತಳೆಯುತ್ತಿದೆ ಯಾತ್ರಿಕರು ಕಾವೇರಿ ನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಕಾವೇರಿ ಇಬ್ಬಾಗವಾಗಿ ಪವಿತ್ರವಾದ ಶ್ರೀರಂಗಕ್ಷೇತ್ರ (ತಿರುಚನಾಪಲ್ಲಿ) ವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಹದಿನೇಳು ಮೈಲಿಯಾಚೆ ಮತ್ತೆ ಒಂದಾಗುತ್ತಿದೆ ಕಾವೇರಿಯ ಕೊನೆ ಕೊನೆಯ ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲಿ ಎಂಟೇ ಮೈಲಿಗಳೊಳಗೆ ಅದರ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿ ಐದು ನದಿಗಳು ಹರಿಯುತ್ತವೆ. ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಪಂಚನದಂ ಎಂದೇ ಹೆಸರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುಂದರರಾಜ ಗುಂಡಣ್ಣ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ, ಕಮಲಮ್ಮ ಇವರು ಪಂಚನದಂನಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಕಾವೇರಿ, ಸಂಗಮದಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಸೇರುವ ಸ್ಥಳವನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಕಾವೇರಿ ಪಟ್ಟಣದ (ಸಂಗಮಮ್) ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಮಣಿಮೇಖಲೆಯ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಹಳ

ಕೇಳಿದ್ದರೂ ಆ ವೈಭವದ ಅವಶೇಷ ಒಂದೂ ಈಚೆಗೆ ತೋರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಆ ಕತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಗುಂಡಣ್ಣ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಕಾವೇರಿ ಪಟ್ಟಣದ ವಿಶಾಲವಾದ ಬೀದಿಗಳೂ, ಆ ಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸೌಧಗಳು, ಅವುಗಳಮುಂದೆ ಅಲಂಕೃತಗಳಾದ ರಥ ಗಜ ಪದಾತಿಗಳು. ರಥಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕುಮಾರರು, ಮಗಧ ಅವಂತಿ ಮತ್ತು ಯವನ ರಾಜ್ಯಗಳಿವ ಗಾಡಿ ಗಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನರ್ಘ್ಯ ರತ್ನಾಭರಣಗಳನ್ನು ತಂದು ಕುಶಲ ಕರ್ಮಿಗಳು ಕಾವೇರಿ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಸಿಂಗರಿಸುತ್ತಿರುವುದು, ಇವೆಲ್ಲ ಊಹನಾ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾದುಹೋದವು.

ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ವೈಭವ, ಕಾಲನ ದವಡೆಯನ್ನು ಸೇರಿದ್ದರೂ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಪೃಥ್ವಿ ನಿರ್ಮಿತ ಅಟ್ಟಹಾಸ, ಆ ಕಾವ್ಯ ಕಥೆಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾವೇರಿ ನದಿ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ದಡದಿಂದ ದಡವನ್ನು ತುಂಬಿ ನೂರಾರು ನಗರಗಳ ಜನಸ್ತೋಮದ ಧ್ವನಿಯಂತೆ ಭೋರ್ಗರಿಯುತ್ತಾ ಸಮುದ್ರದ ಕಡೆಗೆ ಧಾವಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ದೂರದಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ರಥ, ತುರಗ, ಪದಾತಿಗಳ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಚಿಮ್ಮುವ ಬಿಳಿನೋರೆಯ ನಿಶಾನಿಗಳ ಕ್ರಭುಪಿಸ ದಿಗ್ವಿಜಯ ಘೋಷದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ನುಗ್ಗುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರವಾಹದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಆಕರ್ಷಣೆಯೂ ಮಾಧುರ್ಯವೂ, ಎಷ್ಟು ಕೇಳಿದರೂ ತೃಪ್ತಿಯಾಗದ ಭಾವನೆಯೂ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅವರು ಇಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕಾವೇರಿಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಪುರಾಣ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಕಾವೇರಿಯ ಸೌಂದರ್ಯ, ಮಾಧುರ್ಯ, ಹೇಗೆ ಅದು ತಮಿಳುನಾಡಿಗೆ ತಾಯಿ, ಕೊಡಗಿನಲ್ಲಿ ತಿರು, ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೌಢೆ, ತಮಿಳುತಾಯಿ, ನಾಲ್ಕೈಕಿಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಅಪ್ಸರೆಯರ ಜಲಕ್ರೀಡಾ ವನ; ಕಂಬರು ಕಾವೇರಿಯನ್ನು ಮಧು ಕ್ಷೀರದ ಸ್ವರ್ಣನದಿ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಎಂದೆಲ್ಲ ಪುರಾಣಿಕರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ದೇವಾಲಯ ಭಕ್ತರಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಸುಮಂಗಲೆಯರು. ಒಬ್ಬಾಕೆ ತ್ಯಾಗರಾಜರ ಕಾವೇರಿಯನ್ನು ಕುರಿತ ಕೀರ್ತನೆಯನ್ನು ಹಾಡಿದರು. (ಸಾರೆ ವಡಲಿನ ಕಾವೇರಿ) ಆ ಕೀರ್ತನೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪ್ರಿಯಕೀರ್ತನೆ. ಆದರೆ ಅದರ ನಿಜತ್ವ ಇಂದಿನಂತೆ ಎಂದೂ

ಅವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ “ ಕನ್ಯಾರತ್ನವಾದ ಈ ಕಾವೇರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ; ಕೇಳಿದವರಿಗೆ ಕೇಳಿದುದನ್ನು ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅಯೋಗ್ಯರಿಗೂ ವರವನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಒಂದೆಡೆ ಸುಳಿ, ಒಂದೆಡೆ ಅಲೆಗಳು, ಹಾರುತ್ತಾಳೆ, ನೆಗೆಯುತ್ತಾಳೆ, ಗುಡುಗಿನಂತೆ ಭೋರ್ಗರಿಯುತ್ತಾಳೆ. ತ್ರೀರಂಗದ ರಂಗನಾಥನ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಶಾಂತವಾದ ಸುವರ್ಣಹಾರವಾಗಿ, ತನ್ನನ್ನೇ ಅರ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ. ರಂಗನಾಥನ ಸನ್ನಿಧಿಯ ಕೋಗಿಲೆಗಳ ಸ್ವರದೊಡನೆ ತನ್ನ ಸ್ವರವನ್ನೂ ಬೆರೆಸುತ್ತಾಳೆ. ಮುಂದೆ ಪಂಚನದೀಶ್ವರನನ್ನು ಸೇವಿಸಿ, ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಭಕ್ತವೃಂದದ ಜಯಜಯಕಾರದೊಡನೆ ರಾಜರಾಜೇಶ್ವರೀ ಎಂಬ ಬಿರುದನ್ನು ಗಳಿಸಿ ಪ್ರಿಯನನ್ನು ಸೇರುತ್ತಾಳೆ.”

ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದವರ ಧ್ವನಿ ಅತ್ಯಂತ ಮಧುರವಾಗಿತ್ತು. ಹೊರಗಡೆ ಆನತಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಭೋರ್ಗರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಾವೇರಿ ನದಿಯ ಅಮೃತಪ್ರವಾಹದ ಆನಂತ ವಾಹಿನಿಯೊಂದಿಗೆ ಗಾನವಾಹಿನಿಯೂ ಸೇರಿಹೋಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದ ಅನೇಕ ಆ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರಿಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನ ಧ್ಯಾನದ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಕಾಡ್ಯವೇ ಇದ್ದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನ ಭಜನೆ ಕೀರ್ತನೆ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಅನಾಸಕ್ತಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಸಮಸ್ತ ಐಹಿಕ ಭೋಗವೂ ತುಚ್ಛವಾಗಿ ತೋರಿದವು. ಕಾವೇರಿ ಮತ್ತು ಪರಮಾತ್ಮನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಆ ಭಕ್ತರು, ತಾವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯರು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು ಪುನರ್ಜನ್ಮವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಆದುವರೆಗೆ ತಮಗೆ ಸಂಭವಿಸಿದ್ದುದೆಲ್ಲ ಮಾಯೆ ಎಂಬಂತೆ ನಿರ್ಲಿಪ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗಂತೂ ಮಾಯವರಂ ದೊಡ್ಡ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದವರಾರೂ ಮನುಷ್ಯರಾಗಿ ತೋರದೆ, ಈರ್ಷರನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದ ಗಣಗಳಾಗಿ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಶೋಭೆಯಿಂದ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ತೋರಿದರು ಕೆಲವರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವರ ಮುಖ ದುಃಖದಿಂದ ಪುನೀತವಾದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿತು. “ ಪಾಪ. ಇವರ ಸಂಕಟ ವೇನಿರಬಹುದೋ ” ಎಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಭಾವಿಸುವಳು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ “ ಇವರಿಗೆ ದೊರೆತ ಯಾವ ಆನಂದ ಸೌಭಾಗ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಹೀಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ವಂದಿಸುತ್ತಿರುವರೋ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವಳು

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಮನಶ್ಯಾಂತಿ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಇವ್ವಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಸುಂದರರಾಜನು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಅವಳ ಪಿಟೀಲನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅನಂತರ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದನು, ಆ ನೋಟದಲ್ಲಿ ಆಸೆ ಬೇಡಿಕೆ ಇದ್ದವು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮನಸ್ಸು ಯಾತ್ರೆಯ ಸಂಭವಗಳಿಂದ ಬಹಳ ವೃದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಅವಳಿಗೆ ಮನಶ್ಯಾಂತಿಯುಂಟಾಗಿತ್ತುದರಿಂದ “ ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಾಳು ಸಾಕು, ಕೇಲುಕೊಟ್ಟು ಗಡಿಯಾರ ತಾನಾಗಿಯೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಿಂತುಹೋಗುವಂತೆ ಈ ಬಾಳಗಡಿಯಾದ ಮುಳ್ಳುಗಳು ಪೂರ್ತಿ ತಿರುಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ನಿಂತು ಹೋಗಬಾರದೆ? ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಕೆಗೆ ಯಾವುದರ ಮೇಲೆಯೂ ಆಸೆ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಪಿಟೀಲಿನ ಮೇಲೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸುಂದರರಾಜನ ಬೇಡಿಕೆ ಒಂದು ವಿಧಿಯ ಅಜ್ಜಿಯಂತೆಯೂ ತೋರಿತು. ಆಕೆ ಕಮಲಮ್ಮನ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಇವರುಗಳ ಮುಖಭಾವವನ್ನು ಎಂದಿನಿಂದಲೂ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದ ಕಮಲಮ್ಮ “ ಸರಿ ” ಎಂಬಂ ಪಿಟೀಲನ್ನು ತಂದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಪಿಟೀಲಿನ ಮೇಲೆ ರಾಜನನ್ನು ಆಡಿಸಿದಳು. ಮೊದಲು ಆಗತಾನೇ ಕೇಳಿದ್ದ ಸಾರೆ ವಡಲಿನ ವೇರಿ ” ನುಡಿಸಿದಳು. ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಮುಂಚೆ ಭಕ್ತರು ಆ ಹಾಡನ್ನು ಯಿ ಹಾಡುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದ್ದರೂ, ಮೊದಲಿನಷ್ಟೇ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಪಿಟೀಲನ್ನು ಕೇಳಿದರು ಮೊದಲೇ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದ ಸಂಗೀತದ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಪಿಟೀಲು ಅತ್ಯಂತ ಮೋಹಕವಾಯಿತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಸಮಸ್ತ ಇರುವಿಕೆಯೂ ಪಿಟೀಲೇ ಆಯಿತು. ಪಂತವರಾಳಯಲ್ಲಿ ಶಿವಶಿವ, ಷಣ್ಮುಖ ಪ್ರಿಯದಲ್ಲಿ ಮರವೇರದಿ, ಯದುಕುಲ ಕಾಂಬೋದಿಯಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿಕ, ಭೈರವಿಯಲ್ಲಿ ಉಸಚಾರಮು, ಸುರಟಿಯಲ್ಲಿ ಗೀತಾರ್ಥಮು, ಹಿಂದೋಳದಲ್ಲಿ ಸಾಮಜ ವರ, ಬೇಹಾಗ್ನಿನಲ್ಲಿ ಅಡುಚಿವಂಬರಂ, ಒಂದಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದರಂತೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬಾರಿಸತೊಡಗಿದಳು. ರಾತ್ರಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಗಿದ್ದರೂ ಜನರಿಗೆ ಮರೆತೇಹೋಯಿತು. ದಿನದ ಶ್ರಮದಿಂದ ಬಳಲಿದ್ದ ಜನ ಗಾಸಮಾಧುರ್ಯ ಅಪ್ಪುತವಾಹಿನಿಯ ಸುಖ ಸೇಚನದಿಂದ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮನಶ್ಯಾಂತಿಯ

ಸುಷುಪ್ತಿಗೆ ಸಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಾರಮೇಲೆಯೂ ದೃಷ್ಟಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಯು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೇ ಸುಂದರರಾಜನನ್ನು ಪಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಇಲ್ಲವಂತೆಯೋ ಎಂಬಂತೆ, ಚಿಗುರಿನಂತಹ ಕೋಮಲ ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಪಿಟೀಲಿನ ತಂತಿಗಳಮೇಲೆ ಆಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಸುಂದರರಾಜ ಆನಂದದ ಅಧಿಕೃತದಲ್ಲಿ ಮುಗುಳುನಗೆ ನಕ್ಕಾಗ ಆಕೆ, ಕಾಮಾಚಾನಲ್ಲಿ “ಸೀತಾಪತಿ” ನುಡಿಸಿದಳು. ಅನಂತರ ತನಗೆ ಪ್ರಿಯವಾಗಿದ್ದ, ವೈಷ್ಣವ ಜನತೋ ನುಡಿಸಿದಳು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ವಾವನ ಮುಗಿದಾಗ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವದ ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಂದರರಾಜ ಕಮಲಮ್ಮನ ಹೊರತು ಉಳಿದ ಭಕ್ತರೆಲ್ಲ ಕುಳಿತಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿದ್ದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಕಮಲಮ್ಮನೂ ಸುಂದರರಾಜನೂ ತಾವು ತಾವು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡರು.

..

ಅಂದು ಬೆಳಗಿನ ಸೂರ್ಯ ಬಹಳ ಪ್ರಕಾಶವಾಗಿ ಉದಯಿಸಿದನು. ಮೊದಲ ದಿನಕ್ಕಿಂತ ಕಾವೇರಿಯ ಪ್ರವಾಹ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಯಾತ್ರಿಕರೆಲ್ಲ ಸುತ್ತ 4-6 ಮೈಲಿಗಳಿದ್ದ ಇತರ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆ ದಿನ ಯಾವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದರೂ ಮೋಕ್ಷ ಎಂದು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ, ಈ ಪುರೋಹಿತರು, ಪುಣ್ಯಕಾಲ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಗುಂಡಣ್ಣ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಇವರು, ಸುತ್ತಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ನಾವೂ ಹೋಗಿ ಬರೋಣ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗಾಗಲೀ ಕಮಲಮ್ಮನಿಗಾಗಲೀ ಅದೊಂದೂ ಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಕಾವೇರಿ ನದಿ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಇನ್ನು ಚಿಲ್ಲರೆ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಯಾಕೆ? ಸೂರ್ಯನೇ ಎದುರಿಗೆ ಇರುವಾಗ ಉಳಿದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೊಡರುಗಳು ಯಾಕೆ? ಪರಮಾತ್ಮನೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದಾಗ ಚಿಲ್ಲರೆ ದೇವರುಗಳು ಯಾಕೆ? ಎಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲದೆ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಮನಸ್ಸು ಪೂರ್ಣಶಾಂತಿಯಿಂದಲೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಹಗುರವಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗುವುದೇ ಬೇಡ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ದೇವರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇವೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪುಣ್ಯಕಾಲಕ್ಕೆ ಸ್ನಾನಮಾಡೋಣ ಎಂದು ಆಕೆ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಸುಂದರರಾಜ ಅಂದು ಏಳುವಾಗಲೇ “ ಸ್ವಲ್ಪ ತಲೆ ಭಾರ ತಲೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಎದ್ದನು.

ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ತನ್ನ ವೈದ್ಯ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ತಲೆ ಸುಡುತ್ತಿತ್ತು. ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆಹಾರವಿಲ್ಲದೆ ತಮಿಳು ನಾಡಿನ ಪ್ರಖರ ಬಿಸಿಲಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ದಿನಗಳಿಂದ ನಿದ್ರೆಕೆಟ್ಟು ಸಿಕ್ಕಿದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದುದನ್ನು ತಿಂದುದರಿಂದ ಸುಂದರರಾಜನಿಗೆ ಪಿತ್ತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು ಆಕೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ, “ ನೀವು ಇಲ್ಲಿ ಇರಿ. ನಾವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿಬರುತ್ತೇವೆ. ಇವತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬರವೇ ಇರೋದೆ? ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ದೇಶದಿಂದೆಲ್ಲ ಜನ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ” ಎಂದು ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ತಮ್ಮ ಮಡಿ ಚೀಲವನ್ನು ಹೆಗಲಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟರು. ಸುಂದರರಾಜನೂ ಎದು “ ಇವೇನು ಮಹಾ ನನಗೆ ಏನೂ ಆಗಿಲ್ಲ ” ಆಯಾಸದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ತಲೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದೆ ಅಷ್ಟೆ. ನಾನು ಬರುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಹೊರಟೇಬಿಟ್ಟನು.

ಸಾವಿರಾರು ಯಾತ್ರಿಕರು ತುಳಿದ ವಾರಿಯನ್ನು ಅವರೂ ತುಳಿಯುತ್ತಾ ಪಾತಾಳಗಂಗೆ ಶಂಖತೀರ್ಥ ದಕ್ಷಿಣಬದರಿ ಭಗೀರಥ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಾಯವರಂಗೆ ಬಂದರು. ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ, ದೂರದ ಸರಿಯಾದ ಕಲ್ಪನೆ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಮೈಲಿ ಎರಡು ಮೈಲಿ ಎಂದು ಅವರು ಕೇಳಿದ್ದ ಸ್ಥಳಗಳು ಎಷ್ಟು ನಡೆದರೂ ಸಿಕ್ಕಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹಿಂದಿರುಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಅವರೆಲ್ಲ ಪೂರ್ಣ ಸೋತಿದ್ದರು ಸುಂದರರಾಜ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ಹಿಂದೆಯೇ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಜತೆಗೆ ನಿಂತು ನಿಂತು ಅವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಳು ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಅವನು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸೋತುಹೋದನೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಳಿಗೆ ಗಾಬರಿಯೇ ಆಗಿತ್ತು.

ಪುಣ್ಯಕಾಲವಾದ ಒಂದು ಗಂಟೆ ಸಮೀಪಿಸಿತು. ಮೊದಲದಿನ ಬಂದಿದ್ದ ಪುರೋಹಿತರು ಸಂಕಲ್ಪ ಹೇಳಲು ಬಂದರು. ನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಂದ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನೋಡಿದರೂ ಭಕ್ತರ ಸೋಪಾನಗಳೇ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು. ಕಾವೇರಿ ನದಿ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರವಾಹದಲ್ಲಿ ಬಯಲು ಹೊಳೆ ಬಿದ್ದುದರಿಂದ ಯಾತ್ರಿಕರೂ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಜಾಗ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಮುಂದಲ ಕಡೆ ಜನರಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಗುಂಡಣ್ಣ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಮಲಮ್ಮ ಸುಂದರರಾಜ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ

ನಕ್ಕೆ ಇಳಿದುಕೊಂಡರು. ಬಿಸಿಲು ಅತಿ ಜೋರಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕ್ಷುಲವಿದ್ದರೂ ಆ ಗದ್ದಲವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಒಂದು ಶಾಂತಿ ತಾನರಣವನ್ನು ಆವರಿಸಿತ್ತು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಅದು ತಮಿಳುನಾಡಿನ ವೇರಿ ಎಂಬುದೇ ಸುರತುಹೋಗಿ ದೇವಲೋಕದ ಗಂಗೆಯಂತೆಯೂ, ಕ್ಷುರೇಲ್ಲ ದೇವತೆಗಳಂತೆಯೂ ತೋರಿದರು. ಅವಳಿಗೆ ಏನೋ ಪೂರ್ಣತೆ ಎಂಟಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ “ಇದೇ ಬಾಳಿನ ಗುರಿ ಕೊನೆ ; ಇಷ್ಟು ಸಾಕು ” ಯೆಂದಳು.

ಪುರೋಹಿತರು ಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಹೇಳಿ “ ಇನ್ನು ಸ್ನಾನಮಾಡ. ನಿಮಗೆ ನರ್ಜನ್ಮವಿಲ್ಲ ” ಎಂದರು. ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರೂ ಗುಂಡಣ್ಣ ಸವರೂ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ಬಂದು ನಿಂತರು. ಪುರೋಹಿತರು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಮಸ್ತಕನಮಾಡಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಇಂತಹ ದಿನ ದೊರಕುವುದು ಅವರೂಪ ಸೈಕಸ್ಯ ಅಧಿಕಂ ಫಲಂ ” ಎಂದರು. ಸುಂದರರಾಜನೂ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಗುಂಡಣ್ಣನವರಿಗೂ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರಿಗೂ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿದರು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ದೀರ್ಘ ಸುಮಂಗಳಿ ಭವಾ ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದರು. ಹೀಗೆ ಗಂಡ ಎಂದಿಗೆ ಅತ್ತಿಮಾವಂದಿರಿಗೆ ತನ್ನ ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ತಾನು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದುದು ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಜ್ಞಾಪಕಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಅವಳ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ದುಃಖದ ಛಾಯೆ ಹಾದುಹೋಯಿತು. ಸುಂದರರಾಜ ಕಮಲಮ್ಮ ಪುರಿಗೂ ಇವೇ ಭಾವ ಕೊಳೆಯಿತೆಂಬುದು ಅವರ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಗಲೇ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಸುಂದರರಾಜ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಸುತ್ತ ಇದ್ದ ಸುಮಂಗಳಿಯರಿಗೆಲ್ಲ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಅರಸಿನ ಕುಂಕುಮ ಎಟ್ಟು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದಳು. ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ “ ವಜ್ರದ ತಾಲಿಯಾಗಲಿ ” ಎಂಬ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಹೊಂದಿದಳು. ಆಕೆ ಕಮಲಮ್ಮನನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದಾಗ ವಯ ತುಂಬಿ ಬಂದ ಕಮಲಮ್ಮನ ಬಾಯಿಂದ ಆಶೀರ್ವಾದದ ಮಾತೇ ಎರಡಲಿಲ್ಲ. ಕಮಲಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಳು. ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗೋ ತಳಮಳ ಎಂದಿತು. ಇದ್ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ ಎಂಬುದು ಅವಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಸುಂದರರಾಜ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಇಳಿದನು. ಇಳಿದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಸೆಳವಿನಿಂಲೋ ಮಡುವಿನಿಂದಲೋ ಜಾರಿಕೆಯಿಂದಲೋ ಏನು ಕಾರಣವೋ ಅಂತೂ ಅವನ ಕಾಲಿಗೆ ನೆಲ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಅವನು ಹಾ ಎಮು ಕೂಗುತ್ತಾ ದತವ ಕಡೆಗೆ ಕೈ ಚಾಚಿದನು. ಸೀತಾಲಕ್ಷ್ಮಿ ಬೆಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎಳೆದು ಕೊಳ್ಳಲು ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಕೈ ಚಾಚಿದಳು. ಸುಂದರರಾಜ ಆ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬರಲು ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂವೇ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಅಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಮರೆಯಾವರು. ಕಮಲಮ್ಮ ಹೊ ಹೊ ಎಂದು ಕೂಗಿದಳು. ಗುಂಡಣ್ಣನವರೂ ಕಲ್ಯಾಣಮ್ಮನವರೂ ಬೆಚ್ಚಿಬಿದ್ದು ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡಿದಾಗ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದಲ್ಲಿ ಅಲೆಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಸಲ ಎರಡು ದೇಹಗಳೂ ಎದ್ದುದು ಕಮಲಮ್ಮನಿಗೆ ಕಂಡಂತೆ ಆಯಿತು.

*

*

*

ಮರುದಿನ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲ, ಒಂದನ್ನೊಂದು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಎರಡು ದೇಹಗಳನ್ನೂ ಬೆಸ್ತರು ಎರಡು ಮೈಲಿಗಳ ಆಚೆ ಮೇಲೆತ್ತಿದರು ಗುಂಡಣ್ಣನವರು ಕನಸಿನಲ್ಲಿವ್ವವರಂತೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ದಪನ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಏರ್ಪಡಿಸಿದರು. ಕಮಲಮ್ಮನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೀರು ಒಂವೇ ಸಮನೆ ಸುರಿಯುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ಚಿತಿ ಪೂರ್ತಿ ಭಸ್ಮವಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ಕಮಲಮ್ಮನನ್ನು ಸತ್ತವರು ಯಾರು? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಕಮಲಮ್ಮ “ಸಾವಿತ್ರಿ ಸತ್ಯವಾನ” ಎಂದಳು.

ರಂಭಾಪುರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿವನೇಲೆ ಕಮಲಮ್ಮ ಯಾತ್ರೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಯಾರೊಂದಿಗೂ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪನಾಡಿದರೂ, ಅದು “ಪ್ರೇಮ ಸಮಾಧಿ” ಎಂಬುದೇ ಅವಳ ಮಾತು ಆಗಿದೆ.

